Calvin's Institutes of Christian Religion / Book 4 (II)

វិទ្យាស្ថាននៃគ្រីស្ទសាសនារបស់ខាលវីន

សៀវភៅទី ៤ (II)

ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកណែនាំៈ វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon)

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

ការបោះពុម្ពជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាល វីន (2022)

ជាដំបូង ខ្ញុំសូមសរសើរតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យ និង ប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ ដែលបានរៀបចំផ្លូវដើម្បីចែករំលែកនូវព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ដែលបង្ហាញតាមរយៈវិទ្យាស្ថាននៃ ចន ខាលវីន នៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ជាទូទៅខ្ញុំមិនបានគិតពីគម្រោងការបកប្រែដ៏ធំនេះ និងសម្រាប់ការបោះពុម្ពផ្សាយជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន មុនពេលមានជំងឺរាតត្បាត កូវីត-19 នោះទេ ។ ខ្ញុំចាំពីស្ថានភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងរយៈពេលនោះប្រហែល 3 ឆ្នាំនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការគិតពីស្ថានភាពនៅពេលដែលការស្លាប់ដ៏ខ្មៅបានរីករាលដាលនៅក្នុងប្រទេសបែកអឺរ៉ុបក្នុងសតវត្សទី 14 ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំទទួលបានការបំផុសគំនិតឲ្យផ្តោតលើព័ន្ធកិច្ចអក្សរសាស្ត្រដើម្បីជួយនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមបកប្រែកូនស្បៃវែរភៅរបស់លោក ចន ខាលវីន, មានចំណងជើងថា ជីវិតគ្រីស្ទានពិត និង សេចក្តីពិតសម្រាប់គ្រប់ពេលវេលា និង វិទ្យាស្ថានខាលវីន នៃគ្រីស្ទសាសនា, ហើយព្រះក៏បានដឹកនាំខ្ញុំឱ្យបកប្រែស្បៃវែរភៅសំខាន់ៗរបស់ Jung Am, Yune Sun Park, Biblical Theology, Reformed Dogmatic, សេចក្តីអត្ថាធិប្បាយនៃវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហានជាភាសាអង់គ្លេសដើម្បីសម្រេចបានជាភាសាខ្មែរ ។ ក្នុងចំណោមពួកវា ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការបកប្រែរបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន 14 ភាគក្នុងឆ្នាំនេះ ខែធ្នូ ឆ្នាំ 2022 ដែលជាឆ្នាំរំលឹកខួបលើកទី 100 នៃការទទួលយកដំណឹងល្អចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ (1922) ក្នុងឈ្មោះ CEMF ។ CEMF បានបោះពុម្ព 14 ភាគជារចនាប័ទ្មព្រាង ហើយបន្ទាប់ពីនោះ ក៏ត្រូវបានកែសម្រួលដោយស្បៃវែរភៅចំនួន 4 យោងទៅតាមការបោះពុម្ពដើម ។

ខ្ញុំសូមជម្រាបពីគំនិតរបស់ខ្ញុំដល់អ្នកអានដូចតទៅ ៖

1. វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន គឺជាស្បៀវភៅដ៏មានតម្លៃខ្ពស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ ដែល ដែលលោក ខាលវីន បានសរសេរវានៅអាយុ 27 ឆ្នាំ សម្រាប់បង្ហាញពីប្រព័ន្ធនៃបទគម្ពីរដែលមានទំរង់គោលបំណងបួន ៖ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ព្រះអាទិករ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះដ៏ប្រោសលោះ របៀបដែលយើងទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងមធ្យោបាយខាងក្រៅ ឬជំនួយដែលព្រះបានអញ្ជើញយើងឱ្យចូលទៅក្នុងសង្គមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈការសម្រុះសម្រួលដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់គាត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពេលដែលយើងអានវា យើងអាចចាប់អារម្មណ៍ដោយការយល់យ៉ាងស្មោះត្រង់នូវសេចក្តីពិតរបស់គាត់ ។

2. វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាត្រូវការស្បៀវភៅនេះនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេដោយសារហេតុផលជាច្រើន ។ ទី១ វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាកំពុងរង្វេងក្នុងស្ថានភាពមួយចំនួន ។ ជាតាមពិត ដូចជាបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ កង្វះអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងមានបេសកជនជាច្រើនបានវាយប្រហារពួកគេដោយមធ្យោបាយងាយស្រួលសម្រាប់ដំណោះស្រាយបណ្តោះអាសន្នរបស់ពួកគេ ។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំទទួលស្គាល់ការលះបង់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានគំនិតខុសគ្នាក្នុងការដាំគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ វាដូចជាការដាំទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់របស់ខាលវីន និងជំនឿរបស់វា ។ ថ្វីត្បិតតែវាមានកម្រិតខ្ពស់ក៏ដោយ បើអ្នកណាយល់ពីវា នោះពួកគេនឹងភ្ញាក់ផ្អើលជាមួយនឹងពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យមួយនេះ ។

3. ក្រុមការងារបកប្រែរបស់ CEMF បានលះបង់ដើម្បីបោះពុម្ពផ្សាយចំនួន 14 ភាគក្នុងវិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាដូចខាងក្រោម ។

1) ភាគ 1 (សេចក្តីផ្តើម) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

២) ភាគ ២ (ស្បៀវភៅ ១ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

៣) វគ្គទី ៣ (ស្បៀវភៅ ១ – ជំពូក ១៤-១៨) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

៤) វគ្គទី ៤ (ស្បៀវភៅ ២ – ជំពូក ១-៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

៥) ភាគ ៥ (ស្បៀវភៅ ២ – ជំពូក ១០-១៤) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី

៦) វគ្គទី ៦ (ស្បៀវភៅ ២ – ជំពូក ១៥-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី &ជា សុខេន

៧) ភាគ ៧ (ស្បៀវភៅ ៣ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

៨) ភាគ ៨ (ស្បៀវភៅ ៣ – ជំពូក ១៤-១៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី

៩) វគ្គទី ៩ (ស្បៀវភៅ ៣ – ជំពូក ២០-២៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

១០) ភាគ ១០ (ស្បៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១-៥) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ស្រីលក្ខ ខន

១១) វគ្គទី១១ (ស្បៀវភៅ ៤ ជំពូក ៦-១០) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

១២) វគ្គ ១២ (ស្បៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១១-១៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

១៣) ភាគ ១៣ (ស្បៀវភៅទី ៤ – ជំពូក ១៦-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យ៉ឺន ចាវ៉ានី

១៤) ភាគ ១៤ (ស្បៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១៨-២០) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្កដា

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងឆ្នាំ1965 នៅ Moscova យើងស្តាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកកុម្មុយនីស្តប្រើប្រាស់ថវិកា ៨00លានដុល្លារ ដើម្បីធ្វើជាកូនស្បៀវភៅនៃការរួបរួម និងផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់៦៨ប្រទេស ។ ហើយក៏នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំកម្ពុជាផងដែរ នៅពេលដែលកូនស្បៀវភៅព្រះគម្ពីរត្រូវបានផ្ទេរទៅតាមបណ្តាខេត្តនានាតាមរយៈការលះបង់របស់បេសកជនដើមមួយចំនួន បន្ទាប់មកចំនួនអ្នកជឿបានកើនឡើង ។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសុំឱ្យក្រុមជំនុំកម្ពុជាទទួលយកការយល់ដឹងរបស់ ចន ខាល់វីន នោះគាត់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់និងជំនឿ ។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរដល់អ្នកបកប្រែរបស់CEMF ចំពោះការលះបង់ដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា ។

សូមឲ្យព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយអ្នកអានរបស់យើង ។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

អ្នកពិនិត្យផ្សៀងផ្ទាត់ វិទ្យាស្ថានខាលវីន បកប្រែជាភាសាខ្មែរ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន ប្រធាន CEMF & CRFI ។

លំដាប់លំដោយ

ជំពូកទី XII វិន័យនៃសាសនាចក្រ៖ មេរបស់វាប្រើក្នុងការចោទប្រកាន់ និងការផ្សព្វផ្សាយ/ 29

(ការពិភាក្សាអំពីអំណាចនៃកូនសោក្នុងវិន័យពិត ៖ ការបញ្ចប់ និងដំណើរការនៃការប្រៀនប្រដៅ, ១-៧)

1. ភាពចាំបាច់ និងធម្មជាតិនៃវិន័យព្រះវិហារ វិន័យនៃក្រុមជំនុំ

2. ដំណាក់កាលនៃវិន័យព្រះវិហារ មូលដ្ឋានគ្រឹះ

3. លាក់បាំងនិងបើកអំពើបាប

4. អំពើបាបស្រាល និងធ្ងន់ធ្ងរ

5. គោលបំណងនៃការប្រៀនប្រដៅរបស់ក្រុមជំនុំ

6. ការចាត់ចែងវិន័យព្រះវិហារនៅក្នុងករណីផ្សេងៗ

7. នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ វិន័យបានអនុវត្តចំពោះជនល្មើសទាំងអស់ដូចគ្នា *

(ការសម្របសម្រួលក្នុងវិន័យត្រូវបានណែនាំ ហើយអ្នកតឹងរ៉ឹងបានច្រលំ , 8-13)

8. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនិងភាពស្លូតបូតក្នុងវិន័យព្រះវិហារ

9. ដៃនកំណត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងយោងទៅតាមវិន័យរបស់ក្រុមជំនុំ

10. Excommunication គឺត្រឹមត្រូវសម្រាប់ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទសន្យាថាអ្វីដែលរាស្ត្រទ្រង់

11. ប្រឆាំងនឹងការហួសចិត្តដោយចេតនាក្នុងការទាមទារវិន័យក្រុមជំនុំ

12. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃខាន : Donatists និងអ្នក Anabaptists *

13. Augustine requires discrimination in discipline *

(ការប្រើប្រាស់ និងគោលបំណងនៃការតមអាហារ ឯកជន និងសាធារណៈ : គោលការណ៍ដែលត្រូវការពារនៅក្នុងវា , 14-18)

14. ការប្រតិបត្តិជាសាធារណៈ និងគ្នាទៅវិញទៅមក ផ្នែកនៃវិន័យដែលមិនត្រឹមត្រូវ

15. គោលបំណងនៃការតមអាហារ

16. ការតមអាហារ និងការអធិស្ឋាន

17. ការតមអាហារ និងការអនុវត្តទោស

(គ្រោះថ្នាក់នៃអបិយជំនឿ សញ្ញាណនៃបុណ្យកុសល និងពុតត្បុតក្នុងការតមអាហារ និងពិធីបុណ្យកាន់បិណ្ឌ ១៩-២១)

18. ការយល់ខុសនៃការតម

19. ការតមអាហារនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ

20. ការបណ្តោយខ្លួនដោយថោកទាបនៅក្នុងរដូវនៃការតមអាហារ *

21. វិន័យបព្វជិត និងការធ្លាក់ចុះមានតាមផ្នែកទី ២ នៃវិន័យ ដែលអនុវត្តចំពោះបព្វជិត។

22. ការសេពសុរាជាសង្ឃ និងភាពផ្ទុយគ្នានៃបទគម្ពីរ

23. អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានភ្ជាប់ និងបកស្រាយខាងវិញ្ញាណ

24. ការបដិសេធចំពោះអំណះអំណាងដែលផ្ទុយពីបទគម្ពីរ

25. ព្រះវិហារបុរាណ និងព្រហ្មចារីយ៍

26. ការវិវឌ្ឍន៍យឺតយ៉ាវនៃតម្រូវការនៃភាពសេពកាម *

27. លេស នៃវត្តបុរាណក្នុងការការពារភាព ព្ឋចារី របស់ ពួកគេ

28.

ជំពូកទី XIII សច្ចា ; ហើយតើមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលចាប់ពួកគេដោយញញើតបាន ជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងខ្លួនឯងយ៉ាងណា/ 72

(លក្ខណៈនៃពាក្យសច្ចា និងកំហុសដែលមានច្រើនទាក់ទងនឹងពួកគេ)

1. ការខូចទ្រង់ទ្រាយ និងគ្រោះថ្នាក់ វាជាបញ្ហាដែលត្រូវមើលងាយថាពួកជំនុំ

2. បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំពើន ដែលយើងធ្វើសច្ចា

3. បុរសដែលស្បត *

5. សច្ចានៃសេចក្តីយោងនាពេលអនាគត *

6. សច្ចាប្រណិធានស្របច្បាប់ជាទូទៅ

7. ការស្បថខុស

8. ព្រះសង្ឃនៃព្រះវិហារបុរាណមិនមានចំណុចណាមួយក្នុងការចុះបញ្ជីទម្រង់ បុគ្គលនោះទេ។

9. ការពិពណ៌នារបស់ Augustine អំពី monasticism *

10. ការប្រៀបធៀបមុនជាមួយព្រះសង្ឃនៅពេលក្រោយ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ

(ការអះអាងខុសអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះសង្ឃ ១១-១៥)

11. ព្រះសង្ឃ - ស្ថានភាពនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ ?

12. ការគ្រប់គ្រងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ *

13. អត្ថន័យនៃម៉ាថាយ 19 : 21 *

14. និកាយព្រះសង្ឃ *

(ភាពខុសគ្នានៃវិជ្ជាបុរាណ និងព្រះសង្ឃ : ស្ត្រីមេម៉ាយ និងឧបាសកថ្មី មិនមែនជាភិក្ខុនី , ១៥-១៩)

15. ការធ្វេសប្រហែសនៃកិរិយារបស់ព្រះសង្ឃ

16. ការពិចារណាប្រឆាំងនឹងបុរាណ

17. ពាក្យសច្ចារបស់ព្រះសង្ឃ ជាពិសេសពាក្យសច្ចាប្រណិប័តន៍ព្រហ្មចារីយ៍

18. ករណីស្ត្រីមេម៉ាយនៅ ១ធីម៉ូថេ ៥ : ១២ *

19. ដូនជីមានភាពខុសគ្នាខ្លាំង *

(សច្ចាដែលខុសច្បាប់ និងអបិយជំនឿមិនជាប់កាតព្វកិច្ច , ២០-២១)

20. តើពាក្យសច្ចាដែលមិនអាចទទួលយកបានមានជាប់កាតព្វកិច្ចឬទេ?

21. ក្នុងការបំពានលើពាក្យសច្ចារបស់ព្រះសង្ឃ

ជំពូកទី XIV ការប្រសិទ្ធពរជ័យ/ 112

(ពាក្យ " ប្រសិទ្ធពរជ័យ " បានពន្យល់ថា : សាក្រាម៉ង់គឺជាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ , 1-6)

1. និយមន័យ *

2. ពាក្យ " ប្រសិទ្ធពរជ័យ"

3. ពាក្យនិងសញ្ញា

4. ពាក្យត្រូវតែពន្យល់ពីសញ្ញា *

5.ការប្រសិទ្ធពរដែលកើតឡើងបន្ទាប់នោះទេ

6. ប្រសិទ្ធពរជាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញា

ទ្រង់ដែលមានចំពោះយើងច្បាស់ជាងដោយពាក្យសំដី , 7-13)

7. ការទទួលសាក្រាម៉ង់ដោយមនុស្សអាក្រក់គឺគ្មានភស្តុតាងប្រឆាំងនឹងសារៈសំខាន់របស់ពួកគេទេ

8. តើយើងអាចនិយាយអំពីការបញ្ជាក់អំពីជំនឿតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ដល់កម្រិតណា?

9. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងកាប្រសិទ្ធពរ *

10. ការប្រៀបធៀបពីការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់មនុស្ស *

11. ពាក្យ និងសាក្រាម៉ង់ធ្វើការស្មើៗគ្នាក្នុងការបញ្ជាក់អំពីជំនឿរបស់យើង

12. ធាតុសាក្រាម៉ង់មានតម្លៃត្រឹមតែជាឧបករណ៍របស់ព្រះ

13. ពាក្យប្រសិទ្ធពរ *

(ពួកគេមិនផ្តល់ព្រះគុណដោយខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែដូចជាព្រះបន្ទូល កាន់ព្រះគ្រីស្ទ ១៥-១៧)

14. កំហុសនៃគំនិតវេទមន្តនៃប្រសិទ្ធពរ

15. បញ្ហានិងសញ្ញាដែលត្រូវសម្គាល់ *

17. តួនាទីពិតនៃប្រសិទ្ធពរ*

(ការប្រើប្រាស់យ៉ាងទូលំទូលាយនៃពាក្យចំពោះឧប្បត្តិហេតុនៃបទគម្ពីរ និងការរឹតបន្តឹងឡើងវិញរបស់វាចំពោះសាក្រាម៉ង់ធម្មតានៃសាសនាចក្រ , 18-20)

18. សាក្រាម៉ង់ក្នុងន័យទូលំទូលាយពាក្យថាប្រសិទ្ធពរ "

19. ប្រសិទ្ធពរនៃក្រុមជំនុំ *

20. ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យានៅក្នុងប្រសិទ្ធពរក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ *

(ប្រសិទ្ធពរនៃសញ្ញាចាស់ទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធនឹងអ្នក របស់ថ្មី ដែលបង្ហាញពីការសម្តែងពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ , 21 26)

21. ការកាត់ស្បែក ការបន្សុទ្ធ ការយញ្ញបូជា ចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទ

22. ព្រះគ្រីស្ទបានសម្តែងយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងប្រសិទ្ធពរ របស់គ្រិស្តបរិស័ទ *

23. ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពមិនដូចគ្នានៃការប្រសិទ្ធពរចាស់ និងថ្មី

24. ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពខុសគ្នា:ភាពខុសគ្នារបស់ Augustine *

ជំពូកទី XV "ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក"/ 156

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការលាងទោសដល់នៃការចូលរួមរបស់យើងនៅក្នុងការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងនៅក្នុងព្រះសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ ផងដែរ , 1-6)

1. អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

2. ព្រះគុណមិនមែននៅក្នុងទឹកដោយគ្មានព្រះបន្ទូល *

3. និមិត្តសញ្ញានៃការសំអាតពេញមួយជីវិត !

4. ទំនាក់ទំនងពិតនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការប្រែចិត្ត *

5. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការបញ្ចាំ និងការបន្តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ "

6. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការរួបរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានមិនខុសពីសាវ័កទេ : អត្ថន័យរបស់វាតំណាងឱ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងនិក្ខមនំ , 7-9)

7. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគ្រីស្ទាន

8. ភាពខុសគ្នានៃបុគ្គលិកលក្ខណៈមិនមែននៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក *

9. គំរូនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងសញ្ញាចាស់

10. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អំពើបាបដើម និងសេចក្តីសុចរិតថ្មី

11. យើងត្រូវតែខិតខំដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាបដែលជាប់លាប់ "

12. ការតស៊ូខាងក្នុងរបស់ប៉ូល [រ៉ូម ជំពូក ៧] *

13. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជានិមិត្តសញ្ញានៃការសារភាព

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានទទួលដោយទុកចិត្តលើការសន្យាដែលវាគឺជាទី
សំគាល់មួយ ហើយមិនកើតឡើងវិញ , 14-18)

14. ទីសំគាល់និងអ្វីដែលឥឡូវនេះ

15. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាការបញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿ "

16. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានលុបចោលដោយការពន្យាពេលនៃការប្រែចិត្ត

17. ប៉ុលមិនបានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក *

(ការជំទាស់ទៅនឹងការអនុញ្ញាតក្នុងពិធី និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយស្ត្រី ,19-21)

18. ការប្រើប្រាស់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលខុស និងត្រឹមត្រូវ

19. ស្ត្រីមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក *

*ជំពូកទី XVI ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកដែលល្អបំផុត គឺស្របតាមការអប់រំរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ និងលក្ខណៈសំគាល់/ 191*

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក ត្រូវបានពិចារណាទាក់ទងនឹងអ្វីដែលជាតំណាង
ទាក់ទងទៅនឹងការកាត់ស្បែក ហើយត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយ
អ័ប្រាហាំ, 1- 6

1. ការវាយប្រហារលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក*

2. អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានកំណត់ដោយ

3. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក

4. ភាពខុសគ្នាគឺនៅក្នុងផ្នែកខាងក្រៅតែប៉ុណ្ណោះ*

5. ទារកចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀង*

6. ភាពខុសគ្នានៅក្នុងរបៀបនៃការបញ្ចាក់បន្ថែម*

(ព្រះគ្រីស្ទបានអញ្ជើញ និងប្រទានពរដល់កុមារតូចៗ ៖ យើងមិនគួរដកពួកគេចេញ ពីទីសម្គាល់ និងអត្ថប្រយោជន៍នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក 7–9) ។

7. ព្រះយេស៊ូវ និងកុមារ

8. ភាពស្មៀមស្ងាត់នៃបទគម្ពីរស្តីពីការអនុវត្តពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក

9. ព្រះពរនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារក

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងរបស់អាណាបាទីស្ទដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិន ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការកាត់ស្បែក, 10-16)

10. ភាពខុសគ្នាដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់មិនពិត*

11. ការសន្យាខាងវិញ្ញាណ*

12. ទារកខាងរូបកាយនិងខាងវិញ្ញាណ

13. អ័ប្រាហាំជាឪពុករបស់អស់អ្នកដែលជឿ*

14. កិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយជនជាតិយូដាមិនបានចាត់ទុកជាទទេ*

15. ការសន្យានឹងសម្រេចបំពេញ មិនមែនប្រៀបធៀបតាមន័យពាក្យ

16. ភាពខុសគ្នាជាក់ស្តែងបន្ថែមទៀតរវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដែលថា ទារកមិនអាចមានជំនឿ ១៧-២០)

17. កុមារក៏គួរមានជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែរ

18. អំណះអំណាងតាំងពីទារករបស់ព្រះគ្រីស្ទ*

19. ការជំទាស់៖ ទារកមិនអាចយល់ពីការបង្រៀន

20. ការជំទាស់៖ ទារកមិនមានសមត្ថភាព ទាំងការប្រែចិត្ត ឬជំនឿ

(ដំណើរការនៃព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងកុមារដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក, ២១-២២)

21. កុមារលូតលាស់ចូលទៅក្នុងការយល់ដឹងអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់កុមារ

22. ការនេះគឺជាការលួងលោមសម្រាប់កុមារ; ដូច្នេះ ពួកគេមិនត្រូវដកសេចក្តីសញ្ញានោះទេ

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកកាលដើមដំបូងនៃក្រុមជំនុំ ២៣-២៤)

23. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ក្នុងបទគម្ពីរដែលសំដៅលើមនុស្សពេញវ័យមិនគួរប្រើដោយគ្មានភស្តុតាងបន្ថែមចំពោះកុមារឡើយ។

24. អ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាកធ្វើជាឧទាហរណ៍ពីភាពខុសគ្នានៃមនុស្សពេញវ័យ និងទារក

(វគ្គមួយចំនួនបន្ថែមប្រឆាំងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកបានបកស្រាយថា: អ្នកដែលស្លាប់ដោយមិនបានជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានថ្កោលទោសទាំងអស់ 25-30)

25. កើតជាថ្មី "នៃទឹកនិងវិញ្ញាណ"

26. មិនមែនអ្នកដែលមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងអស់ត្រូវបានបាត់បង់នោះទេ

27. ពាក្យបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះយេស៊ូវ

28. ទារកមិនសំដៅដល់នៅក្នុង ម៉ាកុស ១៦:១៦*

29. ព្រះយេស៊ូវជាគំរូនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមនុស្សពេញវ័យ

30. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងរបស់ Servetus និងការសន្និដ្ឋាន ៣១-៣២)

31. ការជំទាស់របស់ Servetus

32. ការដឹងគុណដោយសារការមើលថែរបស់ព្រះចំពោះកូនរបស់យើង*

ជំពូកទី XVII ពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអ្វីដែលនាំមកដល់យើង/257

(ពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ដែលមានសញ្ញានៃនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូ ផ្តល់អាហារខាងវិញ្ញាណ 1-3)

1. សញ្ញានិងវត្ថុ

2. ការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទជាផលផ្លែពិសេសនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់

3. វត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

(ការសន្យាដែលបានផ្សាភ្ជាប់ក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលយើងបានចូលរួមទទួលយកសាច់នឹងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ដោយអារម្មណ៍អាថិកំបាំង ជាជាងការពន្យល់, ៤–៧)

4. អត្ថន័យនៃពាក្យសន្យានៃពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់

5. របៀបដែលយើងចូលរួមដោយជំនឿ*

6. Augustine និង Chrysostom លើរឿងនេះ*

7. ការគិត និងពាក្យមិនពេញលេញ*

(ការរួបរួមដែលផ្តល់ជីវិតនេះត្រូវបាននាំមកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ, 8-10)

8. ព្រះគ្រីស្ទតាំងលំនៅរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង*

9. វិញ្ញាណដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកផ្តល់ជីវិត*

10. វត្តមាននៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់

(ទំនាក់ទំនងនៃទីសំគាល់ខាងក្រៅ និងការពិតដែលមើលមិនឃើញខុសគ្នាតាមរយៈគ្រូបង្រៀន និងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃការបកប្រែ ១១-១៥)

11. អត្ថន័យសំខាន់ និងឥទ្ធិពលនៃពិធី*

12. ចន្លោះវត្តមាននៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្វី?

13. កំហុសរបស់គ្រូបង្រៀន៖ នំប៉័ងយល់ច្រឡំចំពោះព្រះ*

14. Transubstantiation

15. មូលដ្ឋានពិតប្រាកដនៃគោលលទ្ធិនៃ transubstantiation និងការជជែកបន្ថែមសម្រាប់វា

(អំណះអំណាងសម្រាប់ការបដិសេធនៃគោលលទ្ធិគ្រប់កន្លែងនៃរូបកាយជាពាក្យតូចចង្អៀត រួមជាមួយនឹងការបង្ហាញពីទស្សនៈខាងវិញ្ញាណនៃការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទនៅស្ថានសួគ៌ ១៦-១៣)

16. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ជំទាស់

17. គោលលទ្ធិនៃគូប្រជែងរបស់យើងលុបចោលរូបកាយពិតនៃព្រះគ្រីស្ទ

18. វត្តមានត្រូវបានយល់នៅពេលដែលចិត្តរបស់យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌*

19. តើវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្តនៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ត្រូវគិតយ៉ាងដូចម្តេច?

20. ពាក្យនៃការអប់រំ*

21. ការបកស្រាយន័យធៀបនៃពាក្យដែលសម្រេច

22. ពាក្យ "គឺ"

23. ភាពមិនអាចទៅរួចនៃការបកស្រាយតាមន័យពាក្យត្រឹមត្រូវ

24. ការការពារជំទាស់នឹងការបន្ទោសថា ការបកស្រាយរបស់យើងកំណត់ដោយហេតុផល

25. ពាក្យដែលត្រូវការការយល់ដឹង និងការបកស្រាយ

26. រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្តគង់នៅស្ថានសួគ៌

27. អត្ថន័យនៃការលើកឡើងចំពោះសំណូរខាងលើ

28. អំណះអំណាងរបស់ Augustine

29. នៅលើការពិតនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ត

30. ការបែងចែកនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្តបានបដិសេធ

31. ព្រះគ្រីស្តមិនបានយាងចុះមកឯយើងទេប៉ុន្តែ យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅទ្រង់*

(លក្ខណៈពិតនៃវត្តមានរូបកាយដែលអ្នកជឿទទួលទានតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ, ៣២-៣៥)

32. ដំណោះស្រាយដែលពាក់ព័ន្ធនៃអាថិកំបាំងត្រូវបានបដិសេធ

33. ខាងវិញ្ញាណ និង ការទទួលយកព្រះគ្រីស្ទពិតប្រាកដក្នុង ការទទួលទានពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ដោយអ្នកមិនជឿ

34. ការទទួលទានការលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមអ្នកមិនជឿ នេះបើយោងតាម Augustine

(អបិយជំនឿនៃធាតុដែលដកចេញ ៣៥-៣៧)

35. ការគោរពនៃធាតុដែលបានច្រានចេញ

36. អបិយជំនឿ និងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្នុងការថ្វាយបង្គំបែបនេះ*

37. ពិធីអបិយជំនឿជាមួយពិធីបរិសុទ្ធ*

(ចំណុចនៃការសង្កត់ធ្ងន់ជាពិសេស៖ សេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ការរួមដំណើរនៃការអធិប្បាយ ការព្យាបាលសម្រាប់ព្រលឹងឈឺ ការទទួលទានគួរសម ទម្រង់សមរម្យ និងភាពញឹកញាប់នៃការគ្រប់គ្រង ៣៨; ៥៦)

38. ពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក*

39. ពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចមានក្រៅពីព្រះបន្ទូលបានទេ

40. នៃការទទួលពិធីដែលមិនគួរសម

41. តើអ្នកណាជាអ្នកដែល "គួរសម"?

42. សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ចាំបាច់ត្រូវតែមាន ប៉ុន្តែមិនមែនជាភាពល្អឥតខ្ចោះ*

43. នៅលើការប្រារព្ធពិធីដ៏ត្រឹមត្រូវនៃពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់

44. ពិធីជលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែត្រូវបានប្រារព្ធជាញឹកញាប់

45. Augustine និង Chrysostom លើកាតព្វកិច្ចនៃការចូលរួម*

46. ការប្រាស្រ័យទាក់ទងតែមួយដងក្នុងមួយឆ្នាំត្រូវបានផ្តោលទោស*

(ការដកពែងចេញពីមនុស្សដែលបានផ្តោលទោស, ៥៧-៥0)

47. ការបដិសេធនៃ "ការរួបរួមក្នុងប្រភេទមួយ"*

48. អំណះអំណាងក្លែងក្លាយដែលថាសាវ័កគ្រាន់តែជា "អ្នកលះបង់" ប៉ុណ្ណោះដែលបានទទួលពែង*

49. ការទទួលមនុស្សធម្មតាដោយរក្សារហូតដល់ថ្ងៃនោះ*

50. ពាក្យនៃបទគម្ពីរគឺច្បាស់លាស់ស្របគ្នាទៅនិងពែងគ្រប់ទាំងអស់*

ជំពូកទី XVIII អភិបូជា Papal ដែលជាបទគម្ពីរដែលពិធីលៀងរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែត្រូវបានប្រមាថទេតែត្រូវបានបំផ្លាញ/376

(ការបដិសេធនៃការបូជាជាការបូជា និងជាមោឃៈនៃពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់, ១-៧)

1. គោលលទ្ធិរ៉ូម៉ាំង

2. អភិបូជាជាការប្រមាថព្រះគ្រីស្ទ

3. អភិបូជាជាការបង្ក្រាបនៃចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

4. អំណះអំណាងពីម៉ាឡាគី ១:១១

5. អភិបូជានាំមកនូវការភ្លេចអំពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

6. អភិបូជាឆក់យើងពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

7. អភិបូជាជាមោឃៈនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់

(ការអនុវត្តដំបូង និងការកើនឡើងនៃការយល់ខុស, ៨-១១)

8. ឯកជនមហាជន ការបដិសេធចំពោះការរួបរួម

9. អភិបូជាមិនមែនជាគម្ពីរ និងមិនមែនជាបុព្វកាល

10. តើបុព្វបុរសនៃក្រុមជំនុំបានចាត់ទុកអភិបូជាជាគ្រឿងបូជាទេ?

11.បុព្វបុរសងាកទៅរកស្តាប័នដ៏ទេវភាព

(គំនិតនៃការបូជានៅក្នុងពិធីបុណ្យ Eucharist និងការប្រើបទគម្ពីរនៃពាក្យ «យញ្ញបូជា»; the Mass a sacrilege, ១២–១៨)

12. ពិធីបុណ្យនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់ និងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់

13. ធម្មជាតិនៃយញ្ញបូជា

14. ការលក់មហាជន

15. ការលើកឡើងរបស់ផ្លាតូ លើការក្លែងបន្លំ និងការបំភាន់ស្រដៀងគ្នា

16. «តង្វាយអរព្រះគុណ»នៃក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាន

17. ឃ្លាបទគម្ពីរបង្ហាញពីការលះបង់នៃការសរសើរ

18. អភិបូជាដោយខ្លួនវាក្រៅពីការប្រមាថរបស់វាគឺជាការបូជា

19. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាសាក្រាម៉ង់តែមួយគត់

20. ការបន្ថែមសាក្រាម៉ង់មិនត្រូវបានអនុញ្ញាត

ជំពូកទី XIX ពិធីទាំងប្រាំយ៉ាងផ្សេងទៀត ការប្រសិទ្ធពរមិនពិត ទោះបីជាត្រូវបានចាត់ទុកជាទូទៅថាការប្រសិទ្ធិពីដើមមកក៏ដោយ ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញថាមិនមែនជាបែបនោះទេ ហើយធម្មជាតិពិតរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញ/ 410

(ការប្រសិទ្ធិពរទាំងប្រាំដែលគេចោទប្រកាន់ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ឬប្រើនៅក្នុងក្រុមជំនុំជំបូង 1-3)

1. វាមិនមែនគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃពាក្យ "ប្រសិទ្ធិពរ" ប៉ុណ្ណោះទេ

2. ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ដែលអាចប្រទានប្រសិទ្ធិពរ។

3. ពាក្យថាប្រសិទ្ធិពរ មានចំនួនប្រាំពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំបុរាណ

(ការបញ្ជាក់មិនមែនជាសាក្រាម៉ង់៖ ការអនុវត្តដំបូងនៃការទទួលបន្ទាប់ពីការណែនាំគួរតែត្រូវបានស្តារឡើងវិញ 4-13)

4. ទំនៀមទម្លាប់នៃក្រុមជំនុំបុរាណ

5. ការអភិវឌ្ឍន៍ពេញលេញនិងអត្ថន័យនៃការបញ្ជាក់យោងទៅតាមការបង្រៀនរ៉ូម៉ាំង

6. ប្តឹងសាទុក្ខចំពោះសាវ័កដែលដាក់លេខសម្គាល់ដោយគ្មានមូលដ្ឋាន

7. ការលាបប្រេងគឺជាប្រសិទ្ធិពរ ក្លែងក្លាយ

8. ការបញ្ជាក់ជាតម្លៃនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។

9. គោលលទ្ធិនៃភាពចាំបាច់នៃការបញ្ជាក់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះគឺសមហេតុសមផល

10. អ្នកកាន់សាសនាគ្រឹស្តនឹងដាក់ការបញ្ជាក់លើសពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

11. អំណះអំណាងដែលមិនសមហេតុសមផលសម្រាប់ការបញ្ជាក់ពីការបញ្ជាក់ខាងលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។

12. ការបញ្ជាក់មិនអាចត្រូវបានលើកឡើងដោយការអនុវត្តរបស់ពួកជំនុំបុរាណ

13. ការបញ្ជាក់ពិតប្រាកដ

(Penance បរាជ័យក្នុងការឆ្លើយនិយមន័យនៃប្រសិទ្ធិពរ 14-17)

14. ការប្រតិបត្តិនៃ penance នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ

15. Penance មិនមែនជាប្រសិទ្ធិពរ។

16. ហេតុអ្វីមិនធ្វើពិធីប្រសិទ្ធិពរ

17. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងប្រសិទ្ធពរនៃការប្រែចិត្ត

(ការអត់ធ្មត់ខ្លាំងគឺអាស្រ័យលើការប្រើខុសនៃ យ៉ាកុប 5:14-15 ហើយមិនមែនជាការប្រសិទ្ធពរ 18-21)

18. បទគម្ពីរដែលបានចោទប្រកាន់លើការគ្មានសកម្មត្រូវបានបដិសេធ

19. ការ unction យ៉ាងខ្លាំងគឺមិនមានជាប្រសិទ្ធពរ

20. Unction មិនមានការអនុញ្ញាតពីព្រះ ឬការសន្យា

21. papists មិនដំណើរការទាល់តែសោះយោងទៅតាម "ពាក្យ" របស់យ៉ាកុប

22. ប្រសិទ្ធពរមួយ ឬប្រាំពីរ

23. ព្រះគ្រីស្ទកាន់កាប់តំណែងទាំងប្រាំពីរ

25. ពិធីឧទ្ទិសថ្វាយបង្គំ ពិសេសការបូជា

26. ដើម្បីលើកឡើងពីពូកណាសារ៉ែតនិងប៉ូលគឺនៅក្បែរចំណុចនេះ

27. ការបកស្រាយប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការឡើងគ្រងរាជ្យ

28. សម្តេចសង្ឃនិងបូជាចារ្យ

29. ពិធីបូសក្នុងការបូសសង្ឃ

30. បព្វជិតភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជំនួសលោកអើរ៉ុន

31. ការចាក់ប្រេងតាំងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិធីដែលហួសសម័យ

32. អ្នកថែរក្សារវិហារ

33. អនុថែរក្សារវិហារ

(ការអះអាងខុសថាអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាប្រសិទ្ធពរមកពីការយល់ខុសនៃ អេភេសូរ ៥:២៨ និងវគ្គផ្សេងទៀត ៖ ការបំពានទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ៣៤-៣៧)

34. អាពាហ៍ពិពាហ៍មិនមែនជាប្រសិទ្ធពរទេ។

35. ការខុសឆ្គង អេភេសូរ. ៥:២៨

36. ភាពច្របូកច្របល់នេះកើតចេញពីការបកប្រែនៃ "អាថិកំបាំង" និងទស្សនៈទាបរបស់ពូកគេចំពោះអាពាហ៍ពិពាហ៍

37. ផលវិបាកនៃការគៀបសង្កត់នៃលទ្ធិរ៉ូម

ជំពូកទី XX រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល(តើរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល និងខាងវិញ្ញាណទាក់ទងគ្នាយ៉ាងណា ១-២)/ 470

1. ភាពខុសគ្នារវាងរដ្ឋាភិបាលខាងស៊ីវិលវិញ្ញាណ និងវិញ្ញាណ

2. "រដ្ឋាភិបាល" ទាំងពីរមិនផ្ទុយគ្នាទេ។

(ភាពចាំបាច់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ទេវភាពរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល, ៣-៧)

3. ភារកិច្ចចម្បង និងបន្ទុករបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល

4. ទេវកថាត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ

5. ប្រឆាំងនឹងការបដិសេធ "គ្រីស្ទាន" ឬការបដិសេធនៃអង្គចៅក្រម អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រាថ្នាចង់ឈានទៅរកភាពអនាធិបតេយ្យ

6. ចៅក្រមគួរតែស្មោះត្រង់ក្នុងហាន:ជាតំណាងរបស់ព្រះ *

7. ចរិតបង្វិតបង្ខំនៃអង្គចៅក្រមមិនរារាំងដល់ការទទួលស្គាល់របស់ខ្លួនទេ

(ទម្រង់នៃរដ្ឋាភិបាល និងភារកិច្ចរបស់ចៅក្រមបញ្ហានៃសង្គ្រាម និងការបង់ពន្ធ , ៨-១៣)

8. ភាពចម្រុះនៃទម្រង់រដ្ឋាភិបាល "

9. ការខ្វល់ខ្វាយចំពោះតារាងក្រឹត្យវិន័យទាំងពីរ "

10. ការ ប្រើ កម្លាំង របស់ ចៅក្រម គឺ ត្រូវ គ្នា នឹង ការ គោរព បូជា»

11. សិទ្ធនៃរដ្ឋាភិបាលដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម "

12. ការអត់ធ្មត់ និងមនុស្សជាតិក្នុងសង្គ្រាម *

13. ទាក់ទងនឹងសិទ្ធិរបស់រដ្ឋាភិបាលក្នុងការយកពន្ធ

(ច្បាប់សាធារណៈ និងនីតិវិធីតុលាការ ដែលទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចគ្រីស្ទបរិស័ទ ១៤-២១)

14. ច្បាប់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងច្បាប់នៃប្រជាជាតិ

15. សីលធម៌ ពិធី និងច្បាប់តុលាការបានបែងចែក

16. ឯកភាព និងភាពចម្រុះនៃក្រឹត្យវិន័យ

17. គ្រិស្តបរិស័ទ អាចនឹងប្រើច្បាប់តុលាការ ប៉ុន្តែដោយគ្មានការស្អប់ខ្ពើម និងការសងសឹក *

18. ហេតុផលរបស់គ្រិស្តបរិស័ទក្នុងវិវាទ * "

19. ប្រឆាំងនឹងការបដិសេធនៃដំណើរការតុលាការ

20. គ្រិស្តបរិស័ទស៊ូទ្រាំនឹងការជេរប្រមាថ ប៉ុន្តែដោយភាពស្និទ្ធស្នាល និងសមធម៌ ការពារផលប្រយោជន៍សាធារណៈ: *

21. ប៉ូលថ្កោលទោស ប៉ុន្តែ ការ ជំទាស់ ធម្មតា ដែល ប៉ុល បាន ថ្កោលទោស បណ្តឹង ទាំង ស្រុង

22. ការគោរពប្រតិបត្តិ˝

23. ការស្តាប់បង្គាប់ក៏ដោយអយុត្តិធម៌

24. អ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ទុច្ចរិតនឹងកាត់ក្តីរបស់ព្រះជាម្ចាស់

25. ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះស្តេចអាក្រក់ដែលទាមទារនៅក្នុងបទគម្ពីរ *

26. ករណីរបស់នេប៊ូក្នេសារនៅយេរេមាជំពូក 27 *

27. សក្ខីកម្មទូទៅនៃបទគម្ពីរស្តីពីភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ

28. វាមិនមែនជាផ្នែកនៃកម្មវត្ថុទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះដើម្បីបញ្ជាក់សិទ្ធិ

(ទោះជាយ៉ាងក៏ដោយ ចៅក្រមធម្មនុញ្ញគួរតែពិនិត្យមើលស្តេចអាណានិគម ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះជាដំបូង

29. នៅពេលដែលព្រះធ្វើអន្តរាគមន៍ ជូនកាលវាកើតឡើងដោយភ្នាក់ងារដែលមិនចង់បាន)

30. អ្នកការពាររដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសេរីភាពរបស់ប្រជាជន "

31. ការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សមិនត្រូវក្លាយជាការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះឡើយ"

ជំពូកទី XII

វិន័យនៃសាសនាចក្រ ៖ មេរបស់វាប្រើក្នុងការចោទប្រកាន់ និងការផ្សព្វផ្សាយ

(ការពិភាក្សាអំពីអំណាចនៃកូនសោក្នុងវិន័យពិត ៖ ការបញ្ចប់ និងដំណើរការ នៃការប្រៀនប្រដៅ, ១-៧)

1. ភាពចាំបាច់ និងធម្មជាតិនៃវិន័យព្រះវិហារ វិន័យនៃក្រុមជំនុំ

ការពិភាក្សាដែលយើងបានបង្វែរទៅកន្លែងនេះ ត្រូវតែពិចារណាដោយសង្ខេប ដើម្បីយើងអាចនៅទីនោះ បន្ទាប់ពីឆ្លងកាត់ទៅ ប្រធានបទដែលនៅសល់ ។ វិន័យអាស្រ័យលើអំណាចនៃកូនសោភាគច្រើន និង លើយុត្តាធិការខាងវិញ្ញាណ ។ ដើម្បីយល់កាន់តែច្បាស់សូមឲ្យយើងបែងចែកក្រុមជំនុំជាពីរធំៗ គឺ បព្វជិត និងមនុស្ស ។ ខ្ញុំហៅតាមធម្មតាថា"បព្វជិត" ដែលធ្វើកិច្ចបម្រើសាធារណៈក្នុងព្រះវិហារ ។ ដំបូងយើងនឹងនិយាយអំពីវិន័យធម្មតាដែលគ្រប់គ្នាគួរតែដាក់ចូល ពេលនោះយើងនឹងទៅដល់បព្វជិត ដែលក្រៅពីធម្មវិន័យមានរឿងខ្លួន ។ ផ្ទះដែលមានគ្រួសារតូចមួយអាចរក្សា ទុកក្នុងស្ថានភាពសមរម្យដោយមិនមានវិន័យវា ជាការចាំបាច់ជាងនេះទៅទៀត ។

ដែលលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេគួរតែត្រូវបានបញ្ជាតាមដែលអាចធ្វើបាន ។ ដូច្នោះហើយដោយសារគោលលទ្ធិនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រលឹងនៃក្រុមជំនុំ នោះការប្រៀនប្រដៅក៏ដើរតួជាសរសៃរបស់វាដែរ ដែលតាមរយៈនោះ សមាជិកនៃរូបកាយបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅកន្លែងរៀងៗខ្លួន ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អស់អ្នកដែលចង់ដកវិន័យចេញ ឬរារាំងការស្តារឡើងវិញ ទោះជាពួកគេធ្វើនេះដោយ

ចេតនា ឬដោយអវិជ្ជាក៏ដោយប្រាកដជារួមចំណែកដល់ការរំលាយក្រុមជំនុំចុងក្រោយ ។ តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើម្នាក់ៗត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើតាមចិត្ត? ប៉ុន្តែវានឹងកើ ឡើងបើសិនជាការផ្សព្វផ្សាយគោលលទ្ធិមិនមានបន្ថែមការដាស់តឿនឯកជនការកែតម្រូវ និង ជំនួយផ្សេងទៀតនៃ ការតម្រៀបដែលទ្រទ្រង់គោលលទ្ធិហើយកុំទុកឱ្យវានៅ ទំនេរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការប្រៀនប្រដៅប្រៀបដូចជាខ្សែការពារដើម្បីទប់ និងទប់ទល់នឹងអ្នកដែលខឹងនឹងគោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ឬដូចជាដើម្បីជំរុញអ្នកដែលមានទំនោរតិចតួចហើយពេលខ្លះក៏ដូចជាដំបងរបស់ឪពុកដើម្បីដេញដោយស្លូតបូតនិងដោយភាពទន់ភ្លន់នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អស់អ្នកដែលបានលុតជង្គង់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងយល់ឃើញពីការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលចាប់ផ្តើមគំរាមកំហែងដល់ក្រុមជំនុំ ដោយសារគ្មានការព្រួយបារម្ភណ៍និងគ្មានមធ្យោបាយរារាំងប្រជាជន ភាពចាំបាច់ខ្លួនឯងបានស្រែកឡើងថា ត្រូវការដំណោះស្រាយ ។ ឥឡូវនេះ នេះជាឱសថតែមួយគត់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្គាប់ និង ជាឱសថ ដែលតែងតែប្រើក្នុងចំណោមអ្នកគោរពព្រះ ។

2. ដំណាក់កាលនៃវិន័យព្រះវិហារ មូលដ្ឋានគ្រឹះ

ដំបូងនៃវិន័យគឺការផ្តល់កន្លែងសម្រាប់ទូន្មានឯកជន ។ ពោលគឺថាបើអ្នកណាមិនបំពេញ កាតព្វកិច្ចដោយស្មគ្រគិតគូរឬប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតឬមិនប្រកបដោយកិត្តិយស ឬ ប្រព្រឹត្ត អំពើ ដែល គួរ បន្ទោសអ្នកនោះគួរតែអនុញ្ញាតឲ្យគេដាស់តឿនខ្លួនឯង ។ ហើយនៅពេលដែលស្ថានការណ៍ ទាមទារនោះបុរសគ្រប់រូបគួរតែព្យាយាមដាស់តឿនបងប្រុសរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យគ្រូគង្វាល និងអាចារ្យត្រូវប្រយ័ត្នប្រយែងក្នុងការធ្វើកិច្ចការនេះ ព្រោះកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេមិនត្រឹមតែ

ផ្សព្វផ្សាយដល់ប្រជាជនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវព្រមាន និងដាស់តឿននៅតាមផ្ទះនីមួយៗ គ្រប់ទីកន្លែងដែលពួកគេមិនមានប្រសិទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការណែនាំទូទៅ។ ប៉ុល បង្រៀន រឿង នេះពេលគាត់ប្រាប់ថាគាត់បង្រៀនជាឯកជន និងពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ [កិច្ចការ ២០:២០] ហើយប្រកាសខ្លួនគាត់ថា « គ្មានសេននៃឈាមនៃមនុស្សទាំងអស់ » [ខ. ២៦] ដោយសារ គាត់ « មិនព្រមដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នាទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដោយទឹកភ្នែក ឡើយ» [កិច្ចការ ២០:៣១] ។ សម្រាប់គោលលទ្ធិទទួលបានកម្លាំង និងសិទ្ធិអំណាច ដែលអ្នកបម្រើមិនត្រឹមតែពន្យល់ទាំងអស់គ្នាអំពីអ្វីដែលពួកគេជំពាក់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានសិទ្ធិ និងមធ្យោបាយដើម្បីតម្រូវឱ្យរក្សាវាដោយអ្នកដែលគាត់បានសង្កេតឃើញថាមិនគោរព ឬខ្ជើមចំពោះការបង្រៀនរបស់គាត់ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់រឹងចចេសបដិសេធការដាស់តឿនបែបនេះ ឬបង្ហាញថាគាត់មើលងាយពួកគេដោយប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអំពើអាក្រក់របស់គាត់ បន្ទាប់ពីបានដាស់តឿនជាលើកទីពីរនៅចំពោះមុខសាក្សី ព្រះគ្រីស្ទបង្គាប់ថាគាត់ត្រូវហៅគាត់ទៅកាន់ សាលាក្តីនៃសាសនាចក្រ នោះគឺជាការប្រជុំនៃពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ហើយមានការដាស់តឿនយ៉ាងតឹងរឹងជាងនេះទៅទៀត ដូចជាដោយអាជ្ញាធរសាធារណៈ ដូច្នេះប្រសិនបើគាត់គោរពព្រះវិហារ គាត់អាចចុះចូល និងគោរពតាម ។ ប្រសិនបើគាត់មិនចុះចាញ់នឹងការនេះទេ ប៉ុន្តែនៅតែតស៊ូក្នុងអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់ នោះព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បង្គាប់ថា ក្នុងនាមជាអ្នកមើលងាយក្រុមជំនុំ នោះគាត់នឹងត្រូវដកចេញពីការប្រកបរបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញ [ម៉ាថាយ ១៨:១៥, ១៧] ។

3. លាក់បាំងនិងបើកអំពើបាប

ប៉ុន្តែដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅទីនេះតែនិយាយអំពីកំហុសសម្ងាត់ នោះយើងត្រូវតែប្រកាសការបែងចែកនេះ ៖ អំពើបាបខ្លះមានលក្ខណៈឯកជន ។ ផ្សេងទៀត ជាសាធារណៈ ឬបង្ហាញដោយបើកចំហ ។ ពីអតីតកាល ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សគ្រប់រូបថា ៖ «ត្រូវបន្ទោសគាត់ រវាងអ្នកនិងគាត់តែម្នាក់ឯង» [ម៉ាថាយ ១៨:១៥] ។ ប៉ូលនិយាយទៅកាន់ធីម៉ូថេអំពីអំពើបាបដែលបើកចំហថា ៖ «ចូរបន្ទោសគេនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យអ្នកឯទៀតភ័យខ្លាច» ៥:២0] ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលពីមុនថា "បើបងប្អូនឯងបានធ្វើបាបនឹងឯងហើយ" [ម៉ាថាយ ១៨:១៥] ។ ឃ្លានេះ [« ប្រឆាំងនឹងអ្នក »] (លុះត្រាតែអ្នកចង់ឈ្លោះប្រកែកគ្នា) អ្នកមិនអាចយល់ផ្សេងពីការចេះដឹងតែម្នាក់ឯង គ្មានអ្នកដទៃដឹងឡើយ» ។ ខ្លួនគាត់ធ្វើតាមករណីរបស់ពេត្រុស ។ ដ្បិតពេលពេត្រុសបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរហូតដល់មានរឿងអាស្រូវជាសាធារណៈ ប៉ុលមិនបានដាស់តឿនគាត់ដោយឯកជនទេតែបាននាំគាត់ចូលក្នុងវត្តមាននៃពួកជំនុំវិញ ២:១៤] ។ ដូច្នេះនេះនឹងជាលំដាប់ដ៏ត្រឹមត្រូវដែលត្រូវធ្វើ : ដើម្បីអនុវត្តក្នុងការកែប្រែអំពើបាប សម្ងាត់តាមជំហានដែលបានដាក់ចេញដោយព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអំពើបាបបើកចំហ ប្រសិនបើបទល្មើសនោះពិតជាសាធារណៈមែន នោះត្រូវចាត់ការភ្លាមៗ ដើម្បីធ្វើការស្តីបន្ទោសយ៉ាងឱឡារិកដោយក្រុមជំនុំ ។

4. អំពើបាបស្រាល និងធ្ងន់ធ្ងរ

នេះគឺជាភាពខុសគ្នាមួយទៀត ៖ នៃអំពើបាបខ្លះជាកំហុស ។ ឧក្រិដ្ឋកម្ម ឬអំពើអាម៉ាស់ ។ ដើម្បីកែដំរូវចុងក្រោយនេះ យើងមិនត្រូវប្រើតែពាក្យ

ជាស់ស្បើន ឬការស្តីបន្ទោសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏ធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះទៀត៖ ដូចដែលប៉ុលបានបង្ហាញនៅពេលដែលគាត់មិនត្រឹមតែប្រដៅអ្នកក្រុងកូរិនថូសដោយពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងដាក់ទោសគាត់ដោយ excommunication ភ្លាមៗនៅពេលដែលគាត់បានឃើញឧក្រិដ្ឋកម្ម [១កូរិនថូស ៥:៣] ។ឥឡូវនេះ យើងចាប់ផ្តើមមើលឃើញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលយុត្តាធិការខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ ដែលដាក់ទណ្ឌកម្មអំពើបាបស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាជំនួយដ៏ល្អបំផុតនៃសុខភាព មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសណ្តាប់ធ្នាប់ និងចំណងនៃសាមគ្គីភាព ។ ដូច្នេះហើយ ដោយមិនរាប់បញ្ចូលការរួមគំនិតរបស់ខ្លួន ជនផិតក្បត់ ជនកំផិត ចោរ ចោរប្លន់មនុស្សលួចលើអ្នកភូតកុហក សាក្សីក្លែងក្លាយ និងប្រភេទផ្សេងទៀត ក៏ដូចជាមនុស្សឃោរឃៅ (ដែលនៅពេលដែលបានដាស់ស្បើនយ៉ាងត្រឹមត្រូវពីអំពើស្រាលរបស់ពួកគេ ចំអកដល់ព្រះជាម្ចាស់ និងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់) សាសនាចក្រទាមទារដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ គ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលទេ ប៉ុន្តែការអនុវត្តយុត្តាធិការដែលប្រគល់ឱ្យវាដោយព្រះអម្ចាស់ ។ ឥឡូវនេះ ដើម្បីកុំឱ្យនរណាម្នាក់មើលងាយការជំនុំជំរះរបស់ពួកជំនុំ ឬចាត់ទុកការថ្កោលទោសដោយការបោះឆ្នោតរបស់អ្នកជឿថាជារឿងតូចតាច នោះព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នេះមិនមែនជាការបោះពុម្ពផ្សាយទោសរបស់ទ្រង់ទេ ហើយអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើនៅលើផែនដីគឺបានផ្តល់សច្ចាប័ននៅស្ថានសួគ៌ ។ ដ្បិតគេមានព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីផ្តន្ទាទោសមនុស្សទុច្ចរិត ។ ពួកគេមានព្រះបន្ទូលដើម្បីទទួលអ្នកដែលប្រែចិត្តចូលក្នុងព្រះគុណ [ម៉ាថាយ ១៦:១៩:១៨:១៨ ; យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ អស់អ្នកដែលជឿ ទុកចិត្តថាបើគ្មានចំណងនៃការប្រៀនប្រដៅនេះទេសាសនា

ចក្រអាចឈរ យូរគឺខ្ញុំនិយាយថាខុស ; តិចតួច ប្រហែលជាយើងអាចទៅដោយនិទណ្ឌភាពដោយគ្មានជំនួយដែលព្រះអម្ចាស់បានទតឃើញថាចាំបាច់សម្រាប់យើង ។ ពិតណាស់ ភាពខុសគ្នានៃការប្រើប្រាស់នៃវិន័យនេះនឹងបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់ថាតើតម្រូវការរបស់វាគឺអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា!

5. គោលបំណងនៃការប្រៀនប្រដៅរបស់ក្រុមជំនុំ

នៅក្នុងការកែតម្រូវ និងការបញ្ចេញមតិនេះ សាសនាចក្រមានទស្សនៈបី ។ ទីមួយគឺថាអ្នកដែលដឹកនាំជីវិតដ៏ស្មោកគ្រោក និងអាក្រក់ មិនអាចត្រូវបានគេហៅថាជាគ្រិស្តបរិស័ទ ធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់គាត់ [cf. អេភ. ៥ : ២៥-២៦] ជាការឃុបឃិតរបស់មនុស្សអាក្រក់ ហើយត្រូវគេបោះបង់ចោល ។ ដោយសារក្រុមជំនុំខ្លួនឯងជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [កូឡ ១:២៤] នោះ វាមិនអាចត្រូវបានខូចដោយសារសមាជិកដ៏អាក្រក់ និងពុកផុយបែបនេះដោយគ្មានភាពអាម៉ាស់ធ្លាក់មកលើក្បាលរបស់វាឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដើម្បីកុំឲ្យមានរឿងបែបនេះនៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម្បីដាក់ឈ្មោះដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតរបស់ខ្លួនដោយអាម៉ាស់ នោះពួកគេពីអំពើទុច្ចរិតដែលបានបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះមកជាគ្រីស្ទានវិញ ត្រូវតែត្រូវបានហាមឃាត់ពីក្រុមគ្រួសាររបស់វា ។ «ហើយនៅទីនេះផងដែរ យើងត្រូវតែក្សាលំដាប់នៃពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីកុំឱ្យវាត្រូវបានបង្ខាប់ដោយការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដោយមិនរើសអើង ។ការចែកចាយរបស់វាត្រូវបានប្រព្រឹត្ត
ប្រសិនបើគាត់ដឹងហើយនឹងសារភាពដោយចេតនានូវបុគ្គលដែលមិនសក្តិសមដែលគាត់អាចងាកចេញបានត្រឹមត្រូវនោះមានកំហុសនៃការបូជាដូចជាគាត់បានបោះសាកសពរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅសត្វឆ្កែ ។ នៅលើគណនីនេះ Chrysostom

វាយលុកយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរប្រឆាំងនឹងបូជាចារ្យដែលខ្លាចអំណាចនៃបុរសដ៏អស្ចារ្យមិន ហ៊ានដកចេញពីនរណាម្នាក់ឡើយ ។ គាត់និយាយថា "ឈាម" នឹងត្រូវបាន ទាមទារនៅក្នុងដៃរបស់អ្នក ។ [អេសេក ៣:១៨:៣៣:៨] បើអ្នកខ្លាច មនុស្សម្នាក់គាត់ នឹង សើចចំអក អ្នក ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកកោតខ្លាចព្រះ នោះ អ្នកនឹងត្រូវគេគោរពក្នុងចំណោមមនុស្សផងដែរ ។ កុំឲ្យយើងខ្លាចផ្ទៃពណ៌ ស្វាយ មកុដ ; នៅទីនេះយើងមានថាមពលខ្លាំងជាង ។ ខ្ញុំពិតជាសុខចិត្ត លះបង់រូបកាយរបស់ខ្ញុំឱ្យស្លាប់ ហើយទុកឱ្យឈាមរបស់ខ្ញុំបង្ហូរចេញ ជាជាងចូល រួមក្នុងការបំពុលនោះ ។ « ដូច្នេះ ក្រែងអាថ៍កំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតនេះត្រូវ អាម៉ាស់ នោះការវិនិច្ឆ័យគឺត្រូវការយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការចែកចាយរបស់វា ប៉ុន្តែវា អាចមានតែតាមយុត្តាធិការនៃសាសនាចក្រប៉ុណ្ណោះ គោលបំណងទីពីរគឺដើម្បីកុំ ឲ្យអំពើល្អមិនត្រូវបានបង្ខូចដោយក្រុមមនុស្សអាក្រក់ឥតឈប់ឈរ ។ ដូចដែល កើតមានជាទូទៅ ។ សម្រាប់ (ទំនោររបស់យើងក្នុងការវង្វេងចេញពីផ្លូវ) គ្មាន អ្វីងាយស្រួលជាងសម្រាប់យើងដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយគំរូអាក្រក់ពីការរស់នៅ ត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ គាត់និយាយថា "ដំបែតិចតួច" គាត់និយាយថា " ferment ទាំងមូល . [១ កូរិនថូស ៥ : ៦] ហើយគាត់បានប្រមើល ឃើញថាមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងខ្លាំងនៅទីនេះ ដែលគាត់ហាមមិនឲ្យសេពគប់នឹង គាត់ បើបងប្រុសណាម្នាក់មានឈ្មោះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើ ប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ជនទុច្ចរិត អ្នកគោរពបូជារូបព្រះ អ្នកប្រមឹក ។ ឬអ្នកជេរប្រមាថ "ខ្ញុំមិនអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកសូម្បីតែយកអាហារជាមួយបុរសបែបនេះ . [កូរិនថូស ៥:១១] * គោលបំណងទីបី គឺថាអស់អ្នកដែលឈ្នះដោយ ការរៀនខ្មាសដោយសារភាពមូលដ្ឋានរបស់ខ្លួនចាប់ផ្តើមប្រែចិត្ត ហើយពួកអ្នក

ដែលស្ថិតក្រោមការប្រព្រឹត្តដោយសុភាពនឹងក្លាយទៅជារឹងចចេសជាង ដូច្នេះ បានចំណេញដោយការដាក់ប្រដៅអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ។ ភ្ញាក់ឡើងនៅពេល ដែលគេមានអារម្មណ៍ថាមានដំបង ។ សាវ័កមានន័យយ៉ាងនេះនៅពេលដែលគាត់ និយាយដូចខាងក្រោម: "ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មិនគោរពតាមការបង្រៀនរបស់ យើង, ចំណាំបុរសនោះ ហើយកុំរួមគ្នាជាមួយនឹងគាត់ឡើយ ដើម្បីឲ្យគាត់ត្រូវ ខ្មាស" [II Thess. ៣:១៤] ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ពេល ដែលគាត់សរសេរថាគាត់បានប្រគល់បុរសកូរិនថូសទៅអារក្សសាតាំង ៖ « « ដើម្បីឲ្យវិញ្ញាណរបស់គាត់បានទៅ ។ បានរក្សាទុកនៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ " [កូរិនថូស ៥:៥] ; នោះគឺ (ដូចដែលខ្ញុំបកស្រាយ) ប៉ុលបានប្រគល់គាត់ទៅ ការថ្កោលទោសបណ្តោះអាសន្ន ដើម្បីគាត់អាចទទួលបានសេចក្តីសង្រ្គោះដ៏អស់ កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែគាត់និយាយអំពី«ការប្រគល់ឲ្យសាថាន» ដោយសារ អារក្សនៅខាងក្រៅក្រុមជំនុំ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។

សំដៅលើឃ្លានេះទៅនឹងភាពរអាក់រអួលនៃសាច់ឈាម "ប៉ុន្តែនេះហាក់ដូចជាគួរ ឱ្យសង្ស័យណាស់សម្រាប់ខ្ញុំ ។

6. ការចាត់ចែងវិន័យព្រះវិហារនៅក្នុងករណីផ្សេងៗ

ជាមួយនឹងគោលបំណងទាំងនេះត្រូវបានរាប់បញ្ចូល វានៅតែមានសម្រាប់ពួក យើងដើម្បី សូមមើលពីរបៀបដែលក្រុមជំនុំអនុវត្តផ្នែកនៃវិន័យនេះ ដែលស្ថិត នៅក្នុងដែនសមត្ថកិច្ចរបស់ខ្លួន ។ ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយ អនុញ្ញាតឱ្យយើងរក្សា ការបែងចែកដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ: ថាអំពើបាបខ្លះជាសាធារណៈ ខ្លះទៀត ជាឯកជន ឬជាសម្ងាត់ខ្លះ ។ អំពើបាបសាធារណៈ គឺជាអំពើដែលមិនបានមើល

ឃើញដោយ បុគ្គលម្នាក់ ឬពីរនាក់ ប៉ុន្តែបានប្រព្រឹត្តដោយចំហ និងចំពោះអំពើបាបនៃក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ខ្ញុំហៅអំពើបាបដោយសម្ងាត់ មិនមែនជាអំពើដែលលាក់កំបាំងទាំងស្រុងពីមនុស្សនោះទេ ដូចជាមនុស្សលាក់ពុត (ត្បិតទាំងនេះមិនស្ថិតនៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកជំនុំទេ) ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះ ប្រភេទទីមួយមិនត្រូវការជំហានដែលព្រះគ្រីស្ទបានរាយបញ្ជី [ម៉ាថាយ ១៨ : ១៥-១៧] ប៉ុន្តែនៅពេលអំពើបាបបែបនេះលេចឡើង នោះក្រុមជំនុំគួរតែបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួននៅក្នុង កោះហៅ គាត់ធ្វើបាប ហើយកែគាត់តាមកំហុសរបស់គាត់.. នៅក្នុងប្រភេទទីពីរ យោងទៅតាមច្បាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ករណីនេះមិនកើតឡើងចំពោះមុខក្រុមជំនុំទេ ដរាបណាមនុស្សមានបាបក្លាយជាមនុស្សអាក្រក់ ។ នៅពេលដែលវាបានមកដល់មុខព្រះវិហារ នោះការបែងចែកផ្សេងទៀតរវាងឧក្រិដ្ឋកម្ម និងកំហុសគឺត្រូវសង្កេត ។ ចំពោះអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ មិនត្រូវប្រើក្នុងអំពើបាបស្រាលជាងនេះទេ ប៉ុន្តែការប្រៀនប្រដៅដោយពាក្យសំដីគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ហើយថាស្រាល និងជាឪពុក ដែលមិនគួររឹងរូស ឬយល់ច្រឡំចំពោះមនុស្សមានបាបនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវនាំគាត់ត្រឡប់មករកខ្លួនវិញ ដើម្បីឲ្យគាត់រីករាយជាជាងសោកសៅ ។ គាត់ត្រូវបានកែដំរូវ ។ ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្តដែលគួរឲ្យខ្មាសអៀនត្រូវតែទទួលការប្រដៅដោយវិធីព្យាបាលដ៏តឹងរ៉ឹង ។ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប្រសិនបើគាត់ ដែលធ្វើជាគំរូអាក្រក់ តាមរយៈអំពើអាក្រក់របស់គាត់ បានធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំបានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនោះ ត្រូវបានប្រៀនប្រដៅដោយពាក្យសំដីតែប៉ុណ្ណោះ . ប៉ុន្តែ គាត់គួរតែមានពេលមួយដើម្បីដកខ្លួនពីការរួបរួមនៃពិធីជប់លៀងរហូតដល់គាត់ផ្តល់ការធានាអំពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់ ។ ប៉ុលមិនត្រឹមតែស្តីបន្ទោសអ្នកក្រុងកូរិនថូសដោយពាក្យសម្តីប៉ុណ្ណោះទេ

ប៉ុន្តែបានបណ្តេញគាត់ចេញពីក្រុមជំនុំ ហើយក៏បានស្តីបន្ទោសពួកកូរិនថូសឲ្យ
ទ្រាំទ្រនឹងគាត់ជាយូរមកហើយ [I Cor . ៥:១-៧]។ ព្រះវិហារបុរាណ
និងល្អជាងបានរក្សានីតិវិធីនេះ ខណៈពេលដែលរដ្ឋាភិបាលស្របច្បាប់មានការរីក
ចំរើន ។ ដ្បិតបើអ្នកណាម្នាក់បានប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋដែលបង្កឲ្យមានការ
ប្រមាថ នោះដំបូងគេត្រូវបានបញ្ជាឲ្យចៀសវាងការទទួលទានអាហារពេលល្ងាច
ដ៏ពិសិដ្ឋ បន្ទាប់មកបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ ហើយធ្វើជាសាក្សីអំពីការប្រែចិត្ត
នៅចំពោះក្រុមជំនុំ ។ ជាងនេះទៅទៀត មានពិធីដ៏ឧឡារិក ដែលត្រូវបាន
ណែនាំជាទម្លាប់ ជាសញ្ញានៃការប្រែចិត្តចំពោះអ្នកដែលបានរំលង ។ នៅពេល
ដែលការទាំងនេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះការពេញចិត្តនៃក្រុមជំនុំ អ្នកប្រែចិត្តត្រូវ
បានទទួលដោយព្រះគុណជាមួយនឹងការដាក់ដៃជាការទទួលភ្ញៀវដែលCyprian
តែងតែហៅថា "សន្តិភាព" គាត់ក៏ពិពណ៌នាយ៉ាងខ្លីអំពីពិធីបែបនេះផងដែរ ។
គាត់និយាយថា "ពួកគេធ្វើបាបកម្ម" សម្រាប់រយៈពេលកំណត់មួយ បន្ទាប់មក
ពួកគេមកសារភាពជាសាធារណៈ ហើយតាមរយៈការដាក់ដៃរបស់បិស្សព និង
បព្វជិត ទទួលបានសិទ្ធិក្នុងការរួបរួម" ទោះបីជាបិស្សពជាមួយបព្វជិតរបស់គាត់
មានអំណាចនៃការផ្សះផ្សាក៏ដោយ ។ វាទាមទារក្នុងពេលតែមួយនូវការយល់
ព្រមពីប្រជាជន ដូចដែល Cyprian នៅកន្លែងផ្សេងទៀតបង្ហាញ ។

7. នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ វិន័យបានអនុវត្តចំពោះជនល្មើសទាំងអស់ជូចគ្នា

ដូចដែលគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានលើកលែងពីវិន័យនេះទេ ទាំងព្រះអង្គម្ចាស់
និងមនុស្សទូទៅបានដាក់ជូនវា ។ ហើយត្រូវ! ដ្បិតវាត្រូវបានបង្កើតឡើង
ដោយព្រះគ្រីស្ទ ដែលវាសមល្មមនឹងដំបងរាជ និងមកុដទាំងអស់ចុះចូល ។
ដូច្នេះ Theodosius នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានដកហូតសិទ្ធិនៃការរួបរួមដោយ

Ambrose ដោយសារការសំលាប់ដែលបានធ្វើឡើងនៅថែស្សាឡូនិក គាត់បាន ទម្លាក់អន្ទាក់រាជវង្សទាំងអស់របស់គាត់ ; នៅក្នុងព្រះវិហារគាត់បានយំជាសាធារណៈចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ដែលបានយកឈ្នះគាត់តាមរយៈការបោកបញ្ឆោតរបស់អ្នកដទៃ ហើយបានសុំការលើកលែងទោសដោយថ្ងូរនិងទឹកភ្នែក ។ ស្តេចធំៗមិនគួររាប់ថាជារឿងអាសអាភាស ដើម្បីបង្ខិតបង្ខំខ្លួនជាអ្នកផ្តត់ផ្តង់នៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ជាស្តេចនៃស្តេច . ពួកគេក៏មិនគួរមិនពេញចិត្តដែរ ដែលពួកគេត្រូវបានជំនុំជម្រះដោយក្រុមជំនុំ ។ ដរាបណាពួកគេឮស្មើរតែគ្មានអ្វីក្រៅពីពាក្យចចាមអារ៉ាមនៅក្នុងតុលាការរបស់ពួកគេ នោះកាន់តែចាំបាច់ដើម្បីឱ្យពួកគេត្រូវព្រះអម្ចាស់ស្តីបន្ទោសតាមរយៈមាត់របស់សង្ឃ ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេគួរតែប្រាថ្នាមិនត្រូវបានប្រោសដោយពួកបូជាចារ្យ ដើម្បីព្រះប្រោសពួកគេក្នុងកន្លែងនេះ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីអំពីអ្នកទាំងនោះទេ ដែលតុលាការនេះត្រូវអនុវត្ត ។ ខ្ញុំបានពិភាក្សារឿងនេះនៅកន្លែងផ្សេង ។ ខ្ញុំបន្ថែមតែមួយគត់នេះ : ដំណើរការរបស់ប៉ុលសម្រាប់ excommuni ការចាប់បុរសម្នាក់គឺជាច្បាប់មួយបើសិនជាអ្នកចាស់ទុំ មិន ធ្វើវាដោយខ្លួនឯងតែម្នាក់ឯងទេ ប៉ុន្តែដោយចំណេះនិងការពេញចិត្តពីក្រុមជំនុំ ក្នុងរបៀបនេះមហាជនមិនបានលើកឡើងពីសកម្មភាពនេះទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើជាសាក្សី និងជាអាណាព្យាបាល ដើម្បីកុំឲ្យមានការប្រព្រឹត្តតាមការចង់បានរបស់មនុស្សមួយចំនួនតូចនោះ ។ ប្រាកដណាស់ លំដាប់ទាំងមូលនៃសកម្មភាព ក្រៅពីការអំពាវនាវដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះ គួរតែមានទំនាញដែលនិយាយដល់វត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីកុំឱ្យមានការងឿងឆ្ងល់ថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ជាប្រធាននៅសាលាក្តីរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។

(ការសម្របសម្រួលក្នុងវិន័យត្រូវបានណែនាំ ហើយអ្នកតឹងរឹងបានច្រលំ, 8-13)

8. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនិងភាពស្លូតបូតក្នុងវិន័យព្រះវិហារ

ប៉ុន្តែយើងមិនគួររំលងការពិតដែលថាភាពធ្ងន់ធ្ងរបែបនេះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយ "ស្មារតីនៃ ភាពទន់ភ្លន់ " [Gal ៦:១] សក្តិសមនឹងក្រុមជំនុំ ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ជានិច្ច ដូចដែលប៉ុលបានបង្គាប់មក យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកដែលទទួលទោស មិនត្រូវរងទុក្ខព្រួយ [II Cor ២:៧] ។ ដូច្នេះ ឱសថមួយនឹងក្លាយទៅជាការបំផ្លិចបំផ្លាញ ។ ប៉ុន្តែតាមគោលបំណង វាជាការប្រសើរក្នុងការប្រកាន់យកច្បាប់នៃការសម្របសម្រួល ។ សម្រាប់ការផ្តាច់ខ្លួន គោលបំណងគឺដើម្បីដឹកនាំមនុស្សមានបាបឱ្យប្រែចិត្ត ហើយដកគំរូអាក្រក់ចេញពីកណ្តាល ក្រែងលោព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្អាប់ ឬអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានញុះញង់ឱ្យយកតម្រាប់តាមពួកគេ ។ ប្រសិនបើយើងក្រឡេកមើលរឿងទាំងនេះ វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការវិនិច្ឆ័យថាតើភាពធ្ងន់ធ្ងរគួរទៅណា និងកន្លែងដែលវាគួរបញ្ឈប់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបផ្តល់ទីបន្ទាល់អំពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់ដល់ក្រុមជំនុំ ហើយដោយសក្ខីភាពនេះលុបបំបាត់ការប្រមាថតាមដែលអាចធ្វើបាន នោះគាត់មិនត្រូវបានជំរុញទៀតទេ ។ ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានជំរុញខ្លាំងណាស់ឥឡូវនេះនឹងមានលើសពីវិធានការដែលត្រូវបានកំណត់ ។ ក្នុងន័យនេះ យើងមិនអាចដោះសារអ្វីទាំងអស់ចំពោះភាពធ្ងន់ធ្ងរហួសហេតុនៃមនុស្សចាស់ ដែលទាំងពីរបានចាកចេញពីទាំងស្រុងពីបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏មានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរផងដែរ ។ មនុស្សទាំងឡាយ កាលដែលពួកគេបានបួសជាឧបោសថ និងការលះបង់ពីការរួមបរិសុទ្ធ ជួនកាលប្រាំពីរ ជួនកាលដប់បួន ជួនកាលបីឆ្នាំ និងពេលខ្លះសម្រាប់ជីវិត តើមានលទ្ធផលយ៉ាងណាខ្លះ

ប៉ុន្តែការលាក់ពុតដ៏ធំ ឬការអស់សង្ឃឹមយ៉ាងខ្លាំង? ដូចគ្នាដែរ វាគ្មានផលចំណេញ ឬព្យញ្ជនៈដោយហេតុផលដែលថាអ្នកដែលបានដួលម្តងទៀតមិនគួរត្រូវបានទទួលយកការប្រែចិត្តជាលើកទីពីរទេ ប៉ុន្តែគួរតែត្រូវបានបណ្តេញចេញពីក្រុមជំនុំរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់គាត់ ។ ទទួលស្គាល់ការខ្វះការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ពួកគេក្នុងរឿងនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំមិនយល់ស្របនឹងទំនៀមទម្លាប់សាធារណៈនៅទីនេះ ជាជាងចោទប្រកាន់អ្នកដែលបានប្រើវាដែលវាប្រាកដណាស់ថា អ្នកខ្លះមិនចូលចិត្តការអនុវត្តនេះ ប៉ុន្តែបានបដិសេធដោយសារតែពួកគេមិនអាចកែវាបាន ការពិត Cyprian ប្រកាសពីរបៀបដែលវាមិនមែនដោយឆន្ទៈរបស់គាត់ថាគាត់មានភាពម៉ត់ចត់ដូច្នេះ ។ គាត់និយាយថា "ការអត់ធ្មត់របស់យើង" ហើយភាពទន់ភ្លន់ និងមនុស្សធម៌បានត្រៀមជាស្រេចសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកទាំងអស់ត្រឡប់ទៅព្រះវិហារវិញ ខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ឱ្យពួកទាហានរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងជំរុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងកន្លែងស្នាក់នៅរបស់ព្រះជាព្រះវរបិតា ។ អត់ទោសគ្រប់រឿងទាំងអស់ : ខ្ញុំមើលរំលងច្រើន ; ដោយភាពខ្នះខ្នែងយ៉ាងខ្នះខ្នែងក្នុងការនាំមកនូវភាតរភាពជាមួយគ្នា ខ្ញុំមិនពិនិត្យមើលដោយយុត្តិធម៌អំពីកំហុសដែលប្រព្រឹត្តប្រឆាំងនឹងព្រះទេ ។ ក្នុងការលើកលែងទោសកំហុសច្រើនជាងដែលខ្ញុំគួរធ្វើ ខ្ញុំខ្លួនឯងស្ទើរតែមានកំហុស ។ ខ្ញុំឱបក្រសោបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ភ្លាមៗ និងពេញលេញចំពោះអ្នកដែលត្រឡប់មកវិញក្នុងការប្រែចិត្ត ដោយសារភាពពីអំពើបាបរបស់ពួកគេក្នុងការធ្វើឲ្យការពេញចិត្តដោយរាបទាប និងសាមញ្ញ ។ "18 Chrysostom ពិបាកបន្តិច ប៉ុន្តែគាត់និយាយដូចតទៅនេះថា ៖ "ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មានចិត្តសប្បុរសយ៉ាងនេះ ហេតុអ្វីបានជាសង្ឃរបស់គាត់ចង់ហាក់ដូចជា

តឹងតែងម្ល៉េះ? យើងដឹងហើយ លើសពីនេះទៅទៀត ភាពទន់ភ្លន់ដែល Augustine ប្រើចំពោះពួក Donatists គាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការយកត្រឡប់ទៅរកបីស្សពរបស់ពួកគេវិញទេ ហើយថាភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្ត ! ប៉ុន្តែដោយសារតែការអនុវត្តផ្ទុយគ្នាបានកើតឡើង ពួកគេត្រូវបានបង្ខំឱ្យទទួលយកការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេ ហើយធ្វើតាមវា

9. ដែនកំណត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងយោងទៅតាមវិន័យរបស់ក្រុមជំនុំ

ភាពទន់ភ្លន់នេះត្រូវបានទាមទារនៅក្នុងរាងកាយទាំងមូលនៃក្រុមជំនុំ ថាវាគួរដោះស្រាយដោយស្លូតបូតចំពោះអ្នកដែលយឺតយ៉ាវ ហើយមិនគួរដាក់ទណ្ឌកម្មជាមួយនឹង យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញយោងតាមដីការបស់ប៉ុល បញ្ជាក់សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះពួកគេ [II Cor . 2 : 8] ស្រដៀងគ្នាដែរ ឧបាសកម្នាក់ៗគួរតែដាក់ចិត្តខ្លួនឯងចំពោះភាពស្លូតបូត និងសុភាពនេះ ដូច្នេះហើយមិនមែនជាកិច្ចការរបស់យើងដែលត្រូវលុបចេញពី ចំនួនអ្នករើសតាំងដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញពីក្រុមជំនុំ ឬអស់សង្ឃឹម ហាក់បីដូចជាពួកគេបាត់បង់ទៅហើយ វាមានច្បាប់ត្រឹមត្រូវក្នុងការចាត់ទុកពួកគេថាបានផ្លាស់ប្តូរចេញពីក្រុមជំនុំ ហើយដូច្នេះ មកពីព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែសម្រាប់តែរយៈពេលដូចនោះ ។ នៅតែបែកគ្នា ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេបង្ហាញភាពរឹងចចេសជាងភាពស្លូតបូត នោះយើងនៅតែគួរសរសើរពួកគេចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយសង្ឃឹមថានឹងមានរឿងល្អជាងនេះទៅទៀតនៅពេលអនាគត ។ យើងក៏មិនគួរឈប់អំពាវនាវដល់ព្រះជំនួសពួកគេដែរ ។ ហើយ(ដើម្បីដាក់វានៅក្នុងពាក្យមួយ) ចូរយើងកុំថ្កោលទោសដល់ស្លាប់មនុស្សដែលនៅក្នុងដៃ និងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ ។ ផ្ទុយទៅវិញសូមឲ្យយើងវិនិច្ឆ័យលើលក្ខណៈ

នៃកិច្ចការរបស់ មនុស្សម្នាក់ៗ ដោយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ពេល យើងធ្វើតាមច្បាប់នេះ យើងជាជាងប្រកាន់ជំហរលើការវិនិច្ឆ័យដ៏ទេវភាព ជា ជាងដាក់ខ្លួនយើងទៅមុខ ។"សូមកុំទាមទារឱ្យខ្លួនយើងកាន់តែមានអាជ្ញាបណ្ណក្នុង ការវិនិច្ឆ័យឡើយ លុះត្រាតែយើងចង់កម្រិតអំណាចរបស់ព្រះ ហើយបង្ខាំង សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដោយច្បាប់ ។ចំពោះព្រះ នៅពេលណាដែលវាគាប់ ព្រះហឫទ័យទ្រង់ ផ្លាស់ប្តូរបុរសអាក្រក់បំផុតទៅជាល្អបំផុត ឆ្ងាក់មនុស្សក្រៅភព ហើយទទួលយកមនុស្សចម្លែក ។ ចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយព្រះអម្ចាស់ធ្វើ ដូច្នេះ ដើម្បីបង្ហាក់គំនិតរបស់បុរស និងទប់ទល់នឹងភាពច្របូកច្របល់របស់ពួក គេ ដែលលើកលែងតែ

បណ្តាក់ទុនដើម្បីសន្មត់ថាខ្លួនជាសិទ្ធិវិនិច្ឆ័យធំជាងវាសមនឹងទទួលបាន ។

10. Excommunication គឺត្រឹមត្រូវសម្រាប់ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទសន្យាថាអ្វី ដែលរាស្ត្រទ្រង់

"ចងនៅលើផែនដីនឹងត្រូវបានចងនៅស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ 18:18], កម្រិតនៃ កម្លាំងនៃការចងទៅនឹងការចោទប្រកាន់ខាងសាសនាដោយសារនេះអ្នកដែលត្រូវ បានគេបំផ្លើសមិនត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាសនិងសេចក្តីបង្ខូចជារៀងរហូត ទេ ប៉ុន្តែដោយបានឮថាជីវិតនិងសីលធម៌របស់គេត្រូវបានថ្កោលទោស នោះគេ ប្រាកដជាទទួលទោសជារៀងរហូត លុះត្រាតែពួកគេប្រែចិត្ត ។ ការប្រាស្រ័យ ទាក់ទងគ្នាពីមុនខុសពីភាពស្លេកស្លាំង ដែលការលើកក្រោយ ទទួលយកការលើក លែងទោស ថ្កោលទោស និងប្រគល់បុរសម្នាក់ឱ្យទៅការបំផ្លាញដ៏អស់កល្បជា និច្ច ។ អតីត , ជាជាង, សងសឹក និង ប្រៀនប្រដៅ សីលធម៌ របស់គា

ត់ ។ ហើយទោះបីជា excommunication ក៏ដាក់ទណ្ឌកម្មបុរសនោះវាធ្វើដូច្នេះនៅក្នុងវិធីដែលថាដោយការព្រមានគាត់ពីការថ្កោលទោសនាពេលអនាគត វាអាចហៅគាត់ឱ្យត្រឡប់ទៅការសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើទទួលបានការផ្សះផ្សា និងការស្តារឡើងវិញនូវការរួបរួមគ្នាកំពុងរង់ចាំគាត់ ។ ជាងនេះទៅទៀត ភាពស្លេកស្លាំងគឺកម្រណាស់ ឬមិនដែលប្រើ ។ «ដូច្នោះហើយ ទោះបីធម៌វិន័យមិនអនុញ្ញាតឲ្យយើងរស់នៅដោយស្និទ្ធស្នាល ឬមានទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាលជាមួយបុគ្គលផ្តាច់សង្ឃារក៏ដោយ ក៏យើងគួរប្រឹងប្រែងដោយមធ្យោបាយណាក៏ដោយ ដើម្បីឲ្យគេអាចវិលមករកជីវិតប្រកបដោយគុណធម៌ និងអាចវិលមករកសង្គមវិញបាន ។ ដូច្នេះ សាវ័កក៏បង្រៀនថា ៖ «កុំមើលទៅពួកគេជាសត្រូវឡើយ តែត្រូវដាស់តឿនពួកគេក្នុងនាមជាបងប្អូនវិញទៅ» [II Thess . ៣:១៥] ។ លុះត្រាតែរក្សាភាពទន់ភ្លន់នេះ ទាំងក្នុងឯកជន និងសាធារណៈ វាមានគ្រោះថ្នាក់ ក្រែងលោយើងធ្លាក់ពីវិន័យទៅកន្លែងកាប់សាច់ ។

11. ប្រឆាំងនឹងការហួសចិត្តដោយចេតនាក្នុងការទាមទារវិន័យក្រុមជំនុំ

នេះក៏ជាតម្រូវការសំខាន់សម្រាប់ការសម្របសម្រួលនៃវិន័យផងដែរ ។ ដូចដែល Augustine ប្រកែកប្រឆាំងនឹង Donatists : បុគ្គលដែលដាក់បន្ទុកប្រសិនបើពួកគេឃើញអំពើអាក្រក់មិនគ្រប់គ្រាន់ដែលត្រូវបានកែតម្រូវដោយក្រុមប្រឹក្សានៃពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ដូច្នេះមិនគួរចាកចេញពីព្រះវិហារភ្លាមៗឡើយ ។ ហើយថាគ្រូគង្វាលខ្លួនឯង ប្រសិនបើពួកគេមិនអាចសម្អាតអ្វីៗទាំងអស់ដែលត្រូវការការកែតំរូវតាមចិត្តរបស់ពួកគេទេនោះ មិនគួរដោយហេតុផលនោះលាលែងពីកិច្ចបម្រើរបស់ពួកគេ ឬរំខានដល់ក្រុមជំនុំទាំងមូលដោយភាពម៉ត់ចត់ដែលមិន

ធ្លាប់មាននោះទេ ។ សម្រាប់អ្វីដែល Augustine សរសេរគឺជាការពិតណាស់ ៖ "អ្នកណាកែអ្វីដែលខ្លួនអាចធ្វើបានដោយការស្តីបន្ទោស ឬមិនរាប់បញ្ចូល ដោយមិនផ្តាច់ចំណងនៃសន្តិភាព អ្វីដែលគាត់មិនអាចកែបាន - មិនពេញចិត្តដោយយុត្តិធម៌ អត់ធ្មត់ - បុរសនេះរួចផុតពីបណ្តាសា ។ ក្នុងវគ្គមួយទៀត ទ្រង់បានផ្តល់ហេតុផលថា ៖ « គ្រប់វិធីដ៏គួរឲ្យគោរព និងការប្រៀនប្រដៅខាងសាសនាគួរតែមើលទៅការរួបរួមនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងចំណងនៃសេចក្តីសុខសាន្ត › [អេភេសូរ ៤:៣] ដែលសាវ័កបង្គាប់ឲ្យយើងរក្សា ។

ដោយ 'អត់ឱនគ្នាទៅវិញទៅមក' [អេភ. 4 : 2] ហើយពេលដែលវាមិនត្រូវបានរក្សាទុក នោះថ្នាំនៃការដាក់ទោសចាប់ផ្តើមមិនត្រឹមតែនាំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ហើយក៏លែងជាថ្នាំទៀតផង ។ " " ព្រះអង្គដែលត្រិះរិះពិចារណាដោយថ្នមៗ " Augustine និយាយថា " ការមិនព្រងើយកន្តើយនឹងការប្រៀនប្រដៅយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការថែរក្សាសាមគ្គីភាព ឬដោយការកែតម្រូវដោយឥតឈប់ឈរនឹងធ្វើឱ្យខូចចំណងមិត្តភាព ។ ¨គាត់ពិតជាទទួលស្គាល់ថាមិនត្រឹមតែគ្រូគង្វាលគួរតែប្រឹងប្រែងដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីកុំឲ្យមានកំហុសនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែថាមនុស្សគ្រប់រូបគួរតែខិតខំរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នាតាមកម្លាំងរបស់គាត់ ហើយ Augustine មិនលាក់បាំងការពិតថាអ្នកដែល ការធ្វេសប្រហែសក្នុងការដាស់តឿន ស្តីបន្ទោស និងកែមនុស្សអាក្រក់ ទោះជាគាត់មិនអនុគ្រោះ ឬធ្វើបាបជាមួយពួកគេក៏ដោយ ក៏ត្រូវមានទោសនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ។ សាក្រាម៉ង់ ហើយមិនធ្វើដូច្នេះទេ គាត់មិនប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងរបស់អ្នកដ៏ទៃទេ ប៉ុន្តែដោយខ្លួនគាត់វិញ មានតែ Augustine ប៉ុណ្ណោះដែលមានការប្រុងប្រយ័ត្នដែលព្រះអម្ចាស់បានតម្រូវឱ្យប្រើផងដែរ " ក្រែងលោពេល

ដើមស្រងែត្រូវបានកាត់ចេញ នោះគ្រាប់ធញ្ញជាតិនឹងត្រូវរងគ្រោះ" [Matt 13:29] ពីចំណុចនេះ គាត់បានបញ្ចប់ជាមួយនឹងជនជាតិ Cyprian ថា: « សូមឱ្យបុរសម្នាក់កែតម្រូវនូវអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបាន សូមឲ្យគាត់អត់ធ្មត់នូវអ្វីដែលគាត់មិនអាចកែបាន ហើយថ្ងូរនិងទុក្ខព្រួយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

12. ភាពធ្ងន់ធ្ងរខាន: Donatists និងអ្នក Anabaptists

ប៉ុន្តែ Augustine និយាយថានេះគឺដោយសារតែ overscrupulous នៃ Donatists ដែលនៅពេលដែលពួកគេបានសង្កេតឃើញកំហុសនៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលបិស្សពបានស្តីបន្ទោសដោយពាក្យសំដីប៉ុន្តែមិនបានផ្តន្ទាទោសដោយ excommu nication ដោយសារតែពួកគេគិតថាពួកគេ មិន អាចទទួលបានអ្វីក្នុងវិធីនេះ) បានធ្វើការស៊ើបអង្កេតយ៉ាងខ្លាំងក្លា ប្រឆាំង នឹង បិស្សពថាជាអ្នកក្បត់នៃការប្រៀនប្រដៅហើយដោយភាព ច្របូកច្របល់ដ៏អាក្រក់បានបំបែកខ្លួនចេញពីហ្វូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងគ្រប់ការគោរពចំពោះភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ទេវតា ២២ ក្រោមការក្លែងបន្លំនៃភាពខ្នះខ្នែងរបស់ពួកគេ ពួកគេបង្ក្រាបនូវអ្វីដែលមានការរីកចម្រើន ។ " Augustine និយាយថា "ចំពោះកូនប្រុសបែបនេះមិនមែនដោយសារការស្អប់ខ្ពើមនឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់បុរសផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែដោយសារការពេញចិត្តចំពោះការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់ពួកគេ ចាប់មនុស្សទន់ខ្សោយដោយអួតពីឈ្មោះខ្លួនឯង ព្យាយាមអួសទាញពួកគេទាំងអស់ឱ្យនៅខាងពួកគេ ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏ត្រូវបែងចែកពួកគេ ។ ញាប់ញ័រដោយអំនួតឆ្កួតនឹងភាពរឹងចចេស បោកបញ្ឆោតក្នុងការបង្កាច់បង្ខូច ហើយមានភាពច្របូកច្របល់ក្នុងការបំបះបំបោររបស់ពួកគេ ពួកគេទាញម្ហប់នៃភាពធ្ងន់ធ្ងរដើម្បីលាក់បាំងការខ្វះខាតពន្លឺនៃការពិត ។ អ្វីដែលបទគម្ពីរបានបង្គាប់ឲ្យធ្វើដើម្បីកែ

កំហុសនៃ បងប្អូនដែលមានមធ្យោបាយដោះស្រាយតិចតួច ខណៈពេលដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះត្រូវបានរក្សា និងការរួបរួមនៃសន្តិភាពត្រូវបានរក្សា ពួកគេបានដណ្តើមយក ហើយងាកទៅរកការបូជានៃសាសនាចក្រ និងឱកាសនៃការកាត់ផ្តាច់ ។ « ដូច្នេះ « សាតាំងប្រែខ្លួនទៅជាទេវតានៃពន្លឺ » [១កូនរិនថូស 11:14] នៅពេលដែលមានភាពធ្ងន់ធ្ងរ វាជំរុញមនុស្សឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើឃោរឃៅដោយគ្មានមេត្តា ដោយស្វែងរកតែអំពើពុករលួយ និងបំបែកចំណងសន្តិភាព និងការរួបរួម ខណៈពេលដែលចំណងនេះនៅតែរឹងមាំក្នុងចំណោមពួកគ្រីស្ទានអំណាចទាំងអស់របស់គាត់គឺគ្មានអំណាចក្នុងការធ្វើបាប អន្ទាក់នៃការក្បត់របស់គាត់ត្រូវបានចុះខ្សោយ ហើយគ្រោងការណ៍នៃការវិទ្ធង្សនារបស់គាត់ក៏រលាយបាត់ទៅ ។

13. Augustine requires discrimination in discipline

ប្រការមួយយ៉ាងនេះថា បើបិណ្ឌបាតនៃបាបកម្មចូលមកក្នុងហ្វូងមនុស្សនោះសេចក្តីមេត្តាដ៏ធ្ងន់នៃការប្រៀនប្រដៅដ៏រឹងមាំគឺជាការចាំបាច់ ។ «សម្រាប់ឱវាទដើម្បីញែកចេញ» គាត់ថា «ឥតប្រយោជន៍ បង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ការបូជា ព្រោះវាក្លាយជាមនុស្សអួតអាង និងមោទនៈ ។ ហើយវារំខានមនុស្សល្អទន់ខ្សោយ ជាងវាកែមនុស្សអាក្រក់យ៉ាងក្លាហាន ។ ហើយអ្វីដែលគាត់នៅទីនោះបានទូន្មានដល់អ្នកដទៃ នោះគាត់ផ្ទាល់បានធ្វើតាមដោយស្មោះត្រង់ ។ សម្រាប់ការសរសេរទៅ Aurelius សង្ឃនៃ Carthage គាត់បានតួញញែរថាការស្រវឹង (ត្រូវបានថ្កោលទោសយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងបទគម្ពីរ) កំពុងតែផ្ទុះឡើងដោយគ្មានការពិន័យនៅទ្វីបអាហ្វ្រិក ហើយគាត់បានណែនាំឲ្យហៅក្រុមប្រឹក្សា ។ នៃសង្ឃដើម្បី ផ្តល់ នូវ មធ្យោបាយ ដោះស្រាយ មួយ គាត់ បាន បន្ថែម ថា : «

របស់ទាំងនេះនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំត្រូវបានលុបចោលមិន មែនជាការ អាក្រក់ឬឃោរឃៅឬក្នុងលក្ខណៈណាមួយ ឡើយ ហើយច្រើនទៀតដោយការ បង្រៀន ជាជាងដោយការបញ្ជា ច្រើនជាងដោយការបង្ហាត់បង្រៀន ជាង ដោយការបង្ខិតបង្ខំ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែដោះស្រាយជាមួយនឹងមនុស្សមាន បាបជាច្រើន ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវប្រើភាពធ្ងន់ធ្ងរចំពោះអំពើបាបរបស់មនុស្សមួយ ចំនួនតូច ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនមែនមានន័យថា បីស្សពគួរលើកលែងទោសចំពោះ ឧក្រិដ្ឋកម្មសាធារណៈ ឬនៅស្ងៀម ព្រោះមិនអាចដាក់ទោសពួកគេឱ្យធ្ងន់ធ្ងរជាង នេះបានទេ ដូចដែលគាត់បានពន្យល់នៅពេលក្រោយ ។ ប៉ុន្តែគាត់ចង់ឱ្យវិធីនៃ ការកែតម្រូវនេះ មានភាពអត់ធ្មត់បំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ រមែងនាំ មកនូវសុខភាព ជាជាងសេចក្តីស្លាប់ដល់រូបកាយ ដូច្នេះហើយ ទើបទ្រង់ សន្និដ្ឋានថា: សិក្ខាបទនោះ របស់សាវ័ក ស្តីពី ការញែកមនុស្សអាក្រក់ ត្រូវ ប្រកាន់ភ្ជាប់ដោយសន្តិវិធី មិនត្រូវធ្វេសប្រហែសឡើយ កាលបើអាចអនុវត្តបាន ចៀសផុតពីការបំពាននូវសន្តិភាព ។ ព្រោះគាត់មិនចង់ធ្វើបែបនេះទេ ។ ហើយគោលការណ៍នេះក៏ត្រូវរក្សាផងដែរ ៖ ការទ្រាំទ្រនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក យើងគួរព្យាយាមរក្សា ' ឯកភាពនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងចំណងនៃសន្តិភាព' [១កូន រិនថូស ៥:៣-៧ ; អេភ. ៤:២-៣]

(ការប្រើប្រាស់ និងគោលបំណងនៃការតមអាហារ ឯកជន និងសាធារណៈ គោលការណ៍ដែលត្រូវការពារនៅក្នុងវា , 14-18)

14. ការប្រតិបត្តិជាសាធារណៈ និងគ្នាទៅវិញទៅមក ផ្នែកនៃវិន័យដែលមិន ត្រឹមត្រូវ

វត្ថុដែលមាននៅក្នុងអំណាចនៃកូនសោ គឺជាកន្លែងដែលគ្រូគង្វាល ស្របតាមតម្រូវការនៃពេលវេលា គួរតែដាស់តឿនប្រជាជនឱ្យតមអាហារ ឬការអង្វរដ៏ឧឡារិក ឬចំពោះទង្វើនៃការបន្ទាបខ្លួន ការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿ ដែលនៅក្នុងនោះ ពេលវេលា របៀប និងទម្រង់មិនត្រូវបានកំណត់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែបានចាកចេញទៅការជំនុំជំរះរបស់ពួកជំនុំ ។ ផងដែរ ការប្រតិបត្តិនៃផ្នែកនេះ ដូចដែលវាមានប្រយោជន៍ គឺតែងតែជាទម្លាប់នៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង សូម្បីតែពីសម័យរបស់សាវ័កខ្លួនឯងក៏ដោយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាសូម្បីតែសាវ័កមិនមែនជាអ្នកនិពន្ធដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែបានយកគំរូរបស់ពួកគេពីក្រិត្យវិន័យ និងពួកហោរា ។ ដ្បិតយើងឃើញនៅទីនោះថា នៅពេលណាដែលមានអ្វីកើតឡើង នោះមនុស្សត្រូវបានហៅមកជាមួយគ្នា ហើយការអង្វរនិងការរហ័សបានចង្អុលបង្ហាញ [កិច្ចការ ១៣:២-៣] ។ ដូច្នេះ សាវ័កបានធ្វើតាមអ្វីដែលមិនថ្មីសម្រាប់រាស្ត្រនៃព្រះ ហើយអ្វីដែលពួកគេបានគិតទុកជាមុននឹងមានប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ ។ ការពន្យល់នៃលំហាត់ផ្សេងទៀតគឺស្រដៀងគ្នាដោយពួកគេ ប្រជាជនអាចត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យបំពេញកាតព្វកិច្ចឬរក្សានៅក្នុងកាតព្វកិច្ចនិងការគោរពប្រតិបត្តិ ។ មានឧទាហរណ៍ដែលរាយប៉ាយតាមប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលមិនចាំបាច់ប្រមូល ។ សរុបសេចក្តីមក ៖នៅពេលណាដែលមានវិវាទអំពីសាសនាដែលគួរដោះស្រាយដោយអង្គប្រជុំតុលាការសាសនា នៅពេលណាដែលមានសំណួរអំពីការជ្រើសរើសរដ្ឋមន្ត្រី នៅពេលណាទីបំផុតបញ្ហាលំបាកណាមួយដែលសំខាន់គឺត្រូវពិភាក្សា ។ឬម្តងទៀតនៅពេលដែលមានការកាត់ទោសនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ដូចជាជំងឺអាសន្នរោគ សង្គ្រាម និងទុរ្ភិក្ស) នេះគឺជាពិធីដ៏បរិសុទ្ធ និងជាទីគោរពសម្រាប់មនុស្ស

គ្រប់វ័យ ដែលគ្រូគង្វាលជំរុញប្រជាជនឱ្យតមអាហារសាធារណៈ និងការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់បដិសេធមិនទទួលយកទីបន្ទាល់ដែលអាចត្រូវបានដកស្រង់ចេញពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដូចជាប្រសិនបើមិនសមរម្យចំពោះក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានការពិតនៅតែមានថាពួកសាវ័កក៏ធ្វើតាមការអនុវត្តដូចគ្នាដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាក់ទងនឹងការអធិស្ឋាន ខ្ញុំគិតថា កម្រនឹងរកឃើញនរណាម្នាក់ដែលនឹងលើកសំណួរមួយ ដូច្នេះ ចូរយើងនិយាយអ្វីមួយអំពីការតមអាហារ ដោយសារមនុស្សជាច្រើន ខណៈពេលដែលពួកគេមិនយល់ថាវាមានប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណាចាត់ទុកថាវាមិនចាំបាច់ខ្លាំណាស់ អ្នកផ្សេងទៀតក៏ចាត់ទុកវាថាជារឿងហួសហេតុ បដិសេធទាំងស្រុង ។

15. គោលបំណងនៃការតមអាហារ

បរិសុទ្ធ និងត្រឹមត្រូវមានគោលបំណងបី ។ យើងប្រើវាដើម្បីបន្ទាបខ្លួន និងបន្ទាបសាច់ឈាម ដើម្បីកុំឱ្យវាធ្វើសកម្មភាពដោយចេតនា ឬថាយើងអាចរៀបចំបានប្រសើរជាងមុនសម្រាប់ការអធិស្ឋាន និងសមាធិដ៏បរិសុទ្ធ ឬថាវាអាចជាសក្ខីភាពនៃការបន្ទាបខ្លួនរបស់យើងនៅចំពោះព្រះ នៅពេលដែលយើងចង់សារភាពរបស់យើង ។ កំហុសនៅចំពោះមុខគាត់ ។ គោលបំណងទីមួយជាទូទៅមិនមានកន្លែងសម្រាប់តមអាហារជាសាធារណៈទេ ពីព្រោះស្ថាប័នទាំងអស់មិនមានរដ្ឋធម្មនុញ្ញដូចគ្នា ឬស្ថានភាពសុខភាពដូចគ្នានោះទេ ។ ដូច្នេះវាជាការសមស្របជាងចំពោះការតមអាហារឯកជន ។ ទីពីរគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងពីរ ។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំទាំងមូល និងគ្រប់អ្នកជឿម្នាក់ៗ ត្រូវការការរៀបចំសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ។ ទីបីគឺជារឿងធម្មតាដូចគ្នា ។ សម្រាប់ពេលខ្លះវានឹងកើតឡើងដែលថាព្រះជាម្ចាស់នឹងវាយប្រហារប្រជាជាតិមួយដោយ

សង្គ្រាមឬជំងឺរាតត្បាតឬគ្រោះមហន្តរាយមួយចំនួននៅក្រោមការរងទុក្ខរួមនេះ ប្រជាជនទាំងមូលគួរតែចោទប្រកាន់ខ្លួនឯងនិងសារភាពកំហុសរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់វាយប្រហារបុគ្គលណាមួយនោះ គាត់គួរតែធ្វើការនេះតែម្នាក់ឯង ឬជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ។ រឿងនេះស្ថិតនៅក្នុងចិត្តជាចម្បង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលបេះដូងត្រូវបានប៉ះពាល់ដូចដែលវាគួរធ្វើ វាស្ទើរតែមិនអាចជួយបំបែកដល់ទីបន្ទាល់ខាងក្រៅបានឡើយ ។ ហើយរឿងនេះកើតឡើងជាពិសេសប្រសិនបើវាមានទំនោរទៅរកការពង្រឹងរួមគ្នា ដូច្នេះទាំងអស់គ្នាដោយការសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយបើកចំហ សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់នៃភាពត្រឹមត្រូវ ហើយជំរុញគ្នាទៅវិញទៅមក ម្នាក់ៗតាមគំរូរបស់គាត់ ។

16. ការតមអាហារ និងការអធិស្ឋាន

ដូច្នោះ ការតម ព្រោះវាជាសញ្ញានៃការបន្ទោបង់ដោយខ្លួនឯង មានការប្រើប្រាស់ញឹកញាប់ជាងនៅទីសាធារណៈ ជាងបុគ្គលឯកជន ទោះបីជាដូចដែលបាននិយាយ វាជារឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងពីរ ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ វាទាក់ទងនឹងវិន័យដែលយើងកំពុងពិភាក្សា ។ នៅពេលណាដែលមនុស្សត្រូវអធិស្ឋានដល់ព្រះអំពីបញ្ហាធំណាមួយ នោះវាសមហេតុផលក្នុងការតែងតាំងការតមអាហាររួមជាមួយនឹងការអធិស្ឋាន ។ ដូច្នេះ ពេលពួកអាន់ទីយ៉ូឆេនដាក់ដៃលើប៉ុល និងបាណាបាស នោះប្រសើរជាងក្នុងការសរសើរដល់ការបម្រើរបស់ព្រះ ជាកិច្ចបម្រើដ៏សំខាន់ នោះពួកគេបានចូលរួមតមដើម្បីអធិស្ឋាន [កិច្ចការ 13:3] ។ ដូច្នេះហើយក្រោយមកអ្នកទាំងពីរនេះ នៅពេលដែលពួកគេបានតែងតាំងអ្នកបម្រើក្នុងក្រុមជំនុំ នោះត្រូវបានទម្លាប់អធិស្ឋានដោយការតម [កិច្ចការ ១៤:២៣] ។ គោលបំណងតែមួយគត់របស់ពួកគេក្នុងការតមអាហារ

ប្រភេទនេះគឺដើម្បីបង្ហាញខ្លួនឱ្យកាន់តែមានចិត្តខ្នះខ្នែងនិងគ្មានការអធិដ្ឋាន ។ ប្រាកដណាស់ យើងជួបប្រទះនឹងរឿងនេះ ៖ ដោយក្រពះពេញ ចិត្តរបស់យើងមិនត្រូវបានលើកតម្កើងចំពោះព្រះទេ ដែលវាអាចទាញទៅរកការអធិស្ឋានដោយក្តីស្រឡាញ់ដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ និងខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយតស៊ូក្នុងវា ។ ដូច្នេះតើយើងត្រូវយល់ពីអ្វីដែលលូកាទាក់ទងនឹង និយាយអំពីអាណាដែលនាងបានបម្រើព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងការតមអាហារនិងការអធិស្ឋាន [លូកា 2: 37] ។ ដ្បិតលូកាមិនបានកំណត់ការថ្វាយបង្គំព្រះក្នុងការតមអាហារឡើយ ប៉ុន្តែ គាត់មានន័យថា ស្ត្រីបរិសុទ្ធមានរបៀបនេះបានបង្ហាត់ខ្លួននាងឲ្យទទួលបានការអធិដ្ឋានជាប់រហូត ។ នោះគឺជាការតមអាហាររបស់នេហេមា នៅពេលដែលគាត់អធិស្ឋានដោយភាពខ្នះខ្នែងបំផុត គាត់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះសម្រាប់ការរំដោះរាស្ត្ររបស់គាត់ [Neh . ១:៤] ។ ដោយហេតុផលនេះ ប៉ូលនិយាយថា អ្នកជឿប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ ប្រសិនបើពួកគេប្រឡាក់ពេញមួយពេលពីគ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍ នោះពួកគេអាចនឹងមានសេរីភាពជាងមុនសម្រាប់ការអធិស្ឋាន និងការតមអាហារ ។ នៅទីនោះ គាត់ចូលរួមតមអាហារដោយការអធិស្ឋានជាជំនួយដល់វា ហើយព្រមានថាវាមិនសំខាន់សម្រាប់ខ្លួនវាទេ លើកលែងតែវាត្រូវបានអនុវត្តទៅទីបញ្ចប់នេះ [១កូរិនថូស ៧:៥] ។ បន្ទាប់មក ពេលនៅក្នុងវគ្គតែមួយ គាត់ណែនាំគូស្វាមីភរិយាឲ្យពិចារណាគ្នាទៅវិញទៅមក [១កូរិនថូស ៧ : ៣] ច្បាស់ណាស់ថាគាត់មិនបាននិយាយអំពីការអធិដ្ឋានជារៀងរាល់ថ្ងៃទេ ប៉ុន្តែជាការទាមទារឲ្យយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងជាងនេះ ។

17. ការតមអាហារ និងការអនុវត្តទោស

ម្តងទៀត ប្រសិនបើជំងឺរាតត្បាត ឬទុរ្ភិក្ស ឬសង្គ្រាមចាប់ផ្តើមផ្ទុះឡើង ឬ ប្រសិនបើគ្រោះមហន្តរាយណាមួយហាក់ដូចជាគំរាមកំហែងដល់ស្រុក និងប្រជា ជននោះក៏ជាកាតព្វកិច្ចរបស់គ្រួគង្វាលដើម្បីជំរុញក្រុមជំនុំឱ្យតមអាហារផងដែ រ ។ ដើម្បីឲ្យព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបិទដោយការអង្វរ ។ ចំពោះកន្លែងដែលគាត់បង្កគ្រោះថ្នាក់ គាត់ព្រមានថា គាត់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេច ហើយ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ប្រដាប់អាវុធដើម្បីសងសឹក ។ ដូច្នេះ ដូចនៅ សម័យបុរាណ ជនជាប់ចោទត្រូវបានគេទម្លាប់បន្ទាបខ្លួនជាអ្នកផ្តត់ផ្តង់ពុកចង្កា រវែង សក់មិនស្អាត និងសម្លៀកបំពាក់ងងឹត ដើម្បីអំពាវនាវដល់សេចក្តីមេត្តា ករុណារបស់ចៅក្រម ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងឈរនៅមុខកន្លែងជំនុំជំរះរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ វានឹងកើតឡើងវិញ ។ ដល់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ និងការ លើកតម្កើងប្រជារាស្ត្រ ហើយក៏ជាផលចំណេញ និងជាទីគាប់ចិត្តសម្រាប់ពួក យើងក្នុងសម្លៀកបំពាក់រាបទាប ដើម្បីបួងសួងសុំឱ្យភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់គាត់ត្រូវ បានបញ្ឈៀស ។ ហើយគេអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាងងាយពីពាក្យរបស់យ៉ូអែលថា នេះជាទំនៀមទម្លាប់ក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ។ ដ្បិតពេលដែលគាត់ បញ្ជាឲ្យផ្ទុំត្រែ ប្រៀបដូចជាការហៅ ការតមអាហារដែលនឹងត្រូវតែងតាំង និង ការដែលធ្វើតាម [យ៉ូអែល ២:១៥-១៦] នោះគាត់កំពុងនិយាយអំពីរឿងដែល បានទទួលតាមទម្លាប់ទូទៅ ។ មុននេះបន្តិច គាត់បាននិយាយថា ការកាត់ក្តី លើទង្វើដ៏អាម៉ាស់របស់ប្រជាជនត្រូវបានកំណត់ ហើយបានប្រកាសថាថ្ងៃជំនុំជំរះ គឺជិតមកដល់ហើយ ហើយបានកោះហៅជនជាប់ចោទមកសារភាពពីមូលហេតុ របស់ពួកគេ [យ៉ូអែល ២:១] ; បន្ទាប់មក គាត់ស្រែកឲ្យពួកគេប្រញាប់ ស្លៀកបាវនិងផេះ យំ និងតម [យ៉ូអែល ២:១២] ពោលគឺត្រូវក្រាបនៅចំពោះ

ព្រះយេហូវ៉ា ដោយមានទីបន្ទាល់ខាងក្រៅផងដែរ ។ ពិតហើយបាវនិងផេះប្រហែល ជាសក្តិសមជាងសម័យនោះ ។ ប៉ុន្តែគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា ការប្រជុំ និងការយំ និងការតមអាហារ និងដូចជាសកម្មភាព អនុវត្តស្មើៗគ្នាទៅនឹងអាយុរបស់យើង គ្រប់ពេលដែលស្ថានភាពនៃកិច្ចការរបស់យើងទាមទារ ។ សម្រាប់តាំងពីនេះគឺជាលំហាត់ដ៏បរិសុទ្ធទាំងសម្រាប់ការបន្ទាបខ្លួនរបស់មនុស្ស និងសម្រាប់ការសារភាពនៃភាពរាបទាបរបស់ពួកគេ ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរប្រើវាតិចជាងមនុស្សបុរាណដែលត្រូវការស្រដៀងគ្នា? យើងអានថា មិនមែនតែពួកជំនុំអ៊ីស្រាអែលទេ ដែលបានបង្កើតឡើង និងបង្កើតឡើងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ [១សាំយូអែល៦: ៣១:១៣: ២សាំយូអែល. ១:១២] ប៉ុន្តែក៏ពួកសាសន៍នីនីវេ ដែលគ្មានការបង្រៀនក្រៅពីការអធិប្បាយរបស់យ៉ូណាស [យ៉ូណាស 3:5] បានតមដោយសញ្ញានៃការសោកសៅ ។ តើមានហេតុផលអ្វីខ្លះដែលយើងមិនគួរធ្វើដូចគ្នា? ប៉ុន្តែ អ្នកជំទាស់ នេះជាពិធីខាងក្រៅ ដែលរួមគ្នាជាមួយអ្នកដទៃ បានបញ្ចប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ទេ វាគឺជាជំនួយដ៏ល្អសម្រាប់អ្នកជឿសព្វថ្ងៃនេះ (ដូចដែលវាតែងតែមាន) និងការដាស់តឿនដ៏មានប្រយោជន៍ដើម្បីដាស់តឿនពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេខឹងព្រះកាន់តែខ្លាំងឡើង ដោយសារទំនុកចិត្ត និងការធ្វេសប្រហែសហួសហេតុរបស់ពួកគេនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានប្រដៅដោយរោមភ្នែករបស់គាត់ ។ ដូច្នោះហើយ ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់ដោះសាសាវ័ករបស់ទ្រង់ចំពោះការមិនតមអាហារ ទ្រង់មិនបាននិយាយថាការតមអាហារត្រូវបានលុបចោលនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានកំណត់វាសម្រាប់គ្រានៃគ្រោះមហន្តរាយ ហើយចូលរួមជាមួយវាដោយការកាន់ទុក្ខ ។ «ថ្ងៃនឹងមកដល់ ពេលកូនកំលោះត្រូវគេដកចេញពីពួកគេ ។ លូកា ៥ : ៣១-៣៥ធម្មជាតិ

នៃការតម ប៉ុន្តែដើម្បីជៀសវាងកំហុសណាមួយនៅក្នុងពាក្យ អនុញ្ញាតឱ្យយើងកំណត់ថាតើការតមអាហារគឺជាអ្វី សម្រាប់នៅទីនេះ យើងមិនយល់ថាវាគ្រាន់តែជាការអត់ធ្មត់ និងភាពរឹងមាំនៅក្នុងអាហារនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាអ្វីផ្សេងទៀតដែរ ។ ពេញមួយដំណើរជីវិតរបស់ព្រះពិតជាគួរមាននិស្ស័យដោយសន្សំសំចៃនិងសុជីវធម៌ ដូច្នេះតាមដែលអាចធ្វើបាន វាមានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងការតមអាហារ ។ ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀត មានការតមអាហារប្រភេទផ្សេងទៀតដែលជាលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្ន នៅពេលដែលយើងដកអ្វីមួយចេញពីរបបធម្មតានៃការរស់នៅ មួយថ្ងៃ ឬសម្រាប់ពេលវេលាកំណត់ ហើយសន្យាខ្លួនយើងចំពោះការតមអាហារតឹងរ៉ឹង និងធ្ងន់ធ្ងរជាងការតមអាហារ ។ ជាធម្មតា ។ នេះមានបីយ៉ាង ៖ ក្នុងពេលវេលា គុណភាពអាហារ និងបរិមាណតិច ។ ដល់ពេលខ្ញុំចង់មានន័យថាយើងគួរតែអនុវត្តការតមអាហារទាំងនោះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ការតមអាហារនោះ ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់តមអាហារដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ការអធិស្ឋានដ៏ឧឡារិក គាត់គួរតែសរសេរកូដទៅវាដោយមិនឈប់តមឡើយ ។ គុណភាពមាននៅក្នុងនោះ ភាពឆើតឆាយទាំងអស់គួរតែអវត្តមានហើយដែលមាតិកាជាមួយអាហារធម្មតានិងមូលដ្ឋានយើងមិនគួរធ្វើឱ្យក្រអូមមាត់របស់យើងមានរសជាតិឆ្ងាញ់នោះទេ ។ ច្បាប់នៃបរិមាណនេះគឺថាយើងគួរញ៉ាំតិចនិងតិចជាងទម្លាប់របស់យើង ។ គ្រាន់តែសម្រាប់តម្រូវការ មិនមែនសម្រាប់ការសប្បាយផងដែរ ។

(គ្រោះថ្នាក់នៃអបិយជំនឿ សញ្ញាណនៃបុណ្យកុសល និងពុតត្បុតក្នុងការតមអាហារ និងពិធីបុណ្យកាន់បិណ្ឌ ១៩-២១)

18. ការយល់ខុសនៃការតម

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នជាខ្លាំង ។ ស្ថានភាពលូនចូលដូចដែលបានកើតឡើងពី មុនចំពោះគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំរបស់ ព្រះវិហារព្រោះវាគួរឱ្យស្តប់ស្តល់ជាង ប្រសិនបើការតមអាហារមិនត្រូវបានអនុវត្តទាល់តែសោះជាងការសង្កេតដោយ ឧស្សាហ៍ព្យាយាមហើយនៅពេលដំណាលគ្នានោះ បង្ខូចដោយគំនិតមិនពិត និង អាក្រក់ ដែលពិភពលោកនេះធ្លាក់ចុះម្តងហើយម្តងទៀត លុះត្រាតែគ្រូគង្វាល ជួបដោយស្មោះត្រង់ និងប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់បំផុត ។ ចំណុចទីមួយគឺថាពួកគេត្រូវ ដាស់តឿនជានិច្ចនូវអ្វីដែលយ៉ូអែលបង្រៀនថាពួកគេត្រូវ«បង្ហើយចិត្តពួកគេមិន មែនសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេឡើយ» [យ៉ូអែល ២:១៣] នោះគឺពួកគេគួរតែ ដាស់តឿនប្រជាជនថា ព្រះមិនចាត់ទុកការតមអាហារដោយខ្លួនឯងនោះទេ លុះ ត្រាតែមានអារម្មណ៍ខាងក្នុងនៃចិត្ត ហើយការមិនពេញចិត្តនឹងអំពើបាបរបស់ បុគ្គលនោះ ការបន្ទាបខ្លួនពិត និងទុក្ខសោកពិតដែលកើតចេញពីការកោតខ្លាច ព្រះជាម្ចាស់ ។ ការតមគឺមិនមានប្រយោជន៍ជាងពេលដែលវាត្រូវបានចូលរួម ជាជំនួយតិចជាងសម្រាប់ទាំងនេះ ។ ដ្បិតព្រះមិនស្អប់ខ្ពើមអ្វីក្រៅពីពេលដែល មនុស្សព្យាយាមបន្ទន់ខ្លួនដោយការបង្ហាញទីសំគាល់និងការបង្ហាញពីខាងក្រៅ ជំនួសឲ្យចិត្តបរិសុទ្ធ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អេសាយបានវាយលុកយ៉ាងខ្លាំង ប្រឆាំងនឹងការលាក់ពុតរបស់ជនជាតិយូដា ដោយគិតថាពួកគេកំពុងតែគាប់ព្រះ ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលពួកគេបានតមអាហារ ទោះជាគំនិតទុច្ចរិត និងគំនិតមិនស្អាតស្អំអ្វីក៏ដោយ ដែលពួកគេបានលាក់ទុកក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ « តើនេះជាការតមដែលព្រះយេហូវ៉ាបានជ្រើសរើសឬ? » [អេសាយ ៥៨ : ៥–៦] និងអ្វីដែលបន្ទាប់មក ។ ដូច្នេះ ការតមអាហារដោយពុតត្បុត មិន ត្រឹមតែជាការនឿយហត់ដែលឥតប្រយោជន៍ និងហួសហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជា

ការគួរស្អប់ខ្ពើមបំផុតផងដែរ ។ អំពើអាក្រក់មួយទៀតដែលស្រដៀងនឹងការនេះ ហើយត្រូវចៀសវាងទាំងស្រុង គឺការតមអាហារជាបុណ្យ ឬជាទម្រង់នៃការថ្វាយបង្គំដ៏ទេវភាព ។ដោយសារការតមអាហារគឺជារឿងដែលព្រងើយកន្តើយ ហើយមិនគួរមានឧបេក្ខាមិនសំខាន់ឡើយលើកលែងតែសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ទីបញ្ចប់ដែលគួរណែនាំនោះអបិយជំនឿដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុតគឺពាក់ព័ន្ធនឹងការបំភាន់វាជាមួយនឹងកិច្ចការដែលព្រះបានបញ្ជានិងចាំបាច់ដោយខ្លួនឯងដោយគ្មានការពិចារណាផ្សេងទៀត ។ នេះគឺជាការបំភាន់នៃ Manicheesពីបុរាណ ។ អូស្ទីន ក្នុងការបដិសេធពួកគេបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថាការតមគឺត្រូវរិនិច្ឆ័យដោយចុងបញ្ចប់ដែលខ្ញុំបានលើកឡើងហើយថាវាត្រូវបានយល់ព្រមដោព្រះលុះត្រាតែវានិយាយអំពីរឿងនេះ ។ "មានកំហុសទីបីមិនមែនជាកំហុសឆ្គងខ្លាំនោះទេប៉ុន្តែនៅតែជាគ្រោះថ្នាក់ ៖តម្រូវឱ្យរក្សាវាឱ្យតឹងរ៉ឹងនិងតឹងរ៉ឹងពេកហាក់ដូចជាភារកិច្ចចម្បងមួហើយលើកតម្កើងវាដោយពាក្យសរសើរមិនសមរម្យដែលបុរសគិតថាខ្លួនមាន ។ បានធ្វើអ្វីមួយដែលថ្លៃថ្នូរនៅពេលពួកគេ

ក្នុងន័យនេះ ខ្ញុំមិនហ៊ានដកទាំងស្រុងពីអ្នកនិពន្ធបុរាណពីការសាបព្រួសគ្រាប់ពូជនៃអបិយជំនឿ និងបានបំពាក់នូវឱកាសនៃរបបផ្តាច់ការដែលបានកើតឡើងក្រោយនោះទេ ។ នៅក្នុងពួកគេ ពេលខ្លះ មានការនិយាយប្រកបដោយប្រាជ្ញា និងឈ្លាសវៃ អំពីការតមអាហារ ប៉ុន្តែក្រោយមក ម្តងហើយម្តងទៀតជួបនូវការសរសើរមិនដាច់ពីគ្នានៃការតម ដែលកំណត់វាឡើងក្នុងចំណោមគុណធម៌ធំៗ ។

19. ការតមអាហារនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ

នៅពេលនោះ ការប្រារព្ធពិធីអបិយជំនឿបានកើតមាននៅគ្រប់ទីកន្លែង ពីព្រោះមនុស្សទូទៅគិតថានៅក្នុងនោះ ពួកគេកំពុងធ្វើកិច្ចបម្រើដ៏ពិសេសមួយចំនួនដល់ព្រះ ហើយគ្រូគង្វាលបានសរសើរថាវាជាការយកតម្រាប់តាមបរិសុទ្ធ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាច្បាស់ណាស់ដែលព្រះគ្រីស្ទមិនបានតមដើម្បីធ្វើជាគំរូដល់អ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញពីការចាប់ផ្តើមដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អថា វាមិនមែនជាគោលលទ្ធិរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែតាមពិតគឺទ្រង់បានបញ្ជូនមកពីស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ៤:២]។ ហើយអ្វីដែលអស្ចារ្យនោះគឺថា ការយល់ច្រលំដ៏ខ្លាំងបែបនេះ (ដែលត្រូវបានបដិសេធជាញឹកញយ និងជាមួយនឹងអំណះអំណាចា្បស់លាស់បែបនេះ) អាចឈានទៅដល់មនុស្សដែលមានការនិច្ឆ័យយ៉ាងខ្លាំង។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនតមជាញឹកញាប់នោះទេ—ដូចដែលទ្រង់នឹងត្រូវធ្វើប្រសិនបើទ្រង់មានឆន្ទៈក្នុងការដាក់ច្បាប់នៃការតមអាហារប្រចាំឆ្នាំ ប៉ុន្តែបានតែមួយដងគត់ នៅពេលដែលទ្រង់បានពាក់ខ្លួនសម្រាប់ការប្រកាសដំណឹងល្អ។ គាត់ក៏មិនតមតាមបែបមនុស្សដែរ បើគាត់ចង់ដាស់តឿនមនុស្សឱ្យយកតម្រាប់តាមគាត់។ ប៉ុន្តែ គាត់បង្ហាញគំរូជាជាងដើម្បីដឹកនាំមនុស្សទាំងអស់ឲ្យសរសើរគាត់ ជាជាងជំរុញពួកគេដោយចិត្តខ្នះខ្នែងយកតម្រាប់គាត់។ នៅទីបំផុត ហេតុផលរបស់គាត់សម្រាប់ការតមអាហារគឺមិនខុសពីអ្វីដែលម៉ូសេបានធ្វើនៅពេលដែលគាត់បានទទួលក្រឹត្យវិន័យនៅព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ [និក្ខមនំ ២៤:១៨; ៣៤:២៨] ចាប់តាំងពីអព្ភូតហេតុនោះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងលោកម៉ូសេដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិអំណាចនៃក្រឹត្យវិន័យ នោះមិនគួរត្រូវបានលុបចោលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទេ ក្រែងលោដំណឹងល្អហាក់ដូចជាមិនគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យ។ ប៉ុន្តែតាំងពីពេលនោះមក វាមិនដែលចូលក្នុងគំនិតរបស់អ្នកណាឡើយ ដោយ

លេសថាដើរតាមលោកម៉ូសេ ដើម្បីបង្កើតទម្រង់នៃការតមអាហារក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ។ ហើយគ្មានហោរា និងបុព្វបុរសបរិសុទ្ធណាម្នាក់បានធ្វើតាមវាឡើយសូម្បីតែពេលពួកគេមានភាពរីករាយនិងការខ្នះខ្នែងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការអនុវត្តសាសនាទាំងអស់ក៏ដោយ ។ ចំពោះពាក្យដែលថាអេលីយ៉ាបានទៅសែសិបថ្ងៃដោយគ្មានអាហារនិងភេសជ្ជៈ [១ពង្សាវតារក្សត្រ ១៩ : ៨] គ្រាន់តែបម្រើដើម្បីប្រាប់ប្រជាជនដែលគាត់ត្រូវបានគេលើកឡើងដើម្បីស្តារច្បាប់ដែលអ៊ីស្រាអែលស្ទើរតែទាំងអស់បានចាកចេញទៅ ។ ដូច្នេះ វាគ្រាន់តែជាការខ្នះខ្នែងក្បាលខុស ពេញ

អបិយជំនឿដែលពួកគេបានរាប់ជាសុចរិតនិងលាបពណ៌ការតមអាហារជាការធ្វើតាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មានភាពចម្រុះដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងរបៀបនៃការតមអាហារ ដូចដែល Cassiodorus រៀបរាប់ពីស្បៀវភៅទីប្រាំបួននៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់សូក្រាត ។ សម្រាប់ជនជាតិរ៉ូម (គាត់និយាយថា) មានពេលតែបីសប្តាហ៍ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកគេ ការតមគឺបន្ត លើកលែងតែថ្ងៃអាទិត្យ និងថ្ងៃសៅរ៍ ។ I និងក្រិកមានប្រាំមួយ ; អ្នកផ្សេងទៀត ប្រាំពីរ ; ប៉ុន្តែការតមអាហារគឺនៅចន្លោះពេល ។ ពួកគេបានជ្រើសរើសអាហារខុសៗគ្នាច្រើនដូចជា ៖ អ្នកខ្លះញ៉ាំតែនំបុ័ង និងទឹកប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកផ្សេងទៀតបន្ថែមបន្លែ; អ្នកផ្សេងទៀតមិនបានតមពីត្រី និង ហ្វូងសត្វ ; អ្នកផ្សេងទៀតមិនមានភាពខុសគ្នានៅក្នុងអាហារទេ ។Augustine ក៏និយាយអំពីភាពខុសគ្នានេះនៅក្នុងសំបុត្រទីពីររបស់គាត់ទៅកាន់ Januarius ផងដែរ ។

*20. ការបណ្តោយខ្លួនដោយថោកទាបនៅក្នុងរដូវនៃការតមអាហារ **

គ្រាដ៏អាក្រក់បន្ទាប់មកបានកើតឡើង ហើយចំពោះភាពខ្វះខ្វែងខុសឆ្គងរបស់មនុស្សត្រូវបានបន្ថែមភាពអសមត្ថភាព និងកង្វះការហឺកហឺនរបស់ប៊ីស្សព ក៏ដូចជាតណ្ហាសម្រាប់ភាពប៉ិនប្រសប់ និង ភាពរឹងប៉ឹង ជិះជាន់របស់ពួកគេ។ ច្បាប់អាក្រក់ត្រូវបានអនុម័តដែលចងមនសិការដោយច្រវាក់ដែលស្លាប់ ។ ការបរិភោគសាច់ត្រូវបានហាមមិនឲ្យបរិភោគ ដូចជាធ្វើឲ្យមនុស្សសៅហ្មង ។ គំនិតដ៏ពិសិដ្ឋត្រូវបានដាក់លើគ្នាទៅវិញទៅមករហូតដល់ជម្រៅនៃកំហុសទាំងអស់ ។ ហើយមិនមើលរំលងអំពើទុច្ចរិតណាមួយឡើយ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមដោយការធ្វើពុតជាមិនទំនងទាល់តែសោះ ដើម្បីចំអកព្រះ ។ សម្រាប់ការសរសើរនៃការតមអាហារត្រូវបានស្វែងរកនៅក្នុងឆ្ងាញ់បំផុត; បន្ទាប់មកមិនមានអាហារបំប៉នគ្រប់គ្រាន់ទេ ; គ្មានពេលណាមួយដែលសម្បូរទៅដោយអាហារ ឬភាពសម្បូរបែប ឬផ្អែមជាងនេះទេ ។ ពួកគេគិតថាពួកគេកំពុងបម្រើព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងអន្ទាក់ដ៏ស្រស់ស្អាតបែបនេះ ។ ខ្ញុំឈប់និយាយថាអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធបំផុត មិនដែលប្រកាន់ខ្ជួនខុសជាងនេះទេ ។ សរុបមក៖ សម្រាប់ពួកគេ ការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតគឺការមិនបរិភោគសាច់ ហើយនៅកន្លែងរបស់ពួកគេដើម្បីសម្បូរទៅដោយអាហារឆ្ងាញ់ៗគ្រប់ប្រភេទ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ភាពមិនស្អាតស្អំបំផុត ដែលកម្រនឹងវិនាសដោយសេចក្តីស្លាប់ គឺសម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្នាដើម្បីភ្លក់រសជាតិខ្លាញ់ bacon បន្តិចឬសាច់ប្រឡាក់ជាមួយនំប៉័ងខ្មៅ ។ Jerome ប្រាប់យើងថានៅជំនាន់របស់គាត់មានបុរសមួយចំនួនដែលចំអកព្រះដោយភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ។ ដើម្បីជៀសវាងការទទួលទានប្រេង ពួកគេបានរៀបចំអាហារឆ្ងាញ់បំផុតដើម្បីនាំយកមកឱ្យពួកគេពីគ្រប់ទិសទី ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដើម្បីធ្វើអំពើហឹង្សាចំពោះធម្មជាតិ

ពួកគេបានបដិសេធមិនផឹកទឹក ប៉ុន្តែមានសេចក្តីព្រាងផ្អែម និងថ្លៃៗរៀបចំសម្រាប់ពួកគេ ដែលពួកគេផឹកមិនមែនពីពែងតែពីសំបក ។

ក្នុងចំណោមអ្នកមានទាំងអស់ ដូច្នេះពួកគេតមអាហារដោយគ្មានគោលបំណងអ្វីក្រៅតែពីធ្វើពិធីបុណ្យកាន់តែឆ្អែតឆ្អន់ និងស្ពឹក ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចង់ខ្ជះខ្ជាយពាក្យជាច្រើនក្នុងបញ្ហាដែលច្បាស់លាស់នោះទេ ។ ខ្ញុំនិយាយតែប៉ុណ្ណឹងថា ទាំងការតមអាហារ និងគ្រប់ផ្នែកផ្សេងទៀតនៃការប្រៀនប្រដៅ អ្នកកាន់សាសនាគ្រីស្តគឺមិនត្រឹមត្រូវទេ គ្មានអ្វីស្មោះត្រង់ គ្មានការចាត់ចែង និងរៀបចំឱ្យបានល្អដើម្បីផ្តល់ឱកាសឱ្យពួកគេអួត ដូចជាអ្វីដែលនៅក្នុងចំណោមពួកគេសមនឹងទទួលបានការសរសើរ ។ (តម្រូវការនៃបព្វជិតជាការបង្កើតថ្មីដែលមានគ្រោះថ្នាក់ , ២២-២៨)

21. វិន័យបព្វជិត និងការធ្លាក់ចុះមានតាមផ្នែកទី ២ នៃវិន័យ ដែលអនុវត្តចំពោះបព្វជិត

វាត្រូវបានផ្ទុកនៅក្នុងកាណុងដែលបិស្សពបុរាណដាក់មកលើខ្លួនគេនិងការបញ្ជារបស់ពួកគេ ។ មនុស្សទាំងឡាយ អ្នកណាមិនគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីបរបាញ់ល្បែងឬការរីករាយឡើយ ។ គ្មានបព្វជិតណាគួរប្រកបរបរកសិឬជំនួញគ្មានបព្វជិតណាម្នាក់គួរមានវត្តមានក្នុងការរាំរបាំត្រុដិទេហើយមានអ្នកផ្សេងទៀតនៃប្រភេទនេះ ។ការពិន័យក៏ត្រូវបានបន្ថែមដើម្បីដកទណ្ឌកម្មដល់អាជ្ញាធរនៃកាណុង ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាបំពានដោយនិទណ្ឌភាព ។ ក្នុងគោលបំណងនេះ រដ្ឋាភិបាលនៃបព្វជិតរបស់លោកផ្ទាល់បានតាំងចិត្តចំពោះបិស្សពនីមួយៗថាគាត់ត្រូវគ្រប់គ្រងពួកគេតាមក្បួនច្បាប់ ហើយរក្សាពួកគេតាមកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។

ក្នុងគោលបំណងនេះ អង្គប្រជុំ និងសន្និបាតប្រចាំឆ្នាំត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីដាស់តឿនដល់ជនណាដែលធ្វេសប្រហែសក្នុងតំណែង ហើយបើអ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើបាប ត្រូវដាក់ទោសតាមអំពើល្មើសរបស់គេ ។ សម្តេចសង្ឃខ្លួនឯងក៏មានប្រជុំថ្នាក់ខេត្តប្រចាំឆ្នាំផងដែរ - នៅសម័យដើមពីរដងក្នុងមួយឆ្នាំ ដោយពួកគេត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យថាតើពួកគេបានប្រព្រឹត្តខុសពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេឬយ៉ាងណា ។ បើភិក្ខុណាឃោរឃៅពេក ឬប្រើហិង្សាចំពោះបព្វជិតរបស់ខ្លួន នោះអ្នកក្រោយអាចប្តឹងទៅអង្គប្រជុំបាន ទោះបីបព្វជិតតែម្នាក់ក្តី ញែកក៏ដោយ ។ ទោសធ្ងន់ធ្ងរបំផុតគឺអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងត្រូវដកចេញពីមុខតំណែង ហើយត្រូវដកខ្លួនពីការរួបរួមមួយរយៈ ។ ព្រោះនេះជាប្រព័ន្ធអចិន្ត្រៃយ៍ ពួកគេមិនដែលច្រានចោលអង្គប្រជុំមួយឡើយ ដោយមិនកំណត់ទីកន្លែង និងពេលវេលានៃការប្រជុំបន្ទាប់ ។ ភាពធ្ងន់ធ្ងរនេះគឺជាធរមានបព្វជិតរំពឹងពីប្រជាជន មិនលើសពីពាក្យដែលពួកគេបានបង្ហាញដោយគំរូ និង ទង្វើទេ ពួកគេតឹងរ៉ឹងខ្លាំងជាងជាមួយប្រជាជន ។ ហើយវាពិតជាស័ក្តិសមណាស់ដែលមនុស្សសាមញ្ញត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដូច្នេះបើនិយាយដោយវិន័យទន់ភ្លន់ និងធូររលុង ។ ដែលបព្វជិតអនុវត្តការជេរប្រមាថគ្នាយ៉ាងតឹងរ៉ឹងក្នុងចំណោមខ្លួនគេហើយមិនសូវព្រងើយកណ្តើយចំពោះខ្លួនឯងជាងអ្នកដទៃ ។ មិនចាំបាច់និយាយអំពីរបៀបដែលអ្វីៗទាំងអស់នេះបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការប្រើប្រាស់នោះទេ ចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះ គ្មានអ្វីដែលមិនមានភាពរួសរាយរាក់ទាក់ និងរលាយហួសពីការស្មានទេ ហើយពួកគេបានបំបែកទៅជាអាជ្ញាបណ្ណដែលពិភពលោកទាំងមូលស្រែកយំ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ក្រែងលោវត្តបុរាណទាំងអស់នៅជាមួយវាហាក់ដូចជាកប់ទាំងស្រុង ពួកវាបញ្ឆោតភ្នែករបស់សាមញ្ញដោយស្រមោលជាក់លាក់ ប៉ុន្តែ

វត្ថុទាំងនេះមិននៅជិតទំនៀមទម្លាប់បុរាណជាងការធ្វើត្រាប់តាមសត្វស្វាចំពោះអ្វី ដែលមនុស្សធ្វើដោយហេតុផល និងផែនការនោះទេ ។ មានវគ្គមួយដែលមិន អាចបំភ្លេចបាននៅក្នុង Xenophon ដែលជាកន្លែងដែលគាត់ប្រាប់ពីរបៀប ដែលប្រជាជនពែរ្សបានវង្វេងចេញពីបុព្វបុរសរបស់ពួកគេហើយបានលាឈប់ពី របៀបរស់នៅដ៏តឹងរ៉ឹងទៅជាភាពទន់ភ្លន់និងភាពប្រណីតប៉ុន្តែដើម្បីបិទបាំងភាព អាម៉ាស់នោះដោយរក្សាទម្លាប់ពីមុន ។ ក្នុងសម័យស៊ីរូស ភាពស្ងប់ស្ងាត់និង ចិត្តស្ងប់នៅតែរីកចម្រើន ដូច្នេះហើយមិនចាំបាច់ដូតច្រមុះទេ ហើយគេគិតថាជា ការអាម៉ាស់ដែរ ក្នុងចំណោមពូជពង្សរបស់គេ វានៅតែជាទំនៀមទម្លាប់សាសនា ដែលមិនត្រូវមានអ្នកណាបញ្ចេញទឹករំអិលចេញពីរន្ធច្រមុះឡើយ ។ ប៉ុន្តែត្រូវ បានអនុញ្ញាតឱ្យបូមយកវាឡើងហើយចិញ្ចឹមនៅខាងក្នុង(ដល់ចំណុចនៃការធ្វើ ឱ្យខូច) ភាពកំប្លុកកំប្លែងដ៏គួរឱ្យអស់សំណើចដែលត្រូវបានចុះកិច្ចសន្យាតាមរយៈ ភាពខ្ជិលច្រអូស ។ ដូច្នេះ យោងតាមសិក្ខាបទបុរាណការយកចានស្រាមកតុ គឺជាការខុសច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមកគ្រាន់តែហក់ឡើងដើម្បីឲ្យបុរសត្រូវគេ ដឹកចេញពីស្រវឹងអាចអត់ឱនបាន ។ មានបទប្បញ្ញត្តិមួយឲ្យហូបតែម្តងក្នុង មួយថ្ងៃ ។ អ្នកស្នងតំណែងដ៏ល្អទាំងនេះមិនបានទុករឿងនេះមួយឡែកទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវទម្លាប់បន្តការស្រវឹងរបស់ខ្លួនពីថ្ងៃត្រង់ដល់ពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ ។ វាជា ទំនៀមទម្លាប់ដ៏ឃ្លីរអង្វែង មួយក្នុងចំណោមជនជាតិពែរ្សដែលបានកំណត់ដោយ ច្បាប់ថាបុរសគួរធ្វើ ដំណើរពេញមួយថ្ងៃដោយទទួលទានអាហារក្រៅផ្ទះ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីជៀសវាងការនឿយហត់ វាបានក្លាយជាការអនុវត្តដែលត្រូវបាន អនុញ្ញាត និងជាធម្មតាដើម្បីកាត់បន្ថយការធ្វើដំណើរទៅពីរម៉ោង ។ នៅពេល ណាដែល papists អនុវត្តច្បាប់ degenerate របស់ពួកគេដើម្បីបង្ហាញទំនាក់

ទំនងរបស់ពួកគេទៅកាន់ឪពុកបរិសុទ្ធ គំរូនេះគ្រប់គ្រាន់នឹងបញ្ជាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់នូវការក្លែងបន្លំគួរឱ្យអស់សំណើចរបស់ពួកគេ ដូច្នេះគ្មានវិចិត្រករណាអាចបង្ហាញវាឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។

22. ការសេពសុរាជាសង្ឃ និងភាពផ្ទុយគ្នានៃបទគម្ពីរ

នៅក្នុងរឿងមួយ ពួកវាមានភាពរឹងប៉ឹង និងមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ក្នុងការមិនអនុញ្ញាតឱ្យរៀបការជាមួយសង្ឃ ។ ហើយដោយរបៀបណាដោយពឹងលើព្រហ្មចារីដ៏អាក្រក់របស់ខ្លួនបានក្លាយទៅជាអាក្រក់ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែការហាមប្រាមនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាតើទំនៀមទម្លាប់ទាំងអស់របស់ពួកគេមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណា ។ ព្រោះវាមិនត្រឹមតែបង្កគ្រោះថ្នាក់ក្រុមជំនុំនៃគ្រូគង្វាលដែលល្អនិងស័ក្តិសមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបាននាំមកនូវការលិចលង់នៃអំពើទុច្ចរិត

ហើយបានបោះព្រលឹងជាច្រើនចូលទៅក្នុងទីជ្រៅនៃភាពអស់សង្ឃឹម ។ ' ប្រាកដណាស់ ការដេញថ្លៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយពួកសង្ឃបានកើតឡើងដោយអំពើឃោរឃៅដ៏ឃោរឃៅ មិនត្រឹមតែប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងប្រឆាំងនឹងសមធម៌ទាំងអស់ទៀតផង ។ ទីមួយ ហាមឃាត់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានទុកដោយសេរី គឺគ្មានច្បាប់សម្រាប់មនុស្សឡើយ ។ ជាថ្មីម្តងទៀតថា ព្រះអម្ចាស់បានយកចិត្តទុកដាក់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ថា សេរីភាពនេះមិនគួរត្រូវបានរំលោភបំពាននោះគឺច្បាស់ពេកដែលត្រូវការភស្តុតាងដ៏យូរអង្វែង ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការពិតដែលប៉ុលក្នុងវគ្គជាច្រើនប្រាថ្នាឲ្យបិស្សពធ្វើជាបុរសមានប្រពន្ធតែមួយ [I Tim ៣:២; ទីតុស ១:៦]។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលអាចនិយាយដោយបង្ខំជាងពេលដែលគាត់ប្រកាសដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា នៅ

គ្រាចុងក្រោយបង្អស់ នឹងមានបុរសអាក្រក់ដែលហាមឃាត់ការរៀបការ ហើយ
ហៅពួកគេថាមិនត្រឹមតែក្លែងបន្លំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាអារក្ស [1 Tim. ៤:9,
៣] ? ថាការហាមប្រាមអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាគោលលទ្ធិនៃអារក្ស ពេលនោះ
ជាទំនាយ ដែលជាព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយដោយសារវា
ព្រះវិញ្ញាណបានសព្វព្រះហឫទ័យតាំងពីដើមដំបូងមក ដើម្បីបំពាក់ក្រុមជំនុំ
ប្រឆាំងនឹងគ្រោះថ្នាក់? ប៉ុន្តែពួកគេគិតថា ពួកគេបានរត់គេចខ្លួនយ៉ាងប្រពៃ
នៅពេលដែលពួកគេបង្វែរប្រយោគនេះទៅ Montanus, the Tatianists,
Encratites និងពួកអ្នកខុសឆ្គងពីបុរាណផ្សេងទៀត ។ ពួកគេ (ពួកអ្នកប្រាជ្ញ
និយាយថា) តែម្នាក់ឯងបានថ្កោលទោសព្រះនាងមុនី; យើងមិនជេរប្រមាថវា
ទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែសូមបដិសេធចំពោះតែការបង្គាប់របស់សាសនាប៉ុណ្ណោះ ដែល
យើងចាត់ទុកថាវាមិនសមហេតុផល ។42 ដូចទំនាយនេះ ទោះបីដំបូងបានសំរេ
ចនៅក្នុងពួកអ្នកខុសឆ្គងទាំងនោះក៏ដោយ ក៏មិនបានអនុវត្តចំពោះពួកអ្នកប្រាជ្ញ
ដែរ ។ ឬដូចជាការនិយាយស្តីពីក្មេងនេះគួរឱ្យចង់ស្តាប់ដើម្បីបដិសេធថាពួកគេ
ហាមប្រាមការរៀបការដោយសារតែពួកគេមិនបានហាមឃាត់វាទាំងអស់!
ត្បិតវាដូចជាអ្នកក្បត់ត្រូវតវ៉ាថាច្បាប់មិនយុត្តិធម៌ទេពេលដែលមានតែផ្នែកមួយនៃ
ទីក្រុងត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិនដោយភាពអយុត្តិធម៌របស់វា!

23. អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានភ្ជាប់ និងបកស្រាយខាងវិញ្ញាណ

ពួកគេជំទាស់ថាបូជាចារ្យគួរត្រូវបានសម្គាល់ពីមនុស្សដោយសញ្ញាមួយចំនួន ។
ដូចជាព្រះអម្ចាស់មិនបានទាយទុកមុនអំពីគ្រឿងលម្អអ្វីដែលបូជាចារ្យគួរតែពូកែ!
ដូច្នេះហើយពួកគេបន្ទោសសាវ័កចំពោះសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលរំខាននិងធ្វើឱ្យខូចរូប
រាងភាពស្អាតស្អំនៃព្រះវិហារ ដែលនៅពេលដែលគាត់បានគូរគំរូដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃបី

ស្បពដ៏ល្អនោះគាត់ហ៊ានរៀបការក្នុងចំណោមអំណោយទានផ្សេងទៀតដែលគាត់
ទាមទារនៅក្នុងគាត់ ។ខ្ញុំដឹងពីរបៀបដែលពួកគេបកស្រាយនេះ [១ធីម៉ូថេ ៣:
២; ទីតុស ១: ៦] ពោលគឺថា បុរសដែលមានប្រពន្ធទីពីរមិនត្រូវជ្រើសរើស
ឡើយ ។ហើយខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានេះមិនមែនជាការបកស្រាយថ្មីទេ ប៉ុន្តែតាមខ្លឹម
សាររបស់វាគឺជាការមិនពិត ។ដ្បិតលោកប៉ូលបានចែងភ្លាមៗនូវអ្វីដែលត្រូវបាន
បកស្រាយ ។ ភរិយារបស់សង្ឃនិងចាស់ទុំត្រូវតែជា [១ធីម៉ូថេ ៣:១១] ។

លបានរាយបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងចំណោមគុណធម៌របស់សង្ឃ ; ពួក
papists បង្រៀនថាវាជាកំហុសមិនអាចអត់ឱនបាននៅក្នុងលំដាប់ សាសនា
ចក្រ ។ ហើយសូមព្រះជាម្ចាស់កុំស្តប់ស្តល់នឹងការស្តីបន្ទោសទូទៅនេះ ពួកគេ
ហៅវាថាជាភាពស្មោកគ្រោក និងការបំពុលនៃសាច់ឈាម ។ ព្រះគ្រីស្ទចាត់
ទុកអាពាហ៍ពិពាហ៍សក្តិសមនឹងកិត្តិយស ដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យឲ្យវាជារូបភាពនៃ
ការរួបរួមដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងពួកជំនុំ [អេភ ៥:២៣-២៤, ៣២]
។ តើអ្វីទៅជាការសរសើរដ៏អស្ចារ្យជាងនេះទៀតដែលអាចត្រូវបានគេនិយាយ
អំពីភាពល្អប្រសើរនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍? ដោយភាពអៀនខ្មាសអ្វីទៅដែលហៅថា
ស្មោកគ្រោក ឬស្មោកគ្រោក នោះរូបរាងនៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
នឹងភ្លឺឡើង!

24. ការបដិសេធចំពោះអំណះអំណាងដែលផ្ទុយពីបទគម្ពីរ

ឥឡូវនេះ ទោះជាការហាមឃាត់របស់ពួកគេមានការប្រឆាំងយ៉ាងច្បាស់ជាមួយ
នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែស្វែងរកអ្វីមួយដែលការពារវានៅ
ក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពួកបូជាចារ្យលេវីគ្រប់ពេលដែលវេនពួកគេមកបម្រើត្រូវដេក

ដាច់ពីប្រពន្ធដើម្បីឲ្យបានបរិសុទ្ធ និងមិនបានមើលឃើញដើម្បីចាត់ចែងរបស់ពិសិដ្ឋ។ ដូច្នេះ វាជារឿងដែលមិនទំនងជាខ្លាំងសម្រាប់ពិធីពិសិដ្ឋរបស់យើង ដែលមានភាពថ្លៃថ្នូរនិងកើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃត្រូវបានចាត់ចែងដោយបុរសដែលរៀបការរួច។ ដូចជាប្រសិនបើតួនាទីនៃកិច្ចបម្រើផ្សាយដំណឹងល្អ និងបព្វជិតភាពលេវីគឺតែមួយ ហើយដូចគ្នា! ចំពោះពួកសង្ឃលេវីជាតំណាង" បានបញ្ជូនព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលនៃព្រះ និងមនុស្ស [1 ធីម ២:៥] ដោយភាពបរិសុទ្ធឥតខ្ចោះរបស់គាត់គឺដើម្បីផ្សះផ្សាព្រះវរបិតាដល់យើង។ ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដើម្បីធ្វើយ៉ាងហោចជាគំនូរព្រាងនោះ ពួកគេត្រូវបានគេបញ្ជាឱ្យបន្សុទ្ធខ្លួនគេហួសពីទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស នៅពេលដែលពួកគេចូលទៅជិតទីសក្ការៈ ព្រោះពេលនោះពួកគេបានតំណាងឱ្យព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះពួកគេបានបង្ហាញខ្លួននៅរោងឧបោសថ (រូបភាពនៃស្ថានសួគ៌។ សាលជំនុំជំរះ) ជាអ្នកបង្កើតសន្តិភាពដើម្បីផ្សះផ្សាប្រជាជនចំពោះព្រះ ដោយសារគ្រួគង្វាលនៃក្រុមជំនុំមិនចូលរួមក្នុងផ្នែកនេះសព្វថ្ងៃនេះ វាគ្មានន័យអ្វីទេក្នុងការប្រៀបធៀបពួកគេជាមួយនឹងពួកបូជាចារ្យ ដូច្នេះហើយ សាវ័កប្រកាសយ៉ាងក្លាហានដោយគ្មានករណីលើកលែងថាអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាកិត្តិយសក្នុងចំណោម មនុស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងសហាយស្មន់ និងអ្នកផិតក្បត់ត្រូវបានទុកចោលចំពោះការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ [ហេ . .៤៧ ត្បិតប៉ូលជាសាក្សីថា ពួកគេមិនត្រឹមតែរក្សាប្រពន្ធរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានយកពួកគេទៅជាមួយពួកគេ [១កូរិនថូស ៩:៥]។

25. ព្រះវិហារបុរាណ និងព្រហ្មចារីយ៍

បន្ទាប់មក វាគឺជាភាពអៀនខ្មាស់ដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលមួយចំពោះផ្នែករបស់ពួកគេ ក្នុងការដើរទិញគ្រឿងតុបតែងព្រហ្មចារីយ៍នេះជារបស់ចាំបាច់ ។ ការនេះពួកគេបានធ្វើចំពោះភាពអាម៉ាស់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៃក្រុមជំនុំបុរាណ ដែលខណៈពេលដែលមានចំណេះដឹងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់អំពីព្រះ នោះនៅតែពូកែខាងភាពបរិសុទ្ធ ។ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានស្តាប់បង្គាប់ពួកសាវ័កទេ (ជួនកាលគេមានទម្លាប់ធ្វើបាបពួកគេដោយមើលងាយ) "ដូច្នេះ តើពួកគេនឹងធ្វើអ្វីជាមួយឪពុកពីបុរាណទាំងអស់ ដែលពិតជាមិនគ្រាន់តែអត់ឱនដល់ការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍តាមលំដាប់របស់ប៊ីស្សពប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំង តើពួកគេបានលើកតម្កើងការប្រមាថដ៏អាក្រក់អំពីវត្ថុពិសិដ្ឋ ដរាបណាសាក្រាម៉ង់របស់ព្រះអម្ចាស់មិនត្រូវបានប្រារព្ធយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងចំនោមពួកគេ? ពិតប្រាកដណាស់ មានភាពច្របូកច្របល់នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃនីកាដើម្បីទាមទារភាពជាស្រី ។ ត្បិតតែងតែមានអ្នកអបិយជំនឿតិចតួច ។ អ្នកណាយល់សប្តិឃើញអ្វីថ្មីដើម្បីឈ្នះការកោតសរសើរសម្រាប់ខ្លួនគេ ប៉ុន្តែតើអ្វីទៅជាក្រឹត្យ? គំនិតរបស់ Paphnutius ត្រូវបានទទួលយក ដែលបានប្រកាសថាវាជាព្រហ្មចារីយ៍សម្រាប់បុរសម្នាក់ក្នុងការរួមរស់ជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់ ដូច្នេះហើយ អាពាហ៍ពិពាហ៍នៅតែពិសិដ្ឋក្នុងចំណោមពួកគេ ។

*26. ការវិឌ្ឍន៍យឺតយ៉ាវនៃតម្រូវការនៃភាពសេពកាម **

បន្ទាប់មកពេលវេលាទាំងនោះបានធ្វើតាម នៅពេលដែលការសរសើរដ៏មានអបិយជំនឿពេកនៃភាពសេពសុភា រីករាលដាល ក្រោយមកការសរសើរព្រហ្មចារីជាញឹកញាប់ និងមិនចេះទប់ចិត្តនោះ ទើបមិនសូវមានគុណធម៌ឯទៀតដែលគេជឿថាប្រៀបធៀបនឹងធម៌នោះទេ ។ ហើយទោះបីជាអាពាហ៍ពិពាហ៍មិនត្រូវ

បានថ្កោលទោសថាមិនស្អាតក៏ដោយ ក៏ភាពថ្លៃថ្នូររបស់វាកាន់តែចុះខ្សោយ ហើយភាពបរិសុទ្ធរបស់វាបានបិទបាំងយ៉ាងខ្លាំង ដែលបុរសដែលមិនបដិសេធវាហាក់ដូចជាមិនប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អឥតខ្ចោះជាមួយនឹងកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់នៃគោលបំណង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះហើយ ទើបពួកអ្នកដែលឡើងឋានន្តរស័ក្តិមុនគេហាមឃាត់មិនឲ្យធ្វើបុណ្យមាយូបា ។ បន្ទាប់មក ហាមមិនឲ្យអ្នកណាក្រៅពីជាស្រីក្រមុំ ឬអ្នកដែលព្រមទាំងប្រពន្ធបានលះចោលគ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍ដើម្បីយកទៅតាមលំដាប់នោះ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាបទប្បញ្ញត្តិទាំងនេះ ដោយសារតែពួកគេហាក់ដូចជានាំឲ្យមានការគោរពចំពោះបព្វជិតភាព ក៏ត្រូវបានទទួលដោយការយល់ព្រមយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងសម័យបុរាណ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើបច្ចាមិត្តរបស់ខ្ញុំទាមទារវត្ថុបុរាណប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ ចម្លើយដំបូងរបស់ខ្ញុំគឺថា សេរីភាពនៃបីស្សពដើម្បីរៀបការមានទាំងនៅក្រោមពួកសាវក និងសម្រាប់ប៉ុន្មានសតវត្សក្រោយមក [១ធីម៉ូថេ ៣:២] ។ សាវ័កខ្លួនឯង និងគ្រូគង្វាលនៃសិទ្ធិអំណាចធំៗដែលដើរតាមកន្លែងរបស់ពួកគេ បានប្រើសេរីភាពនេះដោយគ្មានការលំបាកអ្វីឡើយ ។ យើងគួរតែប្រកាន់យកគំរូនៃក្រុមជំនុំមុននេះដែលមានសារៈសំខាន់ជាជាងការវិនិច្ឆ័យថាខុសច្បាប់ ឬមិនសមរម្យនូវអ្វីដែលត្រូវបានទទួលយកដោយការសរសើរ និងជាទម្លាប់ ។ ទីពីរ យុគសម័យនោះដែលមានភាពស្រើបស្រាលចំពោះព្រហ្មចារីយ៍ បានចាប់ផ្តើមរើសអើងចំពោះអាពាហ៍ពិពាហ៍ មិនបានកំណត់ច្បាប់នៃភាពសេពសន្ថវៈលើសង្ឃជារបស់ដែលចាំបាច់សម្រាប់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែភាពសេសសល់ត្រូវបានគេពេញចិត្តចំពោះបុរសដែលរៀបការហើយ ។ ហើយជាចុងក្រោយ ខ្ញុំឆ្ងល់ថា ពួកគេមិនទាមទារវាតាមរបៀបដែលចាំបាច់ និងបង្ខំ ពួកគេបានបង្ខំឱ្យនៅសេសសល់

នៃអ្នកដែលមិនសមគួរដើម្បីរក្សាទុ្ទបៈ ។ ខណៈពេលដែលពួកគេដាក់ទណ្ឌកម្ម លើការប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទជាមួយនឹងច្បាប់ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ចំពោះអ្នកដែលបានចុះកិច្ចសន្យារៀបការ ពួកគេបានសម្រេចត្រឹមតែថាពួកគេ បោះបង់តំណែងរបស់ពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ ។

27. លេស នៃវត្ថុបុរាណក្នុងការការពារភាព ព្ធចារី របស់ ពួកគេ

យើងត្រូវតែទាមទារពីពួកគេថាពួកគេស្តារព្រហ្មចារីភាពពីបុរាណនោះនៅក្នុង សង្ឃរបស់ពួកគេថាពួកគេដកអ្នកធិតក្បត់ និង អ្នកកំផិតចេញថា គេមិន អនុញ្ញាតឱ្យអស់អ្នកដែលពួកគេហាមប្រាមការប្រើប្រាស់គ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏ ថ្លៃថ្នូរ និង សមរម្យដើម្បីរត់ទៅរកតណ្ហាគ្រប់ប្រភេទ ។ ថាពួកគេស្តារឡើង វិញនូវវិន័យដែលបោះបង់ចោលនៅពេលនេះ ដែលការឃុបឃិតទាំងអស់អាចត្រូវ បានរារាំង ។ ហើយថាពួកគេរំដោះពួកជំនុំចេញពីអំពើទុច្ចរិតដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់ បំផុតនេះ ដែលវាត្រូវបានគេបង្ខូចជាយូរមកហើយ ។ កាលណាគេព្រមទទួល ស្គាល់នេះ យើងត្រូវដាស់តឿនគេម្តងទៀត កុំទាមទារជាកាតព្វកិច្ច សើរ អាស្រ័យលើប្រយោជន៍របស់សាសនាចក្រ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិននិយាយដូច្នេះទេ ព្រោះ ខ្ញុំជឿថាក្នុងលក្ខខណ្ឌណាមួយ គួរតែផ្តល់បន្ទប់សម្រាប់ Canons ទាំងនេះ ដែលបោះជំរុំនៃព្រហ្មចារីលើលំដាប់ខាងសាសនា ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យ អ្នកប្រាជ្ញយល់អំពីអ្វីដែលជាសត្រូវរបស់យើង ក្នុងនាមបុរាណ បង្ខូចកិត្តិយស អាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ខ) ចំពោះឪពុកដែលការសរសេរនៅតែមានការ ព្រួយបារម្ភ ពេលពួកគេនិយាយចេញពីគំនិតរបស់ខ្លួន នោះគ្មាននរណាម្នាក់ លើកលែងតែ Jerome ស៊ីបានធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍យ៉ាងខ្លាំង ។ យើងនឹងពេញចិត្តចំពោះការសរសើររបស់ Chrysostom តែម្នាក់ឯង ពីព្រោះ

ចាប់តាំងពីគាត់គឺជាអ្នកកោតសរសើរជាពិសេសចំពោះព្រហ្មចារីយ៍ គាត់មិនអាច
ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានភាពច្របូកច្របល់ជាងអ្នកដទៃក្នុងការសរសើរ
អាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេ ។ ប៉ុន្តែនេះជាសម្តីរបស់គាត់ ៖ "កម្រិតទីមួយនៃព្រហ្ម
ចារីភាពគឺព្រហ្មចារីស្មោះត្រង់ ទីពីរគឺការរៀបការដ៏ស្មោះត្រង់ ហេតុដូច្នេះហើយ
ព្រហ្មចារីប្រភេទទីពីរគឺសេចក្តីស្រឡាញ់បរិសុទ្ធនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍"

ជំពូកទី XIII

សច្ចា ; ហើយតើមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលចាប់ពួកគេដោយញញើតបានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងខ្លួនឯងយ៉ាងណា

(លក្ខណៈនៃពាក្យសច្ចា និងកំហុសដែលមានច្រើនទាក់ទងនឹងពួកគេ)

1. ការខូចទ្រង់ទ្រាយ និងគ្រោះថ្នាក់ វាជាបញ្ហាដែលត្រូវមើលងាយថាពួកជំនុំ

ដែលមានសេរីភាពត្រូវបានទិញដោយតម្លៃឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអំពើហឹង្សាដ៏ឃោរឃៅ ហើយស្ទើរតែគ្របដណ្តប់ដោយទំនៀមទំលាប់ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ភាពឆ្កួតលីលាឯកជនរបស់មនុស្សម្នាក់ៗបង្ហាញថា វាមិនមែនដោយសារមូលហេតុដែលព្រះបានអនុញ្ញាតច្រើនដល់សាតាំង និងពួកអ្នកបម្រើរបស់វានោះទេ ហើយវាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ មនុស្សទាំងឡាយ ដោយមិនអើពើនឹងអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីទទួលបន្ទុកទាំងអស់ដែលដាក់ដោយគ្រូក្លែងក្លាយ ម្នាក់ៗត្រូវស្វែងរកបន្ទុកបន្ថែមសម្រាប់ខ្លួនគេ ហើយដោយការជីករណ្តៅសម្រាប់ខ្លួនគេ ក៏ត្រូវធ្លាក់ចុះកាន់តែជ្រៅ ។ កាតព្វកិច្ចកាន់តែធំ និងតឹងរ៉ឹងអាចត្រូវបានបន្ថែមទៅខ្សែសង្វាក់ទូទៅ ។ យើងបានបង្ហាញរួចហើយពីរបៀបដែលហៅថា "pas tors" នៅក្នុងការគ្រប់គ្រងដ៏មហិមារបស់ពួកជំនុំបានធ្វើឱ្យខូចដល់ការគោរពបូជា ។ ទំនៃព្រះក្នុងការចាប់ព្រលឹងដែលមានទុក្ខវេទនាជាមួយនឹងពួកគេនៅក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌ ។ ដូច្នេះវានឹងមិនសមហេតុសមផលនៅទីនេះដើម្បីចូលរួមជាមួយអំពើអាក្រក់ដែលទាក់ទងគ្នានេះដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលពិភពលោកនេះបើយោង

តាមភាពចោកទាបនៃចិត្តរបស់ខ្លួនតែងតែជាមួយឧបសគ្គដូចជាវាអាចជួយដោយ
អ្វីដែលវាគួរតែមាន ។ នាំទៅរកព្រះ ឥឡូវនេះ កាន់តែល្អមើលថាតើ
ចៅហ្វាយនាយ ឧស្សាហ៍ ប្រព្រឹត្តខុសកម្រិតណា សូមឲ្យអ្នកអានខ្ញុំរំលឹកឡើង
វិញ នូវគោលការណ៍ដែលបានកំណត់រួចហើយ ។ * ដ្បិតយើងបានបង្រៀន
ជាមុនថា អ្វីក៏ដោយដែលតម្រូវឲ្យបង្ហាត់មនុស្សឲ្យរស់នៅប្រកបដោយធម៌និង
ជីវិតបរិសុទ្ធ គឺមានក្នុងច្បាប់ ។ យើងបានបង្រៀនបន្ថែមទៀតថា ព្រះអម្ចាស់
ដើម្បីហៅយើងឱ្យចេញឆ្ងាយពីការបង្កើតស្នាដៃថ្មីបានប្រសើរជាងនេះទ្រង់បានរួម
បញ្ចូលការសរសើរទាំងស្រុងអំពីសេចក្តីសុចរិតក្នុងការគោរពតាមព្រះហឫទ័យ
របស់ទ្រង់យ៉ាងសាមញ្ញ ។ ប្រសិនបើរឿងទាំងនេះគឺ

ពិត មនុស្សម្នាក់អាចវិនិច្ឆ័យបានយ៉ាងងាយស្រួលថា រាល់ទង្វើនៃការថ្វាយបង្គំ
ក្លែងក្លាយ ដែលខ្លួនយើងបង្កើតឡើងដើម្បីសមនឹងទទួលការពេញចិត្តពីព្រះ គឺ
មិនទទួលយកបានទាល់តែសោះចំពោះគាត់ ទោះបីជាពួកគេអាចផ្គាប់ចិត្តយើង
យ៉ាងណាក៏ដោយ ។ ហើយប្រាកដណាស់ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់ក្នុងវគ្គជាច្រើន
មិនត្រឹមតែបដិសេធដោយចំហប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ស្អប់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ។
អាស្រ័យហេតុនេះ មានការងឿងឆ្ងល់អំពីពាក្យសច្ចាដែលធ្វើឡើងក្រៅពីព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះ ។ តើពួកគេគួរមានកន្លែងណា? តើពួកគេអាចត្រូវបានអនុ
វត្តដោយបុរសគ្រីស្ទានឬទេ? តើពួកគេជាប់ពាក់ព័ន្ធកម្រិតណា? ចំពោះអ្វី
ដែលគេហៅថា«សន្យា»ក្នុងចំណោមមនុស្សគេហៅថា«សម្បថ»ដោយគោរពដល់
ព្រះ ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងសន្យាជាមួយមនុស្សទាំងរឿងដែលយើងគិតថា
នឹងគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងគេ ឬរបស់ដែលយើងជំពាក់ហួសពីកាតព្វកិច្ច ។
ដូច្នេះ ជាការសមគួរដែលគួរតែមានការប្រតិបត្តិយ៉ាងជិតឆ្ងាយនៃពាក្យសច្ចាទាំង

នោះដែលត្រូវបានតម្រង់ទៅព្រះផ្ទាល់ចំពោះអ្នកដែលយើងត្រូវប្រព្រឹត្តដោយមេត្តាករុណាបំផុត ។ នៅពេលនេះអបិយជំនឿបានកើតមានយ៉ាងចម្លែកនៅគ្រប់សម័យកាល ដូច្នេះហើយបានជាបុរសៗ ដោយមិនមានការវិនិច្ឆ័យ និងគ្មានការវែកញែក នោះបានស្បថចំពោះព្រះភ្លាមៗនូវអ្វីដែលបានចូលមកក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ឬសូម្បីតែមាត់របស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាមនុស្សល្ងីល្ងើទាំងនោះកើតឡើង ពិតប្រាកដណាស់ មនោសញ្ចេតនាក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃដែលពួកគេបានចំអកដល់ព្រះរបស់គេយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ ។ ហើយតើសូម្បីតែគ្រិស្តសាសនិកក៏មិនយកតម្រាប់តាមការសន្មតនេះដែរ ! ជាការពិត ពួកគេមិនគួរធ្វើបែបនេះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញថា អស់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ គ្មានអ្វីធម្មតាជាងអំពើអាក្រក់នេះទេ ៖ មនុស្សទាំងមូលនៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែលមើលងាយច្បាប់របស់ព្រះ បានដុតរោលរាលដោយភាពខ្នះខ្នែងក្នុងការសច្ចាប្រណិធានចំពោះអ្វីដែលបានធ្វើឱ្យពួកគេនៅក្នុងសុបិន ។ ខ្ញុំនឹងមិនស្ងប់ការលើកឡើងដោយការលើកឡើងឬមិនរាប់ជាថ្មីម្តងទៀតថាតើធ្ងន់ធ្ងរនិងរបៀបដែលមនុស្សប្រុសបានធ្វើបាបប៉ុន្មានក្នុងការគោរពនេះ ។ ប៉ុន្តែវាហាក់ដូចជាខ្ញុំត្រឹមត្រូវក្នុងការនិយាយរឿងនេះក្នុងការឆ្លងកាត់ ដើម្បីឱ្យវាកាន់តែច្បាស់ថានៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីសច្ចា យើងមិនមែនដោយមធ្យោបាយណាមួយដែលលើកជាសំណួរលើបញ្ហាដែលនាំអោយនោះទេ ។

2. បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែលយើងធ្វើសច្ចា

ក្នុងឥឡូវនេះ បើយើងប្រាថ្នាមិនខុសក្នុងការកំណត់នូវពាក្យសម្បថណាដែលត្រូវនឹងច្បាប់ វត្ថុណាដែលមិនគាប់សង្កត់ គប្បីពិចារណានូវពាយ៉ាងគឺ (១) របស់ណាដែលសច្ចានោះជានរណា ។ បានធ្វើ; (2) តើយើងជានរណាជាអ្នក

ស្បថ; (3) ជាចុងក្រោយ យើងសូមស្បថដោយចេតនា ។ គោលបំណង នៃរឿងដំបូងគឺធ្វើឱ្យយើងដឹងថាជាព្រះដែលយើងត្រូវដោះស្រាយ ដែលពេញចិត្ត នឹងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់យើងណាស់ ដែលទ្រង់ប្រកាសថាសាសនាដែល បង្កើតដោយខ្លួនឯងទាំងអស់ ទោះជាយ៉ាងអស្ចារ្យ និងស្រស់ស្អាត វាអាចនៅ ក្នុងភ្នែករបស់បុរស ។ ត្រូវបណ្តាសា [កូឡ. ២:២៣] ។ ប្រសិនបើការ ថ្វាយបង្គំដោយស្មគ្រគិតគូទាំងអស់ដែលយើងខ្លួនយើងរៀបចំខុសពីព្រះស្អប់ខ្ពើម ចំពោះគាត់ វាកើតឡើងថាគ្មានការថ្វាយបង្គំណាអាចទទួលយកបានចំពោះគាត់ ទេ លើកលែងតែអ្វីដែលត្រូវបានអនុម័តដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងកុំយកអាជ្ញាប័ណ្ណនេះទៅខ្លួនឯង ដើម្បីហ៊ានស្បថចំពោះព្រះដែលគ្មានភ ស្តុតាងថាតើទ្រង់នឹងមានតម្លៃយ៉ាងណានោះឡើយ ។ ដ្បិតការបង្រៀនរបស់ប៉ុ លថា អ្វីដែលធ្វើក្រៅពីសេចក្តីជំនឿ នោះជាអំពើបាប [រ៉ូម 14:23] - ដោយសារវាអាចត្រូវបានពង្រីកទៅគ្រប់សកម្មភាព - ប្រាកដណាស់គឺអាចអនុ វត្តបានជាពិសេសនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់បង្វែរការគិតរបស់អ្នកផ្ទាល់ទៅព្រះ . ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងបរាជ័យ ឬធ្វើខុសក្នុងរឿងតិចតួចបំផុត (ប៉ូលកំពុងពិភាក្សា អំពីភាពខុសគ្នានៃអាហារ) ដែលជំនឿមិនផ្តល់អាណត្តិច្បាស់លាស់ នោះយើង ត្រូវមានសុភាពរាបសារជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែលយើងធ្វើកិច្ចការដ៏សំខាន់ បំផុត! ពិតហើយ គ្មានអ្វីគួរតែធ្ងន់ធ្ងរសម្រាប់យើងជាងភារកិច្ចរបស់សាសនា នោះទេ ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យការប្រុងប្រយ័ត្នជាលើកដំបូងរបស់យើងក្នុងការ សច្ចាប្រណិធាន ដូច្នេះ ចូរកុំបន្តទៅលើការលះបង់ណាមួយដោយគ្មានមនសិការ របស់យើងជាមុនសិន ដើម្បីប្រាកដថាវាមិនមានអ្វីជាការរកាំរកូសឡើយ ។ ប៉ុន្តែ វានឹងរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់នៃការរោលរាលនៅពេលដែលវាមានព្រះអង្គចូល

ទៅមុន ហើយកំណត់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់នូវអ្វីដែលល្អឬមិនបានប្រយោជន៍ ។

3. បុរសដែលស្មោត

វត្ថុទីពីរដែលយើងបាននិយាយត្រូវមើលត្រង់នេះមានដូចតទៅ ៖ យើងគួរវាស់កម្លាំង យើងគួររក្សាការគ្រាស់ហៅរបស់យើងក្នុងចិត្ត ដើម្បីកុំឲ្យធ្វេសប្រហែសចំពោះសេរីភាពដែលព្រះ បានផ្តល់ឱ្យយើង ។ ព្រោះគាត់ជាមនុស្សឆេវឆាវដែលស្មថនូវអ្វីដែលមិនស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់ខ្លួន ឬទាស់នឹងការហៅរបស់គាត់ ។ ហើយគាត់ជាមនុស្សមិនកតញ្ញូដែលមើលងាយដល់ប្រយោជន៍របស់ព្រះដែលចាត់ទុកគាត់ថាជាម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់ ។ ពេលខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ខ្ញុំមិនមានន័យថាអ្វីដែលបានដាក់នៅក្នុងដៃរបស់យើង ដែលកើតឡើងដោយទំនុកចិត្តលើកម្លាំងរបស់យើងផ្ទាល់ យើងអាចនឹងសន្យាចំពោះព្រះ ។ ពីព្រោះវាត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាពណ៌ទឹកក្រូចថា យើងមិនបានស្មថអ្វីត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែលយើងបានទទួលនៅដៃរបស់គាត់ ។ ដ្បិតរបស់ទាំងអស់ដែលថ្វាយដល់គាត់ គឺជាអំណោយរបស់គាត់សុទ្ធសាធ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសាររបស់ខ្លះបានប្រទានមកយើងដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ អ្នកខ្លះទៀតបានបដិសេធយើងដោយសមធម៌របស់ទ្រង់ សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបសម្លឹងមើលទំហំនៃព្រះគុណដែលទ្រង់ប្រទានឲ្យដូចដែលប៉ុលបានបង្គាប់ [រ៉ូម, ១២:៣ ; ១កូរិនថូស ១២:១១] ។ ខ្ញុំគ្មានន័យអ្វីផ្សេងទេនៅទីនេះ ក្រៅតែពីថា អ្នកត្រូវតែខឹងសម្បារបស់អ្នកចំពោះវិធានការដែលព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់ដោយអំណោយទានរបស់ទ្រង់សម្រាប់អ្នក ក្រែងលោអ្នកព្យាយាមហួសពីអ្វីដែលទ្រង់អនុញ្ញាត ដោយទាមទារច្រើនពេកសម្រាប់ខ្លួនអ្នក

នោះអ្នកនឹងធ្វើឱ្យខ្លួនឯងឈឺក្បាល ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលឃាតកទាំងនោះ (ដែលនិយាយដោយលូកា) បានស្បថថាពួកគេនឹងមិនបរិភោគអាហាររហូតដល់ពួកគេបានសម្លាប់ប៉ូល [កិច្ចការ២៣:១២] បើទោះបីជាផែនការនោះមិនមែនជាមនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេមានភាពរកាំរកូសក្នុងការចុះចូល ។ ជីវិតនិងការស្លាប់របស់មនុស្សចំពោះអំណាចរបស់គេគឺមិនត្រូវកើតឡើងទេ ។ ដូច្នេះ

យូណាថាន់ត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់មានគភីយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់គាត់បានសច្ចាប្រណិធាន [ចៅហ្វាយ ១១:៣០-៣១] ។ ក្នុងថ្នាក់នេះ ភាពសេពសន្តវ៉ៃជាទីមួយសម្រាប់ភាពក្លាហានឆ្កួត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលភ្លេចនូវឧបសម្បទារបស់ខ្លួន តែងគិតថាខ្លួនឯងប្រាកដជាមានព្រហ្មចរិយៈ ។ ប៉ុន្តែ តើពួកគេត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះបន្ទូលអ្វីដើម្បីរក្សាភាពច្របូកច្របល់ពេញមួយជីវិត ហើយស្បថចំពោះទីបញ្ចប់នេះ? ពួកគេបានឮព្រះបន្ទូលនៃព្រះនៅលើស្ថានភាពសកលរបស់មនុស្សថា ៖ «ការនៅតែម្នាក់ឯងមិនល្អទេ» [លោកុប្បត្តិ ២:១៨] ។ ពួកគេយល់ - ហើយចង់ថាពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ - របៀបដែលអំពើបាបដែលនៅសេសសល់នៅក្នុងយើងគឺមិនមែនដោយការចាក់ម្ទុលយ៉ាងខ្លាំង! តើពួកគេហ៊ានរុះរើដោយទំនុកចិត្តប៉ុណ្ណាសម្រាប់ជីវិតដែលការហៅទូទៅដរាបណាអំណោយនៃទ្វីបត្រូវបានផ្តល់ឱ្យញឹកញាប់ជាងក្នុងរយៈពេលកំណត់តាមកាលៈទេសៈដែលទាមទារ? « ដោយការរឹងរូសបែបនេះ ចូរកុំឲ្យគេពឹងលើព្រះជាជំនួយរបស់គេឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវឲ្យគេនឹកចាំពីសេចក្តីដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា « កុំល្បួងព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់អ្នកឡើយ» [ចោទិយកថា៦:១៦ ; ម៉ាថាយ៤:៧] ។

ប៉ុន្តែនេះគឺជាការល្បួងព្រះ ៖ តស៊ូប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិដែលផ្តល់ដោយគាត់ ហើយមើលងាយអំណោយរបស់គាត់ដូចជាមិនមែនជារបស់យើងទាល់តែសោះ ពួកគេមិនត្រឹមតែហ៊ានធ្វើបែបនេះប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងហ៊ានហៅអាពាហ៍ពិពាហ៍ថា "បំពុល" តែប៉ុណ្ណោះ ។ ដើម្បីលើកតម្កើងភាពសេពសន្តវៈមួយចំនួនដោយការសរសើរដ៏អស្ចារ្យនេះ ទោះបីជាការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់ទុកថាមិនមែនជាមនុស្សបរទេសចំពោះសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដើម្បីរៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍ [cf. លោកុប្បត្តិ 2:22] ថាគាត់បានប្រកាសថាវាជាកិត្តិយសក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ [ហេព្រើរ១៣ : ៤] ហើយថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងបានញែកវាចេញជាបរិសុទ្ធ ដោយវត្តមានរបស់ទ្រង់ ដោយតាំងខ្លួនដើម្បីគោរពវាដោយអព្ភូតហេតុដំបូងរបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន២-១១]! ភាគច្រើនហៅថា "ទេវតា") ភាពសេពសន្តវៈជារបស់មួយ ព្រហ្មចារីមួយទៀត!" ការប្រៀបធៀបពួកគេជាមួយនឹង អ្នកផិតក្បត់ និងអ្វីដែលកាន់តែអាក្រក់ និងគួរឱ្យអាម៉ាស់ ។ « ហើយច្បាស់ណាស់ មិនចាំបាច់មានអំណះអំណាងណាដែលពួកគេត្រូវបានបដិសេធដោយចំហដោយរឿងនោះឡើយ ត្បិតយើងឃើញយ៉ាងច្បាស់ជាមួយនឹងការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលព្រះអម្ចាស់តែងតែសងសឹកចំពោះភាពក្រអឺតក្រទមបែបនេះ និងការមើលងាយអំណោយរបស់ទ្រង់ដែលកើតចេញពីភាពស្មោះត្រង់ហួសហេតុ ។ ដោយហេតុថា ខ្ញុំបានលះបង់អំពើបាបដែលលាក់កំបាំងជាងនេះទៅទៀត ដែលសូម្បីតែអ្វីដែលយល់បានគឺច្រើនពេក ។ យើងមិនត្រូវស្បថថាគ្មានអ្វីដែលអាចរារាំងយើងពីការបម្រើការហៅរបស់យើងគឺហួសពីការឈ្លោះប្រកែកគ្នាឡើយ ។ គាត់នឹងទទួលបន្ទុកផ្សេងទៀត ឬបុរសដែលស័ក្តិសមនឹងកាន់តំណែងសាធារណៈពេលជាប់ឆ្នោតគួរតែស្បថថាគាត់នឹងធ្វើជាពលរដ្ឋ

ឯកជនម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែវានឹងមានការលំបាកខ្លះក្នុងការយល់ដឹងពីអ្វីដែលយើងបាន
និយាយអំពីការមិនមើលងាយសេរីភាពរបស់យើង លុះត្រាតែវាត្រូវបានពន្យល់ ។
នេះជាការសង្ខេប ។ ព្រះបានតាំងយើងជាម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់ ហើយបានចុះ
ចូលនឹងយើង ដើម្បីយើងអាចប្រើវាទាំងអស់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់យើង
ដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើយើងលះបង់ខ្លួនយើងនៅក្នុងទាសភាពនឹងរបស់ខាងក្រៅ
(ដែលគួរតែជាជំនួយដល់យើងនោះមាន គ្មានហេតុផលអ្វីដែលយើងគួររំពឹងថា
វាជាការបម្រើដែលព្រះជាម្ចាស់អាចទទួលយកបាននោះទេ ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ
ពីព្រោះអ្នកខ្លះព្យាយាមដើម្បីទទួលការសរសើរចំពោះការបន្ទាបខ្លួន តាមរយៈការ
ដាក់ខ្លួននៅក្នុងពិធីជាច្រើន ដែលព្រះមានហេតុផលល្អ ដែលចង់ឱ្យយើងមាន
សេរីភាព និងលើកលែង ។ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់គេចផុតពីគ្រោះថ្នាក់នេះ
ចូរយើងចងចាំជានិច្ចថា យើងមិនអាចចាកចេញពីគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានោះ
ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតនៅក្នុងក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាននោះទេ ។ ចេតនារបស់អ្នក
ក្នុងការបង្កើតសម្បថគឺសំខាន់ប្រសិនបើអ្នកនឹងឲ្យព្រះយល់ព្រម ។ ដោយសារ
ព្រះអម្ចាស់ទតមើលក្នុងចិត្ត មិនមែនរូបរាងខាងក្រៅទេ វត្ថុដូចគ្នា (ដូចបំណង
ក្នុងចិត្តផ្លាស់ប្តូរ) ជួនកាលអាចផ្តាប់ចិត្ត និងអាចទទួលយកបានចំពោះគាត់
ជួនកាលធ្វើឱ្យគាត់មិនពេញចិត្ត ។ ប្រសិនបើអ្នកសច្ចាថាមិនទទួលទានស្រា
ដូចជាអ្វី ដែលបរិសុទ្ធក្នុងសាសនានេះក្នុងទង្វើ នេះអ្នកគឺជាអបិយជំនឿ ;
ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកទៅមើលចំណុចផ្សេងទៀតដែលមិនបំផ្លិចបំផ្លាញ គ្មាន
នរណាម្នាក់អាចបដិសេធបានទេ ។ ប៉ុន្តែ តាមដែលខ្ញុំអាចវិនិច្ឆ័យបាន មាន
ចំណុចបួនដែលពាក្យសច្ចារបស់យើងគួរតែត្រូវបានកំណត់ ។ ពីរនេះសម្រាប់
ជាប្រយោជន៍នៃការណែនាំ , ខ្ញុំយោងទៅលើពេលវេលា កន្លងមកពីរទៅអនាគ

ត ។ ពេលវេលាកន្លងផុតទៅ ជាកម្មវត្ថុសច្ចៈ ដែលយើងបញ្ជាក់ការដឹងគុណ
របស់យើងចំពោះព្រះចំពោះផលប្រយោជន៍ដែលទទួលបាន ឬដើម្បីបញ្ឈៀស
កំហឹងរបស់ទ្រង់ ដាក់ទោសខ្លួនយើងចំពោះបទល្មើសដែលបានប្រព្រឹត្ត ។
អនុញ្ញាតឱ្យយើង, ប្រសិនបើអ្នកសូម, ហៅអតីត, ការធ្វើលំហាត់ប្រាណនៃការ
អរព្រះគុណ; ចុងក្រោយ នៃការប្រែចិត្ត ។ ក្នុងចំណោមប្រភេទទីមួយ
យើងមានឧទាហរណ៍មួយនៅក្នុងដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ដែលយ៉ាកុបបានសច្ចា
ថា ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់គួរតែនាំគាត់ត្រឡប់ទៅវិញដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ពីការ
និរទេសទៅកាន់ស្រុកកំណើតរបស់គាត់ [លោកុប្បត្តិ២៨:២០-២២] ។ មួយ
ទៀតនៅក្នុងសន្តិភាពពី បុរាណដែលស្តេច និង អ្នកដឹកនាំដ៏ស្មោះត្រង់
ហៀបនឹងធ្វើសង្គ្រាមដ៏ សុចរិតមួយបានសច្ចាថា នឹង ធ្វើបើពួកគេគួរទទួលជ័យ
ជម្នះ ។ ឬពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានសង្កត់ដោយការ
លំបាកខ្លាំងជាងនេះ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់គួរតែរំដោះពួកគេ ។ នោះហើយជាអ្វី
ដែលយើងត្រូវយល់នៅក្នុងវគ្គទាំងអស់នៃទំនុកតម្កើងដែលនិយាយអំពីការស្បថ
[ទំនុក ២២:២៥; ៦១:៨; ៥៦:១២; ១១៦:១៤, ១៨] ។ ការស្បថបែប
នេះក៏អាចមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងនៅថ្ងៃនេះផងដែរ នៅពេលណាដែលព្រះ
អម្ចាស់បានឆក់យកយើងពីគ្រោះមហន្តរាយខ្លះ ឬពីជំងឺដែលកំពុងព្យាយាម ឬពី
ស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរណាមួយផ្សេងទៀត ។ ព្រោះវាមិនស៊ីសង្វាក់នឹងកាតព្វកិច្ច
របស់អ្នកមានសីលក្នុងការឧទ្ទិស១ ។

ថ្វាយព្រះជាតង្វាយជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការទទួលស្គាល់ ក្រែងលោគាត់ហាក់ដូច
ជាមិនគោរពចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់គាត់ ។ ឧទាហរណ៍មួយដែលធ្លាប់
ស្គាល់នឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃប្រភេទទីពីរ ។ បើជនណា គប្បី

ប្រព្រឹត្តិកម្មដោយមោហៈ ទោសណាមួយ នោះនឹងមិនមានអ្វីឈរក្នុងផ្លូវ លះបង់អាហារឆ្ងាញ់ៗ អស់មួយគ្រា ដើម្បីប្រដៅអសុរកាយ ធ្វើយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យសច្ចា ដើម្បីចងខ្លួនដោយឧបាទាន ។ ចំណងតឹងរឹង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនដាក់ច្បាប់ជាសកលសម្រាប់អ្នកដែលបានប្រមាថតាមរបៀបនេះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំកំពុងបង្ហាញពីអ្វីដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតចំពោះអ្នកដែលយល់ថាពាក្យសច្ចានេះមានប្រយោជន៍ចំពោះខ្លួនឯង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំប្រកាន់ថា ការស្បថនៃការតម្រៀបនេះគឺអាចអនុញ្ញាតបាន បើវាទុកជាជម្រើស ។

4. សច្ចានៃសេចក្តីយោងនាពេលអនាគត

ពាក្យសច្ចាទាំងឡាយដែលគិតដល់អនាគតមានមួយផ្នែកធ្វើឱ្យយើងមានការប្រុងប្រយ័ត្នជាងមុន ដូចដែលយើងបាននិយាយហើយ មួយផ្នែកដើម្បីដាស់តឿនយើង ដូចជាដោយការជំរុញខ្លះចំពោះកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ។ បុរសម្នាក់មើលឃើញខ្លួនឯងងាយនឹងរងកម្មជាក់លាក់មួយ ដែលក្នុងរឿងមួយមិនអាក្រក់ គាត់មិនអាចការពារខ្លួនពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើអាក្រក់ដោយផ្ទាល់បានឡើយ ។ គាត់នឹងមិនធ្វើអ្វីដែលល្ងង់ឡើយ ប្រសិនបើដោយសន្យាថាគាត់នឹងកាត់ផ្តាច់ការប្រើប្រាស់របស់នេះមួយរយៈ ។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់ទទួលស្គាល់ថា គ្រឿងលម្អកាយខ្លះមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ ហើយនៅតែលោភលន់ដោយចិត្តលោភលន់ នោះអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបានល្អជាងការពាក់ខ្សែលើខ្លួន ពោលគឺដាក់លើខ្លួនគាត់នូវភាពចាំបាច់នៃការអត់ឃ្លាន ។ - ហើយដូច្នេះរំដោះខ្លួនចេញពីភាពមិនច្បាស់លាស់ទាំងអស់? ដូចគ្នានេះដែរ បើបុរសភ្លេចខ្លួន ឬខ្ជិលនឹងកិច្ចការដែលមានសីលគួរឲ្យគោរព តើហេតុអ្វីបានជាមិនគួរធ្វើសច្ចា ដាស់សតិឲ្យរលាស់ចេញនូវសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស? នៅក្នុងពាក្យ

សច្ចាទាំងពីរប្រភេទនេះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មានការបណ្តុះបណ្តាលបឋមមួយប្រភេទ ប៉ុន្តែដូចជាការជួយដល់ភាពទន់ខ្សោយ ពួកគេត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយផលប្រយោជន៍ដោយអ្នកគ្មានការបង្រៀន និងមិនល្អឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នោះហើយ យើងនឹងនិយាយថា ពាក្យសច្ចាដែលមើលទៅចុងណាមួយ ជាពិសេសនៅក្នុងរឿងខាងក្រៅ គឺស្របច្បាប់ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយការយល់ព្រមពីព្រះ យល់ព្រមជាមួយនឹងការហៅរបស់យើង ហើយត្រូវបានកំណត់ចំពោះអំណោយទាននៃព្រះគុណដែលប្រទានឱ្យយើងដោយព្រះ ។

5. សច្ចាប្រណិធានស្របច្បាប់ជាទូទៅ

វាមិនមែនជាការពិបាកទេឥឡូវនេះក្នុងការសន្និដ្ឋាននូវអ្វីដែលយើងគួរគិតពីពាក្យសច្ចាជាទូទៅ ។ អ្នកជឿទាំងអស់មានពាក្យសច្ចារួមមួយដែលធ្វើឡើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងបញ្ជាក់ ហើយដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ការដាក់ទណ្ឌកម្មដោយ បញ្ញវន្ត និងទទួលពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សម្រាប់សាក្រាម៉ង់គឺដូចជាកិច្ចសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱ្យយើងនូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់និងពីវាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ហើយយើងសន្យាថានឹងស្តាប់បង្គាប់គាត់ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាទម្រង់ ឬយ៉ាងហោចណាស់ សេចក្តីសង្ខេបនៃពាក្យសច្ចាថា ការលះបង់សាតាំង យើងលះបង់ខ្លួនយើងទៅនឹងការបម្រើរបស់ព្រះ ដើម្បីគោរពតាមបញ្ញត្តិដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់នៃសាច់ឈាមរបស់យើង [cf. រ៉ូម ។ ១៣:១៤] វាមិនគួរឱ្យសង្ស័យទេដែលពាក្យសច្ចាប្រណិធាននេះ ព្រោះវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយបទគម្ពីរ ហើយពិតប្រាកដណាស់គឺតម្រូវពីកូនចៅរបស់ព្រះ គឺបរិសុទ្ធ និងជាទីគោរព ។ ហើយគ្មានអ្វីជាឧបសគ្គក្នុងការដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចរក្សាបានក្នុងជីវិតនេះនូវការ

គោរពប្រតិបត្តិដ៏ល្អឥតខ្ចោះចំពោះក្រឹត្យវិន័យដែលព្រះតម្រូវពីយើង ។
ដោយសារលក្ខខណ្ឌនេះរាប់បញ្ចូលក្នុងសន្ធិសញ្ញានៃព្រះគុណ ដែលមានទាំងការ
អភ័យទោសពីអំពើបាប និងស្មារតីនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ ការសន្យាដែលយើង
ធ្វើនៅទីនោះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយការអង្វរសុំការលើកលែងទោស និងញត្តិសុំជំនួ
យ ។ យើងត្រូវចងចាំនូវច្បាប់ទាំងបីដែលបានប្រាប់ខាងលើនៅពេលដែលវិនិច្ឆ
យលើពាក្យសច្ចាជាក់លាក់ ។ តាមរយៈពួកគេ យើងអាចកំណត់ដោយសុវត្ថិ
ភាពនូវលក្ខណៈនៃពាក្យសច្ចានិមួយៗ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ កុំគិតថាខ្ញុំសរសើរ
ពាក្យសច្ចាដែលខ្ញុំប្រកាសថាបរិសុទ្ធដូចប្រាថ្នាឲ្យគេប្រតិបត្តិជាប្រចាំថ្ងៃ ។
ទោះបីជាខ្ញុំមិនហ៊ានបង្គាប់លេខ ឬពេលវេលាក៏ដោយ អ្នកណាដែលគោរពតាម
ការណែនាំរបស់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងទទួលបានត្រឹមតែពាក្យស្បថដោយសន្តិវិធី ។
ប្រសិនបើយូរៗម្តងអ្នកធ្វើសច្ចាប្រណិធានខ្លាំងពេក នោះចរិតសាសនាទាំងមូល
របស់វានឹងថោកទាបដោយសារពាក្យដដែលៗ ហើយនឹងមានទំនោរទៅរកអបិយ
ជំនឿ ។ ប្រសិនបើអ្នកចងខ្លួនឯងដោយពាក្យសច្ចាជានិច្ច នោះអ្នកនឹង
បំពេញវាដោយបញ្ហា និងភាពនឿយហត់ ឬក៏នឿយហត់នឹងរយៈពេលដ៏យូរ
របស់វា នោះថ្ងៃណាមួយអ្នកនឹងហ៊ានទម្លាយវា ។

6. ការស្បថខុស

ឥឡូវនេះវាច្បាស់ណាស់ថាអបិយជំនឿដ៏អស្ចារ្យលើពាក្យសច្ចាបានញាំញីពិភព
លោកអស់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។ មនុស្សម្នាក់បានស្បថថាគាត់នឹងធ្វើជា
អរយរៈ ហាក់ដូចជាការឈប់ផឹកស្រាជាការថ្វាយបង្គំដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់
ព្រះ ។ 10 ម្នាក់ទៀតបានចងខ្លួនទៅនឹងការតមអាហារ ។ ទីបី គឺការតម
សាច់នៅថ្ងៃណាមួយ ដែលគាត់នឹកស្មានមិនដល់ថាមានឯកវចនៈបរិសុទ្ធលើសពី

ថ្ងៃផ្សេងទៀត ។ ហើយរឿងមួយចំនួនកាន់តែក្មេងជាងមុនត្រូវបានគេស្បថ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយកូនទេ ។ ចំពោះបុរសវិញ ចាត់ទុកថាជាប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ ក្នុងការធ្វើធម្មយាត្រាតាមអាយុទៅកាន់ទីសក្ការៈ ហើយជួនកាលធ្វើដំណើរដោយ ថ្មើរជើង ឬពាក់កណ្តាលអាក្រាត ដើម្បីបានបុណ្យកាន់តែច្រើនដោយការនឿយ ហត់ ។ ប្រសិនបើវត្ថុទាំងនេះ និងដូច ដែលពិភពលោកបានឆេះដោយភាព ខ្នះខ្នែងមិនគួរឱ្យជឿមួយរយៈ នោះត្រូវបានពិនិត្យដោយយោងទៅតាមច្បាប់ទាំង នោះដែលយើងបានដាក់ពីមុនមក នោះវានឹងត្រូវបានចាត់ទុកថាមិនត្រឹមតែទទេ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែពោរពេញដោយភាពអសកម្មដែលបង្ហាញឱ្យឃើញ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សាច់ឈាមអាចរិនិច្ឆ័យវាបាន ព្រះមិនស្អប់អ្វីក្រៅពីការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយឡើយ ។ ក្រៅពីនេះមានការយល់ឃើញដ៏អាក្រក់ និងគួរឲ្យខូចចិត្តទាំងនេះ ៖ ពុតត្បុត កាលគេប្រព្រឹត្តបែបនេះមនុស្សល្ងីល្ងើ ជឿថាពួកគេបានទិញនូវសេចក្តីសុចរិតពិសេសសម្រាប់ខ្លួនគេ ; ពួកគេដាក់សេចក្តីគោរពទាំងមូលក្នុងការបម្រើខាងក្រៅ ។ ហើយពួកគេមើលងាយអ្នកឯទៀតដែលមិនសូវប្រយ័ត្នចំពោះរឿងបែបនេះ ។ (សច្ចាប្រណិធានព្រះសង្ឃ និងការធ្លាក់ចុះនៃជីវិតព្រះសង្ឃ , ៨-90)

7. ព្រះសង្ឃនៃព្រះវិហារបុរាណមិនមានចំណុចណាមួយក្នុងការចុះបញ្ជីទម្រង់បុគ្គលនោះទេ ។

ប៉ុន្តែដោយសារការសច្ចាប្រណិធានត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយសារតែវាហាក់ដូចជាត្រូវបានអនុម័តដោយការវិនិច្ឆ័យជាសាធារណៈរបស់ព្រះវិហារ យើងត្រូវនិយាយអំពីពួកគេដោយសង្ខេប ។ "ជាដំបូងក្រែងអ្នកណាម្នាក់ការពារវត្តអារាមនាពេលបច្ចុប្បន្ន ដោយផ្អែកលើវត្ថុបុរាណ

របស់វា យើងត្រូវកត់សំគាល់ថា របៀបរស់នៅខុសគ្នាឆ្ងាយ ធ្លាប់មាននៅក្នុងវ
ត្ត ។ អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់អនុវត្តខ្លួនឯងក្នុងភាពធ្ងន់ធ្ងរ និងអត់ធ្មត់បំផុតបាន
ចូលនិវត្តន៍នៅទីនោះ ។ ប្រភេទនៃវិន័យដែលតាមប្រវត្តិវិទូបានរៀបរាប់ថាមាន
នៅក្នុងចំណោមពួក Spartans ក្រោមច្បាប់របស់ Lycurgus ត្រូវបានគេរក
ឃើញក្នុងចំណោមព្រះសង្ឃ ហើយសូម្បីតែមួយដ៏តឹងរ៉ឹងជាងនេះ ពួកគេបាន
ដេកនៅលើដី ភេសជ្ជៈរបស់ពួកគេគឺទឹក នំបុ័ងអាហារ បន្លែ និងឫស ។
ប្រេង និងសណ្តែកដ៏ឈ្ងុយឆ្ងាញ់របស់ពួកគេ ពួកគេបានចៀសវាងពីអាហារដ៏
ឈ្ងុយឆ្ងាញ់ និងការលួងលោមរាងកាយ ។ វត្ថុទាំងនេះអាចហាក់ដូចជាបំផ្លើស
ប្រសិនបើពួកគេមិនត្រូវបានប្រគល់ដោយអតីតសាក្សីដែលមានបទពិសោធន៍
លោក Gregory of Nazianzus, Basil និង Chrysostom ជាមួយ
មនុស្សទាំងឡាយ បឋមជ្ឈាន ។

ដែលបានរៀបរាប់ផ្តល់ភស្តុតាងច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ (សម្រាប់ពួកគេទាំងអស់
ត្រូវបានគេចិញ្ចឹមនៅក្នុងវត្តអារាមហើយបន្ទាប់មកបានហៅទៅការិយាល័យរបស់
ប៊ីស្សព) ដូចជាបុរសដ៏អស្ចារ្យនិងពូកែជាច្រើនទៀតនៅសម័យរបស់ពួកគេ ។
ហើយ Augustine បង្ហាញថាក្នុងជំនាន់របស់គាត់ វត្តអារាមជាធម្មតាបានផ្តត់
ផ្គង់បព្វជិតសម្រាប់ព្រះវិហារ ។ ព្រោះទ្រង់មានបន្ទូលនឹងព្រះសង្ឃនៃកោះកា
ព្រីយ៉ាយ៉ាងនេះថា ៖ «យើងសូមដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះអម្ចាស់ឲ្យរក្សាការ
តាំងចិត្តនិងការតស៊ូរហូតដល់ទីបំផុត ហើយប្រសិនបើសាសនាចក្រមាតាត្រូវការ
កម្លាំងពលកម្មក្នុងពេលណាមួយ សូមកុំយកវាដោយចិត្តខ្នះខ្នែងឡើយ សេចក្តី
ត្រេកអរ ឬបដិសេធវាដោយការទាក់ទាញចិត្តមិនសប្បាយចិត្ត ប៉ុន្តែត្រូវស្តាប់
បង្គាប់ព្រះដោយចិត្តស្លូតបូត ហើយកុំចូលចិត្តការលំហែរបស់អ្នកទៅតាមសេចក្តី

ត្រូវការរបស់ពួកជំនុំ ប្រសិនបើគ្មានបុរសល្អណាម្នាក់ហ៊ានបម្រើនាងនៅពេលសម្រាលកូនទេ នោះអ្នកនឹងមិនអាចដឹងបានទេ តើអ្នកកើតមកដោយរបៀបណា" គាត់កំពុងនិយាយអំពីកិច្ចការដែលអ្នកជឿបានកើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ។ ដូចអ្នកប្រាជ្ញសរសេរទៅ Aurelius ថា "ប្រសិនបើអ្នកបោះបង់ចោលវត្តអារាមត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់កងទ័ពបព្វជិតនោះឱកាសនៃការដួលរលំរបស់ពួកគេនឹងធ្វើឱ្យមានរបួសដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់បំផុតតាមលំដាប់នៃបព្វជិត។ ចំពោះអ្នកដែលស្នាក់នៅក្នុងវត្តវាជាទម្លាប់របស់យើង" ។ ចូលបួសបានតែបុរសដែលអាចទទួលយកបានច្រើន ហើយល្អជាង បើតាមមនុស្សទូទៅនិយាយថា អ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ធ្វើសីលល្អ ដូច្នេះគេនឹងនិយាយលេងសើចអំពីយើងថាព្រះសង្ឃអាក្រក់ធ្វើជាបព្វជិតល្អ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីអាណិតអាសូរណាស់ ដែលលើកភិក្ខុមកមានមោហៈយ៉ាងនេះ ហើយពិចារណាមើលបព្វជិតសមគួរនឹងការតិះដៀលដ៏អាក្រក់យ៉ាងនេះ ដោយឃើញថា ពេលខ្លះ សូម្បីព្រះសង្ឃល្អក៏កម្រធ្វើបព្វជិតល្អដែរ បើមានឧបសម្បទាហើយ នៅតែខ្វះសីលបង្ហាត់បង្រៀន។ ច្បាស់ពីវគ្គទាំងនេះ ដែលបុរសមានសីលបានរៀបចំខ្លួនតាមទម្លាប់ដោយវិន័យសង្ឃ ដើម្បីគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ ដូច្នេះគេអាចនឹងសមជាង និងបានហ្វឹកហាត់កាន់តែប្រសើរឡើងដើម្បីទទួលបានតំណែងដ៏អស្ចារ្យ។ មនុស្សទាំងឡាយមិនមែនថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្រេចដល់ទីនេះ ឬដល់ទីនោះឡើយ ព្រោះចំណែកធំមិនបានត្រាស់ដឹង។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលសមរម្យត្រូវបានជ្រើសរើស។

8. ការពិពណ៌នារបស់ Augustine អំពី monasticism

ប៉ុន្តែមានកន្លែងសំខាន់ពីរដែល Augustine ពិពណ៌នាសម្រាប់យើងនូវទម្រង់នៃ monasticism ដើម។ នៅក្នុងស្នៀវភៅ On the Morals of the

Catholic Church គាត់បានការពារភាពបរិសុទ្ធនៃវិជ្ជាជីវៈនោះប្រឆាំងនឹងការបង្កាច់បង្ខូចរបស់ Manichees ; ហើយនៅក្នុងស្បៀវភៅមួយទៀត ដែលលោកមានចំណងជើងថា On the Work of Monks គាត់បានធ្វើការវែកញែកប្រឆាំងនឹងព្រះសង្ឃមួយចំនួនដែលខូចគុណភាព ដែលចាប់ផ្តើមពុករលួយដល់ស្ថាប័ននោះ ។ ខ្ញុំនឹងសង្ខេបអ្វីដែលគាត់បង្រៀននៅទីនោះ តាមដែលអាចធ្វើទៅបានតាមពាក្យសម្តីរបស់គាត់ ។ ដោយមើលងាយនូវភាពទាក់ទាញនៃពិភពលោកនេះ ពួកគេបានប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងជីវិតបរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធបំផុត ពួកគេបានចំណាយពេលជាមួយគ្នា រស់នៅក្នុងការអធិស្ឋាន ការអាន និងការពិភាក្សាដោយមិនហើមដោយមោទនភាព មិនមានភាពច្របូកច្របល់ដោយភាពរឹងចចេស និងមិនមានអារម្មណ៍ច្រណែន ។ គ្មានអ្នកណាមានអ្វីជារបស់ខ្លួនឡើយ; គ្មាននរណាម្នាក់ជាបន្ទុកខ្លះដល់បុរសណាម្នាក់ឡើយ ។ ដោយដៃរបស់គេ គេរកបានអ្វីដែលអាចចិញ្ចឹមរូបកាយ តែមិនបានរក្សាចិត្តពីព្រះឡើយ ។ ពួកគេប្រគល់ការងារដល់បុរសដែលគេហៅថា ព្រឹទ្ធបុរស ។ ' ព្រឹទ្ធបុរសទាំងនេះ គ្រប់គ្រងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដោយយកចិត្តទុកដាក់ បង្ហាញគណនីមួយទៅអ្នកដែលគេហៅថា "ឪពុក" ។ ឪពុកទាំងនេះមិនត្រឹមតែបរិសុទ្ធបំផុតខាងសីលធម៌ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាបុព្វបុរសបំផុតនៅក្នុងគោលលទ្ធិដ៏ទេវភាព ហើយត្រូវបានសម្គាល់ក្នុងគ្រប់រឿង ។ ពួកគេទូន្មានអ្នកដែលគេហៅថា 'កូន' ដោយគ្មានអំនួត ។ ពួកគេបញ្ជាកូនប្រុសរបស់ខ្លួនដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ខណៈអ្នកក្រោយទៀតស្តាប់តាមដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ពួកគេមកជុំគ្នាពីកោសិកាជាច្រើនរបស់ពួកគេនៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃនីមួយៗ ខណៈពេលដែលពួកគេកំពុងតមអាហារ ដើម្បីស្តាប់ឪពុកនោះ ។ យ៉ាងហោចណាស់មានបុរសបីពាន់នាក់ជួបគ្នា

នៅក្រោមឪពុកនីមួយៗ " (គាត់កំពុងនិយាយអំពីអេហ្ស៊ីបនិងបូព៌ា)" បន្ទាប់មកពួកគេទទួលយកអាហារបំប៉ននរាងកាយគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សុខភាពនិង
សុខុមាលភាព ។ ម្នាក់ៗរារាំងបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនដើម្បីកុំឲ្យយកច្រើនពេក
សូម្បីតែថ្លៃថោក និងធម្មតាបំផុតដែលមាន ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនត្រឹមតែ
មានស្នាមប្រឡាក់ចេញពីសាច់ និងស្រាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំបាត់តណ្ហាប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែមកពីការបង្ករឱ្យមានការលោភលន់ពេកនៅក្នុងក្រពះ និងលាមក ។
ប៉ុន្តែអាជ្ញាធរមួយចំនួនក្នុងលក្ខណៈមិនសមហេតុផល និងគួរឱ្យខ្ពាស់អៀនតែង
តែការពារអាហារចុងក្រោយទាំងនេះថាជា ' ស្អាតជាង និងអត់ឱនចំពោះ
បំណងប្រាថ្នាជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ពួកគេនៅលើដីដែលពួកគេខុសពីសាច់ ។
អាហារដែលនៅសេសសល់លើស និងលើសតម្រូវការ (ហើយភាគច្រើននៅសល់
ពីស្នាដៃដៃរបស់ពួកគេ និងការដាក់កម្រិតរបបអាហាររបស់ពួកគេ) ត្រូវបាន
ចែកចាយដល់អ្នកខ្វះខាតដោយយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងជាងអាហារដែលវាត្រូវបាន
ទិញដោយអ្នកដែលចែកចាយវា ។ ពីព្រោះគ្មានវិធីណាដែលពួកគេបង្កើតវាជា
អាជីវកម្មដើម្បីមានអតិរេកទេ ប៉ុន្តែក្នុងគ្រប់មធ្យោបាយធ្វើឱ្យអាជីវកម្មរបស់ពួក
គេមិនរក្សាអតិរេកណាមួយឡើយ ។ "បន្ទាប់មកដោយចងចាំពីភាពក្រីក្រ
(ឧទាហរណ៍ដែលគាត់បានឃើញនៅនិងកន្លែងផ្សេងទៀត) គាត់និយាយថា: "
ក្នុងស្ថានភាពទាំងនេះគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានជំរុញឱ្យធ្វើរឿងលំបាកដែលគាត់
មិនអាចទ្រាំបាន ; គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវ ទទួលបន្ទុកជាមួយ នឹង អ្វីដែល
គាត់បដិសេធ ; មិនត្រូវអ្នកដទៃថ្កោលទោសដោយសារគាត់សារភាពថាខ្លួន
គាត់ខ្សោយពេកមិនអាចធ្វើតាមគេបាន ។ ដ្បិតគេនឹកឃើញថាសេចក្តី
ស្រឡាញ់ត្រូវបានសរសើរយ៉ាងណា ។ ពួកគេនឹកចាំថា អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែ

ស្អាតដល់មនុស្សបរិសុទ្ធ» [ទីតុស ១:១៥] ។ ដូច្នេះ គេមើលដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម មិនព្រមបដិសេធអាហារមួយចំនួន ដូចជាខូចចិត្តឡើយ ប៉ុន្តែដើម្បីទប់ចិត្តតណ្ហា និងរក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូន ។ ពួកគេនឹកចាំថា 'អាហារមានន័យសម្រាប់ក្រពះ និងក្រពះសម្រាប់អាហារ' [១កូរិនថូស ៦:១៣] ។ ប៉ុន្តែមានមនុស្សជាច្រើនដែលខ្លាំងដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកខ្សោយ ។ មនុស្សជាច្រើនគ្មានហេតុផលក្នុងការធ្វើបែបនេះទេ លើកលែងតែពួកគេចូលចិត្តទ្រទ្រង់ខ្លួនឯងលើតម្លៃធម្មតា និងថោកទាប ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលនៅតែមានសុខភាពល្អ ទប់ចិត្តខ្លួនឯង បើសិនជាមានសុខភាពបង្ខំពួកគេក្នុងជំងឺក៏មិនមានទុក្ខលំបាកក្នុងការទទួលទានអាហារដែរ ។ មនុស្សជាច្រើនមិនបានផឹកស្រាទេ ប៉ុន្តែគេមិនគិតខ្លួនឯង

ត្បិតពួកគេផ្តល់វាដោយមនុស្សធម៌បំផុតសម្រាប់បងប្អូនដែលខ្សោយ ហើយអ្នកដែលមិនមានវាមិនអាចទទួលបានសុខភាពរាងកាយបានឡើយ ។ ហើយពួកគេជាស់ស្មៀនជាបងប្អូននឹងអ្នកដែលល្ងង់បដិសេធវា ក្រែងលោពួកគេក្លាយទៅជាមនុស្សទន់ខ្សោយ ជាជាងបរិសុទ្ធជាង ។ ដូច្នេះ ពួកគេឧស្សាហ៍អនុវត្តការគោរពប្រតិបត្តិ ។ ប៉ុន្តែពួកគេដឹងថាការហាត់ប្រាណរបស់រាងកាយអនុវត្តសម្រាប់រយៈពេលខ្លី ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនត្រូវបានរក្សាទុកជាពិសេស៖ របបអាហារការនិយាយ សម្លៀកបំពាក់ ទឹកមុខ - ទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងចំពោះវា ។ ពួកគេបានជួបគ្នាហើយប្រាថ្នាចង់បានស្នេហាតែមួយ ។ ការធ្វើបាបនឹងត្រូវចាត់ទុកថាជាអំពើទុច្ចរិត ដូចជាការប្រមាថព្រះខ្លួនឯង ។ បើអ្នកណាទាស់នឹងវា អ្នកនោះត្រូវដេញចេញ ហើយគេចចេញ ។ ប្រសិនបើអ្នកណានិយាយពាក្យប្រមាថនោះ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យស្នាក់នៅមួយថ្ងៃឡើ

យ ។ ១៥ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ដែលបុរសបរិសុទ្ធ ហាក់ដូចជាបានលាប ពណ៌យើងនូវរូបភាពនៃជីវិតរបស់ព្រះសង្ឃកាលពីសម័យបុរាណ ។ ទោះបីជាវា វែងជាងក៏ដោយ ខ្ញុំចង់បញ្ចូលវានៅទីនេះ ព្រោះខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំនឹងទៅវែង ជាងនេះបន្តិច ប្រសិនបើខ្ញុំ គឺដើម្បីប្រមូលវត្ថុដូចគ្នាពីប្រភពផ្សេងៗ ទោះជា យ៉ាងខ្លី ខ្ញុំអាចព្យាយាមក្លាយជា

9. ការប្រៀបធៀបមុនជាមួយព្រះសង្ឃនៅពេលក្រោយ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ

វាមិនមែនជាបំណងរបស់ខ្ញុំក្នុងការបន្តអាគុយម៉ង់ទាំងមូលនេះទេ ។ ព្រះ សង្ឃដែលព្រះវិហារបុរាណមាន ប៉ុន្តែតើវិជ្ជាជីវៈសង្ឃបែបណានៅពេលនោះមា ន ។ ដូច្នេះអ្នកអានដ៏ឆ្លាតវៃអាចវិនិច្ឆ័យដោយការប្រៀបធៀបភាពអ្សៃន្ទាសរបស់ អ្នកដែលទាមទារវត្ថុបុរាណដើម្បីគាំទ្រដល់ព្រះសង្ឃបច្ចុប្បន្ន ។ ការទាមទារ យ៉ាងតឹងរ៉ឹងនៃវត្ថុទាំងនោះដែលបានបន្សល់ទុកយើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអ ម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះគ្មានអ្វីត្រូវបានតម្រូវឱ្យតឹងរ៉ឹងជាងនេះទេ! គោរព តាមការកំណត់ពណ៌ ឬរូបរាងសម្លៀកបំពាក់ ក្នុងប្រភេទអាហារ ឬក្នុងពិធីដ៏ តូចច្រឡឹង និងត្រជាក់ផ្សេងៗ ។ អង្គុលិមាលតី តថាគតប្រកែកយ៉ាងម៉ឺង ម៉ាត់ថា វាមិនមានច្បាប់សម្រាប់ព្រះសង្ឃរស់នៅលើអ្នកដទៃដោយភាពខ្ជិល ច្រអូសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យនោះឯង ទ្រង់បដិសេធថា ឧបាទានក្ខន្ធ យ៉ាងនេះឯង ។ មនុស្សទាំងឡាយ សម័យនោះឯង ភិក្ខុក្នុងកាល នោះ រមែងឃើញនូវសេចក្តីទំនេរ ជាចំណែកនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ ។ ព្រោះបើអ្នក ដកខ្លួនចេញពីគេ តើជីវិតសញ្ជឹងគិតនោះនឹងទៅឯណា ដែលគេអួតខ្លួនថាពូកែ ហើយចូលទៅជិតទេវតា? ជាចុងក្រោយ Augustine ទាមទារនូវប្រភេទព្រះ សង្ឃមួយប្រភេទ ដែលគ្រាន់តែជាការអនុវត្ត និងជាជំនួយដល់កាតព្វកិច្ចនៃការ

គោរពបូជាដែលបានណែនាំដល់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ ។ពេដែលគាត់ធ្វើជាបងប្អូន ស្រឡាញ់មេរបស់វា ។ហើយស្មើរតែជាច្បាប់តែមួយគត់របស់វា តើយើងគិតថា គាត់សរសើរការឃុបឃិតដែលបុរសពីរបីនាក់បានចងភ្ជាប់គ្នាក្នុងចំណោមពួកគេ ត្រូវបានបំបែកចេញពីរាងកាយទាំងមូលនៃព្រះវិហារឬ? ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជា ចេតនារបស់គាត់ ដែលតាមគំរូរបស់ពួកគេ ពួកគេអាចនឹងបំភ្លឺ ដើម្បីបម្រើដល់ ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ ។ ក្នុងការគោរពទាំងពីរនេះ លក្ខណៈនៃព្រះសង្ឃ បច្ចុប្បន្នគឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ ដែលអ្នកស្មើរតែអាចរកឃើញអ្វីដែលមិនដូច មិន មែននិយាយផ្ទុយទេ ។ ព្រះសង្ឃរបស់យើងមិនពេញចិត្តនឹងរូបដែលព្រះគ្រីស្ទប ង្គាប់អ្នកកាន់តាមលោកឲ្យចូលរួមដោយចិត្តខ្នះខ្នែងឥតឈប់ឈរ ។ ផ្ទុយទៅ វិញ ពួកគេសុបិនឃើញការគោរពបូជាបែបថ្មីមួយចំនួន ដើម្បីសញ្ជឹងគិតដើម្បី ក្លាយជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះជាងមនុស្សដទៃទាំងអស់ ។

(ការអះអាងខុសអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះសង្ឃ ១១-១៤)

10. ព្រះសង្ឃ - ស្ថានភាពនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ?

ប្រសិនបើពួកគេបដិសេធការនេះ ខ្ញុំគួរតែសួរពួកគេថា ហេតុអ្វីបានជាពួកគេ លើកតម្កើងសណ្តាប់ធ្នាប់របស់ពួកគេតែម្នាក់ឯងជាមួយនឹងចំណងជើងនៃភាពល្អ ឥតខ្ចោះ ហើយយកចំណងជើងដូចគ្នានេះចេញពីការហៅរបស់ព្រះទាំងអស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមិនអើពើចំពោះដំណោះស្រាយដ៏វិសេសរបស់គេ ឡើយ៖ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះមិនត្រូវហៅថាល្អឥតខ្ចោះទេ ព្រោះវាផ្ទុកនូវ ភាពល្អឥតខ្ចោះក្នុងខ្លួន ប៉ុន្តែព្រោះជាវិធីដ៏ល្អបំផុតដើម្បីសម្រេចបាននូវភាពល្អ ឥតខ្ចោះ ។ 18 នៅពេលដែលពួកគេដើរលេងក្នុងចំណោមមនុស្សសាមញ្ញ

នៅពេលដែលពួកគេនឹងដាក់អន្ទាក់សម្រាប់យុវជនដែលគ្មានការបង្រៀន និងល្ងង់ នៅពេលដែលពួកគេអះអាងពីឯកសិទ្ធិរបស់ពួកគេ ហើយនៅពេលដែលពួកគេលើកតម្កើងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ខ្លួនឯងទៅនឹងការតិះដៀលរបស់អ្នកដទៃ—ពួកគេអួតថាពួកគេគឺជា នៅក្នុងស្ថានភាពនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ ។ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេសង្កត់យ៉ាងជិតស្និតរហូតដល់ពួកគេមិនអាចរក្សាភាពក្រអឺតក្រទមទទេបែបនេះបាន ពួកគេបានត្រលប់មកវិញនូវភាពក្រអឺតក្រទមនេះដែលពួកគេមិនទាន់ទទួលបានភាពល្អឥតខ្ចោះ ប៉ុន្តែពួកគេស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែបនេះដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់បានវាច្រើនជាងបុរសដទៃទៀត ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ការកោតសរសើរចំពោះព្រះសង្ឃបែបនេះនៅតែមានក្នុងចំណោមប្រជាជនដែលពួកគេគិតថាជីវិតព្រះសង្ឃតែមួយអង្គជាទេវតា ល្អឥតខ្ចោះ និងលុបបំបាត់កំហុសទាំងអស់ ។ នៅលើលេសនេះ ពួកគេចូលរួមក្នុងពាណិជ្ជកម្មដែលអាចរកប្រាក់ចំណេញបានច្រើនបំផុត ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានទុកការទប់ចិត្តរបស់ពួកគេដែលកប់ក្នុងស្បៃវែងភៅពីរបីក្បាល ។ តើនរណាមិនឃើញថានេះជាការចំអកមិនអាចអត់ឱនបាន? ប៉ុន្តែអនុញ្ញាតឱ្យយើងដោះស្រាយជាមួយពួកគេនៅលើការសន្មត់ថាពួកគេសន្មតថាគ្មានអ្វីលើសពីវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេជាងការហៅវាថាជាស្ថានភាពនៃការទទួលបានភាពល្អឥតខ្ចោះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ក្នុងការដាក់ឈ្មោះនេះ ពួកគេបែងចែកវាពីវិធីផ្សេងទៀតនៃជីវិត ដូចជាដោយសញ្ញាពិសេស ។ ហើយអ្នកណាអាចទ្រាំបាន ។ កិត្តិយសដ៏អស្ចារ្យមួយដែលត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យស្ថាប័នមួយកន្លែងណាដែលបញ្ជាក់ដោយសូម្បីតែមួយព្យាង្គ ហើយថាការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះផ្សេងទៀតទាំងអស់ត្រូវបានចាត់ទុកថាមិនសក្តិសមដោយការប្រៀបធ្យប តែទោះបីជាពួកគេមិនត្រឹមតែត្រូវបានបញ្ជាដោយបបូរមាត់ដ៏ពិសិដ្ឋ

របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានតុបតែងដោយឋានៈដ៏ថ្លៃថ្នូ? ហើយខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកថាតើការរងរបួសដ៏ធំប៉ុនណានោះត្រូវបានធ្វើទៅកាន់ព្រះនៅពេលដែលការអត់ទោសបែបនេះត្រូវបានគេពេញចិត្តចំពោះជីវិតគ្រប់បែបយ៉ាងដែលបានតែងតាំងដោយគាត់ ហើយសរសើរដោយទីបន្ទាល់របស់គាត់?

11. ការគ្រប់គ្រងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់

សូមអញ្ជើញមកឥឡូវនេះ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេនិយាយបង្កាច់បង្ខូចពាក្យសម្តីពីមុនរបស់ខ្ញុំថាពួកគេមិនពេញចិត្តនឹងការគ្រប់គ្រងដែលបានដាក់ដោយព្រះ ។ ទោះបីខ្ញុំមិននិយាយក៏គេចោទខ្លួនឯងលើសពីគ្រប់គ្រាន់ ។ ត្បិតពួកគេបង្រៀនដោយបើកចំហថា ពួកគេទទួលបន្ទុកធំជាងព្រះគ្រីស្ទដាក់លើរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដោយឃើញថាពួកគេសន្យាថានឹងរក្សាការទូន្មានរបស់ផ្សាយដំណឹងល្អឱ្យស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ មិនស្វែងរកការសងសឹក មិនស្បថ ។ល។ [5:33 ff] - ដែល Chris tians មិនត្រូវបានចងជាទូទៅ ។ តើវត្ថុបុរាណអ្វីដែលពួកគេនឹងទាមទារមកលើយើងនៅទីនេះ? នេះមិនដែលបានចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សបុរាណ ។ ទាំងអស់ប្រកាសដោយសំឡេងតែមួយថា បុរសត្រូវតែគោរពតាមរាល់ពាក្យតូចៗដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែង ។ ហើយដោយគ្មានការស្ទាក់ស្ទើរណាមួយ ពួកគេបង្រៀនយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនថា ការណ៍ទាំងនេះត្រូវបានបញ្ជាពិសេសដែលអ្នកបកប្រែដ៏ល្អរបស់យើងស្រមៃថាព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់តែបានណែនាំប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រះសង្ឃក្នុងថ្ងៃត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមគំនិតដែលអ្នកគោរពបូជាទាំងអស់គួរគោរពដោយសិទ្ធិស្ងប់ខ្ពើម ។ គំនិតនេះគឺថា ច្បាប់នៃជីវិតដែលល្អឥតខ្ចោះជាងនេះអាចត្រូវបានបង្កើតជាជាងច្បាប់ធម្មតាដែលបានប្រព្រឹត្តដោយព្រះចំពោះក្រុមជំនុំទាំងមូល ។

12. អត្ថន័យនៃម៉ាថាយ 19:21

ប៉ុន្តែពួកគេលើកឡើងនូវអំណះអំណាងមួយទៀតសម្រាប់ភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ពួកគេ ហើយនេះពួកគេចាត់ទុកថាជាអ្នកខ្លាំងបំផុតរបស់ពួកគេ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅយុវជនដែលសួរអំពីសេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះថា «បើអ្នករាល់គ្នាប្រាថ្នាចង់បានគ្រប់លក្ខណ៍ ចូរលក់របស់ទាំងអស់ដែលខ្លួនមានទៅឲ្យជនក្រីក្រចុះ» [ម៉ាថាយ ១៩:២១]។ មិនទាន់កំពុងពិភាក្សាថាតើពួកគេធ្វើនេះឬអត់។ អនុញ្ញាតឱ្យយើងផ្តល់ឱ្យពួកគេសម្រាប់ពេលនេះ។ ដូច្នេះ ពួកគេអួតថាខ្លួនបានធ្វើឲ្យល្អឥតខ្ចោះ ដោយការលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ខ្លួន។ ប្រសិនបើផលបូកនៃការរួមបញ្ចូលគ្នានៅក្នុងនេះ តើប៉ុលមានន័យយ៉ាងណាពេលដែលគាត់បង្រៀនថា អ្នកណាដែលឲ្យទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ខ្លួនដល់អ្នកក្រ គ្មានអ្វីក្រៅពីគាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់ [១កូរិនថូស ១៣:៣] ? តើភាពល្អឥតខ្ចោះបែបណាដែលបើស្នេហាខ្វះការចុះសម្រុងនឹងបុរសដែលមាននោះ? នៅទីនេះពួកគេត្រូវតែឆ្លើយតប៖ វាពិតជាខ្ពស់បំផុត ប៉ុន្តែមិនមែនតែមួយគត់ទេ ការងារនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះផងដែរ ប៉ុលបានជំទាស់នឹងពួកគេខ្លាំងៗ ដោយមិនស្វាក់ស្ទើរក្នុងការបង្កើតសេចក្តីស្រឡាញ់ - ដោយគ្មានការលះបង់បែបនេះ - ចំណងនៃភាពឥតខ្ចោះ [កូឡូស ៣:១៤] ។ ប្រសិនបើប្រាកដថាមិនមានការខ្វែងគំនិតគ្នារវាងលោកម្ចាស់ និងសិស្ស ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបដិសេធថាភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់មនុស្សមាននៅក្នុងការលះបង់របស់ទាំងអស់របស់គាត់ ហើយប្រកាសម្តងទៀតថាវាឈរដោយគ្មានការលះបង់ យើងត្រូវកត់សម្គាល់ពីរបៀបដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដើម្បីឱ្យយល់៖ "ប្រសិនបើអ្នកនឹងល្អឥតខ្ចោះ លក់ទាំងអស់ដែលអ្នកមាន"]..

ឥឡូវនេះ អត្ថន័យនឹងច្បាស់ណាស់ ប្រសិនបើយើងពិចារណាអំពីអ្នកណាដែល ពាក្យទាំងនេះត្រូវបានលើកឡើង ជាអ្វីមួយដែលយើងគួរយកចិត្តទុកដាក់ជានិច្ច នៅក្នុងសុន្ទរកថារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។22 យុវជនម្នាក់សួរដោយកិច្ចការអ្វីដែលគាត់ នឹងចូលទៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច [ម៉ាថាយ ១៩:១៦; cf. លូកា ១០: ២៥] ។ ព្រះគ្រីស្ទដោយសារសំណួរដែលទាក់ទងនឹងកិច្ចការ ទ្រង់សំដៅលើ ច្បាប់ [ម៉ាថាយ ១៩:១៧-១៩] ។ ហើយត្រូវ! សម្រាប់ ការពិចារណា នៅក្នុងខ្លួនវា វាគឺជាផ្លូវនៃជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ហើយ លើកលែងតែ ភាពថោកទាបរបស់យើង គឺមានសមត្ថភាពនាំសេចក្តីសង្គ្រោះមកយើង ។ តាមរយៈការឆ្លើយតបនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា ទ្រង់មិនបានបង្រៀន ផែនការជីវិតណាផ្សេងទៀតជាងអ្វីដែលបានបង្រៀនពីបុរាណនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ គាត់ក៏បានបញ្ជាក់អំពីក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះថាជា គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះគាត់បាន ច្រំនូវរបាយការណ៍មិនពិត ដូច្នេះគាត់ហាក់ដូចជាមិនមានច្បាប់ថ្មីនៃជីវិតដើម្បី ញុះញង់ប្រជាជនឱ្យបោះបង់ចោលច្បាប់នោះទេ ។ យុវជនមិនមែនមកពី ចេតនាអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែមានជំនឿចិត្តឥតប្រយោជន៍ ឆ្លើយថាគាត់បានរក្សាគ្រប់ ច្បាប់ទាំងអស់តាំងពីក្មេង [ម៉ាថាយ ១៩:២០] ។ វាប្រាកដណាស់ថាគាត់ នៅឆ្ងាយពីអ្វីដែលគាត់អួតថាគាត់បានទៅដល់ ។ ហើយប្រសិនបើការអួតរបស់ គាត់បានក្លាយជាការពិត គាត់នឹងមិនខ្វះអ្វីសោះដើម្បីទទួលបានភាពល្អឥតខ្ចោះ ដ៏ខ្ពស់បំផុត ។ ដ្បិតយើងបានបង្ហាញនៅខាងលើថា ក្រិត្យវិន័យមានសេចក្តី សុចរិតគ្រប់លក្ខណ៍ ។ ហើយនេះលេចឡើងពីការពិតដែលថាការប្រតិបត្តិរបស់ វាត្រូវបានគេហៅថាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដើម្បីបង្រៀន

គាត់ថាតើគាត់បានឈានទៅរកភាពសុចរិតពិតតួចប៉ុណ្ណា ដែលគាត់បានឆ្លើយតបយ៉ាងក្លាហានថាគាត់បានបំពេញ វាមានតម្លៃខណៈពេលដែលគាត់ស្វែងរកចំណុចខ្វះខាតជិតស្និទ្ធរបស់គាត់ ។ ដោយសារលោកមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនទើបលោកមានចិត្តផ្ងង់ចិត្ត ។

ដូច្នេះ ដោយសារគាត់មិនបានទទួលអារម្មណ៍ពីស្នាមរបួសសម្ងាត់នេះ ព្រះគ្រីស្ទក៏ស៊ើបអង្កេតវាដែរ ។ "ទៅ" គាត់និយាយថា "លក់ទាំងអស់ដែលអ្នកមាន" [ម៉ាថាយ . ១៩:២១ ។] ប្រសិនបើគាត់បានធ្វើជាអ្នកកាន់ច្បាប់ដ៏ល្អដូចដែលគាត់គិត គាត់នឹងមិនបាត់ទៅណាដោយទុក្ខព្រួយពេលបានឮពាក្យនេះ [Matt ១៩:២២] ។ ចំពោះអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអស់ពីចិត្ត មិនត្រឹមតែរាប់ថាជាអ្នកបដិសេធនូវអ្វីដែលប្រឆាំងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏គេចចេញដូចជាគ្រោះកាចដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបង្គាប់បុរសអ្នកមានលោភលន់ឱ្យលះបង់នូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្លួនមាន នោះប្រៀបដូចជាបញ្ជាមនុស្សដែលមានមហិច្ឆតាឱ្យលះបង់នូវកិត្តិយសទាំងអស់ ចំណង់ចំណូលចិត្តទាំងអស់របស់គាត់ ឬបុរសដែលខ្ចាស់អៀនគ្រប់មធ្យោបាយនៃតណ្ហា ។ ដូច្នេះសតិសម្បជញ្ញៈដែលមិនបានប៉ះពាល់ដោយការយល់ដឹងអំពីការទូន្មានទូទៅត្រូវហៅត្រឡប់ទៅរកការដឹងច្បាស់អំពីអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនវិញ ។ គួប្រជែងរបស់យើងផ្តល់ការបកស្រាយទូទៅដោយឥតប្រយោជន៍ចំពោះករណីពិសេសនេះ ដូចជាប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់មនុស្សក្នុងការលះបង់ទំនិញ ។ ការពិត គាត់គ្មានន័យអ្វីផ្សេងទៀតទេ តាមរយៈសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ក្រៅតែពីបង្ខំយុវជន ពេញចិត្តនឹងខ្លួនគាត់ខ្លាំងពេក ឱ្យមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ ដើម្បីគាត់អាចដឹងថាគាត់នៅឆ្ងាយពីការគោរពច្បាប់ដ៏ល្អឥត

ខ្ញុះ ដែលគាត់កំពុងអះអាងមិនពិត ។ សម្រាប់គាត់ ។ ខ្លួនឯង ។ ខ្ញុំ ទទួលស្គាល់ថាវគ្គនេះត្រូវបានយល់ខុសដោយឪពុកខ្លះ ហើយហេតុដូច្នេះហើយ ទើបកើតចេញពីភាពក្រីក្រដោយស្មគ្រចិត្ត ដែលមានតែអ្នកដែលលះបង់អ្វីៗទាំង អស់នៅលើផែនដី ហើយលះបង់ខ្លួនអាក្រាតចំពោះព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលបាន ទទួលពរ ។ បុរសនឹងពេញចិត្តនឹងការពន្យល់របស់ខ្ញុំ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេសង្ស័យ អំពីអត្ថន័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

13. និកាយព្រះសង្ឃ

ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីនៅឆ្ងាយពីការគិតរបស់បុព្វបុរសជាងការបង្កើតនូវប្រភេទនៃភាពល្ម ឥតខ្ចោះដែលក្រោយមកប្រឌិតឡើងដោយពួកសូហ្វីសដែលមានក្រណាត់ទាំងនេះ ដើម្បីរៀបចំសាសនាគ្រិស្តទ្វេរដង ។ ចំពោះលទ្ធិដ៏ពិសិដ្ឋនោះ មិនទាន់កើត ឡើងនៅឡើយ ដែលប្រៀបធៀបវិជ្ជាជីវៈរបស់ព្រះសង្ឃទៅនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជ ទឹក ហើយថែមទាំងប្រកាសដោយបើកចំហថាវាជាទម្រង់នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទី ពីរ ។ តើអ្នកណាអាចសង្ស័យថាឪពុកនឹងស្អប់ការប្រមាថនេះអស់ពីចិត្ត? ឥឡូវនេះអំពីរឿងចុងក្រោយដែល Augustine និយាយថាបានចូលជាធរមាន ក្នុងចំណោមព្រះសង្ឃបុរាណ - ដែលពួកគេបានអនុវត្តខ្លួនឯងទាំងស្រុងដើម្បី ស្រឡាញ់ តើត្រូវការអ្វីខ្លះដើម្បីបង្ហាញជាពាក្យថាតើវាពេញលេញសម្រាប់វិជ្ជាជី វៈថ្មីនេះ? ការពិតខ្លួនឯងប្រាប់យើងថា អស់អ្នកដែលចូលទៅក្នុងសហគមន៍ ព្រះសង្ឃបំបែកជាមួយព្រះវិហារ ។ ហេតុអ្វី? តើពួកគេមិនបំបែកខ្លួនចេញ ពីសង្គមស្របច្បាប់នៃអ្នកជឿ ក្នុងការទទួលយកក្រសួងពិសេស និងការ គ្រប់គ្រងឯកជននៃសាក្រាម៉ង់ទេ? បើនេះមិនមែនដើម្បីបំបែកក្រុមជំនុំទេ តើ អ្វីទៅ? ហើយដើម្បីបន្តការប្រៀបធៀបដែលអាត្មាបានចាប់ផ្តើមហើយដើម្បី

បញ្ចប់ម្តងទៀត តើមានលក្ខណៈដូចគ្នាយ៉ាងណាចំពោះព្រះសង្ឃពីបុរាណ? ទោះបីជាពួកគេស្នាក់នៅដាច់ពីអ្នកដទៃក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនមានព្រះវិហារដាច់ដោយឡែកពីគ្នាដែរ។ ពួកគេ ទទួលទានសាក្រាម៉ង់ជាមួយអ្នកដទៃ ; ពួកគេបានចូលរួមសន្និបាតដ៏ឧឡារិក ; នៅទីនោះ ពួកគេជាផ្នែកមួយនៃប្រជាជន។ ដោយការសង់អាសនៈឯកជនសម្រាប់ខ្លួនឯង តើមានអ្វីទៀតដែលព្រះសង្ឃបានធ្វើ ប៉ុន្តែបានបំបែកចំណងនៃការរួបរួម? ដ្បិតពួកគេទាំងពីរនាក់បានបំប្លែងខ្លួនពីក្រុមជំនុំទាំងមូល ហើយមើលងាយកិច្ចការធម្មតាដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងបម្រើសន្តិភាព និងសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ សម្រាប់រាល់វត្តអារាមនានាដែលមាននៅសព្វថ្ងៃនេះ ខ្ញុំនិយាយថា គឺជាអនុសញ្ញានៃវិចារណកថា ដែលរំខានដល់សណ្តាប់ធ្នាប់ព្រះវិហារ និងកាត់ផ្តាច់ចេញពីសង្គមស្របច្បាប់នៃអ្នកបួស។ ហើយថាការបែកគ្នានេះមិនគួរលាក់លៀមទេ ពួកគេបានយកឈ្មោះនិកាយផ្សេងៗមកដាក់លើខ្លួនឯង។ ហើយពួកគេមិនខ្មាសអួតអំពីអ្វីដែលប៉ុលមិនអាចធ្វើបានគ្រប់គ្រាន់ឡើយ [១កូរិនថូស ១:១២-១៣:៣:៤]។ ប្រសិនបើយើងមិននឹកស្មានថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបែងចែកដោយពួកកូរិនថូស នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់អួតពីគ្រូម្នាក់ ម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកផ្សេងទៀត ! ហើយថាវាមិនមែនជារឿងអយុត្តិធម៌ចំពោះព្រះគ្រីស្ទទេ នៅពេលដែលអ្នកខ្លះហៅខ្លួនឯងថា Benedictines ជំនួសឱ្យពួកគ្រីស្ទាន ខ្លះ Franciscans ខ្លះ Dominicans ; ហើយនៅពេលដែលពួកគេឆ្មើងឆ្មៃយកឋានៈទាំងនេះធ្វើជាវិជ្ជាជីវៈសាសនារបស់ពួកគេ ខណៈពេលដែលប៉ះពាល់ដល់ភាពខុសប្លែកពីគ្រិស្តបរិស័ទធម្មតា!

(ភាពខុសគ្នានៃវិជ្ជាបុរាណ និង ព្រះសង្ឃ: ស្ត្រីមេម៉ាយ និងឧបាសកថ្មី មិនមែនជាភិក្ខុនី, ១៥-១៩)

14. ការធ្វេសប្រហែសនៃកិរិយារបស់ព្រះសង្ឃ

ភាពខុសគ្នាទាំងនេះ ដែលខ្ញុំបានរៀបរាប់មកទល់ពេលនេះ រវាងព្រះសង្ឃបុរាណ និងព្រះសង្ឃក្នុងសម័យយើង ។ មិនមានសីលធម៌ទេ ប៉ុន្តែក្នុងវិជ្ជាជីវៈខ្លួនឯង ។ សូមមិត្តអ្នកអានចងចាំតាមនោះថាខ្ញុំបាននិយាយអំពីព្រះសង្ឃជាជាងព្រះសង្ឃ ហើយមិនបានកត់សម្គាល់កំហុសទាំងឡាយដែលនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សមួយចំនួនតូចនោះទេប៉ុន្តែជាកំហុសដែលមិនអាចបំបែកចេញពីលំដាប់នៃការរស់នៅដោយខ្លួនឯងបាន ។ ប៉ុន្តែ តើវានឹងត្រូវប្រើអ្វីដើម្បីពន្យល់យ៉ាងលម្អិតអំពីអ្វីដែលមានភាពច្របូកច្របល់ខ្លាំងនៅក្នុងសីលធម៌របស់ពួកគេ? នេះជាការច្បាស់ណាស់ថាគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ណាមួយរបស់មនុស្សណាដែលត្រូវបំពុលដោយអំពអាក្រក់គ្រប់ប្រភេទ ។ គ្មានកន្លែងណាដែលការប្រឈមមុខដាក់គ្នា ការស្អប់ខ្ពើម ការខ្នះខ្នែងបក្ស និងការបំភិតបំភ័យឆេះរាលដាលខ្លាំងជាងមុនឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅក្នុងវត្តមួយចំនួន បុរសរស់នៅដោយបរិសុទ្ធ ប្រសិនបើគេត្រូវហៅវាថាដែលតណ្ហាត្រូវបានបង្ក្រាបរហូតដល់មិនបើកចំហរក្នុងភាពល្បីល្បាញ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងកម្ររកឃើញម្នាក់ក្នុងចំណោមដប់ដែលមិនមែនជាផ្ទះបន ជាជាងជាជម្រកនៃព្រហ្មចារី ។ ប៉ុន្តែតើផ្លែឈើប្រភេទណាដែលមាននៅក្នុងរបបអាហាររបស់ពួកគេ? ពួកវាត្រូវបានធាត់ដូចជ្រូកនៅក្នុងស្ទឹម ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឲ្យគេតួញតែរពីការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្ញុំដោយមិនសប្បុរសពេក ខ្ញុំក៏មិនទៅឆ្ងាយដែរ ។ ទោះបីជារឿងមួយចំនួនតូចដែលខ្ញុំបានប៉ះលើអ្នកណាដែលដឹងរឿងនេះខ្លួនឯងនឹងទទួលស្គាល់ថាខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីសោះក្នុង

នាមជាអ្នកចោទ ។ Augustine ខណៈពេលដែលយោងទៅតាមសក្តីកម្មរបស់គាត់ព្រះសង្ឃដែលពូកែខាងព្រហ្មចារីយ៍យ៉ាងខ្លាំងនៅតែតួញតែ្មរថាមានចំណងវ៉ាហ្គាជាច្រើនដែលដោយសិល្បៈអាក្រក់និងការក្លែងបន្លំបានរត់គេចពីមនុស្ស
សាមញ្ញនៃប្រាក់របស់ពួកគេ ។ ដែលធ្វើចរាចរណ៍ដ៏អាម៉ាស់ក្នុងការដឹកព្រះសារីរិកធាតុ របស់ទុក្ករបុគ្គលអំពី - ពិតជាបានយកឆ្អឹងមនុស្សស្លាប់ខ្លះ ឬកន្លែង ផ្សេងទៀតសម្រាប់ទុកជាសារីរិកធាតុរបស់ទុក្ករបុគ្គល ។ ហើយអ្នកណាដែលមានអំពើអាក្រក់ជាច្រើននាំឲ្យមានការខ្មាសអៀន ។ កាលដែលទ្រង់ត្រាស់ថា មិនឃើញមនុស្សណាល្អជាងអ្នកចម្រើនក្នុងវត្ត ដូច្នេះហើយ ទ្រង់ត្រាស់ថា មិនឃើញមនុស្សអាក្រក់ជាងពួកដែលទ្រុឌទ្រោមក្នុងវត្តឡើយ ។ - ជិតផ្ទុះនូវអំពើអាក្រក់ដ៏គួរឲ្យសោកស្តាយច្រើនយ៉ាងនេះ? ខ្ញុំនិយាយតែអ្វីដែលច្បាស់ឥតខ្ចោះសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការគិតថ្លៃនេះមិនអនុវត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែងនោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះការចាត់ចែងនិងវិន័យនៃការរស់នៅដ៏បរិសុទ្ធមិនដែលបានតាំងឡើងក្នុងវត្តបានល្អដូចមិនទុកចោលខ្លះឲ្យឆ្ងាយពីពួកដទៃទេ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ខ្ញុំថា ព្រះសង្ឃសព្វថ្ងៃនេះមិនបានសាបសូន្យពីបុរាណបរិសុទ្ធនោះទេ ព្រោះមិនមានខ្លះ របស់ល្អនៅក្នុងហ្វូងរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែការភូតភរមួយចំនួននេះបានលាក់កំចាយនៅក្នុងហ្វូងមនុស្សអាក្រក់ និងថោកទាបដ៏ច្រើននោះ ។ ហើយពួកគេមិនត្រឹមតែត្រូវគេមើលងាយប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងត្រូវគេធ្វើបាបដោយចេតនាទៀតផង ហើយសូម្បីតែពេលខ្លះត្រូវបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងឃោរឃៅដោយអ្នកដ៏ទៃ ដែលដូចសុភាសិត Milesian មាន គិតថាមិនគួរមានកន្លែងសម្រាប់បុរសល្អក្នុងចំនោមពួកគេនោះទេ ។

15. ការពិចារណាប្រឆាំងនឹងបុរាណ

ព្រះសង្ឃដោយការប្រៀបធៀបនៃព្រះសង្ឃបុរាណនិងបច្ចុប្បន្នខ្ញុំជឿជាក់ថាខ្ញុំបានសំរេចគោលបំណងរបស់ខ្ញុំ ៖ ដើម្បីបង្ហាញថាមិត្តសម្លាញ់របស់យើងបានក្លែងបន្លំគំរូនៃព្រះវិហារដំបូងក្នុងការការពារវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេ ចាប់តាំងពីពួកគេខុសគ្នាពីពួកគេដូចជាស្វាពីបុរស ។

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ខ្ញុំសារភាពដោយត្រង់ថា សូម្បីតែនៅក្នុងទម្រង់បុរាណនោះដែល Augustine សរសើរមានអ្វីមួយដែលខ្ញុំមិនចូលចិត្តខ្លាំងណាស់ ។ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតថា ពួកគេមិនមានអបិយជំនឿក្នុងការអនុវត្តខាងក្រៅនៃវិន័យតឹងរ៉ឹងទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេមិនមែនជាមនុស្សដែលគ្មានការស្រលាញ់ និងខ្នះខ្នែងដោយខ្នះខ្នែងនោះទេ ។28 វាជារឿងដ៏ស្រស់បំព្រងក្នុងការលះចោលទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ពួកគេ ហើយគ្មានការយកចិត្តទុកដាក់លើផែនដី ។ ប៉ុន្តែព្រះចូលចិត្តការយកចិត្តទុកដាក់ដោយលះបង់ក្នុងការគ្រប់គ្រងគ្រួសារ ជាកន្លែងដែលម្ចាស់ផ្ទះដែលគោរពបូជា ច្បាស់លាស់ និងគ្មានការលោភលន់ មហិច្ឆតានិងតណ្ហាផ្សេងទៀតនៃសាច់ឈាម រក្សានៅចំពោះមុខគាត់ គោលបំណងនៃការបម្រើព្រះនៅក្នុងការហៅដ៏ច្បាស់លាស់មួយ ។ វាជារឿងដ៏ស្រស់ស្អាតមួយក្នុងការទស្សន៍ទាយក្នុងពេលចូលនិវត្តន៍ ឆ្ងាយពីការរួមភេទជាមួយបុរស ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាផ្នែកនៃភាពស្លូតបូតរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ ដូចជានៅក្នុងសេចក្តីស្នប់ខ្ពើមនៃពូជសាសន៍ ដើម្បីភៀសខ្លួនទៅកាន់ទីរហោស្ថាន និងទីរហោស្ថាន ហើយក្នុងពេលតែមួយដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់កាតព្វកិច្ចទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាជាពិសេស ។ ទោះបីជាយើងអនុញ្ញាតឲ្យមិនមានអ្វីអាក្រក់ផ្សេង

ទៀតនៅក្នុងវិជ្ជាជីវៈនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាមិនមានអ្វីអាក្រក់បន្តិចសោះ ដែលវាបាននាំមកនូវតំរូវដ៏គ្មានប្រយោជន៍ និងគ្រោះថ្នាក់ដល់ក្រុមជំនុំ ។

16. ពាក្យសច្ចារបស់ព្រះសង្ឃ ជាពិសេសពាក្យសច្ចាប្រណិប័តន៍ព្រហ្មចារីយ៍

ឥឡូវនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលលក្ខណៈនៃពាក្យសច្ចាដែលព្រះសង្ឃសព្វថ្ងៃ ចាប់បដិសន្ធិក្នុងលំដាប់ដ៏ឧត្តមនេះ ។ ទីមួយ ដោយសារវាជាចេតនារបស់ពួកគេក្នុងការបង្កើតការថ្វាយបង្គំថ្មី និងក្លែងក្លាយ ដើម្បីជាការពេញចិត្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំសន្និដ្ឋានពីភស្តុតាងខាងលើថា អ្វីក៏ដោយដែលពួកគេសច្ចាគឺគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ លើយបើគ្មានការយល់ព្រមពីព្រះអង្គទេ ខ្ញុំសូមនិយាយថា នេះជាការប្រែឆា ដូច្នេះហើយបានជាសហគ្រាសខុសច្បាប់ ។ ពីព្រោះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេគ្មានអ្វីអាចទ្រទ្រង់វានៅចំពោះព្រះ ហើយ«អ្វីដែលមិនមានជំនឿនោះគឺជាអំពើបាប» [រ៉ូម 14:23] 30 ជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែលពួកគេភ្ជាប់ខ្លួនទៅនឹងការថ្វាយបង្គំជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយដែលខុសឆ្គង និងអសុរោះ ដែលបច្ចុប្បន្នកម្មសាសនារួមបញ្ចូលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ខ្ញុំជំទាស់ថាពួកគេត្រូវបានគេឧទ្ទិសមិនមែនចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់វិញ្ញាណអាក្រក់ ។ ហេតុអ្វីបានជាហោរាត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យនិយាយថា ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបូជាកូនរបស់ខ្លួនទៅនឹងវិញ្ញាណកំណាច មិនមែនថ្វាយព្រះ [ចោទិ ៣២:១៧] ដោយសារតែពួកគេបានបង្ខូចការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដោយធ្វើពិធីដ៏ថោកទាបឬ? ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអនុញ្ញាតឱ្យនិយាយដូចគ្នានឹងព្រះសង្ឃដែលរុំខ្លួនក្នុងក្រមា និងអបិយជំនឿមួយពាន់? ឥឡូវនេះ តើពាក្យសម្បថបែបណា? ពួកគេសន្យានឹងព្រហ្មចារីនិរន្តរ៍ចំពោះព្រះ ដូចជាពួកគេបានសន្យាជាមួយព្រះពីមុនមកបានដោះលែងពួកគេពី

តម្រូវការដើម្បីរៀបការ ។ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេអះអាងថាពួកគេធ្វើ
សច្ចានេះដោយពឹងផ្អែកលើព្រះគុណរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ពីព្រោះលោកប្រកាស
ថាវាមិនត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ [ម៉ាថាយ១៩ : ១១-១២]
វាមិនមែនសម្រាប់យើងដើម្បីធានាថាអំណោយពិសេសនោះជារបស់យើងទេ ។
អោយអ្នកដែលមានវាប្រើ ។ ប្រសិនបើនៅពេលណាដែលពួកគេមានអារម្មណ៍
ថាខ្លួនឯងមានបញ្ហាដោយសារសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេជ្រក
កោនក្នុងជំនួយពីគាត់តាមរយៈអំណាចដែលពួកគេអាចទប់ទល់បាន ។
ប្រសិនបើពួកគេមិនបានទទួលប្រយោជន៍ទេ កុំឲ្យគេមើលងាយថ្នាំដែលគេផ្តល់
ឲ្យឡើយ ។ ចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានបដិសេធអំណាចនៃទ្វីបត្រូវបានហៅឲ្យ
រៀបការដោយព្រះបន្ទូលដ៏ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ [១កូរិនថូស ៧:៩] ។ តថា
គាតហៅថា អរិយសច្ច មិនមែនជាសភាវៈដែលរក្សាខ្លួនឲ្យបរិសុទ្ធពីការប្រាស
ចាកសីលធម៌នោះទេ តែក៏ថាចិត្តរក្សាព្រហ្មចរិយធម៌មិនសាបសូន្យ ។ ប៉ុល
បានដាស់តឿនយើងឲ្យការពារមិនត្រឹមតែប្រឆាំងនឹងការលោភលន់ខាងក្រៅ
ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ប្រឆាំងនឹងតណ្ហាដែលឆេះក្នុងចិត្តដែរ ។ ទំនៀមនេះ គេថា
ប្រតិបត្តិតាំងពីយូរលង់ណាស់មកហើយ : អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ថ្វាយខ្លួនទាំងស្រុង
ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ត្រូវចងភ្ជាប់ខ្លួនដោយការស្បថនៃទ្វីប ។ កុំឲ្យអាយុនោះ
មានភាពខ្វះចន្លោះអ្វីដែលបានធ្វើនោះត្រូវចាត់ទុកជាច្បាប់ ។ បន្ទាប់មកក៏កើត
ឡើងបន្តិចម្តងៗក្នុងភាពធ្ងន់ធ្ងរដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននោះទេ បន្ទាប់ពីបាន
ស្បថហើយ នោះគ្មានកន្លែងណាមួយសម្រាប់ការប្រែចិត្តឡើយ ។ នេះច្បាស់
ណាស់ពី Cyprian ។ "ប្រសិនបើស្រីព្រហ្មចារីអស់ជំនឿ ថ្វាយខ្លួនចំពោះ
ព្រះគ្រីស្ទ ចូរឱ្យពួកគេបន្តនៅក្នុងនោះ ដោយសុភាព និង បរិសុទ្ធ ដោយគ្មាន

ការបោកបញ្ឆោតណាមួយឡើយ ដូច្នេះហើយរឹងមាំ និង ខ្ជាប់ខ្ជួនចូរឱ្យពួកគេរង់ចាំរង្វាន់នៃព្រហ្មចារី ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនចង់បន្តឬ មិនអាចរៀបការបានប្រសើរជាងធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើងដោយការបំពានរបស់ខ្លួន » ។ ដូច្នេះពួកគេចាកចេញឆ្ងាយពីទំនៀមទម្លាប់បុរាណនោះ ។ ពួកគេមិនគ្រាន់តែទទួលស្គាល់ថា គ្មានការសម្របសម្រួល ឬការលើកលែងទោស នៅពេលដែលគេរកឃើញថា មិនអាចធ្វើតាមពាក្យសច្ចារបស់គាត់បាននោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រកាសដោយឥតអៀនខ្មាសថា គាត់ធ្វើបាបកាន់តែសាហាវ ប្រសិនបើគាត់ព្យាបាលសាច់ឈាមរបស់គាត់ដោយយកប្រពន្ធ ជាងប្រសិនបើគាត់ធ្វើឱ្យខូចរាងកាយ និងព្រលឹងដោយការសហាយស្មន់ ។

17. ករណីស្ត្រីមេម៉ាយនៅ ១ធីម៉ូថេ ៥: ១២

ប៉ុន្តែ ពួកគេនៅតែតស៊ូ ហើយព្យាយាមបង្ហាញថា ការស្បថបែបនេះជាទម្លាប់ក្រោមពួកសាវ័ក ។ ដ្បិតប៉ុលនិយាយថា ស្ត្រីមេម៉ាយដែលបានរៀបការក្រោយពីបានចូលបម្រើក្នុងកិច្ចបម្រើសាធារណៈម្តងនោះ បានបំពានលើការសន្យាដំបូងរបស់ខ្លួន [១ ធីម៉ូថេ ៥:១១-១២] ។ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេ ។

ដល់ពួកគេថាស្ត្រីមេម៉ាយដែលបានសន្យាខ្លួនឯងនិងការបម្រើរបស់ពួកគេ ។ ទឹកកកទៅព្រះវិហារបានយកស្ថានភាពនៃការរួមភេទជារឿងរហូតមកលើខ្លួនគេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើដូច្នេះ មិនមែនដោយសារតែពួកគេចាត់ទុកវាជាសាសនារបស់ខ្លួនឯងទេ (ដូចដែលក្រោយមកចាប់ផ្តើមមាន) ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេមិនអាចបន្តមុខងាររបស់ពួកគេដោយគ្មានមេរបស់ខ្លួន និងគ្មាននីមអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ « ប៉ុន្តែប្រសិនបើដោយបាន សន្យាហើយនោះពួកគេបានសញ្ជឹងគិតអំពីការរៀប

អាពាហ៍ពិពាហ៍ម្តងទៀតតើនេះទៅជាអ្វី ? ដោយវិធីពង្រីក គាត់បានបន្ថែម ថា រហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេមិនបានសម្រេចនូវអ្វីដែលពួកគេបានសន្យា ដល់ក្រុមជំនុំទេ នោះពួកគេក៏បំពាន និងចាត់ទុកជាមោឃៈផងដែរនូវការសន្យា ដំបូងដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [១ ធីម៉ូថេ 5:12] ដែលរួម បញ្ចូលទាំងការផ្តល់ដែលមនុស្សគ្រប់រូប គប្បីបំពេញការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ អង្គ លុះត្រាតែអ្នកចូលចិត្តយល់យ៉ាងនេះថាៈ ដោយបាត់បង់សេចក្តីអៀនខ្មាស់ ដូច្នេះហើយ ទើបគេលះបង់ចោលនូវសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយអំពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ឈប់ ប្រកាន់នូវសេចក្តីលោភលន់ សេចក្តីអសុរកាយ គ្រប់បែបយ៉ាង ហើយដោយសេ ចក្តីអសុរោះ និងសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ ជីវិតបង្ហាញពីអ្វីដែលមិនពិតចំពោះស្ត្រីគ្រី ស្ទាន ការបកស្រាយនេះធ្វើឱ្យខ្ញុំពេញចិត្តជាខ្លាំង ចូរយើងឆ្លើយថាៈ ស្ត្រីមេម៉ាយ ទាំងនោះដែលនៅពេលនោះត្រូវបានទទួលការបម្រើសាធារណៈវិញបានទទួលយក ស្ថានភាពនៃភាពជាស្រីជារៀងរហូត ។ ប្រសិនបើពួកគេរៀបការក្រោយគេ ។ យើងអាចយល់បានយ៉ាងងាយពីរបៀបដែលពួកគេធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអ្វីដែលប៉ុល និយាយ៖ ការបំបាត់ភាពអាម៉ាស់ ពួកគេបានក្លាយទៅជាមនុស្សមិនសមរម្យ ជាងស្ត្រីគ្រីស្ទានដែលសមរម្យ [១ ធីម៉ូថេ . ៥:១៣]។ ដូច្នេះ ពួកគេ មិនត្រឹមតែប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងការបំបាក់ការសន្យាដែលបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានកាត់ខ្លួនពួកគេចេញពីស្ថានភាពនៃស្ត្រីដែលមានជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ ជាដំបូងខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេបានប្រកាសថា ខ្លួននៅសេសសល់ ដោយ ហេតុផលណាមួយ លើកលែងតែអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ មិនយល់ស្របនឹងការងារ ដែលពួកគេបានអនុវត្ត ហើយខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេបានចងខ្លួនឯងទាំងស្រុងទៅ នឹងភាពនៅសេសសល់ លើកលែងតែនៅឆ្ងាយពីតម្រូវការនៃការហៅរបស់ពួក

គេ ។ ទីពីរ ខ្ញុំមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេជាប់ចំណងដែលមិនល្អសម្រាប់ពួកគេ ពេលរៀបការជាជាងមានបញ្ហាដោយសាច់ឈាម ឬធ្លាក់ក្នុងភាពមិនស្អាតណាមួយឡើយ ។ ទីបី ខ្ញុំនិយាយថាប៉ុលបានកំណត់សម័យមួយដែលជាទូទៅហួសពីគ្រោះថ្នាក់ ជាពិសេសនៅពេលដែលគាត់បានបញ្ជាឱ្យជ្រើសរើសតែអ្នកដែលពេញចិត្តនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍តែមួយប៉ុណ្ណោះដែលបានផ្តល់ឧទាហរណ៍អំពីទ្វីបរួចហើយ ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងមិនយល់ព្រមចំពោះពាក្យសច្ចារបស់ព្រហ្មចារីដោយគ្មានហេតុផលអ្វីផ្សេងក្រៅពីការដែលវាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការបម្រើរបស់ព្រះដោយខុសហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្នកទាំងឡាយណាដែលអំណាចនៃ continence មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។

18. ដូនជីមានភាពខុសគ្នាខ្លាំង

ប៉ុន្តែតើវាមានច្បាប់ដូចម្តេចដើម្បីអនុវត្តការអនុម័តរបស់ប៉ុលនេះចំពោះដូនជី? សម្រាប់ពួកឪកកូនេសត្រូវបានបង្កើតឡើងមិនមែនដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ដោយបទចម្រៀងឬការនិយាយរអ៊ូរទាំដែលមិនអាចពន្យល់បាន មិនមែនដើម្បីរស់នៅដោយភាពខ្ជិលច្រអូសនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរំសាយកិច្ចបម្រើសាធារណៈរបស់ព្រះវិហារទៅកាន់ជនក្រីក្រ ហើយខិតខំដោយអស់ពីចិត្ត ខ្ជាប់ខ្ជួន និងភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមក្នុង ភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ពួកគេមិនបានសច្ចាថានឹងមានភាពនៅសេសសល់ក្នុងការថ្វាយព្រះចំពោះការបម្រើមួយចំនួនក្នុងការជៀសវាងពីការរៀបការនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមានសេរីភាពជាងក្នុងការបំពេញកិច្ចការរបស់ពួកគេ ។ ទីបំផុត ពួកគេបានស្បថនេះមិនមែនតាំងពីដើមដំបូងនៃយុវវ័យ ឬសូម្បីតែនៅក្នុងផ្កានៃជីវិត ដើម្បីរឿនយឺតពេលដោយបទពិសោធន៍លើច្រាំងថ្មដែលពួកគេបានធ្លាក់ចុះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេ

ហាក់ដូចជាបានឆ្លងផុតពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់នោះ ពួកគេបានស្បថថាមានសុវត្ថិភាពមិនតិចជាងវិសុទ្ធនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីសង្កត់ពីរពិន្ទុរបស់គូប្រជែងរបស់យើងទេ ខ្ញុំនិយាយថា វាជាការខុសច្បាប់ក្នុងការទទួលស្ត្រីចូលទៅក្នុងការសច្ចានៃទ្វីបមុនអាយុហុកសិបឆ្នាំ ដរាបណាសាវ័កបានផ្សាយតែស្ត្រីដែលមានអាយុហុកសិបឆ្នាំ ១ធីម៉ូថេ ៥: ៩ប៉ុន្តែសុំស្ត្រីវ័យក្មេងរៀបការនិងបង្កើតកូន [១ធីម៉ូថេ ៥:១៤] ។ ដូច្នេះ ការអនុញ្ញាតដែលបានផ្តល់ឱ្យដំបូងនៅអាយុដប់ពីរឆ្នាំ បន្ទាប់មកនៅអាយុម្ភៃ និងក្រោយមកនៅសាមសិបឆ្នាំ មិនអាចដោះសារបានឡើយ ។ ហើយវាជារឿងដែលមិនសូវអាចអត់ឱនបានឡើយដែលក្មេងស្រីក្រីក្រ មុនពេលដែលពួកគេអាចដឹងតាមអាយុ ឬចាប់បានតាមរយៈបទពិសោធន៍ណាមួយរបស់ពួកគេ មិនត្រឹមតែត្រូវបានបង្កឡើងដោយការក្លែងបន្លំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្ខំដោយកម្លាំង និងការគំរាមកំហែងដើម្បីយកដាក់លើខ្លួនពួកគេផងដែរ ។ ខ្ញុំនឹង មិនឈប់ដើម្បីវាយប្រហារពាក្យសច្ចាដែលនៅសេសសល់ពីរ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយនេះប៉ុណ្ណោះ ៖ ក្រៅពីលក្ខខណ្ឌដូចសព្វថ្ងៃនេះ ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងអបិយជំនឿជាច្រើន ការសច្ចាទាំងនេះហាក់ដូចជាត្រូវបានផ្សំឡើងក្នុងគោលបំណងថា អ្នកដែលយកពួកវាអាចចំអកដល់ព្រះ និងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងមើលទៅហាក់ដូចជារិះគន់រាល់ចំណុចតូចតាចពេក នោះយើងនឹងត្រូវជាប់ជំពាក់នឹងការបដិសេធទូទៅដែលបានផ្តល់ជូនខាងលើ ។

(សច្ចាដែលខុសច្បាប់ និងអបិយជំនឿមិនជាប់កាតព្វកិច្ច, ២០-២១)

19. តើពាក្យសច្ចាដែលមិនអាចទទួលយកបានមានជាប់កាតព្វកិច្ចឬទេ?

ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានពន្យល់គ្រប់គ្រាន់អំពីពាក្យសម្បថបែបណាដែលមានច្បាប់ និងអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ ។ វិទ្យាសាស្ត្រដែលល្ងង់ខ្លៅ និងខ្ចាស់អៀន សូម្បីតែនៅពេលដែលពួកគេមិនចូលចិត្ត ឬមិនពេញចិត្តនឹងពាក្យសច្ចាក៏ដោយ ក៏ពេលខ្លះមានការសង្ស័យអំពីកាតព្វកិច្ច ហើយមានការពិបាកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលពួកគេរួញខ្លួនពីការបំពានលើការសន្យាដែលប្រទានដល់ព្រះ ហើយភ័យខ្លាច ផ្ទុយទៅវិញ ។ ក្រែងពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបថែមទៀតដោយការរក្សារដូច្នេះ យើងត្រូវតែជួយពួកគេនៅទីនេះ ដើម្បីអាចឱ្យពួកគេរួចផុតពីការលំបាកនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីលុបចោលរាល់ការខកចិត្តក្នុងពេលតែមួយ ខ្ញុំនិយាយថា រាល់ពាក្យសច្ចាដែលខុសច្បាប់ ឬមិនត្រឹមត្រូវ ព្រោះវាគ្មានតម្លៃចំពោះព្រះ គួរតែជាការមិនត្រឹមត្រូវសម្រាប់យើង ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងកិច្ចសន្យារបស់មនុស្សមានតែការសន្យាទាំងនោះដែលចងយើងនៅក្នុងការដែលគាត់ដែលយើងចុះកិច្ចសន្យាចង់ឱ្យយើងចាត់ទុកថាជាចំណងនោះវាជាការមិនសមហេតុសមផលក្នុងការឃុំឃាំងយើងដើម្បីបំពេញនូវអ្វីដែលព្រះមិនតម្រូវពីយើង . ជាពិសេស ដោយសារកិច្ចការរបស់យើងត្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែពួកគេគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានសក្ខីភាពអំពីសតិសម្បជញ្ញៈថាពួកគេគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ ។ ដោយសារគោលការណ៍នេះនៅតែមាន ៖ « អ្វីដែលមិនមែនមកពីសេចក្តីជំនឿ នោះជាអំពើបាប » [រ៉ូម ១៤:២៣] ប៉ុលមានន័យថាពេលដែលកិច្ចការមួយត្រូវបានធ្វើដោយមន្ទិលសង្ស័យ វាជាកំហុសដោយសារឫសគល់នៃការល្អទាំងអស់គឺសេចក្តីជំនឿ ដែលដោយយើងប្រាកដថាគេអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ ។ ដូច្នេះ សន្មតថាបុរសជាគ្រិស្តបរិស័ទម្នាក់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើអ្វីមួយដោយគ្មានភាពប្រាកដប្រជានេះ ប្រសិនបើមនុស្សបានធ្វើអ្វី

មួយដោយប្រញាប់ប្រញាល់តាមរយៈកំហុសនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនគួរបដិសេធពីវានៅពេលដែលបានរួចផុតពីកំហុសនោះ? ដោយសារពាក្យសម្បថដែលបានធ្វើដោយញញើតមានលក្ខណៈបែបនេះ ពួកគេមិនត្រឹមតែចងអ្វីមួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវលុបចោលនូវការចាំបាច់វិញ។ ប៉ុន្តែ ចុះយ៉ាងណាវិញការដែលថាពួកគេមិនត្រឹមតែគ្មានតម្លៃចំពោះព្រះទេ ថែមទាំងជាការគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះគាត់—ដូចដែលបានបញ្ជាក់ពីមុន? វាជារឿងហួសហេតុក្នុងការពិភាក្សាអំពីបញ្ហាដែលមិនចាំបាច់បន្ថែមទៀត។ ចំពោះខ្ញុំនេះ ភស្តុតាងមួយហាក់ដូចជាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដាក់មនសិការដ៏បរិសុទ្ធឱ្យសម្រាក និងរំដោះពួកគេពីគ្រប់ការខុសឆ្គង៖ រាល់កិច្ចការដែលមិនហូរចេញពីប្រភពទឹកសុទ្ធ ហើយមិនត្រូវបានដឹកនាំទៅទីបញ្ចប់ស្របច្បាប់ គឺត្រូវបានបដិសេធដោយព្រះ ហើយបដិសេធថាគាត់ហាមឃាត់។ យើងមិនតិចទេក្នុងការបន្តនៅក្នុងពួកគេ ជាជាងចាប់ផ្តើមពួកគេ។ ពីនេះវាកើតឡើងថាពាក្យសច្ចាដែលកើតចេញពីកំហុស និងអបិយជំនឿគឺគ្មានតម្លៃនៅចំពោះព្រះ ហើយយើងក៏ត្រូវបោះបង់ចោលដែរ។

20. ក្នុងការបំពានលើពាក្យសច្ចារបស់ព្រះសង្ឃ

ម្យ៉ាងទៀត អ្នកដែលយល់ការពន្យល់នេះ នឹងមានមធ្យោបាយការពារ ប្រឆាំងនឹងការនិយាយបង្កាច់បង្ខូចរបស់ពួកទុច្ចរិត ដែលចាកចេញពីសាសនា ទៅជារបៀបរស់នៅប្រកបដោយកិត្តិយស។ ពួកគេត្រូវបានគេចោទប្រកាន់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះការខូចជំនឿ និងការភូតកុហក ដោយសារតែពួកគេបានបំបែកចំណងដែលគេហៅថា "មិនអាចរំលាយបាន" ដែលពួកគេត្រូវបានចងភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះ និងព្រះវិហារ។ ទីពីរ បានផ្តល់ថាពួកគេត្រូវបានចង ខណៈពេល

ដែលពួកគេត្រូវបានគេឃុំឃាំងដោយភាពព្រងើយកន្តើយនៃព្រះ និងនៅក្នុងកំហុស - ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ បន្ទាប់ពីពួកគេបានជាប់គាំង ។

ត្រូវបានបំភ្លឺដោយចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិត ខ្ញុំនិយាយថាពួកគេមានសេរីភាពដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានឫទ្ធានុភាពដ៏អស្ចារ្យដែលវារំដោះយើងចេញពីបណ្តាសានៃក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលយើងបានចងជាប់ [កាឡាទី ៣:១៣] តើវានឹងរំដោះយើងបានប៉ុន្មានទៀតពីសំណាញ់ខាងក្រៅដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីសំណាញ់បោកបញ្ឆោតរបស់សាតាំង! គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា អស់អ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទបំភ្លឺដោយពន្លឺនៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏ដោះលែងពីឧបសគ្គទាំងអស់ ដែលពួកគេបានយកមកលើខ្លួនគេតាមរយៈអបិយជំនឿ ។ ទោះជាយ៉ាងណាអ្នកដែលត្រូវបានគេដោះលែងមានការការពារមួយផ្សេងទៀតប្រសិនបើពួកគេមិនសមនឹងភាពនៅសេសសល់ ។ ប្រសិនបើពាក្យសច្ចាដែលមិនអាចទៅរួចនោះប្រាកដជាការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃព្រលឹងដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងបានសង្គ្រោះហើយមិនបាត់បង់ទេនោះវាកើតឡើងថាមនុស្សម្នាក់មិនត្រូវបន្តនៅក្នុងវា ។ តើការស្បថនៃការបន្តទៅមុខមិនអាចទៅរួចយ៉ាងណាចំពោះអ្នកដែលមិនបានទទួលអំណោយពិសេសនោះ [ម៉ាថាយ ១៩ : ១១-១២] យើងបានពន្យល់ខាងលើរួចហើយ ។ ហើយទោះបីជាខ្ញុំគួរនៅខ្ចីក៏មានបទពិសោធនិយាយ ។ ព្រោះគេមិនដឹងថាមានភាពមិនស្អាតស្មុគស្មាញយ៉ាងណានោះទេ ស្ទើរតែគ្រប់វត្តទាំងអស់ ។ ហើយបើអ្នកណាមើលទៅសមរម្យជាងអ្នកដទៃទៀត នោះមិនមែនដោយហេតុនេះទេ ភាពបរិសុទ្ធចំពោះអំពើអាក្រក់នៃភាពមិនបរិសុទ្ធ ទោះបីជាគេសង្កត់សង្កិន និងបង្ខាំងនៅក្នុងខ្លួនក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យកការសងសឹកជាមួយ

នឹងគំរូដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ទៅលើភាពក្រអឺតក្រទមរបស់មនុស្ស នៅពេលដែលពួកគេ ដោយមិនគិតពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិ លោភលន់នូវអ្វីដែលបានបដិសេធពួកគេ ហើយមើលងាយចំពោះឱសថដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់នៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ សន្មត់ថា ពួកគេអាចយកឈ្នះជំងឺនៃការមិនចេះអត់ធ្មត់ដោយការរឹងរូសនិងការរឹងរូស ។ តើយើងនឹងហៅអ្វីទៀតថារឹងរូស ពេលបុរសម្នាក់ព្រមានថាគេត្រូវការអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយថាគេឲ្យទៅជាឱសថដោយព្រះអម្ចាស់ មិនត្រឹមតែមើលងាយវាប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ចងខ្លួនឯងដោយស្បថថានឹងមើលងាយវា?

ជំពូកទី XIV

ការប្រសិទ្ធពរជ័យ

(ពាក្យ " ប្រសិទ្ធពរជ័យ " បានពន្យល់ថា: សាក្រាម៉ង់គឺជាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ, 1-6)

1. និយមន័យ

យើងមាននៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ជំនួយមួយផ្សេងទៀតចំពោះសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ទាក់ទងនឹងការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ។ វាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែលគោលលទ្ធិច្បាស់លាស់មួយចំនួនទាក់ទងនឹងពួកគេត្រូវបានបង្រៀន ដើម្បីយើងអាចរៀនពីវា ទាំងគោលបំណងដែលពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើង និងការប្រើប្រាស់បច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ ។ ជាដំបូងយើងត្រូវពិចារណាថាតើសាក្រាម៉ង់គឺជាអ្វី ។ វាហាក់បីដូចជាខ្ញុំថា និយមន័យដ៏សាមញ្ញ និងត្រឹមត្រូវគឺដើម្បីនិយាយថាវាគឺជាទីសំគាល់ខាងក្រៅដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្សារភ្ជាប់លើមនសិការរបស់យើងនូវការសន្យានៃព្រះហឫទ័យល្អរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ដើម្បីទ្រទ្រង់ភាពទន់ខ្សោយនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ហើយយើងក៏បញ្ជាក់ពីសេចក្តីអាណិតអាសូររបស់យើងចំពោះទ្រង់ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់ និងពួកទេវតារបស់ទ្រង់ និងចំពោះមនុស្សលោក ។ នេះគឺជានិយមន័យដ៏ខ្លីមួយទៀត៖ មនុស្សម្នាក់អាចហៅវាថាជាសក្ខីភាពនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពចំពោះយើង ដែលបញ្ជាក់ដោយសញ្ញាខាងក្រៅ ដោយមានការបញ្ជាក់គ្នាទៅវិញទៅមកអំពីការគោរពបូជារបស់យើងចំពោះទ្រង់ ។ និយមន័យណាមួយដែលអ្នកអាចជ្រើសរើស វាមិនខុសគ្នាពីអត្ថន័យរបស់ Augustine ដែលបង្រៀនថាសាក្រាម៉ង់គឺជា "សញ្ញាដែលអាចមើល

ឃើញនៃវត្ថុពិសិដ្ឋ" ឬ "ទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញនៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញ ប៉ុន្តែវាប្រសើរជាង និង ពន្យល់កាន់តែច្បាស់អំពីរឿងនេះ ដោយហេតុថាមានអ្វីមួយដែលមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងភាពខ្លីរបស់គាត់ ដែលក្នុងនោះអ្នកអប់រំដែលមិនសូវចាប់អារម្មណ៍ត្រូវបានបញ្ឆោត ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តផ្តល់សេចក្តីថ្លែងការណ៍ពេញលេញដោយប្រើពាក្យបន្ថែមទៀតដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យ ។

2. ពាក្យ "ប្រសិទ្ធពរជ័យ"

ហេតុផលដែលមនុស្សបុរាណប្រើពាក្យនេះក្នុងន័យនេះគឺច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ ។ ចំពោះកន្លែងដែលអ្នកបកប្រែចាស់ចង់បកប្រែជាឡាតាំងពាក្យក្រិក ជាពិសេសកន្លែងដែលវាសំដៅទៅលើវត្ថុដ៏ទេវភាពគាត់បានបកប្រែវា "ប្រសិទ្ធពរជ័យ " ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងអេភេសូរ : " ដើម្បីអោយគាត់ស្គាល់ ' ប្រសិទ្ធពរជ័យនៃឆន្ទៈរបស់គាត់ " [អេភេសូរ ១ : ៩] ម្តងទៀត: " ប្រសិនបើអ្នកបានឮអំពីការគ្រប់គ្រងនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានមកខ្ញុំនៅក្នុងអ្នក តាមរបៀបដែលវិវរណៈ 'សាក្រាម៉ង់' ត្រូវបានគេប្រាប់ខ្ញុំឲ្យស្គាល់ដោយរបៀបណា " [អេភេសូរ ៣:២-៣ ។] នៅក្នុងកូល៉ុស : " អាថ៌កំបាំងដែលត្រូវបានលាក់ទុកសម្រាប់សម័យកាលនិងជំនាន់ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះបានបង្ហាញឲ្យឃើញដល់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ហើយ ។ ដល់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងធ្វើឲ្យគេស្គាល់.. ទ្រព្យសម្បត្តិ នៃ 'ប្រសិទ្ធពរជ៧យ' នេះ

ផងដែរនៅក្នុងសំបុត្រទីមួយទៅកាន់ធីម៉ូថេ ៖ «សាក្រាម៉ង់នៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដ៏អស្ចារ្យគឺ ៖ ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងនៅក្នុងសាច់ឈាម [១ ធីម៉ូថេ ៣:១៦] ។ គាត់មិនចង់ប្រើពាក្យ "សម្ងាត់" ទេ ក្រែងគាត់ហាក់

ដូចជានិយាយអ្វីមួយនៅក្រោមភាពអស្ចារ្យនៃរឿងនេះ ។ ដូច្នេះ គាត់បានសរសេរ «ប្រសិទ្ធពរជ័យ» សម្រាប់ « អាថ៌កំបាំង » ប៉ុន្តែយោងទៅលើវត្ថុពិសិដ្ឋ ក្នុងន័យនេះ វាកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតក្នុងចំណោមអ្នកសរសេរសាសនាចក្រ ។ ហើយវាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ថាអ្វីដែលជនជាតិឡាតាំងហៅថា "សាក្រាម៉ង់" ជនជាតិក្រិចហៅថា "អាថ៌កំបាំង" ។ អត្តសញ្ញាណនៃអត្ថន័យនៃការហាមប្រាមនូវភាពចម្រូងចម្រាសទាំងអស់ ។ "ហើយពីនេះវាបានមកដើម្បីអនុវត្តចំពោះទីសំគាល់ទាំងនោះដែលតំណាងដោយការគោរពចំពោះវត្ថុដ៏វិសេសវិសាល និងខាងវិញ្ញាណ ។ Augustine ផងដែរបានកត់សម្គាល់ចំណុចនេះនៅកន្លែងណាមួយថា: " វាគួរឱ្យធុញទ្រាន់ណាស់ " គាត់និយាយថា " ដើម្បីជជែកវែកញែកអំពីភាពខុសគ្នានៃសញ្ញាដែលនៅពេលដែលពួកគេអនុវត្តចំពោះវត្ថុដ៏ទេវភាព ត្រូវបានគេហៅថា 'សាក្រាម៉ង់ " "

3. ពាក្យនិងសញ្ញា

ឥឡូវនេះ ពីនិយមន័យដែលខ្ញុំបានកំណត់មក យើងយល់ថាសាក្រាម៉ង់មួយគឺមិនដែលមានការសន្យាពីមុនទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយវាជាប្រភេទនៃឧបសម្ព័ន្ធដោយមានគោលបំណងបញ្ជាក់ និងផ្សារភ្ជាប់ការសន្យាដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ និងធ្វើឱ្យវាកាន់តែបង្ហាញឱ្យឃើញដល់ពួកយើង និងក្នុងន័យផ្តល់សច្ចាប័នលើវា ។ តាមរយៈនេះ ព្រះទ្រង់ប្រទានដំបូងសម្រាប់ភាពល្ងង់ខ្លៅ និងភាពរិលរបស់យើង បន្ទាប់មកសម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ការនិយាយដោយត្រឹមត្រូវ វាមិនចាំបាច់ច្រើនទេ ដើម្បីបញ្ជាក់ព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ ដើម្បីបង្កើតយើងឱ្យមានជំនឿលើវា ដ្បិតសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺរឹងមាំ និងប្រោកដគ្រប់គ្រាន់ ហើយវាមិនអាចទទួលបានការបញ្ជាក់ដ៏ល្អប្រសើរពីប្រភពណា

ផ្សេងក្រៅពីខ្លួនវានោះទេ ។ប៉ុន្តែ ដោយសារជំនឿរបស់យើងមានកម្រិតបន្តិចបន្តួច លុះត្រាតែវាត្រូវបានគាំទ្រគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ និងទ្រទ្រង់គ្រប់មធ្យោបាយ នោះវាក៏ញាប់ញ័រ ញ័រ រវើរវាយ និងនៅទីបំផុតផ្តល់ផ្លែ ។ នេះជាព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់យើង តាមព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាជានិរន្តរ៍របស់ព្រះអង្គ ដូច្នេះ សូមទ្រង់មេត្តាដាក់ចិត្តទ្រង់តាមសមត្ថភាពរបស់យើង ព្រោះយើងជាសត្វដែលតែងតែលូនលើដី ជាប់នឹងសាច់ឈាម ហើយមិនគិតអំពីអ្វីខាងវិញ្ញាណឡើយ ព្រះអង្គ បន្ទាបខ្លួនដើម្បីដឹកនាំយើងទៅកាន់ខ្លួនគាត់សូម្បីតែដោយធាតុនៅលើផែនដីទាំងនេះហើយដើម្បីដាក់នៅចំពោះយើងនៅក្នុងសាច់ឈាមជាកញ្ចក់នៃពរជ័យខាងវិញ្ញាណ ។ប្រសិនបើយើងមិនរួមបញ្ចូល (ដូចដែល Chrysostom និយាយ)គាត់នឹងផ្តល់ឱ្យយើងនូវវត្ថុទាំងនេះអាក្រាតនិងមិនរួមបញ្ចូល ។ ឥឡូវនេះដោយសារយើងមានព្រលឹងដែលជាប់នៅក្នុងរូបកាយ ។ទ្រង់ប្រទានរបស់ខាវិញ្ញាណនៅក្រោមវត្ថុដែលអាចមើលឃើញ ។មិនមែនថាអំណោយដែលដាក់នៅចំពោះមុខយើងនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយធម្មជាតិនៃវត្ថុនោះទេប៉ុន្តែថាពួកគេត្រូវបានសម្គាល់ដោយអត្ថន័យដ៏សំខាន់នេះដោយព្រះ ។

*4. ពាក្យត្រូវតែពន្យល់ពីសញ្ញា **

អ្វីដែលគួប្រជែងរបស់យើងនិយាយជាទូទៅគឺនេះ : ប្រសិទ្ធពរជ័យនៃពាក្យនិងសញ្ញាខាងក្រៅ សម្រាប់យើងគួរតែនៅក្រោម ។ ឈរពាក្យមិនដូចពាក្យឱ្យឺបខ្សែរ គ្មានន័យ និងគ្មានជំនឿ គ្រាន់តែជាសំលេងដូចវេទមន្ត វេទមន្ត ដែលមានកម្លាំងដើម្បីឧទ្ទិសធាតុ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលអធិប្បាយ ធ្វើឲ្យយើងយល់ពីអត្ថន័យនៃសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលត្រូវបានគេអនុវត្តក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប ពាក់ព័ន្ធនឹងការប្រមាថយ៉ាងខ្លាំងអំពី

អាថ៌កំបាំង ។ ព្រោះពួកគេគិតថា វាគ្រប់គ្រាន់ហើយប្រសិនបើបូជាចារ្យរអ៊ូ អំពីរូបមន្តនៃការឧទ្ទិស ខណៈដែលមនុស្សមើលទៅដោយងឿងឆ្ងល់ និងមិនយ ល់ ។ ពិតណាស់ ពួកគេបានឃើញដោយចេតនាថាពីនេះ ពីនេះគ្មានអ្វីនៃគោ លិទ្ធិគួរជ្រាប ចូលទៅកាន់ប្រជាជនដ្បិតគេនិយាយគ្រប់យ៉ាងជាភាសាឡាតាំង ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលមិនបានរៀន ។ ក្រោយមក អបិយជំនឿបានឈាន ទៅដល់ចំណុចដែលពួកគេជឿថា ការបូជាត្រឹមត្រូវធ្វើឡើងដោយសំឡេងខ្សឹបៗ ដែលមនុស្សតិចណាស់អាចស្តាប់បាន ។ ខុសគ្នាឆ្ងាយគឺការបង្រៀនរបស់ Augustine ទាក់ទងនឹងពាក្យសាក្រាម៉ង់ ៖ " ចូរបន្ថែមពាក្យទៅក្នុងធាតុ នោះ វានឹងក្លាយជាសាក្រាម៉ង់ ព្រោះថាអំណាចនៃទឹកដ៏អស្ចារ្យនេះមកពីណា ដែលថា នៅពេលប៉ះរូបកាយ វាត្រូវតែសម្អាតចិត្ត លើកលែងតែ ពាក្យនេះបង្កើតវាមិន មែនដោយសារតែវា បាននិយាយទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាបានជឿ ។ [រ៉ូម 10 : 8] ដូច្នោះហើយ នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកសាវក : ការសម្អាតចិត្តរបស់ពួក គេដោយសេចក្តីជំនឿ ' [កិច្ចការ 15 : 9] ហើយ ... ជួយសង្គ្រោះយើង មិនមែនដូចជាការដកចេញពីសាវ័កពេត្រុសទេ : ' បុណ្យជ្រមុជទឹកកខ្វក់ពី សាច់ឈាម ប៉ុន្តែជាការអំពាវនាវ ... សម្រាប់មនសិការដ៏ល្អ ... [ពេត្រុសទី ១ ៣:២ ។] នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីជំនឿដែលយើងប្រកាសថា ' [រ៉ូ ម១0 :៨] ដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយឥតសង្ស័យ . ថាវាអាចសម្អាត បាន ក៏ត្រូវបានឧទ្ទិសដែរ" អ្នកឃើញពីរបៀបដែលសាក្រាម៉ង់តម្រូវឱ្យ អធិប្បាយដើម្បីទទួលបានសេចក្តីជំនឿ ។ ហើយយើងមិនចាំបាច់ឿយហត់ ដើម្បីបញ្ជាក់រឿងនេះទេ នៅពេលដែលវាច្បាស់យ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនូវអ្វីដែលព្រះគ្រី ស្តបានធ្វើ អ្វីដែលទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យយើងធ្វើ អ្វីដែលពួកសាវ័កធ្វើតាម និងអ្វី

ដែលពួកជំនុំបរិសុទ្ធបានសង្កេត ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាត្រូវបានគេស្គាល់តាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមកថា នៅពេលណាដែលព្រះបានប្រទានទីសំគាល់ដល់បុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធ វាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់យ៉ាងដាច់ពីគ្នាទៅនឹងគោលលទ្ធិដោយគ្មានអារម្មណ៍របស់យើងនឹងស្រឡាំងកាំងក្នុងការសម្លឹងមើលទីសំគាល់ទេ ។ ដូច្នោះហើយ នៅពេលដែលយើងឮពាក្យផ្លូវចិត្តបានរៀបរាប់ អនុញ្ញាតឱ្យយើងយល់ពីការសន្យាបានអះអាងដោយសំឡេងច្បាស់លាស់ដោយរដ្ឋមន្ត្រីដើម្បីដឹកនាំប្រជាជនដោយដៃគ្រប់ទីកន្លែងដែសញ្ញាមាននិន្នាការនិងដឹកនាំយើង ។ ប្រសិទ្ធពរជ័យជាត្រា " យើងមិនត្រូវស្តាប់អ្នកដែលព្យាយាមតតាំងនឹងយើងដោយឧបាយកលខ្លាំងជាងរឹង ។ យើងដឹង ពួកគេនិយាយ ឬមិនដឹងថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលនាំមុខសាក្រាម៉ង់គឺជាឆន្ទៈពិតរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ ប្រសិនបើយើងដឹង នោះយើងពុំបានរៀនអ្វីថ្មីពី

5. ការប្រសិទ្ធពរដែលកើតឡើងបន្ទាប់នោះទេ

ប្រសិនបើយើងមិនស្គាល់វា នោះសាក្រាម៉ង់ (ដែលកម្លាំងទាំងមូលស្ថិតនៅលើព្រះបន្ទូល) ក៏នឹងមិនបង្រៀនវាដែរ ។ ចំពោះចម្ងើយរបស់យើងគឺ សង្ខេប៖ ត្រាដែលបិទភ្ជាប់ជាមួយឯកសាររបស់រដ្ឋាភិបាល និងសកម្មភាពសាធារណៈផ្សេងទៀត មិនត្រូវបានយកមកដោយខ្លួនគេឡើយ ព្រោះវានឹងត្រូវបានភ្ជាប់ដោយឥតប្រយោជន៍ ប្រសិនបើក្រដាសបិទនោះមិនមានសរសេរនៅលើវានៅឡើយ ។ នៅក្នុងដំណើររឿងនោះ មិនអាចបញ្ជាក់ និងបិទត្រានូវអ្វីដែលមានចែងទុកបានឡើយ ហើយបច្ចាមិត្តរបស់យើងមិនអាចអួតថាការប្រែប្រួលនេះត្រូវបានគេគិតគូរឡើងដោយពួកយើងនាពេលថ្មីៗនេះទេ ចាប់តាំងពីប៉ុលផ្ទាល់បានប្រើវា ដោយហៅការកាត់ស្បែកថាជា "ត្រា" 6 [រ៉ូម 4:11] ។ គាត់

បានប្រកែកយ៉ាងច្បាស់ថា ការកាត់ស្បែករបស់អ័ប្រាហាំ មិនមែនសម្រាប់យុត្តិធម៌របស់គាត់ទេ។ ទីបន្ទាល់ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការបោះត្រានៃកិច្ចព្រមព្រៀងនោះដោយសេចក្តីជំនឿដែលគាត់បានរាប់ជាសុចរិតរួចហើយ។ ហើយតើមានអ្វីទៅ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកណាម្នាក់ឱ្យអាក់អន់ចិត្តជាខ្លាំងប្រសិនបើយើងបង្រៀនថាការសន្យាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយសាក្រាម៉ង់ នៅពេលដែលវាច្បាស់ពីការសន្យាដែលពួកគេម្នាក់ៗបញ្ជាក់ពីគ្នាទៅវិញទៅមក? សម្រាប់អ្វីដែលច្បាស់ជាងនេះអ្នកសមគឺដើម្បីគាំទ្រសេចក្តីជំនឿ។

6.ប៉ុន្តែការប្រសិទ្ធពរនាំមកនូវការសន្យាច្បាស់លាស់បំផុត

ហើយពួកគេមានចរិតលក្ខណៈនេះលើសពីពាក្យនេះ ដោយសារតែពួកគេតំណាងឱ្យពួកគេសម្រាប់យើង ដូចដែលបានលាបពណ៌នៅក្នុងរូបភាពពីជីវិត។ ហើយភាពខុសគ្នាដែលធ្វើឡើងជាទូទៅដោយវិធីនៃការជំទាស់រវាងសាក្រាម៉ង់និងការផ្សារភ្ជាប់នៃឯកសារមិនគួររំខានយើងឡើយ ' មានន័យថា ចាប់តាំងពីទាំងពីរមានធាតុរួបវន្តនៃពិភពលោកនេះ អតីតមិនអាចគ្រប់គ្រាន់ ឬគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបិទការសន្យារបស់ព្រះ ដែលជា ខាងវិញ្ញាណ និងអស់កល្បជានិច្ចខណៈពេលដែលពាក្យក្រោយៗទៀតត្រូវបានភ្ជាប់ជាទូទៅទៅនឹងការផ្សារភ្ជាប់សេចក្តីសម្រេចរបស់ព្រីនសេសដែលទាក់ទងនឹងរឿងដែលទន់ខ្សោយ និងឆាប់រហ័ស។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយបុគ្គលដែលឃើញសក្ការៈដោយផ្ទាល់ភ្នែក មិនឈប់ឈរមើលរូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែដោយជំហានទាំងនោះ (ដែលតថាគតបង្ហាញដោយការប្រៀបប្រដូច) ក៏ក្រោកឡើងដោយសញ្ជឹងគិតអំពីអាថ៍កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលកុហក។ លាក់ខ្លួននៅក្នុងសាក្រាម៉ង់។

6. ប្រសិទ្ធពរជាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញា

ចាប់តាំងពីព្រះអម្ចាស់ហៅការសន្យារបស់ទ្រង់ថា "សេចក្តីសញ្ញា" [លោកុប្បត្តិ ៩:៩]និងប្រសិទ្ធពររបស់គាត់ "សញ្ញាសម្ងាត់" នៃសេចក្តីសញ្ញា គំរូមួយអាចត្រូវបានគេយកចេញពីសេចក្តីសញ្ញារបស់មនុស្ស ។ តើការសម្លាប់សត្វសាបអាចសម្រេចអ្វីបាន លុះត្រាតែមានពាក្យពេចន៍អមជាមួយនឹងទង្វើនោះ ទាល់តែវាកើតមុន? សម្រាប់អ្នកសាបព្រោះច្រើនតែត្រូវគេសម្លាប់ដោយឡែកពីអាថ៌កំបាំងខាងក្នុង ឬខ្ពស់ជាងនេះ ។ តើដៃស្តាំអាចសម្រេចអ្វីខ្លះពេលដៃចូលរួមក្នុងសមរភូមិជាញឹកញាប់? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពាក្យមុន ច្បាប់នៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានផ្តល់សច្ចាប័នដោយសញ្ញាបែបនេះ ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានបង្កើតដំបូង បង្កើតឡើង និងសម្រេចជាពាក្យក៏ដោយ ។ ដូច្នេះសាក្រាម៉ង់គឺជាលំហាត់ដែលធ្វើឲ្យយើងកាន់តែប្រាកដ អំពីភាពសក្តិសមនៃការជឿទុកចិត្តនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ហើយដោយសារយើងជាជនជាតិហេស ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញយើងនៅក្រោមសាច់ឈាម ដើម្បីបង្ហាត់យើងតាមសមត្ថភាពដ៏ក្រៀមក្រំរបស់យើង ហើយដឹកនាំយើងដោយដៃដូចជាគ្រូបង្ហាត់ក្មេងៗ ។ Augustine ហៅសាក្រាម៉ង់ " ជាពាក្យដែលអាចមើលឃើញសម្រាប់ហេតុផលដែលវាតំណាងឱ្យការសន្យារបស់ព្រះ ដូចដែលបានគូរនៅក្នុងរូបភាពមួយ ហើយកំណត់វានៅចំពោះមុខយើង បង្ហាញជាក្រាហ្វិក និងក្នុងលក្ខណៈនៃរូបភាព ។ការប្រៀបធៀបផ្សេងទៀតអាចត្រូវបានបន្ថែមដើម្បីកំណត់សាក្រាម៉ង់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ ; ដូច្នេះយើងអាចហៅពួកគេថា "សសរស្តម្ភនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង « ព្រោះជាអគារមួយឈរ ហើយសណ្ឋិតលើគ្រឹះរបស់វា ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់ត្រូវបានស្ថាបនាឡើងដោយសសរដែលដាក់នៅពីក្រោម ដូច្នេះសេចក្តីជំនឿអាស្រ័យលើព្រះ

បន្ទូលនៃព្រះជាគ្រីះ ប៉ុន្តែនៅពេលសាក្រាម៉ង់ត្រូវបានបន្ថែម នោះវានៅជាប់នឹងវាកាន់តែរឹងមាំដូចនឹងសសរ ឬយើងអាចហៅវាថាជាកញ្ចក់ ដែលយើងអាចធ្វើជាគំរូនៃគុណសម្បត្តិនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់បានប្រទានមកលើយើង ។ ដោយសារពួកគេ ទ្រង់បង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើង

(ដូចដែលបាននិយាយរួចមកហើយ) ដរាបណាភាពក្រៀមក្រំរបស់យើងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដើម្បីយល់ ហើយបញ្ជាក់ពីឆន្ទៈ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដែលមានចំពោះយើងច្បាស់ជាងដោយពាក្យសំដី, 7-13)

7. ការទទួលសាក្រាម៉ង់ដោយមនុស្សអាក្រក់គឺគ្មានភស្តុតាងប្រឆាំងនឹងសារៈសំខាន់របស់ពួកគេទេ

ពួកគេមិនសមហេតុផលគ្រប់គ្រាន់ទេ នៅពេលដែលពួកគេប្រកែកថាសាក្រាម៉ង់មិនមែនជាទីបន្ទាល់អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះទេ ពីព្រោះពួកគេក៏ត្រូវបានថ្វាយដល់ផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយដែលមិនបានរកឃើញព្រះដែលអំណោយផលជាង ប៉ុន្តែត្រូវទទួលការថ្កោលទោសធ្ងន់ជាង ។ សម្រាប់ដោយដូចគ្នា ពីព្រោះដំណឹងល្អត្រូវបានឮ ប៉ុន្តែត្រូវបានបដិសេធដោយមនុស្សជាច្រើន ហើយដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេមើលឃើញ និងទទួលស្គាល់ដោយមនុស្សជាច្រើន ប៉ុន្តែពួកគេតិចតួចណាស់បានទទួលយកគាត់ ទាំងដំណឹងល្អ និងព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណរបស់ព្រះឡើយ ។ វត្ថុស្រដៀងគ្នានេះអាចមើលឃើញនៅក្នុងឯកសារផ្លូវការ ។ សម្រាប់មនុស្សភាគច្រើនសើចចំអកនិងមើលងាយថា ត្រាពិតប្រាកដ ទោះបីជាពួកគេដឹងថាវាត្រូវបានចេញដោយព្រះអង្គម្ចាស់ដើម្បីបញ្ជាក់ពីឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ អ្នកខ្លះចាត់ទុកវាដោយ

ព្រងើយកន្តើយថាមិនអនុវត្តចំពោះពួកគេ អ្នកខ្លះថែមទាំងដាក់បណ្តាសាវាទៀតផង។ ដូចគ្នាទៅនឹងទាំងពីរ ការប្រៀបធៀបដែលខ្ញុំបានប្រើខាងលើគួរតែទទួលបានដោយការពេញចិត្តកាន់តែច្រើនឡើង ដូច្នេះហើយ វាប្រាកដណាស់ថាព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱ្យយើងនូវសេចក្តីមេត្តាករុណា និងការសន្យានៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ទាំងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ និងនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់របស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានយល់ដោយគ្រាន់តែ អស់អ្នកដែលទទួលយកព្រះបន្ទូល និងសាក្រាម៉ង់ដោយសេចក្តីជំនឿជាក់ច្បាស់ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានថ្វាយ និងតម្កល់ដោយព្រះវរបិតា ដល់មនុស្សទាំងអស់ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែមិនមែនទាំងអស់គ្នាទទួលស្គាល់ និងទទួលទ្រង់នោះទេ។ ព្រះបន្ទូលត្រូវបានបំភ្លឺនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ មិនមែនដោយសារតែវាត្រូវបាននិយាយនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាត្រូវបានជឿ។ និយាយ "អ្នករាល់គ្នាដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក បានដាក់លើព្រះគ្រីស្ទ" [កាឡាទី ៣:២៧] : «យើងទាំងអស់គ្នាដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺជារូបកាយតែមួយនិងវិញ្ញាណតែមួយ» [១កូរិនថូស. ១២: ១២-១៣] ប៉ុន្តែនៅពេលដែល គាត់និយាយអំពីការប្រើខុសឆ្គងនៃសាក្រាម៉ង់ គាត់ចាត់ទុកពួកគេថាគ្មានអ្វីក្រៅពីរូបត្រជាក់ និងទទេនោះទេ ដោយវិធីនេះគាត់មានន័យថា៖ ទោះជាមនុស្សដែលមានចរិតមិនសមរម្យ និងលាក់ពុតច្រើនអាចដោយភាពច្របូកច្របល់របស់ពួកគេ គាបសង្កត់ ឬមិនច្បាស់លាស់ ឬរារាំងការងាររបស់ ព្រះគុណដ៏ទេវភាពនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ - នៅតែដែលមិនរារាំងការទាំងនេះ (គ្រប់ទីកន្លែងនិងនៅពេលណាដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់) ពីការធ្វើជាសាក្សីពិតចំពោះការប្រោស្រ័យទាក់ទងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះផ្ទាល់ផងដែរពីការបើកសម្តែងនិងបំពេញនូវអ្វីដែលពួក

គេបានសន្យា ។ សាក្រាម៉ង់នោះពិតជាត្រូវបានគេដាក់ឈ្មោះថាជាទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ហើយប្រៀបដូចជាត្រានៃឆន្ទៈដ៏ល្អដែលទ្រង់មានចំពោះយើង ដែលដោយការបញ្ជាក់ពីឆន្ទៈដ៏ល្អនោះចំពោះយើង ទ្រទ្រង់ ចិញ្ចឹម បញ្ជាក់ និងបង្កើនសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ទម្លាប់ប្រឆាំងនឹងមតិនេះក៏មានដែរ ខ្សោយ និងតូចតាច ។ ពួកគេនិយាយថា ជំនឿរបស់យើងមិនអាចប្រសើរជាងនេះបានទេ បើវាល្អហើយ ព្រោះវាមិនមែនជាជំនឿទេ លុះត្រាតែវាទំនោរមិនរង្គោះរង្គើ រឹងមាំ និងខ្ជាប់ខ្ជួនលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ វានឹងគឺប្រសើរជាងសម្រាប់ពួកគេដើម្បីអធិស្ឋានជាមួយពួកសាវ័កថាព្រះអម្ចាស់បង្កើនសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ [លូកា 17 : 5] ជាងដោយទំនុកចិត្តដើម្បីធ្វើពុតជាភាពឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីជំនឿដូចដែលគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់មនុស្សធ្លាប់ទទួលបានឬ នឹងមិនដែលសម្រេចបាននៅក្នុងជីវិតនេះ ។ សូមឲ្យពួកគេឆ្លើយថាតើជំនឿបែបណាដែលពួកគេគិតថាលោកមានដែលបាននិយាយថា « ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមជួយទ្រង់ដល់ការមិនជឿរបស់ទូលបង្គំផង » [ម៉ាកុស ៩:២៤] ។ ចំពោះសេចក្តីជំនឿនោះ ទោះបីទើបតែចាប់ផ្តើមក៏ដោយ ក៏ល្អហើយអាចប្រសើរឡើង បន្ទាប់ពីភាពមិនជឿត្រូវបានដកចេញ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេត្រូវបានបដិសេធដោយគ្មានអំណះអំណាងណាដែលប្រាកដជាងមនសិការរបស់ខ្លួនឡើយ ។ ព្រោះប្រសិនបើពួកគេសារភាពថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាប (ដែល, willy - nilly, ពួកគេមិនអាចបដិសេធបាន) ពួកគេត្រូវតែចោទប្រកាន់វាចំពោះភាពមិនល្អឥតខ្ចោះនៃជំនឿរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។

8. តើយើងអាចនិយាយអំពីការបញ្ជាក់អំពីជំនឿតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ដល់កម្រិតណា?

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេនិយាយថា ភីលីពបានឆ្លើយតបទៅមហាសេដ្ឋី ថា គាត់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ប្រសិនបើគាត់ជឿអស់ពីចិត្ត [កិច្ចការ ៨:៣៧] ។ តើកន្លែងណាដែលការបញ្ជាក់អំពីការជ្រមុជទឹកនៅទីនេះ ជាកន្លែងដែលសេចក្តីជំនឿពេញចិត្ត? ម្យ៉ាងវិញទៀត ខ្ញុំសួរពួកគេថាតើពួក គេមិនមានអារម្មណ៍ល្អនៃបេះដូងរបស់ពួកគេដែលមិនមានជំនឿឬទេហើយថាតើ ពួកគេមិនបានទទួលស្គាល់ការកើនឡើងថ្មីជារៀងរាល់ថ្ងៃឬទេ បុរសបានអួតថា គាត់ចាស់ហើយរៀន ។ ដូច្នេះយើងជាគ្រិស្តសាសនិកដ៏កំសត់បីនាក់ ប្រសិនបើ យើងចាស់ទៅដោយគ្មានការរីកចម្រើន ពីព្រោះជំនឿរបស់យើងគួរតែរីកចម្រើន គ្រប់ដំណាក់កាលនៃជីវិតរបស់យើងរហូតដល់វាលូតលាស់ពេញវ័យ [អេភេសូ. ៤:១៣]ដូច្នោះហើយ ក្នុងវគ្គនេះ ការជឿដោយអស់ពីចិត្ត "គឺមិនមែនដើម្បីជឿ ព្រះគ្រីស្ទដោយឥតខ្ចោះនោះទេ គឺគ្រាន់តែឱបទ្រង់ពីបេះដូង និងដោយចិត្តស្មោះ ប៉ុណ្ណោះ មិនមែនដើម្បីស៊ីជាមួយនឹងទ្រង់នោះទេ គឺដើម្បីស្រែកឃ្លាន និង ប្រាថ្នាចង់បាន ។ វាជាទម្លាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរដែលនិយាយអំពីអ្វីដែលបានធ្វើ "ដោយអស់ពីចិត្ត" នៅពេលដែលវាមានន័យថាអំពើបាបយ៉ាងច្បាស់និងយ៉ាង ជ្រាលជ្រៅ ។ ប្រភេទនេះមានដូចខាងក្រោម: "ខ្ញុំបានស្វែងរកអ្នកដោយអស់ពី ចិត្ត" [ទំនុក. ១១៩: ១០] ; " ខ្ញុំនឹងសារភាពប្រាប់អ្នកដោយអស់ពីចិត្ត " និងដូច [ទំនុក. ជេរប្រមាថពួកគេ "ដោយ... បេះដូងទេ"[ទំនុក១២ : ២] " ប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿត្រូវបានកើនឡើងតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ ឥឡូវនេះពួកគេ បន្ថែម នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានដោយឥតប្រយោជន៍ ដែល អំណាច និងការងារនឹងចាប់ផ្តើម ទ្រទ្រង់ និងបន្តជំនឿ ។ ខ្ញុំពិតជាទទួល ស្គាល់ពួកគេថា សេចក្តីជំនឿគឺជាកិច្ចការដ៏ត្រឹមត្រូវ និងពេញលេញនៃព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបំភ្លឺដោយអ្នកដែលយើងទទួលស្គាល់ព្រះ និងទ្រព្យសម្បត្តិនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ហើយដោយគ្មានពន្លឺនៃចិត្តរបស់យើងគឺងងឹតងងុលដូច្នេះវាមិនអាចមើលអ្វីឃើញឡើយ . ស្រពិចស្រពិល ដែលមិនអាចយល់បានអំពីរឿងខាងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពរជ័យមួយរបស់ព្រះដែលពួកគេប្រកាសយើងទទួលស្គាល់បី ជាដំបូង ព្រះអម្ចាស់បង្រៀន និងណែនាំយើងតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ទីពីរ គាត់បញ្ជាក់វាដោយសាក្រាម៉ង់ ។ នៅទីបំផុតទ្រង់បំភ្លឺគំនិតរបស់យើងដោយពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយបើកចិត្តរបស់យើងសម្រាប់ព្រះបន្ទូល និងសាក្រាម៉ង់ចូល ដែលបើមិនដូច្នេះទេគ្រាន់តែប៉ះត្រចៀករបស់យើង ហើយលេចឡើងនៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើង ប៉ុន្តែមិនប៉ះពាល់ដល់យើងទាំងស្រុងនោះទេ ។

*9. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងការប្រសិទ្ធពរ **

ចំពោះការបញ្ជាក់ និងការបង្កើនសេចក្តីជំនឿ (ដែលខ្ញុំគិតថាខ្ញុំបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់រួចហើយ) ដូច្នេះ ខ្ញុំគួរចង់ឲ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំរំលឹកថា ខ្ញុំប្រគល់កិច្ចការពិសេសនេះទៅកាន់សាក្រាម៉ង់ ។ មិនមែនថាខ្ញុំស្មានថាមានកម្លាំងសម្ងាត់មួយចំនួន ឬមានកម្លាំងផ្សេងទៀតអង្គុយជារឿងរហូតនៅក្នុងពួកគេ ដោយពួកគេអាចលើកស្ទួយ ឬបញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំចាត់ទុកថា ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ដល់ទីបំផុត ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចបម្រើដើម្បីបង្កើត និងបង្កើនសេចក្តីជំនឿ ។ ប៉ុន្តែសាក្រាម៉ង់បំពេញមុខងាររបស់ពួកគេបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណ ដែលជាគ្រូខាងក្នុង យាងមកឯពួកគេ ដោយអំណាចនៃដួងចិត្តតែមួយគត់ត្រូវបានជ្រាបចូល ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់បានផ្លាស់ប្តូរ ហើយព្រលឹងរបស់យើងបានបើក

សម្រាប់សាក្រាម៉ង់ចូល ។ ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណខ្វះខាត នោះសាក្រាម៉ង់មិនអាចសម្រេចអ្វីនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងលើសពីភាពរុងរឿងនៃព្រះអាទិត្យដែលចាំងមកលើភ្នែកខ្វាក់ ឬសំឡេងបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀកថ្លង់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំបង្កើតការបែងចែកបែបនេះរវាងព្រះវិញ្ញាណ និងសាក្រាម៉ង់ ដែលអំណាចនៃសកម្មភាពគឺស្ថិតនៅជាមួយអតីត ហើយការបម្រើគឺនៅសល់តែម្ខាងប៉ុណ្ណោះកិច្ចបម្រើដែលនៅទទេនិងតិចតួច ក្រៅពីសកម្មភាពនៃព្រះវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែត្រូវបានចោទប្រកាន់ដោយឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យ ។ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណធ្វើការនៅក្នុងនិងបង្ហាញអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាតាមរបៀបណាយោងទៅតាមគំនិតនេះ ចិត្តរបស់ព្រះត្រូវបានពង្រឹងនៅក្នុងជំនឿតាមរយៈប្រសិទ្ធពរ ។ នោះគឺដូចជាភ្នែកមើលឃើញដោយពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ ឬត្រចៀកបានឮដោយសំឡេង ដូច្នេះភ្នែកនឹងមិនរងផលប៉ះពាល់ដោយពន្លឺណាមួយឡើយលុះត្រាតែពួកគេបានទទួលនូវភាពមុតស្រួចនៃចក្ខុវិស័យ ។ មានសមត្ថភាពបំភ្លឺដោយខ្លួនឯង ; ហើយត្រចៀកនឹងមិនត្រូវបានវាយប្រហារដោយសំឡេងណាមួយឡើយ លុះត្រាតែពួកវាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងសមសម្រាប់ការស្តាប់ ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថាវាជាការពិត (អ្វីមួយដែលគួរតែច្បាស់ក្នុងចំនោមពួកយើង) ថាអ្វីដែលមើលឃើញនៅក្នុងភ្នែករបស់យើងសម្រាប់ការមើលឃើញពន្លឺ ហើយអ្វីដែលការស្តាប់ឮនៅក្នុងត្រចៀករបស់យើងសម្រាប់ការយល់ឃើញសំឡេងគឺស្រដៀងទៅនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុង ចិត្តរបស់យើង ដែលមានផ្ទៃពោះ ទ្រទ្រង់ ចិញ្ចឹម និងបង្កើតសេចក្តីជំនឿ ។ បន្ទាប់មក រឿងទាំងពីរនេះធ្វើតាម ៖ ប្រសិទ្ធពរមិនទទួលបានផលចំណេញមួយផ្នែកទេ ដោយគ្មានព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយគ្មានអ្វីរារាំងពួកគេពីការពង្រឹង និងពង្រីកសេ

ចក្តីជំនឿនៅក្នុងដួងចិត្តដែលបង្រៀនដោយគ្រូសាលានោះរួចហើយ ។ មានតែភាពខុសប្លែកគ្នានេះទេ : ត្រចៀក និងភ្នែករបស់យើងបានទទួលដោយធម្មជាតិនៃមហាវិទ្យាល័យនៃការស្តាប់ និងការមើលឃើញ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ធ្វើដូចគ្នានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ដោយព្រះគុណពិសេស គឺលើសពីការវាស់វែងនៃធម្មជាតិ ។

*10. ការប្រៀបធៀបពីការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់មនុស្ស **

តាមរយៈនេះផងដែរ ការជំទាស់ទាំងនោះដែលធ្វើអោយបុរសមួយចំនួនត្រូវបានលុបចោលភ្លាមៗ ។ ប្រសិនបើយើងសន្មតថាសត្វទាំងការកើនឡើងឬការបញ្ជាក់នៃសេចក្តីជំនឿ ភាពអយុត្តិធម៌ត្រូវបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះដែលគួរត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាអ្នកនិពន្ធតែមួយគត់របស់វា ។ ដ្បិតយើងខ្ញុំមិនទាញយកកិត្តិយសពីគាត់សម្រាប់ការបញ្ជាក់និងបង្កើនវាឡើយ ផ្ទុយទៅវិញយើងអះអាងថា អ្វីដែលបង្កើន និងបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿ គឺច្បាស់ណាស់ថាការរៀបចំចិត្តរបស់យើងដោយការបំភ្លឺខាងក្នុងរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទទួលបានការពង្រឹងបន្ថែមដោយសាក្រាម៉ង់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាមិនទាន់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យច្បាស់លាស់ពេក វានឹងក្លាយទៅជាគ្រីស្តាល់ ច្បាស់ពីការប្រៀបធៀបដែលខ្ញុំនឹងបន្ថែម ។ ប្រសិនបើអ្នកកំណត់ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលនរណាម្នាក់ដោយពាក្យសំដីឱ្យធ្វើអ្វីមួយអ្នកនឹងគិតពីអំណះអំណាងទាំងអស់ដែលគាត់អាចត្រូវបានទាញមកតាមគំនិតរបស់អ្នកហើយមានឧបសគ្គច្រើនឬតិចក្នុងការធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់អ្នក ។ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនបានសម្រេចអ្វីទាល់តែសោះ លុះត្រាតែគាត់មានការវិនិច្ឆ័យយ៉ាងមុតស្រួចដែលអាចថ្លឹងថ្លែងពីសុពលភាពនៃអំណះអំណាងរបស់អ្នក ។ លុះត្រាតែគាត់មានអាកប្បកិរិយាដែលអាចបង្រៀនបាន ហើយត្រៀមខ្លួនស្តាប់

ការបង្រៀន ។ លុះត្រាតែទីបំផុត គាត់យល់ឃើញបែបនេះ អំពីជំនឿ និង ការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់អ្នក ដូចដែលអាចជំរុញឱ្យគាត់ទទួលយកគំនិតរបស់អ្នក ។ ព្រោះមានក្បាលរឹងរូសជាច្រើនដែលអ្នកមិនអាចបត់បានដោយហេតុផល ។ ហើយ កន្លែងដែលជំនឿត្រូវបានគេសង្ស័យ ជាកន្លែងដែលមានសិទ្ធិអំណាចត្រូវបានគេ លួចមើលនោះមានការរីកចម្រើនតិចតួចសូម្បីតែក្នុងចំណោមអ្នកដែលអាបង្រៀន បានក៏ដោយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលលក្ខណៈទាំងអស់នោះមានវត្តមាន វានឹងធ្វើឱ្យអ្នកស្តាប់ដែលអ្នកកំពុងណែនាំភ្លាមៗនោះគោរពតាមដំបូន្មានរបស់អ្នក ដែលគាត់នឹងសើចចំអក ។ ព្រះវិញ្ញាណធ្វើកិច្ចការដូចគ្នានេះនៅក្នុងយើង ។ ដើម្បីកុំឱ្យព្រះបន្ទូលអាចវាយត្រចៀកអ្នកដោយឥតប្រយោជន៍ហើយថាប្រសិទ្ធពរ មិនអាចវាយភ្នែកអ្នកដោយឥតប្រយោជន៍នោះព្រះវិញ្ញាណបង្ហាញយើងថានៅក្នុង ពួកគេវាគឺជាព្រះដែលនិយាយមកកាន់យើងបន្ទន់ភាពរឹងចចេសនៃចិត្តរបស់យើង ហើយតែងវាទៅជាថាការគោរពប្រតិបត្តិដែលវាជំពាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ជាចុងក្រោយព្រះវិញ្ញាណបញ្ជូនពាក្យ និងសាក្រាម៉ង់ខាងក្រៅទាំងនោះ ចេញពីត្រចៀករបស់យើងទៅកាន់ព្រលឹងរបស់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះ បន្ទូល និងសាក្រាម៉ង់បញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅពេលពួកគេដាក់នៅ ចំពោះមុខយើងនូវបំណងល្អរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើងចំពោះយើងតាមរយៈ ចំណេះដឹងអំពីអ្នកណាដែលភាពរឹងមាំនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងទាំងមូលឈរ យ៉ាងរហ័សនិងកើនឡើងនៅក្នុងកម្លាំង ។ ព្រះវិញ្ញាណបញ្ជាក់វានៅពេលដែល ដោយឆ្លាក់ការបញ្ជាក់នេះនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងទ្រង់ធ្វើឱ្យវាមានប្រសិទ្ធភាព ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ បិតានៃពន្លឺ [យ៉ាកុប ១:១៧] មិនអាចត្រូវបានរារាំងពីការបំភ្លឺ

គំនិតរបស់យើងដោយភាពភ្លឺកម្រិតមធ្យមតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ ដូចជាទ្រង់បំភ្លឺភ្នែកខាងសាច់ឈាមរបស់យើងដោយកាំរស្មីនៃព្រះអាទិត្យនោះទេ ។

11. ពាក្យ និងសាក្រាម៉ង់ធ្វើការស្មើៗគ្នាក្នុងការបញ្ជាក់អំពីជំនឿរបស់យើង

ព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានបង្រៀនថា ទ្រព្យសម្បត្តិនេះនៅតែស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងព្រះបន្ទូលខាងក្រៅរបស់ទ្រង់នៅពេលដែលនៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចដែលទ្រង់បានហៅវាថា "គ្រាប់ពូជ" [ម៉ាថាយ. ១៣:៣-២៣ ; លូកា ៨:៥-១៥] ។ ចំពោះ គ្រាប់ពូជមួយបើវាធ្លាក់នៅក្នុងវាលរហោស្ថានហើយធ្វេសប្រហែសនោះនឹង ស្លាប់តែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាត្រូវបានគេបោះក្នុងដីដែលត្រូវបានដាំដុះ និងមានទំនោរវានឹងទទួលបានផលយ៉ាងច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ។ ដូច្នេះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផងដែរបើវាធ្លាក់លើមនុស្សណាដែលរឹងកនោះ នឹង ក្លាយទៅជាស្ងួតដូចជាវាត្រូវ បានគេបោះលើខ្សាច់ ។ ប្រសិនបើវាបំភ្លឺលើព្រលឹងដែលបានការពារដោយព្រះហស្តនៃព្រះវិញ្ញាណសូគ៌ នោះវានឹងមានផ្លែផ្កាបំផុត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើទម្រង់នៃការគិតដូចគ្នានេះអនុវត្តចំពោះគ្រាប់ពូជ និងព្រះបន្ទូលដូចដែលយើងនិយាយថា ពីគ្រាប់ធញ្ញជាតិត្រូវបានកើត កើនឡើង និងកើនឡើងដល់ភាពពេញវ័យ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចនិយាយថា មកពីព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីជំនឿ ចាប់ផ្តើម កើនឡើង និងភាពល្អឥតខ្ចោះ ? -ប៉ុលពន្យល់យ៉ាងល្អទាំងក្នុងវគ្គផ្សេងៗ ។ សម្រាប់ពេលដែលគាត់ចង់រំលឹកប្រជាជនកូរិនថូសអំពីរបៀបដែលព្រះប្រើការងាររបស់ទ្រង់ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព [១កូរិនថូស ២ : ៤] គាត់សរសើរថាគាត់មានកិច្ចបម្រើនៃព្រះវិញ្ញាណ [២កូរិនថូស ៣ : ៦] ដូចជាព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានភ្ជាប់ដោយចំណងមិនអាចរំលាយបានចំពោះការផ្សាយរបស់ទ្រង់សម្រាប់ការបំភ្លឺខាងក្នុងនិងការរំកិលនៃ

ចិត្ត ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ប្រាថ្នានៅកន្លែងផ្សេងដើម្បីបង្រៀនពីអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចមនុស្សបានអធិប្បាយ គាត់បានប្រៀបធៀបអ្នកបម្រើខ្លួនឯងទៅនឹងកសិករ ដែលនៅពេលដែលពួកគេបានខិតខំ និងប្រឹងប្រែងក្នុងការភ្ជួរដីនោះ គ្មានអ្វីត្រូវធ្វើទៀតទេ [១កូរិថូស ៣:៦-៩] ។ ប៉ុន្តែ តើការភ្ជួររាស់ និងសាបព្រោះទឹកនឹងបានផលល្អយ៉ាងណា លុះត្រាតែអ្វីដែលត្រូវបានគេសាបព្រោះឲ្យរីកចម្រើនដោយពរពីស្ថានសួគ៌? ដូច្នេះ គាត់បានសន្និដ្ឋានថា ៖ «អ្នកដាំឬអ្នកដែលស្រោចទឹកក៏មិនមានអ្វីដែរ ប៉ុន្តែគ្រប់ទាំងអស់ត្រូវកត់ទុកចំពោះព្រះដែលផ្តល់ឲ្យការលូតលាស់» ។ ដូច្នេះពួកសាវ័កបង្ហាញនូវអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់ពួកគេ ដរាបណាព្រះទ្រង់ប្រើឧបករណ៍ដែលបានតែងតាំងដោយទ្រង់ផ្ទាល់សម្រាប់ការបង្រួបបង្រួមនៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខុសគ្នានេះគឺដើម្បីត្រូវបានរក្សាទុក ៖ យើងគួរចងចាំពីអ្វីដែលមនុស្សអាចធ្វើបានដោយខ្លួនឯង និងអ្វីដែលត្រូវបានបម្រុងទុកសម្រាប់ព្រះ ។

12. ធាតុសាក្រាម៉ង់មានតម្លៃត្រឹមតែជាឧបករណ៍របស់ព្រះ

ការប្រសិទ្ធពរ លើសពីនេះទៅទៀតគឺជាការបញ្ជាក់ជាច្រើនអំពីជំនឿរបស់យើងដែលពេលខ្លះព្រះអម្ចាស់នៅពេលដែលទ្រង់នឹងដកទំនុកចិត្តលើអ្វីដែលបានសន្យាដោយទ្រង់នៅក្នុងសាក្រាម៉ង់នោះ យកសាក្រាម៉ង់ចេញ ។ ខ្លួនគេពេលគាត់ដកអ័ដាមពីអំណោយនៃភាពអមតៈ ហើយដកវាចេញពីគាត់ គាត់និយាយថា « កុំឲ្យគាត់ទទួលផលនៃជីវិតឡើយ ក្រែងគាត់រស់ជារៀងរហូតទៅ» [លោកុប្បត្តិ ៣:២២ ទំ] ។ តើនេះអាចមានន័យដូចម្តេច? តើផ្លែឈើនោះអាចស្តារអ័ដាមនូវអំពើពុករលួយរបស់គាត់ឡើងវិញពីការដែលគាត់បានដួលរលំឥឡូវនេះ

ឬទេ? មិនមែនទាល់តែសោះ! ប៉ុន្តែ នេះគឺដូចជាព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា « ក្រែងគាត់មានទំនុកចិត្តឥតប្រយោជន៍ ដោយការប្រកាន់ភ្ជាប់នឹងសញ្ញានៃការសន្យារបស់ខ្ញុំ សូមឲ្យអ្វីដែលអាចនាំគាត់នូវសេចក្តីសង្ឃឹមនៃភាពអមតៈនោះត្រូវដកចេញពីគាត់ទៅ» ។ ជនជាតិអេភេសូរត្រូវចាំថាពួកគេជា «ជនបរទេសចំពោះសេចក្តីសញ្ញា ជាជនបរទេសចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិរួមរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល គ្មានព្រះ និងគ្មានព្រះគ្រីស្ទ» [អេភេសូរ ២:១២ ទំ] គាត់បាននិយាយថា ពួកគេមិនបានចូលរួមក្នុងការកាត់ស្បែកនោះទេ [អេភេសូ២:១១] ក្នុងនេះគាត់បញ្ជាក់ដោយអត្ថន័យថា អស់អ្នកដែលមិនបានទទួលសញ្ញា "នៃការសន្យាត្រូវបានដកចេញពីការសន្យាដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ចំពោះការជំទាស់ផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេ - ថាសិរីល្អនៃព្រះបានធ្លាក់ចុះទៅសត្វលោកហើយអំណាចជាច្រើនត្រូវបានកំណត់ថាជាពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ វាបានថយចុះដល់កម្រិតនេះ - ចម្លើយរបស់យើងគឺរួចរាល់ហើយ : យើងមិនដាក់អំណាចនៅក្នុងសត្វទេ ខ្ញុំនិយាយតែប៉ុណ្ណឹងទេ : ព្រះទ្រង់ប្រើមធ្យោបាយ និងឧបករណ៍ដែលខ្លួនគាត់មើលឃើញថាជាការគួរសម ដើម្បីឲ្យអ្វីៗទាំងអស់អាចបម្រើសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ចាប់តាំងពីទ្រង់ជា ព្រះអម្ចាស់ និងជាចៅក្រមទាំងអស់ ទ្រង់ចិញ្ចឹមរូបកាយរបស់យើងតាមរយៈនំបុ័ង និងអាហារផ្សេងៗ ទ្រង់បំភ្លឺពិភពលោកតាមរយៈព្រះអាទិត្យ ហើយទ្រង់កំដៅវាដោយកំដៅ ទោះជានំបុ័ង ឬព្រះអាទិត្យ ឬភ្លើងក៏ដោយ គឺគ្មានអ្វីដែលនៅសេសសល់ឡើយ នៅពេលដែលទ្រង់ចែកចាយ ពរជ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងដោយឧបករណ៍ទាំងនេះ តាមរបៀបដូចគ្នា ទ្រង់ចិញ្ចឹមសេចក្តីជំនឿខាងវិញ្ញាណតាមរយៈប្រសិទ្ធពរ ដែលមុខងារមួយគឺកំណត់ការសន្យារបស់ទ្រង់នៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើងដើម្បីមើលមក ជាការ

ពិត ដើម្បីធានាដល់ពួកគេ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ដើម្បីកុំឱ្យមានទំនុកចិត្តនៅក្នុងសត្វ របស់នាងដែលត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ការប្រើប្រាស់របស់យើង ដោយសប្បុរសនិងប្រយោជន៍របស់ព្រះហើយតាមរយៈ ការ បម្រើដែលគាត់បានខ្ជះខ្ជាយអំណោយទាននៃអំណោយរបស់គាត់មកលើយើង ។ ក៏មិនសរសើរ និងប្រកាសថាជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីល្អរបស់យើងដែរ ។ ដូចគ្នានេះដែរ ទាំងទំនុកចិត្តរបស់យើងក្នុងការនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ ក៏មិនគួរផ្ទេរសិរីល្អរបស់ព្រះទៅពួកគេដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ទាំងជំនឿ និងការសារភាពរបស់យើង គួរតែក្រោកឈរឡើងចំពោះព្រះអង្គ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃប្រសិទ្ធពរ និងនៃអ្វីៗទាំងអស់ ។

13. ពាក្យប្រសិទ្ធពរ

ខ្លះបានមកពីពាក្យថា "ប្រសិទ្ធពរ ប៉ុន្តែជាពាក្យដែលនៅឆ្ងាយពីការបញ្ចុះបញ្ចូល ។ សាក្រាម៉ង់ពួកគេនិយាយថាទោះបីជាវាមានអត្ថន័យជាច្រើនក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធល្បីឈ្មោះក៏ដោយ មានតែសញ្ញាមួយប៉ុណ្ណោះដែលស្របនឹង "សញ្ញា" ។ «នោះគឺជាសញ្ញានៃពាក្យសម្បថដ៏ឧឡារិកដែលទាហានបានយកទៅកាន់មេបញ្ជាការពេលចូលបម្រើយោធា ។ ព្រោះជាអ្នកជ្រើសរើសត្រូវចងភាពស្មោះត្រង់នឹងមេទ័ពដោយពាក្យសម្បថយោធានេះ ហើយធ្វើជាអ្នកបម្រើយោធា ដូច្នេះយើងនឹងប្រកាសថាព្រះគ្រីស្ទដោយសញ្ញារបស់យើង ។ មេទ័ពរបស់យើង ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងបម្រើនៅក្រោមការចាត់តាំងរបស់ទ្រង់ ។ 21 ពួកគេបន្ថែមការប្រៀបធៀបដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យបញ្ហាកាន់តែច្បាស់ ។ ដូចដែល Toga បានសម្គាល់ជនជាតិរ៉ូមពីពួកក្រិចក្រិចក្រិចក្រិច ដូចជានៅទីក្រុងរ៉ូម បទបញ្ជាត្រូវបានសម្គាល់ពីគ្នាទៅវិញទៅមកដោយពួកគេ គ្រឿងឥស្សរិយយស

(សមាជិកព្រឹទ្ធសភាមកពីថ្នាក់អ្នកជិះសេះដោយពណ៌ស្វាយ និងដោយស្បែកជើងរាងអឌ្ឍចន្ទ ហើយពួកជិះសេះប្រៃពីមនុស្សសាមញ្ញដោយចិញ្ចៀន) ដូច្នេះយើងពាក់និមិត្តសញ្ញារបស់យើងដើម្បីសម្គាល់យើងពីបុរសប្រមាថ ។ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ពី ពីមុនថា មនុស្សបុរាណដែលប្រើឈ្មោះ "សាក្រាម៉ង់" ទៅនឹងសញ្ញាមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការប្រើប្រាស់ពាក្យនេះដោយអ្នកសរសេរឡាតាំងទេ ប៉ុន្តែថាពួកគេបានបញ្ចេញអត្ថន័យថ្មីនេះ ដើម្បីភាពងាយស្រួលរបស់ពួកគេដោយគ្រាន់តែបង្ហាញ ចុះហត្ថលេខាលើទីសំគាល់ដ៏ពិសិដ្ឋដោយវា.22 ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងចង់ស៊ើបអង្កេតឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ ពួកគេអាចត្រូវបានគេមើលឃើញថាបានផ្ទេរពាក្យនេះទៅជាអត្ថន័យដែលឥឡូវនេះកំពុងប្រើប្រាស់ដោយការប្រៀបធៀបដូចគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលលេចឡើងក្នុងការប្រើប្រាស់ពាក្យ " ជំនឿ « ត្បិតថាទោះបីជាសេចក្តីជំនឿជាការពិតក្នុងការធ្វើតាមការសន្យាក្តី ក៏គេបានហៅវាថាជាការប្រាកដឬការបញ្ចុះបញ្ចូលដែលមានសេចក្តីពិតដោយខ្លួនវាតាមរបៀបនេះ ខណៈដែល«សាក្រាម៉ង់»ជាទង្វើរបស់ទាហានដែលស្បថចំពោះមេបញ្ជាការរបស់ខ្លួន ពួកគេបានធ្វើ ។ វាជាទង្វើរបស់មេទ័ពក្នុងការទទួលទាហានឲ្យចូលក្នុងជួរព្រោះតាមសារសាក្រាម៉ង់ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា « ទ្រង់នឹងធ្វើជាព្រះនៃយើង ហើយយើងនឹងធ្វើជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ »] ប៉ុន្តែយើងឆ្លងកាត់បែបនេះព្រោះវាហាក់ដូចជាខ្ញុំថា ខ្ញុំបានបង្ហាញដោយអំណះអំណាងយ៉ាងសាមញ្ញថា ក្នុងការប្រើពាក្យ "ប្រសិទ្ធពរ " មនុស្សបុរាណមិនមានចេតនាអ្វីក្រៅពីបង្ហាញថាវាជាសញ្ញានៃវត្ថុបរិសុទ្ធ និងខាងវិញ្ញាណ ។ ពិតជាទទួលយកការប្រៀបធៀបដែលសត្វរបស់យើងនាំយកមកសម្រាប់រូបពីសញ្ញាខាងក្រៅ ប៉ុន្តែយើងមិនអត់ឱនឱ្យអ្វីដែលជាបន្ទាប់បន្សំនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ត្រូវបានចាត់ទុកដោយពួកគេថាជាចំណុច

ដំបូង និងសូម្បីតែតែមួយគត់ ។ ឥឡូវនេះ ចំណុចដំបូងគឺថា សាក្រាម៉ង់គួរតែបម្រើសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅចំពោះព្រះ បន្ទាប់មកពួកគេគួរបញ្ជាក់ពីការសារភាពរបស់យើងនៅចំពោះមុខបុរសដូចដែលបានអនុវត្តចំពោះផ្នែកបន្ទាប់បន្សំនេះ ការប្រៀបធៀបទាំងនេះមានសុពលភាព ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ សូមរក្សាចំណុចទីមួយនោះ ; បើមិនដូច្នេះទេ អាថ៌កំបាំង (ដូចដែលយើងបានឃើញ) នឹងក្លាយទៅជាគ្មានជីវិត ប្រសិនបើវាមិនជំនួយដល់សេចក្តីជំនឿរបស់យើង និងជាអាហារបន្ថែមដល់គោលលទ្ធិរបស់យើង ដែលកំណត់សម្រាប់ការប្រើប្រាស់និងគោលបំណងដូចគ្នា ។ (ពួកគេមិនផ្តល់ព្រះគុណដោយខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែដូចជាព្រះបន្ទូល កាន់ព្រះគ្រីស្ទ ១៤-១៧)

14. កំហុសនៃគំនិតជំទាស់នៃប្រសិទ្ធពរ

ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវរំលឹកថា កាលណាបុរសទាំងនេះចុះខ្សោយកម្លាំងនៃសាក្រាម៉ង់ ហើយរំលំការប្រើប្រាស់របស់វាទាំងស្រុង ដូច្នេះនៅផ្នែកផ្ទុយទៅវិញមានអ្នកដែលភ្ជាប់នឹងសាក្រាម៉ង់ប្រភេទនៃអំណាចសម្ងាត់មួយចំនួន ដែលគ្មាននរណាអានថាព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេនោះទេ ។ ដោយសារកំហុសនេះមនុស្សសាមញ្ញ និងគ្មានជំនាញត្រូវបានបញ្ឆោតដោយគ្រោះថ្នាក់ ខណៈពេលដែលពួកគេទាំងពីរត្រូវបានបង្រៀនឱ្យស្វែងរកអំណោយទានរបស់ព្រះដែលពួកគេមិនអាចរកឃើញ ហើយត្រូវបានដកចេញបន្តិចម្តងៗពីព្រះដើម្បីទទួលយកភាពឥតប្រយោជន៍ជាជាងការពិតរបស់គាត់ ។ សាលារបស់ពួកសូហ្វីសបានបង្រៀនដោយកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏អស្ចារ្យថាសាក្រាម៉ង់នៃច្បាប់ថ្មី(ដែលឥឡូវនេះបានប្រើនៅក្នុងព្រះវិហារគ្រិស្ទសាសនា) បង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវ និងផ្តល់ព្រះគុណ ពីព្រោះយើងមិនបង្កើតរបាំងនៃអំពើបាបក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នោះទេ ។

គំនិតមិនអាចត្រូវបានបង្ហាញបានទេ ហើយកាន់តែច្រើនដូច្នេះដោយសារតែជាច្រើនសតវត្សមកហើយវាបានក្លាយជាការទាមទារនាពេលបច្ចុប្បន្ននៅក្នុងផ្នែកដ៏ល្អនៃពិភពលោកដល់ការបាត់បង់ដ៏ធំនៃព្រះវិហារ ។ ប្រាកដណាស់វាជាជំងឺរាតត្បាត ។ ដ្បិតក្នុងការសន្យានូវសេចក្តីសុចរិតមួយក្រៅពីសេចក្តីជំនឿ វានាំព្រលឹងទៅរកសេចក្តីវិនាស ។ "ទីពីរ ដោយសារវាទាញបុព្វហេតុនៃសេចក្តីសុចរិតពីប្រសិទ្ធពររាចងចិត្តមនុស្សគួរឱ្យអាណិត (ដោយខ្លួនគេមានទំនោរទៅផែនដីច្រើនជាងគ្រប់គ្រាន់) នៅក្នុងអបិយជំនឿនេះ ដើម្បីឱ្យពួគេរស់ឡើងវិញនូវរូបរាងរបស់វត្ថុជាជាងនៅក្នុងព្រះផ្ទាល់ ។ តើយើងមិនមានបទពិសោធន៍ច្រើនអំពីរឿងទាំងពីរនេះទេ—មកដល់ពេលនេះ តើពួកគេមកពីត្រូវការភស្តុតាងបន្ថែម! វាខុសពីការសន្យាប៉ុន្តែការសន្យាមិនគំរាមកំហែងដល់កំហឹងចំពោះអ្នកមិនជឿតិចជាងការផ្តល់ព្រះគុណដល់អ្នកជឿនោះទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយមនុស្សណាម្នាក់ត្រូវបានបញ្ឆោត ដែលគិតអ្វីលើសពីនោះ ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់តាមរយៈសាក្រាម៉ង់ ជាងអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបានទទួលដោយគាត់ដោយជំនឿពិត ។ ពីនេះមានអ្វីផ្សេងទៀតដូចខាងក្រោម ៖ ការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះមិនអាស្រ័យលើការចូលរួមនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់នោះទេ ដូចជាប្រសិនបើការរាប់ជាសុចរិតមាននៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតយើងដឹងថាការរាប់ជាសុចរិតគឺស្ថិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ហើយថាវាត្រូវបានទាក់ទងមកយើងមិនតិចទេដោយការផ្សាយដំណឹងល្អជាជាងដោយការបោះត្រានៃប្រសិទ្ធពរហើយបើគ្មានអ្នកក្រោយអាចឈរដោយឥតឈប់ឈរ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine គឺគ្រាន់តែជាការពិតប៉ុណ្ណោះ ៖ វាអាចមានការរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយមើលមិនឃើញដោយគ្មានសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ហើយម្យ៉ាង

វិញទៀតគឺជាសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញដោយគ្មានការរាប់ជាបរិសុទ្ធពិតប្រាក
ដ ។ ជួនកាលដល់ការញែកជាបរិសុទ្ធនៃជីវិត ។ ហើយលក្ខខណ្ឌដំបូងអាច
ជារឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងបុរសល្អនិងអាក្រក់ ; ប៉ុន្តែក្រោយមកទៀតគឺត្រូវ
បានបង្ខាំងចំពោះសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរតែម្នាក់ឯង ។

15. បញ្ហានិងសញ្ញាដែលត្រូវសម្គាល់

ដូច្នេះភាពខុសគ្នានោះ (ប្រសិនបើវាត្រូវបានយល់ត្រឹមត្រូវ) ជាញឹកញាប់ត្រូវ
បានកត់សម្គាល់ដោយ Augustine ដូចគ្នារវាងសាក្រាម៉ង់និងបញ្ហានៃសាក្រាម៉
ង់ ។ សម្រាប់ភាពខុសគ្នាបញ្ជាក់ថា មិនត្រឹមតែថារូបនិងសេចក្តីពិតមាននៅ
ក្នុងសាក្រាម៉ង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាមិនជាប់ទាក់ទងគ្នាខ្លាំងដែលមិនអាចបំបែក
ចេញពីគ្នាបានឡើយ ។ ហើយថាសូម្បីតែនៅក្នុងសហជីពខ្លួនឯងបញ្ហាត្រូវតែ
ត្រូវបានសម្គាល់ពីសញ្ញាជានិច្ចដើម្បីកុំឱ្យយើងផ្ទេរទៅឱ្យអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់
មួយផ្សេងទៀត ។ គាត់និយាយអំពីការបែកគ្នារបស់ពួកគេ នៅពេលដែលគាត់
សរសេរថា "នៅក្នុងពួកអ្នករើសតាំងតែឯង នោះសាក្រាម៉ង់មានឥទ្ធិពលលើអ្វី
ដែលពួកគេតំណាងឱ្យ" 28 ម្តងទៀតនៅពេលដែលគាត់សរសេរដូច្នេះអំពី
សាសន៍យូដាថា: "ទោះបីជាការប្រសិទ្ធពរគឺជារបស់ធម្មតាសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាក៏
ដោយក៏ព្រះគុណមិនជារឿងធម្មតាទេ - ដែលជា អំណាចនៃសាក្រាម៉ង់
ដូច្នេះហើយ ទឹកនៃការបង្កើតឡើងវិញ [ទីតុស ៣: ៥] ឥឡូវនេះគឺជារឿងធម្ម
តាសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែព្រះគុណដែលសមាជិកនៃព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន
បង្កើតឡើងវិញជាមួយនឹងក្បាលរបស់ពួកគេ គឺមិនមែនជារឿងធម្មតាសម្រាប់
មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ " ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់បាននិយាយថា នៅក្នុង
កន្លែងផ្សេងទៀតនៃពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់: "ថ្ងៃនេះយើងក៏ទទួលបាន

អាហារដែលអាចមើលឃើញផងដែរប៉ុន្តែសាក្រាម៉ង់គឺជាវត្ថុមួយអំណាចនៃសាក្រាម៉ង់មួយទៀតហេតុអ្វីបានជាមនុស្សជាច្រើនបានទទួលពីអាសនៈហើយស្លាប់ហើយស្លាប់ក្នុងការទទួល? អាហាររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាអាក្រក់ដល់យូដាស មិនមែនដោយសារគាត់បានទទួលអំពើអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សអាក្រក់បានទទួលរបស់ល្អដោយអាក្រក់ ។ បន្តិចក្រោយមក: " ការប្រសិទ្ធពរនៃរឿងនេះពោលគឺការរួបរួមនៃរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺនៅកន្លែងខ្លះដែលបានរៀបចំជារៀងរាល់ថ្ងៃនៅលើតុរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៅចន្លោះពេលនៃថ្ងៃ ; ហើយអ្នកខ្លះទទួលពីវាដល់ជីវិត ខ្លះទៀតដល់ស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែវត្ថុដែលខ្លួនជាការប្រសិទ្ធពរនោះត្រូវបានទទួលដោយអស់អ្នកដែលទទួលទានវារហូតដល់ជីវិត ហើយមិនមានរហូតដល់ស្លាប់ឡើយ ។ មួយសន្ទុះមុននេះលោកបានមានប្រសាសន៍ថា "អ្នកណាដែលបានបរិភោគមិនស្លាប់ទេ ពោលគឺអ្នកដែលបានដល់នូវអំណាចនៃសាក្រាម៉ង់ មិនមែនដល់សាក្រាម៉ង់ដែលមើលឃើញនោះទេ ។ អ្នកណាបរិភោគខាងក្នុង មិនមែនខាងក្រៅទេ ។ អ្នកណាដែលបរិភោគដោយចិត្ត មិនមែនអ្នកដែលសង្កត់នឹងធ្មេញឡើយ ។ " [3]1 នៅលើនេះ អ្នកត្រូវបានប្រាប់នៅគ្រប់ទីកន្លែងថាសាក្រាម៉ង់មួយត្រូវបានបំបែកចេញពីការពិតរបស់វាដោយភាពមិនសក្តិសមរបស់អ្នកទទួល ដូច្នេះគ្មានអ្វីនៅសល់ក្រៅពីរូបឥតប្រយោជន៍ និងគ្មានប្រយោជន៍ ។ ទីសំគាល់នោះ អ្នកត្រូវតែយល់ដោយសេចក្តីជំនឿនូវព្រះបន្ទូលដែលរួមបញ្ចូលនៅទីនោះ ។ ច្រើនដូចដែលអ្នកនឹងទទួលបានផលចំណេញតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ក្នុងការទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ នោះអ្នកនឹងទទួលបានប្រាក់ចំណេញយ៉ាងច្រើនពីពួកគេ

16. សាក្រាម៉ង់មានសារៈសំខាន់សម្រាប់យើង ។

នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើរឿងនេះមិនច្បាស់លាស់ដោយសារតែភាពខ្លីរបស់វា ខ្ញុំនឹងពន្យល់វាឱ្យកាន់តែវែង ។ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជាបញ្ហា ឬ (ប្រសិនបើអ្នកចង់) ខ្លឹមសារនៃសាក្រាម៉ង់ទាំងអស់ ត្បិតនៅក្នុងទ្រង់ពួកគេមានភាពរឹងមាំទាំងអស់របស់ពួកគេ ហើយពួកគេមិនសន្យាអ្វីក្រៅពីគាត់ទេ ភាពអត់ធ្មត់តិចតួចគឺកំហុសរបស់ពេត្រុស ឡុមបាដ ដែលបានរៀនធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលវាគ្រាន់តែជាផ្នែក ។ ប៊ិនប្រសប់របស់មនុស្សម្នាក់ សម្រាប់ខ្លួនវាយើងគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវបុព្វហេតុតែមួយនេះ ។ ដូច្នេះ សាក្រាម៉ង់មានប្រសិទ្ធភាពក្នុងចំណោមយើងក្នុងសមាមាត្រដែលយើងត្រូវបានជួយដោយការបម្រើរបស់ពួកគេជួនកាលដើម្បីចិញ្ចឹមបញ្ជាក់ និងបង្កើនចំណេះដឹងពិតអំពីព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងខ្លួនយើង នៅពេលផ្សេងទៀត ដើម្បីកាន់កាប់គាត់ឱ្យបានពេញលេញ និងរីករាយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែវាកើតឡើងនៅពេលដែលយើងទទួលដោយសេចក្តីជំនឿពិតនូវអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់នៅទីនោះ ។ អ្នកនឹងសួរថា ៖ តើមនុស្សអាក្រក់ដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់ពួកគេធ្វើឱ្យពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះត្រូវបានទុកជាមោឃៈឬ? ខ្ញុំឆ្លើយ ៖ អ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយគឺមិនត្រូវបានយល់ថាជាកម្លាំងនិងសេចក្តីពិតនៃការប្រសិទ្ធពរអាស្រ័យលើលក្ខខណ្ឌ ឬជម្រើសរបស់អ្នកដែលទទួលវានោះទេ ។ ដ្បិតអ្វីដែលព្រះបានតែងតាំងនៅតែរឹងមាំ ហើយរក្សាធម្មជាតិរបស់វា ទោះជាមនុស្សអាចខុសគ្នាក៏ដោយ ។ ចាប់តាំងពីវាគឺមួយ ។ ផ្តល់ជូន មួយផ្សេងទៀតដើម្បីទទួលបាន គ្មានអ្វីរារាំងនិមិត្តសញ្ញាដែលបានឧទ្ទិសដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ពីការពិតជាអ្វីដែលហៅថា និងពីការរក្សាកម្លាំងរបស់ខ្លួន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះមិនបានផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់មនុស្សទុច្ចរិត ឬ

មនុស្សមិនចេះអន់ចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែ Augustine បានដោះស្រាយសំណួរនេះ បានយ៉ាងល្អក្នុងពាក្យមួយចំនួនថា ៖ «ប្រសិនបើអ្នកទទួលខាងសាច់ឈាម វាមិនឈប់ទៅខាងវិញ្ញាណទេ ប៉ុន្តែវាមិនដូច្នោះទេសម្រាប់អ្នក» ។ វាជារឿងដែលគ្មានតម្លៃ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបំបែកចេញពីការពិតរបស់វា ដូច្នេះនៅកន្លែងមួយទៀត គាត់បានរំលឹកយើងថា នៅក្នុងការភ្ជាប់គ្នានៃទាំងនេះ យើងក៏ត្រូវតែមានភាពខុសគ្នាផងដែរ ក្រែងលោយើងតោងជាប់នឹងសញ្ញាខាងក្រៅខ្លាំងពេក ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ការធ្វើតាមសំបុត្រ ហើយទទួលសញ្ញានៃរបស់ខ្លួនឯងជាសញ្ញានៃភាពទន់ខ្សោយជាប្រយោជន៍ ដូច្នេះការបកស្រាយសញ្ញាទាំងនោះជាសញ្ញានៃកំហុសខុសឆ្គងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ត្រូវជ្រៀសវាង ។ គុណប្រយោជន៍ទីមួយគឺសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីទទួលទីសំគាល់ដូចជាពួកគេត្រូវបានគេផ្តល់ឱ្យដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយដោយការបំផ្លាញឬធ្វើឱ្យចុះខ្សោយនូវអត្ថន័យសម្ងាត់របស់ពួកគេតាមរយៈការប្រឆាំងរបស់យើង ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាគ្មានផលផ្លែសម្រាប់យើងទាំងស្រុង ។ គុណប្រយោជន៍ទីពីរគឺដោយការមិនលើកគំនិតរបស់យើងហួសពីសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ដើម្បីផ្ទេរទៅវានូវកិត្តិយសសម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះដែលត្រូវបានប្រគល់មកយើងដោយព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ហើយពួកគេត្រូវបានប្រគល់ឱ្យតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឱ្យយើងចូលរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយមានជំនួយពីទីសំគាល់ខាងក្រៅ ប្រសិនបើពួកគេទាក់ទាញយើងទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ; ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានបង្វែរទិសដៅមួយផ្សេងទៀត តម្លៃរបស់ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងអាម៉ាស់ ។

17. តួនាទីពិតនៃប្រសិទ្ធពរ

ដូច្នេះ ចូរចាត់ទុកថាជាគោលការណ៍ដែលសម្រេចថា សាក្រាម៉ង់មានមុខងារដូចគ្នានឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ៖ ដើម្បីថ្វាយ និងតាំងព្រះគ្រីស្ទដល់យើង ហើយនៅក្នុងទ្រង់នូវទ្រព្យសម្បត្តិនៃព្រះគុណសូគ៌ា ។ ប៉ុន្តែពួកគេទទួលបានផល ហើយមិនចំណេញអ្វីឡើយ លុះត្រាតែទទួលបានដោយជំនឿ ។ ដូចជាស្រា ឬប្រេង ឬវត្ថុរាវផ្សេងទៀត មិនថាអ្នកចាក់ចេញច្រើនប៉ុណ្ណាទេ វានឹងហូរចេញ ហើយបាត់ទៅវិញ លុះត្រាតែមាត់របស់វត្ថុដែលទទួលវាបើក ។ លើសពីនេះទៀត នឹងត្រូវបានខ្ចាតទៅខាងក្រៅ ប៉ុន្តែ នឹង នៅតែទុកជាមោឃៈ និង ទទេ) លើសពីនេះយើងត្រូវតែប្រយ័ត្ន ក្រែងលោយើងត្រូវបាននាំទៅរកកំហុសស្រដៀងគ្នា តាមរយៈអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរយ៉ាងលើសលប់ដោយមនុស្សបុរាណបន្តិចដើម្បីលើកកំពស់ភាពថ្លៃថ្នូរនៃសាក្រាម៉ង់ ។ នោះគឺជាការគិតថាអំណាចលាក់កំបាំងមួយត្រូវបានភ្ជាប់ និងជាប់នឹងសាក្រាម៉ង់ដោយពួកគេផ្ទាល់ប្រគល់ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកលើយើង ដូចជាស្រាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក្នុងពែងមួយខណៈពេលដែលមុខងារតែមួយគត់ ដែលព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេ គឺដើម្បីបញ្ជាក់ និងផ្តល់សច្ចាប័នសម្រាប់យើង ចំពោះឆន្ទៈរបស់ព្រះចំពោះយើង ។ ហើយពួកគេគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទៀតទេ លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងមកជាមួយ ។ ដ្បិតទ្រង់គឺជាអ្នកដែលបើកចិត្ត និងចិត្តយើង ហើយធ្វើឲ្យយើងទទួលយកទីបន្ទាល់នេះ ។ ក្នុងនេះដែរ ព្រះគុណរបស់ព្រះដែលខុសគ្នានិងប្លែកគ្នាក៏លេចឡើងយ៉ាងភ្លឺស្វាង ។ សម្រាប់សាក្រាម៉ង់ (ដូចដែលយើងបានស្នើខាងលើ) គឺសម្រាប់យើងដូចគ្នាពីព្រះ ដូចជាអ្នកនាំសារនៃដំណឹងល្អ ឬការធានានៃការផ្តល់សច្ចាប័ននៃសេចក្តីសញ្ញាគឺមកពីមនុស្ស ។ ពួកគេមិនបានផ្តល់ព្រះគុណណាមួយដល់ខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែសូមប្រកាស និងប្រាប់យើង ហើយ

(ដូចដែលពួកគេមានការធានា និងសញ្ញាសម្ងាត់) ផ្តល់សច្ចាប័នក្នុងចំណោមពួកយើង វត្ថុទាំងនោះបានផ្តល់ឱ្យយើងដោយអំណោយដ៏ទេវភាព ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ដែលសាក្រាម៉ង់មិននាំមកដោយមិនរើសអើងដល់មនុស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែជាព្រះដែលព្រះអម្ចាស់មិនរាប់បញ្ចូលយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់ប្រជាជនរបស់ខ្លួន) គឺជាព្រះអង្គដែលនាំព្រះគុណរបស់ព្រះមកជាមួយព្រះអង្គ ប្រទានកន្លែងសម្រាប់សាក្រាម៉ង់ក្នុងចំណោមពួកយើង ហើយធ្វើឱ្យពួកគេទ្រាំទ្រ ។ ផ្លែឈើ ។ យើងមិនបដិសេធថា ព្រះអង្គទ្រង់គង់នៅក្នុងស្ថាប័នរបស់ទ្រង់ដោយអំណាចបច្ចុប្បន្ននៃព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ថាការផ្សព្វផ្សាយសាក្រាម៉ង់ដែលលោកបានតែងតាំងអាចនឹងមិនមានផលផ្លែ ហើយជាមោឃៈនោះ យើងសូមប្រកាសថា ព្រះគុណខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលខុសប្លែកពីការបម្រើខាងក្រៅ គួរតែត្រូវបានពិចារណា និងពិចារណាដោយឡែកពីគ្នា ។ ដូច្នេះព្រះពិតជាប្រតិបត្តិតាមអ្វីដែលទ្រង់សន្យា ហើយតំណាងដោយទីសំគាល់ ក៏មិនដែលទីសំគាល់មិនមានឥទ្ធិពលផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងការបញ្ជាក់ថាអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេមានភាពស្មោះត្រង់ និងស្មោះត្រង់ដែរ ។ សំណួរតែមួយគត់នៅទីនេះគឺថាតើព្រះធ្វើសកម្មភាពដោយអំណាចបីអង្គ (ដូចដែលពួកគេនិយាយ) ឬលាលែងពីតំណែងរបស់គាត់ទៅជានិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែយើងអះអាងថា ឧបករណ៍អ្វីក៏ដោយដែលគាត់ប្រើនោះមិនបានរំខានអ្វីពីសកម្មភាពដើមរបស់គាត់ឡើយ ។ នៅពេលដែលគោលលទ្ធិនេះត្រូវបានបង្រៀនអំពីសាក្រាម៉ង់ តម្លៃរបស់ពួកគេត្រូវបានសរសើរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ការប្រើប្រាស់របស់ពួកគេបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ តម្លៃរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងបរិបូរណ៍ និងអត្ថន័យដ៏ល្អបំផុតនៅក្នុងរឿងទាំងអស់នេះត្រូវបានរក្សាទុក ដូច្នេះគ្មានអ្វីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ

ដល់ពួកគេដែលមិនគួរផ្តល់ឱ្យ ហើយផ្ទុយទៅវិញ គ្មានអ្វីត្រូវបានគេយកទៅឆ្ងាយដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ គោលលទ្ធិមិនពិតនោះត្រូវបានដកចេញ ដោយមូលហេតុនៃយុត្តិកម្ម និងអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានបិទនៅក្នុងធាតុ ដូចជានៅក្នុងនាវា ឬយានជំនិះ ហើយកម្លាំងដ៏សំខាន់ដែលត្រូវបានមើលរំលងដោយអ្នកខ្លះ "ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ ។ * យើងក៏ត្រូវកត់សម្គាល់ផងដែរនូវចំណុចនេះ ៖ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សម្រេចនូវអ្វីដែលតំណាងឱ្យ និងបញ្ជាក់ដោយសកម្មភាពខាងក្រៅ ក្រែងលោអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ទាមទារសម្រាប់ខ្លួនគាត់តែម្នាក់ នឹងត្រូវប្រគល់ឱ្យបុរសដែលរមែងស្លាប់ ។ និយាយថា "ធ្វើទាំងពីរម៉ូសេ និងព្រះជាម្ចាស់ញែកជាបរិសុទ្ធ ? មិនមែនម៉ូសេក្នុងនាមព្រះ ប៉ុន្តែលោកម៉ូសេដោយសាក្រាម៉ង់ដែលអាចមើលឃើញតាមរយៈកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់គាត់ ព្រះជាម្ចាស់ដោយព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅទីនោះផងដែរគឺជាផ្លែឈើទាំងមូលនៃសាក្រាម៉ង់ដែលអាចមើលឃើញ ។ ប្រសិនបើគ្មានការរាប់ជាបរិសុទ្ធនៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញនេះ តើទទួលបានអ្វីខ្លះពីសាក្រាម៉ង់ដែលអាចមើលឃើញទាំងនេះ? "38 (ការប្រើប្រាស់យ៉ាងទូលំទូលាយនៃពាក្យចំពោះឧប្បត្តិហេតុនៃបទគម្ពីរនិងការរឹតបន្តឹងឡើងវិញរបស់វាចំពោះសាក្រាម៉ង់ធម្មតានៃសាសនាចក្រ, 18-20)

18. សាក្រាម៉ង់ក្នុងន័យទូលំទូលាយពាក្យថាប្រសិទ្ធពរ

ដូចដែលយើងបានពិភាក្សាពីមុនអំពីលក្ខណៈរបស់វារហូតមកដល់ពេលនេះ ជាទូទៅទទួលយកទីសំគាល់ទាំងអស់ដែលព្រះធ្លាប់បានបង្គាប់មកលើមនុស្ស ដើម្បីបង្ហាញឱ្យពួកគេកាន់តែច្បាស់ និងជឿជាក់លើការពិតនៃការសន្យារបស់ទ្រង់ ។

ពេលខ្លះ គាត់ចង់បង្ហាញវត្ថុទាំងនេះជារឿងធម្មជាតិ ហើយពេលខ្លះទៀតបានបង្ហាញវាដោយអព្ភូតហេតុ ។ នេះគឺជាឧទាហរណ៍មួយចំនួននៃប្រភេទទីមួយ ។ មួយគឺពេលដែលលោកបានប្រទានដល់អ័ដាម និងអេវ៉ានូវដើមជីវិតជាការធានានៃភាពអមតៈ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចធានាខ្លួនឯងពីវា ដរាបណាពួកគេគួរបរិភោគផ្លែរបស់វា [លោកុប្បត្តិ២:៩ ៣:២២] ។ មួយទៀត នៅពេលដែលគាត់ដាក់ឥន្ទធនូសម្រាប់ណូអេ និងកូនចៅរបស់គាត់ ទុកជាសញ្ញាថាគាត់នឹងមិនបំផ្លាញផែនដីដោយទឹកជំនន់ទេ [លោកុប្បត្តិ ៩:១៣-១៦] ។ ទាំងនេះ អ័ដាម និងណូអេ ចាត់ទុកជាប្រសិទ្ធពរ ។ មិនមែនថាដើមឈើបានផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវភាពអមតៈដែលវាមិនអាចផ្តល់ឱ្យខ្លួនវាបានទេ ឥន្ទធនូ (ដែលគ្រាន់តែជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីកាំរស្មីព្រះអាទិត្យនៅលើពពកទល់មុខ) មិនអាចមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការទប់ទឹកបានទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមានសញ្ញាសម្គាល់ដែលបានចារលើពួកគេដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូច្នេះពួកគេជាភស្តុតាង និងជាគ្រានៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ ។ ហើយតាមពិតទៅដើមឈើនោះគឺជាដើមឈើឥន្ទធនូជាឥន្ទធនូ ។ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានចារឹកដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ទម្រង់ថ្មីមួយត្រូវបានដាក់លើពួកគេ ដូច្នេះពួកគេបានចាប់ផ្តើមក្លាយជាអ្វីដែលពីមុនពួកគេមិនមែនជា ។ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាគិតថាការទាំងនេះនិយាយដោយឥតប្រយោជន៍ ឥន្ទធនូសូម្បីតែថ្ងៃនេះជាសាក្សីដល់យើងអំពីសេចក្តីសញ្ញានោះដែលព្រះយេហូវ៉ាបានធ្វើជាមួយណូអេ ។ ជាញឹកញាប់នៅពេលដែលយើងក្រឡេកមើលវា យើងបានអានការសន្យារបស់ព្រះនៅក្នុងវា ថាផែនដីនឹងមិនត្រូវបានបំផ្លាញដោយទឹកជំនន់ឡើយ ។ ដូច្នេះ បើទស្សនវិទូណាម្នាក់ ចំអកឱ្យភាពសាមញ្ញនៃជំនឿរបស់យើង ប្រកែកថា ពណ៌ចម្រុះបែបនេះកើតចេញពី

ការស្មើដែលឆ្លុះបញ្ចាំងនៅលើពពកទល់មុខគ្នា ចូរយើងទទួលយកវា ប៉ុន្តែសើច ចំអកចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ក្នុងការមិនទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះអម្ចាស់ និង អភិបាលនៃធម្មជាតិដែលតាមឆន្ទៈរបស់គាត់បានប្រើធាតុទាំងអស់ដើម្បីបម្រើសិរីល្អរបស់គាត់ ។ "ប្រសិនបើគាត់បោះពុម្ពឡើងវិញ

ផ្នត់គំនិតលើព្រះអាទិត្យ ផ្តាយផែនដីថ្មពួកវាទាំងអស់នឹងជាសក្ការៈបូជាសម្រាប់យើង ។ ហេតុអ្វីបានជាប្រាក់ឆៅនិងកាក់មិនមានតម្លៃដូចគ្នា ទោះបីជាលោហៈដូចគ្នាទាំងស្រុងក៏ដោយ? មួយគឺគ្រាន់តែនៅក្នុងស្ថានភាពធម្មជាតិ; បោះត្រាដោយសញ្ញាផ្លូវការ វាត្រូវបានមកជាកាក់ និងទទួលបានការវាយតម្លៃថ្មី ។ ហើយព្រះមិនអាចសម្គាល់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នូវអ្វីដែលទ្រង់បានបង្កើតនោះទេ ថាអ្វីដែលជាធាតុទទេពីមុនអាចក្លាយទៅជាសាក្រាម៉ង់? នេះជាឧទាហរណ៍នៃប្រភេទទីពីរ៖ នៅពេលគាត់បានបង្ហាញអាប្រាហាំនូវពន្លឺមួយនៅក្នុងឆ្នាំងភ្លើង [លោកុប្បត្តិ ១៥:១៧] ; នៅពេល ដើម្បីសន្យានឹងលោកគីឌានូវជ័យជំនះ គាត់បានស្រោចទឹកជាមួយនឹងទឹកសន្សើមមួយកំឡុងពេលដែលផែនដីស្ងួត ហើយផ្ទុយមកវិញបានធ្វើឱ្យដីសើមដោយបន្សល់ទុករោមចៀមដែលមិនត្រូវបានប៉ះ [ចៅហ្វាយ ៦:៣៧-៣៨] ; ពេលដែលស្រមោលនៃនាឡិកាថយក្រោយដប់ដឺក្រេ ដើម្បីសន្យាសុវត្ថិភាពដល់ហេសេគា [២ពង្សាវតារក្សត្រ២0: ៩អេសាយ ៣៨:៧]។ ដោយសារកិច្ចការទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីគាំទ្រ និងបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿដ៏ទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ពួកគេក៏ជាសាក្រាម៉ង់ផងដែរ ។

19. ប្រសិទ្ធពរនៃក្រុមជំនុំ

ប៉ុន្តែគោលបំណងរបស់យើងនាពេលបច្ចុប្បន្នគឺជាពិសេសដើម្បីពិភាក្សាអំពីសាក្រាម៉ង់ទាំងនោះដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឱ្យមានលក្ខណៈសាមញ្ញនៅក្នុងព្រះវិហារដើម្បីចិញ្ចឹមអ្នកថ្វាយបង្គំនិងអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿតែមួយនិងពិធីបុណ្យនៃសេចក្តីជំនឿតែមួយ ។ " សម្រាប់ "ដើម្បីប្រើពាក្យរបស់ Augustine " បុរសមិនអាចត្រូវបានគេភ្ជាប់ជាមួយគ្នាក្នុងនាមសាសនាណាមួយមិនថាពិតឬមិនពិតទេលុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានចងនៅក្នុងភាពជាដៃគូមួយចំនួននៃសញ្ញាឬសំលៀកបំពាក់ថង់ដែលមើលឃើញ ។ " តាំងពីដើមដំបូងមកគាត់បានបង្កើតការអនុវត្តជាក់លាក់នៃការគោរពចំពោះអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ។ ក្រោយមកសាតាំង ដោយបានបង្វែរពួកគេទៅជាអំពើអាក្រក់ និងអបិយជំនឿនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ ធ្វើឱ្យអាប់ឱន និងបង្ខូចពួកគេតាមវិធីជាច្រើន ។ ហេតុដូច្នេះហើយទើបបានផ្តើមគំនិតរបស់សាសន៍ដទៃមកក្នុងឋានានុក្រមរបស់ខ្ញុំ និងពិធីសាសនាដែលខូចផ្សេងទៀតដែលទោះបីជាពោរពេញដោយកំហុស និងអបិយជំនឿនៅតែជាភស្តុតាងដែលថាមនុស្សមិនអាចទៅដោយគ្មានសញ្ញាខាងក្រៅបែបនេះនៅក្នុងវិជ្ជាជីវៈនៃសាសនា ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេមិនមានមូលដ្ឋានលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយក៏មិនមានសេចក្តីយោងទៅលើសេចក្តីពិតនោះ ដែលទីសំគាល់ទាំងអស់គួរតែកំណត់ នោះពួកគេមិនគួររំលឹកពីកន្លែងដែលការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងពីនិមិត្តសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ ហើយមិនត្រូវបានបង្វែរចេញពីពួកគេឡើយ ។ គោលបំណងជាមូលដ្ឋានជាជំនួយដល់ការគោរពបូជាពិតប្រាកដ ។

ឥន្ទធនូ និងដើមឈើ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិធី ។ ឬ (ប្រសិនបើអ្នកចង់) ទីសំគាល់ដែលបានផ្តល់ឱ្យនៅទីនេះគឺជាពិធី ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងបានបញ្ជាក់ខាងលើ

42 ថាពួកគេគឺជាទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណនិងសេចក្តីសង្រ្គោះពីព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះពីយើងពួកគេគឺជាសញ្ញានៃវិជ្ជាជីវៈដែលយើងស្បថដោយបើកចំហ ។ ដល់ព្រះដោយចងខ្លួនយើងដោយភាពស្មោះត្រង់ចំពោះទ្រង់ នៅកន្លែងមួយ Chrysostom ដូច្នេះបានហៅពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "សេចក្តីសញ្ញា" ដោយព្រះបានចងភ្ជាប់ខ្លួនយើងជាមួយយើង ហើយយើងសន្យាខ្លួនយើងចំពោះភាពបរិសុទ្ធនិងភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត ចាប់តាំងពីមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមកនៅទីនេះ ។ ការព្រមព្រៀងគ្នារវាងព្រះជាម្ចាស់ និងខ្លួនយើង ពីព្រោះនៅក្នុងពួកគេ ព្រះអម្ចាស់សន្យាថានឹងលុបចោល និងលុបបំបាត់កំហុស និងទោសទាំងឡាយដែលបានចុះកិច្ចសន្យាដោយយើង តាមរយៈអំពើរំលងរបស់យើង ហើយនឹងផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះអង្គដោយខ្លួនឯង ក្នុងព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះយើងក៏ធ្វើដូច្នោះដែរ ។ ភ្ជាប់ខ្លួនយើងទៅនឹងគាត់ដោយវិជ្ជាជីវៈនេះ ដើម្បីបន្តការអាណិតអាសូរ និងភាពគ្មានទោសពៃរ៍ ។" ដូច្នេះអ្នកអាចនិយាយបានត្រឹមត្រូវថាសាក្រាម៉ង់បែបនេះគឺជាពិធីដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងអនុវត្តរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ជាដំបូងដើម្បីចិញ្ចឹម ជាស់ឡើង និងបញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿនៅក្នុងខ្លួន ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីសាសនានៅចំពោះមុខមនុស្សជាតិ

20. ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យានៅក្នុងប្រសិទ្ធពរក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

សាក្រាម៉ង់ខ្លួនឯងក៏មានភាពចម្រុះផងដែរ ស្របតាមសម័យកាល ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបង្ហាញអង្គទ្រង់តាមវិធីផ្សេងៗដល់មនុស្ស ។
សម្រាប់ការកាត់ស្បែកត្រូវបានណែនាំដល់អ័ប្រាហាំ និងកូនចៅរបស់គាត់ [លោកុប្បត្តិ 17:10] បន្ទាប់មកវាត្រូវបានបន្ថែមការបន្សុត [លេវី. ពីក្រិត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេ ទាំងនេះជាសាក្រាម៉ង់របស់ជនជាតិយូដា រហូតដល់ការយាងមក

របស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់យាងមក វត្ថុទាំងនេះត្រូវបានលុបចោល នោះសាក្រាម៉ង់ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលឥឡូវនេះក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានប្រើ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ [ម៉ាថាយ 28:19] 26 : 26-28] ខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីអស់អ្នកដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ការប្រើប្រាស់នៃក្រុមជំនុំទាំងមូល ខ្ញុំមិនប្រឆាំងនឹងការហៅការដាក់ដៃដែលអ្នកបម្រើនៃសាសនាចក្រត្រូវបានផ្តួចផ្តើមឡើងក្នុងការិយាល័យរបស់ពួកគេ , 44 ក សាក្រាម៉ង់ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបញ្ចូលវាក្នុងចំណោមទេ ។ នៅកន្លែងណាដែលសេសសល់នៃអ្វីដែលគេចាត់ទុកជាទូទៅថាសាក្រាម៉ង់គួរតែត្រូវបានប្រារព្ធឡើង នោះយើងនឹងឃើញក្នុពេលឆាប់ៗនេះ ។ ជារូបភាព ដើម្បីតំណាងឱ្យគាត់ និងបង្ហាញគាត់ឱ្យគេស្គាល់ ។ យើងបានបង្រៀនរួចហើយថាពួកវាជាត្រាដោយការនោះ ។

១២៩៧ ការសន្យារបស់ព្រះត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ ហើយលើសពីនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា គ្មានការសន្យាណាមួយត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មនុស្សឡើយ លើកលែងតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [II Cor ៩:២០] ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបង្រៀនយើងអំពីការសន្យាណាមួយរបស់ព្រះ ពួកគេត្រូវតែបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ ។ 47 ចំពោះរឿងនេះទាក់ទងនឹងគំរូស្ថានសួគ៌នៃព្រះពន្លា និងការគោរពប្រណិប័តន៍ក្រឹត្យវិន័យ ដែលត្រូវបានដាក់តាំងនៅចំពោះមុខលោកម៉ូសេនៅលើភ្នំ (និក្ខមនំ 25:9 , 40 ; 26:30] " មានភាពខុសគ្នាតែមួយគត់ ៖ អតីតព្រះគ្រីស្ទដែលបានទាយទុកជាមុនបានសន្យាកាលដែលទ្រង់កំពុងតែរង់ចាំ ហើយក្រោយមកបញ្ជាក់ថាទ្រង់ដូចដែលបានប្រទានឲ្យរួចហើយ ហើយបានបញ្ជាក់ឡើងវិញ

(ប្រសិទ្ធពរនៃសញ្ញាចាស់ទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធនឹងអ្នករបស់ថ្មីដែលបង្ហាញពីការ
សម្តែងពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ, 21 26)

21. ការកាត់ស្បែក ការបន្សុទ្ធ ការយញ្ញបូជា ចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទ

នៅពេលដែលការទាំងនេះត្រូវបានពន្យល់ដោយឡែកពីគ្នា ពួកគេនឹងកាន់តែច្បាស់ ។ សម្រាប់ជនជាតិយូដា ការកាត់ស្បែកគឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលពួកគេ ត្រូវបានដាស់តឿនថា អ្វីក៏ដោយដែលកើតចេញពីសម្បុររបស់មនុស្ស មួកគឺជាធម្ម ជាតិទាំងមូលនៃមនុស្សជាតិ គឺខូចខាត ហើយត្រូវការកាត់ចេញ ។ ប្រជា ជាតិទាំងឡាយនៅលើផែនដីនឹងត្រូវបានប្រទានពរ [លោកុប្បត្តិ 22:18] ដែល ពួកគេក៏ត្រូវរង់ចាំពរជ័យរបស់ពួកគេដែរ ។ ឥឡូវនេះ គ្រាប់ពូជដែលសង្គ្រោះ (ដូចដែលយើងត្រូវបានបង្រៀនដោយប៉ូល) គឺជាព្រះគ្រីស្ទ [កាឡាទី៣:១៦] ដែលពួកគេទុកចិត្តតែម្នាក់ឯងថាពួកគេនឹងយកមកវិញនូវអ្វីដែលពួកគេបាន បាត់បង់ក្នុងអ័ដាម ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការកាត់ស្បែកគឺជារឿងដូចគ្នា ចំពោះពួកគេ ដូចនៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ប៉ុល គឺដល់អ័ប្រាហាំ ពោលគឺជា សញ្ញានៃសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម ៤:១១] ; នោះគឺជាគ្រាមួយ ដែលពួកគេបានធានាកាន់តែច្បាស់ថា សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេ បានរង់ចាំគ្រាប់ពូជនោះ ត្រូវបានចាត់ទុកពួកគេថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងផ្សេងទៀតក្នុងឱកាសដែលសមស្របជាងនេះ យើងនឹងបន្តការ ប្រៀបធៀបដ៏ពេញលេញនៃការកាត់ស្បែក និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ប៉ុន្តែ ពិធីទាំងនេះបានសន្យានឹងការសម្អាតមួយទៀត ដោយការសម្អាតរបស់ពួកគេ ទាំងអស់នឹងត្រូវបានយកចេញ ហើយលាងសម្អាតចេញ [ហេព្រើរ ៩:១០, ១៤] ។ ហើយការសម្អាតនេះគឺព្រះគ្រីស្ទ ។ លាងដោយឈាមរបស់ទ្រង់ [យ៉ូ

ហានទី១ ១:៧ ; វិវរណៈ 1:5] យើងនាំយកភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់នៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះ ដើម្បីគ្របបាំងរាល់អំពើសៅហ្មងរបស់យើង ។ ការលះបង់បានធ្វើឱ្យពួកគេដឹងពីភាពទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ហើយក្នុងពេលតែមួយបានបង្រៀនពួកគេថា ការពេញចិត្តខ្លះត្រូវតែបង់ជូន ។

យុត្តិធម៌របស់ព្រះ ។ 49 ពួកគេក៏បានបង្រៀនថាគួរតែមានសង្ឃជាន់ខ្ពស់មួយចំនួន ដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលរវាងព្រះ និងមនុស្ស ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ដោយការបង្ហូរឈាម និងដោយការថ្វាយយញ្ញបូជាដែលគ្រប់គ្រាន់ ។ សម្រាប់ការអត់ទោសបាប ។ សម្តេចសង្ឃនេះគឺព្រះគ្រីស្ទ [ហេប្រឺ ៤:១៤; ៥:៥; ៩:១១] ; គាត់បានបង្ហូរឈាមរបស់គាត់; ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺជាជនរងគ្រោះនៃការលះបង់ ។ គាត់បានថ្វាយខ្លួនគាត់ ដោយស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ស្លាប់ ដល់ព្រះវរបិតា [ភីលីព ២:៨] ។ ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ គាត់អាចបញ្ឈប់ការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្ស [រ៉ូម៥:១៩] ដែលបានធ្វើឲ្យព្រះពិរោធ ។

22. ព្រះគ្រីស្ទបានសម្តែងយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងប្រសិទ្ធពរ របស់គ្រិស្តបរិស័ទ

"ចំពោះសាក្រាម៉ង់របស់យើង ការដែលព្រះគ្រីស្ទបានសំដែងយ៉ាងពេញលេញដល់មនុស្ស នោះសាក្រាម៉ង់បង្ហាញទ្រង់ដល់យើងកាន់តែច្បាស់ ចាប់ពីពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានបើកសម្តែងដោយព្រះវរបិតាយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបញ្ជាក់ដល់យើងថា យើងបានសម្អាត និងលាងសម្អាត ពិធីជប់លៀង Eucharistic ដែលយើងត្រូវបានលោះ ។ នៅក្នុងទឹក ការលាងគឺតំណាងឱ្យ ក្នុងឈាម ការពេញចិត្ត ។ ទាំងពីរនេះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះ

គ្រីស្ទ ។ ដូចលោកយ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា "បានមកក្នុងទឹកនិងឈាម" [យ៉ូហានទី១ ៥:៦] នោះគឺដើម្បីលាង និងលោះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះក៏ជាសាក្សីអំពីការនេះដែរ ពិតណាស់ "មានសាក្សីបីនាក់ក្នុងមួយ៖ ទឹកលោហិតនិងព្រះវិញ្ញាណ "[យ៉ូហាន 5 : 8 ទំ] នៅក្នុងទឹក និងឈាម យើងមានទីបន្ទាល់អំពីការសម្អាត និងការប្រោសលោះ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណ ដែលជាសាក្សីបឋម ធ្វើឱ្យយើងប្រាកដអំពីទីបន្ទាល់បែបនេះ ។ អាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យយើងឃើញនៅក្នុងឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទឹក និងឈាមហូរមកផ្នែកដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន ១៩:៣៤] ។ ដោយហេតុផលនេះ Augustine បានហៅវាថាជាប្រភពនៃសាក្រាម៉ង់របស់យើង ។ "គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណក៏បង្ហាញខ្លួនវាបន្ថែមទៀតនៅទីនេះប្រសិនបើអ្នកប្រៀបធៀបពេលមួយជាមួយនឹងពេលមួយទៀត ។ សម្រាប់រឿងនោះទាក់ទងនឹងសិរីល្អនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចដែលយើងសន្និដ្ឋានពីវគ្គជាច្រើនដ៏ល្អ ហើយជាពិសេសពីជំពូកទីប្រាំពីរនៃ យ៉ូហាន [យ៉ូហាន ៧: ៨-៩ , ៣៨-៣៩] ក្នុងន័យនេះ យើងគួរតែយល់អំពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុល៖ នៅក្រោមក្រិត្យវិន័យគឺជាស្រមោល ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ជារូបកាយ [កូឡ. ២:១៧] វាមិនមែនជាបំណងរបស់គាត់ដើម្បី ដកហូតនូវឥទ្ធិពលនៃទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណ ដែលព្រះមានព្រះហឫទ័យតាំងយូរយារណាស់មកហើយដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ដោយសច្ចៈចំពោះបុព្វបុរស ដូចដែលទ្រង់បានធ្វើចំពោះយើងសព្វថ្ងៃនេះ ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ផ្តល់ឱ្យយើង ថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចគិតថាវាចម្លែកនោះទេ ។ ពិធីនៃច្បាប់ត្រូវបានលុបចោលដោយការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

23. ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពមិនដូចគ្នានៃការប្រសិទ្ធពរចាស់ និងថ្មី

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែបដិសេធទាំងស្រុងថា Scholastic dogma (ប៉ះលើវាផងដែរ ក្នុងការឆ្លងកាត់) ដែលកត់សម្គាល់ភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងសាក្រាម៉ង់នៃច្បាប់ចាស់និងថ្មី ដូចជាប្រសិនបើអតីតពីមុនតែប៉ុណ្ណោះ ។ ជាស្រមោលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកទៀត ផ្តល់ឱ្យវាដូចការពិតបច្ចុប្បន្ន ។ ពិតប្រាកដណាស់ សាវ័កបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់អំពីអតីតកាលដូចអ្នកក្រោយ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថា ឪពុកបានបរិភោគអាហារខាងវិញ្ញាណដូចគ្នានឹងយើង ហើយពន្យល់អំពីអាហារនោះថាជាព្រះគ្រីស្ទ [១កូរិនថូស ១០:៣] ។ តើនរណាហ៊ានចាត់ទុកជាសញ្ញាទទេដែលបង្ហាញពីការរួមរស់របស់ព្រះគ្រីស្ទដល់ជនជាតិយូដា? ហើយលក្ខណៈនៃករណីដែលប៉ុលនៅទីនោះដោះស្រាយយ៉ាងច្បាស់នៅខាងយើង ។ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សណាម្នាក់ពឹងផ្អែកលើចំណេះដឹងដ៏ខ្សត់ខ្សោយនៃព្រះគ្រីស្ទ លើចំណងជើងទទេ និងសញ្ញាខាងក្រៅនៃគ្រិស្តសាសនា "គួរតែហ៊ានមើលងាយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ប៉ុលបង្ហាញគំរូនៃភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះដែលនឹងត្រូវឃើញនៅក្នុងសាសន៍យូដា ដើម្បីឱ្យយើងដឹង ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មដូចគ្នាដែលពួកគេបានរងការគំរាមកំហែងដល់យើងប្រសិនបើយើងលះបង់ខ្លួនយើងទៅនឹងអំពើអាក្រក់ដូចគ្នាឥឡូវនេះថាការប្រៀបធៀបគួរតែសមរម្យវាចាំបាច់សម្រាប់គាត់ដើម្បីបង្ហាញថាមិនមានវិសមភាពរវាងយើងនិងពួកគេនៅក្នុងគុណសម្បត្តិដែលគាត់ ហាមយើងមិនឲ្យអួតក្លែងក្លាយ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់ធ្វើឲ្យពួកគេស្មើនឹងយើងក្នុងសាក្រាម៉ង់ ហើយទ្រង់មិនទុកយើងចោលឯកសិទ្ធិដែលអាចធ្វើឲ្យព្រលឹងសង្ឃឹមថានឹងរួចពីទោសទណ្ឌឡើយ ហើយក៏មិនមានច្បាប់សម្រាប់យើងឲ្យចាត់ទុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើងច្រើនជាងគុណលក្ខ

ណៈដែលទ្រង់បានទទួលនៅកន្លែងនោះដែរ ។ ដើម្បីកាត់ស្បែក នៅពេលដែលទ្រង់ហៅវាថាជាត្រានៃសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម 4:11] ដូច្នេះ អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងគម្ពីរសាក្រាម៉ង់ នោះសាសន៍យូដាពីបុរាណបានទទួលដោយពួកគេផ្ទាល់ ពោលគឺព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងទ្រង់ខាងវិញ្ញាណ ។ ទ្រព្យសម្បត្តិ ។ ពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានអំណាចដូចគ្នានៅក្នុងសាក្រាម៉ង់របស់ពួកគេដូចគ្នានឹងយើងនៅក្នុងយើងដែរ ។ ទាំងនេះគឺជាផ្សារភ្ជាប់នៃឆន្ទៈដ៏ទេវភាពចំពោះពួកគេ ដោយរកមើលការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ប្រសិនបើគូប្រជែងរបស់យើងជាអ្នកបកប្រែដ៏ប៉ិនប្រសប់នៃសំបុត្រទៅជនជាតិហេព្រើរ ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេអាននៅទីនោះថា អំពើបាបមិនត្រូវបានលុបចោលដោយពិធីនៃក្រិត្យវិន័យទេ ពិតប្រាកដណាស់ថាស្រមោលពីបុរាណមិនមានសារៈសំខាន់សម្រាប់ភាពសុចរិតទេ [ហេព្រើរ 10 : 1] ដោយមើលទៅការប្រៀបធ្យៀបដែលបានពិភាក្សានៅទីនោះ ខណៈដែលយល់ចំណុចមួយនេះថាច្បាប់របស់ខ្លួនមិនបានចំណេញដល់អ្នករក្សាទេ ពួកគេគ្រាន់តែស្មានថាពិធីនោះជារូបដែលគ្មានការពិត ។ ប៉ុន្តែបំណងរបស់សាវ័កគឺដើម្បីកាត់បន្ថយ ច្បាប់ពិធីទៅការលំបាកទាំងអស់គឺជាអ្វីដែលត្រូវបានពិភាក្សានៅក្នុងជំពូកជាច្រើននៃសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរ ដែលថាឈាមរបស់សត្វមិនទាក់ទងនឹងមនសិការ [ហេព្រើរ ៩:១២] ; ថា ក្រិត្យវិន័យ មាន ស្រមោល នៃ ពរជ័យ នាពេល អនាគត មិនមែន ជារូបភាពនៃវត្ថុនោះទេ [ហេព្រើរ ៨:៤-៥; ១០:១] ; ថាអ្នកថ្វាយបង្គំមិនបានទទួលអ្វីដែលល្អឥតខ្ចោះពីពិធីម៉ូសេ [ហេព្រើរ ៧:១៩:៩:៩ ; ១០:១] ; និងដូច ។ ខ្ញុំនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានប៉ះ

រួចហើយនៅលើ ថាប៉ុលមិនធ្វើឱ្យពិធីនេះស្រមោលដោយសារតែពួកគេមិនមានការពិតប៉ុន្តែដោយសារតែការបំពេញរបស់ពួកគេដូច្នេះដើម្បីនិយាយដូច្នេះបានប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងភាពស្រពេចស្រពិលរហូតដល់ការលេចចេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំនិយាយថានេះត្រូវតែយល់ថាមិនមែនជាប្រសិទ្ធិភាពនោះទេប៉ុន្តែជារបៀបនៃសញ្ញា ។ ដរាបណាព្រះគ្រីស្ទបានសម្តែងនៅក្នុងសាច់ឈាមទីសំគាល់ទាំងអស់បានបង្ហាញពីគាត់ហាក់ដូចជាអវត្តមាន ទោះជាគាត់អាចបង្ហាញវត្តមានរបស់ព្រះចេស្តានិងខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ក្នុងចំណោមអ្នកជឿក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែយើងគួរកត់សម្គាល់ជាពិសេសថា ក្នុងវគ្គទាំងអស់នេះ ប៉ុលមិនមែននិយាយដោយសាមញ្ញទេ ប៉ុន្តែដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ ដោយសារគាត់មានជម្លោះជាមួយសាវ័កក្លែងក្លាយដែលប្រាថ្នាឱ្យគោរពបូជាក្នុងពិធីតែម្នាក់ឯងដោយមិនគិតពីព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីបដិសេធពួកគេ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយដើម្បីចាត់ទុកតម្លៃនៃពិធីដែលមានចំពោះខ្លួនគេប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេព្រើរក៏បានស្វែងរកការបញ្ចប់នេះដែរ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងចងចាំថា នៅទីនេះការពិភាក្សាមិនមែននិយាយអំពីពិធីដែលធ្វើឡើងក្នុងន័យពិត និងធម្មជាតិរបស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែបានបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយទៅជាការបកស្រាយមិនពិត និងខុសឆ្គង ។ មិនមែនអំពីការប្រើច្បាប់របស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែការបំពានអបិយជំនឿរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលគួរឲ្យឆ្ងល់នោះ ប្រសិនបើលុយកាក់ដែលត្រូវកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានដកចេញពីកម្លាំងទាំងអស់! ព្រោះនៅពេលដែលវត្ថុដែលមានសញ្ញាត្រូវបានដកចេញ អ្វីៗទាំងអស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទីសំគាល់នោះនឹងលែងទៅជាអ្វីវិញ ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវដោះស្រាយជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលគិតតែពីនំម៉ាណា ក្រៅពីអាហារសម្រាប់ក្រពះ

នោះទ្រង់នឹងរៀបចំសុន្ទរកថារបស់ទ្រង់ទៅនឹងគំនិតអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់ដែលចិញ្ចឹមព្រលឹងដល់សេចក្តីសង្ឃឹមនៃអមតៈ ទ្រង់ចែកចាយអាហារប្រសើរជាង [យ៉ូហាន 6:២៧] ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកត្រូវការចម្លើយកាន់តែច្បាស់ចំពោះការជំទាស់ នោះបញ្ហាទាំងអស់នឹងមកដល់៖ ដំបូង រាល់ពិធីដ៏អធិកអធមដែលមាននៅក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ លុះត្រាតែវាត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជារឿងដ៏ខ្ចី និងគ្មានតម្លៃ ទីពីរពួកគេបានមើលទៅព្រះគ្រីស្ទក្នុងរបៀបដែលពេលដែលទ្រង់ បានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងសាច់ឈាមនោះពួកគេបានសម្រេចនូវការ សម្រេច របស់ពួកគេជាចុងក្រោយ វាជាការសមគួរដែលពួកគេត្រូវបានបិទទ្វារដោយការយាងមករបស់គាត់ ដូចជាស្រមោលបាត់នៅក្នុងពន្លឺដ៏ច្បាស់នៃព្រះអាទិត្យ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារខ្ញុំពន្យារការពិភាក្សាបន្ថែមទៀតអំពីបញ្ហានេះទៅកន្លែងដែលខ្ញុំមានគម្រោងប្រៀបធៀបពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹជាមួយនឹងការកាត់ស្បែកឥឡូវនេះខ្ញុំសូមលើកយករឿងនេះមកនិយាយដោយសង្ខេបប៉ុណ្ណោះ ។

24. ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពខុសគ្នា: ភាពខុសគ្នារបស់ Augustine

ប្រហែលជាការសរសើរមិនដាច់ពីមាត់នៃសាក្រាម៉ង់ដែលត្រូវបានអាននៅក្នុងអ្នកនិពន្ធបុរាណទាក់ទងនឹងសញ្ញារបស់យើងបានបញ្ឆោតពួកសូហ្ស៊ីនដ៏កំសត់ទាំងនេះ ។ នេះជាការថ្លែងរបស់ Augustine ថា៖ « សាក្រាម៉ង់នៃច្បាប់ចាស់បានសន្យាចំពោះព្រះអង្គសង្គ្រោះតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែយើងបានផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះ» ។ ដោយមិនបានកត់សម្គាល់ថាការនិយាយទាំងនេះនិងស្រដៀងគ្នានេះត្រូវបានបំផ្លើសនោះទេ ពួកគេក៏បានបោះពុម្ពនូវការនិយាយបំផ្លើសរបស់ពួកគេដែរ ប៉ុន្តែក្នុងន័យទាំងស្រុង ។ ខុសពីសំណេររបស់បុព្វបុរស ។ សម្រាប់

Augustine មានន័យដូចគ្នានឹងការសរសេរនៅកន្លែងផ្សេងដែរ ៖ «សាក្រាម៉ង់នៃក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេបានទាយទុកជាមុនអំពីព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់យើងប្រាប់អំពីព្រះគ្រីស្ទ» ។ ដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ «អ្នកទាំងនោះតំណាងគាត់នៅពេលដែលគាត់កំពុងរង់ចាំ ប៉ុន្តែយើងបង្ហាញគាត់ដូចជាអ្នកដែលបានមកហើយ» ។ ចង្អុលទៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ « ក្រិត្យវិន័យ និងព្យាការីមានសាក្រាម៉ង់ដែលប្រាប់ពីរឿងមួយនឹងមកដល់ ប៉ុន្តែសាក្រាម៉ង់នៃពេលវេលារបស់យើងបញ្ជាក់ថាអ្វីដែលពីមុនបានប្រកាសថាជាព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគតបានមកដល់ហើយ» ។ ប្រសិទ្ធភាពដែលគាត់ពន្យល់នៅក្នុងកន្លែងជាច្រើនដូចពេលដែលគាត់ និយាយថាសាក្រាម៉ង់របស់សាសន៍យូដាមានភាពខុសគ្នានៅក្នុងទី សំគាល់ របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែមានភាពស្មើគ្នាក្នុងន័យនេះ ខុសគ្នានៅក្នុងរូបរាងដែលអាចមើលឃើញ ប៉ុន្តែស្មើគ្នានៅក្នុងអំណាចខាងវិញ្ញាណ ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ក្នុងទីសំគាល់ផ្សេងគ្នាមានជំនឿដូចគ្នា វាក៏ដូចគ្នានឹងទីសំគាល់ផ្សេងគ្នាដែរ ព្រោះពាក្យផ្សេងៗគ្នាព្រោះពាក្យផ្លាស់ប្តូរសំឡេងពីពេលមួយទៅពេលមួយ ហើយពាក្យមិនមែនជាទីសំគាល់នោះទេ ។ ពិសា តែមិនមែនរូបកាយតែមួយ ដូចយើងទេ សូមមើល របៀបដែលសេចក្តីជំនឿសំខាន់ ខណៈពេលដែលទីសំគាល់ផ្លាស់ប្តូរ ជាមួយនឹងពួកគេ ព្រះគ្រីស្ទជាថ្មដា [១កូរិនថូស 10 : 4] សម្រាប់ពួកយើង ព្រះគ្រីស្ទគឺជារបស់ដែលដាក់នៅលើអាសនៈ ។ ពួកគេបានផឹកជាសាក្រាម៉ង់ដ៏អស្ចារ្យ ជាទឹកដែលហូរចេញពីថ្ម ៖ ចូរជាមនុស្សល្ងីល្ងើដឹងពីអ្វីដែលយើងផឹក ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកមើលរូបរាងដែលអាចមើលឃើញ ពួកគេបានផឹកអ្វីផ្សេង បើអ្នកមើលពីអត្ថន័យខាងក្នុង ពួកគេផឹកភេសជ្ជៈខាងវិញ្ញាណដូចគ្នា វគ្គមួយទៀត : " នៅក្នុងអាថ៌

កំបាំង ពួកគេមានអាហារ និងភេសជ្ជៈដូចគ្នាជាមួយយើង ប៉ុន្តែនៅក្នុងសញ្ញា សម្គាល់ មិនមែននៅក្នុងរូបរាងទេ ។

ពួកគេនៅក្នុងថ្មត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងនៅក្នុងសាច់ឈាម ។ "60 1303 ប៉ុន្តែចំពោះរឿងនេះ យើងក៏ទទួលស្គាល់នូវភាពខុសប្លែកគ្នាខ្លះដែរ "សម្រាប់ទាំង ពីរបញ្ជាក់ថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ និងព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវ បានប្រទានមកយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែរបស់យើងគឺច្បាស់ជាង និងភ្លឺជា ង ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទាំងពីរត្រូវបានបង្ហាញចេញ , 61 ប៉ុន្តែនៅក្នុង របស់យើងកាន់តែសម្បូរបែប និងពេញលេញ ពោលគឺស្របតាមភាពខុសគ្នា រវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលយើងបានពិភាក្សាខាងលើ ហើយ នេះគឺជាអ្វីដែល Augustine ដូចគ្នាមានន័យ (ដែលយើងដកស្រង់ជាញឹកញាប់ ថាជាសាក្សីដ៏ល្អបំផុត និងគួរឱ្យទុកចិត្តបំផុតនៃទាំងអស់គ្នា ។ បុរាណកាល) ក្នុងការបង្រៀនថា នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសម្តែង ពិធីសាក្រាម៉ង់ ត្រូវបានបង្កើតឡើង មានចំនួនតិចជាង មានភាពអស្ចារ្យក្នុងអត្ថន័យ កាន់តែ អស្ចារ្យនៅក្នុងអំណាច ។62 ជាការល្អដែលអ្នកអានរបស់យើងបានយល់យ៉ាងខ្លី អំពីរឿងនេះផងដែរ: អ្វីក៏ដោយដែលពួកសុភីសបានសុបិនអំពី opus operatum63 មិនត្រឹមតែមិនពិតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយពីធម្មជាតិនៃសាក្រាម៉ង់ ដែលព្រះបានបង្កើតដូច្នេះថា អ្នកជឿ ជនក្រីក្រ និងដកហូតទំនិញទាំងអស់ មិនគួរយកអ្វីមកឱ្យវាទេ ក្រៅពីការសុំទាន ។ ថានៅក្នុងការទទួលសាក្រាម៉ង់អ្នក ជឿមិនធ្វើអ្វីដើម្បីទទួលបានការសរសើរទេហើយថាសូម្បីតែនៅក្នុងទង្វើនេះ (ដែលនៅលើផ្នែករបស់ពួកគេគ្រាន់តែជាអកម្ម) គ្មានការងារណាមួយអាចត្រូវ បានកំណត់សម្រាប់ពួកគេ ។

ជំពូកទី XV

¨ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការលាងទោសដល់នៃការចូលរួមរបស់យើងនៅក្នុងការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងនៅក្នុងព្រះសចនររបស់ទ្រង់ផងដែរ, 1-6)

1. អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាសញ្ញានៃការចាប់ផ្តើម ដោយយើងបានទទួល ចូលទៅក្នុងសង្គមនៃក្រុមជំនុំ ដើម្បីឱ្យយើងបានបញ្ចូលក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងអាចត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលក្នុងចំនោមកូនរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ « បុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានប្រទានមកយើងដោយព្រះសម្រាប់ចុងបញ្ចប់ទាំងនេះ » (ដែលខ្ញុំបានបង្រៀនឲ្យក្លាយជាអ្នករាល់គ្នាទូទៅចំពោះការប្រសិទ្ធពរទាំងអស់) : ទីមួយ ដើម្បីបម្រើសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅចំពោះទ្រង់ ; ទីពីរ ដើម្បីបម្រើការសារភាពរបស់យើងចំពោះមុខបុរស ។ យើងនឹងចាត់ចែងតាមលំដាប់ដោយហេតុផលសម្រាប់ទិដ្ឋភាពនីមួយៗនៃស្ថាប័នរបស់ខ្លួន ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនាំមកនូវសេចក្តីជំនឿរបស់យើងបីយ៉ាង ដែលយើងត្រូវដោះស្រាយជាលក្ខណៈបុគ្គល ។ រឿងដំបូងដែលព្រះអម្ចាស់កំណត់សម្រាប់យើងគឺថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែជាសញ្ញាសម្គាល់ និងជាភស្តុតាងនៃការសម្អាតរបស់យើង ; ឬ (ប្រសើរជាងដើម្បីពន្យល់ពីអ្វីដែលខ្ញុំមានន័យ) វាដូចជាឯកសារបិទជិតដើម្បីបញ្ជាក់ដល់យើងថា អំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានលុបចោល លុបចោល និងលុបចោល ដែលពួកគេមិនអាចមករកទ្រង់ ត្រូវបានគេចងចាំ ឬចោទ

ប្រកាន់មកលើយើង ។ ដ្បិតទ្រង់សព្វព្រះទ័យឲ្យអស់អ្នកដែលជឿទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ការផ្តាច់បាប [ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ។ ដូច្នោះហើយ អស់អ្នកដែលបានចាត់ទុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថាគ្មានអ្វីក្រៅពីសញ្ញាសម្គាល់ និងសញ្ញាសម្គាល់ដែលយើងសារភាពសាសនារបស់យើងនៅចំពោះមុខមនុស្ស ដូចជាទាហានដែលកាន់សញ្ញានៃមេបញ្ជាការរបស់ពួកគេជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសាសនារបស់ពួកគេ មិនបានថ្លឹងថ្លែងពីអ្វីដែលជាចំណុចសំខាន់នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ វាគឺជាការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយការសន្យានេះថា ៖ «អ្នកណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ» [ម៉ាកុស ១៦:១៦] ។

*2. ព្រះគុណមិនមែននៅក្នុងទឹកដោយគ្មានព្រះបន្ទូល **

ក្នុងន័យនេះយើងត្រូវយល់ពីអ្វីដែលប៉ុលបានសរសេរថា: ថាក្រុមជំនុំ "ត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធ" ដោយព្រះគ្រីស្ទកូនក្រមុំនិង "បានសម្អាតដោយការលាងទឹកនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ។ [អេភ ៥:២៦] ។ ហើយវគ្គមួយទៀត ៖ « ទ្រង់បានសង្គ្រោះយើង ... ដោយគុណធម៌នៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ តាមរយៈការលាងនៃការបង្កើតឡើងវិញ និងការកើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » ។ ហើយដោយពេត្រុស ៖ « ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ... សង្គ្រោះយើង » [ពេត្រុសទី១ ៣:២១]សម្រាប់ប៉ុល មិនមែនមានន័យថា មានន័យថាការសម្អាត និងការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចដោយទឹក ឬថាទឹកនោះមាននៅក្នុងខ្លួនវានូវអំណាចដើម្បីសម្អាត បង្កើតឡើងវិញ និងជាថ្មី . ហើយក៏មិនមែនជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ ប៉ុន្តែមានតែនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់នេះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទទួលចំណេះដឹង និងភាពប្រាកដប្រជានៃអំណោយបែប

នេះ ។ នេះជាពាក្យដែលខ្លួនគេពន្យល់ច្បាស់ល្អម ។ ដ្បិតប៉ុលបានចូលរួមជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនៃជីវិត និងបុណ្យជ្រមុជទឹក ដូចជាគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «តាមរយៈដំណឹងល្អ សារនៃការសម្អាត និងការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់យើងត្រូវបាននាំមកជូនយើង ; តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ សារត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ ។ « ហើយពេត្រុសបន្ថែមភ្លាមៗថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនេះមិនមែនជាការដកយកភាពកខ្វក់ចេញពីសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែជាសតិសម្បជញ្ញៈដ៏ល្អនៅចំពោះព្រះ [ពេត្រុសទី 1 3:21] ដែលកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសន្យាថាយើងគ្មានការបន្សុទ្ធក្រៅពីការប្រោះព្រំនៃព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ ឈាម ដែលត្រូវបានបញ្ចូនមកដោយទឹក ពីភាពស្រដៀងទៅនឹងការលាងសំអាត និងការលាង ។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាអាចនិយាយថា យើងត្រូវបានសម្អាតដោយទឹកនេះ ដែលបញ្ជាក់ដោយប្រាកដថាលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាផ្កាភ្លើងពិត និងតែមួយគត់របស់យើង ? ដើម្បីបដិសេធការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងរបស់អ្នកដែលសន្មតថាអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងជាអំណាចនៃទឹកអាចត្រូវបានស្វែងរកក្នុងអត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយខ្លួនឯងដែលទាញយើងឱ្យឆ្ងាយមិនត្រឹមតែពីធាតុដែលមើលឃើញដែលជួបនឹងភ្នែករបស់យើង ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាមកពីមធ្យោបាយផ្សេងទៀតដែលវាទាញយើងទៅឆ្ងាយ ។
អាចដាក់ចិត្តរបស់យើងលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់

3. និមិត្តសញ្ញានៃការសំអាតពេញមួយជីវិត!

ក្រោយ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវតែស្វែងរកមធ្យោបាយដោះស្រាយថ្មីនៃការលុបចោលនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ផ្សេងទៀត ដូចជាប្រសិនបើកម្លាំងរបស់អតីតត្រូវបានចំណាយ ។ "នៅដើមដំបូង កំហុសនេះបានធ្វើឱ្យមនុស្សមួយចំនួន

បដិសេធការចាប់ផ្តើមដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក លុះត្រាតែនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់បំផុតនៃជីវិត និងពេលដកដង្ហើមចុងក្រោយរបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេអាចទទួលបានការលើកលែងទោសពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែដឹងថា នៅពេលណាដែលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះយើងត្រូវបានគេលាងជម្រះ និងសម្អាតអស់មួយជីវិតរបស់យើងម្តង ។ ដើម្បីឱ្យយើងប្រាកដ និងជឿជាក់ជានិច្ចចំពោះការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។ ត្បិតថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក គ្រប់គ្រងតែម្តងគត់ ហាក់ដូចជាបានកន្លងផុតទៅហើយ ប៉ុន្តែវានៅតែមិនត្រូវបានបំផ្លាញដោយអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ ។ សម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងវា ភាពបរិសុទ្ធដែលមិនធ្លាប់មាន វាស្មោកគ្រោកដោយគ្មានកន្លែងណាឡើយ ប៉ុន្តែបានកប់ ហើយសម្អាតរាល់ភាពសៅហ្មងរបស់យើង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពីការពិតនេះ យើងមិនគួរឈប់សម្រាកដើម្បីធ្វើបាបនៅពេលអនាគតទេ ព្រោះនេះមិនបានបង្រៀនយើងឲ្យក្លាហានខ្លាំងនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់តែមនុស្សមានបាបដែលថ្ងូរ ឈឺយហត់ និងសង្កត់សង្កិនដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីពួកគេអាចមានអ្វីមួយដើម្បីលើកពួកគេឡើង ហើយលួងលោមពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យធ្លាក់ទៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់ និងភាពអស់សង្ឃឹម ។ ប៉ុលមានប្រសាសន៍ដូច្នេះថា ៖ « ព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវធ្វើជាអ្នកដកខ្លួនចេញសម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាបពីអតីតកាល» [រ៉ូម ៣:២៥] ។ ដោយសារនេះប៉ុល មិនបដិសេធថាយើងទទួលបានក្នុងព្រះគ្រីស្ទឥតឈប់ឈរ និង មិន ឈប់អត់ទោសពីអំពើបាបរហូតដល់ស្លាប់ ប៉ុន្តែ ទ្រង់បញ្ជាក់ថាព្រះបិតាបានប្រទានដល់តែមនុស្សមានបាបក្រីក្រប៉ុណ្ណោះ ដែលបានរងរបួសដោយសញ្ញានៃសតិសម្បជញ្ញៈ ទ្រង់ដកដង្ហើមធំ

ឲ្យគ្រូពេទ្យ ។ ដល់ពួកគេ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះត្រូវបានផ្តល់ជូន ។ អស់អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើនិទណ្ឌភាព ដេញតាមឱកាស និងអនុញ្ញាតឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីសេចក្តីក្រោធ និងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះឡើយ ។

*4. ទំនាក់ទំនងពិតនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការប្រែចិត្ត **

ទិដ្ឋភាពមួយទៀត ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាត្រូវបានទទួលយ៉ាងទូលំទូលាយថា ដោយសារអត្ថប្រយោជន៍នៃការប្រែចិត្ត និងពីគន្លឹះដែលយើងទទួលបានបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ការអភ័យទោសដែលនៅក្នុងការបង្កើតឡើងវិញដំបូងរបស់យើងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកតែម្នាក់ឯង ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបង្កើតគំនិតនេះខុសដោយការមិនដឹងថាអំណាចនៃកូនសៅដែលពួកគេនិយាយ ដូច្នេះអាស្រ័យលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលវាមិនគួរត្រូវបានកាត់ចេញពីវាដោយមធ្យោបាយណាឡើយ ។ មនុស្សមានបាបទទួលការអត់ទោសដោយកិច្ចបំរើរបស់ពួកជំនុំ នោះមិនមែនដោយគ្មានសេចក្តីអធិប្បាយពីដំណឹងល្អនោះទេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីទៅជាធម្មជាតិនៃការអធិប្បាយនេះ? ថាយើងត្រូវបានសម្អាតអំពើបាបរបស់យើងដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តើអ្វីជាទីសំគាល់និងទីបន្ទាល់នៃការលាង ប៉ុន្តែពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ ? ដូច្នេះ យើងឃើញថាការរំលាយចោលមានការយោងទៅលើបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ហើយកំហុសនេះបានផ្តល់ឱ្យយើងនូវសាក្រាម៉ង់ប្រឌិតនៃ penance ។ ខ្ញុំបានប៉ះលើ ចំណុចនេះពីមុនហើយខ្ញុំ នឹង បញ្ចប់ការពិភាក្សានៅកន្លែងត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែកុំឆ្ងល់ថាតើមនុស្សប្រុសដែលមកពីភាពក្រអឺតក្រទមនៃនិស្ស័យរបស់ពួកគេត្រូវបានភ្ជាប់ដោយឥតឈប់ឈរចំពោះវត្តក្នុងរូដ នោះក៏ក្បត់កំហុសនេះផងដែរដោយការពិតដែលថាពួកគេមិនពេញចិត្តនឹងការណែនាំដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះទេ ពួក

គេបានណែនាំជំនួយថ្មីដែលបង្កើតដោយខ្លួនឯង! "ដូចជាថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនមែនជាពិធីបុណ្យសាក្រាម៉ង់ទេ! ប៉ុន្តែប្រសិនបើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានសរសើរដល់យើងពេញមួយជីវិត អំណាចនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក៏គួរតែពង្រីកដល់កម្រិតដូចគ្នាដែរ ។ នៅពេលណាដែលពួកគេមានបញ្ហាដោយចិត្តនៃកំហុសរបស់ពួកគេអាចផ្សងព្រេងដើម្បីរំឭកខ្លួនពួកគេអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេថាពួកគេអាចត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយធានានូវការសម្អាតតែមួយគត់និងជារៀងរហូតដែលយើងមាននៅក្នុងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

5. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការបញ្ចាំ និងការបន្តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ "

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក៏នាំមកនូវអត្ថប្រយោជន៍មួយទៀតផងដែរ ព្រោះវាបង្ហាញយើងពីការប្រឌិតរបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងជីវិតថ្មីនៅក្នុងទ្រង់ ។ " " កប់ជាមួយគាត់ទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីឲ្យយើងបានដើរក្នុងជីវិតថ្មី" [រ៉ូម ៦ : ៣-៤] តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់មិនត្រឹមតែដាស់តឿនយើងឲ្យដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាទ្រង់បានដាស់តឿនយើងទេ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដើម្បីសុគតតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់យើង ដោយគំរូនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានដាស់តឿនដល់សេចក្តីសុចរិតដោយគំរូនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏កាន់នូវអ្វីដែលខ្ពស់ជាងនេះផងដែរ ពោលគឺ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឱ្យយើងចែករំលែកនៅក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ ។ ដើម្បីអោយយើងជាប់ក្នុងវា [រ៉ូម 6 : 5] ហើយដូចជាមែកឈើទាញសារធាតុ និងអាហារបំប៉នពីឫសទៅដែលវាត្រូវបានផ្សាំ ដូច្នេះអស់អ្នកដែលទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយជំនឿត្រឹមត្រូវពិតជាមានអារម្មណ៍ថាប្រសិទ្ធភាពនៃការងារនៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការស្លាប់សាច់ឈាម

របស់ពួកគេ រួមជាមួយនឹង t គាត់ធ្វើការអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់នៅក្នុងការរស់ឡើងវិញនៃព្រះវិញ្ញាណ [រ៉ូម ៦:៨]។ ពីនេះ ប៉ូលយកឱកាសសម្រាប់អតីត: ប្រសិនបើយើងជាគ្រីស្ទាន យើងត្រូវស្លាប់ដើម្បីអំពើបាប ហើយរស់ដើម្បីសុចរិត [រ៉ូម ៦:១១]។ គាត់ប្រើអំណះអំណាងដូចគ្នានេះនៅកន្លែងមួយទៀត៖ យើងត្រូវបានគេកាត់ស្បែក ហើយដកបុរសចំណាស់ចេញ បន្ទាប់ពីយើងត្រូវបានគេបញ្ចុះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [កូឡ 2 : 11-12] ។ ហើយក្នុងន័យនេះ ក្នុងវគ្គដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ពីមុន ទ្រង់បានហៅវាថា ការលាងនៃការបង្កើតឡើងវិញ និងនៃការកើតឡើងវិញ [ទីតុស 3 : 5] ដូច្នេះ ការលើកលែងទោសដោយឥតគិតថ្លៃពីអំពើបាប និងការកាត់ទោសពីភាពត្រឹមត្រូវត្រូវបានសន្យាជាមុននឹងយើង ។ ហើយបន្ទាប់មកព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើកំណែទម្រង់យើងទៅរកជីវិតថ្មី ។

6. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការរួបរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ

ជាចុងក្រោយ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងទទួលបានពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អត្ថប្រយោជន៍នៃទីបន្ទាល់ដ៏ប្រាកដរបស់វាចំពោះយើងថា យើងមិនត្រឹមតែត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ និងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការរួបរួមគ្នាចំពោះព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ទើបយើងក្លាយជាអ្នកចែករំលែកនៅក្នុង ពរជ័យទាំងអស់របស់គាត់ ។ ដ្បិតទ្រង់បានឧទ្ទិស និងញែកបាបកម្មជាបរិសុទ្ធក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ [ម៉ាថាយ ៣:១៣] ដើម្បីឲ្យគាត់មានវា ។

រួមជាមួយនឹងពួកយើងជាចំណងដ៏រឹងមាំបំផុតនៃសហជីព និងសហសេវិកដែលគាត់បានកំណត់ដើម្បីបង្កើតជាមួយយើង ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបញ្ជាក់ថាយើងជាកូន

របស់ព្រះពីការដែលយើងដាក់លើព្រះគ្រីស្ទក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [កាឡាទី៣: ២៦-២៧]។ ដូច្នេះ យើងឃើញថា ការសម្រេចនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលសម្រាប់ហេតុផលនេះផងដែរ យើងហៅវត្ថុត្រឹមត្រូវនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។ ហេតុដូច្នេះ វាមិនចម្លែកទេដែលថាសាវ័កត្រូវបានរាយការណ៍ថាបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមទ្រង់ [កិច្ចការ 8:16 ; 19 : 5] ទោះបីជាពួកគេក៏ត្រូវបានគេលាក់ដើម្បីធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះវិញ្ញាណដែរ (ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ដ្បិតអំណោយទានទាំងអស់របស់ព្រះដែលបានថ្លែងក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ប៉ុន្តែនេះមិនអាចធ្វើបានឡើយ។ លុះត្រាតែអ្នកណាដែលធ្វើពិធីជ្រមុជក្នុងព្រះគ្រីស្ទមិនហៅព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងព្រះវិញ្ញាណទេ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ពីព្រោះព្រះវរបិតាដ៏មេត្តាករុណារបស់យើង ដែលមានបំណងចង់ទទួលយើងទៅក្នុងព្រះគុណ ស្របតាមសេចក្តីសប្បុរសដ៏វិសេសវិសាលរបស់ទ្រង់ បានតាំងអ្នកសម្របសម្រួលនេះនៅក្នុងចំណោមពួកយើង។ ដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្តចំពោះយើងនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែយើងទទួលបានការបង្កើតឡើងវិញដោយការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណ និងជាមួយធម្មជាតិថ្មីនិងខាងវិញ្ញាណ។ សម្រាប់ហេតុផលនេះយើងទទួលបាននិងដូច្នេះដើម្បីនិយាយ យល់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង ព្រះវរបិតាជាបុព្វហេតុ ក្នុងព្រះរាជបុត្រា និងដោយព្រះវិញ្ញាណ ឥទ្ធិពលនៃការបន្សុត និងការបង្កើតឡើងវិញរបស់យើង។ ដូច្នេះ យ៉ូហានបានជ្រមុជទឹកដំបូង ដូច្នេះក្រោយមក ពួកសាវ័កបានធ្វើ "ដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃការប្រែចិត្ត ចំពោះការអត់

ទោសបាប" [ម៉ាថាយ ៣:៦; ១១; លូកា ៣:១៦; យ៉ូហាន ៣:២៣:៤:១] - មានន័យដោយពាក្យ « ការប្រែចិត្ត » ការកើតឡើងវិញបែបនេះ ; ហើយ ដោយ "ការអត់ទោសបាប" ការសម្អាត ។

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានមិនខុសពីសាវ័កទេ: អត្ថន័យរបស់វាតំណាងឱ្យ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងនិក្ខមនំ, 7-9)

7. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគ្រីស្ទាន

តាមរយៈនេះ យើងក៏ត្រូវបានធានាថា កិច្ចបំរើរបស់យ៉ូហានគឺដូចគ្នាបេះបិទនៅ ពេលក្រោយ ។ ប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះសាវ័ក ។ សម្រាប់ដៃផ្សេងគ្នាដែលគ្រប់គ្រង ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនធ្វើឱ្យវាខុសគ្នា ; ប៉ុន្តែគោលលទ្ធិដូចគ្នាបង្ហាញថាវាជា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដូចគ្នា ។ យ៉ូហាន និងពួកសាវ័កបានយល់ព្រមលើគោល លទ្ធិតែមួយ៖ ទាំងពីរបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដើម្បីប្រែចិត្ត ទាំងការអភ័យ ទោសពីអំពើបាប ទាំងនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលការប្រែចិត្ត និងការ អភ័យទោសពីអំពើបាបបានមក ។ យ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះគ្រីស្ទ ជាកូនចៀមនៃព្រះ ដែលអំពើបាបរបស់លោកិយនឹងត្រូវដកចេញ [យ៉ូហាន ១: ២៩] ។ ក្នុងរឿងនេះ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យទ្រង់ជាថង់មួយដែលអាចទទួលយកបាន ចំពោះព្រះវរបិតា ហើយជាអ្នកធ្វើបាបនៃភាពសុចរិត និងជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តី សង្គ្រោះ ។ តើសាវ័កអាចបន្ថែមអ្វីដល់ការសារភាពនេះ? ដូច្នេះ កុំឲ្យអ្នក ណាពិបាកចិត្តនឹងការព្យាយាមរបស់អ្នកនិពន្ធសម័យបុរាណ ដើម្បីឲ្យរឿងមួយ ខុសពីរឿងមួយទៀតឡើយ ។ យើងមិនគួរឲ្យតម្លៃទៅលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួក គេ ក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យវារង្គោះរង្គើភាពជាក់លាក់នៃបទគម្ពីរនោះទេ ។

សម្រាប់អ្នកណាដែលចូលចិត្តស្តាប់ Chrysostom បដិសេធថាការអត់ទោសបាប ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន "ជាជាងលូកាអះអាង ផ្ទុយពីដែលយ៉ូហានបាទីស្នូបានអធិប្បាយពីការប្រែចិត្តដល់ការអត់ទោសបាប [លូកា 3: 3] ? ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពីអំពើបាបរបស់យ៉ូហានត្រូវបានរំសាយចោលដោយក្តីសង្ឃឹម ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានលុបចោលតាមការពិត ។ ដោយសារអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់ថាលោកយ៉ូហានបានសន្យាថានឹងអត់ទោសបាបនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់គាត់ ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវតែចុះខ្សោយភាសានេះ នៅពេលដែលគ្មានការចាំបាច់បង្ខំយើង ។ ធ្វើដូច្នេះ? ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែស្វែងរកភាពខុសគ្នារវាងពួកគេពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះគាត់នឹងមិនមានអ្វីខុសប្លែកពីអ្វីដែលយ៉ូហានបាបបានកំណត់នៅក្នុងព្រះអង្គដែលនឹងយាងមកនោះទេ ប៉ុន្តែពួកសាវ័កដែលបានបង្ហាញអង្គទ្រង់រួចហើយ [លូកា ៣:១៦ កិច្ចការ ១៩ : ៤] ॥

8. ភាពខុសគ្នានៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ មិនមែននៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ការពិតដែលថាព្រះគុណដ៏បរិបូរនៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានចាក់ចេញចាប់តាំងពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនបម្រើដល់ការបង្កើតពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដ៏សម្បូរបែបនោះទេ ។ សម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែល សាវ័កដែលគ្រប់គ្រងក្នុងអំឡុងពេលកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅផែនដីត្រូវបានហៅថាទ្រង់ ។ ហើយក៏ប៉ុន្តែ មិនមានបរិបូរណ៌នៃព្រះវិញ្ញាណជាងបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានទេ ។ សូម្បីតែបន្ទាប់ពីការឡើងសោយរាជ្យរបស់ទ្រង់ ជនជាតិសាម៉ារីទោះជាពួកគេបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណធំជាងអ្នកជឿមុនៗដែរ ដរាបណាពេត្រុស និង យ៉ូ

ហានត្រូវបានចាត់ឱ្យទៅដាក់ដៃលើពួកគេ [កិច្ចការ ៨:១៤] ។ ខ្ញុំជឿថាអ្នកនិពន្ធសម័យដើម នៅពេលដែលពួកគេនិយាយថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានគ្រាន់តែជាការរៀបចំសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ត្រូវបានគេបញ្ជោតដោយសារតែពួកគេអានថា អ្នកដែលធ្លាប់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានម្តង បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញដោយប៉ូល [កិច្ចការ១៩:៣ , ៦] ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេវង្វេងក្នុងរឿងនេះ នឹងត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់លាស់នៅក្នុងកន្លែងសមរម្យ ។ «តើអ្វីទៅជាអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់លោកយ៉ូហានដែលថាគាត់បានជ្រមុជទឹកដោយទឹក ប៉ុន្តែថាព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមកដើម្បីធ្វើពិធីជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដោយភ្លើង [ម៉ាថាយ ៣:១១; លូកា ៣:១៦] នេះអាចពន្យល់បានជាពីរបីម៉ាត់ យ៉ូហានមិនមានន័យថាដើម្បីបែងចែកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមួយប្រភេទពីបុណ្យជ្រមុជទឹកមួយប្រភេទទៀតទេ ប៉ុន្តែគាត់បានប្រៀបធៀបបុគ្គលរបស់គាត់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ—ថាគាត់ជាអ្នកបម្រើទឹក ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយថាអំណាចនេះនឹងត្រូវបានប្រកាស

ដោយអព្ភូតហេតុដែលអាចមើលឃើញនៅថ្ងៃដែលគាត់នឹងបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណហូលទៅពួកសាវកនៅក្រោមអណ្តាតភ្លើង [កិច្ចការ 2: 3] ។ តើសាវ័កអាចអួតអំពីអ្វីលើសពីនេះ? ហើយអ្នកដែលធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃនេះយ៉ាងណា? ដ្បិតពួកគេគ្រាន់តែជាអ្នកបម្រើនៃទីសំគាល់ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកនិពន្ធនៃព្រះគុណខាងក្នុង ដូចអ្នកនិពន្ធបុរាណដូចគ្នានៅគ្រប់ទីកន្លែងបង្រៀន ហើយជាពិសេសគឺ Augustine ដែលនៅក្នុងជម្ពោះជាមួយ

Donatists ពឹងផ្អែកជាចម្បងលើអំណះអំណាងនេះ ៖ អ្នកណាអាចធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯង ។

9. គំរូនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងសញ្ញាចាស់

ការណ៍ទាំងនេះដែលយើងបាននិយាយទាំងការបញ្ចុះសព និងការលាងត្រូវបានទុកជាមុខសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលនៅក្នុងដំណើររឿងនេះបាននិយាយដោយសារកថា "បានបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុង ពពក និងក្នុងសមុទ្រ [I កូរិនថូស ១០:២] ។ Mortification ត្រូវបានតំណាងឲ្យនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចេញពីអំណាចត្រួតត្រា និងទាសភាពដ៏ឃោរឃៅរបស់ព្រះចៅផារ៉ោន ទ្រង់បានធ្វើផ្លូវសម្រាប់ពួកគេតាមសមុទ្រក្រហម [និក្ខមនំ ១៤:២១] ហើយបានលង់ទឹកស្លាប់ទាំងផារ៉ោនផ្ទាល់ និងកងទ័ពអេស៊ីប ដែលកំពុងតាមប្រមាញ់យ៉ាងក្តៅគគុក និងស្ទើរតែនៅពីក្រោយខ្នង [និក្ខមនំ ១៤: ២៦-២៨] ។ ដូចគ្នានេះដែរ លោកក៏សន្យានឹងយើងក្នុងពិធីជ្រមុជទឹក ហើយបង្ហាញយើងតាមទីសំគាល់មួយថា យើងត្រូវបានគេនាំចេញដោយឫទ្ធានុភាពរបស់លោក ហើយរំដោះចេញពីទាសភាពនៅស្រុកអេស៊ីប នោះគឺពីចំណងនៃអំពើបាប ។ ព្រះចៅផារ៉ោនរបស់យើង ពោលគឺអារក្សបានត្រូវលង់ទឹកហើយ ទោះបីជាវាមិនឈប់ធ្វើទុក្ខ និងនឿយហត់ដល់យើងក៏ដោយ ។ ទោះជាជនជាតិអេស៊ីបមិនត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងជម្រៅនៃសមុទ្រទេ ប៉ុន្តែគាត់បានទុកចោលនៅលើច្រាំង នៅតែធ្វើឱ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលភ័យខ្លាចដោយរូបរាងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនអាចធ្វើបាបពួកគេបានទេ ។ [១៤ : ៣០-៣១] ដូច្នេះ ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងនេះក៏នៅតែគំរាមកំហែង ធ្វើឲ្យអារ៉ុធរបស់គេមានក្លិនស្អុយ ប៉ុន្តែមិនអាចយកឈ្នះបានឡើយ ។ នៅក្នុងពពក

[លេវិន ៩:១៥; ១៣:២១] មាននិមិត្តរូបនៃការសម្អាត ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានគ្របបាំងពួកគេដោយពពក ហើយផ្តល់ភាពត្រជាក់ដល់ពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេទន់ខ្សោយ ហើយស្រក់ទៅដោយកំដៅនៃព្រះអាទិត្យដែលគ្មានមេត្តា ដូច្នេះយើងទទួលស្គាល់ថានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ និងការពារដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ថាភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះ ដែលពិតជាភ្លើងដែលមិនអាចទ្រាំបាន មិនគួរវាយប្រហារយើងឡើយ ។ ទោះបីជាអាថ៌កំបាំងនៅពេលនោះមានភាពស្រពិចស្រពិល និងដឹងដល់មនុស្សតិចតួចក៏ដោយ ក៏នៅតែមាន ពីព្រោះគ្មានវិធីណាផ្សេងទៀតដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះក្រៅពីព្រះគុណទាំងពីរនេះទេ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងដកយកនិមិត្តសញ្ញានៃបុព្វបុរសទាំងពីរពីបុរាណ ដែលទ្រង់បានយកធ្វើជារបស់គាត់ឡើយ ។ អ្នកស្នងមរតកយើងមិនមែនដោយពិធីនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលត្រូវបានដោះលែងពីអំពើបាបដើមនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារវា យើងបានសារភាពសេចក្តីជំនឿនៅចំពោះមុខមនុស្សជាតិ 10-13) ទៅ ។

10. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អំពើបាបដើម និងសេចក្តីសុចរិតថ្មី

ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាការបង្រៀនខុសប៉ុណ្ណា ដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយជាយូរមកហើយដោយអ្នកខ្លះ ហើយនៅតែបន្តដោយអ្នកផ្សេងទៀតថា តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានដោះលែង ហើយរួចផុតពីអំពើបាបដើម និងពីអំពើពុករលួយដែលបានមកពី អ័ដាមចូលទៅក្នុងកូនចៅរបស់គាត់ទាំងអស់; ហើយត្រូវបានស្តារឡើងវិញទៅក្នុងភាពសុចរិត និងភាពបរិសុទ្ធនៃធម្មជាតិដដែល ដែលអ័ដាមនឹងទទួលបាន ប្រសិនបើគាត់បានរក្សាភាពទៀងត្រង់ដូចដែលគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដំបូង ។ ចំពោះគ្រូប្រភេទនេះមិនដែលយល់

ថាអ្វីជាអំពើបាបដើម អ្វីជាសេចក្តីសុចរិតដើម ឬអ្វីជាគុណនៃបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ យើងបានប្រកែករួចហើយថា អំពើបាបដើម គឺជាភាពថោកទាប និងការពុករលួយនៃធម្មជាតិរបស់យើង ដែលដំបូងបង្អស់ ធ្វើឱ្យយើងទទួលខុសត្រូវចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ បន្ទាប់មកក៏បង្កើតនូវអ្វីដែលគម្ពីរហៅថា "ការប្រព្រឹត្តនៃសាច់ឈាម" [កាឡាទី ៥:១៩] ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងពេញលេញនូវចំណុចទាំងពីរនេះ ។ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានរងទុក្ខ និងពុករលួយនៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកនៃធម្មជាតិរបស់យើង យើងត្រូវបានថ្កោលទោសយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដោយសារអំពើពុករលួយបែបនេះតែម្នាក់ឯង ហើយត្រូវបានកាត់ទោសនៅចំពោះព្រះ ដែលគ្មានអ្វីដែលអាចទទួលយកបាន ក្រៅពីភាពសុចរិត ភាពគ្មានកំហុស និងភាពបរិសុទ្ធ ។ សូម្បីតែទារកក៏ត្រូវទទួលទោសពីផ្ទៃម្តាយដែរ ។ ទោះបីជាគេមិនទាន់បង្កើតផលនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏គេមានគ្រាប់ពូជនៅក្នុងខ្លួនដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ធម្មជាតិទាំងមូលរបស់ពួកគេគឺជាគ្រាប់ពូជនៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះ វាមិនអាចមានតែស្អប់ និងស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះឡើយ ។ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អ្នកជឿត្រូវបានធានាថា ការថ្កោលទោសនេះត្រូវបានដកចេញ ហើយដកចេញពីពួកគេ ចាប់តាំងពី (ដូចដែលបាននិយាយ) ព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងយើងដោយសញ្ញានេះថា ការលើកលែងទោសពេញលេញ និងពេញលេញត្រូវបានធ្វើឡើង ទាំងកំហុសដែលគួរត្រូវបានចាត់ទុកចំពោះយើង ។ និងទោសដែលយើងត្រូវទទួលដោយសារតែមានទោស ។ ពួកគេក៏ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសេចក្តីសុចរិតដែរ ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតដូចជារាស្ត្រនៃព្រះអាចទទួលបាននៅ

ក្នុងជីវិតនេះ ពោលគឺតាមរយៈការសន្មត់តែប៉ុណ្ណោះ ចាប់តាំងពីព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ចាត់ទុកពួកគេថាសុចរិត និងគ្មានទោស ។

11. យើងត្រូវតែខិតខំដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាបដែលជាប់លាប់ "

"ចំណុចមួយទៀតគឺថា ភាពច្របូកច្របល់នេះមិនឈប់ឈរនៅក្នុងខ្លួនយើងឡើយ ប៉ុន្តែបន្តបង្កើតផលថ្មីជានិច្ច ពោលគឺអ្វីដែលយើងបានពិពណ៌នាពីមុនថាជា " កិច្ចការនៃសាច់ឈាម " [កាឡាទី ៥:១៩] ដូចជាចង្រ្កានដែលបញ្ចេញពន្លឺនិងផ្កាភ្លើងឥតឈប់ឈរ ឬមានប្រភពទឹកចេញមកដោយឥតឈប់ឈរ ។ព្រោះតណ្ហាមិនរលត់ឡើយ ហើយរលត់ទៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស លុះត្រាតែរួចពីសេចក្តីស្លាប់ចេញពីកាយនៃសេចក្តីស្លាប់ទៅ ។

បានដកខ្លួនចេញទាំងស្រុង ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពិតជាសន្យាដល់យើងពីការលង់ទឹកនៃផារ៉ោនរបស់យើង [និក្ខមនំ១៤:២៨] និងការជាប់ទោសនៃអំពើបាបរបស់យើង ប៉ុន្តែមិនមែនដូច្នេះថាវាលែងមានឬធ្វើឱ្យយើងមានបញ្ហានោះទេប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាវាអាចនឹងមិនឈ្នះយើង ។ ដរាបណាយើងរស់នៅជាប់នៅក្នុងគុកនៃរូបកាយរបស់យើង 19 ជានៃអំពើបាបនឹងរស់នៅក្នុងយើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងស្មោះត្រង់នឹងការសន្យាដែលព្រះបានប្រទានមកយើងក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះពួកគេនឹងមិនត្រួតត្រា ឬគ្រប់គ្រងឡើយ ។ ប៉ុន្តែ កុំឲ្យអ្នកណាបញ្ឆោតខ្លួនឯង កុំឲ្យអ្នកណាបញ្ឆោតខ្លួនឯងក្នុងអំពើបាបរបស់ខ្លួនឡើយ កាលណាគេពូថា អំពើបាបតែងនៅក្នុងខ្លួនយើងជានិច្ច ។ កាលបើយើងនិយាយយ៉ាងនេះ មិនមែនអ្នកដែលងាយនឹងធ្វើបាបពេកទេ ត្រូវតែងងុយដេកក្នុងអំពើបាបរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលមានចិត្តជ្រួលជ្រើម

និងចាក់ដោតដោយសាច់ឈាមខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ មិនគួរដួលសន្លប់ និងបាក់ទឹកចិត្តឡើយ ។ ឲ្យពួកគេគិតថាខ្លួននៅតែដើរលើផ្លូវ ហើយជឿថាខ្លួនបានរីកចម្រើនល្អនៅពេលដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានដកចេញពីតណ្ហាជារៀងរាល់ថ្ងៃ រហូតដល់ពួកគេទៅដល់គោលដៅ ពោលគឺការស្លាប់ចុងក្រោយនៃសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ដែលនឹងសម្រេចបាននៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នេះ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ សូមកុំឲ្យពួកគេឈប់តស៊ូដោយពេញលេញ ត្រូវតែមានភាពក្លាហានសម្រាប់ដំណើរឆ្ពោះទៅមុខ ហើយជំរុញឲ្យមានជ័យជំនះពេញលេញ ។ ចំពោះការពិតថា បន្ទាប់ពីប្រឹងប្រែងអស់រយៈពេលយូរ ពួកគេឃើញថាមិនមានការលំបាកអ្វីបន្តិចសោះ នៅតែត្រូវខិតខំប្រឹងប្រែងបន្ថែមទៀត ។ នេះយើងត្រូវតែជឿ៖ យើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងរូបិយវត្ថុនៃសាច់ឈាមរបស់យើង ដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើង និងដែលយើងបន្តពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ហើយអ្វីដែលនឹងសម្រេចបាននៅពេលយើងឆ្លងផុតពីជីវិតនេះទៅព្រះអម្ចាស់ ។

12. ការតស៊ូខាងក្នុងរបស់ប៉ុល [រ៉ូម ជំពូក ៧]

ធ្វើការនៅទីនេះ យើងកំពុងនិយាយដូចគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលសាវ័កប៉ុលបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់លាស់នៅក្នុងជំពូកទីប្រាំពីរនៃរ៉ូម បន្ទាប់ពីគាត់បានពិភាក្សាអំពីការផ្តល់សេចក្តីសុចរិតដោយសេរីរួចមក ដោយសារមនុស្សមិនស្មោះត្រង់មួយចំនួនបានសន្និដ្ឋានថា យើងគួរតែរស់នៅដូចយើង ។ រីករាយព្រោះយើងមិនត្រូវបានទទួលដោយព្រះ គុណសម្បត្តិ [រ៉ូម . ៦ : ១ , ១៥] គាត់បានបន្ថែមថា អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺនៅពេលដំណាលគ្នានឹងការបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណ ហើយថាយើងមានការសន្យានៃការបង្កើត

ឡើងវិញក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [រ៉ូម ៦:៣]។ ដូច្នេះ គាត់ដាស់តឿនអ្នកជឿកុំឲ្យអំពើបាបមានអំណាចលើសមាជិករបស់ខ្លួន [រ៉ូម៦:១២]។ គាត់បានដឹងថាតែងតែមានចំណុចខ្សោយខ្លះភាពនៅក្នុងអ្នកជឿ។ ដូច្នេះ ដើម្បីការពារកុំឲ្យពួកគេធ្លាក់ទឹកចិត្តដោយសារវា លោកបន្ថែមការលួងលោមថា ពួកគេមិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ [រ៉ូម ៦:១៤]។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារវាហាក់បីដូចជាគ្រីស្ទបរិស័ទអាចបង្កើតភាពឆេវឆាវ ដោយសារពួកគេមិនស្ថិតនៅក្រោមនឹមនៃច្បាប់ គាត់បានពិភាក្សាអំពីលក្ខណៈនៃការនិរទេសនេះ [រ៉ូម ៧:១-៦] ហើយស្របពេលជាមួយគ្នានឹងអ្វីដែលការប្រើច្បាប់គឺ [រ៉ូម ៧ : ៧-១៣] សំណួរមួយឥឡូវនេះបានពន្យារពេលជាពីរដង [រ៉ូម 2 : 12-24] ចំណុចសំខាន់គឺថាយើងត្រូវបានដោះលែងពីភាពតឹងរ៉ឹងនៃក្រិត្យវិន័យដែលយើងអាចប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែមុខងារនៃច្បាប់គឺថា ការកាត់ទោសពីភាពថោកទាបរបស់យើង យើងអាចសារភាពពីភាពទន់ខ្សោយ និងទុក្ខវេទនារបស់យើង។ ឥឡូវនេះ ដោយសារភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិនោះមិនងាយលេចចេញជារូបរាងនៅក្នុងមនុស្សលោកទេ (ដែលបណ្តោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ដោយមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់) ប៉ុលបានយកគំរូរបស់គាត់ពីបុរសដែលបង្កើតឡើងវិញ ពោលគឺខ្លួនគាត់ផ្ទាល់។ ដូច្នេះ គាត់និយាយថា គាត់មានជម្លោះរ៉ូងៗខ្លួន ជាមួយនឹងអារ៉ាកាក់នៃសាច់របស់គាត់ ហើយថាគាត់ត្រូវបានចងនៅក្នុងទាសភាពដ៏វេទនា ដូច្នេះគាត់មិនអាចញែកខ្លួនគាត់ទាំងស្រុងទៅនឹងការគោរពតាមច្បាប់ដ៏ទេវភាព [រ៉ូម . ៧:១៨-២៣]។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យឧទានដោយការថ្ងូរថា៖ «មនុស្សអាក្រក់ដែលខ្ញុំជាអ្នកណានឹងរំដោះខ្ញុំចេញពីរូបកាយនេះដែលត្រូវស្លាប់?»[៧:២៤ ទំ] ប៉ុន្តែប្រសិនបើ

កូនចៅរបស់ព្រះត្រូវបានឃុំឃាំងនៅក្នុងគុកដរាបណាពួកគេនៅមានជីវិត ពួកគេត្រូវតែមានការចង់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំងចំពោះគំនិតនៃគ្រោះថ្នាក់របស់ពួកគេ លុះត្រាតែការភ័យខ្លាចនេះត្រូវបានយកឈ្នះ ។ ប៉ុលបានភ្ជាប់ការលួងលោមដោយភ្ជាប់មកនូវការលួងលោមក្នុងគោលបំណងនេះថា ៖ «... គ្មានការថ្កោលទោសទៀតទេចំពោះអស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ» [រ៉ូម ៨:១] ។ នៅទីនោះ គាត់បង្រៀនថា អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់បានទទួលព្រះគុណ បញ្ចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងនៃព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលយកចូលទៅក្នុងសង្គមនៃក្រុមជំនុំតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដរាបណាពួកគេតស៊ូក្នុងសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ (ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានឡោមព័ទ្ធក៏ដោយ ដោយអំពើបាបហើយនៅតែប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងខ្លួនពួកគេ) - ត្រូវបានរួចផុតពីកំហុសនិងការថ្កោលទោស ។ ប្រសិនបើនេះគឺជាការបកស្រាយដ៏សាមញ្ញ និងពិតប្រាកដរបស់ប៉ុល នោះគ្មានហេតុផលអ្វីដែលយើងគួរតែហាក់ដូចជាកំពុងបង្រៀនអ្វីដែលចម្លែកនោះទេ ។

13. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជានិមិត្តសញ្ញានៃការសារភាព

ឮប៉ុន្តែពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបម្រើជាការសារភាពរបស់យើងចំពោះមុខមនុស្ស ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាគឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលយើងប្រកាសជាសាធារណៈថាយើងចង់ត្រូវបានរាប់ជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ដោយសារយើងថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងយល់ស្រប ថ្វាយបង្គំព្រះតែមួយ ក្នុងសាសនាតែមួយជាមួយគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ ; ជាចុងក្រោយ យើងបញ្ជាក់ដោយបើកចំហនូវជំនឿរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយ ចិត្តរបស់យើងមិនត្រឹមតែដកដង្ហើមសរសើរដល់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអណ្តាតរបស់យើងក៏និងសរីរាង្គទាំងអស់នៃរូបកាយរបស់យើងបានបន្លឺសំឡេង

សរសើរទ្រង់តាមគ្រប់មធ្យោបាយដែលពួកគេអាចធ្វើបាន ។ ដូច្នេះ តាមការសមហេតុសមផល មហាវិទ្យាល័យរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានជួលឱ្យបម្រើសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ដែលមិនគួរខ្វះអ្វីសោះ ហើយតាមគំរូរបស់យើង អ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានជំរុញឱ្យមានការខិតខំប្រឹងប្រែងដូចគ្នា ។ ប៉ុលបានគិតអំពីរឿងនេះនៅពេលគាត់សួរពួកកូរិនថូសថាតើពួកគេមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬទេ [១កូរិនថូស១:១៣] ។ ដូច្នេះ គាត់បានបញ្ជាក់ថាក្នុងការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីទ្រង់ ស្បថភក្តីភាពចំពោះព្រះនាមទ្រង់ ហើយបានស្បថនឹងសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេចំពោះទ្រង់នៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងឡាយ ។ ជាលទ្ធផល ពួកគេមិនអាចសារភាពអ្នកដទៃបានទៀតទេ ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ លុះត្រាតែពួកគេជ្រើសរើសបោះបង់ការសារភាពដែលពួកគេបានធ្វើនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានទទួលដោយទុកចិត្តលើការសន្យាដែលវាគឺជាទីសំគាល់មួយ ហើយមិនកើតឡើងវិញ , 14-18)

14. ទីសំគាល់និងអ្វីដែលឥឡូវនេះ

យើងបានពន្យល់ពីគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើងក្នុងការតែងតាំងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការវិនិច្ឆ័យ របៀបដែលយើងគួរប្រើ និងទទួលវា ។ ដរាបណាវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ការដាស់តឿនការចិញ្ចឹមបីបាច់ និងការបញ្ជាក់អំពីជំនឿរបស់យើង វាត្រូវបានទទួលដូចជាពីដៃរបស់អ្នកនិពន្ធផ្ទាល់ ។ យើងគួរតែយល់ថាវាប្រាកដ ហើយបង្ហាញថាវាគឺជា

អ្នកដែលនិយាយមកកាន់យើងតាមរយៈទីសំគាល់ ។ ថាជាអ្នកណាដែលធ្វើឲ្យបរិសុទ្ធ និង លាង ជម្រះអំពើបាបចេញ ហើយ លុបបំបាត់ការនឹកចាំពីអំពើបាបនោះ នោះគឺជាអ្នកដែលធ្វើឱ្យយើងចែករំលែកនៅក្នុងការស្លាប់របស់គាត់ ដែលជាអ្នកការពារមារសាតាំងនៃការគ្រប់គ្រងរបស់វា ដែលជាអ្នកធ្វើឱ្យអំណាចនៃតណ្ហារបស់យើងចុះខ្សោយ ។ តាមការពិត នោះគឺជាអ្នកដែលបានមករួបរួមជាមួយនឹងយើង ដូច្នេះ ដោយបានពាក់លើព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាកូនរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំនិយាយថា របស់ទាំងនេះគាត់ធ្វើសម្រាប់ព្រលឹងរបស់យើងនៅក្នុងខ្លួនយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយប្រាកដណាស់ ដូចដែលយើងឃើញរាងកាយរបស់យើងបានសម្អាតខាងក្រៅ លិចទឹក និងជុំវិញដោយទឹក ។ សម្រាប់ភាពស្រដៀងគ្នា ឬភាពស្រដៀងគ្នានេះ គឺជាច្បាប់ដ៏ប្រាកដបំផុតនៃសាក្រាម៉ង់ ៖ ដែលយើងគួរតែឃើញវត្ថុខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងរូបកាយ ដូចជាបានកំណត់នៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើង ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យក្នុងការតំណាងពួកគេដោយតួលេខបែបនេះ - មិនមែនដោយសារតែព្រះគុណបែបនេះត្រូវបានចងនិងរុំព័ទ្ធនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ដើម្បីផ្តល់ឱ្យយើងដោយអំណាចរបស់វានោះទេប៉ុន្តែគ្រាន់តែដោយសារតែព្រះអម្ចាស់ដោយសញ្ញានេះបញ្ជាក់ពីឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ពោលគឺថាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹង ប្រទានអ្វីៗ ទាំងអស់នេះមកលើយើង ។ ហើយទ្រង់មិនចិញ្ចឹមភ្នែកយើងដោយរូបរាងត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនាំយើងទៅរកការពិតបច្ចុប្បន្ន និងអនុវត្តយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពនូវអ្វីដែលវាជានិមិត្តរូប ។

15. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាការបញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿ "

ចូរយើងយកជាភស្តុតាងនៃរឿងនេះ កូនេលាសមេទ័ពដែលបានទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាបរួចហើយ និងព្រះគុណដែលអាចមើលឃើញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក [កិច្ចការ 10:48] គាត់មិនបានស្វែងរកការលើកលែងទោសដ៏ច្រើនលើសលប់ពីអំពើបាបតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ប៉ុន្តែជាការអនុវត្តជាក់ស្តែងនៃសេចក្តីជំនឿ ពិតប្រាកដណាស់ ការបង្កើនការធានាពីការសន្យា ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់នឹងជំទាស់ ៖ ហេតុអ្វីបានជាអាណាណាសបានប្រាប់ប៉ូលឱ្យលាងជម្រះអំពើបាបរបស់គាត់ចេញ ។ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [កិច្ចការ 22:16 ; 9 : 17-18] ប្រសិនបើអំពើបាបមិនត្រូវបានលាងសំអាតដោយអំណាចនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយខ្លួនឯងទេ? គឺទ្រង់ជ្រាប ត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងដោយព្រះអម្ចាស់ មិនថានៅពេលដែលគាត់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ជាលើកដំបូង ឬនៅពេលដែលគាត់បញ្ជាក់ឱ្យបានពេញលេញ និងច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត នូវអ្វីដែលបានបញ្ជាក់ ។ "អាណាណាសមានន័យតែមួយគត់ថា: "ដើម្បីអោយប្រាកដ ប៉ូលអំពើបាបរបស់អ្នក ត្រូវបានលើកលែងទោស ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដ្បិតព្រះអម្ចាស់សន្យាថានឹងលើកលែងទោសបាបនៅក្នុង ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក; ទទួលវា ហើយមានសុវត្ថិភាព ។ "ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាបំណងរបស់ខ្ញុំក្នុងការធ្វើឱ្យកម្លាំងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកចុះខ្សោយ ដោយការមិនចូលរួមជាមួយការពិតនិងសេចក្តីពិតចំពោះទីសំគាល់នោះទេ រហូតមកដល់ពេលនេះ ព្រះទ្រង់ធ្វើការតាមរយៈមធ្យោបាយខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែពីសាក្រាម៉ង់នេះ ដូចជាពីអ្នកដទៃទាំងអស់ យើងទទួលបានតែច្រើនប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចដែលយើងបានទទួលដោយសេចក្តីជំនឿ ប្រសិនបើយើងខ្វះសេចក្តីជំនឿ នេះនឹងក្លាយជាភស្តុតាងនៃការមិន

កតញ្ញូរបស់យើង ដែលនាំឱ្យយើងទទួលបន្ទុកនៅចំពោះព្រះ ពីព្រោះយើងមិនជឿថា ពិធីនោះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅទីនោះ ប៉ុន្តែដរាបណាវាជានិមិត្តរូបនៃការសារភាពរបស់យើង យើង ដោយវាគួរតែធ្វើជាទីបន្ទាល់ថាទំនុកចិត្តរបស់យើងគឺនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះនិងភាពបរិសុទ្ធរបស់យើងក្នុងការអត់ទោសពីអំពើបាបដែលត្រូវបានទទួលសម្រាប់យើងតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទហើយថា យើងចូលទៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះដើម្បីរស់នៅដោយសុខដុមរមនាជាមួយអ្នកជឿទាំងអស់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀងពេញលេញនៃសេចក្តីជំនឿ ។ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ចំណុចចុងក្រោយនេះ គឺជាអ្វីដែលប៉ុលចង់មានន័យ នៅពេលគាត់និយាយថា "យើងទាំងអស់គ្នាបានទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុងព្រះវិញ្ញាណតែមួយដើម្បីឲ្យយើងក្លាយជារូបកាយតែមួយ" [១កូរិនថូស 12:13] 16. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិនោះទេ ។ ពីគាត់ដែលគ្រប់គ្រងវា "ឥឡូវនេះ ឧបមាថាអ្វីដែលយើងកំណត់ ឃ ជាការពិតដែលថាសាក្រាម៉ង់មិនត្រូវនិច្ឆ័យដោយដៃរបស់បុគ្គលដែលវាត្រូវបានបម្រើនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាវាមកពីព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលវាបានមកពីការសង្ស័យពីនេះយើងអាចសន្និដ្ឋានថាគ្មានអ្វីសោះ ។ ត្រូវបានបន្ថែមទៅវា ឬយកពីវាដោយតម្លៃរបស់គាត់ដោយដៃដែលវាត្រូវបានចាត់ចែង ។ ក្នុងចំនោមបុរស ប្រសិនបើសំបុត្រត្រូវបានផ្ញើ ផ្តល់ការសរសេរដោយដៃ និងត្រាត្រូវបានទទួលស្គាល់គ្រប់គ្រាន់ វាមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នាថាតើអ្នកដឹកជញ្ជូនជានរណា ឬប្រភេទអ្វីនោះទេ ។ នៅក្នុងចូលចិត្តគួរតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងក្នុងការទទួលស្គាល់ព្រះហស្ត និងត្រារបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើងនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់របស់ទ្រង់ អ្វីក៏ដោយដែលក្រុមហ៊ុនដឹកជញ្ជូនអាចនាំពួកគេ ។ អំណះអំណាងនេះបានបដិសេធយ៉ាងស្អាតស្អំនូវកំហុសរបស់

Donatists ដែលបានវាស់វែងកម្លាំង និងតម្លៃនៃសាក្រាម៉ង់ដោយតម្លៃរបស់រដ្ឋមន្ត្រី ។ សព្វថ្ងៃនេះគឺជាពួក Catabaptists របស់យើង ដែលបដិសេធថាយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយបុរសមិនស្មោះត្រង់ និងគោរពបូជារូបព្រះនៅក្រោមរដ្ឋាភិបាល papal ។ ពួកគេនៅទីនោះជំរុញឲ្យមានការជ្រមុជទឹកឡើងវិញយ៉ាងខ្លាំង ។ យើងនឹងត្រូវបានបំពាក់អាវុធប្រឆាំងនឹងភាពល្ងីល្ងើរបស់ពួកគេជាមួយនឹងអំណះអំណាងដ៏រឹងមាំមួយ ប្រសិនបើយើងគិតថាខ្លួនយើងជាអ្នកផ្តើមដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មិនមែននៅក្នុងព្រះនាមរបស់នរណាម្នាក់នោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [Matt ២៨:១៩] ; ហើយការជ្រមុជនោះមិនមែនមកពីមនុស្សទេ តែមកពីព្រះ ទោះជាអ្នកណាចាត់ចែងវាក៏ដោយ ។ ល្ងង់ខ្លៅ ឬសូម្បីតែមើលងាយ ដូចជាអ្នកដែលធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកយើងមកពីព្រះជាម្ចាស់ និងគោរពបូជាទាំងអស់ ពួកគេមិនបានធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឱ្យយើងក្នុងការប្រកប ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ឬការលះបង់របស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រោះវាមិនមែនជាឈ្មោះរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះដែលពួកគេបានអំពាវនាវ ហើយគេបានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យយើងក្នុងនាមផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាគឺជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះ នោះវាប្រាកដជាមាន ការសន្យានៃការអភ័យទោសពីអំពើបាប ការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម ការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ និងការចូលរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ វាមិនមែនជាការរារាំងដល់ជនជាតិយូដាក្នុងការកាត់ស្បែកដោយពួកសង្ឃមិនបរិសុទ្ធ និងក្បត់ជំនឿឡើយ ។ សញ្ញាក៏មិនមែនជាមោឃៈដែរ ដូច្នេះវាត្រូវតែធ្វើម្តងទៀត ប៉ុន្តែវាជាមធ្យោបាយគ្រប់គ្រាន់

ដើម្បីត្រឡប់ទៅប្រភពពិតវិញ ។ ការជំទាស់របស់ពួកគេដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែត្រូវបានប្រារព្ធនៅក្នុងសភានៃព្រះមិនមានឥទ្ធិពលនៃការពន្លត់កម្លាំងទាំងមូលនៃអ្វីដែលមានកំហុសតែផ្នែកខ្លះ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលយើងបង្រៀនពីអ្វីដែលគួរធ្វើ ដើម្បីឲ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបានបរិសុទ្ធ និងគ្មានសៅហ្មងទាំងអស់ នោះយើងមិនលុបចោលពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកអ្នកថ្វាយបង្គំរូបព្រះអាចនឹងបង្ខូចវា ។ សម្រាប់ពេលដែលនៅសម័យបុរាណ ការកាត់ស្បែកត្រូវបានបង្ខូចដោយអបិយជំនឿជាច្រើន ទោះជាយ៉ាងណា វាត្រូវបានចាត់ទុកថាជានិមិត្តរូបនៃព្រះគុណ ។ ហើយនៅពេលដែលយ៉ូស្វេស និងហេសេគាបានហៅអស់អ្នកដែលបានធ្វើបាបព្រះ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ២២; ២៣;] ពួកគេមិនបានកោះហៅពួកគេឱ្យទៅកាត់ស្បែកលើកទីពីរទេ ។

16. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានលុបចោលដោយការពន្យាពេលនៃការប្រែចិត្ត

ឥឡូវនេះពួកប្រឆាំងរបស់យើងសួរយើងថាតើជំនឿអ្វីបានមកដល់យើងក្នុងអំឡុងពេលប៉ុន្មានឆ្នាំបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើង ។

ពួកគេធ្វើបែបនេះដើម្បីបញ្ជាក់ថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើងជាមោឃៈ ព្រោះវាមិនត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធចំពោះយើងទេ លើកលែងតែនៅពេលដែលពាក្យសន្យាត្រូវបានទទួលយកដោយជំនឿ ។ ចំពោះសំណួរនេះ យើងឆ្លើយថា យើងពិតជាខ្វាក់ភ្នែក ហើយមិនជឿ អស់រយៈពេលជាយូរ មិនបានចាប់យកការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ប៉ុន្តែការសន្យានោះគឺ

ដោយសារវាមកពីព្រះ នោះនៅតែស្ថិតស្ថេរ ហើយរឹងមាំ និងទុកចិត្តសក្តិសម ។ ទោះជាមនុស្សទាំងអស់ជាអ្នកភូតភរ និងគ្មានជំនឿក៏ដោយ ក៏ព្រះមិនឈប់ធ្វើជាមនុស្សដែលគួរឲ្យទុកចិត្តឡើយ [រ៉ូម ៣:៣] ។ ទោះជាមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបាត់បង់ក្តី ក៏ព្រះគ្រីស្ទនៅតែជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះ យើងសារភាពថាសម្រាប់ពេលនោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនបានផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងទាល់តែសោះ ដរាបណាការសន្យាបានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងវាបើគ្មានពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះគឺគ្មានអ្វីឡើយត្រូវបានគេមិនអើពើ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេល ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ យើងចាប់ផ្តើមប្រែចិត្ត យើងចោទប្រកាន់ភាពខ្វាក់ខ្វាក់ និងចិត្តរឹងប៉ឹងរបស់យើង - ពួកយើងដែលមិនចេះកតញ្ញូចំពោះគុណធម៌ដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់អស់រយៈពេលជាយូរមកហើយ ។ ប៉ុន្តែយើងជឿថា ការសន្យានោះមិនបានរលាយបាត់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងពិចារណាថាព្រះតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសន្យាថាយើងអត់ទោសបាប ហើយទ្រង់នឹងបំពេញតាមការសន្យារបស់ទ្រង់សម្រាប់អ្នកជឿទាំងអស់ដោយមិនសង្ស័យ ។ ការសន្យានេះត្រូវបានផ្តល់ជូនយើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ៖ ដូច្នេះ ចូរយើងទទួលយកវាដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារភាពមិនស្មោះត្រង់របស់យើង វាបានកប់ពីយើងជាយូរមកហើយ ។ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ចូរយើងទទួលវាតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ។ ដោយហេតុផលនេះ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់អញ្ជើញជនជាតិយូដាឱ្យប្រែចិត្ត ទ្រង់ហាមប្រាមការកាត់ស្បែកលើកទីពីរលើអស់អ្នកដែល (ដូចដែលយើងបាននិយាយ) ត្រូវបានកាត់ស្បែកដោយដៃដ៏ទុច្ចរិត និងបូជាចារ្យ ហើយរស់នៅអស់មួយរយៈពេលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងភាពមិនបរិសុទ្ធដូចគ្នា : ប៉ុន្តែគាត់ ជំរុញឱ្យមានការបំប្លែងបេះដូងតែប៉ុណ្ណោះ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ កិច្ចព្រមព្រៀងអាចត្រូវបានបំពានដោយពួកគេ និមិត្ត សញ្ញានៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៅតែរឹងមាំជានិច្ច និងមិនអាចរំលោភបានដោយគុណ ធម៌នៃស្ថាប័នរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ក្នុងលក្ខខណ្ឌតែមួយគត់នៃ ការប្រែចិត្ត ពួកគេត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះធ្លាប់បាន ធ្វើជាមួយពួកគេនៅក្នុងការកាត់ស្បែក ; ហើយអ្វីដែលលើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេបានទទួលនៅដៃនៃកិច្ចព្រមព្រៀងមួយ - បូជាចារ្យដែលបំពាន ហើយ បន្ទាប់មកបានប្រឹងប្រែងអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីបង្ខូច និងធ្វើឱ្យគ្មានប្រសិទ្ធភា ព ។

17. ប៉ុលមិនបានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក

«ប៉ុន្តែពួកគេនឹកស្មានថា គេកំពុងបោះព្រួញយ៉ាងខ្លាំងមកលើយើង ពេលដែល គេអះអាងថា ប៉ុលបានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់អ្នកដែលធ្លាប់ទទួលបុណ្យជ្រមុជ ទឹកដោយយ៉ូហាន [កិច្ចការ 19:2-7] ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន និងអ្វី ដែលឥឡូវនេះជារបស់យើងគឺតែមួយនិងដូចគ្នា .បន្ទាប់មកដូចជាមនុស្សទាំង នោះដែលពីមុនត្រូវបានណែនាំខុស បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានបង្រៀនពីសេចក្តី ជំនឿត្រឹមត្រូវ បានទទួលបុណ្យជ្រមុជនៅក្នុងវា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលមិន មានគោលលទ្ធិពិត ។ ត្រូវតែត្រូវបានរាប់ថាគ្មានអ្វីសោះ ហើយយើងគួរតែទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹកម្តងទៀតទៅក្នុងសាសនាពិត ដែលឥឡូវនេះយើងបានភ្ជាប់ជា លើកដំបូង ។ អ្នកខ្លះគិតថាវាជាអ្នកកាន់តាមយ៉ូហានដែលមានការយល់ខុសខ្លះ ដែលដោយការជ្រមុជទឹកពីមុនបានផ្តួចផ្តើមពួកគេឲ្យក្លាយទៅជាអបិយជំនឿឥត ប្រយោជន៍ ។ ពួកគេផ្អែកលើការស្មានរបស់ពួកគេអំពីបញ្ហានេះលើការពិត ដែលថាកូនប្រុសម្នាក់ៗដែលបានជ្រមុជទឹកបានសារភាពភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងស្រុង

នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ខណៈដែលយ៉ូហាននឹងមិនដែលបានចាត់សិស្សចេញដូច្នេះឡើយ ។ប៉ុន្តែវាក៏មិនទំនងដែរដែលថា ជនជាតិយូដា ទោះជាពួកគេមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកទាល់តែសោះក៏ដោយ ក៏នឹងខ្វះខាតនូវចំណេះដឹងទាំងអស់អំពីព្រះវិញ្ញាណ ដែលត្រូវបានប្រារព្ធនៅក្នុងវគ្គជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ។ ចម្លើយរបស់ពួកគេដែលពួកគេមិនដឹងថា តើមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ឬយ៉ាងណាគឺត្រូវយល់ដូចជាពួកគេបាននិយាយថា ពួកគេមិនទាន់បានឮថាតើព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលពួកគេកំពុងត្រូវបានសួរដោយប៉ុល ត្រូវបានប្រទានដល់ពួកសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬទេ «ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា វាជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពិតប្រាកដរបស់យ៉ូហាន ហើយមួយក៏ដូចគ្នាទៅនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញ ។ព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ "មានន័យថា ? អ្នកខ្លះបកស្រាយវាមានន័យថា ពួកគេគ្រាន់តែត្រូវបានណែនាំដោយគោលលទ្ធិពិតប្រាកដដោយប៉ុល ប៉ុន្តែខ្ញុំចូលចិត្តបញ្ជាក់វាឱ្យសាមញ្ញជាងថាវាគឺជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគឺជាការមើលឃើញ ។ ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណដែលបានប្រទានមកតាមរយៈការដាក់ដៃលើវាវាគ្មានអ្វីថ្មីទេក្នុងការបញ្ជាក់អំពីព្រះគុណទាំងនេះ តាមរយៈពាក្យ " ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក« ដូចនៅថ្ងៃបុណ្យថ្ងៃទី៥០ ពួកសាវ័កត្រូវបានគេនិយាយថាបាននឹកចាំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីបុណ្យជ្រមុជដោយភ្លើង និងពីព្រះវិញ្ញាណ [កិច្ចការ 1:5] ហើយពេត្រុសបាននិយាយថារឿងដដែលនោះបានកើតឡើងនៅពេលដែលគាត់មាន ។ បានឃើញព្រះគុណទាំងនោះបានបង្ហូរមកលើកូនេលាស គ្រួសាររបស់គាត់ និងញាតិសន្តាន [កិច្ចការ ១១:១៦] ហើយនេះមិនស្របនឹងអ្វីដែលបានបន្ថែមទៀតថា ៖ «កាលគាត់បានដាក់ដៃលើពួកគេ ព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានសណ្ឋិតលើពួកគេ [កិច្ចការ 19 : 6] ដ្បិតលូកាមិនបានប្រាប់រឿងពីរផ្សេងគ្នាទេ ប៉ុន្តែគាត់កំពុងធ្វើតាមទម្រង់នៃការនិទានកថាដែលធ្លាប់ស្គាល់ចំពោះជនជាតិហេព្រើរ ដែលដំបូងបង្អស់បានរៀបរាប់សេចក្តីសង្ខេបអំពីរឿងនេះ ហើយបន្ទាប់មកពន្យល់វាឱ្យកាន់តែពេញលេញ 31 អ្នកណាក៏អាចធ្វើបានដែរ ។ ចូរសង្កេតមើលការនេះពីបរិបទខ្លួនឯង ដ្បិតទ្រង់មានបន្ទូលថា កាលគេបានឮសេចក្តីទាំងនេះ ពួកគេក៏ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ហើយកាលប៉ុលបានដាក់ដៃលើពួកគេ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏យាងចុះមកសណ្ឋិតលើពួកគេនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើភាពល្ងង់ខ្លៅធ្វើឱ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពីមុន ដូច្នេះវាត្រូវតែត្រូវបានកែដំរូវដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាលើកទីពីរ នោះសាវ័កទាំងអស់នឹងត្រូវតែទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញ ដែលអស់រយៈពេលបីឆ្នាំពេញបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេស្ទើរតែខ្វះខាត ។ បានភ្លក់បំណែកតូចមួយនៃគោលលទ្ធិដ៏បរិសុទ្ធ ។ ឥឡូវនេះក្នុងចំនោមពួកយើង តើទន្លេអ្វីខ្លះដែលអាចគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើម្តងទៀតនូវភាពអសកម្មជាច្រើន ដូចជាករណីនៃភាពល្ងង់ខ្លៅដែលត្រូវបានកែតម្រូវជារៀងរាល់ថ្ងៃតាមរយៈសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់?

(ការជំទាស់ទៅនឹងការអនុញ្ញាតក្នុងពិធីនិងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយស្ត្រី, 19-21)

18. ការប្រើប្រាស់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលខុស និងត្រឹមត្រូវ

កម្លាំង គុណតម្លៃ ប្រយោជន៍ និងគោលបំណងនៃអាថ៌កំបាំង លុះត្រាតែខ្ចុំយល់ខុស ឥឡូវនេះគួរតែច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ ។ បើនិយាយពីនិមិត្តសញ្ញា

ខាងក្រៅ តើស្ថាប័នពិតរបស់ព្រះគ្រិស្តបានយកឈ្នះ ដល់កម្រិតនៃកាយសម្បទា ដើម្បីទប់ភាពក្លាហានរបស់មនុស្សទេ ! ត្បិតថា ការទទួលបុណ្យជ្រមុជដោយទឹក ស្របតាមសិក្ខាបទរបស់ព្រះគ្រិស្ត គឺជារឿងដែលមើលងាយ ជាពាក្យប្រដៅល្ងួ ឬជាពិធីសូត្រធម៌ ត្រូវបានគេរៀបចំឡើង ដើម្បីបង្ខូចការញែកទឹកពិតប្រាកដ ។ ក្រោយមក ទៀនមួយត្រូវបានបន្ថែមជាមួយនឹងគ្រីស្តាល់ ។ ប៉ុន្តែការដកខ្លួនចេញហាក់ដូចជាបើកទ្វារទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ទោះបីខ្ញុំដឹងថាដើមកំណើតរបស់ជនបរទេសនេះមានដើមកំណើតប៉ុនណាក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនៅតែមានសិទ្ធិ រួមជាមួយនឹងពួកអ្នកគោរពបូជាទាំងអស់ ដើម្បីបដិសេធនូវអ្វីដែលមនុស្សហ៊ានបន្ថែមក្នុងស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលសាតាំងបានឃើញពីរបៀបដែលភាពឆោតល្ងង់នៃពិភពលោកនេះបានទទួលការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់គាត់ដោយមិនមានការលំបាកស្ទើរតែនៅដើមដំបូងនៃដំណឹងល្អ គាត់បានទម្លាយចូលទៅក្នុងការចំអកដ៏អាក្រក់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការស្តោះទឹកមាត់ និងត្រែបែបនេះត្រូវបាននាំយកមកដោយបើកចំហជាមួយនឹងអាជ្ញាបណ្ណដែលមិនសមហេតុសមផលដល់ការបង្ខូចកិត្តិយសនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ តើវាល្អជាងនេះទៅទៀតក្នុងការលុបចោលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគ្រប់ល្ងោនខោលដែលធ្វើអោយភ្នែករបស់មនុស្សសាមញ្ញហើយធ្វើឱ្យចិត្តរបស់ពួកគេងងឹតងងុល ពេលណានរណា ម្នាក់ត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកថ្វាយគាត់ទៅ ក្រុមជំនុំ អ្នកជឿហើយទាំងក្រុមជំនុំទាំងមូលមើលទៅជាសាក្សីនិងអធិស្ឋានពីគាត់ថ្វាយគាត់ ទៅព្រះ សូត្រពាក្យសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលអ្នកគួរត្រូវបង្ហាត់បង្រៀន ; ដើម្បីរំលឹកឡើងវិញនូវការសន្យាដែលនឹងមាននៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ; ធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រានិងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

[ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ជាចុងក្រោយ ដើម្បីបដិសេធគាត់ដោយការអធិស្ឋាន និងអរព្រះគុណ ។ប្រសិនបើវាត្រូវបានធ្វើ នោះ គ្មានអ្វីសំខាន់នឹងត្រូវបានលុបចោល ហើយថាពិធីមួយដែលបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនិពន្ធរបស់វាមិនត្រូវបានកប់នៅក្នុងការបំពុលក្រៅដី នឹងភ្លឺចែងចាំង ។ ប្រោះដោយទឹកចាក់ - ពត៌មានលំអិតទាំងនេះមិនសំខាន់ទេប៉ុន្តែគួរតែជាជម្រើសសម្រាប់ព្រះវិហារយោងទៅតាមភាពចម្រុះនៃប្រទេស ។ ប៉ុន្តែពាក្យថា "ជ្រមុជទឹក" មានន័យថាជ្រមុជទឹក ហើយវាច្បាស់ណាស់ថា ពិធីជ្រមុជទឹកត្រូវបានគេសង្កេតឃើញនៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ ។ ការគ្រប់គ្រងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក; សម្រាប់ការនេះក៏ដូចជាការបម្រើក្នុងពិធីជប់លៀងជាមុខងាររបស់ព្រះសាស្តា ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានបង្គាប់ស្ត្រី ឬបុរសគ្រប់បែបយ៉ាងឲ្យធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្គាប់ដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានតែងតាំងពួកសាវក ។ ហើយកាលដែលទ្រង់បង្គាប់ពួកសិស្សឲ្យធ្វើក្នុងការបម្រើក្នុងពិធីជប់លៀង [ម៉ាថាយ ២៨:១៩] អ្វីដែលគេបានឃើញគាត់ធ្វើ - កាលគាត់កំពុងបំពេញមុខងារជាអ្នកចាត់ចែងច្បាប់ [លូកា ២២:១៩] - គាត់មិនសង្ស័យថាពួកគេគួរធ្វើតាមគំរូរបស់គាត់នៅក្នុងនោះ ។ អស់ជាច្រើនសម័យកាលកន្លងមក និងស្ទើរតែតាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃក្រុមជំនុំ វាជាទំនៀមទម្លាប់សម្រាប់ពួកឧបាសក ដើម្បីធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកដល់អ្នកដែលមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិត ប្រសិនបើមិនមានអ្នកបម្រើនៅពេលនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ខ្ញុំមិនឃើញពីរបៀបដែលនេះអាចការពារដោយហេតុផលត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ សូម្បីតែអ្នកនិពន្ធបុរាណខ្លួនឯង ដែលធ្វើតាមទម្លាប់នេះ ឬអត់ទោស ក៏មិនប្រាកដថាត្រឹមត្រូវដែរឬអត់ ។ ឥឡូវនេះ Augustine បង្ហាញការងឿងឆ្ងល់នៅពេលគាត់និយាយថា ៖ «បើទោះជាឧបាសកដែលបង្ខំ

ដោយភាពចាំបាច់គួរតែឱ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក៏ដោយក៏ខ្ញុំមិនដឹងថាតើមានអ្នក
ណាអាចនិយាយដោយអស្រុសថាគួរធ្វើឡើងវិញដែរឬអត់ ។ការដណ្តើមតំណែង
អ្នកដទៃ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការចាំបាច់ជំរុញវាក៏មិនមានបាបដែរ ។

ទាំងអស់ ឬមួយកន្លែង ។ ចំពោះស្ត្រី វាត្រូវបានសម្រេចដោយលើកលែងនៅ
ក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Carthage ថាពួកគេមិនគួរសន្មត់ថាធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
ទាល់តែសោះ ។ ត្រូវដកហូតនូវព្រះគុណនៃការបង្កើតឡើងវិញ មិនមែន
ទាល់តែសោះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រកាសថា ទ្រង់ទទួលទារករបស់យើងជារបស់
ទ្រង់ មុនពេលពួកគេកើតមក នៅពេលដែលទ្រង់បានសន្យាថាទ្រង់នឹងជាព្រះ
នៃយើង និងជាព្រះនៃកូនចៅរបស់យើងបន្ទាប់ពីយើង [លោកុប្បត្តិ 17 : 7]
សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេត្រូវបានទទួលយកនៅក្នុងពាក្យនេះ គ្មាននរណាម្នាក់
នឹងហ៊ានប្រមាថចំពោះព្រះរហូតដល់ការបដិសេធថាការសន្យារបស់គាត់គឺគ្រប់
គ្រាន់សម្រាប់ឥទ្ធិពលរបស់វា មានមនុស្សតិចណាស់ដែលដឹងថាការទទួលបុណ្យ
ជ្រមុជទឹកគឺជាការរងរបួសប៉ុន្មានដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ពន្យល់
យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ជាហេតុនាំអោយពួកគេមិនសូវមានការប្រយ័ត្នប្រយែងឡើយ
ព្រោះថាការដែលមតិបានអះអាងជាមុនថា បាត់បង់ទាំងអស់ដែលមិនបានទទួល
បុណ្យជ្រមុជទឹក ស្ថានភាពរបស់យើងគឺអាក្រក់ជាងមនុស្សបុរាណរបស់ព្រះទៅ
ទៀត ។ ព្រះគុណរបស់ព្រះឥឡូវនេះត្រូវបានរឹតត្បិតជាងនៅក្រោមច្បាប់!
មនុស្សនឹងគិតថា ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកមិនមែនដើម្បីបំពេញតាមការសន្យាទេ
ប៉ុន្តែដើម្បីលប់ចោលការសន្យាទាំងនោះ [ម៉ាថាយ៥:១៧] ដោយមើលឃើញថា
ការសន្យា (ដែលកាលនោះមានប្រសិទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនឯងដើម្បីផ្តល់

សេចក្តីសង្គ្រោះមុនថ្ងៃទីប្រាំបី) [លោកុប្បត្តិ ១៧:៧] ឥឡូវនេះនឹងមិនត្រឹមត្រូវទេបើគ្មានជំនួយពីសញ្ញា ។

19. ស្ត្រីមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ការអនុវត្តមុនពេល Augustine កើតគឺជំបូងបង្អស់នៃការសន្និដ្ឋានពី Tertullian ដែលប្រកាន់ថាស្ត្រីមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យនិយាយនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយក៏មិនបង្រៀន ធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឬផ្តល់ជូនផងដែរ ។ នេះគឺថានាងមិនអាចទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវមុខងាររបស់បុរសណាម្នាក់ឡើយ តិចជាងបូជាចារ្យ ។ Epiphanius ក៏ជាសាក្សីដ៏គួរឱ្យទុកចិត្តមួយអំពីបញ្ហានេះដែរ នៅពេលដែលគាត់បានលើកតម្កើង Marcion ចំពោះការអនុញ្ញាតឱ្យស្ត្រីធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយខ្ញុំដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីចម្លើយរបស់អ្នកដែលគិតប្រកបដោយប្រាជ្ញា: ថាមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងរវាងការប្រើប្រាស់ទូទៅ និងដំណោះស្រាយមិនធម្មតាដែលទាមទារដោយភាពចាំបាច់ខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែចាប់តាំងពី Epiphanius ប្រកាសថាវាជាការចំអកក្នុងការផ្តល់ឱ្យស្ត្រីនូវសិទ្ធិធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងមិនមានករណីលើកលែងនោះវាច្បាស់ណាស់ថាថ្កោលទោសការអនុវត្តពុករលួយនេះថាមិនអាចលើកលែងបានក្រោមលេសណាមួយ ។ នៅក្នុងស្បៃវ៉ៅទីបីផងដែរ ដែលជាកន្លែងដែលគាត់បង្រៀនថា ការអនុញ្ញាតមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យម្តាយដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានបន្ថែមការកក់ទុក ។ អ្នកគាំទ្ររបស់យើង [និក្ខមនំ 4:25] ព្រោះថា ទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគាប់ព្រះហឫទ័យបន្ទាប់ពីនាងលើកថ្ម ហើយកាត់ស្បែកកូនប្រុសរបស់នាង ពួកគេសន្និដ្ឋានខុសថាទង្វើរបស់នាងត្រូវបានយល់ព្រមដោយព្រះ ។ បើមិនដូច្នោះទេគេនឹងនិយាយថា ព្រះពេញចិត្តនឹងការថ្វាយបង្គំដែលបានលើកឡើងដោយប្រជា

ជាតិនានាដែលបានដឹកជញ្ជូនពីស្រុកអាស្សីរី [២ពង្សាវតារក្សត្រ17 32-33] ។ ប៉ុន្តែហេតុផលត្រឹមត្រូវផ្សេងទៀតបង្ហាញថា វាជារឿងឆោតល្ងង់ដែលត្រូវបានគេនាំឲ្យយកតម្រាប់តាមអ្វីដែលស្ត្រីល្ងង់នោះធ្វើ ។ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវនិយាយថានេះជាអ្វីដែលមិនធម្មតាដែលមិនគួរយកជាឧទាហរណ៍ ហើយ (ជាពិសេសចាប់តាំងពីយើងមិនបានអានថាការបញ្ជាឱ្យកាត់ស្បែកត្រូវបានផ្តល់ដល់បូជាចារ្យ) ថាករណីកាត់ស្បែកគឺខុសពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នេះគួរតែជាការបដិសេធគ្រប់គ្រាន់ ។ ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺច្បាស់ថា ៖ «ចូរទៅបង្រៀនគ្រប់ជាតិសាសន៍ ហើយធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកចុះ» [ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ។ ដោយឃើញថាគាត់បានតែងតាំងបុរសដូចគ្នាជាអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អ និងជាអ្នកធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយគ្មានអ្នកណាក្នុងក្រុមជំនុំទេ (ដូចសាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់) យកកិត្តិយសនោះមកលើខ្លួនឯង លើកលែងតែអ្នកដែលត្រូវបានហៅថាជាអើរ៉ុន [ហេព្រើរ ៥ : ៤] - អ្នកណាដែលធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកដោយមិនមានការហៅដោយច្បាប់ នោះនឹងដណ្តើមយកតំណែងអ្នកផ្សេង [ពេត្រុសទី១ ៤:១៥] ។ សូម្បីតែក្នុងរឿងតូចតាចបំផុត ដូចជាអាហារ និងភេសជ្ជៈ អ្វីក៏ដោយដែលយើងធ្វើដោយមនសិការសង្ស័យ ប៉ុលបានប្រកាសដោយបើកចំហថាជាអំពើបាប [រ៉ូម . ១៤:២៣] ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយស្ត្រី មានអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរច្រើន ដែលវាច្បាស់ណាស់ថា ច្បាប់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានមកត្រូវបានបំពាន ដរាបណាយើងដឹងថា វាជាការខុសច្បាប់ក្នុងការបំបែកអ្វីដែលព្រះបានរួមគ្នា [ម៉ាថាយ ១៩:៦; ម៉ាកុស១០ :៩] ប៉ុន្តែ ខ្ញុំឆ្ងល់ផុតការទាំងអស់នេះ ខ្ញុំគួរចង់ឲ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកត់សម្គាល់ថា គ្មានអ្វីឆ្ងាយពីគោលបំណងរបស់ស៊ីបប៉ូរ៉ា ជាជាងការបម្រើព្រះខ្លះ ។ ឃើញកូន

គាត់ជួបគ្រោះថ្នាក់ គាត់រអ៊ូរទាំ ហើយខឹងក៏បោះស្បែកគ្របក្បាលលិង្គទៅលើដី ជេរប្រមាថប្តីរបស់នាង ថាគាត់ក៏ខឹងនឹងព្រះក្នុងពេលតែមួយ ។ សរុបមក វាច្បាស់ណាស់ថា រឿងនេះកើតឡើងពីភាពមិនអត់ធ្មត់របស់នាង ព្រោះនាងបានតួញញែរប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ និងក្រុមប្តីរបស់នាងដែលបង្ខំឱ្យនាងបង្ហូរឈាមកូនប្រុសរបស់នាង ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត សូម្បីតែនាងមានអាកប្បកិរិយាល្អក្នុងអ្វីៗផ្សេងទៀតក៏ដោយ ក៏នាងកាត់ស្បែកកូនប្រុសរបស់នាងនៅចំពោះមុខស្វាមីរបស់នាង មិនមែនជាបុគ្គលឯកជនណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែ ម៉ូសេ ដែលជាអ្នកប្រកាសទំនាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក នៅអ៊ីស្រាអែល ។ នេះមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យនាងច្រើនជាងស្ត្រីសព្វថ្ងៃនេះធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅចំពោះមុខបិស្សពឡើយ ។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍នេះ នឹងអាចដោះស្រាយបានយ៉ាងងាយ និងភ្លាមៗ នូវភាពចម្រូងចម្រាស : ទារកមិនត្រូវបានរារាំងពីនគរស្ថានសួគ៌ទេ ដោយសារតែពួកគេកើតឡើងដើម្បីចាកចេញពីជីវិតបច្ចុប្បន្នមុនពេលពួកគេជ្រមុជនៅក្នុងទឹក ។ ប៉ុន្តែយើងបានឃើញរួចហើយថា ភាពអយុត្តិធម៌ធ្ងន់ធ្ងរត្រូវបានធ្វើចំពោះកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះ ប្រសិនបើយើងមិនយល់ព្រមចំពោះវា ហាក់ដូចជាវាទន់ខ្សោយដោយខ្លួនវា ពីព្រោះឥទ្ធិពលរបស់វាមិនអាស្រ័យទៅលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឬលើការបន្ថែមណាមួយឡើយ ។ ក្រោយមក ត្រាមួយប្រភេទត្រូវបានបន្ថែមទៅសាក្រាម៉ង់ មិនមែនដើម្បីបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពលើការសន្យារបស់ព្រះ ដូចជាវាមិនត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបញ្ជាក់វាដល់ពួកយើងប៉ុណ្ណោះ ។ ពីនេះទៅទៀត កូនអ្នកជឿត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក មិនមែនដើម្បីឲ្យពួកគេដែលពីមុនជាជនចម្លែកក្នុងក្រុមជំនុំនោះ អាចក្លាយជាកូនរបស់ព្រះជាលើកដំបូងនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ នោះត្រូវ

បង្កឡើងដោយពរជ័យនៃការសន្យាដែលពួកគេធ្លាប់ជាកម្មសិទ្ធិរួចហើយ ។ ព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេត្រូវបានទទួលចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំជាមួយនឹងសញ្ញាដ៏ឧឡារិកនេះ ។ ដូច្នោះហើយ ប្រសិនបើនៅពេលដែលសញ្ញានេះត្រូវបានលុបចោល នេះមិនមែនជាការខ្ជិលច្រអូស ឬមើលងាយ ឬការធ្វេសប្រហែសនោះទេ នោះយើងមានសុវត្ថិភាពពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ វាវិសុទ្ធជាងនេះទៅទៀត ដើម្បីគោរពដល់ពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ពោលគឺ យើងគួរតែស្វែងរកសាក្រាម៉ង់ពីអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ . នៅពេលដែលយើងមិនអាចទទួលពួកគេពីក្រុមជំនុំ នោះព្រះគុណនៃព្រះមិនជាប់នឹងពួកគេទេ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យយើងអាចទទួលបានវាដោយសេចក្តីជំនឿពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ជំពូកទី XVI

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកដែលល្អបំផុត គឺស្របតាមការអប់រំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងលក្ខណៈសំគាល់*

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក ត្រូវបានពិចារណាទាក់ទងនឹងអ្វីដែលជាតំណាង ទាក់ទងទៅនឹងការកាត់ស្បែក ហើយត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយអ័ប្រាហាំ, 1- 6)

*1. ការវាយប្រហារលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក**

ប៉ុន្តែដោយសារនៅសម័យនេះ វិញ្ញាណដែលវង្វេងបានរំខានក្រុមជំនុំយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក ហើយក៏មិនបានផ្អាក់ការខ្វាយខ្វល់របស់ពួកគេ ខ្ញុំមិនអាចបដិសេធពីការបន្ថែមចំនុចនៅទីនេះដើម្បីទប់ទល់នឹងការច្រណែនវង្វេងរបស់ពួកគេ ។

ប្រសិនបើនេះ មើលទៅហាក់ដូចជារឹងពេកសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗ ចូរឱ្យគាត់នឹងឲ្យខ្ញុំបានអធិស្ឋាន ក៏សញ្ជឹងគិតជាមួយខ្លួនឯងថា ក្នុងរឿងសំខាន់បែបនេះយើងគួរតែគោរពចំពោះភាពបរិសុទ្ធនៃគោលលទ្ធិ ក៏ដូចជាសេចក្តីសុខសាន្តនៃក្រុមជំនុំ ដែលយើងមិនត្រូវរើសអើង លើកលែងតែចំពោះអ្វីដែលបណ្តាលដល់ការសម្រេចបំពេញការទាំងពីរ ។ ក្រៅពីនេះ ខ្ញុំនឹងព្យាយាមរៀបចំសេចក្តីថ្លែងនេះ ដើម្បីឱ្យវាពន្យល់ពីអាថ៌កំបាំងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។ ពួកគេវាយប្រហារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកដោយប្រើអំណះអំណាងដែលហាក់បីដូចជាអាចជឿជាក់បាន ដោយអួតថា វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើ

ការអប់រំណាមួយរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានណែនាំតាមរយៈការសន្មត់របស់មនុស្ស និងការចង់ដឹងចង់ឃើញដ៏គ្មានសុជីវធ៌ម ហើយនៅទីបំផុតបានទទួលការប្រើប្រាស់យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ និងដោយភាពឆោតល្ងង់ ។ សំរាប់ពិធីមួយ លុះត្រាតែវាស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋានពិតប្រាកដនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ hangs by a thread. ប៉ុន្តែ នៅពេលរឿងនោះត្រូវបានថ្លឹងថ្លែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ តើចុះយ៉ាងណាបើមានភស្តុតាងថាការចោទប្រកាន់ដ៏អាក្រក់បែបនេះគឺជាការមិនពិត និងអយុត្តិធម៌ ប្រឆាំងនឹងពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

ដូច្នេះ ចូរយើងស្រាវជ្រាវពីប្រភពដើមរបស់វា ។ ប្រសិនបើវាទំនងជាត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយការរួញរារបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ សូមឲ្យយើងស្នើរវា ហើយវាស់ស្ទង់ការប្រតិបត្តិពិតប្រាកដនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយព្រះហរទ័យរបស់ព្រះតែមួយគត់ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយគ្មានអត្ថន័យថាខ្វះសិទ្ធិអំណាចពិតប្រាកដរបស់ទ្រង់ទេ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្ន ក្រែងលោយើងបានលប់ចោលពិធីបរិសុទ្ធបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ នោះយើងក៏ក្លាយទៅជាប្រមាថចំពោះអ្នកនិពន្ធខ្លួនឯងដែរ ។

2. អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានកំណត់ដោយ

ទីមួយ វាគឺជាគោលលទ្ធិដែលគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ និងប្រកាសក្នុងចំណោមមនុស្សដែលគោរពស្រលាញ់ព្រះទាំងអស់ថា ការពិចារណាត្រឹមត្រូវនៃសកម្មភាពមិនមែនមានតែក្នុងពិធីខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យជាចម្បងលើការសន្យា និងអាថ៌កំបាំងខាងវិញ្ញាណ ដែលព្រះអម្ចាស់ចាត់តាំងពិធីទាំងនោះផ្ទាល់ដែលជាតំណាង ។ ដូច្នេះហើយ ចូរឱ្យអ្នករៀនឲ្យច្បាស់អំពីតម្លៃនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹ

ក ។ ពីវត្ថុបំណងរបស់វា ព្រោះជាប្រភេទនៃការពិតទាំងមូល មិនត្រូវកំណត់ការគិតលើកត្តា និងរូបរាងកាយនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវលើកវាឡើងតាមសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះដែលនៅទីនោះ បានផ្តល់ឲ្យយើង ហើយចំពោះអាថ៌កំបាំងពីខាងក្នុងនឹងបង្ហាញឲ្យឃើញនៅក្នុងនោះ ។ អ្នកដែលចាប់យករបស់ទាំងនេះបានសម្រេចនូវសេចក្តីពិតដ៏រឹងមាំនៃបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបើនិយាយទៅវាគឺខ្ជីខ្ជួមសារទាំងមូល ។ ហើយពីនេះ គាត់ក៏នឹងត្រូវបានបង្រៀនពីហេតុផលនិងការប្រើប្រាស់នៃការប្រោះនៅខាងក្រៅ ។ ម៉្យាងវិញទៀត អ្នកដែលមើលងាយពីរឿងទាំងនេះ ហើយបានយកចិត្តទុកដាក់ និងចងភ្ជាប់ទាំងស្រុងទៅនឹងពិធីដែលអាចមើលឃើញ នោះនឹងមិនយល់ទាំងកម្លាំង ឬចរិតលក្ខណៈនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ ហើយសូម្បីតែអត្ថន័យនៃទឹក ឬការប្រើប្រាស់របស់វាក៏ដោយ ។

សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់ជាច្រើន និងច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ ដែលវាមិនចាំបាច់ក្នុងការបន្ត ឬបន្ថែមទៀតសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្នទេ ។ ដូច្នេះឥឡូវនេះ វានៅតែមានសម្រាប់យើង ពីការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីសួរថាតើកម្លាំង និងប្រភេទរបស់វាជាអ្វី ។ ព្រះគម្ពីរបានប្រកាសថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដំបូងចង្អុលទៅការសម្អាតអំពើបាបរបស់យើង ដែលយើងទទួលបានពីព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ បន្ទាប់មកដល់ការស្លាប់របស់សាច់ឈាមរបស់យើង ដែលអាស្រ័យលើការចូលរួមនៅក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ និងតាមរយៈការដែលអ្នកជឿបានកើតឡើងក្នុងជីវិតថ្មី និងក្នុងការប្រកបនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ អ្វីទាំងអស់នេះបានបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរទាក់ទងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអាចសំដៅទៅលើសេចក្តីសង្ខេបនេះ លើកលែង

តែពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក៏ជានិមិត្តសញ្ញាមួយដែរ ដែលធ្វើជាសាក្សីចំពោះសាសនារបស់យើងចំពោះមុខមនុស្ស ។

3. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក

ប៉ុន្តែ ដោយសារមុនពេលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានបង្កើតឡើង រាស្ត្ររបស់ព្រះបានកាត់ស្បែកជំនួសវិញ សូមឲ្យយើងពិនិត្យមើលពីរបៀបដែលប្រភេទទាំងពីរនេះខុសពីគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក្នុងន័យអ្វីដែលដូចគ្នាបេះបិទ ។ ពីនេះនឹងបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងអាថ៌កំបាំងពីមួយទៅមួយទៀត ។ ពេលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់អ័ប្រាហាំឲ្យធ្វើពិធីកាត់ស្បែក នោះទ្រង់បានបញ្ជាក់ពីមុនថា ទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះដល់គាត់ និងកូនចៅរបស់គាត់ [លោកុ. ១៧:៧, ១០] បន្ថែមពីនេះ គាត់មានភាពបរិបូរណ៌ និងភាពគ្រប់គ្រាន់នៃអ្វីៗទាំងអស់ [លោកុ. ១៧:១, ៦, ៨] ។ ការនេះទ្រង់ធ្វើដើម្បីឲ្យអ័ប្រាហាំចាត់ទុកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ថាជាប្រភពនៃការល្អ ។ ការសន្យានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចមាននៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបកស្រាយពួកគេ ដោយទាញអំណះអំណាងពីពួកគេចំពោះភាពអមតៈ និងការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា "ទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៃមនុស្សស្លាប់ទេ គឺជាព្រះនៃមនុស្សរស់" [លូកា ២០:៣៨; ម៉ាថាយ ២២:៣២] ។ ដូច្នេះ ប៉ុលក៏បង្ហាញដល់ពួកអេភេសូរពីការបំផ្លាញដែលព្រះអម្ចាស់បានរំដោះពួកគេ ពីការពិតដែលថាពួកគេមិនត្រូវបានចូលទៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃការកាត់ស្បែក នោះសន្មតថាពួកគេគ្មានព្រះគ្រីស្ទ គ្មានព្រះ គ្មានសង្ឃឹម នោះជាមនុស្សចម្លែក សេចក្តីសញ្ញានៃការសន្យា [អេភេ 2:12]—សេចក្តីសញ្ញាទាំងអស់នោះមានដោយខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែ ការចូលទៅកាន់ព្រះជាលើកដំបូង ដែលជាការចូលទៅក្នុងជីវិតអមតៈ គឺជាការអភ័យទោសពីអំពើបា

ប ។ ដូច្នោះហើយ នេះត្រូវនឹងការសន្យានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថា យើងនឹងត្រូវបានសម្អាត ។

ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានចុះកិច្ចសន្យាជាមួយនឹងអ័ប្រាហាំ ថាឲ្យគាត់ដើរនៅមុខទ្រង់ ហើយឲ្យបានគ្រប់លក្ខណ៍ចុះ [លោកុ ១៧:១] ។ ការនេះអនុវត្តចំពោះសេចក្តីខ្មាស ឬការផ្លាស់ជាថ្មី ។ ហើយក្រែងអ្នកណាមានការសង្ស័យ លោកម៉ូសេពន្យល់កាន់តែច្បាស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត នៅពេលដាស់តឿនប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឲ្យកាត់ស្បែកនៃចិត្តរបស់ខ្លួនថ្វាយព្រះអម្ចាស់ [ចោទិយកថា. 10:16], ការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញានៃការស្លាប់; ក្នុងការនេះ អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានជ្រើសរើសជារាស្ត្ររបស់ព្រះពីគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅលើផែនដី [ចោទិ. ១០:១៥] ។ ក្នុងនាមជាព្រះ នៅពេលដែលទ្រង់ទទួលយកកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ក៏បញ្ជាពួកគេឱ្យកាត់ស្បែក ដូច្នេះលោកម៉ូសេប្រកាសថា ពួកគេគួរតែកាត់ស្បែកនៅក្នុងចិត្ត ដោយពន្យល់ពីអត្ថន័យពិតនៃការកាត់ស្បែកខាងសាច់ឈាមនេះ [ចោទិ. ៣០:៦] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ក៏ថាគ្មានអ្នកណាត្រូវខំប្រឹងតាមរយៈវាឬដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួនទេ ម៉ូសេបង្រៀនថា វាជាកិច្ចការនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ការទាំងអស់នេះច្រើនតែត្រូវបានព្យាការីរំលឹកឡើងវិញថា មិនចាំបាច់មានអត្ថបទជាច្រើននៅទីនេះទេ ដូចដែលវាកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀត [យេរេ ៤:៤ ; អេសេគាល ១៦:៣០] ។ ដូច្នេះហើយ យើងមានការសន្យាខាងវិញ្ញាណដែលផ្តល់ដល់ពួកអយ្យកោក្នុងការកាត់ស្បែក ដូចជាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែរ ចាប់តាំងពីវាបានតំណាងឱ្យពួកគេនូវការអត់ទោសបាប និងការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម ។ ជាងនេះទៅទៀត ដូចដែលយើងបានបង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទជាគ្រឹះនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែល

ទាំងពីរនេះបានស្នាក់នៅ ដូច្នេះ វាក៏ជាភស្តុតាងដែលថាទ្រង់គឺជាគ្រឹះនៃការកាត់ស្បែក ។ ដ្បិតទ្រង់បានសន្យានឹងលោកអ័ប្រាហាំ ហើយនៅក្នុងទ្រង់នឹងប្រទានពរដល់គ្រប់ទាំងសាសន៍ [លោកុ. ១២:២-៣] ។ ដើម្បីភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះគុណនេះ សញ្ញានៃការកាត់ស្បែកត្រូវបានបន្ថែម ។

4. ភាពខុសគ្នាគឺនៅក្នុងផ្នែកខាងក្រៅតែប៉ុណ្ណោះ

ឥឡូវនេះ យើងអាចមើលឃើញដោយគ្មានការលំបាកពីភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពខុសគ្នានៃសញ្ញាទាំងពីរនេះ ។ ការសន្យា (ដែលយើងបានបង្ហាញអំណាចនៃទីសំគាល់ដែលមាន) គឺដូចគ្នានៅក្នុងការទាំងពីរនេះពោលគឺការពេញចិត្តពីបិតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ការអត់ទោសបាប និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ បន្ទាប់មកការនេះបង្ហាញគឺដូចគ្នា ពោលគឺការបង្កើតឡើងវិញ ។ នៅក្នុងចំណោមទាំងពីរនេះមានមូលដ្ឋានគ្រឹះមួយដែលជាការបំពេញសម្រេចនៃការទាំងនេះ ។ ដូច្នេះវាមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងអាថ៌កំបាំងពីខាងក្នុងនោះទេ ដែលកម្លាំងនិងលក្ខណៈនៃការថ្លែងការណ៍ទាំងមូលនឹងត្រូវបានថ្លឹងថ្លែង ។ អ្វីដែលមិនដូចគ្នានៅតែមាននៅក្នុងពិធីខាងក្រៅដែលជាកត្តាតិចតួចណាស់ដោយសារតែផ្នែកដែលមានទម្ងន់ខ្លាំងបំផុតអាស្រ័យលើការសន្យានិងការដែលមានភាពសំខាន់ ។ ដូច្នេះហើយ យើងសន្និដ្ឋានថា ក្រៅពីភាពខុសគ្នានៃពិធីដែលអាចមើលឃើញ អ្វីក៏ដោយដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិធីកាត់ស្បែក គឺពាក់ព័ន្ធនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ចំពោះទំនាក់ទំនងនិងការប្រៀបធៀបបែបអាថ៌កំបាំងនេះ យើងត្រូវបានដឹកនាំដោយក្បួនច្បាប់របស់សាវ័ក ដែលជំរុញឱ្យយើងពិនិត្យមើលការបកស្រាយបទគម្ពីរទាំងអស់តាមខ្នាតនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម. ១២:៣, ៦] ។ ហើយការនេះគឺពិតណាស់ដែលយើងស្ទើរតែអាចប៉ះវាបាន ។ សម្រាប់ការកាត់ស្បែកគឺសម្រាប់ជន

ជាតិយូដាដែលចូលព្រះវិហារជាលើកដំបូង ព្រោះវាជាសញ្ញាមួយសម្រាប់ពួកគេ ដោយពួកគេត្រូវបានគេធានាថានឹងទទួលយកជាប្រជាជន និងគ្រួសាររបស់ព្រះ ហើយពួកគេបានប្រកាសថានឹងចុះចូលបម្រើព្រះ ។ ដូចគ្នាដែរ យើងក៏ត្រូវបានលះបង់ថ្វាយដល់ព្រះតាមរយៈការជ្រមុជទឹក ដើម្បីឲ្យបានចាត់ទុកជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយយើងក៏ស្បថនឹងទ្រង់ដែរ ។ តាមរយៈការនេះ វាហាក់ដូចជាមិនអាចប្រកែកបានដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបានជំនួសកន្លែងនៃការកាត់ស្បែក ដើម្បីបំពេញតួនាទីដូចគ្នាក្នុងចំណោមពួកយើង ។

*5. ទារកចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀង**

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសដើម្បីស៊ើបអង្កេតថាតើវាត្រឹមត្រូវទេក្នុងការគ្រប់គ្រងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទៅដល់ទារក យើងមិនអាចនិយាយថា គាត់និយាយមិនសមហេតុផល ឬពិតជាឆ្កួតដែលថានឹងបញ្ឈប់ដោយកត្តានៃទឹក ហើយនិងការសង្កេតពីខាងក្រៅ ប៉ុន្តែមិនអាចទទួលយកនូវគំនិតរបស់គាត់បានទេ ។ ចំពោះអាថ៌កំបាំងខាងវិញ្ញាណ វាជារឿងមួយដែលត្រូវបានធ្វើឡើង វានឹងបង្ហាញឱ្យឃើញថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានចាត់ចែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវដល់ទារកជាអ្វីដែលត្រូវផ្តល់ភារកិច្ចដល់ពួកគេ ។ ដ្បិតនៅសម័យដើម ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មិនបានកំណត់ឲ្យគេកាត់ស្បែកឡើយ ដោយមិនបានធ្វើឲ្យពួកគេចូលរួមក្នុងគ្រប់ការទាំងនោះ ដែលការនោះត្រូវបានធ្វើជាសញ្ញាតាមរយៈការកាត់ស្បែក [cf. លោកុប្បត្តិ ១៧:១២] ។ បើមិនដូច្នេះទេ ទ្រង់នឹងចំអកឱ្យប្រជាជនរបស់ទ្រង់ដោយគ្រាន់តែប្រើល្បិចដែលទ្រង់បានមើលថែរពួកគេនៅលើនិមិត្តសញ្ញាដែលគ្មានន័យ ដែលជារឿងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដោយគ្រាន់តែបានឮ ។ ដ្បិតទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ការកាត់ស្បែកទារកតូចនឹងជំនួសត្រាដើម្បីបញ្ជាក់ការ

សន្យានៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើសេចក្តីសញ្ញានៅតែរឹងមាំ និងខ្ជាប់ខ្ជួន នោះវាអនុវត្តតិចតួចទេនៅថ្ងៃនេះចំពោះកូនចៅរបស់គ្រិស្ទបរិស័ទ ជាជាងនៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដែលវាទាក់ទងនឹងទារករបស់សាសន៍យូដា ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេជាអ្នកចូលរួមក្នុងការដែលមានសញ្ញានោះតើហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវហាមឃាត់ពីសញ្ញានោះ? បើគេចាប់យកការពិតហេតុអ្វីបានជាគេបណ្តេញចេញពីអ្នកគិត? ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទីសំគាល់ខាងក្រៅនៅជាប់នឹងពាក្យនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ដែលវាមិនអាចបំបែកចេញពីវាបានទេ ។ ប៉ុន្តែសញ្ញានេះត្រូវបានចាត់ទុកដោយឡែកពីពាក្យដែលខ្ញុំសួរអ្នកថា តើយើងនឹងមានការគោរពជាងនេះឬ? ជាក់ស្តែងដោយសារយើងឃើញថាសញ្ញានោះបម្រើឲ្យពាក្យ យើងនឹងនិយាយថា វាស្ថិតនៅក្រោមពាក្យ ហើយនឹងប្តូរវាទៅកន្លែងទាបវិញ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារពាក្យថា "ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានអនុវត្តចំពោះទារក ហេតុអ្វីបានជាសញ្ញាដែលជាសេចក្តីបន្ថែមនៃព្រះបន្ទូលត្រូវបដិសេធចំពោះពួកគេ? ចំពោះហេតុផលមួយនេះ បើគ្មានអ្វីផ្សេងនោះទេវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធអ្នកដែលនិយាយប្រឆាំងទាំងនោះ ។ ការជំទាស់ដែលថាមានថ្ងៃកំណត់សម្រាប់ការកាត់ស្បែកគឺជាការគេចវេសពិត ។ យើងទទួលស្គាល់ថាឥឡូវនេះយើងមិនជាប់នឹងថ្ងៃជាក់លាក់ដូចជនជាតិយូដាទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មិនបានកំណត់ថ្ងៃនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងទទួលទារកក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងពិធីដ៏ឧឡារិក តើយើងត្រូវការអ្វីទៀត?

6. ភាពខុសគ្នានៅក្នុងរបៀបនៃការបញ្ជាក់បន្ថែម

ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរបើកបង្ហាញឱ្យយើងនូវចំណេះដឹងដ៏ប្រាកដនៃសេចក្តីពិត ។ ប្រាកដណាស់នេះ ជាភស្តុតាងដែលល្អបំផុតដែលថាសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់បានធ្វើជាមួយអ័ប្រាហាំ [ct. លោកុប្បត្តិ ១៧:១៤] សព្វថ្ងៃនេះមានមិនតិចទេដែលពួកគ្រីស្ទានមានទាក់ទងនឹងជនជាតិយូដា ។ លុះត្រាតែយើងគិតថាព្រះគ្រីស្ទដោយការយាងមកររបស់ទ្រង់បានកាត់បន្ថយព្រះគុណរបស់ព្រះវរបិតា— ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាការប្រមាថមើលងាយទេ! ដូច្នេះកូនចៅរបស់សាសន៍យូដាក៏ព្រោះពួកគេត្រូវបានទទួលមត៌កនៃសេចក្តីមេត្រីរបស់ទ្រង់ ហើយមានភាពខុសប្លែកពីកូនចៅរបស់ពួកទុច្ចរិត នោះត្រូវបានហៅថាជាពូជបរិសុទ្ធ [អែសរ៉ា ៩:២ អេសាយ ៦:១៣] ។ សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះ កូនចៅរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានចាត់ទុកថាបរិសុទ្ធ ។ ហើយទោះបីជាកើតមកមានឪពុកម្តាយដែលមានជំនឿតែមួយក៏ដោយ ក៏តាមទីបន្ទាល់របស់សាវ័ក ពួកគេខុសពីពូជមិនស្អាតនៃអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះ [កូរិនថូសទី១ ៧:១៤] ។ ឥឡូវនេះ ដោយឃើញថា ព្រះអម្ចាស់ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងអ័ប្រាហាំ ទ្រង់បានបញ្ជាឲ្យបោះត្រានៅក្នុងទារកដោយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រៅ [លោកុ. ១៧:១២] តើគ្រីស្ទបរិស័ទនឹងមានលេសអ្វីសម្រាប់ការមិនធ្វើទីបន្ទាល់ និងការផ្សាភ្ជាប់វានៅក្នុងកូនៗរបស់ពួកគេនៅថ្ងៃនេះ? ហើយកុំឲ្យមានអ្នកណាប្រឆាំងនឹងខ្ញុំឡើយដោយថាព្រះអម្ចាស់មិនបានបញ្ជាឲ្យសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសញ្ញាណាមួយផ្សេងទៀតក្រៅពីការកាត់ស្បែក ដែលត្រូវបានលុបចោលជាយូរមកហើយ ។ មានចម្លើយត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចថា សម្រាប់សម័យគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ទ្រង់បានបង្កើតការកាត់ស្បែកដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីសញ្ញារបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែក្រោយពីការកាត់ស្បែកត្រូវបានលុបបំបាត់ហេតុផលដូចគ្នាសម្រាប់ការ

បញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញារបស់ពួកគេ (ដែលយើងមានដូចគ្នាជាមួយជនជាតិយូដា) នៅតែរក្សាបានល្អ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែឧស្សាហ៍ពិចារណាជានិច្ចនូវអ្វីដែលជារឿងទូទៅសម្រាប់ការទាំងពីរ និងអ្វីដែលពួកគេមានក្រៅពីយើង។ សេចក្តីសញ្ញាគឺជារឿងទូទៅ ហើយហេតុផលសម្រាប់បញ្ជាក់វានោះក៏ជារឿងទូទៅ។ មានតែរបៀបនៃការបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណោះគឺខុសគ្នា—អ្វីដែលជាការកាត់ស្បែកសម្រាប់ពួកគេត្រូវជំនួសមកយើងដោយការជ្រមុជទឹក។ ម្យ៉ាងទៀត វាជាទីបន្ទាល់ដែលជនជាតិយូដាត្រូវបានធានាថា សេចក្តីសង្គ្រោះនៃកូនចៅរបស់ពួកគេត្រូវបានដកចេញពីយើង ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមានឥទ្ធិពលធ្វើឱ្យព្រះគុណរបស់ព្រះកាន់តែមានភាពស្រពិចស្រពិល និងមិនសូវបញ្ជាក់សម្រាប់យើងជាជាងអ្វីដែលធ្លាប់មានសម្រាប់ជនជាតិយូដាពីមុន។ ឥឡូវនេះ មិនអាចនិយាយដោយគ្មានការបង្កាច់បង្ខូចព្រះគ្រីស្ទដ៏ធ្ងន់ តាមរយៈការដែលសេចក្តីសប្បុរសឥតកំណត់របស់ព្រះវរបិតាបានបង្ហូរមកយ៉ាងច្បាស់ជាងមុន ហើយដោយបន្ទូបន្តុយលើផែនដី នឹងបានប្រកាសដល់មនុស្សជាងពេលមុនៗ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា យ៉ាងហោចណាស់វាមិនគួរត្រូវបានលាក់បាំងដោយចេតនាអាក្រក់ជាងនេះ ហើយក៏មិនត្រូវបានបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់ខ្សោយជាងនៅក្រោមស្រមោលងងឹតនៃច្បាប់ដែរ។

(ព្រះគ្រីស្ទបានអញ្ជើញ និងប្រទានពរដល់កុមារតូចៗ ៖ យើងមិនគួរដកពួកគេចេញពីទីសម្គាល់ និងអត្ថប្រយោជន៍នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក 7–9)។

7. ព្រះយេស៊ូវ និងកុមារ

ដោយហេតុផលនេះព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវទ្រង់មានព្រះទ័យចង់លើកឧទាហរណ៍មួយ ដែលពិភពលោកនឹងយល់ថាទ្រង់បានយាងមកដើម្បីពង្រីកជាជាងកំណត់ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះវរបិតា ទ្រង់ឱបថើបទារកដែលថ្វាយដល់ទ្រង់ ដោយទន់ភ្លន់ដោយបន្ទោសពួកសិស្សទ្រង់ដែលព្យាយាមបដិសេធពួកគេឱ្យចូលទៅកាន់ទ្រង់ ។ ពីព្រោះពួកគេបាននាំក្មេងៗចេញពីទ្រង់ តើអស់អ្នកណាដែលជាកម្មសិទ្ធនៃនគរឋានស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ១៩:១៣-១៥] ។ ប៉ុន្តែ (មានម្នាក់នឹងនិយាយ) តើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមានអ្វីដូចគ្នានឹងការឱបក្មេងៗរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ដ្បិតមិនពាក់ព័ន្ធនឹងការដែលទ្រង់ធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យពួកគេទេ គឺទ្រង់យកគេឱបគេ ហើយឲ្យពរដល់គេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេអះអាងថា បើយើងធ្វើតាមគំរូរបស់ទ្រង់ សូមឲ្យយើងជួយទារកដោយការអធិដ្ឋាន ប៉ុន្តែមិនធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យពួកគេឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ សូមឲ្យយើងថ្លឹងថ្លែងការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទឲ្យប្រយ័ត្នប្រយែងជាងមនុស្សធ្វើបែបនេះ ។ ដ្បិតយើងមិនត្រូវរំលងការពិតដែលព្រះគ្រីស្ទបង្គាប់ឲ្យយកទារកមកថ្វាយទ្រង់ឡើយ ដោយបន្ថែមហេតុផលថា "សម្រាប់ការនោះគឺជាអាណាចក្រនៃស្ថានសួគ៌ ម៉ាថាយ ១៩:១៤ ហើយកាលនោះទ្រង់បានបញ្ជាក់ពីព្រះហឫទ័យទ្រង់ដោយការប្រព្រឹត្តរបស់ទ្រង់ ពេលឱបក្រសោប ទ្រង់សរសើរពួកគេដោយការអធិស្ឋាន និងឲ្យពរគេទៅដល់ព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ប្រសិនបើវាជាការត្រឹមត្រូវសម្រាប់ទារកដែលត្រូវបាននាំយកមកឯព្រះគ្រីស្ទ ហេតុអ្វីក៏មិនត្រូវទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកផងនោះ ដែលជានិមិត្តរូបនៃការរួបរួម និងការប្រកបរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ?

ប្រសិនបើនគរស្ថានសួគ៌ជារបស់ពួកគេ ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានបដិសេធ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ បើកទ្វារឱ្យពួកគេចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលថា

ពួកគេនឹងត្រូវបានចុះឈ្មោះក្នុងចំណោមអ្នកស្នងមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌? តើអយុត្តិធម៌បែបណាដែលយើងបណ្តេញអស់អ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទត្រាស់ហៅមកខ្លួនឯង! ដោយបដិសេធអ្នកដែលទ្រង់តាក់តែងដោយអំណោយទាន! ដោយបិទទៅកាន់អស់អ្នកដែលគាត់ស្ម័គ្រចិត្តទទួល! ប៉ុន្តែយើងមានបំណងចង់បង្កើតបញ្ហានៃភាពខុសគ្នាដ៏អស្ចារ្យរវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងទង្វើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើយើងត្រូវចាត់ទុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមានតម្លៃប៉ុណ្ណា ដោយយើងបញ្ជាក់ថា ទារកគឺមាននៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ជាជាងការទទួល ការឱប ការដាក់ដៃលើ និងការអធិស្ឋានដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានព្រះហឫទ័យ ប្រកាសថា ពួកគេជាកម្មសិទ្ធទ្រង់ ហើយត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយសារទ្រង់? ក្នុងអំណះអំណាងដ៏ច្របូកច្របល់ផ្សេងទៀត ដែលពួកគេព្យាយាមបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះវគ្គនេះ ពួកគេគ្រាន់តែក្បត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតពួកគេប្រកែកពីពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា «ទុកឲ្យក្មេងតូចៗមកឯខ្ញុំចុះ» ដែលថាទាំងនេះមានខ្លះរួចហើយ អ្វីដែលលូតលាស់ ហើយឥឡូវសមនឹងមកដល់ ។ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អហៅពួកគេថា "ទារកនិងកុមារ" [លូកា ១៨:១៥: cf. ម៉ាថាយ ១៩:១៤; ម៉ាកុស 10:13] ៖ តាមពាក្យទាំងនេះ ភាសារក្រិកមានន័យថា ទារកនៅដោះ ។ ដូច្នេះហើយពាក្យថាមកដល់គឺប្រើយ៉ាងសាមញ្ញក្នុងន័យថា«មានសិទ្ធិចូល» មើលថាអ្នកដែលរឹងទទឹងនឹងការពិតត្រូវបង្ខំឱ្យត្បាញអ្វីទៅ!

ហើយគ្មានអ្វីដែលស្តាប់ជាងការអួតអាងរបស់ពួកគេថា នគរស្ថានសួគ៌មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទារកទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលមានលក្ខណៈដូចពួកគេ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលថា មិនមែនជា "ខ្លួនគេ" ឡើយ ត្បិតប្រសិនបើគំនិតនោះត្រូវបានទទួលយក តើព្រះគ្រីស្ទនឹងមានហេតុផលអ្វីសម្រាប់បញ្ជាក់ដើម្បីបង្ហាញ

ថាទារកមិនមែនជាមនុស្សចម្លែកចំពោះទ្រង់ដោយសារតែអាយុ? នៅពេលដែលទ្រង់បញ្ជាអនុញ្ញាតឱ្យទារកមករកទ្រង់ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ជាងដែលថាទារកពិតប្រាកដជាមានន័យនោះទេ។ ក្រែងវាមើលទៅដូចជាមិនទំនងទាល់តែសោះទ្រង់ក៏បានបន្ថែមថា "សម្រាប់ការនោះគឺជានគរស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ ១៩:១៤] ទារកគួតែត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងនោះ វានឹងកាន់ច្បាស់ឥតខ្ចោះតាមរយៈការបង្ហាញ "នៃបែបនេះ" ទារកខ្លួនឯង និងអ្នកដែលដូចពួកគេត្រូវបានរើសទុកជាមុន។

8. ភាពស្មៀមស្មាត់នៃបទគម្ពីរស្តីពីការអនុវត្តពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក

ឥឡូវនេះ អ្នកគ្រប់គ្នាប្រហែលជាឃើញហើយថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារកគឺមិនមែនធ្វើឡើងដោយមនុស្សនោះទេ គឺអាស្រ័យលើការអនុម័តយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នៃបទគម្ពីរ។ ក៏មិនមែនជាការជំទាស់ដ៏ឆ្កួតលីលារបស់ពួកគេដែលថាគ្មានភស្តុតាងបញ្ជាក់ថាទារកតែមួយមិនដែលត្រូវបានជ្រមុជដោយដៃរបស់សាវ័កឡើយ! បើទោះជាការនេះមិនទាក់ទងយ៉ាងច្បាស់តាមរយៈអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អក៏ដោយ ក៏ពីព្រោះតែទារកមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលនៅពេលដែលការលើកឡើងពីក្រុមគ្រួសារកំពុងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នៅក្នុងន័យរបស់គាត់តើមាននរណាអាចវែកញែកពីការនេះថាពួកគេមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក? ប្រសិនបើអំណះអំណាងបែបនេះមានសុពលភាព ស្ត្រីក៏គួរត្រូវបានហាមឃាត់មិនឲ្យចូលរួមក្នុងពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ ពីព្រោះយើងមិនបាននិយាយថាពួកគេត្រូវបានគេទទួលយកនៅក្នុងយុគសម័យសាវក [កិច្ចការ ១៦:១៥, ៣២]៖ ប៉ុន្តែនៅទីនេះយើងពេញចិត្តនឹងច្បាប់របស់ជំនឿ។ សម្រាប់ពេលដែលយើងថ្លឹងថ្លែងនូវអ្វីដែលបានអប់រំបានបញ្ជាក់ពីពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ វាក៏ងាយស្រួលក្នុងការនិច្ឆ័យពីរឿងនេះផងដែរ

ចំពោះអ្នកដែលប្រើប្រាស់វាគួរត្រូវបានអនុញ្ញាត ៖ យើងក៏សង្កេតមើលរឿងនេះផងដែរនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ជាការពិតណាស់ នៅពេលដែលយើងយកចិត្តទុកដាក់លើគោលបំណងដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើង យើងឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា វាសមស្របនឹងទារកដូចមនុស្សចាស់ដែរ ។ ដោយហេតុផលនេះទារកមិនអាចត្រូវបានដកហូតចេញដោយគ្មានការបំពានដោយបើកចំហចំពោះព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលជាអ្នកនិពន្ធរបស់វា ។

អ្នកប្រឆាំងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារកបានរីករាលដាលក្នុងចំណោមប្រជាជនសាមញ្ញនូវគំនិតដែលថាជាច្រើនឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងអំឡុងពេលដែលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកមិនត្រូវបានគេស្គាល់ ។ ក្នុងនេះពួកគេជាមនុស្សមិនពិតដែលគួរឲ្យអាម៉ាស់បំផុត ។ ពិតប្រាកដណាស់ គ្មានអ្នកនិពន្ធណាម្នាក់ ទោះជាពីបុរាណក៏ដោយ អ្នកទាំងនោះមិនបានចាត់ទុកប្រភពដើមរបស់វានៅក្នុងយុគសម័យសាវកថាជាការប្រាកដនោះទេ ។

9. ព្រះពរនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារក

វានៅសេសសល់សម្រាប់យើងដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងខ្លីថាតើអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះដែលបានមកពីការប្រតិបត្តិនេះ ទាំងចំពោះអ្នកជឿដែលជូនកូនៗរបស់ពួកគេឱ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយចំពោះទារកខ្លួនឯងដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយទឹកដ៏ពិសិដ្ឋ ក្រែងមាននរណាម្នាក់មើលងាយវាថាគ្មានប្រយោជន៍ និងគ្មានចំនេញ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាចូលក្នុងគំនិតរបស់អ្នកណាម្នាក់ដើម្បីលេងសើចនៅពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកដោយលេសនេះ គាត់កំពុងចំអកលើបទបញ្ជានៃការកាត់

ស្បែកដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមក ។ តើពួកគេនឹងនាំមកនូវអ្វីដើម្បីទទួលការ
ជ្រមុជទឹកដល់ទារក ដែលមិនអាចនឹងត្រូវបានត្រឡប់មកវិញប្រឆាំងនឹងការកាត់
ស្បែក? ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ជាក់ទោសចំពោះភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អស់អ្នក
ដែលថ្កោលទោសនូវអ្វីដែលពួកគេមិនអាចយល់បានភ្លាមៗជាមួយនឹងអារម្មណ៍
ខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះប្រទានឲ្យយើងនូវអាវុធផ្សេងទៀត
ដើម្បីកម្ចាត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់ការអប់រំដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់
ដោយយើងមានអារម្មណ៍ថាសេចក្តីជំនឿរបស់យើងបានសម្រាលទុក្ខដោយឯកឯង
នោះមិនសមនឹងត្រូវបានគេហៅថា Super fluous ទេ ។ សម្រាប់ទីសំគាល់
របស់ព្រះ ទាក់ទងទៅកុមារដូចជាតាមរយៈការបោះត្រាដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មួយ
បញ្ជាក់ពីការសន្យាដែលបានប្រទានដល់ឪពុកម្តាយដែលគោរពស្រលាញ់ព្រះ
និងប្រកាសថា វាត្រូវបានទទួលថា ព្រះអម្ចាស់នឹងក្លាយជាព្រះមិនត្រឹមតែចំពោះ
គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះពូជរបស់គាត់ផងដែរ ។ ហើយថាទ្រង់ផ្តល់សេចក្តី
សប្បុរស ដល់ទាំងពាន់ដំណ នៃពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្ត
របស់អញទាំងប៉ុន្មានវិញ [និក្ខ ២០:៦] ។ សេចក្តីសប្បុរសដ៏គ្មានព្រំដែនរបស់
ព្រះ នៅក្នុងការសាបព្រួសខ្លួនឯងនៅទីនោះ ជាដំបូងផ្តល់ឱ្យមនុស្សនូវឱកាសដ៏
ច្រើនដើម្បីប្រកាសសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ បន្ទាប់មក ក៏ជន់លិចដួងចិត្តរបស់ពួក
គេជាមួយនឹងសុភមង្គលមិនធម្មតា ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សឆាប់មានសេចក្តីស្រឡាញ់
ដ៏ជ្រាលជ្រៅចំពោះព្រះបិតាដ៏សប្បុរសរបស់ពួកគេ ខណៈដែលពួកគេឃើញការ
យកចិត្តទុកដាក់របស់ទ្រង់ក្នុងពួកគេក៏ដូចជាកូនចៅរបស់ពួកគេដែរ ។

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែជំទាស់ថាការសន្យាគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបញ្ជាក់ការស
ង្គ្រោះនៃកូនរបស់យើង ខ្ញុំមិនអើពើនឹងការលើកឡើងនេះ ចំពោះព្រះមានទស្ស

នៈផ្ទុយពីនេះ;ដោយសារទ្រង់យល់ឃើញពីចំណុចខ្សោយរបស់យើង ដូច្នេះទ្រង់មានបំណងក្នុងការដោះស្រាយយ៉ាងទន់ភ្លន់ជាមួយយើងក្នុងបញ្ហានេះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលទទួលយកការសន្យាដែលថា សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះត្រូវបានពង្រីកដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ ចាត់ទុកថាវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេក្នុងការថ្វាយពួកគេដល់ក្រុមជំនុំដើម្បីឲ្យបានផ្សាភ្ជាប់ដោយនិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយដោយហេតុនេះដើម្បីជំរុញខ្លួនពួកគេឱ្យមានទំនុកចិត្តពិតប្រាកដ ពីព្រោះពួកគេឃើញ ដោយភ្នែកផ្ទាល់នូវសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានឆ្លាក់លើរូបកាយកូនចៅរបស់ពួកគេ ។ ម៉្យាងវិញទៀត កុមារក៏ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេ៖ ដែលត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយ ឬព្រះវិហារ ពួកគេត្រូវបានសរសើរដល់សមាជិកដទៃទៀត ។

បន្ទាប់មក នៅពេលដែលពួកគេធំឡើង ពួកគេត្រូវបានជំរុញយ៉ាងខ្លាំងដល់ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមថ្វាយបង្គំព្រះ ដែលពួកគេត្រូវបានទទួលជាកូនតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញាដ៏ឧឡារិកនៃការសុំជាកូនចិញ្ចឹម មុនពេលពួកគេចាស់ល្មមដើម្បីទទួលស្គាល់ទ្រង់ជាឪពុក ។ ជាចុងក្រោយ យើងគួរតែភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការគំរាមកំហែងនោះ ដែលថាព្រះនឹងសងសឹកដល់មនុស្សណាម្នាក់ដែលមើលងាយក្នុងការសង្កេតកូនរបស់គាត់ជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញានៃកិច្ចព្រមព្រៀង ។ ដោយសារការមើលងាយបែបនេះ ព្រះគុណដែលបានប្រទានមកត្រូវបានបដិសេធ ហើយដូចជាបានសន្យាទុកជាមុន [លោកុ. ១៧:១៤] ។

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងរបស់អាណាបាទីស្ទដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការកាត់ស្បែក, 10-16)

10. ភាពខុសគ្នាដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់មិនពិត

ឥឡូវនេះសូមឲ្យយើងពិនិត្យមើលអំណះអំណាងដែលមនុស្សឆ្កួតមួយចំនួនវាយលុកការអប់រំដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះឥតឈប់ឈរ។ ជាបឋម ដោយសារពួកគេមានអារម្មណ៍ថាពួកគេមានភាពចង្អៀត និងមានការបង្ខំដោយភាពស្រដៀងគ្នារវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក ពួកគេបានព្យាយាមកំណត់សញ្ញាទាំងពីរនេះឱ្យដាច់ដោយភាពខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយ ដើម្បីមើលទៅហាក់ដូចជាគ្មានអ្វីដូចគ្នារវាងពួកគេ។ ដ្បិតគេថាទាំងពីរនេះមានន័យខុសគ្នា សេចក្តីសញ្ញាក្នុងមួយៗគឺខុសគ្នា ហើយការត្រាស់ហៅក្នុងម្នាក់ៗក៏មិនដូចគ្នាដែរ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបានកំណត់ដើម្បីបញ្ចាក់ចំណុចដំបូងនេះ ពួកគេធ្វើពុតថាការកាត់ស្បែកគឺជារូបភាពនៃការស្លាប់ មិនមែនជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ។ នេះយើងសុខចិត្តព្រមចំពោះពួកគេ ព្រោះវាជួយយើងបានយ៉ាងល្អ។ ភ័ស្តុតាងតែមួយគត់នៃគំនិតរបស់យើងដែលយើងកំពុងប្រើ គឺថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញានៃការស្លាប់។ ពីនេះយើងប្រមូលបានថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានដាក់ជំនួសឱ្យការកាត់ស្បែកដើម្បីតំណាងឱ្យយើងនូវការកាត់ស្បែកដែលតំណាងឱ្យជនជាតិយូដាពីបុរាណ។ ក្នុងការអះអាងពីភាពខុសគ្នារវាងសេចក្តីសញ្ញា ដោយភាពក្លាហានដ៏ឃោរឃៅ ដែលពួកគេបំបាត់ និងបង្ខូចបទគម្ពីរ! ហើយមិនមែននៅក្នុងវគ្គមួយតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបញ្ឈប់ដែលគ្មានការស្តប់ស្តល់ឬការប៉ះពាល់! ដ្បិតគេពណ៌នាសាសន៍យូដាដល់យើងថាជាមនុស្សខាងសាច់ឈាម ដូច្នេះគេដូចជាសត្វសាហាវជាងមនុស្ស។ សេចក្តីសញ្ញា

ជាមួយពួកគេនឹងមិនហួសពីជីវិតខាងសាច់ឈាមទេ ហើយការសន្យាដែលបានផ្តល់ឲ្យពួកគេនឹងសម្រាកក្នុងលោកិយនេះ និងជាប្រយោជន៍ខាងរូបកាយ ។ ប្រសិនបើគោលលទ្ធិនេះគួរតែទទួលបាន តើអ្វីនឹងនៅតែរក្សាទុកដែលសាសន៍យូដាត្រូវបានឆ្អែតមួយរយៈដោយសារប្រយោជន៍របស់ព្រះ (ដូចជាមនុស្សធ្វើឲ្យជ្រូកមួយហ្វូងធាត់នៅក្នុងទ្រុង) តែត្រូវវិនាសនៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច នៅពេលដែលយើងនិយាយអំពីការកាត់ស្បែក និងការសន្យាដែលភ្ជាប់មកជាមួយ ។ ពួកគេឆ្លើយភ្លាមៗថា ការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញាពិត ហើយការសន្យារបស់វាជាសាច់ឈាម ។

11. ការសន្យាខាងវិញ្ញាណ

ច្បាស់ណាស់ ប្រសិនបើការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញាពិត នោះយើងត្រូវប៉ាន់ស្មានថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺដូចគ្នា ។ សម្រាប់សាវ័ក នៅជំពូកទីពីរនៃកូល៉ុស មិនធ្វើអ្វីដែលខាងវិញ្ញាណខ្លាំងជាងរឿងផ្សេងទៀតឡើយ ។ ដ្បិតគាត់មានប្រសាសន៍ថា នករាល់គ្នាបានទទួលកាត់ស្បែកម្យ៉ាងក្នុងទ្រង់ ដែលមិនបានធ្វើដោយដៃមនុស្សទេ គឺជាការដោះរូបកាយខាងសាច់ឈាមចេញ ដោយទទួលការ "កាត់ស្បែករបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ" [កូលូស ២:១១] ។ បន្ទាប់មក ដើម្បីពន្យល់សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ គាត់បន្ថែមថា នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានគេ "កប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ" [កូលូស 2:12] តើពាក្យទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណា លើកលែងតែការសម្រេចបំពេញ និងសេចក្តីពិត ឬពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក៏ជាសេចក្តីពិត និងការសម្រេចបំពេញ ឬកាត់ស្បែកដែរ ព្រោះវាមានន័យតែមួយ និងដូចគ្នា? ព្រោះគាត់កំពុងព្យាយាមបង្ហាញថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺសម្រាប់ពួកគ្រីស្ទាន អ្វីដែលការកាត់ស្បែកពីមុនគឺសម្រាប់ជនជាតិយូដា

ដោយសារយើងបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់ថាការសន្យានៃសញ្ញាទាំងពីរ និងការអាថ៌កំបាំងដែលពួកគេបង្ហាញយល់ស្រប យើងនឹងមិនត្រូវពន្យារពេលយូរជាងនេះទេ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាស់ស្មៀនអ្នកជឿថា ទោះជាមិនត្រូវនិយាយក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរតែពិចារណាក្នុងខ្លួនពួកគេថា តើពួកគេគួរតែគិតជាសញ្ញាដែលគ្រាន់តែនៅលើផែនដី និងពិតប្រាកដ នៅពេលដែលវាបង្ហាញថាគ្មានសោះ ប៉ុន្តែអ្វីដែលជាវិញ្ញាណ និងស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យពួកគេបិទបាំងទៅអ្នកដែលមានគំនិតសាមញ្ញនោះ យើងនឹងបដិសេធចំពោះការជំទាស់មួយដែលពួកគេបិទបាំងការកុហកដ៏អៀនខ្មាសនេះ។

វាប្រាកដណាស់ថាការសន្យាចម្បងដែលមានសេចក្តីសញ្ញាដែលបានផ្តល់ការទទួលជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដោយព្រះ នៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺខាងវិញ្ញាណ ហើយសំដៅទៅលើជីវិតអស់កល្បជានិច្ច បន្ទាប់មកផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវបានទទួលដោយឪពុកខាងវិញ្ញាណ (ដូចជាសមស្រប) តាមលំដាប់លំដោយ។ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចទទួលបាននៅទីនោះពីការធានាជីវិតនាពេលខាងមុខ ដែលពួកគេបានប្រាថ្នាអស់ពីចិត្ត។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ យើងមិនបដិសេធថា ទ្រង់បានសាកល្បងបំណងដ៏ល្អរបស់ទ្រង់ចំពោះពួកគេដោយផលប្រយោជន៍ខាងផែនដី និងរូបកាយនោះទេ យើងនិយាយថា ក្តីសង្ឃឹមនៃការសន្យានៃរឿងខាងវិញ្ញាណក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់ផងដែរ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលព្រះបានសន្យាថានឹងប្រទានពរដល់អ័ប្រាហាំជាអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ ដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់នៅចំពោះមុខទ្រង់ ទ្រង់បានបន្ថែមការសន្យាមួយទៀតទាក់ទងនឹងការកាន់កាប់ទឹកដីកាណាន [លោកុ ១៥:១, ១៨]។ តាមវិធីនេះ យើងត្រូវយល់អំពីការសន្យាទាំងអស់នៅលើផែនដីដែលបានផ្តល់ឱ្យជន

ជាតិយូដា: ថាការសន្យាខាងវិញ្ញាណដែលជាក្បាលដែលពួកគេសំដៅលើគួរតែរក្សាកន្លែងដំបូងជានិច្ច ។ ហើយចាប់តាំងពីខ្ញុំបានដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះក្នុងរយៈពេលខ្លះនៅក្នុងភាពខុសគ្នារវាងសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់ ឥឡូវនេះខ្ញុំប៉ះពួកគេយ៉ាងរីករាយ ។

12. ទារកខាងរូបកាយនិងខាងវិញ្ញាណ

នៅក្នុងការប្រើប្រាស់ពាក្យ "កុមារ" ពួកគេរកឃើញភាពខុសគ្នានេះ អ្នកដែលមានដើមកំណើតពីពូជរបស់គាត់ត្រូវបានគេហៅថាកូនរបស់អ័ប្រាហាំនៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាចាស់; ឥឡូវនេះ អស់អ្នកដែលយកតម្រាប់តាមជំនឿរបស់គាត់ត្រូវហៅតាមឈ្មោះនេះ ។ ដូច្នេះ ពួកគេនិយាយថា ទារកខាងរូបកាយដែលត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងការប្រកបនៃសេចក្តីសញ្ញាតាមរយៈការកាត់ស្បែកបានបង្ហាញមុខទារកខាងវិញ្ញាណនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញទៅជាជីវិតអមតៈដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ យើងឃើញពន្លឺនៃសេចក្តីពិតដ៏ទន់ខ្សោយ ។ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណអាក្រក់ទាំងនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការចាប់យកអ្វីៗដែលបានមកដល់ដៃមុនគេជាកន្លែងដែលពួកគេគួរបន្តទៅមុខទៀត ហើយដោយរឹងរូសនៅជាប់នឹងពាក្យតែមួយដែលពួកគេគួរតែប្រៀបធៀបរឿងជាច្រើនជាមួយគ្នា ។ ពីនេះវាអាចកើតមានឡើងថាពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោតម្តងហើយម្តងទៀតព្រោះពួកគេមិនបានអនុវត្តខ្លួនឯងទៅនឹងចំណេះដឹងឬអ្វីផ្សេងនោះទេ ។

ពិតប្រាកដណាស់ យើងគ្រប់គ្រងគ្រាប់ពូជខាងសាច់ឈាមរបស់អ័ប្រាហាំអស់មួយរយៈ កាន់គ្រាប់ពូជខាងវិញ្ញាណនោះ ដែលជាប់នៅក្នុងគាត់តាមរយៈជំ

នឿ ។ ដ្បិតយើងត្រូវហៅថាជាកូនរបស់គាត់ ទោះបីជាយើងមិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងគាត់ដោយធម្មជាតិក៏ដោយ [កាឡាទី. ៤:២៨, Cf. រ៉ូម ៤:១២] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើដូចដែលពួកគេបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ នោះពួកគេមានន័យថា ព្រះពរខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះមិនដែលបានសន្យាចំពោះកូនចៅខាងសាច់ឈាម របស់អ័ប្រាហាំទេ នោះពួកគេបានយល់ច្រឡំចំពោះរឿងនេះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះយើងគួរតែតម្រង់គោលដៅដែលប្រសើរជាង ដែលយើងត្រូវបានដឹកនាំដោយការណែនាំដ៏ប្រាកដនៃបទគម្ពីរ ។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់អ័ប្រាហាំថា គាត់នឹងមានពូជពង្សគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅលើផែនដីនឹងត្រូវបានប្រទានពរ [លោកុប្បត្តិ 12: 3] ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះក៏ធានាគាត់ថាទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះរបស់គាត់និងជាព្រះនៃកូនចៅរបស់គាត់ [លោកុ. ១៧:៧] ។ អស់អ្នកដែលទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយសារសេចក្តីជំនឿជាអ្នកបង្កើតព្រះពរនោះជាអ្នកទទួលមរតកនៃការសន្យានេះ ហើយដូច្នេះត្រូវបានហៅថាជាកូនរបស់អ័ប្រាហាំ ។

13. អ័ប្រាហាំជាឪពុករបស់អស់អ្នកដែលជឿ

បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រំដែននៃអាណាចក្ររបស់ព្រះបានចាប់ផ្តើមលាតសន្ធឹងយ៉ាងទូលំទូលាយក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍ទាំងអស់ ជាទូទៅដើម្បីឲ្យស្របតាមបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកជឿអាចនឹងត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាពីគ្រប់ទីកន្លែងដើម្បីអង្គុយជាមួយអ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបក្នុងសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ៨:១១] ។ ប៉ុន្តែជាច្រើនសតវត្សមុននេះ ទ្រង់បានឱបក្រសោបជនជាតិយូដាដោយក្តីមេត្តាដ៏ធំធេងដូចគ្នា ។ ហើយដោយសារតែឆ្លងកាត់ការទាំងអស់នេះ ទ្រង់បានជ្រើសរើសជាតិសាសន៍មួយនេះដើម្បីបង្ខាំងព្រះ

គុណរបស់ទ្រង់មួយរយៈ ទ្រង់បានហៅវាថាជារបស់ទ្រង់ [និក្ខមនំ ១៩:៥) ហើយទ្រង់បានទិញ [និក្ខ ១៥:១៦] មនុស្ស ។ ការកាត់ស្បែកត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីអត្ថប្រយោជន៍នេះក្នុងគោលបំណងដើម្បីបង្រៀនជនជាតិយូដា ដោយនិមិត្តសញ្ញារបស់វាថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ ដោយការដឹងអំពីរឿងនេះ ចិត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានលើកឡើងទៅរកសេចក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ចំពោះអ្វីដែលនឹងខ្វះខាតចំពោះអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់មាន ម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានទទួលការរក្សាសុវត្ថិភាព ដើម្បីបញ្ជាក់ថា សាសន៍ដទៃក៏ដូចជាសាសន៍យូដាជាកូនរបស់អ័ប្រាហាំ សាវ័ក និយាយបែបនេះថា លោកអ័ប្រាហាំបាននិយាយថាគាត់នៅក្នុងការមិនកាត់ស្បែក ដែលបានសុចរិតដោយសារជំនឿ ។ ។ ក្រោយមក គាត់បានទទួលទីសម្គាល់នៃការកាត់ស្បែក ដោយបោះត្រា ឬសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីឲ្យគាត់បានជាឪពុកនៃអ្នកជឿទាំងអស់ ទាំងអ្នកមិនកាត់ស្បែក និងអ្នកកាត់ស្បែក មិនមែនជាអ្នកដែលអួតពីការកាត់ស្បែកតែឯងទេ គឺជាអ្នកដែលដើរតាមសេចក្តីជំនឿ ។ ដែលនៅក្នុងការមិនកាត់ស្បែក នោះអ័ប្រាហាំជាឪពុករបស់យើង [រ៉ូម ៤:១០-១២] ។

តើយើងមិនឃើញថាប្រភេទទាំងពីរត្រូវបានធ្វើស្មើគ្នាដោយកិត្តិយសទេឬ? ដ្បិតក្នុងអំឡុងពេលដែលកំណត់ដោយច្បាប់របស់ព្រះ អ័ប្រាហាំគឺជាឪពុកនៃការកាត់ស្បែក ។ បន្ទាប់ពីជញ្ជាំងត្រូវបានបាក់បែក (ដូចសាវ័កនៅកន្លែងផ្សេងទៀតបានសរសេរ [អេភេសូរ ២:១៤] ដែលបំបែកសាសន៍ដទៃពីសាសន៍យូដា សាសន៍ដទៃក៏ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិចូលទៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះដែរ ហើយអ័ប្រាហាំបានក្លាយទៅជាឪពុករបស់ពួកគេ ដែលចេញពីទីសំគាល់នៃការកាត់ស្បែក

នោះ ត្បិតពួកគេមានកន្លែងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីបំបាត់ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នកខ្លះ ដែលព្រងើយកន្តើយនឹងការខ្វល់ខ្វាយទាំងអស់ចំពោះការគោរពបូជា ដោយរៀបចំខ្លួនក្នុងពិធីតែម្នាក់ឯង នោះ ប៉ុលបានបដិសេធយ៉ាងដាច់ខាតថា អ័ប្រាហាំមិនមែនបានធ្វើជាឪពុក ដល់ពួកដែលមិនគ្រាន់តែកាត់ស្បែកប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម ៤:១២] ។ ដូចសព្វថ្ងៃនេះមនុស្សម្នាក់អាចបដិសេធភាពឥតប្រយោជន៍របស់អ្នកដែលនៅធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មើលទៅដូចជាគ្មានអ្វីតែជាទឹក ។

14. កិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយជនជាតិយូដាមិនបានចាត់ទុកជាទេ

ប៉ុន្តែពួកគេនឹងលើកឡើងក្នុងការប្រឆាំងនឹងវគ្គមួយទៀតរបស់សាវ័ក [រ៉ូម 9:7] ដែលជាកន្លែងដែលគាត់បង្រៀនថាអ្នកដែលមានសាច់ឈាមមិនមែនជាកូនរបស់អ័ប្រាហាំនោះទេប៉ុន្តែថាមានតែអ្នកដែលជាកូននៃសេចក្តីសន្យាដែលត្រូវបានរាប់ក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់គាត់ ។ នេះហាក់ដូចជាចង្អុលបង្ហាញថា រូបកាយដែលចេញពីអ័ប្រាហាំ ដែលយើងផ្តល់កន្លែងខ្លះគឺគ្មានអ្វីសោះ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវគូសចំណាំបន្ថែមទៀតអំពីករណីដែលសាវ័កកំពុងពិភាក្សាដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ដោយមានបំណងចង់បង្ហាញជនជាតិយូដាអំពីរបៀបដែលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនជាប់ទាក់ទងនឹងពូជពង្សរបស់អ័ប្រាហាំ ពិតប្រាកដណាស់ ពូជពង្សបែបនេះមិនបានផ្តល់អ្វីសោះ ប៉ុលបានលើកឡើងដោយភស្តុតាងអ៊ីសម៉ាអែល និងអេសាវ [រ៉ូម ៩:៦-១៣] ដែលត្រូវបានគេបដិសេធ ដូចជាពួកគេជាអ្នកចម្លែក ។ ទោះបីជាពួកគេជាពូជពិតរបស់អ័ប្រាហាំតាមសាច់ឈាមក្តី ក៏ព្រះពរស្ថិតនៅលើអ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ។ ចេញពីការនេះតាមអ្វីដែលគាត់បញ្ជាក់ ការសង្គ្រោះអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានពង្រីកដល់អ្នក

ដែលទ្រង់ពេញចិត្ត [រ៉ូម. ៩:១៥-១៦]; ប៉ុន្តែ ថាគ្មានហេតុផលណាដែលសាសន៍យូដាបង្ហាញខ្លួន ហើយអួតខ្លួនក្នុងនាមជាអ្នកមានសេចក្តីសញ្ញា លុះត្រាតែពួកគេកាន់តាមច្បាប់នៃសេចក្តីសញ្ញា ពោលគឺគោរពតាមព្រះបន្ទូល ។

យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលប៉ុលទម្លាក់ពួកគេចេញពីការទុកចិត្តឥតប្រយោជន៍ចំពោះពូជពង្សរបស់ពួកគេ គាត់នៅតែឃើញថា កិច្ចព្រមព្រៀងដែលព្រះបានធ្វើម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ជាមួយនឹងកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំមិនអាចត្រូវបានចាត់ទុកជាទទេឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្នុងជំពូកទីដប់មួយ គាត់បានប្រកែកថា កូនចៅអ័ប្រាហាំ មិនត្រូវបាត់បង់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេឡើយ ។ ដោយអាស្រ័យដូចនេះ ទ្រង់បង្រៀន សាសន៍យូដាគឺជាអ្នកស្នងមរតកដំបូង និងជាប្រភេទនៃដំណឹងល្អ លើកលែងតែក្នុងកម្រិតដែលថាដោយការមិនដឹងគុណរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយមិនសក្តិសម ប៉ុន្តែត្រូវបានបោះបង់ចោលក្នុងរបៀបដែលព្រះពរពីស្ថានសួគ៌មិនបានចាកចេញពីប្រជាជាតិរបស់ពួកគេទាំងស្រុង ។ ដោយហេតុផលនេះ ទោះជាពួកគេរឹងរូស និងបំពានកិច្ចព្រមព្រៀងក៏ដោយ ក៏ប៉ុលនៅតែហៅពួកគេថាបរិសុទ្ធ [រ៉ូម ១១:១៦] (ទ្រង់ផ្តល់កិត្តិយសដ៏ធំធេងបែបនេះដល់ជំនាន់បរិសុទ្ធ ដែលព្រះបានរក្សាតម្លៃនៃកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់); ប៉ុន្តែទ្រង់បានហៅយើង (ប្រសិនបើយើងប្រៀបធៀបជាមួយពួកគេ) ដូចដែលវាគឺ, posthumous ឬសូម្បីតែរំលូតកូនរបស់អ័ប្រាហាំ - និងថាដោយការអនុម័ត - ហើយថាដោយការចិញ្ចឹមមិនមែនដោយធម្មជាតិទេ - ដូចជាដើមឈើដែលបែកចេញពីដើមឈើត្រូវបានផ្សាំលើដើមមួយទៀត [រ៉ូម ១១:១៧] ។ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេត្រូវបានបន្ទំឯកសិទ្ធិរបស់ពួកគេ នោះដំណឹងល្អត្រូវតែប្រកាសដល់ពួកគេជាមុនសិន ។ សម្រាប់

មនុស្សដែលនិយាយដូច្នេះគឺដូចជាគ្រួសាររបស់ព្រះជាកូនច្បង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ កិត្តិយសនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេរហូតដល់ពួកគេបដិសេធអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យហើយដោយការមិនដឹងគុណរបស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យវាត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យសាសន៍ដទៃ ។

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទោះជាមានការរារាំងដ៏អស្ចារ្យដែលពួកគេបន្តធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងដំណឹងល្អក៏ដោយ យើងមិនត្រូវមើលងាយពួកគេឡើយ ខណៈពេលដែលយើងពិចារណាអំពីរឿងនោះ ឬដោយសារការសន្យានោះ ព្រះពររបស់ព្រះនៅតែស្ថិតនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ សម្រាប់សាវ័កពិតជាថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វានឹងមិនត្រូវបានដកចេញទាំងស្រុងឡើយ ៖ «ដ្បិតអំណោយទាន និងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះគឺគ្មានការប្រែចិត្ត [រ៉ូម ១១:២៩ Vg.] ។

15. ការសន្យានឹងសម្រេចបំពេញ មិនមែនប្រៀបធៀបតាមន័យពាក្យ

សូមមើលអ្វីដែលជាតម្លៃនៃការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យដែលជាកូនចៅ ហើយត្រូវថ្លឹងទម្ងន់ក្នុងកម្រិតណា ។ ក្នុងការបែងចែកអ្នកគ្រងមរតកនៃអាណាចក្រចេញពីអ្នកខុសច្បាប់ និងជនបរទេស យើងគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថាការជ្រើសរើសរបស់ព្រះអាចគ្រប់គ្រងដោយសិទ្ធិសេរីភាព ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងឃើញថាគឺជាការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ ជាពិសេសក្នុងការឱបក្រសោបកូនចៅអ័ប្រាហាំដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីមេត្តាករុណានោះកាន់តែច្បាស់ ក៏បោះត្រាដោយការកាត់ស្បែក ។ ឥឡូវនេះស្ថានភាពនៃព្រះវិហារគ្រីស្ទបរិស័ទគឺពិតជាដូចគ្នា ។ ដូចដែលប៉ុលបានប្រកែកនៅក្នុងវគ្គនោះថាជនជាតិយូដាត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ដូច្នេះគាត់

បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាកូនរបស់គ្រីស្ទានបានទទួលការរាប់ជាបរិសុទ្ធដូចគ្នាពីឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ [កូរិន ទី១ ៧:១៤] ចេញពីនេះគាត់បានសន្និដ្ឋានថា ផ្ទុយទៅវិញអ្នកដែលត្រូវបានរកឃើញថាមានទោសពីភាពស្មោកគ្រោក [កូរិន ទី១ ៧:១៥] ត្រូវបានញែកចេញពីអ្វីដែលនៅសល់ ។

ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាអាចសង្ស័យថាការសន្និដ្ឋានរបស់គូប្រជែងរបស់យើងគឺខុសទាំងស្រុង ៖ ទារកទាំងនោះដែលចាស់ទុំបានកាត់ស្បែកគ្រាន់តែកំណត់ជាមុនថាទារកខាងវិញ្ញាណដែលកើតចេញពីការកើតឡើងវិញនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? សាវ័កសរសេរថា«ព្រះគ្រីស្ទ»គឺជា«អ្នកបំរើនៃការកាត់ស្បែកដើម្បីបំពេញតាមការសន្យាដែលបានប្រទានដល់ពួកឰយុកោ» [រ៉ូម ១៥:៨ P] ដូច្នេះ ទ្រង់មិនគិតបែបនេះទេដែលមានចរិតស្លូតបូតដូចទ្រង់បាននិយាយក្នុងរបៀបនេះថា ៖ « ដរាបណាសេចក្តីសញ្ញាដែលបានធ្វើជាមួយនឹងអ័ប្រាហាំអនុវត្តចំពោះកូនចៅរបស់ទ្រង់ដែលជាព្រះគ្រីស្ទដើម្បីអនុវត្តនិងលះបង់ការសន្យាដែលបានធ្វើម្តងជាម្រេចដោយព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់បានមកសម្រាប់ ការសង្គ្រោះនៃសាសន៍យូដា ។ តើអ្នកឃើញទេដូចម្តេច ក្រោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់គិតថា ការសន្យានៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានសម្រេចបំពេញ មិនត្រឹមតែនិយាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែតាមន័យត្រង់ សម្រាប់កូនចខាងរូបកាយរបស់អ័ប្រាហាំ ដល់ចំណុចដូចគ្នានឹងអនុវត្តការប្រកាសរបស់ពេត្រុសចំពោះពួកយូដា [កិច្ចការ 2:39] ថា ផលប្រយោជន៍នៃដំណឹងល្អជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ និងពូជពង្សរបស់ពួកគេដោយការរឹតបន្តឹងនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ហើយនៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់ គាត់បានហៅពួកគេថាជាកូននៃកិច្ចព្រមព្រៀង [កិច្ចការ 3:25] ពោលគឺអ្នកស្នងមរតក ។ មិនខុសគ្នាខ្លាំងពីនេះទេ គឺជាវគ្គបទគម្ពីរផ្សេងទៀតរបស់សាវ័កដែលបានលើកឡើងខាងលើ

ដែលគាត់យល់ និងបកស្រាយអំពីការកាត់ស្បែកដែលបានផ្តិតលើទារក ជាបន្ទាល់នៃការរួបរួមដែលពួកគេមានជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ [អេភេ ២:១១-១៣] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងស្តាប់តាមការសន្យារបស់ពួកគេ តើអ្វីនឹងក្លាយទៅជាការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរនៃក្រិត្យវិន័យរបស់ទ្រង់បានសន្យាចំពោះអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ថាទ្រង់នឹងផ្តល់សេចក្តីសប្បុរស ដល់ទាំងពាន់ដំណដល់ពួកគេ [និក្ខ. ២០:៦]? តើយើងនឹងត្រូវជ្រកកោននៅក្នុងសេចក្តីប្រៀបធៀបនៅទីនេះឬ? នោះជាការគេចវេសហួសហេតុពេកហើយ! តើយើងត្រូវនិយាយថាវាត្រូវបានលុបចោលឬ? ប៉ុន្តែដូច្នេះក្រិត្យវិន័យនឹងត្រូវបំផ្លាញ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាជាងនឹងបង្កើតឬ [ម៉ាថាយ ៥:១៧] រហូតមកដល់ពេលនេះវាផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ជីវិតរបស់យើង ។ ចូរយើងទទួលយកដោយមិនអាចប្រកែកបានថា ព្រះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះរបស់ខ្លួនដើម្បីឱ្យមានការពេញចិត្ត ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ ក៏ត្រូវរាប់ក្នុងចំណោមរាស្ត្រទ្រង់នូវកូនដែលខ្លួនបានបង្កើតមក ។

16. ភាពខុសគ្នាជាក់ស្តែងបន្ថែមទៀតរវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក

ជាងនេះទៅទៀត ភាពខុសគ្នាដែលពួកគេព្យាយាមជំរុញរវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីកាត់ស្បែក គឺមិនត្រឹមតែគួរឱ្យអស់សំណើច និងគ្មានហេតុផលទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយពីគ្នាទៅវិញ ។ នៅពេលដែលពួកគេបានប្រកាសថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានអនុវត្តចំពោះថ្ងៃដំបូងនៃការតយុទ្ធខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែការកាត់ស្បែកដល់ថ្ងៃទីប្រាំបី បន្ទាប់ពីការបញ្ចុះសពត្រូវបានបញ្ចប់ ដោយភ្លេចអំពីរឿងនេះភ្លាមៗ ពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរការកែត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយហៅការកាត់ស្បែក

ថាជាការស្លាប់នៃរូបសាច់ ។ ប៉ុន្តែ គេហៅពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថាជា ការបញ្ចុះ សព ដែលគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានដោះលែងឡើយ លុះត្រាតែស្លាប់ ។ តើអ្នក ដែលល្ងីល្ងើនឹងលោតផ្លោះទេ ពីព្រោះយោងទៅតាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដំបូង ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែមានមុនការកាត់ស្បែក ។ ដោយទីពីរវាត្រូវបានដាក់ បន្ទាប់ពីការកាត់ស្បែក ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជាគំរូថ្មីនៃវិធីដែលប្រារបស់មនុស្ស ល្ងង់ខ្លៅលោតចុះឡើងនោះទេ នៅពេលដែលពួកគេថ្វាយបង្គំជាព្រះបន្ទូលដ៏ជាក់ លាក់បំផុតរបស់ព្រះ ជាអ្វីដែលពួកគេបានសុបិន ។ ដូច្នេះ យើងនិយាយថា ភាពខុសគ្នាខាងមុខគឺគ្រាន់តែជាសុបិនប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់ប្រៀប ធៀបនៅថ្ងៃទីប្រាំបីនោះ វានៅតែមិនសមទេក្នុងការធ្វើដូចនេះ ។ យោងទៅ តាមអ្នកនិពន្ធចាស់ៗ វាជាការសមជាងក្នុងការសំដៅលើលេខប្រាំបីចំពោះការរស់ ឡើងវិញ (ដែលបានកើតឡើងនៅថ្ងៃទីប្រាំបី) ដែលយើងដឹងថាជីវិតថ្មីអាស្រ័យ លើ ឬដល់ដំណើរនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នទាំងមូល ក្នុងអំឡុងពេលនោះ ការស្លាប់គួរតែ បន្តរហូតដល់ពេលដែលជីវិតត្រូវបានបញ្ចប់ វាក៏បានសម្រេចផងដែរ ។ យ៉ាង ណាក៏ដោយ ក្នុងការពន្យារការកាត់ស្បែករហូតដល់ថ្ងៃទីប្រាំបី ព្រះប្រហែលជា មានបំណងផ្តត់ផ្តង់ទារកដែលទន់ខ្ចី ចាប់តាំងពីមុខរបួសមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំង សម្រាប់កុមារដែលទើបនឹងកើត ហើយនៅតែថ្កាលក្រហមពីម្តាយរបស់ពួកគេ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលថាយើងយើងបានត្រូវកប់ជាមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដោយ ទទួលជ្រមុជក្នុងសេចក្តីស្លាប់ បើទោះបីជាបទគម្ពីរបានតវ៉ាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា យើងត្រូវបានកបនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ថាយើងស្លាប់ ហើយ ក្រោយមកក៏អនុវត្តការស្លាប់នេះ [រ៉ូម ៦:៤]?

ការស្រដៀងគ្នាដែលពួកគេតវ៉ា ប្រសិនបើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវតែស្របតាមការកាត់ស្បែក នោះស្ត្រីមិនគួរទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ ។ ប្រសិនបើដឹងច្បាស់ថា ការញែកពួជពង្សអ៊ីស្រាអែលបានវិសុទ្ធត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសញ្ញានៃការកាត់ស្បែក នោះគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាវាមានបំណងថាបុរស និងស្ត្រីត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយស្មើភាពគ្នា ។ មានតែរូបកាយរបស់បុរសប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានគេបោះត្រាជាមួយវា ដែលអាចត្រាប់តាមធម្មជាតិ ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលស្ត្រីអាចឆ្លងកាត់ពួកគេ ដូច្នេះអាចនិយាយ បានថាដៃគូ និងគូកននៃការកាត់ស្បែក ។ ហេតុដូច្នេះហើយដោយទុកចោលនូវភាពមិនសមហេតុសមផលទាំងនេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពស្រដៀងគ្នារវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក ដែលយើងមើលឃើញយ៉ាងពេញលេញបំផុតស្របតាមអាថ៌កំបាំងខាងក្នុង ការសន្យា ការប្រើប្រាស់ និងប្រសិទ្ធភាព ។

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដែលថា ទារកមិនអាចមានជំនឿ ១៧-២០)

17. កុមារក៏គួរមានជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែរ

ពួកគេគិតថាពួកគេកំពុងដាក់ចេញនូវហេតុផលដ៏រឹងមាំមួយថាហេតុអ្វីបានជាកុមារត្រូវបានរារាំងពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នៅពេលដែលពួកគេអះអាងថាកុមារដោយសារតែអាយុរបស់ពួកគេមិនទាន់អាចយល់ពីអាថ៌កំបាំងដែលមានន័យនៅក្នុងនោះ ពោលគឺការបង្កើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ ដែលមិនអាចកើតឡើងនៅទារកដំបូងបំផុតនោះទេ ។ ដូច្នេះ អ្នកប្រឆាំងរបស់យើងសន្និដ្ឋានថា កុមារត្រូវចាត់ទុកជាកូនរបស់អ័ដាម រហូតទាល់តែពួកគេឈានដល់អាយុសមរម្យរហូតដល់

កំណើតទីពីរ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីពិតរបស់ព្រះនៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រឆាំងនឹងអំណះអំណាងទាំងអស់នេះ ។ ដ្បិតបើគេទទួលស្គាល់ថាពួកគេស្ថិតក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់អ័ដាម នោះគេត្រូវទុកចោលក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ព្រោះនៅក្នុងអ័ដាម យើងអាចស្លាប់បាន [រ៉ូម ៥:១២ ff.] ។

ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះគ្រីស្ទបង្គាប់ឲ្យនាំពួកគេមកឯទ្រង់ [ម៉ាថាយ ១៩:១៤] ។ ហេតុអ្វីបែបនេះ? ដោយសារតែទ្រង់គឺជាជីវិត ។ ដូច្នេះ ដើម្បីប្រោសពួកគេឲ្យរស់ឡើងវិញ ទ្រង់ក៏ធ្វើឲ្យពួកគេចូលរួមក្នុងទ្រង់ ខណៈពេលដែលការកាត់ទោសទាំងនេះត្រូវបណ្តេញចេញ និងត្រូវស្លាប់ ។ ប្រសិនបើពួកគេស្ទាក់ស្ទើរក្នុងរឿងនេះ ដោយនិយាយថាទារកមិនត្រូវវិនាសឡើយ ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានរាប់ថាជាកូនរបស់អ័ដាមក៏ដោយ កំហុសរបស់ពួកគេត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ដោយទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ ។ចាប់តាំងពីបទគម្ពីរបានប្រកាសថានៅក្នុងអ័ដាមទាំងអស់ត្រូវស្លាប់ វាកើតឡើងថាគ្មានសេចក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតនៅសល់ឡើយលើកលែងតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូរិន ទី១ ១៥:២២] ។ ដូច្នេះ ដើម្បីក្លាយជាអ្នកគ្រងមរតកនៃជីវិត យើងត្រូវតែមានទំនាក់ទំនងជាមួយទ្រង់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដោយសារវាត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងវគ្គមួយទៀតថា យើងទាំងអស់គ្នាស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ [អេភេសូ ២:៣] ហើយបានកើតក្នុងអំពើបាប [ទំនុក. ៥១:៥] ដែលតែងតែជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការកាត់ទោស យើងត្រូវតែចាកចេញពីនិស្ស័យចាស់របស់យើងមុនពេលអាណាចក្ររបស់ព្រះអាចបើកឲ្យយើង ។ ហើយអ្វីដែលអាចនិយាយបានច្បាស់ជាងសាច់ឈាមពុំអាចនឹងគ្រងនគរព្រះជាមរដកបានឡើយ [កូរិន ទី១ ១៥:៥0, cf. Vg] ដូច្នេះ ចូរឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ជារបស់យើងត្រូវវិនាសទៅ (ដែលនឹងមិនត្រូវបានសម្រេចក្រៅពីការផ្លាស់ប្រែជាថ្មី)

។ យើងនឹងទទួលនគរព្រះជាមរតក។ សរុបមក ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលពិតប្រាកដ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថាទ្រង់ជាជីវិត [យ៉ូហាន ១១:២៥; ១៤:៦] ។ យើងគួរនៅជាប់ខ្លួនជាមួយព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យបានរួចចេញពីចំណងនៃសេចក្តីស្លាប់។ ប៉ុន្តែ តើទារកដែលគ្មានចំណេះដឹងអំពីអំពើល្អ ឬអាក្រក់ត្រូវផ្លាស់ប្រែជាថ្មីដោយរបៀបណា? យើងឆ្លើយថាជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ទោះជាលើសពីការយល់ដឹងរបស់យើងក៏ដោយ។ នៅតែមិនត្រូវបានលុបចោល។ ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ទារកទាំងនោះដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ (ដូចជាអ្នកខ្លះត្រូវបានសង្គ្រោះតាំងពីក្មេងម៉្លេះ) ត្រូវបានផ្លាស់ប្រែពីមុនតាមរយៈព្រះអម្ចាស់ ។ ត្បិតពួកគេទ្រាំទ្រនឹងអំពើពុករលួយដែលកើតចេញពីផ្ទៃម្តាយរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានសម្អាតវាមុននឹងពួកគេអាចចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះបាន ត្បិតគ្មានអ្វីដែលកខ្វក់ឬស្មោគគ្រោគមិនអាចចូលទៅក្នុងទីនោះបានឡើយ [វិវរណៈ ២១:២៧] ប្រសិនបើពួកគេកើតមកជាមនុស្សមានបាប ដូចជាវីឌ និងប៉ុល បញ្ជាក់ [អេភេសូ ២:៣; ទំនុក 51:5] ទោះជាពួកគេនៅតែមិនគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងព្រះ ក៏ពួកគេត្រូវតែរាប់ជាសុចរិត។ ហើយតើយើងស្វែងរកអ្វីទៀត នៅពេលចៅក្រមផ្ទាល់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថាការចូលទៅក្នុងជីវិតនៅស្ថានសួគ៌បើកសម្រាប់តែមនុស្សដែលកើតជាថ្មី [យ៉ូហាន 3:31]? ហើយដើម្បីឲ្យស្ងប់ក្នុងការបធិសេធបែបនេះ ព្រះបានផ្តល់ភស្តុតាងមួយនៅក្នុងយ៉ូហានបាទីស្ទ ដែលទ្រង់បានញែកជាបរិសុទ្ធក្នុងផ្ទៃម្តាយ [លូកា 1:15] នូវអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបានចំពោះអ្នកដទៃ។ ហើយពួកគេមិនទទួលបានអ្វីនៅទីនេះដោយការបញ្ឆោតឬចំអកនេះ - វាមានតែម្តង ហើយថាពីករណីមួយនេះ វាមិនបានធ្វើតាមភ្លាមៗទេដែលព្រះអម្ចាស់តែងតែប្រព្រឹត្តដូច្នេះចំពោះទារក។ ប៉ុន្តែយើងក៏ប្រកែកគ្នាតាមវិធីនេះដែ

រ ។ គោលបំណងរបស់យើងគឺដើម្បីបង្ហាញថាពួកគេបិទសិទ្ធអំណាចរបស់ព្រះ ដោយយុត្តិធម៌ និងដោយទុច្ចរិតនៅក្នុងដែនកំណត់តូចចង្អៀតទាំងនេះ ដែលវាមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការបង្ខាំងខ្លួនវានោះទេ ។ ការបង្កបញ្ហាផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេលែងមានទម្ងន់ទៀតហើយ ។ ពួកគេអះអាងថា ស្របតាមរបៀបធម្មតានៃការបញ្ចេញមតិនៃបទគម្ពីរ នៃឃ្លា «ចេញពីផ្ទៃ» គឺគ្រាន់តែស្មើនឹងការនិយាយថា «តាំងពីក្មេង» ។ ប៉ុន្តែ យើងអាចមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ទេវតា នៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសរឿងនេះដល់សាការី មានន័យថា យ៉ូហាននឹងបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលគាត់មិនទាន់កើតមក ។ ដើម្បីកុំឲ្យទ្រង់ញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធដល់អ្នកណាដែលទ្រង់ពេញចិត្ត ដូចទ្រង់បានញែកកូននេះជាបរិសុទ្ធដែរ ដរាបណាអំណាចរបស់ទ្រង់មិនបានថយចុះឡើយ ។

18. អំណះអំណាងតាំងពីទារករបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធតាំងពីទារកដំបូងបង្អស់ ដើម្បីទ្រង់អាចញែកជាបរិសុទ្ធនៅក្នុងអង្គទ្រង់ក៏បានជ្រើសរើសចេញពីគ្រប់សម័យកាលដោយគ្មានភាពខុសគ្នា ។ ដើម្បីលុបបំបាត់កំហុសនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ដែលបានប្រព្រឹត្តនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង ទ្រង់បានយកសាច់ឈាមនោះមកជំនួសយើង ទ្រង់អាចសម្រេចបាននូវការស្តាប់បង្គាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នេះទ្រង់បានចាប់ផ្តើមយល់គំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់អាចផ្តល់ភាពបរិសុទ្ធនោះដល់យើង ក្នុងសាច់ឈាមដែលបានដាក់បញ្ចូលយ៉ាងពេញលេញដោយភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ប្រសិនបើយើងមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនូវគំរូដ៏ល្អឥតខ្ចោះបំផុតនៃព្រះគុណទាំងអស់ដែលព្រះបានប្រទានដល់កូនៗរបស់ទ្រង់ ក្នុងន័យនេះផងដែរ ទ្រង់នឹងជាភស្តុតាងសម្រាប់យើងដែលថាអាយុនៃទារកគឺ

មិនដែលប្រឆាំងទាំងស្រុងចំពោះការរាប់ជាបរិសុទ្ធឡើយ ។ ទោះបីជាបែបនេះក្តី យើងចាត់ទុកថា វាជារឿងមិនអាចប្រកែកបានដែលគ្មានអ្នករើសតាំងណាម្នាក់ត្រូវបានហៅចេញពីជីវិតបច្ចុប្បន្ន មុនពេលត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធ និងផ្លាស់ប្រែដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះទេ ។ ពួកគេប្រឆាំងជាមួយនឹងការជំទាស់ដែលថា ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងបទគម្ពីរទទួលស្គាល់ថាគ្មានការផ្លាសប្រែជាថ្មីទេ លើកលែងតែគ្រាប់ពូជដែលមិនចេះរលួយ ពោលគឺមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ [ពេត្រុសទី 1 1:23] ។ នៅក្នុងនេះ ពួកគេបកស្រាយខុសនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពេត្រុសដែលសំដៅលើតែអ្នកជឿដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយការផ្សាយដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ ។ យើងពិតជាទទួលស្គាល់ថាចំពោះមនុស្សបែបនេះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាគ្រាប់ពូជតែមួយគត់នៃការផ្លាសប្រែជាថ្មីខាងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែយើងបដិសេធការសន្និដ្ឋានពីនេះដែលថាទារកមិនអាចផ្លាស់ប្រែជាថ្មីដោយអំណាចរបស់ព្រះ វាដូចជាងាយស្រួលពេក និងឆាប់ពេកសម្រាប់គេ ដូចជាមិនអាចយល់បាន និងអស្ចារ្យសម្រាប់យើង ។ ក្រៅពីនេះ វានឹងក្លាយជាអំណះអំណាងមួយដែលមិនមានសុវត្ថិភាព ដែលនឹងយកអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីបង្ហាញខ្លួនគាត់ឲ្យគេស្គាល់តាមរបៀបដែលគាត់ពេញចិត្ត ។

19. ការជំទាស់ ៖ ទារកមិនអាចយល់ពីការបង្រៀន

ប៉ុន្តែគេនិយាយថា សេចក្តីជំនឿកើតឡើងដោយការឮ [រ៉ូម. 10:17], ជាការប្រើដែលទារកមិនទាន់ទទួលបាន; ពួកគេក៏មិនអាចស្គាល់ព្រះបានដែរ ព្រោះដូចលោកម៉ូសេបានបង្រៀន ពួកគេគ្មានចំណេះដឹងទាំងល្អ និងអាក្រក់[ចោទិយ 1:39] ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងនេះមិនយល់ថា នៅពេលសាវ័កបានឮពីការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីជំនឿ គាត់កំពុងពិពណ៌នាពីការរៀបចំធម្មតា និងការចែកចាយរបស់ព្រះ

អម្ចាស់ ដែលទ្រង់ប្រើជាទូទៅក្នុងការត្រាស់ហៅរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ មិនមែនបង្គាប់ឱ្យគាត់នូវច្បាប់ដែលមិនប្រែប្រួល ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ប្រើវិធីផ្សេង ។ គ្រប់គ្រងដើម្បីកុំឱ្យគាត់ប្រើវិធីផ្សេង ។ ទ្រង់ពិតជាបានប្រើវិធីមួយផ្សេងទៀតក្នុងការត្រាស់ហៅមនុស្សជាច្រើន ដោយផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវចំណេះដឹងពិតអំពីអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ពោលគឺតាមរយៈការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណ ក្រៅពីការបង្រៀន ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេគិតថា វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះសម្រាប់ចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាទារក ដែលលោកម៉ូសេបដិសេធចំណេះដឹងនៃសេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ សូមឲ្យពួកគេប្រាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមសួរថា តើគ្រោះថ្នាក់អ្វី ដែលទារកត្រូវបានគេនិយាយថា ទទួលបានឥឡូវនេះ ផ្នែកខ្លះនៃព្រះគុណ ដែលនៅពេលបន្តិចទៀត ពួកគេនឹងរីករាយពេញលេញ? ប្រសិនបើភាពពេញលេញនៃជីវិតមាននៅក្នុងចំណេះដឹងដ៏ល្អឥតខ្ចោះអំពីព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលពួកគេមួយចំនួនដែលសេចក្តីស្លាប់បានឆក់យកចេញពីក្នុងវ័យកុមារភាពដំបូងរបស់ពួកគេ បានឆ្លងចូលទៅក្នុងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចនោះ ពួកគេប្រាកដជាបានទទួលនូវការសញ្ជឹងគិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់ ។

ដូច្នេះ បើសិនជាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់មិនបញ្ចេញពន្លឺដោយពន្លឺដ៏តូចក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន មកលើអ្នកទាំងឡាយ ដែលទ្រង់នឹងបំភ្លឺនៅពេលអនាគត ដោយភាពរុងរឿងនៃពន្លឺរបស់ទ្រង់- ជាពិសេស តើព្រះអង្គមិនបានលុបបំបាត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ មុននឹងយកពួកគេចេញពីគុកនៃសាច់ឈាមទេឬ? ខ្ញុំនឹងមិនបញ្ជាក់ដោយប្រញាប់ប្រញាល់ថាពួកគេត្រូវបានផ្តល់ដោយសេចក្តីជំនឿដូចគ្នា ដូចដែលយើងធ្លាប់មាននៅក្នុងខ្លួនយើងឬមានចំណេះដឹងដូចគ្នាទាំងស្រុងអំពីជំនឿនេះ ខ្ញុំចូលចិត្តទុកចោលដោយមិនដឹងខ្លួន - ប៉ុន្តែ

ខ្ញុំនឹងបង្ហាំភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នកណាដែលនៅឯផ្នែកខាងលើនៃសិរីរាង្គរបស់ពួកគេដោយមានទំនុកចិត្តបដិសេធ ឬអះអាងអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត ។

20. ការជំទាស់ ៖ ទារកមិនមានសមត្ថភាព ទាំងការប្រែចិត្ត ឬជំនឿ

ប៉ុន្តែ ដើម្បីទទួចឲ្យកាន់តែរឹងប៉ឹងលើចំណុចនេះ ពួកគេបន្ថែមថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាសេចក្តីប្រកាសនៃការប្រែចិត្ត និងនៃសេចក្តីជំនឿ ។ អាស្រ័យហេតុនេះដោយសារកត្តាទាំងនេះមិនអាចកើតឡើងក្នុងវ័យកុមារភាព នោះយើងត្រូវតែការពារពីការទទួលយកទារកឱ្យចូលរួមក្នុងការប្រកបនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក្រែងលោអត្ថន័យរបស់វានឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យទទេ និងកន្លងផុតទៅ ។ ប៉ុន្តែការទាំងនេះគឺសំដៅលើព្រះច្រើនជាងយើង ។ ត្បិតវាច្បាស់ណាស់ពីទីបន្ទាល់ជាច្រើននៃបទគម្ពីរថា ការកាត់ស្បែកក៏ជាសញ្ញាមួយនៃការប្រែចិត្តដែរ [យេរេ ៤:៤:៩:២៥; cf. ចោទិ ១០:១៦; ៣០:៦] ។ បន្ទាប់មកប៉ុលហៅវាថាជាការបោះត្រានៃសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម. ៤:១១] ដូច្នេះ សូមឲ្យមានហេតុផលមួយត្រូវបានទាមទារពីព្រះអង្គផ្ទាល់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់បានបង្គាប់ឲ្យគេស្លៀកចំពោះរូបកាយទារក ។ ចាប់តាំងពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែកគឺនៅក្នុងករណីដូចគ្នា គូប្រជែងរបស់យើងមិនអាចផ្តល់អ្វីដល់នរណាម្នាក់ដោយមិនព្រមទទួលយកវាទៅម្ខាងទៀត ។ ប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់នូវវិធីធម្មតារបស់ពួកគេចេញ ដែលថាអាយុនៃទារកនោះជានិមិត្តរូបនៃទារកខាងវិញ្ញាណ នោះផ្លូវរបស់ពួកគេត្រូវបានបិទរួចហើយ ។ ដូច្នេះហើយ យើងនិយាយថា ដោយសារព្រះបានប្រាស្រ័យទាក់ទងការកាត់ស្បែកដល់ទារកថាជាសេចក្តីប្រកាសនៃការប្រែចិត្ត និងនៃសេចក្តីជំនឿ វាហាក់ដូចជាមិនសមហេតុសមផលទេ ដែលឥឡូវនេះពួកគេត្រូវបានគេជ្រើសរើសឱ្យចូលរួមក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក លុះត្រាតែមនុស្ស

ជ្រើសរើសដោយកំហឹងដោយបើកចំហនៅក្នុងការអប់រំរបស់ព្រះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ដូច ក្នុងការប្រព្រឹត្តទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះដែរ ដូច្នេះក្នុងទង្វើនេះក៏មានចែងចាំងនូវ ប្រាជ្ញាគ្រប់គ្រាន់ និងសេចក្តីសុចរិតដែលច្រានចេញនឹងការបង្ខូចរបស់ជនទុច្ចរិត ។ ត្បិតតែទារកនៅពេលនោះ ពួកគេត្រូវបានកាត់ស្បែក មិនបានយល់ពីអត្ថន័យនៃសញ្ញានោះ ក៏ពួកគេពិតជាត្រូវបានកាត់ស្បែកដល់ការស្លាប់នៃនិស្សយ ដែលពុករលួយ និងស្មោកគ្រោក ដែលជាការស្លាប់ដែលពួកគេនឹងអនុវត្តនៅពេលពេញវ័យ ។

សរុបមក ការជំទាស់នេះអាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយគ្មានការលំបាក ៖ ទារក ត្រូវបានជ្រមុជទឹកចូលទៅក្នុងការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿនាពេលអនាគត ហើយទោះបីជាវាមិនទាន់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងពួកគេក៏ដោយ ក៏គ្រាប់ពូជ ទាំងពីរនេះលាក់នៅក្នុងពួកគេដោយកិច្ចការសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ជាមួយនឹង ចម្លើយនេះ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលប្រមូលបានពីអត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែល ពួកគេបានប្រឆាំងនឹងយើង គឺត្រូវបានផ្ទួលរំលំតែម្តង ។ ដែលនោះគឺជាស្លាក ដែលប៉ុលគូសវានៅពេលគាត់ហៅវាថាជាការសំអាតនៃសេចក្តីកើតជាថ្មី ហើយ ការប្រោសជាថ្មីឡើងវិញ [ទីតុស ៣:៥] ។ ចេញពីនេះពួកគេលើកហេតុផលថា ត្រូវផ្តល់ឱ្យតែមនុស្សដែលមានបទពិសោធន៍រឿងទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ យើង មានសេរីភាពក្នុងការប្រឆាំងនឹងការនេះដោយការនិយាយថា: ទាំងការកាត់ ស្បែកដែលបានកំណត់ថាការផ្លាស់ប្រែជាថ្មីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យលើអ្វីមួយក្រៅពីការ កើតជាថ្មី ។ ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះនឹងត្រូវផ្តន្ទាទោសដោយ យើង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ (ដូចដែលយើងបានស្នើរួចហើយនៅពេលវេលាផ្សេង ៗ) រាល់អំណះអំណាងដែលមានទំនោរទៅរកការកាត់ស្បែកគឺគ្មានកម្លាំងក្នុង

ការវាយប្រហារលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ ។ ហើយពួកគេមិនគេចដោយនិយាយថាអ្វីដែលពឹងផ្អែកលើអំណាចពិតប្រាកដរបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងនិងត្រូវជួសជុលឡើង ទោះជាគ្មានហេតុផលក៏ដោយ ប៉ុន្តែការគោរពបែបនេះគឺមិនមែនដោយសារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក ឬអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលមិនត្រូវបានលើកសរសើរដល់យើងដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះទេ ។ នៅពេលដែលគេចាប់បាន ហើយជាប់ក្នុងឧប្បត្តិហេតុនេះ ពួកគេត្រូវបានឃុំខ្លួនជារៀងរហូត បញ្ញត្តិរបស់ព្រះទាក់ទងនឹងការកាត់ស្បែកទារកគឺស្របច្បាប់ និងមិនត្រូវមានរឿងតូចតាច ឬវាសមនឹងទទួលបានការប្រមាថ ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងនោះមិនមានអ្វីមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា ឬមិនទំនងទាល់តែសោះ នោះក៏មិនអាចរកឃើញអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការប្រារព្ធពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារក ។

(ដំណើរការនៃព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងកុមារដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក, ២១-២២)

21. កុមារលូតលាស់ចូលទៅក្នុងការយល់ដឹងអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់កុមារ

ការសញ្ញានៃភាពមិនសមហេតុផល ដែលពួកគេកំពុងព្យាយាមបង្ហាញលើប្រធានបទនេះ យើងដកចេញដូច្នេះ ៖ ប្រសិនបើអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ឱ្យជ្រើសរើសបានទទួលសញ្ញានៃការកើតជាថ្មី ប៉ុន្តែចាកចេញពីជីវិតបច្ចុប្បន្នមុនពេលពួកគេធំឡើង ទ្រង់បន្តឲ្យពួកគេដោយអំណាច មិនអាចយល់បានចំពោះយើងនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ទោះជាតាមរបៀបណាក៏ដោយដែលទ្រង់តែម្នាក់ឯងនឹងមើលឃើញទុកជាមុន ។ ប្រសិនបើពួកគេធំឡើងដល់អាយុដែលពួកគេអាចត្រូវបានបង្រៀនពីសេចក្តីពិតនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះពួកគេនឹងត្រូវពុះ

ពារដោយភាពខ្នះខ្នែងកាន់តែខ្លាំងសម្រាប់ការកើតជាថ្មី ចេញពីការរៀនថាពួកគេបានគេផ្តល់ឱ្យនូវនិមិត្តសញ្ញានៅក្នុងទារកដំបូងរបស់ពួកគេដើម្បីឱ្យពួកគេអាចរំពឹងគិតលើវាពេញមួយជីវិត។ ការបង្រៀនរបស់ប៉ុលនៅក្នុងវគ្គពីរដែលថាយើងត្រូវបានកប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការជ្រមុជទឹក [រ៉ូម ៦:៤; កូលូស ២:១២] មនុស្សម្នាក់គួរតែយល់ក្នុងន័យដូចគ្នា។ ចំពោះលោកប៉ុល មិនមែនមានន័យថា អ្នកដែលនឹងត្រូវទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវតែកប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទពីមុនមកនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់គ្រាន់តែប្រកាសអំពីគោលលទ្ធិដែលបង្កប់ន័យពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក—ហើយប្រកាសវាដល់អ្នកដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករួចហើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ សូម្បីតែមនុស្សឆ្កួតក៏នឹងមិនប្រកែកពីវគ្គនេះពីការកប់មុនពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែរ។ តាមរបៀបនេះ ម៉ូសេ [ចោទិយ 10:16] និងហោរា [យេរេ ៤:៤] បានរំឭករាស្ត្រព្រះអំពីអ្វីដែលសំដៅទៅលើការកាត់ស្បែក ដែលទោះជាយ៉ាងណា ពួកគេត្រូវបានគេសម្គាល់ថាជាទារក។

ដូចគ្នាដែរ ប៉ុលសរសេរទៅកាន់អ្នកស្រុកកាឡាទីថា នៅពេលពួកគេបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ពួកគេបានពឹងលើព្រះគ្រីស្ទ [កាឡាទី ៣:២៧]។ តើដោយចេតនាអ្វី? បន្ទាប់មកពួកគេត្រូវរស់នៅ នៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ដ្បិតថាពួកគេមិនបានរស់នៅ នៅចំពោះទ្រង់ពីមុនមកទេ។ ហើយទោះបីជាមនុស្សចាស់ចំពោះការទទួលសញ្ញាគួរតែធ្វើតាមការយល់ដឹងអំពីអាថ៌កំបាំង យើងនឹងពន្យល់ភ្លាមៗថា ទារកត្រូវតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការធ្វើតាមរបៀបផ្សេងទៀត។

យើងគួរតែបកស្រាយស្រដៀងគ្នានឹងការអនុម័តរបស់ពេត្រុស ដែលពួកគេគិតថាពួកគេមានការគាំទ្រខ្លាំង នៅពេលគាត់និយាយថា មិនមែនជាការ

លាងជម្រះភាពកខ្វក់នៃរូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែជាបន្ទាល់នៃបញ្ជាចិត្តដ៏ល្អនៅចំពោះព្រះតាមរយៈការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ពេត្រុសទី១ ៣:២១] ។

ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេបានប្រកែកពីរឿងនេះថា គ្មានអ្វីនៅសល់សម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកនោះទេ គឺមានតែផ្សែងទទេ ពោលគឺអ្វីដែលការពិតនេះគឺត្រូវបានដកចេញឆ្ងាយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើខុសម្តងហើយម្តងទៀតតាមរយៈការយល់ខុសរបស់ពួកគេដែលថាការនេះគួរតែដើរពីមុខសញ្ញាទៅតាមលំដាប់នៃពេលវេលា ។ ចំពោះសេចក្តីពិតនៃការកាត់ស្បែកក៏អាស្រ័យលើទីបន្ទាល់ដូចគ្នាអំពីបញ្ជាចិត្តដ៏ល្អដែរ ។ប៉ុន្តែប្រសិនបើចាំបាច់ត្រូវមានមុន នោះទារកនឹងមិនដែលត្រូវបានកាត់ស្បែកតាមបញ្ជារបស់ព្រះឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងការបង្ហាញពីបន្ទាល់នៃបញ្ជាចិត្តល្អនៅក្រោមនៃសេចក្តីពិតនៃការកាត់ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងការបង្គាប់ឱ្យទារកកាត់ស្បែកនោះ ទ្រង់បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ការកាត់ស្បែកត្រូវបានប្រគល់ជូន ក្នុងករណីនេះ សម្រាប់ពេលខាងមុខ ។ ដូច្នោះហើយ នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក គ្មានអ្វីត្រូវតម្រូវឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពជាងការបញ្ជាក់ និងទទួលលើសេចក្តីសញ្ញាដែលបានធ្វើជាមួយពួកគេដោយព្រះអម្ចាស់នោះទេ ។ សារៈសំខាន់ដែលនៅសេសសល់នៃសេចក្តីប្រកាសនេះនឹងកើតឡើងនៅពេលក្រោយ ដូចដែលព្រះទ្រង់បានទតឃើញជាមុន ។

22. ការនេះគឺជាការលួងលោមសម្រាប់កុមារ; ដូច្នេះ ពួកគេមិនត្រូវដកសេចក្តីសញ្ញានោះទេ

គ្មានអ្នកណាយល់ទេ ខ្ញុំគិតថា កំហុសដែលពួកជំទាស់ប្រភេទនេះគឺជាការបញ្ឆោសនៃបទគម្ពីរ ។ យើងនឹងដេញដោលតាមអ្វីដែលនៅសេសសល់ដូចពួក

គេ ។ ពួកគេជំទាស់ថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា វាគាំទ្រយ៉ាងខ្លាំងនូវទស្សនៈរបស់យើង ។ ដោយសារយើងកើតមកជាមនុស្សមានបាប យើងត្រូវការការអត់ទោស និងការលើកលែងទោសតាំងពីពេលដែលនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ ។ ឥឡូវនេះ ព្រោះព្រះមិនបានកាត់ផ្តាច់សេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាពីកុមារភាព ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ធ្វើឱ្យប្រាកដថា ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរដកទីសំគាល់ ដែលជាផ្នែកខាងក្នុងជាច្រើននៃការនោះចេញ? ហេតុដូច្នេះហើយ យើងប្រើពួកគេមកវិញនូវអ្វីដែលពួកគេព្យាយាមប្រឆាំងនឹងយើង ៖ ទារកទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាប ដូច្នេះ ពួកគេមិនត្រូវដកហូតសេចក្តីសញ្ញាឡើយ ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេបានបន្ថែមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ពីសំបុត្រមួយទៅកាន់ពួកអេភេសូរថា ក្រុមជំនុំត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះអម្ចាស់ដោយការសំអាតដោយទឹក តាមព្រះបន្ទូលនៃជីវិត [អេភេ ៥:២៦] ។ គ្មានអ្វីដែលត្រូវបានរាប់បានប្រសើរជាងមុនដើម្បីបដិសេធកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ដែលអាចត្រូវបានលើកឡើងនោះទេ! គឺវាផ្តល់ឱ្យយើងនូវភស្តុតាងងាយស្រួល ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមានបំណងសម្អាត់ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ដើម្បីបញ្ជាក់តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះវាហាក់ដូចជាមិនយុត្តិធម៌ទេដែលទ្រង់មិនមានទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់នៅក្នុងកូនក្មេងដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាត្រឹមត្រូវជាផ្នែកមួយនៃក្រុមជំនុំ ចាប់តាំងពីពួកគេត្រូវបានហៅថាជាអ្នកស្នងមរតក នៃនគរស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ១៩:១៤] ។ សម្រាប់ប៉ុលបានឱបក្រសោបក្រុមជំនុំជាសកលនៅពេលដែលគាត់និយាយអំពីហាក់ដូចជាបានសម្អាតដោយសារទឹក ។ ចេញពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់គាត់

នៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាប្រព្រឹត្តយើងត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [កូរិនថូសទី១ 12:13] យើងក៏សន្និដ្ឋានដូចគ្នាថា ទារកដែលគាត់រាប់ថាជាសមាជិករបស់គាត់ ត្រូវតែទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីកុំឲ្យគេធ្វើបាបពីរូបកាយគេ ។

អូ គឺការធ្វើទុក្ខដ៏ធំ និងបំបែកវាយលុកបន្ទាយនៃជំនឿរបស់យើង!

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកកាលដើមដំបូងនៃក្រុមជំនុំ ២៣-២៤)

23. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ក្នុងបទគម្ពីរដែលសំដៅលើមនុស្សពេញវ័យមិនគួរប្រើដោយគ្មានភស្តុតាងបន្ថែមចំពោះកុមារឡើយ ។

ឥឡូវនេះ ពួកគេមកដល់ការអនុវត្ត និងទំនៀមទម្លាប់នៃយុគសម័យសាវក ជាកន្លែងដែលពួកគេរកឃើញថាគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលពីមុនមិនបានប្រកាសអំពីជំនឿ និងការប្រែចិត្តរបស់គេពីមុនមកនោះទេ ។ សម្រាប់អ្នកដែលមានគំនិតចង់ប្រែចិត្តបានសួរពេត្រុសថាពួកគេគួរធ្វើអ្វី គាត់បានណែនាំពួកគេជាមុនសិន ឱ្យប្រែចិត្ត បន្ទាប់មកត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាប [កិច្ចការ 2:37-38] ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ភីលីព នៅពេលអ្នកកំរៀវ សុំឲ្យធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក គាត់ឆ្លើយថាប្រាកដជាបាន ដោយឲ្យគាត់ជឿអស់ពីចិត្ត [កិច្ចការ ៨:៣៧] ។ ចេញពីនេះពួកគេហាក់បីដូចជាអាចបញ្ជាក់បានពី ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក លុះត្រាតែមានជំនឿ និងការប្រែចិត្តជាមុនសិន គឺត្រូវបានផ្តល់ដោយខុសច្បាប់ដល់នរណាម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងទទួលស្គាល់ការវែកញែកនេះ វគ្គទីមួយ ដែលគ្មានការលើកឡើងពីជំនឿ នោះនឹងបង្ហាញថាការប្រែចិត្តតែមួយគត់គឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ទីពីរ

ដែលមិនត្រូវការការប្រែចិត្ត នោះនឹងបង្ហាញថាសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់គឺគ្រប់គ្រាន់ ។ ពួកគេនឹងឆ្លើយថា ខ្ញុំជឿថាវគ្គមួយជួយវគ្គមួយទៀត ហើយដូច្នេះទាំងពីរត្រូវតែទាក់ទងគ្នា ។ ខ្ញុំក៏និយាយដែរថា - ជាមួយគ្នានេះ វគ្គផ្សេងទៀតត្រូវតែប្រៀបធៀប ដែលមានតម្លៃខ្លះសម្រាប់ដំណោះស្រាយនៃការលំបាកនេះ ។ មានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលអត្ថន័យទាំងនោះផ្អែកលើបរិបទរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវឲ្យឧទាហរណ៍មួយ៖ ការទាំងនេះពេត្រុស និងភីលីពបាននិយាយ គឺមានអាយុសមល្មមនឹងគិតអំពីការប្រែចិត្ត និងយល់ពីសេចក្តីជំនឿ ។ យើងបដិសេធយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា បើទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក លុះត្រាតែការប្រែចិត្តជឿ និងជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានសង្កេតឃើញ យ៉ាងហោចណាស់រហូតទាល់តែមនុស្សនោះអាចវិនិច្ឆ័យបាន ។ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថា ទារកគួរតែត្រូវបានដាក់នៅក្នុងប្រភេទមួយផ្សេងទៀត ត្បិតនៅសម័យបុរាណ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បានចូលរួមក្នុងការប្រកបសាសនាជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នោះគាត់ត្រូវតែបានបង្រៀនពីសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវបានណែនាំនៅក្នុងច្បាប់ មុនពេលគាត់អាចបានសម្គាល់ដោយការកាត់ស្បែក ។ ដោយសារគាត់ជាសាសន៍ដទៃ គឺដោយគាត់ខុសប្លែកពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលជាអ្នកមានសេចក្តីសញ្ញាដែលបានកាត់ស្បែកដែលបានយល់ព្រមថាត្រូវធ្វើ ។

24. អ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាកធ្វើជាឧទាហរណ៍ពីភាពខុសគ្នានៃមនុស្សពេញវ័យ និងទារក

ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលទ្រង់ទទួលយកអ័ប្រាហាំ ទ្រង់មិនចាប់ផ្តើមដោយការកាត់ស្បែកឡើយ ទន្ទឹមនឹងនោះក៏លាក់បាំងនូវអ្វីដែលទ្រង់ចង់បានដោយសញ្ញានោះដែរ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រកាសជាមុននូវអ្វីដែលសេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់មានបំណងធ្វើ

ជាមួយនឹងអ័ប្រាហាំ [លោកុ. ១៥:១]; បន្ទាប់មក បន្ទាប់ពីអ័ប្រាហាំមានជំនឿ លើការសន្យា នោះព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យគាត់ចូលរួមក្នុងពិធីរបស់ទ្រង់ [លោកុ. ១៧:១១]។ តើហេតុអ្វី? បានជាក្នុងករណីរបស់អ័ប្រាហាំ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ធ្វើតាមសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអ៊ីសាក ដែលជាកូនរបស់គាត់ នាំមុខការយល់ដឹងទាំងអស់? ពីព្រោះជាការត្រឹមត្រូវអ្នកណាដែលពេញវ័យត្រូវបានទទួលចូល ក្នុងការប្រកបនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលខ្លួនបានធ្វើរហូតដល់ពេល ដែលជនចំលែកគួរ ឃ្លេនពីលក្ខខណ្ឌរបស់វាជាមុនសិន ។ ប៉ុន្តែវាមិនដូចគ្នានឹងកូនប្រុសរបស់គាត់ ទេ ។ ក្រោយមកទៀតដោយសិទ្ធិតំណពូជ យោងទៅតាមទម្រង់នៃការសន្យា ត្រូវបានរួមបញ្ចូលរួចហើយនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាពីផ្ទៃម្តាយរបស់គាត់ ។ ឬ (ដើម្បីយល់ពីការនេះឱ្យកាន់តែច្បាស់ និងដោយសង្ខេប) ប្រសិនបើកូនចៅនៃ អ្នកជឿគឺជាអ្នកចូលរួមក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងដោយគ្មានជំនួយពីការយល់ដឹង នោះ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេត្រូវបានរារាំងពីទីសំគាល់នោះទេ ដោយគ្រាន់តែពួក គេមិនអាចស្បថចំពោះកិច្ចសន្យានៃការព្រមព្រៀង ។ ប្រាកដណាស់ នេះជា មូលហេតុដែលជួនកាលព្រះបញ្ជាក់ថា កូនដែលកើតចេញពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ត្រូវជាកូនតែមួយគត់ និងកើតមកសំរាប់ទ្រង់ [អេសេគាល ១៦:២០; ២៣:៣៧]។ ដោយគ្មានការសង្ស័យ ទ្រង់បានរាប់ថាជាកូនរបស់ទ្រង់ជាកូនរបស់អ្នក ដែលទ្រង់បានសន្យាថានឹងធ្វើជាឪពុកនឹងពូជរបស់គេ [cf. លោកុប្បត្តិ ១៧:៧] ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលមិនជឿ កើតចេញពីឪពុកម្តាយដ៏ទុច្ចរិត នោះត្រូវបាន ចាត់ទុកជាជនចំលែកចំពោះការប្រកបនៃសេចក្តីសញ្ញា រហូតដល់គេត្រូវបាន ភ្ជាប់ជាមួយព្រះតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ។ គ្មានអ្វីប្លែកទេ ប្រសិនបើគាត់មិនចូល រួមក្នុងទីសំគាល់នោះ នៅពេលដែលសញ្ញានោះនឹងបញ្ឆោត និងទទេនៅក្នុង

គាត់! ប៉ុលក៏សរសេរអំពីឥទ្ធិពលនេះដែរ៖ ថាសាសន៍ដទៃ ដរាបណាពួកគេបានជ្រមុជក្នុងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ជាមនុស្តទៃខាងឯសេចក្តីសញ្ញ[អេភេ ២:១២] ។ បញ្ហាទាំងមូល លុះត្រាតែខ្ញុំច្រឡំ ទើបអាចលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខ្លីនេះ ។ អស់អ្នកដែលទទួលយកសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទដូចជាមនុស្សពេញវ័យដោយសារពួកគេពីមុនជាមនុស្សទីទៃចំពោះសេចក្តីសញ្ញានោះ មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវផ្លាកសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ លុះត្រាតែពួកគេមានសេចក្តីជំនឿ និងការប្រែចិត្តជាមុនសិន ដែលមានតែមួយគត់អាចចូលទៅដល់សង្គមនៃសេចក្តីសញ្ញាបាន ។ ប៉ុន្តែទារកទាំងនោះដែលមានដើមកំណើតមកពីពួកគ្រីស្ទបរិស័ទ ដូចដែលពួកគេបានកើតដោយផ្ទាល់ទៅក្នុងមរតកនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយត្រូវបានរំពឹងទុកដោយព្រះ ដូច្នេះនឹងត្រូវបានទទួលក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ចំពោះការនេះ គួរតែសំដៅទៅលើសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អថា អ្នកដែលសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកតាម លោកយ៉ូហាន [ម៉ាថាយ ៣:៦] យើងគិតថាគំរូនេះគួរតែត្រូវបានសង្កេតឃើញនៅសព្វថ្ងៃនេះ ។ ប្រសិនបើ Turk ថ្វាយខ្លួនគាត់សម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ យើងមិនអាចធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគាត់បានដោយងាយទេ លុះត្រាតែគាត់បានផ្តល់ការសារភាពដែលពេញចិត្តចំពោះក្រុមជំនុំ ។

(វគ្គមួយចំនួនបន្ថែមប្រឆាំងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកបានបកស្រាយថា: អ្នកដែលស្លាប់ដោយមិនបានជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានថ្កោលទោសទាំងអស់ 25-30)

25. កើតជាថ្មី "នៃទឹកនិងវិញ្ញាណ"

ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេបានលើកយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុងជំពូកទីបីនៃយ៉ូហាន ដោយពួកគេគិតថា ការកើតជាថ្មីនាពេលបច្ចុប្បន្នគឺត្រូវបានទាមទារនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថា: «បើមនុស្សមិនបានកើតជាថ្មីដោយទឹក និងព្រះវិញ្ញាណ នោះមិនអាចចូលទៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រនៃព្រះបានទេ" [យ៉ូហាន ៣:៥] ។ សូមមើល (ពួកគេនិយាយ) តើដោយរបៀបណាដោយគ្រានតែទ្រង់មានបន្ទូលតាមបបូរមាត់ទ្រង់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានហៅថាជាការកើតជាថ្មី ។ ដោយសារទារកត្រូវបានរាប់យ៉ាងច្បាស់ថាជាមនុស្សអសមត្ថភាពក្នុងការកើតជាថ្មី តើអ្វីជាលេសរបស់យើងសម្រាប់អនុញ្ញាត្តិឲ្យពួកគេចូលទៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលមិនអាចឈរបានដោយគ្មានវាបាន? ទីមួយ ពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោតដោយគិតថា ដោយសារតែពួកគេបានឮពាក្យថាទឹក" ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងវគ្គនេះ ។ បន្ទាប់ពីបានពន្យល់ពីភាពពុករលួយនៃនិស្ស័យដល់នីកូដេម ហើយបានបង្រៀនគាត់ថាមនុស្សត្រូវតែកើតជាថ្មី ពីព្រោះនីកូដេមកំពុងសុបិនអំពីរូបកាយដែលកើតម្តងទៀត ព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញនៅទីនេះនូវវិធីដែលព្រះបង្កើតយើងឡើងវិញ ពោលគឺតាមរយៈទឹក និងព្រះវិញ្ញាណ ដូចជាទ្រង់មានបន្ទូលថា: តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណអ្នកដែលបានសម្អាតដោយទឹកនឹងព្រលឹងដ៏ស្មោះត្រង់នោះបានសម្តែងពីមុខងារនៃទឹកហើយ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំយល់យ៉ាងសាមញ្ញថា "ទឹក និងវិញ្ញាណ"ដូចជា "វិញ្ញាណ គឺជាទឹក" ។ ហើយនេះមិនមែនជាការបង្ហាញថ្មីអ្វីទេ ព្រោះវាយល់ស្របទាំងស្រុងជាមួយនឹងអ្វីដែលមាននៅក្នុងជំពូកទី 3 នៃម៉ាថាយថា "អ្នកណាដែលមកតាមខ្ញុំ គឺជាអ្នកដែលធ្វើពិធីជ្រមុជក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដោយភ្លើងវិញ" [ម៉ាថាយ ៣:១១; លូកា ៣:១៦; cf. យ៉ូហាន ១:២៦, ៣៣

] ។ ដូច្នេះ ការជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដោយភ្លើង គឺការប្រគល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អ្នកនៅក្នុងការកើតជាថ្មីមានមុខងារ និងនិស្ស័យនៃភ្លើង ដូច្នេះការកើតពីទឹក និងព្រះវិញ្ញាណ គឺដើម្បីទទួលអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលធ្វើនៅក្នុងព្រលឹង អ្វីដែលទឹកធ្វើនៅក្នុងខ្លួន ។ ខ្ញុំដឹងថាអ្នកផ្សេងទៀតបកស្រាយវាខុសគ្នា ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនសង្ស័យថានេះជាអត្ថន័យពិតទេ ព្រោះគោលបំណងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺគ្រាន់តែបង្រៀនថា អស់អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ទៅនគរស្ថានសួគ៌ត្រូវតែលះបង់និស្ស័យរបស់ខ្លួន ។

ទោះបីជា, ប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសការបកស្រាយដូចជាការមិនពេញចិត្ត ដូចពួកគេធ្វើ វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់យើង (នៅពេលដែលយើងបានយល់ព្រមនូវអ្វីដែលពួកគេប្រាថ្នា) ដើម្បីត្រឡប់មកពួកគេវិញថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមានមុនពេលមានជំនឿ និងការប្រែចិត្ត ចាប់តាំងពីនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺវានាំមុខព្រះវិញ្ញាណ ។ វាប្រាកដណាស់ថានេះមានន័យទាក់ទងនឹងអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ ។ ប្រសិនបើការទាំងនេះធ្វើតាមពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះជាចំណុចរបស់ខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការបកស្រាយសាមញ្ញដែលខ្ញុំបានលើកឡើង ៖ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ រហូតបានកើតជាថ្មីដោយទឹករស់ ដែលជាព្រះវិញ្ញាណ ទើបអាចចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះបាន ។

26. មិនមែនអ្នកដែលមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងអស់ត្រូវបានបាត់បង់នោះទេ

ដូច្នេះហើយ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែបដិសេធទាំងស្រុងនូវការប្រឌិតរបស់អស់អ្នកដែលបានបញ្ចូលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងអស់ទៅកាន់សេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជា

និច្ច ។ ដូច្នេះ ចូរយើងនឹកស្រមៃថា តាមការសន្មតរបស់ពួកគេ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺត្រូវបានចាត់ចែងសម្រាប់តែមនុស្សពេញវ័យប៉ុណ្ណោះ ។ តើអ្វីដែលពួកគេនឹងនិយាយអ្វី ថានឹងក្លាយទៅជាកុមារដែលត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងការគោរពស្រលាញ់ព្រះហើយនៅពេលដែលថ្ងៃបុណ្យជ្រមុជទឹកជិតមកដល់ នឹងត្រូវឆក់យកទៅដោយសេចក្តីស្លាប់ភ្លាមៗ វាផ្ទុយពីការរំពឹងទុកទាំងអស់? ការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់គឺច្បាស់ណាស់ថា: «អ្នកណាដែលស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់ព្រះអង្គ ដែលចាត់ឲ្យខ្ញុំមក អ្នកនោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយមិនដែលត្រូវជំនុំជំរះឡើយ គឺបានកន្លងហួសពីសេចក្តីស្លាប់ ទៅដល់ជីវិតវិញ» [យ៉ូហាន 5:24] ។ តើយើងឃើញថាទ្រង់ធ្លាប់ថ្កោលទោសអ្នកណាដែលមិនទាន់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឬទេ? ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នកណាម្នាក់នៅក្នុងរឿងនេះគិតមកលើខ្ញុំថាជាអត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលអាចត្រូវបានមើលងាយដោយគ្មានទោសទេ (ដោយការមើលងាយដែលខ្ញុំប្រកាសថាសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានបំពាន—រហូតមកដល់ពេលនេះខ្ញុំមិនទ្រាំទៀតទេ!); ប៉ុន្តែវាគ្រប់គ្រាន់ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមិនចាំបាច់ ឲ្យអ្នកដែលមានសមត្ថភាពក្នុងការទទួលបានវាត្រូវបានដកចេញ គឺគួរតែត្រូវរាប់ភ្លាមៗថាបានបាត់បង់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងយល់ព្រមនឹងការប្រឌិតរបស់ពួកគេ យើងនឹងថ្កោលទោសដោយគ្មានករណីលើកលែងចំពោះអស់អ្នកណាដែលរារាំងពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ទោះជាពួកគេអាចត្រូវបានផ្តល់ដោយសេចក្តីជំនឿដ៏ធំធេងក្នុងការមានព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ។ ជាងនេះទៅទៀត ចំពោះសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច ពួកគេបានថ្កោលទោសទារកទាំងអស់ ដែលពួកគេបានបដិសេធពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដោយសារការទទួលស្គាល់របស់ពួកគេផ្ទាល់ វាចាំបាច់សម្រាប់ការស

ង្គ្រោះ ។ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យពួកគេមើលថាតើគំនិតរបស់ពួកគេយល់ស្របនឹងបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងណា ដែលនគរស្ថានសួគ៌ត្រូវបានផ្តល់រង្វាន់ដល់ក្រុមសម័យនោះ [ម៉ាថាថាយ ១៩:១៤] ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាយើងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលផ្អែកលើការយល់ដឹងនៃវគ្គនេះក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែទទួលបានអ្វីទាំងអស់ពីវា លុះត្រាតែពួកគេបដិសេធគោលលទ្ធិដែលយើងបានបង្កើតរួចហើយទាក់ទងនឹងការកើតជាថ្មីនៃទារក ។

27. ពាក្យបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះយេស៊ូវ

ប៉ុន្តែសត្រូវរបស់យើងអួតថាពួកគេមានបន្ទាយដ៏រឹងមាំបំផុតនៅក្នុងការអប់រំនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលពួកគេបានមកពីជំពូកចុងក្រោយនៃម៉ាថាយ ជាកន្លែងដែលព្រះគ្រីស្ទ បានបញ្ជូនសាវ័កទៅកាន់គ្រប់ជាតិសាសន៍ ជាដំបូងបង្គាប់ឱ្យបង្រៀនពួកគេ បន្ទាប់មក ទីពីរដើម្បីធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ។ បន្ទាប់មក ពួកគេក៏បានយកពីជំពូកចុងក្រោយរបស់ម៉ាកុសដែរថា ៖ «អ្នកណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ» [ម៉ាកុស ១៦:១៦] ។ តើយើងស្វែងរកអ្វីទៀត នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបន្លឺឡើងយ៉ាងច្បាស់ថា យើងត្រូវតែបង្រៀនមុនពេលយើងធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយចាត់តាំងឱ្យធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាការងារទីពីរបន្ទាប់ពីសេចក្តីជំនឿ? ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវក៏បានធ្វើជាគំរូមួយក្នុងអង្គទ្រង់អំពីការបង្គាប់នេះ ដោយទ្រង់បានជ្រើសរើសមិនទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករហូតដល់ ៣០ឆ្នាំនៃអាយុរបស់ទ្រង់ [ម៉ាថាយ ៣:១៣; លូកា ៣:២១-២២] ។

Good God! តើមានវិធីប៉ុន្មានដែលធ្វើឲ្យពួកគេស្មុកស្មាញបែបនេះ ហើយក្បត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន! ព្រោះវាច្រើនជាងកំហុសរបស់កុមារក្នុងការទទួលយកការអប់រំដំបូងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពីករណីទាំងនោះ ។ ដែលតាំងពីដើមដំបូងនៃការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្គាប់ពួកសិស្សទ្រង់ឱ្យគ្រប់គ្រង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានហេតុផលសម្រាប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់ពួកគេដែលថាច្បាប់និងវិន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានចេញមកពីវគ្គទាំងពីរនេះ ប្រសិនបើពួកគេមានការអប់រំដំបូងរបស់ខ្លួន ។

ឧបមាថាយើងទ្រាំនឹងកំហុសរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែតើអំណះអំណាងនេះមានប្រសិទ្ធភាពកម្រិតណា? ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើយើងចង់គេច មិនមែនជាកន្លែងលាក់នេះទេ ប៉ុន្តែជាកន្លែងធំទូលាយមួយដែលបើកចំហសម្រាប់ការរត់គេច ។ ពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នៃពាក្យ ដែលនិយាយថា « ចូរទៅបង្រៀន... ហើយធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក» [ម៉ាកុស ១៦:១៥] ឬ «អ្នកណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក» [ម៉ាកុស ១៦:១៦] ពួកគេ មានហេតុផលដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវតែបង្រៀនមុននឹងធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយជឿមុនពេលដែលមនុស្សម្នាក់ស្វែងរកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចឆ្លើយតបនឹងពួកគេថាត្រូវធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកមុននឹងបង្រៀនសេចក្តីទាំងនោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្គាប់ឲ្យយើងកាន់តាម? ខ្ញុំសំដៅទៅលើពាក្យដែលថា ៖ «ធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបង្រៀនគេឲ្យកាន់តាមអ្វីដែលទ្រង់បានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា» [ម៉ាថាយ ២៨:១៩-២០ P] ។

យើងបានកត់សម្គាល់ដូចគ្នានៅក្នុងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងបានលើកឡើងខាងលើទាក់ទងនឹងការកើតជាថ្មីដោយទឹក និងដោយព្រះវិញ្ញាណ [យ៉ូហាន

3:5] ដ្បិតបើយល់ដូចដែលពួកគេគិត នោះនៅទីនោះ វានឹងសមសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មុនពេលមានការកើតជាថ្មីខាងវិញ្ញាណ ដោយមើលឃើញថាវាត្រូវបានហៅនៅក្នុងកន្លែងដើម ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបង្រៀនថា យើងត្រូវតែកើតជាថ្មី មិនមែនជា « ព្រះវិញ្ញាណ និងទឹកឡើយ » ប៉ុន្តែ « ដោយទឹក និងដោយព្រះវិញ្ញាណ » ។

28. ទារកមិនសំដៅដល់នៅក្នុង ម៉ាកុស ១៦:១៦

ឥឡូវនេះ ហេតុផលមិនអាចដោះស្រាយបានដែលពួកគេជឿទុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងហាក់មានការរអ៊ូរអ៊ាបន្តិចបន្តួច ។ ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីពិតមានការការពារគ្រប់គ្រាន់យ៉ាងសាមញ្ញ ខ្ញុំមិនចង់គេចចេញដោយការផ្លាស់ប្តូរមិនសំខាន់បែបនេះទេ ។ ដូច្នេះចូរឲ្យពួកគេមានចម្លើយដ៏ចាំចុះ ។ បទបញ្ជាសំខាន់នៅទីនេះដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានគឺនៅលើការប្រកាសដំណឹងល្អ ។ ទ្រង់បន្ថែមទៅវាដែលជាសេចក្តីបន្ថែម ក្នុងព័ន្ធកិច្ចបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់និយាយអំពីការជ្រមុជទឹកតែក្នុងលក្ខខណ្ឌនៃការបង្គាប់បញ្ជារបស់ទ្រង់ទៅកាន់អ្នកគ្រប់គ្រង់ក្នុងការបង្រៀន ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទចាត់សាវ័កឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់គ្រប់ទាំងសាសន៍នៅលើផែនដី ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចនឹងបង្រៀនអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះមកក្នុងនគរទ្រង់ពីគ្រប់ទីកន្លែងដែលបានបាត់បង់ពីមុនមក ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេជានរណា ហើយប្រភេទបែបណា? ជាការពិត ការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់តែអ្នកដែលមានសមត្ថភាពទទួលបានការណែនាំប៉ុណ្ណោះ ។ បន្ទាប់មកទ្រង់បានបន្ថែមថា ការបែបនោះ ពេលពួកគេបានទទួលការណែនាំឲ្យត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបន្ថែមការសន្យាថា «អ្នកណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនឹងបានសង្គ្រោះ» [ម៉ាកុស ១៦:១៦] ។ តើមានសូម្បីតែព្យាង្គ

មួយអំពីទារកនៅក្នុងសុន្នរកថាទាំងមូល? ដូច្នេះ តើការវែកញែកបែបណាដែលគេវាយមកលើយើង? អ្នកដែលមានអាយុពេញវ័យត្រូវបានបង្រៀនឲ្យជឿ មុននឹងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ដូច្នេះ ការធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកជាទូទៅចំពោះទារកក៏ខុសច្បាប់ដែរ!

ទេ ទោះបីជាពួកគេបានស្រែកឡើងក៏ដោយ ពួកគេនឹងបង្ហាញអ្វីបន្ថែមទៀតពីវគ្គនេះ ជាងការផ្សាយដំណឹងល្អដល់អស់អ្នកដែលមានសមត្ថភាពស្តាប់ មុនពេលពួកគេទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ សម្រាប់ដោះស្រាយជាមួយតែការមួយនេះ ។ ចូរឱ្យពួកគេបង្កើនរបាំងមួយប្រសិនបើពួកគេអាចប្រឆាំងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក!

29. ព្រះយេស៊ូវជាគំរូនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមនុស្សពេញវ័យ

ប៉ុន្តែ ដើម្បីបង្ហាញពីការបោកបញ្ឆោតរបស់ពួកគេ សូម្បីតែមនុស្សខ្វាក់ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញវាដោយការប្រៀបធៀបយ៉ាងច្បាស់ ។ បើមនុស្សណាពិចារណាយ៉ាងហ្មត់ចត់ថា ទារកគួរបដិសេធមិនឲ្យអាហារ ដោយអាងថា សាវ័កអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកណាមិនចង់ធ្វើការបរិភោគ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ៣:១០] តើមនុស្សបែបនេះមិនសមនឹងត្រូវគ្រប់គ្នាស្តោះទឹកមាត់ទេឬ? ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? ដោយសារតែគាត់អនុវត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដោយមិនបែងចែកអ្វីដែលបាននិយាយអំពីមនុស្សដែលមានប្រភេទនិងអាយុច្បាស់លាស់ ។ ជំនាញរបស់ពួកប្រឆាំងនៅក្នុងករណីបច្ចុប្បន្នគឺមិនធំជាងនេះទេ! សម្រាប់អ្វីដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាមើលឃើញថាអនុវត្តចំពោះតែមនុស្សពេញវ័យប៉ុណ្ណោះ ពួកគេទាក់ទងនឹងទារក ដូច្នេះដើម្បីដាក់ក្រុមអាយុនេះទៅជាច្បាប់ដែលត្រូវបានដាក់ចុះសម្រាប់តែមនុស្សចាស់

ប៉ុណ្ណោះ ។ ចំពោះគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ វាមិនគាំទ្រដល់ករណីរបស់ពួកគេទេ ទ្រង់មិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកមុនអាយុសាមសិបឆ្នាំទេ [លូកា ៣:២៣; ម៉ាថាយ 3:13, conflated]; ពិតណាស នេះជាការពិត ប៉ុន្តែមានហេតុផលដែលត្រូវមរួចជាស្រេច ៖ ទ្រង់បានកំណត់តាមរយៈការអធិប្បាយរបស់ទ្រង់ដើម្បីដាក់គ្រឹះដ៏រឹងមាំនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឬជាជាងដើម្បីពង្រឹងគ្រឹះដែលដាក់តាមរយៈយ៉ូហាននៅមុននេះបន្តិច ។

ដូច្នេះ នៅពេលដែលទ្រង់មានបំណងដោយការបង្រៀនរបស់គាត់ដើម្បីបង្កើតពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីទទួលបានសិទ្ធិអំណាចកាន់តែធំសម្រាប់ការអប់រំរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បានញែកវាចេញដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើវាតាមពេលវេលាសមស្របបំផុត ពោលគឺនៅពេលដែលទ្រង់ចាប់ផ្តើមការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ។ សរុបមក ពួកគេនឹងច្រូតកាត់អ្វីផ្សេងទៀតនៅទីនេះ ក្រៅពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះបានយកវាមក ហើយចាប់ផ្តើមពីការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ប្រសិនបើពួកគេពេញចិត្តក្នុងការកំណត់នៅ៣០ឆ្នាំ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនគោរពតាមការនេះ ប៉ុន្តែត្រូវទទួលម្នាក់ៗដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នៅពេលដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់គេបានឈានទៅមុខឆ្ងាយល្មម? ប៉ុន្តែសូម្បីតែ Servetus ដែលជាគ្រូបង្រៀនម្នាក់របស់ពួកគេ ទោះបីជាគាត់បានតស៊ូមតិនៅអាយុនេះក៏ដោយ ក៏នៅអាយុ២១ឆ្នាំរបស់គាត់បានចាប់ផ្តើមអួតខ្លួនគាត់ថាជាហោរ ។ ដូចម្នាក់អាចជឿទុកចិត្តបានដែលទាមទារថាខ្លួនគាត់ជាកន្លែងគ្រូបង្រៀនក្នុងក្រុមជំនុំមុនពេលគាត់ជាសមាជិកក្រុមជំនុំខ្លួនឯង!

30. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេជំទាស់ថាគ្មានហេតុផលអ្វីទៀតក្នុងការធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារកជាងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ដែលមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតចំពោះពួកគេឡើយ ។ ដូចជាបទគម្ពីរមិនបានសម្គាល់ភាពខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់! ការអនុញ្ញាតនេះពិតជាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជាទូទៅនៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ ដូចដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពី Cyprian និង Augustine ប៉ុន្តែទំនៀមទម្លាប់បានធ្លាក់ចុះយ៉ាងស័ក្តិសម ។ ប្រសិនបើយើងពិចារណាអំពីលក្ខណៈពិសេសនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ប្រាកដណាស់វាជាច្រកចូល និងប្រភេទនៃការចាប់ផ្តើមចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ដែលតាមរយៈនោះយើងត្រូវបានរាប់ក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះ ៖ ជាសញ្ញានៃការផ្លាស់ប្រែខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ដែលតាមរយៈនោះយើងបានកើតជាថ្មីជាកូនរបស់ព្រះ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានផ្តល់ដល់មនុស្សចាស់ដែលឆ្លងផុតពីទារក ឥឡូវនេះអាចទទួលទានអាហារវិងបាន ។

ភាពខុសគ្នានេះត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះមិនកំណត់អាយុជាក់លាក់ទេ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏មិនរៀបចំពិធីជប់ល្បែងសម្រាប់អ្នកទាំងអស់គ្នាទទួលទានដែរ គឺសម្រាប់តែអ្នកដែលមានសមត្ថភាពក្នុងការយល់ដឹងពីរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ពិនិត្យមើលបញ្ហាចិត្តរបស់ពួកគេ អំពីការប្រកាសការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងពិចារណាអំពីអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ តើយើងចង់បានអ្វីដែលល្អជាងការបង្រៀនរបស់សាវ័កឬទេ ពេលគាត់ដាស់តឿនមនុស្សម្នាក់ៗឲ្យបង្ហាញ និងស្វែងរកខ្លួនឯង បន្ទាប់មកបរិភោគនំបុ័ងនេះ និងផឹកពែងនេះ [កូរិនថូសទី១ ១១:២៨]? ដូច្នេះ ការពិនិត្យដោយខ្លួនឯងគួរតែមកជាមុន ហើយវាជាការឥត

ប្រយោជន៍ក្នុងការរំពឹងទុកពីទារកនេះ ។ ម្តងទៀត ៖ «អ្នកណាដែលបរិភោគ ដោយមិនគួរសម អ្នកនោះឈ្មោះថាបរិភោគជាសេចក្តីជំនុំជំរះដល់ខ្លួនវិញ ដោយព្រោះមិនពិចារណាឃើញរូបអង្គនៃព្រះអម្ចាស់» [កូរិនថូសទី១ ១១:២៨] ។ ប្រសិនបើមានតែអ្នកដែលចេះបែងចែកយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវភាពបរិសុទ្ធនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទើបអាចចូលរួមដោយសក្តិសម ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរផ្តល់ថ្នាំពុលជំនួសឱ្យអាហារដែលផ្តល់ជីវិតដល់កូនតូចៗរបស់យើង? តើអ្វីទៅជាបញ្ជារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ៖ «ចូរធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីរំឭកដល់ខ្ញុំចុះ» [លូកា ២២:១៩; កូរិនថូសទី១ ១១:២៥]? តើអ្វីទៅជាបញ្ញត្តិផ្សេងទៀតដែលសាវ័កបានមកពីវា ៖ «ដ្បិតរាល់វេលាណា ដែលអ្នករាល់គ្នាបរិភោគនំបុ័ងនេះ ហើយផឹកពីពែងនេះ នោះឈ្មោះថាសំដែងពីសេចក្តីសុគតរបស់ផងព្រះអម្ចាស់ ដរាបដល់ទ្រង់យាងមក» [១កូរិនថូស ១១:២៦]? ខ្ញុំសួរថា តើយើងនឹងទាមទារអ្វីខ្លះដល់ទារកពេលដែលគេមិនយល់ពីវា? តើការអធិប្បាយអ្វីអំពីឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាកម្លាំង និងអត្ថប្រយោជន៍ដែលគំនិតរបស់ពួកគេមិនទាន់បានយល់? គ្មានអ្វីទាំងនេះត្រូវបានចែងក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទេ ។ ដូច្នោះហើយ វាមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងសញ្ញាទាំងពីរនេះ ដូចដែលយើងបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងសញ្ញាដូចគ្នាផងដែរនៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ការកាត់ស្បែកដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថាត្រូវនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើងត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់ទារក [លោកុ. ១៧:១២] ។ ប៉ុន្តែ បុណ្យរំលង ដែលទទួលពិធីជប់លៀងនោះ មិនបានទទួលភ្ញៀវទាំងអស់ដោយមិនរើសអើងនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានគេបរិភោគត្រឹមត្រូវដោយអ្នកដែលមានអាយុគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអាចសួរពីអត្ថន័យរបស់វា [និក្ខ ១២:២៦] ។ ប្រសិនបើមនុស្សទាំងនេះមានការគិតតិចតួចក្នុងខួរក្បាលដែលនៅ

សេសសល់ តើពួកគេនឹងខ្វាក់ភ្នែកចំពោះរឿងមួយច្បាស់លាស់យ៉ាងច្បាស់នេះឬ?

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងរបស់ Servetus និងការសន្និដ្ឋាន ៣១-៣២)

31. ការជំទាស់របស់ Servetus

វារំខានខ្ញុំក្នុងការដាក់បន្ទុកអ្នកអានរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងពួកដែលលេងសើច ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជំរុញឱ្យយើងធ្វើកិច្ចការខ្លីនៃហេតុផលជាក់លាក់ដែល Servetus មិនតិចបំផុតក្នុងចំណោមពួកអាណាបាទីស្ទ- ពិតប្រាកដណាស់ សិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យនៃកុលសម្ព័ន្ធដែលចងខ្លួនសម្រាប់ជម្លោះនោះ បានសម្រេច ។

1. គាត់អះអាងថា ដោយសារនិមិត្តសញ្ញាដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទគឺល្អឥតខ្ចោះ ពួកគេក៏ត្រូវការមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ឬអ្នកដែលមានសមត្ថភាពល្អឥតខ្ចោះផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ចម្លើយគឺងាយស្រួល៖ ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលលាតសន្ធឹងរហូតដល់ស្លាប់ ត្រូវបានបង្ខាំងខុសទៅនឹងចំណុចមួយនៃពេលវេលា ។ ក្រៅពីនេះ វាជារឿងល្ងង់ណាស់ដែលស្វែងរកមនុស្សនៅថ្ងៃដំបូងដែលភាពល្អឥតខ្ចោះដែលទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកអញ្ជើញយើងឲ្យឈានទៅមុខដោយជំហានបន្តរហូតពេញមួយជីវិត ។

2. គាត់ជំទាស់ថានិមិត្តសញ្ញារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ការចងចាំ ដើម្បីអោយមនុស្សគ្រប់គ្នាចងចាំថាគាត់ត្រូវបានបញ្ចុះជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ខ្ញុំឆ្លើយថាអ្វីដែលគាត់បានបកស្រាយចេញពីគំនិតគាត់មិនត្រូវការបដិសេធទេ ពិតហើយ អ្វីដែលគាត់អនុវត្តចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក សំដៅលើពិធីជប់

ល្បែងដ៏ពិសិដ្ឋ ដូចដែលពាក្យរបស់ប៉ុលបង្ហាញថា ៖ «ត្រូវឲ្យមនុស្សល្បងខ្លួនឯងមើល» [កូរិនថូសទី១ ១១:២៨]; គ្មានកន្លែងណានិយាយអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទេ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាអ្នកដែលនៅក្មេងមិនទាន់មានសមត្ថភាពប្រឡងអាចនឹងត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

3. គាត់លើកយកការជំទាស់ទីបី ៖ ថាអស់អ្នកណាដែលមិនជឿលើព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ នៅតែស្ថិតក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ហើយព្រះពិរោធរបស់ព្រះនៅតែមានលើពួកគេ [យ៉ូហាន ៣:៣៦] ។ ដូច្នេះ ទារកដែលមិនអាចជឿបាន ត្រូវកុហកដោយការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ខ្លួន ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទមិននិយាយនៅទីនោះអំពីកំហុសទូទៅដែលកូនចៅរបស់អ័ដាមជាប់ពាក់ព័ន្ធនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែគំរាមកំហែងដល់ពួកមើលងាយដំណឹងល្អ ដែលឆ្មើងឆ្មៃ និងរឹងចចេសបដិសេធព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យពួកគេ ។ ប៉ុន្តែនេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងទារកទេ ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំបានលើកឡើងនូវអំណះអំណាងមួយដែលផ្ទុយស្រឡះ ៖ អ្នកណាក៏ដោយដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទានពរ គឺត្រូវបានច្រានចោលពីបណ្តាសារបស់អ័ដាម និងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបគេដឹងថា ទារកត្រូវបានប្រទានពរតាមរយៈទ្រង់ [ម៉ាថាយ ១៩:១៥; ម៉ាកុស 10:16] វាកើតឡើងថាពួកគេបានរួចពីសេចក្តីស្លាប់ ។ បន្ទាប់មក Servetus ក្លែងបន្លំនូវអ្វីដែលមិនអាចអានបាន ៖ «អ្នកណាដែលកើតពីព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងឮសំឡេងនៃព្រះវិញ្ញាណ» [cf. យ៉ូហាន ៣:៨] ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយើងអនុញ្ញាតឱ្យរឿងនេះបានសរសេរក៏ដោយ វានៅតែមិនអាចបញ្ជាក់បានឡើយ លើកលែងតែអ្នកជឿត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិតាម ដូចដែលព្រះវិញ្ញាណធ្វើការ

នៅក្នុងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែការអនុវត្តទៅគ្រប់ចំនួនស្មើៗគ្នានូវអ្វីដែលបាននិយាយអំពីចំនួនជាក់លាក់គឺមិនសមហេតុផលទេ ។

4. ការជំទាស់ទី៤របស់គាត់គឺមកពីរូបកាយកើតមុន [កូរិនថូស 15:46] យើងត្រូវរង់ចាំពេលវេលាពេញវ័យសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលជាខាងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា កូនចៅទាំងអស់របស់អ័ដាម ដែលកើតមកជាសាច់ឈាម ទទួលការថ្កោលទោសតាំងពីកំណើតមកក៏ដោយ ខ្ញុំនៅតែបដិសេធថាការនេះរារាំងព្រះពីការផ្តល់ការព្យាបាលភ្លាមៗ ។ សម្រាប់ Servetus នឹងមិនបង្ហាញថាជាច្រើនឆ្នាំត្រូវបានចែងដោយភាពជាព្រះសម្រាប់ការកើតជាថ្មីនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណដើម្បីចាប់ផ្តើមនោះទេ ។ ដូចដែលប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់ ថ្វីត្បិតតែអ្នកដែលកើតមកពីអ្នកជឿអាចបាត់បង់ដោយនិស្ស័យក៏ដោយ ក៏ពួកគេបរិសុទ្ធដោយព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ [កូរិនថូសទី១ ៧:១៤]

5. បន្ទាប់មក គាត់លើកសេចក្តីប្រៀបធៀបមកថា ស្តេចដាវីឌ ឡើងទៅកាន់បន្ទាយនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ទ្រង់មិនបានយកមនុស្សខ្វាក់ ឬខ្វិនមកជាមួយទេ គឺមានតែទាហានដ៏ខ្លាំង [សាំយូអែលទី២ ៥:៨] ។ ប៉ុន្តែឧបមាថា ខ្ញុំប្រឆាំងនឹងរឿងប្រៀបប្រដូចដែលព្រះអញ្ជើញមនុស្សខ្វាក់ ហើយខ្វិនទៅពិធីជប់លៀងនៅស្ថានសួគ៌ [លូកា ១៤:២១]—តើ Servetus នឹងដោះស្រាយការលំបាកនេះដោយរបៀបណា? ខ្ញុំក៏សួរដែរថា តើបុរសខ្វិន និងពិការមិនធ្លាប់បម្រើដាវីឌទេឬ? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាការប្រសើរណាស់ក្នុងការរស់នៅលើហេតុផលនេះដែលបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពមិនពិតជាក់ស្តែង ដូចដែលអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងរកឃើញពីប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ពិសិដ្ឋ ។

6. ការប្រៀបប្រដូចមួយទៀតគឺ៖ សាវ័កជាអ្នកនេសាទមនុស្ស [ម៉ាថាយ 4:19] មិនមែននេសាទក្មេងទេ។ ខ្ញុំសូមសួរត្រឡប់វិញតើព្រះគ្រីស្ទមានន័យយ៉ាងណាក្នុងការមានបន្ទូលថា ដំណឹងល្អប្រៀបដូចជាអួន ដែលគេទំលាក់ទៅក្នុងសមុទ្រ ជាប់បានត្រីគ្រប់មុខ[ម៉ាថាយ ១៣:៤៧]។ ប៉ុន្តែដោយសារខ្ញុំមិនចង់លេងជាមួយនឹងពាក្យប្រៀបប្រដូចនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយថា នៅពេលដែលកិច្ចការនៃការបង្រៀនត្រូវបានបង្គាប់ដល់ពួកសាវ័ក ពួកគេប្រាកដជាមិនត្រូវបានហាមឃាត់មិនឲ្យធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារកឡើយ។ ទោះបីខ្ញុំនៅតែចង់ដឹងក៏ដោយ នៅពេលដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អហៅពួកគេ (Greek-dv6pirovs) (ពាក្យដែលរួមបញ្ចូល ដោយគ្មានករណីលើកលែង ពូជមនុស្ស) ហេតុអ្វីបានជា Servetus បដិសេធថាទារកមិនមែនជាមនុស្ស។

7. ការជំទាស់ទីប្រាំពីររបស់គាត់គឺថា ដោយសារឈឿងខាងវិញ្ញាណយល់ស្របជាមួយនឹងវិញ្ញាណ [កូរិនថូសទី២ ២:១៣-១៤]។ ទារកដែលមានវិញ្ញាណក៏មិនសក្តិសមនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែរ។ ប៉ុន្តែជាដំបូង វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់ច្រលំពាក្យសម្តីរបស់ប៉ុល។ គាត់កំពុងដោះស្រាយជាមួយនឹងគោលលទ្ធិ៖ នៅពេលដែលពួកកូរិនថូសបានលើកសរសើរខ្លួនឯងខ្លាំងពេកទៅលើភាពឆ្លាតវៃឥតប្រយោជន៍របស់ពួកគេ ប៉ុលបានស្តីបន្ទោសចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេពីព្រោះពួកគេនៅតែត្រូវបានណែនាំនៅក្នុងផ្នែកដំបូងនៃគោលលទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌។ តើអ្នកណានឹងសន្និដ្ឋានពីរឿងនេះដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែត្រូវបានបដិសេធចំពោះទារកដែលកើតមកជាសាច់ឈាម ព្រះបានញែកខ្លួនគេទុកជាកូនចិញ្ចឹម?

8. គាត់ជំទាស់ថាពួកគេត្រូវតែត្រូវបានផ្តល់អាហារខាងវិញ្ញាណប្រសិនបើពួកគេជាមនុស្សថ្មី ។ ចម្លើយគឺងាយស្រួល៖ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពួកគេបានបញ្ចូលទៅក្នុងក្រុមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយនិមិត្តសញ្ញានៃកូនចិញ្ចឹមរបស់ពួកគេបានគ្រប់គ្រាន់ដល់ពួកគេរហូតដល់ពេញវ័យ ពួកគេអាចទទួលអាហារឯងបាន ។ ដូច្នេះ យើងគួររង់ចាំពេលវេលានៃការពិនិត្យមើល ដែលព្រះទ្រង់តម្រូវឲ្យច្បាស់ក្នុងពិធីជប់លៀងដ៏ពិសិដ្ឋ ។

9. ក្រោយមក គាត់ជំទាស់នឹងការដែលព្រះគ្រីស្ទគ្រាស់ហៅរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទាំងអស់ឲ្យចូលរួមពិធីជប់លៀងដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វាច្បាស់ណាស់ថាព្រះអង្គមិនទទួលស្គាល់នរណាម្នាក់ ក្រៅពីអ្នកដែលត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេច ដើម្បីប្រារព្ធពិធីរំលឹកដល់ការសុគត់របស់ព្រះអង្គ ។ ចេញពីនេះ ទារកដែលធានាដោយឱបក្រសោប នៅតែស្ថិតក្នុងឋានៈខុសគ្នា និងត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេរហូតដល់ពួកគេធំឡើង ហើយនៅតែមិនមែនជាជនចម្លែក ។ គាត់ជំទាស់ថារាចម្លែកណាស់សម្រាប់មនុស្សបន្ទាប់ពីកើតមកមិនញ៉ាំ ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា៖ ព្រលឹងត្រូវបានចំអែតតាមរបៀបផ្សេង ជាជាងការទទួលទានអាហារពេលល្ងាច ។ ដូច្នេះចំពោះទារក ព្រះគ្រីស្ទជាអាហារ ទោះបីជាពួកគេបដិសេធពីនិមិត្តសញ្ញានេះក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែករណីនេះគឺខុសគ្នានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដោយមានតែទ្វារចូលព្រះវិហារប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានបើកសម្រាប់ពួកគេ ។

10. ម្តងទៀត ការជំទាស់របស់ Servetus: អ្នកបម្រើដ៏ល្អម្នាក់ចែកចាយអាហារដល់គ្រួសាររបស់គាត់តាមពេលវេលាសមស្រប [ម៉ាថាយ ២៤:៤៥] ទោះជាខ្ញុំយល់ព្រមដោយស្មគ្រចិត្តក៏ដោយ តើគាត់នឹងកំណត់ពេលវេលានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់យើងដោយច្បាប់អ្វី ដើម្បីបង្ហាញថាទារកមិនមែនជាពេលវេលា

ត្រីមត្រូវដើម្បីផ្តល់ឱ្យវា? លើសពីនេះទៅទៀត គាត់បានបន្ថែមបទបញ្ជារបស់ព្រះគ្រីស្ទដល់ពួកសាវ័ក ថាចូរងើបឡើងមើលទៅស្រែមើល ដ្បិតបានក្រហមល្មមច្រូតហើយ [យ៉ូហាន ៤:៣៥]។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់តែមានន័យថា ពួកសាវ័កដែលឃើញផលនៃការងាររបស់ពួកគេនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គួរតែក្រវាត់ខ្លួនពួកគេយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនសម្រាប់ការបង្រៀន។ តើអ្នកណានឹងសន្និដ្ឋានពីរឿងនេះថា មានតែពេលច្រូតកាត់បានទុំល្មមសម្រាប់បុណ្យជ្រមុជទឹក?

11. អំណះអំណាងទីដប់មួយរបស់គាត់គឺថានៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង គ្រីស្ទបរិស័ទនិងពួកសិស្សគឺដូចគ្នាបេះបិទ [កិច្ចការ 11:26]; ប៉ុន្តែយើងបានឃើញគាត់វែកញែកពីផ្នែកមួយទៅផ្នែកទាំងមូល។ អ្នកដែលត្រូវហៅថាជាសិស្សគឺជាមនុស្សពេញវ័យ ដែលបានទទួលការបង្រៀនរួចហើយ ហើយបានចុះឈ្មោះនៅក្រោមព្រះគ្រីស្ទ ដូចសាសន៍យូដាដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យត្រូវធ្វើជាសិស្សរបស់លោកម៉ូសេដែរ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គ្មាននរណាម្នាក់អាចសន្និដ្ឋានបានត្រឹមត្រូវពីរឿងនេះទេថា ទារកដែលព្រះជាម្ចាស់បញ្ជាក់ថាជាគ្រួសាររបស់ទ្រង់ គឺជាមនុស្សចម្លែក។

12. គាត់អះអាងបន្ថែមទៀតថា គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គឺជាបងប្អូន ប៉ុន្តែចំពោះយើង កុមារមិនស្ថិតក្នុងចំនួននោះទេ ដរាបណាយើងរក្សាពួកគេឱ្យឆ្ងាយពីការទទួលទានអាហារ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រឡប់ទៅគោលការណ៍នោះវិញថា មានតែអ្នកដែលជាសមាជិកនៃព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាអ្នកទទួលមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌។ បន្ទាប់មកការរើសយករបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ម៉ាថាយ ១៩:១៣-១៥; ម៉ាកុស ១០:១៣–១៦; លូកា 18:15-17] គឺជានិមិត្តសញ្ញាពិតនៃការធ្វើជាកូនចិញ្ចឹម ដែលទារកត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយមនុស្សធំ ហើយថាការមិនបានទទួលពែងនិងនំបុ័ង

នោះមិនរារាំងពួកគេពីការចូលជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំនោះទេ ។ ពិតប្រាកដ ណាស់ ចោរដែលបានប្រែចិត្តជឿលើឈើឆ្កាង [លូកា ២៣:៤០-៤៣] មិនបាន បរាជ័យក្នុងការក្លាយជាបងប្អូនរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទទេ ទោះបីជាគាត់មិនដែលផឹកពី ពែងនិងទទួលទាននំបុ័ងក៏ដោយ ។

13. ក្រោយមក គាត់បន្ថែមថា គ្មាននរណាម្នាក់អាចក្លាយជាបងប្អូនរបស់យើង បានទេ លើកលែងតែតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃកូនចិញ្ចឹម [រ៉ូម. 8:15] ដែលត្រូវ បានផ្តល់ឱ្យតែតាមរយៈការឮនៃសេចក្តីជំនឿ [កាឡាទី ៣:២] ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា: គាត់តែងតែត្រលប់មករកហេតុផលមិនពិតដដែល រហូតគាត់អនុវត្តចំពោះទារក នូវអ្វីដែលបាននិយាយទាក់ទងនឹងមនុស្សពេញវ័យតែម្នាក់ឯង ។ ប៉ុលបង្រៀន នៅទីនោះ [រ៉ូម. ១០:១៧; កាឡាទី 3:5] ថានេះជារបៀបដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះ ក្នុងការត្រាស់ហៅ - ដើម្បីទាក់ទាញអ្នកជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ឱ្យមានជំនឿ ខ ណៈពេលដែលទ្រង់បានលើកឡើងសម្រាប់ពួកគេនូវគ្រូបង្រៀនដ៏ស្មោះត្រង់ តាម រយៈព័ន្ធកិច្ចនឹងការងារដែលដៃគេបានធ្វើ ។ ដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋាននៃរឿងនេះ តើអ្នកណានឹងហ៊ានដាក់ច្បាប់លើគាត់ ថាគាត់មិនគួរបញ្ចូលទារកទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយមធ្យោបាយសម្ងាត់មួយផ្សេងទៀត?

14. គាត់ជំទាស់ថា កូនីលាស បានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានទទួលបុណ្យ ជ្រមុជទឹក [កិច្ចការ 10:44-48] ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានទាញយកច្បាប់ទូទៅដោយ ខុសពីឧទាហរណ៍មួយ ដូចជាមានភាពច្បាស់លាស់ពីមនុស្សខ្ចើយ និងសាសន៍សា ម៉ារី [កិច្ចការ ៨:២៧-៣៨; 8:12] ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើតាមលំដាប់ផ្សេង គ្នា ដូច្នេះការជ្រមុជទឹកគួរមានមុនអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ ។

15. ហេតុផលទីដប់ប្រាំគឺច្រើនជាងដែលមិនសមហេតុផល ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា យើងក្លាយជាព្រះដោយការកើតជាថ្មី ប៉ុន្តែ «ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមក» [យ៉ូហាន 10:34-35; cf. ទំនុក ៨២:៦] ដែលមិនអាចទៅរួចសម្រាប់កុមារតូច ។ វាគឺជាការបំភាន់របស់គាត់ក្នុងការស្រមៃមើលព្រះនៅក្នុងអ្នកជឿ ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាកន្លែងសម្រាប់ពិនិត្យមើលវាទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដើម្បីបង្ហែរខគម្ពីរទំនុកតម្កើង [ទំនុក 82:6] ទៅក្នុងន័យប្លែកបែបនេះ គឺជាទង្វើនៃភាពអៀនខ្មាសដែលគេបោះបង់ចោល ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ស្តេច និងចៅក្រមត្រូវបានហៅថាជា "ព្រះ" តាមរយៈហោរា ដោយសារពួកគេកាន់តំណែងដែលព្រះបានបង្គាប់មកលើពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកបកប្រែដ៏ជំនាញនេះអនុវត្តចំពោះគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អដែលណែនាំដល់មនុស្សមួយចំនួនទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងពិសេសមួយ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចបោះបង់ទារកចេញពីព្រះវិហារ ។

16. ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់ជំទាស់ថាទារកមិនអាចចាត់ទុកជាមនុស្សថ្មីបានទេ ពីព្រោះពួកគេមិនត្រូវបានកើតតាមរយៈព្រះបន្ទូល ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះខ្ញុំនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយជាញឹកញាប់រួចហើយថា គោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អគឺជាគ្រាប់ពូជដែលមិនអាចបំផ្លាញបាន [ពេត្រុសទី 1 1:23] ដើម្បីផ្លាស់ប្រែយើងជាថ្មី ប្រសិនបើយើងពិតជាសមនឹងទទួលវាមែន ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលយើងមិនទាន់មានវ័យគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទទួលការបង្រៀន ព្រះជាម្ចាស់រក្សាពេលវេលាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ក្នុងការផ្លាស់ប្រែ ។

17. ក្រោយមក Servetus ត្រឡប់ទៅរកការចោទប្រកាន់របស់គាត់វិញ ដោយនិយាយថា នៅក្នុងច្បាប់ ច្បៀម និងពពែមួយមិនត្រូវបានថ្វាយជាយញ្ញបូជាភ្លាមៗនោះទេនៅពេលកើត ។ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់អនុវត្តការបកស្រាយជាន័យធ្យៀប

ចំពោះរឿងនេះ នោះខ្ញុំអាចតបតវិញបានថា កូនច្បងទាំងអស់ នៅពេលដែលពួកគេបើកស្បូន គឺទុកសំរាប់ព្រះ [និក្ខម ១៣:២] ហើយជាថ្មីម្តងទៀត កូនចៀមឈ្មោលអាយុមួយឆ្នាំត្រូវយកទៅបូជា [និក្ខ. ១២:៥]។ ពីនេះទៅទៀត វានឹងកើតឡើងថា យើងមិនរង់ចាំកម្លាំងរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលទើបនឹងកើត និងទន់ខ្ចីត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់ការបូជាតាមរយៈព្រះ ។

18. ជាងនេះទៅទៀត គាត់ប្រកែកថា មានតែអ្នកដែលរៀបចំដោយយ៉ូហានប៉ុណ្ណោះដែលអាចមករកព្រះគ្រីស្ទបាន ។ ដូចជាតំណែងរបស់លោក យ៉ូហានមិនមែនជាបណ្តោះអាសន្នទេ! ប៉ុន្តែ ដើម្បីឆ្លងផុតការនេះ ប្រាកដណាស់ជាកូនចៅដែលព្រះគ្រីស្ទបានដាក់ព្រះហស្ត និងប្រទានពរ [ម៉ាថាយ ១៩:១៣-១៥; ម៉ាកុស ១០:១៣-១៦; លូកា ១៨:១៥-១៧] មិនមានការរៀបចំនោះទេ ។ លាហើយទៅកាន់គាត់ជាមួយនឹងគោលការណ៍មិនពិតរបស់គាត់!

19. យូរៗទៅ គាត់បានអំពាវនាវដល់ Trismegistus និង sibyls ឱ្យធ្វើជាសាក្សីថា ការលាងសម្អាត់ដ៏បរិសុទ្ធ សក្តិសមសម្រាប់តែមនុស្សពេញវ័យប៉ុណ្ណោះ ។ សូមមើលថាតើគាត់គិតអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយគួរសមប៉ុណ្ណា ដែលគាត់ធ្វើតាមពិធីដ៏អាក្រក់របស់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីអាចគ្រប់គ្រងបានតែតាមការពេញចិត្តរបស់ Trismegistus ប៉ុណ្ណោះ! ប៉ុន្តែយើងគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះខ្លាំងជាង ដែលមានព្រះទ័យនឹងថ្វាយទារកដល់ខ្លួនទ្រង់ ហើយទទួលស្គាល់ពួកគេដោយនិមិត្តសញ្ញាបរិសុទ្ធ ដែលឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេមិនទាន់ចាស់ល្មមអាចយល់បាន ។ ហើយយើងមិនចាត់ទុកថាវាមានច្បាប់ដើម្បីខ្ចីពីការកាត់ចោលរបស់សាសន៍ដទៃអ្វីដែលអាចនឹងផ្លាស់ប្តូរក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជ

ទឹករបស់យើងនូវច្បាប់ដ៏អស់កល្បនិងមិនអាចរំលោភបំពានរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានបង្កើតឡើងលើការកាត់ស្បែកនោះទេ ។

20. នៅទីបញ្ចប់ គាត់លើកហេតុផលថា ប្រសិនបើទារកគ្មានការយល់ដឹងអាចទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកបាន ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអាចត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយកុមារដោយលេងសើច និងចំអក ។ ចូរឲ្យគាត់ឈ្លោះជាមួយព្រះអំពីបញ្ហានេះតាមការកាត់ស្បែករបស់ទារកជាទូទៅ មុននឹងពួកគេបានយល់ ។ ដូច្នេះ តើវាជាអ្វីមួយដែលកុមារលេងជាមួយនិងភាពល្ងីល្ងើដើម្បីឲ្យពួកគេអាចរំលំការអប់រំបរិសុទ្ធរបស់ព្រះឬ? ប៉ុន្តែវាមិនមែនជារឿងចម្លែកទេដែលវិញ្ញាណអាក្រក់ទាំងនោះ ហាក់បីដូចជាញាប់ញ័រដោយភាពច្របូកច្របល់ អួសនៅក្នុងភាពមិនសមហេតុផលបំផុតដើម្បីការពារកំហុសរបស់ពួកគេ ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានសងសឹកដោយយុត្តិធម៌ ទៅនិងភាពរឹងចចេសរបស់ពួកគេ ដោយការមិនសមហេតុផលបែបនេះ ។ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ខ្ញុំបាននិយាយយ៉ាងសាមញ្ញថា Servetus គឺខ្សោយដែលបានគាំទ្របងប្អូន Anabaptist ដ៏តូចតាចរបស់គាត់ ។

*32. ការដឹងគុណដោយសារការមើលថែរបស់ព្រះចំពោះកូនរបស់យើង**

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគិតថាគ្មានមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញានឹងមានការសង្ស័យថាតើពួកគេញុះញង់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយកំហឹង និងការទាស់ទែងគ្នារបស់ពួកគេចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យយើងកត់សម្គាល់នូវអ្វីដែលសាតាំងកំពុងព្យាយាមជាមួយនឹងភាពទន់ខ្ចីដ៏អស្ចារ្យរបស់វា ។ វាកំពុងព្យាយាមដកយកចេញពីយើងនូវផលផ្លែនៃការធានា និងសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវប្រមូលពីវា ហើយថែមទាំងកាត់បន្ថយនូវសិរីល្អនៃសេចក្តីល្អរបស់

ព្រះខ្លះផងដែរ ។ តើវាផ្អែមប៉ុណ្ណាចំពោះចិត្តរបស់អ្នកដែលស្រលាញ់ព្រះដែលត្រូវបានធានា មិនត្រឹមតែដោយពាក្យសម្តីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយការមើលឃើញថាពួកគេទទួលបានការពេញចិត្តយ៉ាងច្រើនពីព្រះវរបិតាដែលនៅឋានសួគ៌ ដែលកូនចៅរបស់ពួកគេស្ថិតក្នុងការថែរក្សារបស់ទ្រង់ ? សម្រាប់នៅទីនេះ យើងអាចឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់ទទួលចំពោះយើងនូវតួនាទីជាព្រះបិតាដ៏ប្រពៃបំផុត ដែលសូម្បីតែបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់យើង នៅតែរក្សាការយកចិត្តទុកដាក់របស់ទ្រង់សម្រាប់យើង ផ្គត់ផ្គង់ និងមើលថែកូនរបស់យើង ។ បើយើងធ្វើតាមគំរូរបស់ដាវីឌ សូមអរសប្បាយដោយអស់ពីចិត្តក្នុងការអរព្រះគុណ ដើម្បីឲ្យព្រះនាមទ្រង់បានបរិសុទ្ធដោយគំរូនៃសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ [ទំនុក. ៤៨:១០]? វាច្បាស់ណាស់ថានេះជាអ្វីដែលសាតាំងកំពុងព្យាយាមវាយលុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកជាមួយនឹងកងទ័ពបែបនេះ ៖ នៅពេលដែលទីបន្ទាល់អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះត្រូវបានដកចេញពីយើង ការសន្យាដែលតាមរយៈវាត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើងនៅទីបំផុតអាចនឹងរលាយបាត់បន្តិចម្តងៗ ។ ចេញពីរឿងនេះនឹងធំឡើងមិនត្រឹមតែការមិនកតញ្ញូចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាការធ្វេសប្រហែសជាក់លាក់មួយអំពីការបង្រៀនកូនរបស់យើងដោយការគោរព ។ សម្រាប់ពេលដែលយើងពិចារណាថា តាំងពីកំណើតភ្លាម ព្រះជាម្ចាស់យក និងទទួលស្គាល់ពួកគេថាជាកូនរបស់ទ្រង់ នោះយើងមានអារម្មណ៍ថាមានការជំរុញដ៏ខ្លាំងក្លាមួយ ដើម្បីណែនាំពួកគេដោយកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ និងគោរពច្បាប់ ។ ដូច្នោះហើយ លុះត្រាតែយើងប្រាថ្នាចង់បិទបាំងនូវសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ សូមឲ្យយើងថ្វាយទារករបស់យើងដល់ទ្រង់ ដ្បិតទ្រង់ប្រទានកន្លែង

មួយដល់ពួកគេក្នុងចំណោមគ្រួសារ និងគ្រួសាររបស់ទ្រង់ ពោលគឺសមាជិកនៃក្រុមជំនុំ ។

ជំពូកទី XVII

ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអ្វីដែលនាំមកដល់យើង

(ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដែលមានសញ្ញានៃនំបុ័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូ ផ្តល់អាហារខាងវិញ្ញាណ 1-3)

1. សញ្ញា និង វត្ថុ

ព្រះទ្រង់បានទទួលយើងម្តងក្នុងគ្រួសាររបស់ទ្រង់ ដើម្បីទុកយើងមិនត្រឹមតែជាអ្នកបំរើប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាកូនរបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មក ដើម្បីបំពេញភារកិច្ចរបស់ព្រះវរបិតាដ៏ល្អបំផុតដែលមានការព្រួយបារម្ភចំពោះពូជរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏ទទួលការចិញ្ចឹមយើងពេញមួយជីវិតរបស់យើ។ ហើយទ្រង់ក៏មិនពេញចិត្តនឹងរឿងនេះតែម្នាក់ឯងដែរ ទ្រង់មានបំណងដោយផ្តល់ការសន្យារបស់ទ្រង់ដើម្បីធានាឱ្យយើងពីសេរីភាពបន្តនេះ។ដូច្នេះហើយ ដល់ជាចុងក្រោយនេះ ទ្រង់មានតាមរយៈព្រះហស្តនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដែលបានប្រទានសេចក្តីប្រកាសមួយទៀតដល់ក្រុមជំនុំ ពោលគឺពិធីជប់ល្បែងខាងវិញ្ញាណ ដែលព្រះគ្រីស្ទបញ្ជាក់ថាទ្រង់ជានំបុ័ងផ្តល់នូវជីវិត ដែលចំអែតប្រលឹងទៅក្នុងសេចក្តីពិតនិងជាព្រះពរអស់កល្បជានិច្ច [យ៉ូហាន ៦:៥១]។ ចំណេះដឹងអំពីអាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពស់នេះគឺចាំបាច់ណាស់ និងនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃភាពអស្ចារ្យរបស់វា វាទាមទារឱ្យមានការពន្យល់យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ លើសពីនេះ សាតាំង ដើម្បីដកហូតក្រុមជំនុំនៃកំណប់ទ្រព្យដែលមិនអាចប៉ាន់ស្មានបាននេះ វាបានសាយភាយដូចជាពពកហើយក្រោយមកទៀត ដើម្បីលាក់បាំងពន្លឺនេះ បានបង្កការឈ្លោះប្រកែកគ្នាហើយជម្លោះនេះបានបំបែកគំនិតរបស់មនុស្សសាមញ្ញពីការភ្លក់រសជាតិអាហារដ៏

បរិសុទ្ធនេះ ហើយថែមទាំងបាន ព្យាយាមប្រើល្បិចដូចគ្នាក្នុងថ្ងៃរបស់យើងផ្ទាល់ ។ សម្រាប់ហេតុផលទាំងនេះ បន្ទាប់ពីបានសង្ខេបបញ្ហាក្នុងវិធីដែលអាចយល់បានចំពោះអ្នកមិនបានរៀន ខ្ញុំនឹងដោះស្រាយការលំបាកទាំងនោះដែលសាតាំងបានព្យាយាមចាប់យកពិភពលោកនេះ ។ ទីមួយ ទីសំគាល់គឺនំបុ័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូ ដែលតំណាងឱ្យយើងនូវអាហារដែលមើលមិនឃើញ ដែលយើងទទួលបានពីសាច់ និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូចជានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ផ្លាស់ប្រែយើងជាថ្មី ផ្សាំយើងទៅក្នុងសង្គមនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ហើយបង្កើតយើងដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ដោយយកយើងជាកូនចិញ្ចឹម ដូច្នេះ យើងខ្ញុំបាននិយាយថា ទ្រង់បានបញ្ចេញមុខងារជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ផ្ទះក្នុងការផ្គត់ផ្គង់អាហារដល់យើងជានិច្ច ដើម្បីទ្រទ្រង់ និងការពារយើងក្នុងជីវិតដែលទ្រង់បានបង្កើតយើងតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទជាអាហារតែមួយគត់នៃព្រលឹងយើង ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះវរបិតានៃឋានសួគ៌របស់យើងអញ្ជើញយើងទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យយើងស្រស់ស្រាយដោយការទទួលទានទ្រង់ នោះយើងអាចប្រមូលកម្លាំងម្តងហើយម្តងទៀត រហូតដល់យើងឈានដល់ភាពអស់កល្បនៅស្ថានសួគ៌ ។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារភាពអាថ៌កំបាំងនៃការរួបរួមសម្ងាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងអ្នកគោរពបូជាគឺដោយធម្មជាតិមិនអាចយល់បាន ទ្រង់បង្ហាញរូបភាពនិងរូបឆ្លុះរបស់វានៅក្នុងសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញដែលសម្របតាមសមត្ថភាពដ៏តូចរបស់យើង ។ ជាការពិត តាមរយៈការផ្តល់ការធានា និងសញ្ញាសម្ងាត់ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យវាប្រាកដសម្រាប់យើង ដូចជាយើងបានឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក ។ សម្រាប់ការប្រៀបធៀបដែលធ្លាប់ស្គាល់នេះ ជ្រាប

ចូលទៅក្នុងចិត្តដែលស្រពិចស្រពិលបំផុត៖ ដូចជានំបុ័ង និងស្រាទំពាំងជូដែលទ្រទ្រង់ជីវិតខាងរូបកាយ ព្រលឹងក៏ត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ឥឡូវនេះ យើងយល់ពីគោលបំណងនៃព្រះពរដ៏អាថ៌កំបាំងនេះ ពោលគឺដើម្បីបញ្ជាក់សម្រាប់យើងនូវការពិតដែលថារូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបូជាសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ឥឡូវនេះយើងអាចចិញ្ចឹមវា ហើយដោយការចិញ្ចឹមមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនយើងធ្វើការការលះបង់តែមួយគត់នោះ ហើយឈាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហូរសម្រាប់យើងម្តងហើយ ដើម្បីធ្វើជាពែងរបស់យើងជានិច្ច។

ដូច្នេះ ចូរនិយាយពាក្យសន្យាដែលបានបន្ថែមនៅទីនោះថា៖ «យក នេះហើយជារូបកាយរបស់ខ្ញុំដែលបានប្រទានឲ្យអ្នក» [កូរិនថូសទី១ ១១:២៤; cf. ម៉ាថាយ ២៦:២៦; ម៉ាកុស ១៤:២២; លូកា ២២:១៩]។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបានស្នើឲ្យទទួលយកនិងបរិភោគរូបកាយដែលបានថ្វាយម្តងសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់យើង ដើម្បីថាពេលយើងឃើញខ្លួនយើងបានចូលរួមក្នុងនោះ យើងអាចនឹងសន្និដ្ឋានយ៉ាងប្រាកដថា អំណាចនៃការស្លាប់ដែលផ្តល់ជីវិតរបស់ទ្រង់នឹងមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងយើង។ ដូច្នេះ ទ្រង់ក៏ហៅពែងថាជា«ពែងនេះជាសញ្ញាថ្មីដែលតាំងដោយនូវឈាមខ្ញុំ» [លូកា ២២:២0; កូរិនថូសទី១ ១១:២៥]។ សម្រាប់ទ្រង់នៅក្នុងវិធានការមួយចំនួនបន្តទៀត ឬជាបន្តទៀត សេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់ធ្លាប់បានផ្តល់សន្យាជាមួយឈាមរបស់ទ្រង់ (ដូចជាទាក់ទងនឹងការពង្រឹងជំនឿរបស់យើង) នៅពេលណាដែលទ្រង់ថ្វាយឈាមដ៏បរិសុទ្ធនោះសម្រាប់យើងដើម្បីភ្លក់។

2. ការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទជាផលផ្លែពិសេសនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ព្រលឹងរបស់អ្នកស្រលាញ់ព្រះអាចប្រមូលបានការធានាដ៏អស្ចារ្យ និងការរីករាយពីសេចក្តីប្រកាស់នេះ នៅក្នុងនោះ ពួកគេមានសាក្សីបញ្ជាក់ពីការរីកចម្រើនរបស់យើងជារូបកាយតែមួយជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់អាចនឹងត្រូវហៅថាជារបស់យើង ។ ជាលទ្ធផល យើងប្រហែលជាហ៊ានធានាខ្លួនយើងថា មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដែលទ្រង់ជាអ្នកទទួលមរតក គឺជារបស់យើង ហើយថានគរព្រះដែលទ្រង់បានចូលរួចហើយនោះ មិនអាចកាត់ចេញពីយើងទៀតទេ ដែលចេញពីព្រះអង្គ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដើម្បីកុំឲ្យយើងទទួលទោសពីអំពើបាបរបស់យើងពីកំហុសរបស់អ្នកណាដែលព្រះអង្គបានដោះស្រាយចាប់តាំងពីទ្រង់ចង់យកពួកគេមកជាក់លើអង្គទ្រង់ ហើយពួកគេជាកម្មសិទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ នេះជាការដោះដូរដ៏អស្ចារ្យ ដែលទ្រង់បានធ្វើជាមួយយើងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលមិនអាចវាស់វែងបាន ព្រះអង្គបានកើតមកជាមួយយើង ក៏ជាកូនមនុស្សនៅជាមួយយើង ។ ដោយបានយាងចុះមកផែនដី ទ្រង់បានរៀបចំការឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌សម្រាប់យើង តាមរយៈការទទួលយកជីវិតរមែងស្លាប់របស់យើង ទ្រង់បានប្រគល់ភាពអស់កល្បរបស់ទ្រង់មកលើយើង ដោយទទួលយកភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ទ្រង់បានពង្រឹងយើងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ដោយទទួលភាពក្រីក្ររបស់យើងចំពោះខ្លួនទ្រង់ ទ្រង់បានផ្ទេរទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទ្រង់មកឲ្យយើង ដោយយកទម្ងន់នៃអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងមកលើខ្លួនទ្រង់ (ដែលបានសង្កត់សង្កិនយើង) ទ្រង់បានស្លៀកពាក់ជាយើងដោយភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ ។

3. វត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

នៅក្នុងពិធីនេះ យើងមានសាក្សីយ៉ាងពេញលេញអំពីរឿងទាំងអស់នេះ ដែលយើងត្រូវចាត់ទុកពួកគេថា ដូចជាព្រះគ្រីស្ទដែលមានវត្តមាននៅទីនេះ ទ្រង់បានតាំងនៅចំពោះមុខយើង ហើយបានពាល់ដោយដៃរបស់យើង ។ "សម្រាប់ពាក្យរបស់ទ្រង់មិនអាចកុហកឬបញ្ឆោតយើងថា: «យក, បរិភោគ, ផឹក: នេះគឺជារូបកាយរបស់ខ្ញុំដែលបានផ្តល់ឱ្យអ្នករាល់គ្នា, នេះគឺជាឈាមរបស់ខ្ញុំដែលត្រូវបានបង្ហូរសម្រាប់ការអត់ទោសបាប» [ម៉ាថាយ 26:26-28, ផ្សំជាមួយនឹង កូរិនថូសទី១ ១១:២៤; cf. ម៉ាកុស ១៤:២២-២៤; លូកា ២២:១៩-២០] ។ ដោយការបង្គាប់យើងឲ្យទទួល ទ្រង់បង្ហាញថាវាជារបស់យើង; ដោយការបង្គាប់ឱ្យយើងបរិភោគដើម្បីឱ្យវាក្លាយជាចំណែកមួយជាមួយយើង ។ ដោយប្រកាសថារូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រទានសម្រាប់យើង ហើយឈាមរបស់ទ្រង់បានបង្ហូរសម្រាប់យើង ទ្រង់បង្រៀនថាការទាំងពីរមិនច្រើនដូចយើងឡើយ ។ ដ្បិតទ្រង់បានយកទាំងពីរមក មិនមែនដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ គឺដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ហើយជាការពិតណាស់ យើងត្រូវតែសង្កេតដោយប្រុងប្រយ័ត្នថា កម្លាំងដ៏ខ្លាំងក្លា និងស្មើរតែទាំងស្រុងនៃពិធីនេះ ស្ថិតនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ «ដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់អ្នក» ដែលត្រូវបានខ្ចាយសម្រាប់អ្នក ។ ការចែករូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់នាពេលនេះ នឹងមិនផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ច្រើនដល់យើងទេ លុះត្រាតែពួកគេបានទទួលម្តងសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាសម្រាប់ការប្រោសលោះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ដូច្នេះពួកគេត្រូវបានតំណាងនៅក្រោមនំបុ័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូ ដើម្បីយើងអាចរៀនមិនត្រឹមតែថាពួកគេជារបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានកំណត់ថាជាអាហារសម្រាប់ជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ។

ដូច្នេះហើយ ដូចដែលយើងបាននិយាយពីមុនមក ពីរូបកាយដែលបានកំណត់នៅក្នុងពិធី យើងត្រូវបានដឹកនាំដោយប្រភេទនៃភាពស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរឿងខាងវិញ្ញាណ ដូច្នេះនៅពេលដែលនំបុ័ងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជានិមិត្តរូបនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងត្រូវចាប់យកការប្រៀបធៀបនេះភ្លាមៗ៖ ដូចជា នំបុ័ងចិញ្ចឹម ទ្រទ្រង់ និងរក្សាជីវិតនៃរូបកាយរបស់យើង ដូច្នេះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអាហារតែមួយគត់ដើម្បីពង្រឹង និងធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់យើងមានជីវិត ។ នៅពេលយើងឃើញស្រាទំពាំងបាយជូរជានិមិត្តរូបនៃឈាម យើងត្រូវគិតអំពីអត្ថប្រយោជន៍ដែលស្រាផ្តល់ដល់រូបកាយ ហើយដូច្នេះត្រូវដឹងថា ស្រាទំពាំងបាយជូរត្រូវបានចែកចាយខាងវិញ្ញាណដល់យើងដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះគឺដើម្បីចិញ្ចឹម ធ្វើឱ្យស្រស់ស្រាយ ពង្រឹងកម្លាំង និងរីករាយ ។ ប្រសិនបើយើងពិចារណាឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់អំពីគុណតម្លៃដែលយើងបានទទួលពីការថ្វាយព្រះកាយដ៏វិសុទ្ធបំផុតនោះ និងការបង្ហូរឈាមនោះ នោះយើងនឹងយល់យ៉ាងច្បាស់ថាគុណសម្បត្តិនៃនំបុ័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរនោះ គឺស្របតាមការប្រៀបធៀបនេះ ដែលសម្របខ្លួនបានយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះដើម្បីបង្ហាញពីការទាំងនោះ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានទាក់ទងមកយើង ។

(ការសន្យាដែលបានផ្សាភ្ជាប់ក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលយើងបានចូលរួមទទួលយកសាច់នឹងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ដោយអារម្មណ៍អាថ៌កំបាំង ជាជាងការពន្យល់, ៤–៧)

4. អត្ថន័យនៃពាក្យសន្យានៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់

ដូច្នេះ វាមិនមែនជាមុខងារសំខាន់នៃពិធីសាមញ្ញ និងដោយគ្មានការពិចារណាខ្ពស់ ដើម្បីពង្រីកដល់យើងនូវរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជាការផ្សាភ្ជាប់ និងបញ្ជាក់ការសន្យានោះដោយទ្រង់ផ្តែងទីបន្ទាល់ថា សាច់របស់ទ្រង់ពិតជាអាហារ ហើយឈាមរបស់ទ្រង់ត្រូវផឹក [យ៉ូហាន 6:56] ដែលចិញ្ចឹមយើងដល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច [យ៉ូហាន 6:55]។ ដោយហេតុនេះ ទ្រង់ជានំបុ័ងជីវិត បើអ្នកណាបរិភោគនំបុ័ងនេះ នោះនឹងរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច យ៉ូហាន 6:48; ៥0]។ ហើយដើម្បីធ្វើដូច្នេះ ពិធីនេះបានបញ្ជូនយើងទៅកាន់ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាកន្លែងដែលការសន្យានោះពិតជាបានអនុវត្ត ហើយនៅក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់ត្រូវបានបំពេញ។ ដ្បិតយើងមិនបានបរិភោគព្រះគ្រីស្ទត្រឹមត្រូវ និងដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះទេ លុះត្រាតែទ្រង់ត្រូវបានគេឆ្កាង នោះនៅពេលដែលយើងមានបទពិសោធន៍រស់នៅ យើងយល់ពីប្រសិទ្ធភាពនៃការសុគតរបស់ទ្រង់។ ក្នុងការហៅខ្លួនទ្រង់ថាជា «នំបុ័ងជីវិត» ទ្រង់មិនបានខ្ចីឈ្មោះនោះពីពិធី ដូចដែលអ្នកខ្លះបកស្រាយខុសនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ត្រូវបានប្រទានមកយើងដោយព្រះវរបិតា ហើយបង្ហាញអង្គទ្រង់ដូច្នេះ នៅពេលដែលទ្រង់បានក្លាយទៅជាអ្នកចែករំលែកនៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់របស់យើង ទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងចូលរួមនៅក្នុងភាពអសកល្បដ៏ជាព្រះរបស់ទ្រង់។ ពេលដែលទ្រង់ថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជា ទ្រង់បានដាក់បណ្តាសារបស់យើងនៅក្នុងខ្លួនទ្រង់ ដើម្បីប្រោសយើងដោយព្រះពររបស់ទ្រង់។ នៅពេលដែលទ្រង់បានសុគត ទ្រង់បានលេបវាចូល និងបំផ្លាញសេចក្តីស្លាប់ [cf. ពេត្រុសទី១ ៣:២២, Vg, និង កូរិនថូសទី១ ១៥:៥៤]; ហើយនៅពេលដែលទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ទ្រង់បានលើករូបសាច់ដែលតែងតែពុករលួយរបស់យើងនេះឡើង ដែលទ្រង់បាន

ដាក់ឱ្យមានភាពរុងរឿង និងមិនចេះពុករលួយ [cf. កូរិនថូសទី១ ១៥:៥៣-៥៤] ។

*5. របៀបដែលយើងចូលរួមដោយជំនឿ**

វានៅសល់សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់នេះដើម្បីអនុវត្តចំពោះយើង ។ ដែលនោះត្រូវ បានធ្វើតាមរយៈដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែកាន់តែច្បាស់តាមរយៈពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏ បរិសុទ្ធ ជាកន្លែងដែលទ្រង់ផ្តល់ប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ដល់យើង ហើយ យើងទទួលបានទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ដូច្នេះ ពិធីនេះមិនមែនជាមូលហេតុ ដែលឲ្យព្រះគ្រីស្ទចាប់ផ្តើមធ្វើជានំបុ័ងជីវិតឡើយ ប៉ុន្តែវារំឭកយើងថា ទ្រង់ត្រូវ បានធ្វើជានំបុ័ងជីវិត ដែលយើងបរិភោគជាបន្តបន្ទាប់ ហើយដែលផ្តល់ឱ្យយើង នូវរសជាតិ និងរសជាតិនៃនំបុ័ងនោះ វាបណ្តាលឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ថាមាន អំណាចនៃនំបុ័ងនោះ ។ ព្រោះវាធានាដល់យើងថា អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះគ្រីស្ទ បានធ្វើ ឬរងទុក្ខ គឺត្រូវបានធ្វើដើម្បីប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញ ។ ហើយម្តង ទៀតថា ឲ្យបានមកដល់ការអស់កល្បជានិច្ច យើងត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយឥត ឈប់ឈរ ទ្រទ្រង់ និងរក្សាពេញមួយជីវិតតាមរយៈវា ។

មើល ព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនមែនជាអាហារនៃជីវិតសម្រាប់យើងទេ ប្រសិនបើទ្រង់មិន បានប្រសូត និងមិនបានសុគត់សម្រាប់យើង ហើយប្រសិនបើទ្រង់មិនបានរស់ ឡើងវិញមកជំនួសយើងទេ ដូច្នេះឥឡូវនេះ វាមិនមែនជាករណីដែលថា ប្រសិនបើប្រសិទ្ធភាព និងលទ្ធផលនៃកំណើត ការសុគត់ និងការរស់ឡើងវិញ របស់ទ្រង់ មិនមែនជាអ្វីដែលអស់កល្ប និងអមតៈ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានសំដែង យ៉ាងស្អាតអំពីបញ្ហាទាំងមូលក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «នំបុ័ងដែលខ្ញុំឲ្យ គឺជារូប

សាច់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងឲ្យជំនួសជីវិតមនុស្សលោក» [យ៉ូហាន ៦:៥១; cf. ch. 6:52, Vg] តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់ច្បាស់ជាមានន័យថា រូបកាយរបស់ទ្រង់នឹងធ្វើជានំបុ័ងសម្រាប់ជីវិតខាងវិញ្ញាណនៃព្រលឹង ព្រោះវានឹងត្រូវស្លាប់ដើម្បីសង្គ្រោះយើង លើសពីនេះទៅទៀត វាត្រូវបានគេឲ្យដល់យើងរាល់គ្នាដើម្បីបរិភោគ នៅពេលដែលវាធ្វើឲ្យយើងចូលរួមក្នុងទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់បានប្រគល់រូបកាយរបស់ទ្រង់ដើម្បីធ្វើជានំបុ័ង នៅពេលដែលទ្រង់បានប្រគល់អង្គទ្រង់ទៅឱ្យគេឆ្កាងសម្រាប់ការប្រោសលោះនៃលោកិយ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ទ្រង់ប្រទានវា នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អ ឲ្យវាមកសំរាប់ចូលរួម ដរាបណាវាត្រូវបានឆ្កាង នៅពេលដែលទ្រង់បោះត្រាការផ្តល់ឱ្យនៃអង្គទ្រង់តាមរយៈអាថ៌កំបាំងដ៏បរិសុទ្ធនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅពេលដែលទ្រង់បំពេញនូវខាងក្នុងនូវអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់ពីខាងក្រៅ។ ឥឡូវនេះ យើងគួរតែការពារពីកំហុសពីរ។ ជាដំបូងយើងមិនគួរដោយគិតតិចតួចពេកអំពីទីសំគាល់ ដែលលែងលះរបស់ពួកគេពីអាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេត្រូវនិយាយភ្ជាប់នោះទេ។ ទីពីរ យើងមិនគួរ ដោយនិយាយសរសើរពួកគេហួសហេតុ ហាក់បីដូចជាលាក់បាំងអាថ៌កំបាំងខ្លះៗដោយខ្លួនឯងនោះទេ។

គ្មានឡើយក្រៅពីការបដិសេធមិនជឿថាព្រះគ្រីស្ទជានំបុ័ងជីវិតដែលអ្នកជឿត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ចូលទៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ប៉ុន្តែមិនមានការឯកភាពគ្នាអំពីរបៀបនៃការទទួលទានទ្រង់នោះទេ។ ពីព្រោះមានអ្នកខ្លះកំណត់ការទទួលទានសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការទទួលព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ជាពាក្យតែមួយថាមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទទេ។ ប៉ុន្តែវាហាក់បីដូចជាខ្ញុំថា ព្រះគ្រីស្ទចង់បង្រៀនអ្វីមួយដែលច្បាស់លាស់ និងកាន់តែខ្ពស់ នៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសដ៏ថ្លៃថ្នូ

នោះ ដែលទ្រង់បានសរសើរដល់យើងអំពីការបរិភោគសាច់របស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន 6:26 ff.] ។ វាគឺថាយើងត្រូវបានបង្គាប់តាមរយៈការចូលរួមសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់; ដូច្នេះហើយ ព្រះអង្គបានចាត់ទុកការចូលរួមនេះដោយពាក្យថា "បរិភោគ" និង "ផឹក" ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាគិតថា ជីវិតដែលយើងទទួលពីព្រះអង្គនោះគឺទទួលបានដោយចំណេះដឹង ។ ដោយសារវាមិនមែនជាការមើលឃើញទេ តែជាការបរិភោគនំបុ័ងដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ចិញ្ចឹមរូបកាយ ដូច្នេះព្រលឹងត្រូវតែចូលជាចំណែកនៃព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងពិតប្រាកដ និងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ដើម្បីអាចឱ្យជីវិតខាងវិញ្ញាណបានរស់ឡើងវិញដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ យើងទទួលស្គាល់ថា នេះមិនមែនជាការបរិភោគអ្វីផ្សេងក្រៅពីជំនឿនោះទេ ដូចជាគ្មាននរណាអាចស្រមៃបាន ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាភាពខុសគ្នារវាងពាក្យរបស់ខ្ញុំនិងពាក្យរបស់ពួកគេ: សម្រាប់ពួកគេបរិភោគគឺគ្រាន់តែជឿ តែខ្ញុំនិយាយថា យើងបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទដោយការជឿ ព្រោះវាបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយការបរិភោគនេះជាលទ្ធផល និងផលនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ឬប្រសិនបើអ្នកចង់ឱ្យនិយាយកាន់តែច្បាស់សម្រាប់ពួកគេបរិភោគគឺជាជំនឿ ។ សម្រាប់ខ្ញុំ វាហាក់ដូចជាធ្វើតាមជំនឿ ។ នេះគឺជាការខុសគ្នាតិចតួចក្នុងពាក្យពិត ប៉ុន្តែមិនមានអ្វីបន្តិចសោះក្នុងបញ្ហាខ្លួនឯង ។ ត្បិតទោះជាសាវ័កបង្រៀនថា «ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់ក្នុងចិត្តយើង ដោយសារសេចក្តីជំនឿ» [អេភេសូរ ៣:១៧] គ្មាននរណាម្នាក់នឹងបកស្រាយការគង់នៅនេះថាជាសេចក្តីជំនឿទេ ប៉ុន្តែគ្រប់គ្នាមានអារម្មណ៍ថា ទ្រង់នៅទីនោះដែលបង្ហាញពីឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យដោយសារអ្នកជឿនេះបានទទួលព្រះគ្រីស្ទដែលស្ថិតនៅក្នុងពួកគេ ។

តាមរបៀបនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យដោយហៅអង្គទ្រង់ថាជា « នំបុ័ងជីវិត » [យ៉ូហាន 6:51] ដើម្បីបង្រៀនមិនត្រឹមតែថាការសង្គ្រោះសម្រាប់យើងពឹងផ្អែកលើជំនឿលើការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថាតាមរយៈការបរិភោគពិតពីទ្រង់ផងដែរ ជីវិតរបស់ទ្រង់ចូលមកក្នុងខ្លួនយើង ហើយធ្វើដូចជានំបុ័ង ពេលយកជាអាហារនិងផ្តល់កម្លាំងដល់រាងកាយ ។

6. Augustine និង Chrysostom លើរឿងនេះ

ហើយ Augustine (ដែលពួកគេបានអំពាវនាវឱ្យធ្វើជាអ្នកគាំទ្ររបស់ពួកគេ) មិនបានសរសេរថាយើងបរិភោគដោយជឿក្នុងន័យណាមួយក្រៅពីបង្ហាញថាការបរិភោគនេះគឺជាជំនឿមិនមែនចេញពីមាត់នោះទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនបដិសេធរឿងនេះដែរ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំបន្ថែមថា ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងបានកាន់តាមព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដូចជាការយាងមកពីចម្ងាយនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាការចូលរួមជាមួយយើង ដើម្បីឲ្យទ្រង់ជាអ្នកដឹកនាំរបស់យើង គឺយើងជាសមាជិករបស់ទ្រង់ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំមិនបដិសេធទាំងស្រុងចំពោះការបញ្ចេញមតិនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបដិសេធថា វាជាការបកស្រាយពេញលេញ ប្រសិនបើពួកគេចង់មានន័យថា វាគឺជាការបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ខ្ញុំឃើញថា Augustine បានប្រើពាក្យនេះជាញឹកញាប់ ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់មានប្រសាសន៍នៅក្នុងស្សៀវភៅទី ៣ លើគោលលទ្ធិគ្រីស្ទសាសនិកថា ៖ «ឃ្លាថា ‹ លុះត្រាតែអ្នករាល់គ្នាបរិភោគសាច់នៃកូនមនុស្សវិញ› [យ៉ូហាន 6:54, Vg.; ch. 6:53, EV] គឺជារូបភាពដែលបង្រៀនយើងថា យើងត្រូវតែទទួលនូវចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយរក្សាទុកដោយផ្អែមល្ហែម និងមានប្រយោជន៍ក្នុងការចងចាំអំពីការពិត

ដែលថាសាច់របស់ទ្រង់ត្រូវបានឆ្កាង និងរបួសសម្រាប់យើង» ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលដែលគាត់និយាយថា បុរសបីពាន់នាក់នោះដែលបានប្រែចិត្តជឿដោយការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុស [កិច្ចការ 2:41] ដោយការជឿបានផឹកព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកគេបានខ្ចាយដោយកំហឹងយ៉ាងឃោរឃៅ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងវគ្គជាច្រើនទៀត គាត់បានសរសើរយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអត្ថប្រយោជន៍នៃសេចក្តីជំនឿនេះ ត្បិតតាមរយៈនោះ ព្រលឹងរបស់យើងបានស្រស់ស្រាយច្រើនដោយការទទួលទានសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជារូបកាយតាមរយៈនំបុ័ងដែលបរិភោគ ។ ហើយ Chrysostom សរសេរដូចគ្នានៅក្នុងវគ្គមួយទៀតថា "ព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើឲ្យយើងជារូបកាយរបស់ទ្រង់ មិនមែនដោយជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ គឺដោយសារតែរូបកាយរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់» ។ ដ្បិតគាត់មានន័យថា ការលួងលែបែបនេះមិនបានមកពីប្រភពណាផ្សេងក្រៅពីសេចក្តីជំនឿនោះទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់គ្រាន់តែចង់ដកចេញនូវលទ្ធភាពដែលអ្នកណាម្នាក់ នៅពេលដែលគាត់បានឮសេចក្តីជំនឿដែលបានលើកឡើងនោះ គួរតែគិតថាវាគ្រាន់តែជាការស្រមើស្រមៃប៉ុណ្ណោះ ។

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំឆ្លងផុតអស់អ្នកដែលនឹងមានពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ គ្រាន់តែជាសញ្ញាសម្គាល់នៃវិជ្ជាជីវៈខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់ខ្ញុំហាក់បីដូចជា ខ្ញុំបានបដិសេធកំហុសរបស់ពួកគេគ្រប់គ្រាន់ នៅពេលដែលខ្ញុំបានដោះស្រាយពីធីទូទៅ ។ សូមឲ្យអ្នកអានខ្ញុំសង្កេតមើលថា ពេលពែងត្រូវបានហៅថាសេចក្តីសញ្ញា «ក្នុង... ឈាម » [លូកា ២២:២០] ការសន្យាមួយត្រូវបានបង្ហាញដែលបម្រើដល់ការពង្រឹងសេចក្តីជំនឿ ។ ពីនេះវាកើតឡើងថា លុះត្រាតែយើងក្រឡេកមើលព្រះ ហើយកាន់តាមនូវអ្វីដែលទ្រង់ប្រទាន នោះយើងមិនប្រើពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធនោះទេ ។

*7. ការគិត និងពាក្យមិនពេញលេញ**

ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំមិនពេញចិត្តនឹងមនុស្សទាំងនោះ ដែលទទួលស្គាល់ថាយើងមានទំនាក់ទំនងខ្លះជាមួយព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលពួកគេបង្ហាញនូវអ្វីដែល ធ្វើឱ្យយើងជាចំណែកនៃព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដោយមិនគិតពីសាច់ឈាម ។ ទោះបីជាការទាំងអស់នេះត្រូវបានគេនិយាយដោយឥតប្រយោជន៍ថា សាច់របស់ទ្រង់ពិតជាអាហារ ឈាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផឹកយ៉ាងពិតប្រាកដ [យ៉ូហាន 6:55]; ថាគ្មានអ្នកណាមានជីវិតឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលទទួលទានសាច់ទ្រង់ ហើយផឹកពីឈាមទ្រង់ [យ៉ូហាន ៦:៥៣]; និងវគ្គផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងរឿងនេះដូចគ្នា! ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើប្រាកដថា ការរួបរួមនៃព្រះគ្រីស្ទឈានដល់លើសពីការពិពណ៌នាតូចចង្អៀតរបស់ពួកគេ នោះខ្ញុំនឹងបន្តដោះស្រាយវាដោយសង្ខេប រហូតទាល់តែវាច្បាស់លាស់ និងបង្ហាញឱ្យឃើញ មុនពេលដែលខ្ញុំពិភាក្សាអំពីកំហុសដែលហួសកំណត់ ។ ដ្បិតខ្ញុំនឹងមានជម្លោះយូរជាងនេះជាមួយនឹងពួកបណ្ឌិតដែលហួសចិត្តដែលគេគិតខុសឆ្គងក្នុងការបរិភោគ និងការផឹកក៏ដូចជាការប្រែប្ដូររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយបានដក់យករូបសាច់ទ្រង់ទៅក្នុងការរវើរវាយដែលអាចសង្ខេបទៅជាពាក្យអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យអាថ៌មួយដែលខ្ញុំមើលឃើញថាខ្ញុំមិនអាចយល់បានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ដោយសេរីថា គ្មានអ្នកណាអាចវាស់ស្ទង់ភាពតូចតាចរបស់ខ្លួនដោយការវាស់វែងនៃភាពក្មេងរបស់ខ្ញុំឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំសូមជាស់ក្បឿនអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកុំឱ្យបង្ខាំងចំណាប់អារម្មណ៍ផ្លូវចិត្តរបស់ពួកគេក្នុងដែនកំណត់តូចចង្អៀតទាំងនេះ ប៉ុន្តែត្រូវខិតខំឡើងខ្ពស់ជាងដែលខ្ញុំអាចដឹកនាំពួកគេ ។ ព្រោះថានៅពេលណាដែលរឿងនេះត្រូវបានពិភាក្សា នៅពេលដែលខ្ញុំបានព្យាយាមនិយាយទាំង

អស់ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំមិនទាន់បាននិយាយច្រើននៅឡើយ បើប្រៀបធៀបទៅនឹងតម្លៃរបស់វា ។ ហើយទោះបីជាចិត្តរបស់ខ្ញុំអាចគិតលើសពីអ្វីដែលអណ្តាតរបស់ខ្ញុំអាចនិយាយបានក៏ដោយ តែចិត្តរបស់ខ្ញុំក៏ត្រូវបានយកឈ្នះ និងគ្របដណ្តប់ដោយភាពអស្ចារ្យនៃការនេះដែរ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីនៅសេសសល់ឡើយ ក្រៅតែពីការងឿងឆ្ងល់ក្នុងអាថ៌កំបាំងនេះ ដែលច្បាស់ថា ចិត្តមិនអាចយល់ឃើញ ឬអណ្តាតអាចសម្តែងបាន ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងសង្ខេបទស្សនៈរបស់ខ្ញុំតាមមធ្យោបាយមួយឬផ្សេងទៀត ។ ព្រោះខ្ញុំមិនដែលសង្ស័យថាវាជាការពិតទេ ខ្ញុំមានទំនុកចិត្តថាពួកគេនឹងយល់ស្របនៅក្នុងចិត្តដែលគោរពស្រលាញ់ព្រះ ។

(ការរួបរួមដែលផ្តល់ជីវិតនេះត្រូវបាននាំមកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ, 8-10)

*8. ព្រះគ្រីស្ទតាំងលំនៅរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង**

ជាដំបូង យើងត្រូវបានបង្រៀនពីបទគម្ពីរថា ព្រះគ្រីស្ទគឺតាំងពីដើមដំបូងមកជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះវរបិតាដែលផ្តល់ជីវិត [យ៉ូហាន 1:1] ដែលដុះឡើង និងជាប្រភពនៃជីវិត ដែលអ្វីៗទាំងអស់តែងតែទទួលបានសមត្ថភាពរស់ក្នុងការរស់នៅ ។ ដូច្នេះហើយ យ៉ូហាន ជួនកាលហៅទ្រង់ថា « ព្រះបន្ទូលនៃជីវិត» [យ៉ូហានទី១ ១:១] ជួនកាលសរសេរថា « ក្នុងទ្រង់ជាជីវិត » [យ៉ូហាន ១:៤] មានន័យថា ទ្រង់ហូរចូលទៅក្នុងគ្រប់របស់ទាំងអស់ ដែលជំរុញឱ្យពួកគេមានថាមពលដកដង្ហើម និងរស់នៅ ។ ក្រោយមក យ៉ូហានដដែលបានបន្ថែមថា ឯសេចក្តីដែលមានតាំងពីដើមមក ដែលយើងខ្ញុំបានឮ ហើយភ្នែកបានឃើញ ក៏បានមើល ហើយដៃបានប៉ះពាល់ ខាងឯព្រះបន្ទូលនៃជីវិត [យ៉ូហានទី 1 1:2]

។ ទោះបីជាមុននេះទ្រង់បានចាក់អំណាចទៅលើរបស់មានជីវិតទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏នៅតែដោយសារតែមនុស្ស (ដាច់ឆ្ងាយចេញពីព្រះជាម្ចាស់ដោយសារអំពើបាប ហើយបានបាត់បង់ការចូលរួមក្នុងជីវិត) ក៏បានឃើញសេចក្តីស្លាប់គំរាមកំហែងពីគ្រប់ទិសទី គេត្រូវតែទទួលការរួបរួមនៃព្រះបន្ទូលដើម្បី ទទួលបានក្តីសង្ឃឹមនៃភាពអស់កល្ប ។ តើអ្នកនឹងយល់បានកម្រិតណា បើអ្នកឮថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ពីកន្លែងដែលអ្នកនៅឆ្ងាយ) ដែលមាននៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់នៃជីវិត ប៉ុន្តែនៅក្នុងនិងជុំវិញខ្លួនអ្នកគ្មានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយផ្លាស់ទីនៅចំពោះមុខអ្នកទេ? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលប្រភពនៃជីវិតចាប់ផ្តើមនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង ទ្រង់លែងលាក់ខ្លួននៅឆ្ងាយពីយើងទៀតហើយ ប៉ុន្តែបង្ហាញយើងថាយើងត្រូវទទួលចំណែកពីទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ធ្វើឲ្យសាច់ឈាមរបស់យើងរស់នៅក្នុងនោះដែរ ។ តាមរយៈការទទួលទានទ្រង់ យើងអាចនឹងត្រូវបានចំអែតេជាអមតៈ ។ ទ្រង់បាននិយាយថា ៖ «ខ្ញុំជានំបុ័ងជីវិតចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ឯនំបុ័ងដែលខ្ញុំឲ្យ គឺជារូបសាច់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងឲ្យជំនួសជីវិតមនុស្សលោក» ។ [យ៉ូហាន ៦:៤៨, ៥១; cf. ch. 6:51-52, Vg] តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់បង្រៀនមិនត្រឹមតែថា ទ្រង់គឺជាជីវិត ចាប់តាំងពីទ្រង់គឺជាព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានយាងចុះពីស្ថានសួគ៌មករកយើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថាតាមរយៈការយាងចុះមក ទ្រង់បានចាក់នូវអំណាចនោះមកលើសាច់ឈាម គាត់បានយកតាមលំដាប់លំដោយ ដែលមកពីការចូលរួមរបស់វានៅក្នុងជីវិតអាចហូរមករកយើង ។

ចេញមកពីនេះក៏មានរឿងទាំងនេះកើតឡើងដែរ ៖ រូបសាច់ទ្រង់ពិតជាអាហារ ហើយឈាមរបស់ទ្រង់ពិតជាទឹក [យ៉ូហាន 6:55: cf. ch. ៦:៥៦, Vg.] ហើយតាមរយៈអាហារទាំងនេះ អ្នកជឿត្រូវបានចិញ្ចឹមទៅដល់ជីវិតអស់

កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ វាជាការលើកទឹកចិត្តដ៏ពិសេសសម្រាប់អ្នកគោរពស្រលាញ់ព្រះ ដែលឥឡូវនេះពួកគេរកឃើញជីវិតក្នុងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនត្រឹមតែឈានទៅដល់វាដោយវិធីងាយស្រួលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានបង្ហាញវាដោយឯកឯង ហើយបានដាក់ចេញនៅចំពោះមុខពួកគេ ។ សូមឲ្យគេបើកទ្វេងនៃចិត្តរបស់គេ ដើម្បីកាន់តាមវត្តមានរបស់វា ហើយគេនឹងទទួលបានវា ។

*9. វិញ្ញាណដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកផ្តល់ជីវិត**

ប៉ុន្តែ សាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យដូចក្នុងការប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញទេ ពីព្រោះនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដំបូងនោះគឺស្ថិតនៅក្រោមការស្លាប់ ។ ហើយឥឡូវនេះ បានផ្តល់ដោយអមតៈ វាមិនរស់នៅដោយខ្លួនវាទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារវាពោរពេញទៅដោយភាពពេញលេញនៃជីវិតដើម្បីបញ្ជូនមកកាន់យើង វាត្រូវបានគេហៅថា «ការផ្តល់ជីវិត» ។ ក្នុងន័យនេះ ខ្ញុំបកស្រាយជាមួយ Cyril នូវពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា៖ «ដូចជាព្រះវរបិតាមានជីវិតក្នុងព្រះអង្គទ្រង់» [យ៉ូហាន ៥:២៦, cf. Vg.] ។ ដ្បិតនៅទីនោះ ទ្រង់និយាយត្រឹមត្រូវមិនមែនអំពីអំណោយដែលទ្រង់មាននៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះវរបិតាតាំងពីដើមដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែអំពីអំណោយដែលទ្រង់បានស្អាងនៅក្នុងសាច់ឈាមដែលទ្រង់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ ។ ដូច្នោះហើយ ទ្រង់បង្ហាញថា នៅក្នុងភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ ក៏មានពេញដោយជីវិតផងដែរ ដូច្នេះអ្នកណាដែលបានទទួលទានសាច់ និងឈាមរបស់ទ្រង់ អាចរីករាយនឹងការចូលរួមក្នុងជីវិតក្នុងពេលតែមួយ ។ យើងអាចពន្យល់ពីរឿងនេះតាមឧទាហរណ៍ដែលធ្លាប់ស្គាល់ ។ ទឹកជួនកាលផឹកពីប្រភពទឹក ជួនកាលត្រូវបានទាញចេញ ជួនកាលត្រូវ

បានដឹកនាំដោយប្រឡាយដើម្បីស្រោចស្រពស្រែ ប៉ុន្តែវាមិនហូរចេញពីខ្លួនវា សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ច្រើននោះទេ ប៉ុន្តែមកពីប្រភពដែលហូរដោយឥតឈប់ឈរ ផ្គត់ផ្គង់ និងបម្រើវា ។ ដូចគ្នាដែរ សាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដូចជាប្រភពទឹកដ៏សម្បូរបែប និងមិនចេះអស់ ដែលហូរមកយើងនូវជីវិតដែលផុសចេញពីព្រះនៅក្នុងខ្លួន ។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាដែលមិនបានឃើញការរួបរួមនៃសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺចាំបាច់សម្រាប់អស់អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បានជីវិតនៅស្ថានសួគ៌? នេះគឺជាការអះអាងនៃការថ្លែងរបស់សាវ័កថា ៖ «ក្រុមជំនុំជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាភាពពេញលេញនៃទ្រង់» [អេភេសូ ១:២៣]; ប៉ុន្តែទ្រង់ជា«សិរសា» [អេភេសូ ៤:១៥] «ដែលរូបកាយទាំងមូលបានផ្គុំ ហើយភ្ជាប់គ្នាមកអំពីទ្រង់ ដោយសារ . . . សន្លាក់ .. ៤:១៦]; «រូបកាយរបស់យើងជាអវៈយវៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ» [កូរិនថូសទី១ ៦:១៥] ។ យើងយល់ថាអ្វីៗទាំងអស់នេះមិនអាចកើតឡើងបានក្រៅពីការចងភ្ជាប់យើងទាំងខាងវិញ្ញាណ និងរូបកាយឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបានលើកតម្កើងនូវហានៈដ៏រុងរឿងជាងនេះ ដែលការប្រកបដោយភាពស្និទ្ធស្នាលដែលយើងបានរួមជាមួយនឹងសាច់របស់ទ្រង់ ពេលទ្រង់និយាយថា « ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជាអវយវៈរបស់រូបអង្គ និងសាច់ឆ្អឹងទ្រង់ » [អេភេសូ ៥:៣0] ។

ជាចុងក្រោយ ដើម្បីធ្វើជាសាក្សីចំពោះរឿងនេះឲ្យធំជាងពាក្យទាំងអស់ ទ្រង់បញ្ចប់សេចក្តីថ្លែងរបស់ទ្រង់ដោយពាក្យឧទានថា ៖ «នេះជាការអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ» [អេភេសូ ៥:៣២] ។ វាជាការដែលឆ្កួតខ្លាំងណាស់ក្នុងការទទួលស្គាល់ថាគ្មានការរួបរួមនៃអ្នកជឿជាមួយ សាច់ ហើយនិងឈាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលសាវ័កប្រកាសថាអស្ចារ្យរហូតដល់គាត់ស្ងប់ស្ងៀងជាជាងពន្យល់ពីវា ។

10. វត្តមាននៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់

ដើម្បីសង្ខេប: ព្រលឹងរបស់យើងត្រូវបានចំអែតដោយសាច់និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរបៀបដូចគ្នាដែលនំបុ័ងនិងស្រាទំពាំងបាយជូរក្សានិងទ្រទ្រង់ជីវិតខាងរូបកាយ ។ សម្រាប់ភាពស្រដៀងគ្នានៃសញ្ញានេះអនុវត្តបានលុះត្រាតែព្រលឹងរកឃើញអាហារបំប៉នរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ - ដែលមិនអាចកើតឡើងបានលុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទពិតជាបានចម្រើនមកជាតែមួយជាមួយយើង ហើយធ្វើឱ្យយើងស្រស់ស្រាយដោយការបរិភោគសាច់របស់ទ្រង់ និងការផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ ។ ទោះបីជាវាហាក់បីដូចជាមិនគួរឱ្យជឿដែលសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបំបែកចេញពីយើងដោយចម្ងាយដ៏ឆ្ងាយយ៉ាងនេះ ជ្រាបចូលមកកាន់យើងដើម្បីឲ្យវាមកជាអាហាររបស់យើង សូមឲ្យយើងចងចាំថាតើអំណាចសម្ងាត់នៃប៉មព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធលើសពីវិញ្ញាណរបស់យើងឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ហើយតើវាលង់ប៉ុនណាដែលចង់វាស់ស្ទង់ភាពគ្មានតម្លៃរបស់គេតាមការវាស់វែងរបស់យើង ។ ដូច្នេះតើអ្វីទៅដែលចិត្តរបស់យើងមិនអាចយល់បាន ទុកឲ្យសេចក្តីជំនឿបង្កើតឡើង ៖ ថាព្រះវិញ្ញាណពិតជាបង្រួបបង្រួមរបស់ដែលបែកបាក់ក្នុងលំហ?

ឥឡូវនេះ ការទទួលសាច់ និងព្រះលោហិតដ៏បរិសុទ្ធនោះ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហូរជីវិតរបស់ទ្រង់មកក្នុងយើង នោះបានជ្រាបចូលទៅក្នុងឆ្អឹង និងខួរឆ្អឹងខ្នងរបស់យើង ទ្រង់ក៏បានថ្លែងទីបន្ទាល់ និងផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងការលៀងព្រះអម្ចាស់ដែរ — មិនមែនដោយការបង្ហាញពីទីសំគាល់ឥតប្រយោជន៍ និងទទេនោះទេ ប៉ុន្តែដោយ ការសម្តែងនៅទីនោះនូវប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីបំពេញនូវអ្វីដែលទ្រង់សន្យា ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ គាត់ផ្តល់ជូន និងបង្ហាញការពិតនៅទីនោះ ដែលផ្តល់សញ្ញាដល់អស់អ្នកដែលអង្គុយក្នុងពិធីជប់

ល្បែងខាងវិញ្ញាណនោះ ទោះបីជាវាត្រូវបានទទួលដោយផលប្រយោជន៍ដោយអ្នកជឿតែម្នាក់ឯង ដែលទទួលយកចិត្តសប្បុរសដ៏ធំធេងបែបនេះដោយជំនឿពិត និងការដឹងគុណពីដួងចិត្តក៏ដោយ ។

សាវ័កបាននិយាយបែបនេះថា ៖ «ឯពែងដ៏មានពរ ដែលយើងសូមពរឲ្យ តើមិនមែនជាសេចក្តីប្រកបនឹងលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេឬអី ហើយនំបុ័ងដែលយើងកាច់ នោះតើមិនមែនជាសេចក្តីប្រកបនឹងរូបអង្គនៃព្រះគ្រីស្ទទេឬអី» [កូរិនថូសទី១ 10:16 p order changed] ។ នេះមិនមានហេតុផលសម្រាប់នរណាម្នាក់ជំទាស់ថានេះជាការបញ្ចេញមតិដោយប្រៀបធៀបដោយឈ្មោះប្រកាស់ឲ្យជាទីបន្ទាល់នោះទេ ។ ខ្ញុំពិតជាទទួលស្គាល់ថាការកាច់នំបុ័ងគឺជានិមិត្តសញ្ញាមួយ វាមិនមែនជារឿងខ្លួនឯងទេ ។ ប៉ុន្តែដោយបានទទួលស្គាល់ចំណុចនេះ យើងនឹងសន្និដ្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាដោយការបង្ហាញនូវទីសំគាល់ការនោះក៏ត្រូវបានបង្ហាញដែរ ។ ប្រសិនបើមនុស្សមិនចង់ហៅព្រះថាជាអ្នកបោកបញ្ឆោតទេ ទ្រង់មិនហ៊ានអះអាងថានិមិត្តសញ្ញាទទេត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ពិតជាតំណាងឱ្យការចូលរួមនៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់តាមរយៈការកាច់នំបុ័ងនោះ មិនគួរមានការសង្ស័យបន្ទិចទេថាទ្រង់ពិតជាបង្ហាញនិងឲ្យឃើញរូបកាយរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ហើយអ្នកគោរពព្រលាញ់ព្រះគួររកគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីរក្សាច្បាប់នេះ ៖ ពេលណាដែលគេឃើញនិមិត្តសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់តែងតាំងឲ្យគិតនិងជឿជាក់ថាសេចក្តីពិតនៃការដែលមានសញ្ញាច្បាស់ជាមាននៅទីនោះ ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ដាក់និមិត្តសញ្ញានៃរូបកាយរបស់ទ្រង់នៅក្នុងដៃរបស់អ្នក លើកលែងតែធានាថាអ្នកមានការចូលរួមពិតប្រាកដក្នុងវា? ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាការពិតដែលសញ្ញាអាចមើលឃើញត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង

ដើម្បីបិទអំណោយនៃការដែលមើលមិនឃើញនៅពេលដែលយើងបានទទួលនិមិត្ត សញ្ញានៃរូបកាយនោះសូមកុំឱ្យយើងជឿជាក់ឡើយថារូបកាយខ្លួនឯងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងដែរ ។

(ទំនាក់ទំនងនៃទីសំគាល់ខាងក្រៅ និងការពិតដែលមើលមិនឃើញខុសគ្នាតាមរយៈគ្រូបង្រៀន និងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃការបកប្រែ ១១-១៥)

11. អត្ថន័យសំខាន់ និងឥទ្ធិពលនៃពិធី

ដូច្នេះខ្ញុំនិយាយ (អ្វីដែលតែងតែត្រូវបានទទួលយកនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានបង្រៀនដោយគំនិតត្រឹមត្រូវទាំងអស់) ថា អាថ៌កំបាំងដ៏បរិសុទ្ធនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់មានពីរយ៉ាង ៖ ទីសំគាល់នៃរូបកាយ ដែលរុញនៅចំពោះភ្នែករបស់យើង តំណាងឱ្យយើង យោងតាម សមត្ថភាពបន្ទិចបន្ទួចរបស់យើង អ្វីដែលមើលមិនឃើញ; និងសេចក្តីពិតខាងវិញ្ញាណ ដែលនៅពេលជាមួយគ្នា តំណាង និងបង្ហាញតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញាខ្លួនឯង ។ នៅពេលដែលខ្ញុំប្រាថ្នាចង់បង្ហាញពីប្រភេទនៃការពិតនេះតាមពាក្យដែលធ្លាប់ស្គាល់ ខ្ញុំតែងកំណត់នូវការបីយ៉ាងគឺ អត្ថន័យ សំខាន់ដែលពីកផ្នែកលើវា និងអំណាច ឬឥទ្ធិពលដែលកើតចេញពីការទាំងពីរ ។ អត្ថន័យគឺមាននៅក្នុងការសន្យា ដែលអាចនិយាយបានថាជាប់ទាក់ទង់និងសញ្ញា ។ ខ្ញុំហៅព្រះគ្រីស្ទដោយការសុគត និងមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញថាជាកាដ៏សំខាន់ ឬខ្លឹមសារដ៏សំខាន់ ប៉ុន្តែទីបំផុត ខ្ញុំយល់ពីការប្រោសលោះ សេចក្តីសុចរិត ការញែកជាបរិសុទ្ធ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និងអត្ថប្រយោជន៍ផ្សេងទៀតទាំងអស់ដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទានដល់យើង ។ ឥឡូវនេះទោះបីជាអ្វីៗទាំងអស់នេះទាក់ទងនឹងជំនឿក៏ដោយ ខ្ញុំមិនទុកកន្លែងសម្រាប់

sophistry ទេ ដែលពាក្យខ្ញុំមានន័យថា នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានទទួលដោយសេចក្តីជំនឿ គឺថាទ្រង់ត្រូវបានទទួលដោយការយល់ដឹង និងការស្រមើលស្រមៃប៉ុណ្ណោះ ។ ចំពោះការសន្យាដែលទ្រង់ផ្តល់ឱ្យ មិនមែនសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីបញ្ឈប់ការលិចឡើង នូវចំណេះដឹងតែម្នាក់ឯងនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរីករាយនឹងការចូលរួមពិតប្រាកដនៅក្នុងទ្រង់ ។ ហើយជាការពិតណាស់ ខ្ញុំមិនឃើញថាតើនរណាម្នាក់អាចជឿទុកចិត្តថាទ្រង់មានការប្រោសលោះ និងភាពសុចរិតនៅក្នុងឈើឆ្កាងនៃព្រះគ្រីស្ទ និងជីវិតនៅក្នុងការសុគតរបស់ទ្រង់ លុះត្រាតែគាត់ពឹងផ្អែកលើការចូលរួមយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ។ សម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះនឹងមិនមកដល់យើងទេ លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទបានតាំងអង្គទ្រង់ជាយើងជាមុនសិន ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំនិយាយថា នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់នោះ ព្រះគ្រីស្ទទីគឺពិតជាបានបង្ហាញដល់យើងតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញានៃនំបុ័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូ រូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបំពេញគ្រប់ការស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើង ។ ហេតុអ្វី? ទីមួយ ដើម្បីអោយយើងរីកចម្រើនជារូបកាយតែមួយជាមួយព្រះអង្គ ។ ទីពីរ ឲ្យយើងបានធ្វើជាអ្នកទទួលចំណែកនៃសារនៃមរតករបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងអាចទទួលអារម្មណ៍ពីអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការទទួលយកប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ដែរ ។

12. ចន្លោះវគ្គមាននៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្វី?

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានចុះមករកការខ្វះខ្ជាយ ដែលអបិយជំនឿបាននាំមក។ ត្បិតនៅទីនេះ សាតាំងបានបង្វែរខ្លួនវាដោយភាពបិនប្រសប់ដ៏អស្ចារ្យ ដើម្បីទាញចិត្តមនុស្សពីស្ថានសួគ៌ ហើយបញ្ឆោតពួកគេដោយកំហុសឆ្គងដោយនឹកស្មានថា ព្រះគ្រីស្ទភ្ជាប់ជាមួយនឹងផ្នែកនៃនំប៉័ង! ហើយជាដំបូង យើងមិនត្រូវសុបិន្តឃើញវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីដូចដែល craftsmen នៃចៅក្រមរ៉ូម៉ាំងបានបង្ហាញនោះទេ - ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយវត្តមាននោះត្រូវបានគេដាក់នៅទីនោះដើម្បីប៉ះដោយដៃនឹងទំពារដោយធ្មេញ ហើយត្រូវលេបដោយមាត់។ "សម្រាប់ Pope Nicholas បានកំណត់ទម្រង់នៃការ recantation នេះទៅ Berengarius ជាភស្តុតាងនៃការប្រែចិត្តរបស់គាត់ នោះគឺជាមួយនឹងពាក្យអស្ចារ្យណាស់ដែលអ្នកនិពន្ធនៃ Gloss បានលាន់មាត់ថាជាមានគ្រោះថ្នាក់, លុះត្រាតែអ្នកអានអនុវត្តការប្រុងប្រយ័ត្នដោយឈ្លាសវៃ, ដែលការទាក់ទាញរបស់ពួកគេខុសឆ្គងអាក្រក់ជាង Berengarius ទៅទៀត ប៉ុន្តែ Peter Lombard ទោះបីជាគាត់ខំប្រឹងពន្យល់ពីភាពមិនសមហេតុសមផលនេះក៏ដោយ ក៏ទំនោរទៅរកការយល់ឃើញខុសគ្នាដែរ។ ដូចដែលយើងមិនសង្ស័យថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺ បានកំណត់ដោយលក្ខណៈទូទៅសម្រាប់រូបកាយមនុស្សទាំងអស់ ហើយត្រូវបានដាក់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌ (ដែលជាកន្លែងដែលត្រូវបានទទួលម្តងសម្រេច) រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទយាងត្រឡប់មកវិញនៅក្នុងការជំនុំជំរះ [កិច្ចការ 3:21] ដូច្នេះយើងចាត់ទុកថា វាជាការខុសច្បាប់ទាំងស្រុងក្នុងការទាញវាមកវិញនៅក្រោមផ្នែកដែលខូចទាំងនេះ ឬស្រមៃថាវាមានវត្តមាននៅគ្រប់ទីកន្លែង។

ហើយយើងមិនចាំបាច់មានការចូលរួមក្នុងការនេះទេ ព្រោះព្រះអម្ចាស់ប្រទានប្រយោជន៍នេះមកយើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងបានក្លាយជារូបកាយ វិញ្ញាណ និងព្រលឹងជាមួយនឹងទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ ចំណងនៃទំនាក់ទំនងនេះ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកយើងបានចូលរួបរួមតែមួយ ហើយប្រៀបដូចជបណ្តាញមួយ ដែលគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ និងត្រូវបានបញ្ជូនមកយើង ។ ប្រសិនបើយើងឃើញថា ព្រះអាទិត្យរះពន្លឺមកលើផែនដី បញ្ចេញពន្លឺរបស់វាក្នុងកម្រិតមួយចំនួនមកលើវា ដើម្បីបង្កើតផល ចិញ្ចឹម និងផ្តល់ការលូតលាស់ដល់ពូជពង្សរបស់វា—ហេតុអ្វីបានជាពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានតិចជាងវាក្នុងការចែកចាយនោះ តើយើងបានរួមចំណែកនៃសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ឬទេ? នៅក្នុងដំណើររឿងនេះ បទគម្ពីរដែលនិយាយអំពីការចូលរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ទាក់ទងនឹងអំណាចទាំងមូលរបស់វាចំពោះព្រះវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែវគ្គមួយនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្សជាច្រើនហើយ សម្រាប់ប៉ុល នៅក្នុងជំពូកទីប្រាំបីនៃរ៉ូម ចែងថា ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅក្នុងយើងតែតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម. ៨:៩] ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់មិនដកការរួបរួមនៃសាច់ និងឈាមរបស់ទ្រង់ ដែលយើងកំពុងពិភាក្សាគ្នានោះទេ [រ៉ូម. 8:9] ប៉ុន្តែបង្រៀនថាព្រះវិញ្ញាណតែមួយគត់ដែលធ្វើឲ្យយើងមានព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង ហើយឲ្យទ្រង់គង់ក្នុងយើង ។

13. កំហុសរបស់គ្រូបង្រៀន ៖ នំប៉័ងយល់ច្រឡំចំពោះព្រះ

គ្រូបង្រៀន ដោយមានការភ័យខ្លាចនៃអំពើអាក្រក់ដ៏ព្រៃផ្សៃបែបនេះ ក៏និយាយដោយសុភាព ។ ប៉ុន្តែគេក៏មិនធ្វើអ្វីក្រៅពីបណ្តោយខ្លួនដោយល្បិចបោកបញ្ឆោតដែរ ។ ពួកគេផ្តល់ឱ្យថាព្រះគ្រីស្ទមិននៅទីនោះក្នុងទម្រង់ណាមួយឬរូបកាយទេ ។

ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកពួកគេបង្កើតរបៀបមួយដែលពួកគេមិនយល់ពីខ្លួនឯង ឬមិនអាចពន្យល់អ្នកដទៃបាន ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាការពុះកញ្ជ្រោលចំពោះរឿងនេះ ៖ ថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានស្វែងរកនៅក្នុងអ្វីដែលពួកគេហៅថា "ចំណិតនំបុ័ង" តើនេះជាអ្វី? នៅពេលដែលពួកគេនិយាយថា ផ្នែកនៃនំបុ័ងបានប្រែទៅជាព្រះគ្រីស្ទ តើពួកគេមិនភ្ជាប់ផ្នែកនោះទៅនឹងភក្តុតាង ដែលពួកវាតំណាងនៅសល់នៅទីនោះទេឬ? ប៉ុន្តែ ពួកគេនិយាយថា ទ្រង់មាននៅក្នុងពិធី ដូច្នេះហើយទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយយើងមិនរក្សាវត្តមានផ្សេងក្រៅពីទំនាក់ទំនងនោះទេ ។

ប៉ុន្តែ ទោះបីជាពាក្យដែលពួកគេណែនាំដើម្បីក្លែងបន្លំវា នោះគឺជាគោលបំណងរបស់ពួកគេទាំងអស់គ្នាក៏ដោយ ៖ តាមរយៈការលះបង់អ្វីដែលជានំបុ័ងពីមុនត្រូវបានបង្កើតឡើងជាព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយបានជាព្រះគ្រីស្ទបានលាក់ខ្លួនក្រោមរូបភាពនៃនំបុ័ង ហើយពួកគេមិនខ្មាសក្នុងការបញ្ចេញមតិនេះដោយចំៗឡើយ ។ សម្រាប់ពាក្យរបស់ Lombard គឺ: "រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមើលឃើញដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ បន្ទាប់ពីការលះបង់នោះបានលាក់ និងគ្របនៅក្រោមទម្រង់ជានំបុ័ង ។ យើងមិនចាំបាច់មានការសន្និដ្ឋានដើម្បីរកឱ្យឃើញនូវអ្វីដែលជាអន្ទាក់ដែលពួកគេចង់ដាក់ជាមួយនឹងពាក្យទាំងនេះនោះទេ ពីព្រោះរឿងនោះនិយាយយ៉ាងច្បាស់ដោយខ្លួនឯងហើយ ។ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់អាចមើលឃើញនៅក្នុងអបិយជំនឿដ៏អស្ចារ្យដែលមិនត្រឹមតែប្រជាជនទូទៅប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមេដឹកនាំខ្លួនឯងផងដែរ ដែលត្រូវបានធ្វើឡើងជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ហើយសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ papists ។ ពួកគេខ្វល់ខ្វាយតិចតួចអំពីសេចក្តីជំនឿពិត ដែលមានតែយើងទេដែលទទួលបាន

ការប្រកបជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ហើយនៅជាប់នឹងទ្រង់ ។ ដោយសារពួកគេមានរូបរាងកាយរបស់ទ្រង់ ដែលពួកគេបានប្រឌិតខុសពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះពួកគេគិតថាពួកគេមានវត្តមានគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ សង្ខេបយ៉ាងខ្លី យើងឃើញពីរបៀបដែល តាមរយៈនំបុ័ងកល់ល្បិចនេះ ត្រូវបានយកមកសំរាប់ព្រះ ។

14. Transubstantiation

ពីនេះបន្តទៅការបកប្រែមិនពិតTransubstantiation ពួកគេប្រយុទ្ធយ៉ាងជូរចត់ជាងអត្ថបទផ្សេងទៀតនៃជំនឿរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់អ្នកប្រឌិតដំបូងនៃវត្តមានក្នុងកន្លែងនេះ មិនអាចពន្យល់ពីរបៀបដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានលាយជាមួយនឹងសារធាតុនៃនំបុ័ងដោយគ្មានភាពមិនទំនងទាល់តែសោះភ្លាមៗ នោះទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវតែជ្រកកោនក្នុងរឿងប្រឌិតដែលការបំប្លែងនំបុ័ងទៅក្នុងខ្លួនកើតឡើង ។ មិនមែនថារូបកាយត្រូវបានធ្វើពីនំបុ័ងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះគ្រីស្ទ បានលាក់ខ្លួនក្រោមរូបរាងនោះ បំផ្លាញសារធាតុរបស់វា ។ ប៉ុន្តែវាអស្ចារ្យណាស់ដែលពួកគេធ្លាក់ដល់ចំណុចល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ សូម្បីតែភាពល្ងីល្ងើ ដែលបានមើលងាយមិនត្រឹមតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីតែការយល់ស្របនៃក្រុមជំនុំបុរាណ ពួកគេបានបង្ហាញយ៉ាងចំឡែក ។ ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា អ្នកនិពន្ធចាស់ៗមួយចំនួនបានប្រើពាក្យ ផ្លាស់ប្តូ ពេលខ្លះ មិនមែនដោយសារពួកគេមានបំណងចង់លុបបំបាត់ផ្នែកនៅក្នុងសញ្ញាខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្រៀន ថានំបុ័ងថ្វាយដល់ការអាថ៌កំបាំងគឺខុសឆ្ងាយពីនំបុ័ងធម្មតា ហើយឥឡូវនេះជាអ្វីផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែពួកគេនៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏ពិបរិសុទ្ធមានពីរផ្នែក គឺនៅផែនដី និងនៅស្ថានសួគ៌

ហើយពួកគេបកស្រាយផ្នែកនៅលើផែនដីថាជានំបុ័ង និងស្រាដែលមិនអាចប្រែកែកបាន ។

ប្រាកដណាស់ អ្វីក៏ដោយដែលគួរប្រជែងរបស់យើងអាចនិយាយឡប់ៗមិនច្បាស់ វាច្បាស់ណាស់ថាដើម្បីបញ្ជាក់គោលលទ្ធិនេះ ពួកគេខ្វះការគាំទ្រពីបុរាណដែលជារឿយៗពួកគេហ៊ានប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលដ៏ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ ។ សម្រាប់ transubstantiation ត្រូវបានរៀបចំមិនយូរប៉ុន្មានកន្លងទៅនេះ; ពិតប្រាកដណាស់ វាមិនត្រឹមតែមិនស្គាល់ដល់សម័យកាលដែលប្រសើរជាងមុននោះទេ នៅពេលដែលគោលលទ្ធិបរិសុទ្ធនៃសាសនានៅតែរីកចម្រើន ប៉ុន្តែសូម្បីតែនៅពេលដែលភាពបរិសុទ្ធនោះមាននៅទីនោះមានខ្លះក៏ខូច ។ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធបុរាណដែលមិនទទួលស្គាល់ដោយពាក្យច្បាស់លាស់ថានិមិត្តសញ្ញាដ៏បរិសុទ្ធនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់គឺជានំបុ័ងនិងស្រាទេ ទោះបីដូចដែលបាននិយាយរួចហើយពួកគេជួនកាលបែងចែកវាដោយចំណងជើងផ្សេងៗដើម្បីបង្កើនភាពថ្លៃថ្នូរនៃអាថ៌កំបាំង ។ ដោយព្រោះពួកគេនិយាយថា នៅក្នុងការលះបង់មានការប្រែចិត្តជឿដោយសម្ងាត់ ដូច្នេះថាឥឡូវនេះមានអ្វីមួយក្រៅពីនំបុ័ង និងស្រា ដូចដែលខ្ញុំទើបតែបានសង្កេតឃើញ ពួកគេមិនមានន័យថា ការទាំងនោះត្រូវបានបំផ្លាញទេ ប៉ុន្តែជាជាងថាឥឡូវនេះពួកគេត្រូវតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាថ្នាក់ផ្សេងគ្នាពីអាហារធម្មតាដែលមានបំណងតែមួយគត់ដើម្បីចំអែតក្រពះ, ចាប់តាំងពីនៅក្នុងពួកវាបានបង្កើតឡើងជាអាហារនិងភេសជ្ជៈខាងវិញ្ញាណ ។ នេះយើងមិនបដិសេធទេ ។

ប្រសិនបើមានការប្រែចិត្តជឿ (មនុស្សទាំងនេះនិយាយ) របស់មួយត្រូវបានបង្កើតឡើងពីមួយផ្សេងទៀត ។ បើគេមានន័យថាវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដែលវា

មិនមានពីមុននោះខ្ញុំយល់ព្រម ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់ធ្វើតាមការស្រមើស្រមៃរបស់ពួកគេ ចូរឱ្យពួកគេឆ្លើយខ្ញុំថាតើពួកគេមានអារម្មណ៍ផ្លាស់ប្តូរអ្វីនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំដើមនៅទីនេះក៏បញ្ជាក់ផងដែរនូវការប្រែចិត្តជឿដ៏អស្ចារ្យនៅពេលដែលពួកគេនិយាយថាការសម្អាតព្រលឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងពីកត្តាដែលដែលខូច ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់បដិសេធថាទឹកនៅសល់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ និយាយថា គ្មានអ្វីសោះក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដូចមានក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ៖ «នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» ។ ដូចជាសំណួរទាក់ទងនឹងពាក្យទាំងនោះ ដែលអត្ថន័យរបស់វាច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ហើយ មិនមែនពាក្យថា "ការប្រែចិត្តជឿ" ដែលមិនគួរមានន័យអ្វីលើសពីពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ ដូច្នេះ ចូរលាពួកគេដោយការចាប់យកពាក្យដែលពួកគេបង្ហាញតែភាពទទេរបស់ពួកគេ ។

ប៉ុន្តែអត្ថន័យនេះនឹងមិនមានភាពរឹងមាំទេ ប្រសិនបើការពិតដែលតំណាងនោះគ្មានរូបភាពរស់នៅក្នុងសញ្ញាខាងក្រៅ ។ គោលបំណងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដើម្បីធ្វើជាបន្ទាល់ដោយនិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅថាសាច់របស់ទ្រង់គឺជាអាហារ ។ ប្រសិនបើទ្រង់បានលើកតែរូបរាងខាងក្រៅទទេនៃនំបុ័ង តែមិនមែនជានំបុ័ងពិត តើភាពស្រដៀងគ្នា ឬការប្រៀបធៀបដែលត្រូវការនៅឯណា ដើម្បីនាំយើងពីអ្វីដែលមើលឃើញទៅអ្វីដែលមើលមិនឃើញ? ដើម្បីឱ្យមានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ អត្ថន័យមិនឆ្ងាយជាងការដែលយើងត្រូវបានចំអែតដោយទម្រង់នៃសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក រូបភាពនៃទឹកគឺដើម្បីបញ្ឆោតភ្នែករបស់យើង យើងនឹងមិនមានការសន្យាច្បាស់លាស់ចំពោះការលាងសម្អាតរបស់យើងទេ ជាការពិត ការបង្ហាញ

មិនពិតនោះនឹងនាំឱ្យយើងស្មាក់ស្មើរ ។ ដូច្នេះ ការបង្ហាញនៃពិធីនោះត្រូវលុបចោល លុះត្រាតែនៅក្នុងរបៀបនៃអត្ថន័យនៅលើផែនដីត្រូវនឹងអត្ថនៅន័យស្ថានសួគ៌ ។ ហើយការពិតនៃអាថ៌កំបាំងនេះក៏ត្រូវវិនាសដល់យើង លុះត្រាតែនំបុ័ងពិតតំណាងឱ្យរូបកាយពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ខ្ញុំនិយាយម្តងទៀត៖ ចាប់តាំងពីអាហារពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់គ្មានអ្វីសោះក្រៅពីការធ្វើជាសាក្សីដែលអាចមើលឃើញនៃការសន្យានោះដែលមាននៅក្នុងជំពូកទី 6 នៃយ៉ូហាន ពោលគឺថាព្រះគ្រីស្ទជានំបុ័ងនៃជីវិតបានយាងចុះពីស្ថានសួគ៌ [យ៉ូហាន 6:51] នំបុ័ងដែលអាចមើលឃើញត្រូវតែបម្រើជាអ្នកសម្របសម្រួលដើម្បីតំណាងឱ្យនំបុ័ងខាងវិញ្ញាណនោះ—លុះត្រាតែយើងសុខចិត្តបាត់បង់ប្រយោជន៍ទាំងអស់ដែលព្រះបានទទួលភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ហើយផ្តល់យោបល់មកឲ្យយើង ។ ឥឡូវនេះដោយហេតុផលអ្វីដែលប៉ុលនឹងសន្និដ្ឋានថា ដ្បិតដែលមាននំបុ័ងតែ១ដុំនោះយ៉ាងណា ចំណែកពួកយើងដែលមានគ្នាច្រើន ក៏ជារូបកាយតែ១យ៉ាងនេះដែរ ពីព្រោះយើងទាំងអស់គ្នាទទួលទានពីដុំនំបុ័ងតែមួយនោះឯង[កូរិនថូសទី១ ១0:១៧] បើមានតែរូបរាងខាងក្រៅនៃនំបុ័ង ហើយមិនមែនជាលក្ខណៈពិតនៃនំបុ័ងទេ?

15. មូលដ្ឋានពិតប្រាកដនៃគោលលទ្ធិនៃ transubstantiation និងការជជែកបន្ថែមសម្រាប់វា

ពួកគេមិនអាចត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតដោយល្បិចកលរបស់សាតាំងនោះទេ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានគេបញ្ឆោតដោយកំហុសនេះ ហើយរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលហ៊ុំព័ទ្ធដោយនំបុ័ងត្រូវបានបញ្ជូនតាមមាត់នៃរាងកាយចូលទៅក្នុងក្រពះ ។ មូលហេតុនៃការស្រមើស្រមៃបែបនេះគឺថា ក្នុងចំណោមពួកគេការឧទ្ទិសគឺស្មើរតែ

ស្មើនឹងវេទមន្តវេទ ។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍នេះត្រូវបានលាក់បាំងពីពួកគេថា នំបុ័ង គឺជាពិធីសម្រាប់តែមនុស្សទាំងនោះដែលព្រះបន្ទូលត្រូវបានដឹកនាំប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចជាទឹកនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់ ប៉ុន្តែភ្លាមៗនៅពេលដែលការសន្យាត្រូវបានចង់ភ្ជាប់ វាចាប់ផ្តើមសម្រាប់យើងនូវអ្វីដែលវាមិនមែនពីមុន ។ នេះនឹងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់ពីឧទាហរណ៍នៃពិធីស្រដៀងគ្នា ។ ទឹកដែលហូរចេញពីថ្មនៅវាលខ្សាច់ [និក្ខ ១៧:៦] គឺសម្រាប់ព្រះវរបិតាជាទីសម្គាល់ និងសញ្ញានៃការដូចគ្នានឹងស្រាតំណាងឲ្យយើងក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ។ មើលប៉ុលបង្រៀនថាពួកគេបានផឹកទឹកខាងវិញ្ញាណដូចគ្នា [កូរិនថូសទី ១ ១០:៤] ។ ហើយកន្លែងឲ្យទឹកជារឿងធម្មតាសម្រាប់សត្វពាហនៈ និងគោក្របីរបស់មនុស្ស ។ ពីនេះ វាត្រូវបានសន្និដ្ឋានយ៉ាងងាយស្រួលថានៅក្នុងផ្នែកនៅលើផែនដី នៅពេលដែលគេយកទៅប្រើប្រាស់ខាងវិញ្ញាណ គ្មានការប្រែចិត្តផ្សេងណាមួយកើតឡើងជាជាងការគោរពចំពោះមនុស្សនោះទេ ដរាបណាពួកគេគឺជាត្រានៃការសន្យា ។ ជាងនេះទៅទៀត ដោយសារវាជាផែនការរបស់ព្រះ (ដូចដែលខ្ញុំតែងតែនិយាយឡើង) ដើម្បីលើកយើងឡើងទៅក្នុងខ្លួនទ្រង់ តាមមធ្យោបាយសមរម្យ អ្នកដែលហៅយើងពិតទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះគ្រីស្ទដែលលាក់បាំងដោយមើលមិនឃើញនៅក្រោមនំបុ័ង ដោយអំពើអាក្រក់បង្ហាក់ផែនការរបស់ទ្រង់ដោយការរឹងចចេសរបស់ពួកគេ ។ ត្បិតវាមិនងាយស្រួលនោះទេសំរាប់គំនិតមនុស្ស លោតលើលំហគ្មានកំណត់ដើម្បីឈានដល់ហួសពីស្ថានសួគ៌ទៅព្រះគ្រីស្ទនោះមិនអាចទៅរួចឡើយ ។ អ្វីដែលធម្មជាតិបានបដិសេធចំពោះពួកគេ ពួកគេបានព្យាយាមកែតម្រូវដោយមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏គ្រោះថ្នាក់ជាងនេះ ដើម្បីកុំឱ្យយើងរស់នៅលើផែនដីនេះ យើងនឹងមិនត្រូវការការនៅជិត

ស្ថានសួគ៌នៃព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ ដូច្នេះ នៅទីនេះ គឺជាការចាំបាច់ដែលបង្ខំពួកគេឱ្យផ្លាស់ប្តូររូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សូម្បីតែនៅសម័យលោក Bernard សូម្បីតែការនិយាយខុសបច្ចេកទេសត្រូវបានអនុម័តក៏ដោយ ការបកប្រែមិនទាន់ត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅឡើយ ។ ហើយនៅគ្រប់សម័យកាលពីមុន ការប្រៀបធៀបនេះសមនៅលើបបូរមាត់របស់មនុស្សគ្រប់គ្នា ដែលការពិតខាងវិញ្ញាណត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនំបុ័ង និងស្រានៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនេះ ។ ទាក់ទងនឹងលក្ខខណ្ឌ ពួកគេធ្វើអ្វីដែលពួកគេគិតថាជាការឆ្លើយតបយ៉ាងមុតស្រួច ប៉ុន្តែមិនបន្ថែមអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងករណីបច្ចុប្បន្នទេ ។

ដំបងរបស់ម៉ូសេ (ពួកគេនិយាយថា) បានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសត្វពស់ ។ ទោះបីវាទទួលបានឈ្មោះសត្វពស់ក៏ដោយ ក៏វានៅតែរក្សាឈ្មោះចាស់ ហើយត្រូវបានគេហៅថាដំបង [និក្ខ ៤:២-៤; ៧:១០] ។ ដូច្នេះយោងទៅតាមពួកគេវាគ្រាន់តែជាការទំនងដែលថា ថ្វីត្បិតតែនំបុ័ងអាចឆ្លងចូលទៅក្នុងសារធាតុថ្មីដោយការប្រើប្រាស់ខុស ប៉ុន្តែមិនទាន់បានត្រឹមត្រូវនៅឡើយ វាត្រូវបានគេហៅថាជាអ្វីដែលបង្ហាញដល់ភ្នែក ។ ប៉ុន្តែ តើពួកគេរកឃើញភាពស្រដៀងគ្នា ឬភាពជិតស្និតរវាងអព្ភូតហេតុដ៏រុងរឿងនោះ និងការបំភាន់របស់ពួកគេ ដែលគ្មានភ្នែកនៅលើផែនដីធ្វើជាសាក្សីដោយរបៀបណា? អ្នកចេះវេទមន្តដោយការលេងល្បិចបានបញ្ឆោះបញ្ឆូលជនជាតិអេហ្ស៊ីបថាពួកគេអាចស្គាល់អំណាចព្រះលើសពីលំដាប់នៃធម្មជាតិដើម្បីផ្លាស់ប្តូរការបង្កើតទាំងអស់ ។ ម៉ូសេចេញមក ហើយទម្លាក់ការបោកបញ្ឆោតរបស់ពួកគេ បង្ហាញថាអំណាចដែលមិនអាចយកឈ្នះបានរបស់ព្រះឈរនៅខាងគាត់ ហើយដំបងរបស់គាត់លេបទាំងអស់ [និក្ខមនំ ៧:១២] ។ ប៉ុន្តែដូចដែលការប្រែចិត្តជឿនោះត្រូវបានមើលឃើញ វាមិនមាន

អត្ថន័យសមម្រាប់ករណីបច្ចុប្បន្ន ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនោះទេ ហើយបន្ទាប់ពីមួយភ្លែត ដំបងក៏ត្រឡប់មកទម្រង់របស់វាវិញ [និក្ខ ៧:១៥]។ ក្រៅពីនេះ គេមិនដឹងថាការប្រែចិត្តជឿមួយភ្លែតនោះមានខ្លឹមសារឬអត់ទេ ។ យើងក៏ត្រូវពិនិត្យមើលការនិយាយសំដៅលើដំបងរបស់គ្រូធ្មប់ ដែលហោរាមិនហៅថាសត្វពស់ទេ ក្រែងគាត់ហាក់បីដូចជាបង្ហាញពីការផ្លាស់ប្តូរដែលមិនផ្លាស់ប្តូរ ព្រោះសិល្បករដ៏បុនប្រសប់ទាំងនោះមិនបានធ្វើអ្វីក្រៅតែពីបិទភ្នែកអ្នកទស្សនា ។ តើពាក្យទាំងនេះស្រដៀងនឹងវាយ៉ាងដូចម្តេច ៖ « នំប៉័ងដែលយើងកាច់ … [កូរិនថូសទី១ ១០:១៦, វ.]; « ដរាបណាអ្នកបរិភោគនំប៉័ងនេះ … [១ កូរិនថូស ១១:២៦]; « ពួកគេបានចូលរួមក្នុងការកាច់នំប៉័ង … » [កិច្ចការ ២:៤២] និងវគ្គផ្សេងទៀត? វាប្រាកដណាស់ថាភ្នែករបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោតដោយវេទមន្តរបស់គ្រូធ្មប់ ។ ចំពោះលោកម៉ូសេ រឿងនេះកាន់តែគួរឲ្យសង្ស័យជាងនេះទៅទៀត ដោយសារដៃរបស់គាត់ វាមិនមែនជាការពិបាកសម្រាប់ព្រះក្នុងការបង្កើតសត្វពស់ចេញពីដំបងនិងដំបងមួយទៀតចេញពីសត្វពស់ទេ បន្ទាប់មកបាន than to clothe angels with physical bodies ហើយមិនយូរប៉ុន្មានក៏ដោះវាចេញ ។ ប្រសិនបើធម្មជាតិនៃអាថ៌កំបាំងនេះគឺដូចគ្នា ឬពាក់ព័ន្ធយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ដំណោះស្រាយរបស់ពួកគេនឹងមានភាពជឿជាក់ខ្លះ ។ ដូច្នេះ ចូររក្សាភាពប្រាកដក្នុងចិត្តថា ក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ សាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទមិនបានសន្យាយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយសមនឹងយើងថាជាអាហារពិតទេ លុះត្រាតែខ្លឹមសារពិតនៃនិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅត្រូវគ្នានឹងវា ។

ហើយ (ដូចជាកំហុសមួយកើតឡើងពីមួយផ្សេងទៀត) ការអនុម័តរបស់យេរេមាគឺពិតជាមិនសមហេតុផលដើម្បីបញ្ជាក់ការបកប្រែដែលខ្ញុំមិនចូលចិត្ត

និយាយវា ។ ព្យាការីតួញតែរថា ដើមត្រូវបានគេដាក់ចូលក្នុងនំបុ័ងរបស់ទ្រង់ [យេរេមា 11:19, Vg.], មានន័យថាដោយភាពឃោរឃៅរបស់សត្រូវនំបុ័ងរបស់ទ្រង់នាំឲ្យខូចដោយជូរចត់ ។ ដូច្នេះ ដាវីឌតាមរយៈពាក្យសម្តីស្រដៀងគ្នានេះគេបានឲ្យថ្នាំស្ពឹកមកទូលបង្គំសំរាប់ជាអាហារ ហើយកាលទូលបង្គំស្រេកនោះគេយកទឹកខ្មេះមកឲ្យផឹក[ទំនុក. ៦៩:២១] ។ សត្រូវទាំងនេះរបស់យើងនឹងចាត់ទុកថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេដាក់ជាប់នឹងឈើឆ្កាង ។ ជាការពិត ពួកគេនិយាយថា អ្នកនិពន្ធបុរាណខ្លះគិតដូច្នេះ ។ ដូចនេះជាយើងមិនគួរលើកលែងទោសនូវភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ហើយកប់ភាពអាម៉ាស់ជាជាងបន្ថែមភាពអៀនខ្មាសនៃការបង្ខំពួកគេឲ្យនៅតែប្រយុទ្ធជាសត្រូវនឹងអត្ថន័យពិតរបស់ហោរា ។

(អំណះអំណាងសម្រាប់ការបដិសេធនៃគោលលទ្ធិគ្រប់កន្លែងនៃរូបកាយជាពាក្យតូចចង្អៀត រួមជាមួយនឹងការបង្ហាញពីទស្សនៈខាងវិញ្ញាណនៃការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទនៅស្ថានសួគ៌ ១៦-១៣)

16. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ជំទាស់

អ្នកខ្លះទៀតដែលមើលឃើញថា បើការប្រៀបធៀបនៃសញ្ញានិងការនេះថាត្រូវបានទៅបាត់ នោះការពិតនៃអាថ៌កំបាំងនឹងធ្លាក់ចុះ និងសារភាពថានំបុ័ងនៃការលៀងព្រះអម្ចាស់គឺពិតជាខ្លឹមសារនៃផែនដីនិងពុករលួយហើយមិនមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងខ្លួនវាទេ ។ ប៉ុន្តែមានរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទរុំនៅក្រោមខ្លួនវា ។

ប្រសិនបើពួកគេពន្យល់ពីអត្ថន័យរបស់ពួកគេថា នៅពេលដែលនំបុ័ងត្រូវបានផ្តល់ជូននៅក្នុងអាថ៌កំបាំង ការបង្ហាញរូបកាយក៏ត្រូវបានភ្ជាប់ ដោយ

នៅលើមូលដ្ឋាននៃការពិតគឺមិនអាចបំបែកចេញពីសញ្ញារបស់វាបានទេ ខ្ញុំមិនជំទាស់ដាច់ខាត ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែការដាក់រូបកាយខ្លួនឯងនៅក្នុងនំបុ័ង ពួកគេបានកំណត់ឱ្យវាមានភាពទូលំទូលាយផ្ទុយពីធម្មជាតិរបស់វា ហើយដោយការបន្ថែម "នៅក្រោមនំបុ័ង" មានន័យថាវាលាក់នៅទីនោះ យើងត្រូវទាញគំនិតទាំងនេះចេញពីកន្លែងលាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេបន្តិច ។ មិនមែនថាវាជាបំណងរបស់ខ្ញុំជាផ្លូវការក្នុងការព្យាបាលបញ្ហាទាំងមូលនៅចំណុចនេះទេ តែមានបំណងចង់តែដាក់មូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់ការពិភាក្សាដែលនឹងកើតឡើងកន្លែងសមរម្យ ។ ដូច្នេះពួកគេចង់ឲ្យរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទចាត់ទុកថាមើលមិនឃើញ និងមិនអាចវាស់វែងបាន ដូច្នេះពួកគេចង់លាក់ខ្លួននៅក្រោមនំបុ័ងនេះ ។ ដ្បិតពួកគេគិតថាពួកគេគ្រាន់តែទាក់ទងជាមួយវាប៉ុណ្ណោះប្រសិនបើវាចុះមកជានំបុ័ង ប៉ុន្តែ គេមិនយល់ពីរបៀបនៃការចុះមកដែលទ្រង់លើកយើងឡើងចំពោះអង្គទ្រង់ឡើយ ។

ពួកគេបានក្លែងបន្លំវាជាមួយនឹងគ្រប់ពណ៌ដែលអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបាននិយាយអ្វីគ្រប់យ៉ាង វាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេទទួចលើគ្រប់កន្លែងនៃវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? ដោយសារតែពួកគេមិនអាចមានយល់ក្នុងការទទួលទានសាច់ និងឈាមផ្សេងទៀត លើកលែងតែការភ្ជាប់គ្នា និងទំនាក់ទំនងដែលជាទម្រង់សរុបមួយចំនួននៃការរុំព័ទ្ធ ។

17. គោលលទ្ធិនៃគូប្រជែងរបស់យើងលុបចោលរូបកាយពិតនៃព្រះគ្រីស្ទ

ដោយភាពចចេសក្នុងការការពារកំហុសដែលបានកើតឡើងភ្លាមៗនោះ ពួកគេមួយចំនួនមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការអួតថាខ្នាតតែមួយគត់ដែលសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនធ្លាប់មាន លាតសន្ធឹងដល់ទៅឆ្ងាយដូចផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ។ ហើយទ្រង់

បានកើតមកជាក្មេងចេញពីផ្ទៃ ហើយទ្រង់បានធំឡើង នឹងបានលាតសន្ធឹងលើឈើឆ្កាងរុំព័ទ្ធនៅក្នុងផ្នូរ - ការនេះបានកន្លងផុតទៅដោយការកាន់កាប់អំណាចជាក់លាក់មួយដើម្បីឱ្យទ្រង់អាចចាកចេញពីតំណែងនៃកំណើតនៃការស្លាប់ និងកាមុខងារជាមនុស្សផ្សេងទៀត ។ បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ត្រូវបានឃើញនៅក្នុងរូបកាយជាទម្លាប់របស់ទ្រង់ [កិច្ចការ ១:៣; ct កូរិនថូសទី១ ១៥:៥] ថាទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ [កិច្ចការ ១:៩; លូកា ២៤:៥១; ម៉ាកុស 16:19] ដែលទីបំផុតបន្ទាប់ពីការយាងឡើងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ត្រូវបានឃើញដោយស្ទេផាន [កិច្ចការ 7:55] និងប៉ុល [កិច្ចការ 9:3] ហេតុការណ៍នេះបានកើតឡើងដោយរបៀបដូចគ្នា ពួកគេអះអាងថា ដើម្បីឱ្យមនុស្សអាចឃើញថា ទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំងជាស្តេចនៅស្ថានសួគ៌ ។ តើនេះជាអ្វី ប៉ុន្តែដើម្បីលើក Marcion ពីឋាននរក? គ្មាននរណាម្នាក់នឹងសង្ស័យថាប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមាននៅក្នុងស្ថានភាពនេះ វាគឺជាការស្រមើស្រមៃ ឬជាស្រមោល ។ អ្នកខ្លះប្រើការគេចវេសដែលងាយជាងនេះទៅទៀត៖ រូបកាយនេះដែលឲ្យក្នុងពិធីគឺជាសិរីរុងរឿង និងអមតៈ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលទេ ប្រសិនបើនៅក្រោមពិធី វាត្រូវបានដាក់នៅកន្លែងជាច្រើនដែលគ្មានកន្លែង ឬគ្មានទម្រង់ ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរថា តើព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានរូបកាយប្រភេទណាដល់ពួកសិស្សនៅថ្ងៃមុនទ្រង់រងទុក្ខ? តើពាក្យសម្តីនេះមិនបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថាទ្រង់បានប្រទានរូបកាយរមែងស្លាប់នោះដល់ពួកគេ ដែលបន្តិចក្រោយមកត្រូវលះបង់ឬទេ? ពីមុន ទ្រង់បានសំដែងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ឱ្យពួកសិស្សបីនាក់ឃើញនៅលើភ្នំ [ម៉ាថាយ ១៧:២] ។ ការពិតណាស់ ទ្រង់មានបំណងដោយភាពអ

ស្ថារ្យនោះ ដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការទាយទុកមុនអំពីភាពអមតៈ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេនឹងមិនអាចរកឃើញរូបកាយពីរនៅទីនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានកើតមក លំអរដោយសិរីរុងរឿងថ្មី ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទ្រង់បានចែកចាយរូបកាយរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ដំបូង ពេលវេលាគឺជិតដល់ពេលហើយ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បានរងទុក្ខ និងជាអ្នកដែលព្រះបានវាយ [អេសាយ ៥៣:៤] , ទ្រង់ត្រូវដាក់ចុះនៅក្នុងភាពអាម៉ាសដូចជាមនុស្សឃ្លង់ [ct. អេសាយ ៥៣:៤]—រហូតមកដល់ពេលនេះ គឺទ្រង់មានបំណងចង់បង្ហាញភាពរុងរឿងនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។ ហើយអ្វីដែលជាបង្ហួចដ៏ធំនៅទីនេះត្រូវបានបើកសម្រាប់ Marcion ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទហាក់ដូចជារមែងស្លាប់ និងទាបនៅក្នុងកន្លែងមួយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងកន្លែងមួយទៀតត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអមតៈ និងសិរីរុងរឿងឬ? ទោះបីជាយ៉ាងណា បើការយល់ឃើញរបស់ពួកគេត្រឹមត្រូវ នោះរឿងដដែលនេះកើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ដ្បិតគេបង្ខំឲ្យសារភាពថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលអាចមើលឃើញដោយខ្លួនឯង បានលាក់ដោយមើលមិនឃើញក្រោមនិមិត្តរូបនៃនំបុ័ង។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបញ្ចេញភាពអសុរោះបែបនេះគឺមិនខ្មាសអៀនចំពោះភាពអាម៉ាស់របស់ខ្លួនដែលមិនញញើតឡើយ ពួកគេវាយយើងដោយការប្រមាថដ៏គួរឲ្យខ្ពាចដោយសារយើងមិនចូលរួមជាមួយពួកគេ។

18. វត្តមានត្រូវបានយល់នៅពេលដែលចិត្តរបស់យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌

មើល ប្រសិនបើពួកគេមានបំណងចង់ភ្ជាប់រូបកាយរបស់ព្រះ និងព្រះលោហិត
របស់ព្រះអម្ចាស់ទៅនឹងនំបុ័ង និងស្រា នោះឆន្ទៈនៃភាពចាំបាច់មួយត្រូវបាន
បំបែកចេញផ្សេងគ្នា ។ ពីព្រោះនំបុ័ងត្រូវបានបង្ហាញដោយឡែកពីពែង ដូច្នេះ
រូបកាយដែលរួបរួមនឹងនំបុ័ងត្រូវញែកចេញពីឈាមដែលមានក្នុងពែង ។ ដ្បិត
កាលណាគេបញ្ជាក់ថារូបកាយនៅក្នុងនំបុ័ង ឈាមក្នុងពែង ហើយនំបុ័ងនិងស្រា
នៅឆ្ងាយពីគ្នាតាមចន្លោះដែលគ្នាកាន់នោះ នោះគេមិនអាចគេចចេញពីការពិត
ដែលថារូបកាយត្រូវនៅដាច់ដោយឡែកឈាមនោះទេ ។

ទំនៀមទំលាប់របស់ពួកគេអះអាងថា តាមរយៈការរួមផ្សំគ្នា ឈាមគឺនៅ
ក្នុងខ្លួន ហើយរាងកាយ ផ្ទុយទៅវិញនៅក្នុងឈាម គឺពិតជាមិនទំនងទាល់តែ
សោះ ចាប់តាំងពីនិមិត្តសញ្ញាដែលពួកគេត្រូវបានរុំព័ទ្ធគឺខុសគ្នា ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើយើងត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ដោយភ្នែកនិងគំនិតរបស់យើង
ដើម្បីស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះក្នុងសិរីរុងរឿងនៃគររបស់ទ្រង់ដូចនិមិត្តសញ្ញា
អញ្ជើញយើងទៅទ្រង់ដោយភាពពេញលេញដូច្នេះនៅក្រោមនិមិត្តសញ្ញានៃនំបុ័ង
យើងនឹងត្រូវបានចំអែតដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់ នៅក្រោមសញ្ញានៃស្រាទំពាំង
បាយជូរ យើងនឹងពិសាឈាមរបស់ទ្រង់ដោយឡែកពីគ្នា ដើម្បីរីករាយជាមួយ
ទ្រង់នៅទីបំផុតដោយភាពពេញលេញ ។ ដ្បិតទ្រង់បានយករូបសាច់ទ្រង់ចេញពី
យើង ហើយក្នុងរូបកាយដែលបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់គង់នៅខាងស្តាំ
ព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតា ពោលគឺទ្រង់សោយរាជ្យក្នុងព្រះចេស្តា និងសិរីរុងរឿង
របស់ព្រះវរបិតា ។ នគរនេះមិនជាប់ព្រំដែនដោយទីតាំងក្នុងលំហ ឬកម្រិតណា
មួយឡើយ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានរារាំងពីការប្រើអំណាចរបស់ទ្រង់នៅ
កន្លែងណាដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដីឡើយ ។

គាត់បង្ហាញវត្តមានរបស់គាត់នៅក្នុងអំណាចនិងកម្លាំង, តែងតែនៅក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ហើយឲ្យខ្យល់ដង្ហើមជីវិតដល់ពួកគេ ហើយរស់នៅក្នុងពួកគេ ទ្រទ្រង់ពួកគេ ពង្រឹងភាពរហ័សរហួន រក្សាពួកគេមិនឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដូចជាទ្រង់នៅក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេ។ សរុបមក ទ្រង់ចិញ្ចឹមរាស្ត្រទ្រង់ដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់ ដែលជាការរួបរួមដែលទ្រង់ប្រទានដល់ពួកគេដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់។ តាមរបៀបនេះ រូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងនៅក្នុងពិធីនេះ។

19. តើវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ត្រូវគិតយ៉ាងដូចម្តេច?

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែតាំងវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីល្បែងបែបនេះ ដោយមិនដាក់ទ្រង់ទៅនឹងផ្នែកនៃនំបុ័ង ឬហុឹទ្រង់នៅក្នុងនំបុ័ង ឬរឹតត្បិតទ្រង់តាមវិធីផ្សេង (អ្វីៗទាំងអស់នោះច្បាស់ណាស់ បង្អាក់ពីសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ) ; ជាចុងក្រោយ ដូចជាមិនអាចយកចេញពីខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ ឬ ចែកទ្រង់ទៅកន្លែងជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយ ឬ រិនិយោគទ្រង់ជាមួយនឹងទំហំគ្មានព្រំដែន ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយតាមរយៈស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។ សម្រាប់រឿងទាំងនេះគឺផ្ទុយទៅនឹងធម្មជាតិពិតជាមនុស្ស។ សូមកុំឱ្យយើង (ខ្ញុំនិយាយថា) អនុញ្ញាតឱ្យដែនកំណត់ទាំងពីរនេះត្រូវបានដកចេញពីយើង: (1) កុំឱ្យគ្មានអ្វីត្រូវបានដកចេញពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ - ដូចដែលបានកើតឡើងនៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបាននាំមកនៅក្រោមផ្នែកដែលខូចនៃលោកិយនេះឬចងភ្ជាប់ទៅនឹងសរបស់នៅលើផែនដី។ . (២) កុំឲ្យអ្វីដែលមិនសមរម្យចំពោះនិស្ស័យរបស់មនុស្សត្រូវបានគេសម្គាល់លើរូបកាយរបស់ទ្រង់ ដែលកើតឡើងនៅពេលដែលគេនិយាយថា

អស់កល្ប ឬត្រូវដាក់នៅកន្លែងជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលភាពមិនសមហេតុសមផលទាំងនេះត្រូវបានទុកចោល នោះខ្ញុំទទួលយកដោយសេរីនូវអ្វីដែលអាចធ្វើបាន ដើម្បីបង្ហាញពីការទទួលទានរាងកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលត្រូវបានបង្ហាញដល់អ្នកជឿនៅក្រោមនិមិត្តសញ្ញាដ៏បរិសុទ្ធនៃពិធីល្បែងនេះហើយដូច្នេះដើម្បីបង្ហាញថាពួកគេអាចត្រូវបានយល់ថាមិនមែនដើម្បីទទួលវាដោយការស្រមើលស្រមៃឬការយល់ដឹងពីចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរីករាយនឹងការនោះជាការចាំបាច់ដើម្បីឱ្យធំធាត់នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។

គ្មានហេតុផលណាដែលគំនិតនេះគួរជារឿងស្អប់ខ្ពើមដល់ពិភពលោក និងការការពាររបស់វាដែលត្រូវបានរារាំងដោយការរើសអើងរបស់មនុស្សជាច្រើនលុះត្រាតែសាតាំងប្រកបដោយភាពគួរឱ្យភ័យខ្លាចធ្វើឱ្យពួកគេវង្វេង ។ ប្រាកដណាស់ អ្វីដែលយើងបង្រៀនគឺយល់ស្របយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់ជាមួយនឹងបទគម្ពីរ ។ វាមិនមានអ្វីមិនទំនង ឬពិបាកយល់ ឬមិនច្បាស់លាស់ ។ វាមិនបដិសេធការគោរពស្រលាញ់ដ៏ពិត និងការពង្រឹងភាពត្រឹមត្រូវទេ ។ សរុបមក វាមិនមានអ្វីដែលត្រូវអាក់អន់ចិត្តទេ លុះត្រាតែមាននៅក្នុងរយៈពេលជាក់លាក់ - នៅពេលដែលភាពល្ងង់ខ្លៅ និងភាពព្រៃផ្សៃរបស់ពួក Sophists បានសោយរាជ្យនៅក្នុងក្រុមជំនុំ—ពន្លឺដ៏ច្បាស់លាស់ និងការពិតដែលបានបើកសម្តែងនេះត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិនដោយមិនសក្តិសម ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ សាតាំងសព្វថ្ងៃនេះ តាមរយៈវិញ្ញាណដែលមានបញ្ហា ក៏ព្យាយាមបន្លឺសំឡេងវាជាមួយការនិយាយបង្កាច់បង្ខូច ដែលវាអាចធ្វើបាន ដោយព្យាយាមខ្លួនឯងក្នុងរឿងនេះដោយការប្រឹងប្រែងខ្លាំងជាងអ្វីៗផ្សេងទៀត ។ អាស្រ័យហេតុនេះចាំបាច់ត្រូវអះអាង និងការពារឱ្យបានហ្មត់ចត់ថែមទៀត ។

20. ពាក្យនៃការអប់រំ

ឥឡូវនេះ មុននឹងយើងបន្តទៅមុខទៀត យើងត្រូវពិភាក្សាអំពីទង្វើនៃការអប់រំ របស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ជាពិសេស ដោយសារនេះគឺជាការជំទាស់ដ៏គួរឱ្យជឿជាក់ បំផុតរបស់សត្រូវរបស់យើង ៖ ដែលយើងចាកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបន្ទូរបន្ថយខ្លួនយើងពីការមិនសក្តិសមដែលគេដាក់មកលើយើង វានឹងជាការសមរម្យបំផុតក្នុងការចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការបកស្រាយនៃសំដីនេះ ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបីនាក់ និង ប៉ុល រៀបរាប់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានយកនំបុ័ងមក អរព្រះគុណ ហើយកាច់ប្រទានដល់សិស្សទ្រង់ ហើយមានបន្ទូលថា: [ម៉ាថាយ 26:26 (ម៉ាកុស 14:22; កូរិនថូសទី១ 11:24)] : "យក បរិភោគ នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" [ibid., vg.] "ដែលត្រូវបានប្រទានឱ្យ [or broken] សម្រាប់អ្នក" [កូរិនថូសទ១ 11:24, Vg.] នៃពែងម៉ាថាយនិងម៉ាកុសនិយាយដូចតទៅ ៖ «ពែងនេះជាឈាមនៃសញ្ញាថ្មី ដែលត្រូវបានបង្ហូរសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន សម្រាប់ការអត់ទោសបាប [ម៉ាថាយ ២៦:២៨; cf. ម៉ាកុស ១៤:២៤]។ ប៉ុន្តែប៉ុល និងលូកានិយាយថា ៖ «ពែងនេះជាសញ្ញាថ្មីនៅក្នុងឈាមរបស់ខ្ញុំ» [កូរិនថូស ១ ១១:២៥, vg. cf. លូកា ២២:២០]

អ្នកការពារនៃ transubstantiation នឹងមានពាក្យថា "នេះ" សំដៅទៅលើទម្រង់នៃនំបុ័ង ពីព្រោះការធ្វើពិធីនេះត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយខ្លឹមសារទាំងមូលនៃពាក្យសំដីនេះ ហើយមិនមានខ្លឹមសារណាមួយដែលអាចចង្អុលបង្ហាញបានទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេត្រូវតែមានភាពហ្មត់ចត់ ដូច្នេះដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថាអ្វីដែលទ្រង់បានប្រគល់ទៅឱ្យពួកសិស្សរបស់ទ្រង់គឺជារូបកាយរបស់ទ្រង់ ជាក់ស្តែងការប្រឌិតរបស់ពួកគេគឺខុសពីអត្ថន័យដ៏ត្រឹមត្រូវ -

ថាអ្វីជានំបុ័ងតែឥឡូវនេះគឺជារូបកាយ ។ អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានកាន់ក្នុងព្រះហស្ត ទ្រង់ ហើយបានប្រទានដល់ពួកសាវ័ក ដែលទ្រង់ប្រកាសថាជារូបកាយរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានយកនំបុ័ងមក ដូច្នេះ ដូច្នេះ មិនអាចយល់បានទេថា នំបុ័ងនៅតែបង្ហាញ? ហើយដូច្នេះថាគ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលជាងការផ្ទេរទៅទម្រង់អ្វីដែលត្រូវបានព្យាករណ៍ពីនំបុ័ង? អ្នកផ្សេងទៀតក្នុងការបកស្រាយភាគល្អិត est ជាអត្ថន័យ "ត្រូវបានបកប្រែ" ចូរជ្រកកោននៅក្នុងភាពរលោងដែលបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយដោយបង្ខំ និងដោយហិង្សា ។ ដូច្នេះ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេគួរធ្វើពុតដោយមានការរំជើបរំជួលដោយការគោរពចំពោះពាក្យសម្តីនោះទេ ។ ពីព្រោះវាជាអ្វីដែលមិនធ្លាប់ឮក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ភាសា ដែលពាក្យ est គួរត្រូវបានយកទៅមានន័យថា «ត្រូវបានបំប្លែងទៅជាអ្វីផ្សេងទៀត» ។

ចំណែកអ្នកដែលបញ្ចូលនំបុ័ងក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ហើយបញ្ជាក់ថាជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះមានភាពខុសគ្នាជាច្រើនក្នុងចំណោមពួកគេ ។ អ្នកដែលនិយាយចេះប្រមាណ ទោះបីពួកគេទទូចលើលិខិតថា «នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» ក៏នៅតែបោះបង់ចោលការតឹងតែងរបស់ខ្លួន ហើយនិយាយថាវាស្មើនឹងការដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគង់នៅជាមួយនឹងនំបុ័ងក្នុងនំបុ័ង និង នៅក្រោមនំបុ័ង ។ អំពីរឿងដែលគេអះអាងនោះ ខ្ញុំបានលើកឡើងខ្លះហើយ ហើយខ្ញុំត្រូវនិយាយបន្ថែមទៀតអំពីវាឆាប់ៗ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំកំពុងពិភាក្សាតែពាក្យដែលគេនិយាយថា ហាមមិនឲ្យនំបុ័ង ហៅថារូបកាយ ព្រោះជាសញ្ញានៃរូបកាយ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេគេចចេញរាល់ពាក្យប្រៀបធៀប ហេតុអ្វីបានជាពួកគេលោតចេញពីការកំណត់សាមញ្ញរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅជាឃ្លាដែលខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយរបស់ពួកគេទៅវិញ? ដ្បិតមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាង«នំបុ័ងគឺ

ជារូបកាយ»និង«រូបកាយនៅជាមួយនឹងនំបុ័ង» ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានឃើញថា សំណើដ៏សាមញ្ញនេះដែលថា «នំបុ័ងគឺជារូបកាយ» គឺមិនអាចប្រកែកបានឡើយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ពួកគេបានព្យាយាមគេចចេញពីការលំបាករបស់ពួកគេ ដោយការប្រើពាក្យទាំងនេះ ។

អ្នកផ្សេងទៀតដោយក្លាហាន សូមកុំស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការអះអាង ដោយ និយាយឱ្យត្រឹមត្រូវ នំបុ័ងគឺជារូបកាយ ហើយតាមរបៀបនេះពិតជាបង្ហាញថា ពួកគេជា literalists ។ ប្រសិនបើគេជំទាស់ថា នំបុ័ងគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយ លទ្ធផលជាព្រះ ពួកគេនឹងបដិសេធវាយ៉ាងពិតប្រាកដ ត្បិតនេះមិនបានបញ្ជាក់ យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ប៉ុន្តែការបដិសេធនឹងមិនទទួល បានអ្វីទាំងអស់ ចាប់តាំងពីមនុស្សទាំងអស់យល់ស្របថាព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលត្រូវ បានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែវាជាការប្រមាថដែលមិន អាចអត់អោនបានក្នុងការប្រកាសតាមន័យពាក្យនៃផ្នែកដ៏វិសេសវិសាល និងពុក រលួយថាវាគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសូមសួរពួកគេថា តើពាក្យទាំងពីរនេះ មានន័យដូចគ្នាដែរឬទេ ៖ «ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» ហើយ «នំបុ័ង ជារូបកាយនៃព្រះគ្រីស្ទ» ។ ប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់ថាទាំងនេះគឺខុសគ្នា (ដែលពួកគេនឹងបានបង្ខំដោយមិនព្រមឲ្យ) អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេឆ្លើយថាតើភាព ខុសគ្នានេះនៅឯណា ។ ខ្ញុំគិតថា ពួកគេនឹងមិនមានហេតុផលអ្វីផ្សេងក្រៅពីនំបុ័ង នោះ ហៅថារូបកាយក្នុងន័យក្នុងពិធីនោះទេ ។ ចេញពីនេះវាដូចខាងក្រោម ថាពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជារឿងនៃច្បាប់ធម្មតាហើយមិនគួរត្រូវបានសាក ល្បងដោយពាក្យសំដីនោះទេ ។ ខ្ញុំក៏សួរអ្នកសរសេរសំបុត្រដែលតឹងរឹង និង រឹងរូសទាំងអស់ ដែលលូកា និងប៉ុលហៅពែងថា «ទីបន្ទាល់ក្នុងឈាម» [លូ

កា ២២:២0; កូរិនថូសទី១ 11:25], ថាតើពួកគេមិនត្រូវបានបង្ហាញដូចគ្នា ដូចនៅក្នុងឃ្លាមុន, ដែលជាកន្លែងដែលពួកគេហៅថានំបុ័ងរាងកាយ ។ សម្រាប់ការយកចិត្តទុកដាក់ដូចគ្នាគឺនៅក្នុងផ្នែកមួយនៃអាថ៍កំបាំងដូចនៅក្នុង ផ្នែកផ្សេងទៀត; ហើយដោយសារភាពខ្លីគឺមិនច្បាស់ ការនិយាយវែងជាងនេះ អាចបំភ្លឺអត្ថន័យបានល្អជាង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេតែងប្រកែកគ្នាពីពាក្យ មួយថា នំបុ័ងជារូបកាយ ពីពាក្យច្រើនជាងមួយ ខ្ញុំខ្ញុំនឹងលើកឡើងនូវការបក ស្រាយដ៏សមរម្យមួយថា វាជាបន្ទាល់ក្នុងរូបកាយ ។ ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? តើ យើងនឹងត្រូវស្វែងរកអ្នកបកស្រាយដ៏ស្មោះត្រង់ និងប្រាកដប្រជាជាងប៉ុល និង លូកាឬ?

ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនព្យាយាមបន្ថយការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នានៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រី ស្ទ ដែលខ្ញុំបានសារភាពនោះទេ ។ គោលបំណងតែមួយគត់របស់ខ្ញុំគឺដើម្បី បដិសេធនូវភាពរឹងចចេសដ៏ល្ងង់ខ្លៅដែលពួកគេឈ្លោះគ្នាយ៉ាងហិង្សាលើពាក្យសម្តី ទាំងនេះ ។ នៅលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ប៉ុល និងលូកា ខ្ញុំយល់ថានំបុ័ងនោះជារូប កាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រោះវាជាសេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេប្រយុទ្ធពីការនេះ ការឈ្លោះប្រកែករបស់ពួកគេមិនមែនជាមួយ នឹងខ្ញុំទេ គឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេអាចនឹង ស្រែកថា ពួកគេមានការកោតខ្លាចចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមិន ហ៊ានយល់ន័យធ្ងៃបន្ទូរអ្វីដែលបាននិយាយដោយសាមញ្ញ នេះនៅតែមិនមែនជា លេសគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការបដិសេធនូវហេតុផលទាំងអស់ដែលយើង លើកឡើងប្រឆាំងនឹងពួកគេ ។

ទន្ទឹមនឹងនោះ ដូចដែលខ្ញុំបានចង្អុលបង្ហាញរួចហើយ វាសមហេតុផលក្នុងការយល់អំពីលក្ខណៈនៃបន្ទាល់នេះនៅក្នុងរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់កិច្ចព្រមព្រៀងដែលបានផ្តល់ការសន្យាដោយយញ្ញបូជានៃការសុគតរបស់ទ្រង់នឹងមិនផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់យើងទេ លុះត្រាតែមានការភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងសម្ងាត់នោះ ដែលយើងរីកចម្រើនទៅជាតែមួយជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។

21. ការបកស្រាយន័យធៀបនៃពាក្យដែលសម្រេច

ដូច្នេះ វានៅតែមានសម្រាប់យើងក្នុងការទទួលស្គាល់ថា ដោយសារភាពស្និទ្ធស្នាលដែលការនេះមានន័យជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញារបស់វា ឈ្មោះរបស់ការនេះត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យនិមិត្តសញ្ញាជាន័យធៀប ជាការពិត ប៉ុន្តែមិនមែនដោយគ្មានភាពស្រដៀងគ្នាដែលសមរម្យបំផុតនោះទេ ។ ខ្ញុំឆ្ងល់ផុតពាក្យប្រៀបធៀបនិងពាក្យប្រៀបប្រដូច ក្រែងមានអ្នកណាចោទខ្ញុំថារកកន្លែងលាក់ខ្លួន ហើយមិនយល់ពីបញ្ហាបច្ចុប្បន្ន ។ ខ្ញុំនិយាយថាពាក្យនេះគឺជាការពន្យល់ជាន័យធៀបជារូបភាពនៃការនិយាយដែលគេប្រើជាទូទៅនៅក្នុងបទគម្ពីរនៅពេលដែលអាថ៌កំបាំងកំពុងស្ថិតក្រោមការពិភាក្សា ។ សម្រាប់អ្នកមិនអាចមានប្រាជ្ញាផ្សេងទៀតយល់ពីការបញ្ចេញមតិដូចជាការកាត់ស្បែកគឺជាសេចក្តីសញ្ញាមួយ» [លោកុប្បត្តិ 17:13], «កូនចៀមគឺជាបុណ្យរំលង» [និក្ខ. ១២:១១] «យញ្ញបូជានៃក្រិត្យវិន័យគឺជាការលះបង់» [លេវី. ១៧:១១; ហេព្រើ ៩:២២] ហើយចុងក្រោយ «ថ្មដែលទឹកហូរនៅវាលរហោស្ថាន» [និក្ខមនំ ១៧:៦], «គឺជាព្រះគ្រីស្ទ» [កូរិនថូសទី១ ១០:៤] ។ លុះត្រាតែអ្នកត្រូវទទួលវាតាមការនិយាយដោយន័យផ្លាស់ប្តូរ ។ មិនត្រឹមតែឈ្មោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពីអ្វីដែលខ្ពស់ជាងទៅអ្វីមួយដែលទាបជាងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ឈ្មោះនៃសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញក៏ត្រូវបានផ្ត

ល់ទៅឱ្យការនោះផងដែរ ៖ «ដូចពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថាបានបង្ហាញខ្លួនដល់ម៉ូសេនៅក្នុងគុម្ពោត [និក្ខមនំ ៣:២]; ហិបនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានគេហៅថាជាព្រះ នឹងព្រះភក្តរបស់ព្រះ [ទំនុកដំកើង ៨៤:៨; ៤២:៣]; និងសត្វព្រាប ជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [ម៉ាថាយ ៣:១៦] ។ ត្បិតថានិមិត្តសញ្ញាខុសគ្នាពីការដែលសម្គាល់ (ក្នុងន័យថាខាងក្រោយគឺខាងវិញ្ញាណ និងស្ថានសួគ៌ ចំណែកអតីតជារូបកាយ ដែលអាចមើលឃើញ) ព្រោះវាមិនគ្រាន់តែជានិមិត្តសញ្ញាដែលត្រូវបានថ្វាយដើម្បីតំណាងឱ្យការអាថ៌កំបាំង និង ទទេរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាពិតជាបានបង្ហាញ ហេតុអ្វីបានជាឈ្មោះរបស់វាមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការនោះ? និមិត្តសញ្ញាដែលបង្កើតដោយមនុស្ស គឺជារូបឆ្នុះនៃការដែលអវត្តមាន ជាជាងសញ្ញានៃការដែលមានវត្តមាន (ដែលជារឿយៗពួកគេនៅតែជាការតំណាងមិនពិត) ពេលខ្លះនៅតែពេញចិត្តជាមួយនឹងចំណងជើងនៃការទាំងនោះ ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ដោយមានហេតុផលធំជាងនេះ ការទាំងនោះដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះបានខ្ចីឈ្មោះរបស់ការទាំងនោះ ដែលពួកគេតែងតែផ្តល់សញ្ញាច្បាស់លាស់និងមិនបំភាន់ ហើយធ្វើឱ្យការពិតចូលរួមជាមួយពួកគេ ។ ដូច្នេះអស្ចារ្យណាស់ ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពស្និទ្ធស្នាលរបស់ពួកគេដែលការផ្លាស់ប្តូរពីមួយទៅមួយទៀតគឺងាយស្រួល ។

ដូច្នេះ សូមឲ្យសត្រូវរបស់យើងឈប់ប្រមូលនូវការយល់ខុសដែលមិនគួរឲ្យចង់បានមកលើយើង ដោយហៅយើងថា "tropists" ព្រោះយើងបានពន្យល់ឃ្លានៃពិធីតាមការប្រើទូទៅនៃបទគម្ពីរ ។ ដោយសារតែពិធីនេះយល់ស្របក្នុងការគោរពជាច្រើន ដូច្នេះក្នុងន័យនេះ ពួកគេទាំងអស់មានមូលដ្ឋានជាក់លាក់មួយជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ដូច្នោះហើយ ដូចសាវ័កបង្រៀនថា ដ្បិតបានធីកពី

ថ្មដាខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនោះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី១ 10:4] ពីព្រោះវាជាទីសំគាល់ដែលអាចមើលឃើញដែលថាផឹកខាងវិញ្ញាណនោះពិតជាមានមែន ប៉ុន្តែមិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែកទេ ដូច្នេះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវបានគេហៅថានំបុ័ង ដរាបណាវាជានិមិត្តសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់យើងនៃការបរិភោគពិតនៃរាងកាយរបស់ទ្រង់ ។

ហើយដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណាមើលងាយទស្សនៈរបស់ខ្ញុំថាជាអ្វីដែលទើបនឹងបង្កើតឡើងនោះ Augustine ក៏មានអារម្មណ៍ និងនិយាយដូចគ្នាដែរ ។ គាត់និយាយថា "ប្រសិនបើពិធីនេះមិនមានលក្ខណៈជាក់លាក់ចំពោះការទាំងនោះនោះទេ ពួកវានឹងមិនក្លាយជាពិធីទាល់តែសោះ ។ ដូច្នេះ ដូចក្នុងលក្ខណៈជាក់លាក់មួយ ពិធីនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពិធីនៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ដូច្នេះ ពិធីនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាសេចក្តីជំនឿ» ។ ព្រោះថាមួយនេះគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ មានតែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំ គួរតែដឹងថាមនុស្សបរិសុទ្ធបង្រៀនរឿងដូចគ្នានៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ទៅកាន់ Evodius ។

ប៉ុន្តែវាជាការគេចវេសមិនសមហេតុផលក្នុងការឆ្លើយតបថា កន្លែងដែល Augustine អះអាងថា metaonymy គឺច្រើនដង និងជារឿងធម្មតានៅក្នុងពិធីនេះ គាត់មិននិយាយអំពីពិធីល្បែងនេះទេ ។ ប្រសិនបើការគេចវេសនេះត្រូវបានអនុញ្ញាត យើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យរែកញែកពីទូទៅ ទៅជាផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ។ ដូច្នេះការជជែកដែលថា របស់ទាំងអស់មានចលនា ដូចជា គោ និងសេះ មានចលនាដែរ នោះនឹងមិនត្រឹមត្រូវឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការពិភាក្សាបន្ថែមទៀតត្រូវបានរារាំងដោយពាក្យរបស់មនុស្សបរិសុទ្ធដូច

គ្នានៅក្នុងកន្លែងមួយផ្សេងទៀត ដែលគាត់និយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់បានផ្តល់សញ្ញានៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការហៅវាថាជារូបកាយរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ហើយជាថ្មីទៀត Augustine និយាយថា៖ «ការអត់ធ្មត់របស់ព្រះគ្រីស្ទពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ពីព្រោះទ្រង់បានទទួលយូដាសនៅឯពិធីល្បែងរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានរៀបចំ ហើយបានប្រគល់រូបកាយ និងឈាមដល់ពួកសិស្សទ្រង់» ។

22. ពាក្យ "គឺ"

ប៉ុន្តែប្រសិនបើមនុស្សមិនចេះដឹងខ្លះ ខ្វាក់ភ្នែកចំពោះអ្នកដទៃ ដូច្នេះសូមទទូចលើពាក្យថា "នេះគឺ" ដើម្បីចាត់ទុកអាថ៌កំបាំងនេះថាដាច់ដោយឡែកពីអ្នកដទៃទាំងអស់ ចម្លើយគឺងាយស្រួល។ ពួកគេនិយាយថា ធ្នាក់ពាក្យ មានការបញ្ជាក់ ដូចជាមិនទទួលស្គាល់រូបភាពនៃការនិយាយនោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងផ្តល់ការនេះដល់ពួកគេ ដើម្បីប្រាកដ មនុស្សម្នាក់អានកិរិយាសព្ទរួមនៅក្នុងពាក្យរបស់ប៉ុល ដែលជាកន្លែងដែលគាត់ហៅនំបុ័ងថា "ការចូលរួមក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ" [កូរិនថូសទី១ ១0:១៦]។ ប៉ុន្តែការចូលរួមគឺជាអ្វីដែលខុសពីរាងកាយខ្លួនឯង ។

ប្រាកដហើយ នៅកន្លែងដែលពិធីនេះកំពុងត្រូវពិចារណា ស្ទើរតែពាក្យដដែលនេះកើតឡើង៖ « នេះនឹងជាសេចក្តីសញ្ញាសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងខ្ញុំ » [លោកុ. ១៧:១៣ p.]; «កូនចៀមនេះនឹងជាបុណ្យរំលងសម្រាប់អ្នក» [និក្ខមនំ ១២:១១; Cf. ឆ. ១២:៤៣]។ និយាយឲ្យខ្លី ពេលប៉ុលនិយាយថា «ថ្មនោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ» [កូរិនថូសទី១ 10:4] ហេតុអ្វីបានជាធ្នាក់ពាក្យ យោង

ទៅតាមពួកគេ មិនសូវមានអត្ថន័យនៅក្នុងកន្លែងនោះជាងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? កន្លែងដែលយ៉ូហានមានប្រសាសន៍ថា « បិតព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនទាន់យាងមក ដោយព្រោះព្រះយេស៊ូវមិនទាន់បានដំកើងឡើងនៅឡើយ » [យ៉ូហាន ៧:៣៩, cf. vg.] ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេឆ្លើយផងដែរ តើអ្វីជាកម្លាំងនៃធ្នាក់ពាក្យ? ប្រសិនបើពួកគេនៅតែស្មោះត្រង់នឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ ខ្ចីមសារជ័អស់កល្បនៃព្រះវិញ្ញាណនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល នោះប្រសិនបើទ្រង់បានទទួលការចាប់ផ្តើមរបស់ទ្រង់តាំងពីការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាចុងក្រោយ សូមឲ្យពួកគេឆ្លើយនូវអ្វីដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលបង្ហាញថា ៖ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺ « ការលាងសម្អាតនៃការកើតជាថ្មី និងប្រោសជាថ្មីឡើងវិញ » [ទីតុស 3:5] ដរាបណាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សជាច្រើនឡើយ ។ ប៉ុន្តែ គ្មានអ្វីដែលខ្លាំងជាងការបដិសេធរបស់ពួកគេជាងការថ្លែងរបស់ប៉ុលដែលថាពួកជំនុំគឺជាព្រះគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី១ ១២:១២] ។ ដោយបានធ្វើការប្រៀបធៀបជាមួយនឹងរូបកាយមនុស្ស គាត់បានបន្ថែមថា "ព្រះគ្រីស្ទក៏ដូច្នោះដែរ" [ibid.]; នៅទីនោះ ទ្រង់មិនមែនមានន័យថាជាព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងខ្លួនទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអវៈយវៈរបស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំបានលើកឡើងពីចំណុចរបស់ខ្ញុំ ដែលថាចំពោះមនុស្សដែលមានចិត្តល្អ និងទៀងត្រង់ ការបង្កាច់បង្ខូចរបស់ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងគឺគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម នៅពេលដែលពួកគេផ្សាយថាយើងបង្ខូចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងទទួលយកដោយការគោរពប្រតិបត្តិមិនតិចជាងពួកគេហើយគោរពដោយការស្រលាញ់កាន់តែខ្លាំង ។ ជាការពិត ការធានាដ៏ងាយស្រួលរបស់ពួកគេបង្ហាញថា ពួកគេមិនខ្វល់ខ្វាយពីអត្ថន័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ

ប្រសិនបើគ្រាន់តែពាក្យរបស់ទ្រង់ផ្តត់ផ្តង់ពួកគេជាមួយនឹងខែលដើម្បីការពារការ
រឹងចចេសរបស់ពួកគេ - ដូចដែលការពិនិត្យមើលរឿងរបស់យើងគួរតែធ្វើជា
សាក្សីថាអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានន័យយ៉ាងណាចំពោះយើង ។ ពួកគេអួតខ្លួន
ដោយអួតថាអារម្មណ៍របស់មនុស្សរារាំងយើងពីការជឿអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែង
ចេញពីបបូរមាត់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែរបៀបដែលពួកគេដាក់បន្ទុកយើង
ដោយអយុត្តិធម៌ចំពោះការតិះដៀលនេះ ខ្ញុំមានផ្នែកធំរួចហើយ ហើយវានឹង
បង្ហាញកាន់តែច្បាស់នៅខាងក្រោម ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីរារាំងយើងពីការជឿព្រះគ្រី
ស្ទ ពេលទ្រង់មានបន្ទូល និងមិនឲ្យឆ្លើយតបភ្លាមៗនៅពេលដែលទ្រង់ចង្អុល
បង្ហាញអំពីការនេះឬរឿងនោះឡើយ ។ សំណួរតែមួយគត់គឺថាតើវាជាឧក្រិដ្ឋកម្ម
ដើម្បីស៊ើបអង្កេតអត្ថន័យពិតនៃពាក្យរបស់ទ្រង់ឬ ។

23. ភាពមិនអាចទៅរួចនៃការបកស្រាយតាមន័យពាក្យត្រឹមត្រូវ

អ្នកបិនប្រសប់ទាំងនេះ ដែលពួកគេលេចឡើងថាជាមនុស្សនៃអក្សរ, ហាមឃាត់
សូម្បីតែគម្លាតតិចតួចបំផុតពីអក្សរនេះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ជាកន្លែងដែលបទគម្ពីរ
ហៅព្រះថាជា«អ្នកចម្បាំង» [និក្ខ 15:3] ដោយសារខ្ញុំឃើញថាពាក្យនេះនឹង
អាក្រក់ពេកដោយគ្មានការបកស្រាយ ខ្ញុំមិនសង្ស័យថាវាជាការប្រៀបធៀបដែល
ទាញចេញពីមនុស្សទេ ។ ហើយជាការពិតវាគឺនៅលើលេសនេះតែប៉ុណ្ណោះដែល
ថាពួកAnthropomorphites ពីបុរាណបានរំខានដល់ orthodox fathers នៅ
ពេលដែលពួកគេបានយល់យ៉ាងបិនប្រសប់ចំពោះពាក្យទាំងនេះដូចជា: «
ព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ាទត» [ចោទិយកថា 11:12; ពង្សាវតារទី 1 8:29; យ៉ូប
7:8; etc.], "វាបានមកដល់ព្រះកាណ៌របស់ទ្រង់" [ជនគណនា ១១:១៨; សាំយ៉ូ
អែលទី២ ២២:៧; ពង្សាវតារទី២ ១៩:២៨ etc.] "ទ្រង់បានលូកព្រះហស្តមក

វាយគេ" [អេសាយ ៥:២៥; ២៣:១១; យេរេមា ១:៩; ៦:១២; etc.]; «ហើយ ផែនដីជាកំណល់កល់ជើងទ្រង់» [អេសាយ ៦៦:១; ម៉ាថាយ ៥:៣៥: កិច្ចការ ៧:៤៩] ពួកគេធ្លាប់ស្រែកថា រូបកាយរបស់ព្រះ ដែលបទគម្ពីរផ្តល់ឲ្យគេ ត្រូវ បានយកចេញពីគេ។ នៅពេលដែលគោលការណ៍នេះត្រូវបានទទួលយក ភាព អាក្រក់ដែលគ្មានព្រំដែននឹងគ្របដណ្តប់លើពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿទាំងមូល ៖ សម្រាប់អ្វីដែលមិនសមហេតុសមផលដ៏អស្ចារ្យដែលមនុស្សជ្រុលនិយមទាំងនេះនឹង មិនដកចេញពីព្រះគម្ពីរប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យលើកឡើងនៅក្នុងការ ជំទាស់រាល់ចំណងជើងដើម្បីបង្កើតអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត! ការជំទាស់របស់ពួក គេដែលថានៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានរៀបចំការសម្រាលទុក្ខតែអង្គឯងសម្រាប់ ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ក្នុងគ្រាលំបាក វាមិនទំនងថាទ្រង់កំពុងនិយាយមិនច្បាស់ឬ ក្នុងន័យបញ្ឆោតទេ នោះពិតជាគាំទ្រយើង។ ប្រសិនបើវាមិនបានចូលទៅក្នុង គំនិតរបស់សាវ័កទេដែលថានំបុ័ងត្រូវបានគេហៅថាជានិមិត្តរូបនៃរូបកាយព្រោះវា ជានិមិត្តសញ្ញានៃរូបកាយនោះពួកគេប្រាកដជាមានបញ្ហាដោយរឿងដ៏ធំនេះ។ ស្ទើរតែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះយ៉ូហានបានរៀបរាប់ថា សូម្បីតែក្នុងការលំបាក តិចតួចក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រូវបានរួមបញ្ចូលដោយការងឿងឆ្ងល់ដែរ។ ពួក គេប្រកែកគ្នាអំពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងទៅជាព្រះវរបិតា ហើយចោទជា សំណួរមួយអំពីរបៀបដែលទ្រង់នឹងចាកចេញពីលោកិយ ពួកគេមិនយល់ពីអ្វីដែល បាននិយាយអំពីព្រះវរបិតានោះឡើយ ទាល់តែពួកគេនឹងឃើញទ្រង់ [យ៉ូហាន ១៤:៥–៨; ១៦:១៧]។ ដូច្នេះ តើពួកគេអាចត្រៀមខ្លួនយ៉ាងដូចម្តេចដើម្បីជឿ នូវហេតុផលទាំងអស់ដែលបដិសេធ ៖ ព្រះគ្រីស្ទកំពុងអង្គុយនៅតុក្រោមការ ក្រឡេកមើលរបស់ពួកគេ ហើយដោយមើលមិនឃើញត្រូវបានដាក់នៅក្រោមនំបុ័

ងឬ? ដោយបរិភោគនំបុ័ងដោយមិនស្ងាក់ស្ទើរ ពួកគេបញ្ជាក់ការយល់ព្រម
របស់ពួកគេ ។ ចេញពីនេះមក វាគឺជាភស្តុតាងដែលថាពួកគេបានយល់ព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងន័យដូចគ្នានឹងយើងដែរ ហើយវាកើតឡើងចំពោះពួកគេ
ថាឈ្មោះនៃការដែលបានប្រកាសត្រូវបានប្តូរទៅទីសំគាល់ដែលជារឿងដែលមិន
គួរហាក់ដូចជាមិនធម្មតានៅក្នុងពិធីនេះ ។ ដូច្នេះ វាជាការលួងលោមដ៏ប្រាកដ
និងច្បាស់សម្រាប់ពួកសិស្ស ដូចជាវាសម្រាប់យើង ដែលមិនបានបិទបាំងនៅ
ក្នុងប្រស្នាមួយ ។ ហេតុផលតែមួយគត់ដែលនាំឱ្យមានការរុញរាខ្លះពីការបក
ស្រាយរបស់យើងគឺថា ពួកគេត្រូវបានបិទបាំងដោយអក្សរចេញពីសាតាំង
ដូច្នេះពួកគេយល់ឃើញសម្រាប់ខ្លួនពួកគេនូវអាថ៌កំបាំងងងឹត ខណៈដែលការបក
ស្រាយនៃរូបភាពដ៏ទាក់ទាញនេះគឺជាក់ស្តែង ។

ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើយើងទទួចយ៉ាងជាក់លាក់លើពាក្យនេះ
នោះវានឹងជាការមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការនិយាយអំពីនំបុ័ងអ្វីមួយ
ដាច់ដោយឡែកពីអ្វីដែលទ្រង់និយាយអំពីពែង ។ ទ្រង់ហៅរាងកាយជានំបុ័ង; ក៏
ហៅឈាមជាស្រា ។ នេះត្រូវតែជាពាក្យផ្ទួនច្រំដែលៗ ឬការបែងចែកដែលបែង
ចែករាងកាយចេញពីឈាម ។ ពិតប្រាកដណាស់ វានឹងត្រូវបាននិយាយយ៉ាង
ពិតប្រាកដអំពីពែងថា "នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" ដូចជានំបុ័ង ហើយអាច
និយាយបានថា នំបុ័ងគឺជាឈាម ។ ប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយតបថា យើងត្រូវតែ
មើលសម្រាប់គោលបំណងអ្វី ឬប្រើនិមិត្តសញ្ញាដែលត្រូវបានតែងតាំងនោះ ខ្ញុំ
ពិតជាទទួលស្គាល់វា ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ពួកគេនឹងមិនដកខ្លួនចេញដោយ
គ្មានកំហុសឆ្គងក្នុងការអួសទាញភាពមិនសមហេតុផលនេះមកជាមួយនោះទេ
ដែលថានំបុ័ងគឺជាឈាម និងជាស្រា ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំមិនដឹងថាវាអាចមានន័យ

យ៉ាងណានៅពេលដែលពួកគេទទួលស្គាល់ថានំបុ័ងនិងរូបកាយជាវត្ថុផ្សេងគ្នា" ប៉ុន្តែសូមបញ្ជាក់ថា មួយត្រូវបានគេប្រើក្នុងការនិយាយពីមួយទៀតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងមិនបង្ហាញពីតំណាង ដូចជាគេនិយាយថាសម្បៀកបំពាក់គឺខុសពីមនុស្ស ហើយនៅតែត្រូវបានគេហៅថាមនុស្ស ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ប្រៀបបាននឹងជ័យជំនះសម្រាប់ពួកគេ រួមមានការរឹងចចេស និងការប្រមាថ ពួកគេនិយាយថា ដើម្បីស្វែងរកការពន្យល់អំពីពាក្យណាមួយ គឺដើម្បីចោទប្រកាន់ព្រះគ្រីស្ទពីការកុហក ។

ឥឡូវនេះ វានឹងមានភាពងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំក្នុងការវិនិច្ឆ័យថាតើអ្វីជាកំហុសអយុត្តិធម៌ដែលពួកអ្នកចាប់ព្យាង្គទាំងនេះបានធ្វើឲ្យយើងដាក់គំនិតសាមញ្ញជាមួយនឹងគំនិតដែលយើងបង្ខូចពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលយើងពិតជាបានបង្ហាញពីការពិតថាពួកគេបានបំភាន់ និងផ្ចាញ់ផ្ចាល់ ប៉ុន្តែ យើងពន្យល់ពួកគេដោយស្មោះត្រង់ និងត្រឹមត្រូវ ។

24. ការការពារជំទាស់នឹងការបន្ទោសថា ការបកស្រាយរបស់យើងកំណត់ដោយហេតុផល

ប៉ុន្តែការមើលងាយនៃការមិនពិតនេះមិនអាចត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុងបានទេ រហូតទាល់តែការចោទប្រកាន់ផ្សេងទៀតត្រូវបានលុបចោល ។ ពីព្រោះគេអួតថាយើងចងជាប់នឹងហេតុផលរបស់មនុស្ស ដូច្នេះយើងមិនសន្មតថាជាអំណាចនៃព្រះជាជាងការបញ្ជារបស់ធម្មជាតិអនុញ្ញាតនិងកំណត់សុភវិនិច្ឆ័យ ។ ពីការនិយាយបង្កាច់បង្ខូចដ៏អាក្រក់បែបនេះ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់គោលលទ្ធិដែលខ្ញុំបាន

បង្រៀន ដែលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ខ្ញុំមិនវាស់វែងអាថ៌កំបាំងនេះទាំងស្រុង ជាមួយនឹងរង្វាស់នៃហេតុផលរបស់មនុស្ស ឬស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់នៃធម្មជាតិនោះទេ ។ ខ្ញុំសុំសួរអ្នកថាតើវាមកពី physics ដែលយើងបានរៀនថាព្រះគ្រីស្ទចំអែតព្រលឹងរបស់យើងពីស្ថានសួគ៌ជាមួយនឹងសាច់របស់ទ្រង់ឬអត់ ប៉ុន្តែរូបកាយរបស់យើងត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយនំបុ័ងនិងស្រា ។ តើអំណាចនេះធ្វើឲ្យព្រលឹងមកជាសាច់ឈាមពីណា? មនុស្សទាំងអស់នឹងនិយាយថាវាមិនមែនមកពីធម្មជាតិទេ ។ វានឹងលែងជាទីគាប់ចិត្តចំពោះហេតុផលរបស់មនុស្សដែលសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទចូលក្នុងយើងដើម្បីធ្វើជាអាហាររបស់យើង ។ សរុបមក អ្នកណាម្នាក់ដែលបានភ្លក់នូវគោលលទ្ធិរបស់យើង នឹងត្រូវចាប់យកដោយការកោតសរសើរចំពោះអំណាចសម្ងាត់របស់ព្រះ ។

ប៉ុន្តែអ្នកដែលស៊ប់ក្នុងរឿងនេះ បង្ហាញសម្រាប់ខ្លួនពួកគេដូចជាអព្ភូតហេតុនោះ ពេលគេយកទៅឆ្ងាយ ព្រះអង្គក៏បាត់ដោយឫទ្ធានុភាព ។ ជាថ្មីម្តងទៀតខ្ញុំចង់ព្រមានអ្នកអានរបស់ខ្ញុំឱ្យពិចារណាដោយឧស្សាហ៍នូវគោលលទ្ធិរបស់យើង: ថាតើវាអាស្រ័យលើ Commonsense ឬដោយបានឆ្លងកាត់ពិភពលោកនៅលើស្លាបនៃសេចក្តីជំនឿហោះឡើងលើមេឃ ។ យើងនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះមករកយើងទាំងដោយនិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅ និងដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទ្រង់អាចប្រោសព្រលឹងយើងយ៉ាងពិតប្រាកដ ដោយសារធាតុនៃសាច់ និងឈាមរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកណាដែលមិនយល់ថាអព្ភូតហេតុជាច្រើនត្រូវបានសង្ខេបនៅក្នុងពាក្យពីរបីនេះគឺឆោតល្ងង់ណាស់ ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីក្រៅពីធម្មជាតិជាងព្រលឹងដែលគួរខ្ជីជីវិតខាងវិញ្ញាណ និងស្ថានសួគ៌ពីសាច់ឈាមដែលមានដើមកំណើតមកពីផែនដីឡើយគ្មានអ្វីអស្ចារ្យជាងអ្វីដែលបានបំបែក និងដកចេញ

ពីគ្នាទៅវិញទៅមកដោយចន្លោះទាំងមូលរវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយបានទទួលសេចក្តីស្លាប់ ទាំងនេះមិនត្រឹមតែត្រូវភ្ជាប់គ្នានៅចម្ងាយដ៏ឆ្ងាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងរួបរួមគ្នាផងដែរ ដូច្នេះព្រលឹងអាចទទួលបានការចិញ្ចឹមពីសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យមនុស្សអាក្រក់ឈប់បង្កើតសេចក្តីស្អប់មកលើយើងដោយការនិយាយខុសថា ដោយចេតនាទុច្ចរិត យើងនឹងដាក់កម្រិតអំណាចគ្មានព្រំដែនរបស់ព្រះ ដ្បិតត្រង់នេះគេយល់ខុសដោយឆោតល្ងង់ពេក ឬគេនិយាយកុហក ។

សម្រាប់នៅទីនេះ វាមិនមែនជាសំណួរអំពីអ្វីដែលព្រះអាចធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលទ្រង់មានបំណងធ្វើ ។ ឥឡូវនេះ យើងបញ្ជាក់ថា អ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់បានធ្វើហើយ ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើឱ្យដូចជាបងប្អូនរបស់យើងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ លើកលែងតែអំពើបាប [ហេព្រើរ ៤:១៥; cf. ch. ២:១៧] តើនិស្ស័យជាសាច់ឈាមយើងជាអ្វី? តើវាមិនមែនជារបស់ដែលមានខ្នាតថេររបស់វាទេ ដែលដាក់នៅក្នុងកន្លែងមួយ ត្រូវបានប៉ះ និងត្រូវបានមើលឃើញ? ហើយហេតុអ្វីបានជា (ពួកគេនិយាយថា) ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចធ្វើឱ្យសាច់ឈាមដូចគ្នាកាន់កាប់កន្លែងជាច្រើន និងផ្សេងទៀតត្រូវបានផ្ទុកនៅក្នុងទីដែលគ្មានកន្លែង ដើម្បីខ្វះការខ្នាត និងទម្រង់? មនុស្សឆ្កួត ហេតុអ្វីបានជាអ្នកទាមទារអំណាចរបស់ព្រះធ្វើឱ្យរូបសាច់ក្លាយជាសាច់ឈាមក្នុងពេលតែមួយ! ប្រៀបដូចជាអ្នកទទូចឲ្យទ្រង់បង្កើតពន្លឺឲ្យក្លាយជាពន្លឺ និងភាពងងឹតក្នុងពេលតែមួយ! ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងជាពន្លឺទៅជាពន្លឺ; ភាពងងឹត, ទៅជាភាពងងឹត; និងរូបសាច់, ជាសាច់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ កាលណាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ទ្រង់នឹងប្រែសេចក្តីងងឹតទៅជាពន្លឺ ហើយពន្លឺទៅជាងងឹតវិញ ។ ប៉ុន្តែ

នៅពេលដែលអ្នកទាមទារពន្ធ និងភាពងងឹតនោះមិនខុសគ្នាទេ តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វីទៀត ក្រៅពីការបំភ្លៃបទបញ្ជានៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ដូច្នេះត្រូវតែជាសាច់ឈាម វិញ្ញាណ និងវិញ្ញាណ - វត្ថុនីមួយៗនៅក្នុងស្ថានភាព និងលក្ខខណ្ឌដែលព្រះបានបង្កើតវា ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាលក្ខខណ្ឌនៃសាច់ឈាម ដែលវាត្រូវតែរស់នៅនៅកន្លែងជាក់លាក់មួយ ជាមួយនឹងខ្នាត និងទម្រង់របស់វា ។ ជាមួយនឹងលក្ខខណ្ឌនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានយករូបសាច់ ប្រគល់ឱ្យវា ដូចដែល Augustine បញ្ជាក់ ភាពមិនពុករលួយ និងសិរីល្អ និងមិនដកចេញពីនិស្ស័យ និងសេចក្តីពិតរបស់វាឡើយ ។

25. ពាក្យដែលត្រូវការការយល់ដឹង និងការបកស្រាយ

ពួកគេបានឆ្លើយតបថា ពួកគេមានពាក្យដែលព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានត្រូវបានធ្វើឲ្យបានច្បាស់នោះហើយ នោះគឺប្រសិនបើយើងយល់ព្រមឱ្យពួកគេនូវសិទ្ធិក្នុងការបណ្តេញចេញពីព្រះវិហារនូវអំណោយទាននៃការបកស្រាយ [កូរិនថូសទី១ 12:10] ដែលបំភ្លឺដល់ព្រះបន្ទូល ។

ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ពួកគេមានពាក្យនេះ ប៉ុន្តែពាក្យមួយដូចជា Anthropomorphites មានពីមុនមក នៅពេលដែលពួកគេបង្កើតរូបកាយព្រះ ឬដូចជា Marcion និង Manichees នៅពេលដែលពួកគេរៀបចំសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ទាំងស្ថានសួគ៌ ឬ a spectral body ។ ដ្បិតពួកគេបានដកស្រង់អត្ថបទភស្តុតាងថា៖ «អ័មុនដំបូងកើតមកពីដី គឺធ្វើមកពីធូលីដី តែមនុស្សទី២ ជាព្រះអម្ចាស់ដែលចេញមកពីស្ថានសួគ៌វិញ» [កូរិនថូសទី១ ១៥:៤៧]។ ម្តងទៀត៖ «ព្រះគឺទ្រង់បានលះបង់ព្រះអង្គទ្រង់ មកយករូបភាពជាបាវបំរើវិញ

ព្រមទាំងប្រសូតមកមានរូបជាមនុស្សផង» [ភីលីព ២:៧ p] ប៉ុន្តែអ្នក trenchermen ទាំងនេះគិតថាគ្មានអំណាចនៃព្រះទេ លុះត្រាតែសណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយមនុស្សអាក្រក់ដែលប្រឌិតនៅក្នុងខួរក្បាលរបស់ពួកគេ។ នេះជាជាងការរិតត្បិតព្រះ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមសាកល្បងនូវអ្វីដែលទ្រង់អាចធ្វើ។ តើគេសន្និដ្ឋានពីពាក្យអ្វីដែលថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចមើលឃើញនៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែលាក់ខ្លួនដោយមើលមិនឃើញនៅលើផែនដីក្រោមបំណែកនំបុ័ងរាប់មិនអស់? ពួកគេនឹងនិយាយថា ភាពចាំបាច់ទាមទារដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានថ្វាយក្នុងការល្បែងរបស់ទ្រង់។ នោះគឺដោយសារតែពួកគេពេញចិត្តក្នុងការទទួលយកការបរិភោគរូបកាយពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយត្រូវបានយកទៅឆ្ងាយដោយការរើសអើងរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវតែបញ្ចូលភាពបិនប្រសប់នេះប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរទាំងអស់ដែលបានលើកឡើង! ប៉ុន្តែការចោទប្រកាន់ថាយើងបន្តយអំណាចរបស់ព្រះ គឺជាការមិនពិតទាំងស្រុង។ ផ្ទុយទៅវិញ តាមរយៈការបង្រៀនរបស់យើង ការសរសើរខ្ពស់បំផុតត្រូវបានផ្តល់ឱ្យវា។ ប៉ុន្តែពួកគេតែងតែចោទប្រកាន់យើងពីបទបង្ខូចកិត្តិយសរបស់ព្រះ នៅពេលដែលយើងបដិសេធអ្វីដែលពិបាកសម្រាប់ common sense ក្នុងការជឿ ទោះបីជាវាត្រូវបានសន្យាដោយមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ។ ចំពោះរឿងនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយម្តងទៀតនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយនាពេលថ្មីៗនេះថា នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីជំនឿសុភវិនិច្ឆ័យមិនមែនជាទីប្រឹក្សារបស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងភាពស្ងប់ស្ងាត់ traceableness និងវិញ្ញាណនៃភាពរាប់សារ (ដែលយ៉ាកុបបានសរសើរ [យ៉ាកុប 1:21|) យើងទទួលបានគោលលទ្ធិដែលបានផ្តល់ឱ្យពីស្ថានសួគ៌។

ប៉ុន្តែកន្លែងដែលពួកគេធ្វើខុស ខ្ញុំមិនបដិសេធថាយើងធ្វើតាមការសម្របសម្រួលដែលមានប្រយោជន៍នោះទេ ។ ពេលឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា « នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» ពួកគេស្រមៃអំពីអព្ភូតហេតុមួយដែលនៅឆ្ងាយពីគំនិតរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលភាពមិនសមហេតុផលដែលកើតចេញពីការប្រឌិតនេះ ដោយសារតែពួកគេបាន headlong haste ensnared រួចហើយ they plunge into the abyss of God's omnipotence to extinguish by this means the light of truth ។ ហេតុនេះហើយបានកើតឡើងនូវភាពឆ្មើងឆ្មៃដ៏ក្រអឺតក្រទមថា ៖ «យើងមិនចង់ដឹងពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទលាក់ខ្លួនក្រោមនំបុ័ង ដោយស្តប់ចិត្តនឹងពាក្យរបស់ទ្រង់ នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» ។ ការយល់ដឹងអំពីវគ្គនេះ ដូចដែលយើងធ្វើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាំងមូល ។ ហើយយើងក៏មិនមានចិត្តអំនួត និងដោយគ្មានការរើសអើងដោយប្រញាប់ប្រញាល់ចាប់យកអ្វីដែលកើតឡើងដំបូងក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ ផ្ទុយទៅវិញ បន្ទាប់ពីសញ្ជឹងគិតយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ យើងទទួលយកអត្ថន័យដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះប្រទាន ដោយពឹងផ្អែកលើវា យើងមើលទៅចុះពីលើទីខ្ពស់ ទោះជាមានប្រាជ្ញានៅលើផែនដីយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ ពិតមែនហើយ យើងរក្សាគំនិតរបស់យើងជាឈ្លើយថាគេមិនហ៊ានលើកពាក្យតវ៉ាសូម្បីតែមួយម៉ាត់ ហើយបន្ទាបបន្ទោកពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេបះបោរប្រឆាំង ។ពីនេះបានកើតឡើងការពន្យល់របស់យើងអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលសូម្បីតែអ្នកទាំងឡាយណាដែលមានកម្រិតមធ្យមនៅក្នុងបទគម្ពីរបានដឹងពីការប្រើប្រាស់ព្រះគម្ពីរដែលមិនផ្លាស់ប្តូរទៅជារឿងធម្មតាចំពោះពិធីនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយធ្វើតាមគំរូរបស់ ក្រមុំព្រហ្មចារី យើងមិនចាត់ទុកវាថា

ជារឿងខុសច្បាប់សម្រាប់ខ្លួនយើងក្នុងបញ្ហាដ៏លំបាកមួយក្នុងការសាកសួរថាតើវា
អាចកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេចនោះទេ [លូកា 1:34] ។

26. រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគង់នៅស្ថានសួគ៌

ប៉ុន្តែដោយសារតែគ្មានអ្វីនឹងមានប្រសិទ្ធភាពជាងដើម្បីពង្រឹងជំនឿរបស់ pious
ជាងការបានរៀនថា គោលលទ្ធិដែលយើងបានដាក់ចេញនោះ ត្រូវបានទាញ
ចេញពីព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយអាស្រ័យទៅលើសិទ្ធិអំណាចរបស់វា
នោះខ្ញុំក៏នឹងធ្វើឱ្យមានភាពសាមញ្ញផងដែរ សង្ខេបដូចដែលខ្ញុំមិនអាច
Aristotle បាន ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្រៀនថា រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាំង
ពីពេលទ្រង់រស់ឡើងវិញមានកំណត់ ហើយត្រូវបានផ្ទុកនៅក្នុងស្ថានសួគ៌រហូត
ដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ [cf. កិច្ចការ ៣:២១] ។ ខ្ញុំក៏មិនបានដឹងដែរថា ពួកគេ
គេចវេសពីវគ្គទាំងនោះ ដែលត្រូវបានដកស្រង់ជាភស្តុតាងនៃរឿងនេះ ។ នៅ
ពេលណាដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងចាកចេញ [យ៉ូហាន ១៤:១២,
២៨; ១៦:៧] ដោយបោះបង់ពិភពលោក [យ៉ូហាន ១៦:២៨] ពួកគេឆ្លើយថា
ការចាកចេញនេះមិនមានអ្វីក្រៅពីការផ្លាស់ប្តូរនៃស្ថានភាពរមែងស្លាប់នោះទេ ។
ប៉ុន្តែ យោងតាមការវែកញែកបែបនេះ ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចជំនួសព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធដើម្បីផ្តត់ផ្តង់ដូចពួកគេបាននិយាយថា ភាពខ្វះខាតនៃអវត្តមានរបស់ទ្រង់
ដោយឃើញថាព្រះវិញ្ញាណមិនបានជំនួសទ្រង់ឡើយ ហើយព្រះគ្រីស្ទក៏មិន
យាងចុះមកពីសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ម្តងទៀត ដើម្បីមានស្ថានភាពនៃជីវិតរមែង
ស្លាប់ឡើងវិញដែរ ។ ប្រាកដណាស់ ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណ និងការយាង
ឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺផ្ទុយស្រឡះ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចគង់នៅជាមួយ
នឹងយើងតាមសាច់ឈាម ដូចគ្នានឹងទ្រង់ចាត់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់មកដែរ ។

ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ទ្រង់នឹងមិននៅក្នុងលោកីយ៍ជាមួយសិស្សរបស់ទ្រង់ជាដរាបឡើយ [ម៉ាថាយ ២៦:១១; យ៉ូហាន ១២:៨] ។ វាហាក់ដូចជាពួកគេបានលុបចោលពាក្យសម្តីនេះយ៉ាងរៀបរយ ហាក់ដូចជាព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់តែមានន័យថា ទ្រង់នឹងមិនតែងតែក្រីក្រ និងគួរឱ្យអាណិត ឬស្ថិតនៅក្រោមតម្រូវការចាំបាច់នៃជីវិតដ៏ខ្លីនេះ ។ ប៉ុន្តែបរិបទនៃវគ្គនេះស្រែកដោយចំហប្រឆាំងនឹងការនេះ ព្រោះវាមិនមែនជាសំណួរនៃភាពខ្វះខាត និងភាពក្រីក្រ ឬស្ថានភាពដ៏លំបាកនៃជីវិតនៅលើផែនដី ។ ប៉ុន្តែការថ្វាយបង្គំនិងកិត្តិយស ។ តែកាលពួកសិស្សទ្រង់ឃើញ គេក៏នឹកតូចចិត្ត ហើយនិយាយថា ធ្វើបង្ខាតដូច្នេះតើមានប្រយោជន៍អ្វី ដ្បិតប្រេងនេះនឹងលក់បានប្រាក់ជាច្រើន ដើម្បីនឹងចែកឲ្យដល់មនុស្សក្រីក្រ តែព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជ្រាប ហើយក៏មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា ហេតុអ្វីបានជាបង្អាក់ដល់ចិត្តនាងដូច្នេះ ដ្បិតនាងបានធ្វើការល្អដល់ខ្ញុំណាស់ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមានពួកអ្នកក្រនៅជាមួយជាដរាប តែខ្ញុំមិននៅជាមួយជាដរាបទេ [ម៉ាថាយ ២៦:៨-១១] ។

ហើយ Augustine បានពន្យល់វាតាមរបៀបដូចគ្នា ដោយពាក្យមិនច្បាស់តិចបំផុតថា "នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលថា អ្នកនឹងមិនមានខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកជានិច្ចទេ ទ្រង់កំពុងនិយាយអំពីវត្តមានរបស់រូបកាយ សម្រាប់ទាក់ទងនឹងភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។ ការផ្តល់អំណោយដល់ព្រះគុណដែលមិនចេះរីងស្ងួត និងមើលមិនឃើញរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានបំពេញនូវអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា 'ខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃដែរ ដរាបដល់បំផុតកល្ប' [ម៉ាថាយ 28:20, Vg.] ។ ប៉ុន្តែទាក់ទងនឹងសាច់ឈាមដែលព្រះបន្ទូលបានសន្មតថា ការពិតដែលថាទ្រង់បានកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារី ការពិតដែលថាទ្រូវត្រូវ

បានជនជាតិយូដាចាប់ បានចងនៅលើដើមឈើ យកចុះពីឈើឆ្កាង រុំដោយក្រណាត់ទេសឯកដាក់ក្នុង ផ្នូរដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ - អ្នកនឹងមិនតែងតែមានខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកទេ។ ហេតុអ្វី? ដោយសារតែព្រះកាយទ្រង់បានរួមរស់ជាមួយពួកសិស្សអស់រយៈពេល៤០ថ្ងៃ ពេលដែលគេទៅជាមួយទ្រង់ដោយឃើញតែមិនបានតាម នោះទ្រង់ក៏ឡើងទៅ [កិច្ចការ ១:៣,៩]។ 'ទ្រង់មិននៅទីនេះទេ [ម៉ាកុស 16:6, Vg.]: ទ្រង់បានអង្គុយនៅទីនោះនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះបិតា [ម៉ាកុស 16:19] ។ ប៉ុន្តែទ្រង់គង់នៅទីនេះហើយ ដ្បិតវត្តមាននៃព្រះចេស្តាទ្រង់មិនបានទៅទេ [ហេព្រើរ ១:៣]។ តាមរយៈវត្តមាននៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ យើងមានព្រះគ្រីស្ទជានិច្ច។ ប៉ុន្តែបើតាមការពិតនៃសាច់ឈាមវាត្រូវបាននិយាយថា ‹អ្នកនឹងមិនមានខ្ញុំរហូតទេ› [ម៉ាថាយ. ២៦:១១]។ ដ្បិតក្រុមជំនុំបានទទួលទ្រង់តាមវត្តមាននៃសាច់ឈាមតែប៉ុន្មានថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ឥឡូវនេះ បានកាន់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមិនឃើញទ្រង់នឹងភ្នែកទេ»។ នៅទីនេះ (ដើម្បីកត់សម្គាល់ដោយសង្ខេប) Augustine មានយល់ពីព្រះគ្រីស្ទដែលមានវត្តមានក្នុងចំណោមពួកយើងតាមបីវិធីគឺ: អំណាច, ការការពារ, និងនៅក្នុងព្រះគុណដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន នៅក្រោមព្រះគុណ ខ្ញុំរួមបញ្ចូលការរួបរួមដ៏អស្ចារ្យនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ និងផ្តល់ដោយឈាម យើងយល់ថាវាកើតឡើងដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនមែនដោយការបញ្ឆោតថាការដាក់បញ្ចូលរូបកាយខ្លួនឯងនៅក្រោមធាតុនោះទេ។ ពិតណាស់ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់មានសាច់ និងឆ្អឹង ដែលអាចទទួលអារម្មណ៍ និងមើលឃើញ [យ៉ូហាន 20:27] ។

ម្យ៉ាងទៀត "ការចាកចេញ" និង "ការឡើង" មិនមែនជាសញ្ញាបង្ហាញពីការលើកឡើង និងការចាកចេញនោះទេ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅធ្វើនូវអ្វីដែលពាក្យចែង ដូច្នេះ តើយើងអាចនឹងមាននរណាម្នាក់និយាយថា ចាជាក់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទជាតំបន់ជាក់លាក់នៃស្ថានសួគ៌ឬ? ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លើយតបជាមួយ Augustine ថា នេះគឺជាសំណួរដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ និងហួសហេតុពេក។ សម្រាប់ពួកយើង វាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជឿថាទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ។

27. អត្ថន័យនៃការលើកឡើងចំពោះសំណួរខាងលើ

ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាយើងនិយាយពាក្យ "លើកឡើង" ញឹកញាប់ម្ល៉េះ? តើវាមិនមានន័យថាផ្លាស់ទីពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយទេឬ? ពួកគេបដិសេធរឿងនេះ៖ យោងទៅតាមពួកគេ កម្ពស់បង្ហាញតែភាពរុងរឿងនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែតើការលើកឡើងទៅឋានសួគ៌មានលក្ខណៈយ៉ាងណា? តើព្រះអង្គមិនបានលើកឡើងនៅចំពោះមុខពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គទេឬ? តើអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិនបញ្ជាក់ច្បាស់ថាទ្រង់ត្រូវបានទទួលទៅស្ថានសួគ៌ទេឬ [កិច្ចការ ១:៩; ម៉ាកុស ១៦:១៩; លូកា ២៤:៥១]? Sophists ដ៏ឆ្លាតវៃទាំងនេះបានឆ្លើយតបថាទ្រង់ត្រូវបានគេដកចេញពីការមើលឃើញរបស់ពួកគេនៅក្នុងពពកដើម្បីឱ្យអ្នកជឿអាចរៀនថាទ្រង់នឹងមិនអាចមើលឃើញនៅពេលក្រោយនៅក្នុងពិភពលោក ។ ដើម្បីឱ្យយើងប្រាកដអំពីវត្តមានរបស់ទ្រង់ដែលមើលមិនឃើញ ទ្រង់មិនគួរបាត់ខ្លួនមួយភ្លែតទេ ឬពពកមិនគួរបាំងទ្រង់មុនពេលទ្រង់ផ្លាស់ទីនោះទេ! ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទ្រង់បានឡើងនៅលើអាកាស ហើយដោយពពកនៅក្រោមទ្រង់ [កិច្ចការ 1:9] បង្រៀនយើងថាទ្រង់មិនត្រូវបានស្វែងរកនៅលើផែនដីទៀតទេ យើងសន្និដ្ឋានដោយទុកចិត្តថាទីលំនៅរបស់ទ្រង់ឥឡូវនេះនៅស្ថានសួគ៌ ដូចប៉ុល ក៏

ប្រកាសដែរ ហើយស្នើឲ្យយើងរកមើលទ្រង់ពីស្ថានសួគ៌ [ភីលីព ៣:២០] ហេតុនេះហើយបានជាទេវតាព្រមានពួកសិស្សថាពួកគេសម្លឹងឆ្ពោះទៅស្ថានសួគ៌ដោយឥតប្រយោជន៍ នោះទេ ព្រោះព្រះយេស៊ូវដែលត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌នឹងយាងមក ដូចដែលពួកគេបានឃើញទ្រង់យាងឡើងដែរ [កិច្ចការ ១:១១] ។

នៅទីនេះផងដែរ ខ្ញាំងសត្រូវនៃលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ងាកទៅរកអ្វីដែលហាក់ដូចជាពួកគេផ្លាស់ប្តូរដ៏ឆ្ងាតវៃ៖ ថាទ្រង់មិនដែលចាកចេញពីផែនដីទេ ប៉ុន្តែនៅតែមើលមិនឃើញក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកនឹងមកក្នុងទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញ ។ ដូចជាទេវតានៅទីនោះបង្ហាញវត្តមានទ្វេដង ហើយមិនគ្រាន់តែធ្វើឱ្យពួកសិស្សធ្វើជាសាក្សីនៃការឡើងទៅឋានសួគ៌ទេ នោះគ្មានការសង្ស័យទេ! វាគឺដូចជាពួកគេបាននិយាយថា: បានទទួលចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌នៅក្នុងការមើលឃើញរបស់អ្នក, ទ្រង់បានទាមទារចក្រភពស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់; វានៅតែមានសម្រាប់អ្នកដោយអត់ធ្មត់ដើម្បីរង់ចាំរហូតដល់ទ្រង់មកម្តងទៀតជាចៅក្រមនៃពិភពលោក ។ ដ្បិតឥឡូវនេះ ទ្រង់បានចូលទៅស្ថានសួគ៌ហើយ មិនមែនដើម្បីកាន់កាប់ដោយខ្លួនឯងទេ គឺដើម្បីប្រមូលអ្នក និងមនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់មកជាមួយនឹងទ្រង់ ។

28. អំណះអំណាងរបស់ Augustine

ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីអ្នកការពារនៃលទ្ធិខុសឆ្គងនេះមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការបង្ហាញវាដោយមានការយល់ព្រមពីអ្នកនិពន្ធបុរាណ និងជាពិសេសអំពី Augustine ខ្ញុំនឹងលើកឡើងនូវពាក្យមួយចំនួនអំពីរបៀបដែលពួកគេប៉ុនប៉ងនេះដោយអចេតនា ។ ពីព្រោះភស្តុតាងរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រមូលពីអ្នកចេះដឹងនិងអ្នកគោរព

ព្រះដូច្នេះ ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើអ្វីដែលបានធ្វើរួចទៅហើយទេ ៖ ចូរឲ្យអ្នកណាដែលចង់រករបស់នោះ រកពីការសិក្សាពី របស់គេចុះ ។ ខ្ញុំនឹងមិនប្រមូលផ្តុំ - សូម្បីតែចេញពី Augustine - អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហានេះ; ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងពេញចិត្តក្នុងការបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់មួយចំនួនថាទ្រង់គឺទាំងអស់ និងមិនស្តីបន្ទោសចំពោះសត្រូវរបស់យើង ធ្វើពុតថាគំនិតនេះកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅក្នុងស្បៃវរៅរបស់ទ្រង់ដែលថានៅក្នុងការល្បែងនេះត្រូវបានចែកចាយដោយសាច់ និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាជនរងគ្រោះដែលបានលះបង់ម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ដែលបានជាប់នៅលើឈើឆ្កាង ។ នេះគឺជាការមិនសមហេតុផល; ដ្បិតទ្រង់ក៏ហៅវាថាជាពិធីបុណ្យ [«អរព្រះគុណ»] ឬពិធីនៃរូបកាយ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់ស្វែងរកក្នុងវិធីវែងឆ្ងាយនូវអត្ថន័យដែលទ្រង់ប្រើពាក្យ "សាច់" និង "ឈាម" ចាប់តាំងពីទ្រង់ពន្យល់ ដោយនិយាយថាពិធីយកឈ្មោះរបស់ពួកគេពីភាពស្រដៀងគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលពួកគេតំណាងឲ្យ ។ អាស្រ័យហេតុនោះ ក្នុងន័យជាក់លាក់មួយ ពិធីនៃរូបកាយ គឺរូបកាយ ។ វគ្គដែលធ្លាប់ស្គាល់មួយទៀតយល់ស្របនឹងការនេះថា ៖ «ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការមានបន្ទូលថា « នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ កាលដែលទ្រង់បានប្រទានទីសម្គាល់» ។ ប៉ុន្តែ Augustine ពួកគេជំទាស់ម្តងទៀត ដោយសរសេរយ៉ាងច្បាស់ថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ចុះមកផែនដី ហើយចូលទៅក្នុងមាត់ ។ ដើម្បីឲ្យប្រាកដ គាត់ធ្វើដូច្នេះក្នុងន័យដូចគ្នាដែលគាត់ប្រកាសថាអស់ហើយ ព្រោះគាត់រួមគ្នាទាំងពីរ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់គាត់ថាបន្ទាប់ពីការបញ្ចប់អាថ៌កំបាំងនំបុ័ងត្រូវបានប្រើប្រាស់មិនផ្តុយនឹងរឿងនេះទេ ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយមុននេះបន្តិចថា "ដោយសារតែរឿងទាំងនេះត្រូវបានដឹងដល់មនុស្សនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបាន

ធ្វើតាមរយៈមនុស្សនោះពួកគេអាចត្រូវបានគោរពថាជារបស់បរិសុទ្ធប៉ុន្តែមិនដូចជាអព្ភូតហេតុ" ។ ហើយអ្វីដែលខ្ទាំងសត្រូវរបស់យើងស្រើបស្រាលពេកក៏សមរម្យសម្រាប់ខ្លួនគេដែរ គឺមានគោលបំណងដូចគ្នា ៖ ថាព្រះគ្រីស្ទតាមរបៀបមួយបានអធ្យុកនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់បានបង្ហាញនំបុ័ងអាថ៌កំបាំងដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ។ ដោយការបញ្ចូលគុណនាមនៃភាពដូចគ្នា Augustine បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាទ្រង់មិនមែនពិតជាឬពិតជាត្រូវបានគេរុំព័ទ្ធក្រោមនំបុ័ងទេ ។ គ្មានឆ្ងល់ទេ! សម្រាប់គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតជំទាស់ដោយបើកចំហថារូបកាយប្រសិនបើត្រូវបានដកហូតទីតាំងនៅក្នុងលំហនឹងមិននៅគ្រប់ទីកន្លែងទេ ។ ហើយដោយសារតែពួកគេនឹងមិននៅកន្លែងណានោះពួកគេនឹងមិនមានជាដាច់ខាត ។ វាជាការលេងសើចមួយដែលនៅទីនោះ Augustine មិនបានដោះស្រាយជាមួយនឹងការល្បែង ដែលព្រះបានប្រើអំណាចពិសេសនោះទេ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលមានសំណួរមួយបានលើកឡើងអំពីសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មនុស្សបរិសុទ្ធបានឆ្លើយដោយចេតនាថា: «ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ភាពអមតៈដល់សាច់ឈាមរបស់គេ ប៉ុន្តែមិនបានដកនិស្ស័យចេញពីវាទេ ។ យើងមិនគួរគិតថាវាសាយភាយគ្រប់ទីកន្លែងតាមរូបកាយនេះទេ ត្បិតយើងគួរប្រយ័ត្នក្រែងយើងបញ្ជាក់អំពីភាពជាព្រះនៃមនុស្សនោះថា យើងដកការពិតនៃរូបកាយវាចេញ ។ ហើយមិនធ្វើតាមថាអ្វីដែលនៅក្នុងព្រះត្រូវតែមាននៅគ្រប់ទីកន្លែងដូចជាព្រះ ។ ហេតុផលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យឆាប់ៗនេះ: "សម្រាប់មនុស្សម្នាក់គឺជាព្រះផងនិងមនុស្សផងហើយទាំងពីរគឺជាព្រះគ្រីស្ទតែមួយ: នៅគ្រប់ទីកន្លែងតាមរយៈការពិតដែលថាទ្រង់គឺជាព្រះ; នៅស្ថានសួគ៌តាមរយៈការពិតដែលថាទ្រង់គឺជារូបសាច់" ។ តើវាល្ងង់ប៉ុណ្ណាទៅ លើកលែងតែរឿងអាថ៌កំបាំងនៃពិធី

ល្បែងព្រះអម្ចាស់ ដែលជារឿងមួយដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងមានទម្ងន់ ប្រសិនបើនៅក្នុងនោះមានអ្វីដែលផ្ទុយនឹងគោលលទ្ធិដែលគាត់កំពុងពិភាក្សានោះ? ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់អានដោយយកចិត្តទុកដាក់នូវអ្វីដែលបន្ត បន្ទាប់បន្តិច នោះគាត់នឹងឃើញថា ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ក៏ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្រោមគោលលទ្ធិទូទៅនោះ ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបុត្រាបង្កើតតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបុត្រមនុស្សក៏គង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងដូចព្រះជាម្ចាស់ដែរ ។ ថាទ្រង់ជាព្រះដែលគង់នៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះ (នោះគឺនៅក្នុងក្រុមជំនុំ) និងនៅកន្លែងខ្លះនៅស្ថានសួគ៌ដោយហេតុផលនៃការរាស់វែងនៃរូបកាយពិតរបស់ទ្រង់ ។ យើងឃើញពីរបៀបដើម្បីបង្រួបបង្រួមព្រះគ្រីស្ទជាមួយក្រុមជំនុំ ព្រះមិនដករូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទចេញពីស្ថានសួគ៌ទេ ។ នេះប្រាកដជាជាករណីដែលរាងកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអាហារពិតប្រាកដសម្រាប់យើង លុះត្រាតែរុំនៅក្រោមនំបុ័ង ។

នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដោយពន្យល់ពីរបៀបដែលអ្នកជឿតឡូវនេះមានព្រះគ្រីស្ទ Augustine និយាយថា "អ្នកមានព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈសញ្ញានៃឈើឆ្កាង តាមរយៈពិធីនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក តាមរយៈអាហារ និងទឹកនៃអាសនៈ" ។ ខ្ញុំមិនពិភាក្សាអំពីរបៀបដែលគាត់គិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវពិធីអបិយជំនឿក្នុងចំណោមនិមិត្តសញ្ញានៃវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ប្រៀបធៀបវត្តមានរបស់សាច់ឈាមទៅនឹងទីសំគាល់នៃឈើឆ្កាង គាត់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាគាត់មិនបានកើតមកពីព្រះគ្រីស្ទដែលមានរូបកាយពីរទេ ដូច្នេះអ្នកដែលអង្គុយមើលឃើញនៅស្ថានសួគ៌អាចលាក់កំបាំងនៅក្រោមនំបុ័ង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើត្រូវការការពន្យល់កាន់តែច្បាស់ គាត់បន្ថែមភ្លាមៗថា «ចំពោះវត្តមាននៃសិរីល្អ

យើងតែងតែមានព្រះគ្រីស្ទ ហើយចំពោះវត្តមាននៃសាច់ឈាម វាបាននិយាយត្រឹមត្រូវហើយ នោះអ្នកនឹងមិនមានខ្ញុំជានិច្ចឡើយ» ។ [ម៉ាថាយ ២៦:១១, cf. vg.]

ពួកគេតបវិញថាគាត់បានបន្ថែមភ្លាមថា ៖ ចំពោះព្រះគុណដែលមិនអាចមើលឃើញបាន ហើយអ្វីដែលទ្រង់បានមានប្រសាសន៍នឹងបានសម្រេច ៖ ‹ខ្ញុំនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃដែរ ដរាបដល់បំផុត[ម៉ាថាយ ២៨:២០] ។ នេះពួកគេមិនទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ព្រោះវាត្រូវបានដាក់កម្រិតចំពោះភាពអស្ចារ្យ ដែលតែងតែប្រឆាំងនឹងរូបកាយ ហើយសាច់ឈាមត្រូវបានសម្គាល់យ៉ាងច្បាស់ពីព្រះគុណ និងអំណាច ។ វត្តមានរូបកាយពីពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ដើម្បីនៅជាមួយពួកគេនៅក្នុងវត្តមានខាងវិញ្ញាណ នៅទីនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាទ្រង់បានញែកខ្លឹមសារនៃសាច់ឈាមចេញពីព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណ ដោយយើងចូលរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ទោះបីជាយើងត្រូវបានបំបែកចេញពីទ្រង់ដោយចម្ងាយដ៏ច្រើនក្នុងលំហ ។ គាត់តែងតែប្រើប្រភេទនៃការបញ្ចេញមតិដូចពេលដែលគាត់និយាយថា ៖ «ទ្រង់នឹងមកឯមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ម្តងទៀតក្នុងវត្តមានរូបកាយរបស់ទ្រង់ផងដែរ យោងទៅតាមច្បាប់នៃគោលជំនឿ និងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ដ្បិតនៅក្នុងវត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏ត្រូវមកឯពួកគេ ហើយត្រូវនៅជាមួយនឹងពួកជំនុំទាំងអស់ក្នុងលោកិយនេះ រហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃយុគសម័យនោះ [ម៉ាថាយ. ២៨:២0; cf. យ៉ូហាន ១៧:១២] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ សុន្ទរកថានេះគឺសំដៅទៅកាន់អ្នកជឿដែលព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមសង្គ្រោះក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់ ហើយអ្នកដែលទ្រង់នឹងមានវត្តមានខាងរូបកាយត្រូវចាកចេញ ដើម្បីទ្រង់អាចសង្គ្រោះពួកគេនៅក្នុងវត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាមួយ

នឹងព្រះវរបិតា ។ ដើម្បីយល់ពី "រាងកាយ" សម្រាប់ "អាចមើលឃើញ" វត្តមានគឺជាការ quibble មួយចាប់តាំងពីទ្រង់ផ្ទុយពីរាងកាយទៅនឹងអំណាចជាព្រះ ។ ហើយបន្ថែមថា «ដើម្បីសង្គ្រោះជាមួយព្រះវរបិតា» Augustine បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាទ្រង់បានបង្ហូរព្រះគុណរបស់ទ្រង់ពីស្ថានសួគ៌តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណមកលើយើង ។

29. នៅលើការពិតនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ចាប់តាំងពីពួកគេដាក់ទំនុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុង subterfuge នៃវត្តមានមើលមិនឃើញនេះ, មក, អនុញ្ញាតឱ្យយើងមើលថាតើពួកគេលាក់ខ្លួននៅក្នុងវា ។

ទីមួយ ពួកគេមិនអាចបង្ហាញព្យាង្គពីបទគម្ពីរដែលបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទមិនអាចមើលឃើញបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេយកអ្វីដែលមនុស្សមិនល្អនឹងផ្តល់ឱ្យពួកគេជាការពិត ដែលថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចត្រូវបានប្រទានក្នុងពិធីលៀងបានទេ លុះត្រាតែលាក់នៅក្រោមរបាំងនៃនំប៉័ង ។ ហើយនេះគឺជាចំណុចសំខាន់នៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាមួយយើង - រហូតមកដល់ពេលនេះគឺមកពីការទទួលបានកន្លែងនៃគោលការណ៍មួយ! ហើយខណៈពេលដែលពួកគេអធិស្ឋានតាមរបៀបនេះ ពួកគេត្រូវបានបង្ខំឱ្យធ្វើឱ្យរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទកើនឡើងទ្វេដងយោងទៅតាមពួកគេ វាអាចមើលឃើញនៅក្នុងខ្លួនវានៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិធីលៀងមើលមិនឃើញដោយរបៀបពិសេសនៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។ ប៉ុន្តែតើការរួបរួមគ្នាយ៉ាងល្អយ៉ាងណានោះ គឺងាយស្រួលក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ទាំងពីវគ្គបទគម្ពីរផ្សេងៗ និងពីទីបន្ទាល់របស់ពេត្រុស ។ ពេត្រុសនិយាយថា ដែលស្ថានសួគ៌ត្រូវទទួល ដរាបដល់គ្រាតាំងរបស់ទាំងអស់ឡើងវិញ [កិច្ចការ ៣:២១] ។

មនុស្សទាំងនេះបង្រៀនថាទ្រង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងលំហ ប៉ុន្តែគ្មានទម្រង់ ។ ពួកគេជំទាស់ថាវាជាការខុសឆ្គងចំពោះធម្មជាតិនៃរូបកាយដ៏រុងរឿងដែលចុះចូលនឹងច្បាប់នៃធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែចម្លើយនេះអួសទាញជាមួយនឹងគំនិតឆ្គួត ៗ នៃ Servetus (មនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់ពិតជាស្អប់ខ្ពើម) ថារូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលេបដោយភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំមិននិយាយថាពួកគេពិតដូច្នេះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើដើម្បីបំពេញអ្វីៗទាំងអស់តាមរបៀបដែលមើលមិនឃើញត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងអំណោយទាននៃរូបកាយដ៏រុងរឿងនោះវាច្បាស់ណាស់ថាសារធាតុនៃរាងកាយត្រូវបានលុបចោលហើយថាមិនមានភាពខុសគ្នារវាងព្រះនិងនិស្ស័យរបស់មនុស្សទេ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានច្រើនទម្រង់ ហើយប្រែប្រួលដែលវាបង្ហាញខ្លួនឯងនៅកន្លែងមួយ ប៉ុន្តែមើលមិនឃើញនៅក្នុងកន្លែងមួយទៀត តើនិស្ស័យនៃរូបកាយដែលមាននៅក្នុងវិមាត្ររបស់វា និងនៅឯណាទៅដែលការរួបរួមរបស់វា? Tertullian កាន់តែត្រឹមត្រូវជាងនេះទៅទៀត ថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពិត និងធម្មជាតិ ចាប់តាំងពីនៅក្នុងពិធីនៃពិធីល្បែងនេះ រូបរបស់វាត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ជាការសន្យា និងការធានានៃជីវិតខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទប្រាកដជាមានបន្ទូលអំពីរូបកាយដ៏រុងរឿងថា «មើលហើយពាល់ចុះ ដ្បិតវិញ្ញាណគ្មានសាច់និងឆ្អឹងឡើយ» (លូកា ២៤:៣៩, cf. Vg.] ។ សង្កេតមើលថាការពិតនៃសាច់ឈាមត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយបបូរមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ពីព្រោះទ្រង់អាចប៉ះ និងមើលឃើញ ។ យករបស់ទាំងនេះចេញ ហើយសាច់ឈាមលែងមានទៀតហើយ ។ ពួកគេតែងតែជ្រកកោនក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានរៀបចំសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ដូច្នេះ

ដើម្បីទទួលយកនូវអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសជាដាច់ខាត ថាអ្វីដែលទ្រង់ចង់បញ្ជាក់ អាចមានតម្លៃក្នុងចំណោមពួកយើងដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ ទ្រង់បង្ហាញអង្គទ្រង់ថាគ្មានទស្សនីយភាពទេ ព្រោះទ្រង់ឃើញនៅក្នុងសាច់ឈាមទ្រង់ ។ យករបស់ដែលទ្រង់អះអាងថាត្រឹមត្រូវទៅនឹងភាពចាស់ទុំនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ ។ តើនិយមន័យថ្មីនៃរូបកាយនឹងត្រូវបង្កើតឡើងឬ?

ឥឡូវនេះ ទោះក្នុងទិសដៅណាក៏ដោយ ដែលពួកគេអាចគេចផុត គ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាដ៏ក្លែងបន្លំរបស់ពួកគេគ្មានកន្លែងណានៅក្នុងវគ្គនោះរបស់ប៉ុលជាកន្លែងដែលគាត់និយាយថា « យើងកំពុងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះពីស្ថានសួគ៌ ... ដែលនឹងផ្លាស់ប្រែរូបកាយដ៏ទាបរបស់យើងឲ្យដូចជារូបកាយដ៏រុងរឿងរបស់ទ្រង់ » ភីលីព ៣:២០-២១] ។ ដ្បិតយើងមិនគួរសង្ឃឹមនឹងការអនុលោមតាមលក្ខណៈសម្បត្តិដែលគេភ្ជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទឡើយ គឺថាមនុស្សគ្រប់គ្នាគួរមានរូបកាយដែលមើលមិនឃើញ ហើយគ្មានដែនកំណត់ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនអាចរកឃើញនរណាម្នាក់ដែលល្ងង់ខ្លៅគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជឿជាក់លើភាពមិនសមហេតុផលដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ។ ដូច្នេះ ចូរកុំឲ្យគេចាត់ទុកទ្រព្យសម្បត្តិនេះជារូបកាយដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ថាវានៅកន្លែងជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយ ហើយមិនកាន់ក្នុងចន្លោះណាមួយឡើយនិយាយឱ្យខ្លី អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបដិសេធការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម ឬផ្តល់ឱ្យថាព្រះគ្រីស្ទដែលពាក់ដោយសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ មិនបានបំបាត់សាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែនោះ ចាប់តាំងពីយើងត្រូវរស់ឡើងវិញរួមគ្នាជាមួយទ្រង់ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យយើងជាដៃគូ និងដៃគូនៃសិរីល្អដូចគ្នានេះនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើងផ្ទាល់ ។ តើអ្វីដែលបទគម្ពីរទាំងអស់បង្រៀនច្បាស់ជាងព្រះគ្រីស្ទនោះ គឺនៅពេលដែលទ្រង់បានយកជាសាច់ឈាមពិតដូចជាយើង នៅពេល

ដែលទ្រង់បានកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារី ហើយបានរងទុក្ខនៅក្នុងសាច់ឈាមពិតរបស់យើង នៅពេលដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងពេញចិត្ត ដូច្នេះក៏បានទទួលសាច់ឈាមពិតដូចគ្នានៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយ យាងឡើងដល់ឋានសួគ៌? ដ្បិតយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមនេះអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់យើង និងការឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌៖ ថាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ ហើយបានយាងឡើង ហើយដូចដែល Tertullian បាននិយាយថា បានផ្តល់ការធានានៃការរស់ឡើងវិញរបស់យើងជាមួយនឹងទ្រង់ទៅស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែតើសេចក្តីសង្ឃឹមនោះនឹងទន់ខ្សោយ និងផុយស្រួយយ៉ាងណា បើសាច់ឈាមនៃយើងនេះមិនបានរស់ឡើងវិញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយមិនបានចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ទេ! ប៉ុន្តែវាគឺជាលក្ខណៈពិតនៃរូបកាយដែលត្រូវផ្ទុកនៅក្នុងលំហ ដើម្បីឱ្យមានវិមាត្រ និងរូបរាងរបស់វាផ្ទាល់ ។ អញ្ចឹងហើយ ជាមួយរឿងប្រឌិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅនេះ ដែលធ្វើឲ្យចិត្តមនុស្ស និងព្រះគ្រីស្ទទៅជានំបុ័ង! តើវត្តមានដែលលាក់នៅក្រោមនំបុ័ងក្នុងគោលបំណងអ្វី ប្រសិនបើមិនមែនថាអ្នកដែលចង់ឱ្យព្រះគ្រីស្ទបានចូលរួមជាមួយពួកគេនោះអាចបញ្ឈប់និមិត្តសញ្ញានេះបានទេ? ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានសព្វព្រះហឫទ័យឱ្យយើងមិនត្រឹមតែដកក្នុងភ្នែករបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគ្រប់វិញ្ញាណរបស់យើងចេញពីផែនដី ដោយហាមស្ត្រីមិនឱ្យប៉ះទ្រង់ រហូតដល់ទ្រង់បានឡើងទៅកាន់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 20:17] ។ នៅពេលដែលទ្រង់ឃើញម៉ារៀកំពុងប្រញាប់ប្រញាល់ដោយការគោរពដោយស្មោះស្ម័គ្រ និងខ្នះខ្នែងដើម្បីថើបជើងរបស់ទ្រង់ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនពេញចិត្ត និងហាមឃាត់ការប៉ះនេះរហូតដល់ទ្រង់ត្រូវបានទទួលទៅស្ថានសួគ៌? គ្មានហេតុផលអ្វីផ្សេងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ចង់ទៅទីនោះតែម្នាក់ឯង ។ ការជំទាស់របស់ពួកគេដែលថាទ្រង់ត្រូវបានឃើញដោយស្មៃ

ផាន [កិច្ចការ ៧:៥៥] ត្រូវបានឆ្លើយយ៉ាងងាយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគ្រីស្ទមិនចាំបាច់ផ្លាស់ប្តូរទីតាំងរបស់ទ្រង់ទេ ព្រោះទ្រង់អាចឲ្យភ្នែកអ្នកបម្រើទ្រង់ឃើញច្បាស់ដើម្បីទម្លុះមេឃ ។ ដូចគ្នាដែលប៉ុលបាននិយាយដែរ [កិច្ចការ 9: 4] ។

ពួកគេជំទាស់ថាព្រះគ្រីស្ទបានយាងចេញពីផ្នូរបិទជិត [ម៉ាថាយ 28:6] ហើយបានចូលទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់តាមទ្វារបិទជិត [យ៉ូហាន ២០:១៩] ។ នេះមិនផ្តល់ការគាំទ្របន្ថែមទៀតចំពោះកំហុសរបស់ពួកគេទេ ។ ដ្បិតដូចជាទឹក ដូចជាផ្លូវដ៏រឹងមាំ បានផ្តល់ផ្លូវដល់ព្រះគ្រីស្ទ កាលទ្រង់ដើរលើទន្លេ [ម៉ាថាយ ១៤: ២៥] ដូច្នេះវាមិនឆ្ងល់ទេថាតើភាពរឹងរបស់ថ្មដែលបានកើតឡើងតាមការខិតជិតរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ វាទំនងជាជាងដែលថ្មនោះត្រូវបានដកចេញតាមបញ្ជារបស់គាត់ ហើយភ្លាមៗបន្ទាប់ពីគាត់បានឆ្លងកាត់ក៏បានត្រឡប់ទៅកន្លែងរបស់វាវិញ ។ ហើយការចូលតាមទ្វារបិទ មិនមែនគ្រាន់តែជ្រាបចូលតាមវត្ថុរឹងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាការបើកច្រកចូលដោយអំណាចរបស់ព្រះ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់បានឈរនៅក្នុងចំណោមសិស្សទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ក្នុងរបៀបដ៏អស្ចារ្យ ទោះបីទ្វារត្រូវបានចាក់សោក៏ដោយ ។ ការដកស្រង់របស់ពួកគេពីលូកាដែលថាព្រះគ្រីស្ទភ្លាមៗបានបាត់ពីភ្នែករបស់ពួកសិស្សដែលទ្រង់បានទៅអេម៉ោស [លូកា 24: 31] វាមិនអាក្រក់ទេហើយជួយយើង ។ ដើម្បីមើលឃើញខ្លួនឯងឲ្យឆ្ងាយពីគេ ទ្រង់មិនបានធ្វើឲ្យខ្លួនគេមើលមិនឃើញទេ គឺបានតែបាត់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ។ យោងទៅតាមសាក្សីដដែលនោះ លូកា នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើដំណើរជាមួយពួកគេ ទ្រង់មិនបានបង្ហាញខ្លួនថ្មីដើម្បីទៅដោយមិនស្គាល់ឡើយ ប៉ុន្តែបានបិទភ្នែករបស់ពួកគេពីការទទួលស្គាល់ទ្រង់ [លូកា 24:16] ។ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងនេះមិនត្រឹមតែ

បំប្លែងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានគង់នៅលើផែនដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើឱ្យទ្រង់មានរឿងមួយនៅទីនេះ មួយទៀតនៅទីនោះ ហើយមិនដូចខ្លួនទ្រង់នោះទេ។ សរុបមក តាមរយៈការស្រមើស្រមៃ មិនមែនដោយផ្ទាល់ទេ ប៉ុន្តែដោយការ circumlocution ពួកគេបង្កើតវិញ្ញាណចេញពីសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយមិនពេញចិត្តនឹងរឿងនេះទេ ពួកគេផ្តល់វាដោយគុណសម្បត្តិផ្ទុយស្រឡះ។ ពីនេះវាចាំបាច់ថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពីរដង។

30. ការបែងចែកនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានបដិសេធ

ឥឡូវនេះ ទោះបីជាយើងយល់ព្រមចំពោះពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេនិយាយអំពីវត្តមានដែលមើលមិនឃើញក៏ដោយ ក៏ភាពមិនអាចវាស់វែងបាននឹងនៅតែមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ ដោយគ្មានអ្វីដែលពួកគេនឹងព្យាយាមដោយឥតប្រយោជន៍ដើម្បីរុំព័ទ្ធព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមនំបុ័ង។ លុះត្រាតែរូបកាយរបស់ព្រះគ្រទស្ទអាចនៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងពេលតែមួយ ដោយគ្មានកំណត់កន្លែងនោះ វានឹងមិនគួរឱ្យជឿជាក់ទេដែលទ្រង់បានលាក់ខ្លួននៅក្រោមនំបុ័ងនៅក្នុងពិធីល្បែងនោះ។ ដើម្បីបំពេញនូវភាពចាំបាច់នេះ ពួកគេបានណែនាំពីសញ្ញាណដ៏មហិមានៃការបែកចែក។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងបានបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំ និងច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ នោះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន circumscribed ដោយខ្នាតនៃរូបកាយមនុស្ស។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដោយការយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យវាច្បាស់ថា វាមិនមែននៅគ្រប់ទីកន្លែងនោះទេ ប៉ុន្តែកាលដែលវាចូលទៅជាមួយ វានឹងចាកចេញពីកន្លែងមុន។ ក៏មិនមែនជាការសន្យាដែលពួកគេលើកឡើងថា៖ «នៅជាមួយនឹងអ្នករហូតដល់ទីបញ្ចប់» [ម៉ាថាយ ២៨:២0, vg.] ដើម្បីអនុវត្តលើរាងកាយ។ ទីមួយ ទំនាក់ទំនងដ៏ស្ថិតស្ថេរនឹង

ឈរដាច់ដោយឡែកពីការប្រើប្រាស់ការល្បែងព្រះអម្ចាស់ ព្រះគ្រីស្ទអាចគង់នៅក្នុងរូបកាយយើង។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេគ្មានហេតុផលត្រឹមត្រូវក្នុងការតវ៉ាយ៉ាងជូរចត់ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីរុំព័ទ្ធព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមនំបុ័ងក្នុងពិធីល្បែងនោះទេ។ ទីពីរ បរិបទបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទកំពុងមានបន្ទូលដោយមិនសំដៅលើសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ឡើយ ប៉ុន្តែសន្យាថានឹងជួយពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ដើម្បីការពារ និងទ្រទ្រង់ពួកគេពីការវាយលុកទាំងអស់របស់សាតាំង និងពិភពលោក។ សម្រាប់ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទដាក់កិច្ចការដ៏លំបាកមួយមកលើពួកគេ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេស្ទាក់ស្ទើរក្នុងកិច្ចការនោះ ឬពីការចូលរួមក្នុងកិច្ចការនោះដោយខ្មាសអៀនពេក នោះទ្រង់បានពង្រឹងពួកគេដោយការធានាចំពោះវត្តមានរបស់ទ្រង់ ហាក់ដូចជានិយាយថាពួកគេនឹងមិនចាកចេញដោយគ្មានទ្រង់ឡើយ។ ការការពារ, ដែលជា invincible ។ លុះត្រាតែពួកគេចង់បំភាន់អ្វីទាំងអស់ តើវាមិនធ្វើឱ្យពួកគេបែងចែកលក្ខណៈនៃវត្តមានរបស់ទ្រង់ឬ?

ហើយប្រាកដណាស់ មនុស្សមួយចំនួននឹងបង្ហាញភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេចំពោះការអាម៉ាស់ដ៏ធំរបស់ពួកគេ ជាជាងផ្តល់លទ្ធផលសូម្បីតែការតិចតួចនៃកំហុសរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីអ្នក papists ទេ។ គោលលទ្ធិរបស់ពួកគេគឺអាចអត់ឱនបានជាង ឬយ៉ាងហោចណាស់មានលក្ខណៈសមរម្យជាង។ ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះត្រូវបានដកចេញដោយភាពចម្រូងចម្រាសបែបនេះ ដែលនិយាយថា ដោយសារតែធម្មជាតិបានចូលរួមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គ្រប់ទីកន្លែងដែល ភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះ ក៏មានសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ផងដែរ ដែលមិនអាចបំបែកចេញពីវាបានទេ។ ដូចជាការរួបរួមនោះបានរួមបញ្ចូលគ្នាពីធម្មជាតិពីរប្រភេទនៃប្រភេទមធ្យមដែលមិនមែនជាព្រះ ឬមនុស្ស! ដូច្នេះ ពិតណាស់

Eutyches បានបង្រៀន និង Servetus បន្ទាប់ពីគាត់ ។ ប៉ុន្តែ តាមបទគម្ពីរ យើងសន្និដ្ឋានយ៉ាងច្បាស់ថា បុគ្គលតែម្នាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទមានលក្ខណៈពីរយ៉ាង ដែលម្នាក់ៗរក្សានូវលក្ខណៈពិសេសរៀងៗខ្លួនដោយមិនចុះសម្រុង ។ ហើយពួកគេនឹងខ្ចាស់អ្នកក្នុងការបដិសេធថា Eutyches ត្រូវបានថ្កោលទោសត្រឹមត្រូវ ។ វាគឺជាការងឿងឆ្ងល់ដែលពួកគេមិនបានស្តាប់មូលហេតុនៃការថ្កោលទោសរបស់គាត់; ការដកចេញនូវភាពខុសគ្នារវាងធម្មជាតិ និងជំរុញឱ្យមានការរួបរួមរបស់មនុស្ស គាត់បានបង្កើតមនុស្សចេញពីព្រះ និងព្រះចេញពីមនុស្ស ។ ដូច្នេះ តើការរួមគ្នានៃស្ថានសួគ៌ជាមួយផែនដីជាជាងការបោះបង់ការព្យាយាមទាញរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទពីទីជំរកនៅស្ថានសួគ៌នោះ តើមានការឆ្គួតបែបណា?

ពួកគេលើកយកវគ្គទាំងនេះមកខាងពួកគេថា ៖ «គ្មានអ្នកណាបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ឡើយ ក្រៅពីអ្នកដែលបានចុះពីស្ថានសួគ៌ ជាកូនមនុស្សដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌វិញ» [យ៉ូហាន ៣:១៣, cf. vg.]; ហើយម្តងទៀត: ព្រះរាជបុត្រាដែលនៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះបិតាទ្រង់ទ្រង់បានសំដែងឲ្យស្គាល់ព្រះអង្គ" [យ៉ូហាន 1:18, Vg.] ។ វាគ្មានន័យស្មើភាពគ្នាក្នុងការមើលងាយ "ការប្រាស្រ័យទាក់ទងនៃទ្រព្យសម្បត្តិ" ជាយូរយារណាស់មកហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បី គោលបំណងខ្លះដោយបុព្វបុរសដ៏វិសុទ្ធ ។ ប្រាកដណាស់នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់នៃសិរីល្អត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបានឆ្កាង [១កូរិនថូស ២:៨] ប៉ុលមិនមានន័យថាទ្រង់បានរងទុក្ខអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែគាត់និយាយដូច្នេះដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នាដែល ត្រូវគេទម្លាក់ចុះ ហើយមើលងាយ ហើយរងទុក្ខក្នុងសាច់ឈាម គឺជាព្រះ និងជាព្រះអម្ចាស់នៃសិរីល្អ ទ្រង់ក៏ជាកូនមនុស្សនៅស្ថានសួគ៌ [យ៉ូហាន ៣:១៣] សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទដូច

គ្នា ដែលតាមសាច់ឈាម ។ ទ្រង់គង់នៅផែនដីជាកូនមនុស្ស គឺជាព្រះដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់បានយាងចុះមកកន្លែងនោះតាមការបែកចែក មិនមែនដោយសារបានចាកចេញពីស្ថានសួគ៌ទៅលាក់ខ្លួននៅក្នុងគុកនៃរូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែ ទោះបីជាវាបានបំពេញគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ ក៏នៅតែស្ថិតក្នុងភាពជាមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ វានៅតែរស់នៅក្នុងខ្លួនប្រាណ (កូឡូស ២:៩] នោះគឺតាមធម្មជាតិ និងតាមរបៀបដែលមិនអាចប្រកែកបាន ។ មានភាពខុសគ្នាធម្មតានៃសាលារៀនដែលមិនខ្ចាស់អៀនក្នុងការយោង: ទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលមាននៅគ្រប់ទីកន្លែងក៏ដោយក៏នៅតែទាំងអស់នៃអ្វីដែលនៅក្នុងទ្រង់មិននៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ហើយតើសិស្សសាលាខ្លួនឯងបានថ្លឹងថ្លែងដោយស្មោះត្រង់ចំពោះកម្លាំងនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការប្រឌិតដែលមិនសមហេតុផលនៃវត្តមានខាងសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានគេមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលគង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង អ្នកសម្របសម្រួលរបស់យើងតែងតែមានវត្តមានជាមួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយនៅក្នុងពិធីជប់លៀងបង្ហាញអង្គទ្រង់តាមរបៀបពិសេស ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលមានវត្តមាន ប៉ុន្តែមិនមែននៅក្នុងភាពពេញលេញរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ដ្បិតដូចដែលមានចែងទុកមកថា ក្នុងសាច់ឈាមរបស់លោកបានជាប់នៅស្ថានសួគ៌រហូតដល់លេចមកក្នុងការជំនុំជម្រះ ។

31. ព្រះគ្រីស្ទមិនបានយាងចុះមកឯយើងទេប៉ុន្តែ យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅទ្រង់

ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនមានសាច់ឈាមក្នុងពិធីល្បែង គឺជាអ្នកដែលយល់ខុសយ៉ាងខ្លាំងលុះត្រាតែវាស្ថិតនៅក្នុងនំបុ័ង ។ ដូច្នេះ គេមិនទុកអ្វីក្នុងការធ្វើការសម្ងាត់នៃព្រះ

វិញ្ញាណ ដែលបង្រួបបង្រួមព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ចំពោះយើងឡើយ ។ ចំពោះពួកគេ ព្រះគ្រីស្ទមិនមានវត្តមានទេ លុះត្រាតែទ្រង់យាងមករកយើង ។ បើទ្រង់គួរលើក យើងមករកទ្រង់ យើងក៏មិនគួររីករាយនឹងវត្តមានរបស់ទ្រង់ដែរ! ដូច្នេះ សំណួរ គឺគ្រាន់តែជារបៀបប៉ុណ្ណោះសម្រាប់ពួកគេដាក់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងនំបុ័ង ខណៈដែល យើងមិនគិតថាវាមានច្បាប់សម្រាប់យើងដើម្បីទាញទ្រង់ពីស្ថានសួគ៌ ។ ទុកឲ្យ អ្នកអានសម្រេចថាមួយណាត្រឹមត្រូវជាង ។ មានតែនៅឆ្ងាយជាមួយនឹងភាព ច្របូកច្របល់ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានដកចេញពីពិធីល្បែងរបស់ទ្រង់ លុះត្រាតែ ទ្រង់លាក់នៅក្រោម នំបុ័ង! ដោយសារអាថ៌កំបាំងនេះស្ថិតនៅស្ថានសួគ៌ នោះ មិនចាំបាច់ទាញព្រះគ្រីស្ទមកផែនដី ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចចូលរួមជាមួយយើងបាន ទេ ។

(លក្ខណៈពិតនៃវត្តមានរូបកាយដែលអ្នកជឿទទួលទានតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ, ៣២-៣៤)

32. ដំណោះស្រាយដែលពាក់ព័ន្ធនៃអាថ៌កំបាំងត្រូវបានបដិសេធ

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់សួរខ្ញុំពីរបៀបដែលរឿងនេះកើតឡើង ខ្ញុំមិន ខ្មាស់អៀនក្នុងការសារភាពថាវាជាអាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពេកសម្រាប់គំនិតរបស់ខ្ញុំ អាចយល់បាន ឬពាក្យរបស់ខ្ញុំដើម្បីប្រកាសនោះទេ ។ ហើយនិយាយឲ្យច្បាស់ ជាងនេះ ខ្ញុំមានបទពិសោធន៍ជាជាងយល់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំនៅទីនេះ ឱ បក្រសោបដោយមិនមានការទាស់ទែងនឹងសេចក្តីពិតនៃព្រះ ដែលខ្ញុំអាចសម្រាក ដោយសុវត្ថិភាព ។ ទ្រង់ប្រកាសថាសាច់ទ្រង់ជាអាហារនៃព្រលឹង ឈាមរបស់ ទ្រង់ជាទឹក [យ៉ូហាន ៦:៥៣] ។ ខ្ញុំថ្វាយព្រលឹងខ្ញុំទៅទ្រង់ដើម្បីទទួលទានអាហារ

បែបនេះ ។ ក្នុងពិធីល្បែងដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានស្នើឱ្យខ្ញុំយក បរិភោគ និងផឹករូបកាយ និងឈាមរបស់ទ្រង់ក្រោមនិមិត្តសញ្ញានៃនំប៉័ង និងស្រា ។ ខ្ញុំមិនសង្ស័យថាទ្រង់ផ្តាល់បង្ហាញពួកគេពិតប្រាកដទេ តែថាខ្ញុំទទួលពួកគេ ។ ខ្ញុំច្រានចោលតែរឿងមិនសមហេតុផលដែលមើលទៅមិនសក្តិសមនឹងភាពអស្ចារ្យនៅស្ថានសួគ៌របស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬមិនស៊ីគ្នានឹងការពិតនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សព្រោះវាមានការប៉ះទង្គិចចាំបាច់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ពីព្រោះវាក៏បង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ទៅក្នុងសិរីល្អនៃនគរស្ថានសួគ៌ [លូកា 24:26] ដើម្បីត្រូវបានលើកពីលើទ្រព្យសម្បត្តិលោកិយទាំងអស់ ហើយមិនតិចទេដែលបានកំណត់យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ននៅក្នុងនិស្ស័យជាមនុស្សរបស់ទ្រង់នូវការទាំងនោះដែលសមស្របនឹងមនុស្សជាតិពិត ។ នេះមិនគួរមើលទៅមិនគួរឱ្យជឿ ឬមិនសមហេតុផលនោះទេ ។ ព្រោះថា ណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលមានលក្ខណៈខាងវិញ្ញាណ អ្វីក៏ដោយដែលទ្រង់ធ្វើជាមួយក្រុមជំនុំមិនត្រូវស្ថិតនៅក្រោមហេតុផលនៃពិភពលោកនេះឡើយ ឬដើម្បីប្រើពាក្យរបស់ Augustine អាថ៌កំបាំងនេះដូចជាអ្នកដទៃ ត្រូវបានអនុវត្តដោយមនុស្ស ប៉ុន្តែដោយព្រះ នៅលើផែនដី ប៉ុន្តែតាមស្ថានសួគ៌ ។ នេះគឺជាវត្តមានរបស់រូបកាយ (ខ្ញុំនិយាយ) ដែលធម្មជាតិនៃពិធីតម្រូវឱ្យមានវត្តមានមួយ ដែលយើងនិយាយថាវាបង្ហាញខ្លួនវានៅទីនេះជាមួយនឹងថាមពល និងប្រសិទ្ធភាពដ៏អស្ចារ្យ ដែលវាមិនត្រឹមតែនាំមកនូវការធានាដែលមិនគួរឱ្យសង្ស័យអំពីជីវិតដ៏អស់កល្បដល់ចិត្តរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំង ធានាយើងពីភាពអមតៈនៃសាច់ឈាមរបស់យើង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ឥឡូវនេះ វាត្រូវបានពន្លឿនដោយសាច់ឈាមអមតៈរបស់ទ្រង់ ហើយក្នុងន័យមួយទៀត ទទួលយកភាពអមតៈរបស់ទៀត ។ អ្នក

ដែលយកលើសពីនេះដោយការបំផ្លើសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ មិនបានធ្វើអ្វីក្រៅតែពីការពិតដ៏សាមញ្ញ និងច្បាស់លាស់ដោយមានការពាក់ព័ន្ធបែបនេះ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មិនទាន់ពេញចិត្ត ខ្ញុំគួរតែចង់ឲ្យគាត់សញ្ជឹងគិតនៅទីនេះបន្តិចជាមួយខ្ញុំ ថាឥឡូវនេះយើងកំពុងពិភាក្សាអំពីពិធីទាំងមូល ។ ដែលត្រូវតែសំដៅទៅលើជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ ដោយការទទួលទានរូបកាយនេះ ដែលយើងបានប្រកាស នោះយើងផ្តល់សេចក្តីជំនឿយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ និងឆើតឆាយដូចជាអ្នកដែលទាញព្រះគ្រីស្ទខ្លួនឯងចេញពីស្ថានសួគ៌ដែរ ។

ទន្ទឹមនឹងនេះ ខ្ញុំសារភាពដោយស្មោះត្រង់ថា ខ្ញុំបដិសេធការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ឬការចាក់បញ្ចូលសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងព្រលឹងរបស់យើង ។ ត្បិតវាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់យើងដែលព្រះគ្រីស្ទបានដកជីវិតចេញពីសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់មកក្នុងព្រលឹងយើង—ពិតណាស់ ទ្រង់បានបង្ហូរជីវិតរបស់ទ្រង់មកក្នុងយើង — ទោះជាសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនចូលក្នុងយើងក៏ដោយ ។ ក្រៅពីនេះ គ្មានអ្វីសង្ស័យទេដែលការប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលប៉ុលតម្រូវឲ្យមានការបកស្រាយបទគម្ពីរទាំងអស់ដើម្បីឲ្យស្របតាម [រ៉ូម. ១២:៣, ៦] ក្នុងករណីនេះគាំទ្រទស្សនៈរបស់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង ។ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្រែកតវ៉ាប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតធម្មតាឃើញថាតើស្តង់ដារនៃសេចក្តីជំនឿអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើតាមខ្លួន ។ អ្នកណាដែលមិនសារភាពថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងសាច់ឈាម នោះមិនមែនមកពីព្រះទេ [១យ៉ូហាន ៤:២-៣] មនុស្សទាំងនេះទោះជាពួកគេបិទបាំង ឬមិនបានកត់សម្គាល់ក៏ដោយ ក៏គេដកសាច់ឈាមទ្រង់ចេញដែរ ។

33. ខាងវិញ្ញាណ និង ការទទួលយកព្រះគ្រីស្ទពិតប្រាកដក្នុង ការទទួលទានពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ដោយអ្នកមិនជឿ

ដូចគ្នានេះដែរ យើងត្រូវវិនិច្ឆ័យលើការចូលរួម ដែលពួកគេមិនទទួលស្គាល់ លុះត្រាតែពួកគេលេបសាច់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមនំបុ័ង ។ ប៉ុន្តែ អំពើខុសឆ្គងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ លុះត្រាតែយើងជឿថា វាគឺតាមរយៈព្រះចេស្តាដែលមិនអាចយល់បានរបស់ទ្រង់ ដែលយើងមកទទួលទានសាច់ និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាការពិតណាស់ ប្រសិនបើអំណាចនៃអាថ៌កំបាំងដូចដែលវាត្រូវបានបង្រៀនដោយយើង ហើយត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះព្រះវិហារបុរាណ ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាសមនឹងទទួលបានអស់រយៈពេលបួនរយឆ្នាំមកហើយនោះ វាច្រើនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញចិត្តយើង ។ ច្រកទ្វារនឹងត្រូវបានបិទជាមួយនឹងកំហុសឆ្គងជាច្រើនដែលបង្កឱ្យមានការខ្វែងគំនិតគ្នាដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច និងនៅសម័យរបស់យើងបានញាំញីព្រះវិហារខណៈពេលដែលមនុស្សដែលចង់ដឹងចង់ឃើញទាមទារឱ្យមានរបៀបបំផ្លើសនៃវត្តមានដែលមិនដែលមានចែងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ហើយពួកគេនិយាយតៗគ្នាអំពីរឿងនេះ ដោយឆ្គួតៗ ហើយមានគំនិតឆ្មើងឆ្មៃ ដូចជាប្រសិនបើការរុំព័ទ្ធនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមនំបុ័ងគឺជាការគោរពបូជាទាំងមូល "from stem to stern," ដូចដែលពួកគេនិយាយ ។ វាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងការដឹងពីរបៀបដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពេលដែលវាត្រូវបានប្រទានមកសម្រាប់យើងទាំងអស់នោះ ត្រូវបានបង្កើតជារបស់យើង និងរបៀបដែលយើងក្លាយជាអ្នកចូលរួមក្នុងឈាម ។ សម្រាប់ការនោះគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទទាំងមូល ត្រូវបានគេឆ្កាង ដើម្បីអោយយើងអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ការមើលរំលងរបស់សំ

ខាន់ៗទាំងនេះ តាមពិតទៅ ការមិនយកចិត្តទុកដាក់ និងការកប់ពួកគេយ៉ាងល្អ ពួកគេពេញចិត្តនឹងសំណួរដ៏បន្ទាមួយនេះ ៖ តើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទលាក់នៅក្រោមនំបុ័ង ឬនៅក្រោមនំបុ័ងដោយរបៀបណា? ពួកគេអួតអាងថា យើងបង្រៀនពីការបរិភោគខាងវិញ្ញាណគឺផ្ទុយពីដែលពួកគេនិយាយថា ចំពោះការបរិភោគពិត និងពិតប្រាកដ ដោយឃើញថាយើងយកចិត្តទុកដាក់តែចំពោះអាកប្បកិរិយាដែលនៅជាមួយពួកគេគឺខាងសាច់ឈាម ខណៈដែលពួកគេរុំព័ទ្ធព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងនំបុ័ង ។ សម្រាប់យើងរបៀបគឺខាងវិញ្ញាណ ដោយសារអំណាចសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណជាចំណងនៃការរួបរួមរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។

ការជំទាស់ផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេគឺមិនពិតទេ ៖ ដែលយើងប៉ះតែលើអត្ថប្រយោជន៍ ឬឥទ្ធិពលដែលអ្នកជឿទទួលបានពីការបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយពីមុនមក ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាបញ្ហានៃពិធីជប់លៀង ។ ហើយឥទ្ធិពលកើតឡើងពីការពិតដែលថាដោយការបូជានៃការសុគត់របស់ទ្រង់យើងត្រូវបានសម្អាតពីអំពើបាបដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ យើងត្រូវបានលាងសំអាតហើយដោយការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែការស្រមើស្រមៃដ៏ល្ងង់ខ្លៅ ដែល Lombard ជាអ្នកនិពន្ធ ដែលថាការបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទជាពិធីដែល បានបំភាន់គំនិតរបស់ពួកគេ ។ នេះជាពាក្យរបស់គាត់ ៖ « ពិធី និងមិនមែនរបស់នោះទេ គឺជាទម្រង់នៃនំបុ័ង និងស្រា ។ ពិធី និងវត្ថុគឺជាសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជាពិធី គឺជាសាច់ឈាមអាថ៌កំបាំងរបស់ទ្រង់ ។ « ម្តងទៀត បន្តិចក្រោយមក ៖ « វត្ថុដែលបញ្ជាក់ ហើយមានគឺជាសាច់ឈាមត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជារូបកាយអាថ៌កំបាំង ដែលត្រូវបានបញ្ជាក់

និងមិនមាននៅក្នុងនោះ» ។ ខ្ញុំយល់ស្របជាមួយនឹងភាពខុសគ្នារបស់គាត់រវាងសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអាហារបំប៉នដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ដែលមាននៅក្នុងវា ។ ប៉ុន្តែការដែលគាត់ធ្វើពុតក្នុងពីធី ហើយសូម្បីតែមួយនៅក្រោមនំបុ័ង គឺជាកំហុសដែលមិនត្រូវស៊ូទ្រាំ ។ ដូច្នេះការបកស្រាយមិនពិតនៃការបរិភោគពិធីកើតឡើង ។ ដ្បិតគេស្មានថា សូម្បីតែមនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សអាក្រក់ក៏បរិភោគរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះជាគេនៅឆ្ងាយពីទ្រង់ក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃពិធីលៀងគឺជារឿងមិនតិចជាងការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បរបស់យើងនោះទេ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាអស់អ្នកដែលគ្មានព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទជាជាងធីកស្រាដែលគ្មានរសជាតិនោះទេ ។ ប្រាកដណាស់ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហែកហួរដោយមិនសក្តិសមពេក ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ទ្រង់ គ្មានជីវិត និងគ្មានអំណាច ត្រូវបានបំពានដល់អ្នកមិនជឿ ។ ហើយនេះគឺផ្ទុយទៅនឹងពាក្យធម្មតារបស់គាត់ថា ៖ «អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងនៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏នៅជាប់នឹងអ្នកនោះដែរ» [យ៉ូហាន ៦:៥៦] ។ ពួកគេប្រឆាំងថានៅក្នុងវគ្គនេះការបរិភោគសាចនិងឈាម គឺមិនមែនជាសំណួរទេ ។ នេះជាការដែលខ្ញុំផ្តល់ឲ្យ បើសិនជាគេមិនជំពប់ដួលម្តងហើយម្តងទៀតលើថ្មដដែលនោះគឺគ្មានអ្នកណាអាចបរិភោគសាច់របស់ទ្រង់ដោយគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ។

យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំគួរដឹងពីពួកគេថាតើពួកគេរក្សាវាទុកបានយូរប៉ុណ្ណាពេលពួកគេបានបរិភោគវា ។ នៅទីនេះ តាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំ ពួកគេនឹងមិនអាចរកផ្លូវចេញបានទេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេជំទាស់ថា គ្មានអ្វីដែលអាចទុកចិត្តបាននៃសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះអាចថយចុះ ឬបរាជ័យដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់មនុស្ស

នោះទេ ។ នេះជាការពិត ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាត ហើយនិយាយថា អំណាចនៃអាថ៌កំបាំងនៅតែរក្សាដដែល មិនថាមនុស្សអាក្រក់ប៉ុនណា ព្យាយាមអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីទុកវាចោល ។ ប៉ុន្តែវាជារបស់មួយដែលត្រូវផ្តល់ឲ្យ មួយទៀតត្រូវទទួល ។ ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់អាហារខាងវិញ្ញាណនេះ ហើយផ្តល់ទឹកខាងវិញ្ញាណនេះដល់មនុស្សទាំងអស់ ។ អ្នកខ្លះចិញ្ចឹមពួកគេយ៉ាងអន្ទះសា ហើយអ្នកខ្លះទៀតបដិសេធយ៉ាងក្រអឺតក្រទម ។ តើការបដិសេធរបស់ពួកគេក្រោយមកនឹងធ្វើឱ្យអាហារ និងទឹកបាត់បង់និស្ស័យឬទេ? ពួកគេនឹងនិយាយថា គំនិតរបស់ពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយការប្រៀបធៀបនេះ ពោលគឺសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ទោះជាវាគ្មានរសជាតិក៏ដោយ ក៏សាច់ឈាមដែរ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថាវាអាចបរិភោគបានដោយគ្មានរសជាតិនៃជំនឿ ។ ឬ (ប្រសិនបើយើងចូលចិត្តនិយាយដូចដែល Augustine ធ្វើ) ខ្ញុំជឿថាមនុស្សទាំងឡាយត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពិធីនេះ មិនលើសពីពួកគេប្រមូលផ្តុំជាមួយនឹងវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីត្រូវដកចេញពីសាការនេះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការពិត និងប្រសិទ្ធភាពរបស់វានៅតែមិនថយចុះ ទោះបីជាមនុស្សអាក្រក់ចាកចេញទៅដោយទទេបន្ទាប់ពីការចូលរួមពីខាងក្រៅក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើពួកគេជំទាស់ម្តងទៀតថាពាក្យថា "នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" - បាត់បង់អត្ថន័យប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់ទទួលបាននំបុ័ងដែលខូចហើយគ្មានអ្វីក្រៅពីនោះមានការឆ្លើយតបត្រៀមខ្លួនជាស្រេច: ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលការទទួលស្គាល់ការពិតរបស់គាត់មិនមែននៅក្នុងពិធីទទួលទេតែនៅក្នុង ភាពស្ថិតស្ថេរនៃសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងការដែលទ្រង់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីផ្តល់ឱ្យទៅអ្វីដែលមិនសក្តិសមចំពោះអ្វីដែលពួកគេបដិសេធពិតជាផ្តល់ឱ្យដោយសេរី ។ ហើយនេះគឺជាភាពពេញលេញនៃពិធី ដែលពិភព

លោកទាំងមូលមិនអាចបំពានបាន ៖ សាច់ និងលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពិតជាត្រូវបានប្រគល់ឱ្យអ្នកដែលមិនសក្តិសមជាងអ្នកជឿដែលបានជ្រើសរើសរបស់ព្រះ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ វាគឺជាការពិតដែលថា ដូចជាភ្លៀងធ្លាក់មកលើថ្មរឹងមួយហូរចេញ ដោយសារតែគ្មានច្រកចូលថ្ម នោះមនុស្សអាក្រក់ដោយសារភាពរឹងរបស់ពួកគេ រារាំងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលវាមិនទៅដល់ពួកគេ ។ លើសពីនេះ ការនិយាយថាព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានទទួលដោយគ្មានជំនឿគឺមិនសមរម្យដូចជាការនិយាយថាគ្រាប់ពូជអាចដុះនៅក្នុងភ្លើង ។ វាគ្មានន័យទេសម្រាប់ពួកគេក្នុងការសូរពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកសម្រាប់ការទទួលទោសរបស់មនុស្សមួយចំនួន លុះត្រាតែពួកគេទទួលទ្រង់ដោយមិនសក្តិសម ព្រោះយើងគ្មានកន្លែងណាដែលអានថាមនុស្សនាំសេចក្តីស្លាប់មកលើខ្លួនដោយទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយមិនសក្តិសមនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការមើលងាយទ្រង់វិញ ។ ហើយគេមិនទទួលបានការគាំទ្រពីរឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា គ្រាប់ពូជដុះឡើងក្នុងបន្លា ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានបំផ្លាញចោល [ម៉ាថាយ. ១៣:៧] ។ សម្រាប់នៅទីនោះ គាត់កំពុងពិភាក្សាអំពីតម្លៃនៃសេចក្តីជំនឿបណ្តោះអាសន្ន ដែលអ្នកដែលបង្កើតយូដាស ក្នុងន័យនេះ ដៃគូស្មើនឹងពេត្រុសមិនគិតថាចាំបាច់សម្រាប់ការទទួលទានសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ កំហុសរបស់ពួកគេត្រូវបានបដិសេធដោយពាក្យប្រៀបប្រដូចដូចគ្នា ដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា គ្រាប់ពូជខ្លះធ្លាក់លើផ្លូវ ខ្លះទៀតធ្លាក់លើថ្ម ហើយមិនបានចាក់ឫសទេ [ម៉ាថាយ ។ ១៣:៤-៥] ។ ពីនេះវាកើតឡើងថានៅក្នុងករណីនៃអ្នកមិនជឿភាពរឹងរបស់ពួកគេគឺជាឧបសគ្គដែលរារាំងព្រះគ្រីស្ទមិនឱ្យមករកពួកគេ ។

អ្នកណាដែលចង់ឲ្យសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានជួយដោយពិធីនេះ នឹងរកឃើញថាគ្មានអ្វីសមជាងអ្នកជឿនោះទេ ដែលនាំទៅកាន់អណ្តូងទឹក [cf. យ៉ូហាន 4:6–15] អាចទាញយកជីវិតមកពីព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលត្រូវបានសរសើរ នៅពេលដែលយើងប្រកាន់ថាវាជាជំនួយដែលយើងអាចបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬត្រូវបានឆ្លាក់ជាប់នឹងទ្រង់កាន់តែខ្លាំងឡើង រហូតដល់ទ្រង់បានចូលរួមជាមួយយើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ។ ពួកគេជំទាស់ថា ប៉ុលមិនគួរធ្វើឲ្យគេមានទោសចំពោះរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី១ ១១:២៧] លុះត្រាតែពួកគេទទួលទានអាហារទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លើយថា ពួកគេមិនត្រូវបានថ្កោលទោសទេ ដោយសារតែពួកគេបានបរិភោគ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបានបង្អាប់អាថ៌កំបាំង ដោយជាន់ឈ្លីការសន្យានៃការរួបរួមដ៏ពិសិដ្ឋជាមួយព្រះដែលពួកគេគួរតែទទួលដោយការគោរព ។

34. ការទទួលទានការល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមអ្នកមិនជឿ នេះបើយោងតាម Augustine

ក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធបុរាណ Augustine ជាពិសេសបានបញ្ជាក់ពីអត្ថបទនៃគោលលទ្ធិនេះថា ដោយការមិនស្មោះត្រង់ ឬឆន្ទៈមិនល្អរបស់មនុស្ស គ្មានអ្វីត្រូវបានដកចេញពីពិធីនោះទេ ហើយក៏មិនមែនជាព្រះគុណដែលគេចាត់ទុកជាមោឃៈដែរ ។ ហេតុដូច្នេះ វានឹងមានប្រយោជន៍ក្នុងការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីពាក្យរបស់គាត់ថាតើអ្នកលង់ខ្លៅ និងខុសយ៉ាងណា ដែលបោះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅឱ្យឆ្កែស៊ី និងអនុវត្តសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ទ្រង់ចំពោះករណីបច្ចុប្បន្នបែបនេះ ។ យោងតាមពួកគេ ការទទួលទានពិធី គឺជាវិធីដែលមនុស្សអាក្រក់ទទួល

បានរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយគ្មានព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណ ឬឥទ្ធិពលនៃព្រះគុណណាមួយឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ Augustine ថ្លឹងថ្លែងដោយប្រយ័ត្នប្រយែងនូវពាក្យទាំងនេះថា " 'អ្នកណាដែលទទួលសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមខ្ញុំ [យ៉ូហាន 6:54; 6:55, Vg.] នឹងមិនស្លាប់ទេ [យ៉ូហាន 6:50] ជារៀងរហូត" [យ៉ូហាន 6] :51]; នោះគឺជាអ្នកដែលបានទទួលអំណាចនៃពិធី មិនត្រឹមតែពិធីដែលអាចមើលឃើញប៉ុណ្ណោះទេ ហើយជាការពិតនៅខាងក្នុង មិនមែនខាងក្រៅទេ ហើយអ្នកណាដែលទទួលទានដោយចិត្ត នោះមិនមែនអ្នកណាដែលសង្កៀតដោយធ្មេញទេ ។ ពីនេះទៅទៀត គាត់បានសន្និដ្ឋានថា ពិធីនៃការនេះ ពោលគឺការរួបរួមនៃរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានដាក់ចេញនៅក្នុងពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់អ្នកខ្លះជីវិត តែសម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀតដល់ស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែរបស់ដែលខ្លួនវាជាពិធី ដែលបានកំណត់សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់មានជីវិត ត្បិតមិនមានអ្នកណាដល់ស្លាប់ឡើយ—បើអ្នកណាអាចទទួលទានវាបាន ។ ក្រែងអ្នកណាលេងសើចនៅទីនេះថា "វត្ថុ" មិនមែនហៅថា "រូបកាយ" ទេ ប៉ុន្តែជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលអាចញែកចេញពីវា ការប្រឆាំងគ្នារវាងពពកដែលមើលឃើញ និងមើលមិនឃើញដែលខ្ចាត់ខ្ចាយ ។ ដ្បិតនៅក្រោមរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនអាចរួមបញ្ចូលបានទេ ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមដែលអ្នកមិនជឿទំនាក់ទំនងតែនៅក្នុងនិមិត្តសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ។ ហើយជាការប្រសើរជាងដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យ Augustine ដោយបាននិយាយថា នំបុ័ងនេះទាមទារភាពស្រេកឃ្លានរបស់មនុស្សខាងក្នុង បន្ថែមថា៖ ម៉ូសេ និងអើរ៉ុន និងភីនេណាស និងអ្នកផ្សេងទៀតជាច្រើនដែលបានញាំនំម៉ាណា [និក្ខ. 16:14 ff.] ពេញចិត្តនឹងព្រះ ។

ហេតុអ្វី? ដោយសារពួកគេយល់អំពីអាហារដែលអាចមើលឃើញខាងវិញ្ញាណ ពួកគេបានស្រេកឃ្លានខាងវិញ្ញាណ ពួកគេបានភ្លក់រសជាតិខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីពួកគេអាចបានពេញខាងវិញ្ញាណ។ សម្រាប់ថ្ងៃនេះយើងក៏ទទួលបានអាហារដែលមើលឃើញផងដែរ។ ប៉ុន្តែពិធីនេះគឺជារបស់មួយ អំណាចនៃពីធី និងមួយទៀត។ បន្តិចក្រោយមក គាត់និយាយថា៖ «ហើយតាមរយៈនេះ អ្នកណាដែលមិននៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះគ្រីស្ទមិននៅជាប់គេ ដោយមិនសង្ស័យនោះមិនបានទទួលទានសាច់ ឬផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ខាងវិញ្ញាណទេ ទោះជាទ្រង់អាចឲ្យសញ្ញានៃរូបកាយដោយខាងសាច់ឈាម និងដោយមើលឃើញ និងឈាមជាមួយធ្មេញរបស់ទ្រង់" ។ ជាថ្មីម្តងទៀត យើងត្រូវបានគេប្រាប់ថា សញ្ញាដែលមើលឃើញ និងការបរិភោគខាងវិញ្ញាណគឺផ្ទុយគ្នាទៅវិញទៅមក។ នេះជាការបដិសេធកំហុសដែលថារូបកាយដែលមើលមិនឃើញរបស់ព្រះគ្រីស្ទពិតជាត្រូវបានទទួលទានពិធីនោះ ទោះបីមិនខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងឮថា ការបង្ហាប់មនុស្សមិនបរិសុទ្ធ គ្មានអ្វីត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ក្រៅពីការទទួលយកសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ។

ដូច្នេះហើយ ពាក្យដ៏ល្បីល្បាញរបស់ Augustine ដែលថា សិស្សឯទៀតៗបានបរិភោគនំប៉័ងដែលជាព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែយូដាសបានបរិភោគនំប៉័ងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដោយសារការនេះ គាត់មិនរាប់បញ្ចូលអ្នកមិនជឿពីការទទួលទានរូបកាយនិងឈាមទេ។ អ្វីដែលគាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងមានគោលបំណងដូចគ្នា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកងឿងឆ្ងល់ ប្រសិនបើនំប៉័ងរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានដល់យូដាស ដែលគាត់ត្រូវបានចងដោយអារក្ស ពេលអ្នកឃើញ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកនាំសាររបស់អារក្សត្រូវបានប្រទានមកដល់ប៉ុលដើម្បីឲ្យគាត់បានគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុង

ព្រះគ្រីស្ទ [២កូរិនថូស ១២:៧]? ពិតប្រាកដណាស់ គាត់និយាយនៅក្នុងវគ្គមួយទៀតថា រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអាហារនៃពិធីល្បែងសម្រាប់អ្នកដែលប៉ុលបាននិយាយថា "អ្នកណាដែលបរិភោគដោយឥតគួរសម ហើយពិសាដោយនិច្ច័យលើខ្លួនឯង" [កូរិនថូសទី១ ១១:២៩] ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនទទួលអ្វីសោះ ព្រោះគេទទួលដោយអំពើទុច្ចរិត ។ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងមួយទៀត Augustine ប្រកាសយ៉ាងពេញលេញក្នុងន័យដែលគេនិយាយ៖ សម្រាប់ ការប្រព្រឹត្តដោយចេតនាដើម្បីកំណត់ពីរបៀបដែលមនុស្សទុច្ចរិត និងអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដែលប្រកាសជំនឿគ្រីស្ទានដោយបបូរមាត់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែបដិសេធដោយទង្វើរបស់ពួកគេ បរិភោគរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ហើយពិតជាប្រឆាំងនឹង គំនិតរបស់អ្នកខ្លះដែលគិតថា ពួកគេមិនបរិភោគក្នុងពិធីតែម្នាក់ឯង ប៉ុន្តែតាមការពិត) គាត់និយាយថា៖ « ប៉ុន្តែមិនត្រូវនិយាយថាពួកគេបរិភោគរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ពីព្រោះពួកគេមិនត្រូវរាប់បញ្ចូលក្នុងសមាជិករបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ ត្បិតមិននិយាយអំពីអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ។ ពួកគេមិនអាចជាអវៈយវៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងធ្វើជាអវយវៈរបស់ស្រីសំផឹងបានទេ [កូរិនថូសទី១ ៦:១៥] ជាចុងក្រោយ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលថា ‹អ្នកណាដែលទទួលទានសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមខ្ញុំ នោះស្ថិតនៅក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏នៅក្នុងអ្នកនោះដែរ ។ [យ៉ូហាន 6:56; 6:57, Vg.] គាត់បានបង្ហាញពីអ្វីដែលវាគឺជាការទទួលទានរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនត្រឹមតែជាពីធីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាការពិត ។ នេះគឺដើម្បីនៅជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងយើង ។ មើលគាត់ក៏និយាយយ៉ាងនេះ មើលបើអ្នកណាមិននៅជាប់ក្នុខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនជាប់នឹងអ្នកនោះ កុំឲ្យនិយាយថាបានទទួលទានសាច់ខ្ញុំឬផឹក ឈាមរបស់ខ្ញុំ ។"

ទុកឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំថ្លឹងថ្លែងការប្រឆាំងនេះរវាងការបរិភោគ sacra mentally និងការពិត ហើយគ្មានការសង្ស័យនឹងនៅតែមាន ។ គាត់បញ្ជាក់ចំណុចដូចគ្នាយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «កុំរៀបចំថ្ពាមរបស់អ្នកឡើយចំអែតប៉ុន្តែជាចិត្តរបស់អ្នកវិញ ដ្បិតពិធីលៀងនេះត្រូវបានគេសរសើរ ។ យើងទទួលបានតិចតួច ហើយត្រូវបានចនៅក្នុងចិត្ត ។ វាមិនមែនជាអ្វីដែលត្រូវបានមើលឃើញនោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលត្រូវបានជឿដែលចំអែត "នេះផងដែរអ្វីដែលមនុស្សអាក្រក់យកគាត់បង្ខាំងទៅនឹងសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ; ហើយគាត់បង្រៀនថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលដោយជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងវគ្គមួយទៀតផងដែរ Augustine ដោយប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថាមនុស្សល្អ និងអាក្រក់ទទួលទានជាមួយគ្នាក្នុងទីសំគាល់នោះ បដិសេធថា អ្នកចុងក្រោយពិតជាទទួលទានសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ បើគេបានទទួលរបស់ដោយខ្លួនឯង នោះគាត់មិនព្រមនិយាយអ្វីដែលល្អជាងចំពោះរឿងរបស់គាត់ឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅកន្លែងមួយទៀត ក្រោមប្រធានបទនៃការបរិភោគ និងអត្ថប្រយោជន៍របស់វា គាត់បានសន្និដ្ឋានដូចតទៅ ៖ « ពេលនោះរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នឹងមានជីវិតសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូប ប្រសិនបើអ្វីដែលត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងពិធីជាការពិត ត្រូវបរិភោគខាងវិញ្ញាណ ហើយ ផឹកខាងវិញ្ញាណ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ សូមឲ្យអស់អ្នកដែល (ដើម្បីយល់ស្របជាមួយ Augustine) ធ្វើឱ្យពួកអ្នកមិនជឿ ទទួលយកសាច់ និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បង្ហាញរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមកយើង ដរាបណាការពិតទាំងមូលគឺយោងទៅតាមគាត់ ខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយវាពិតជាត្រូវបានសន្មត់ពីពាក្យរបស់គាត់ថា ការបរិភោគពិធីនេះ ដែលភាពមិនជឿបិទទ្វារទៅនឹងការពិត គឺមិនមានតម្លៃ

លើសពីការបរិភោគដែលអាចមើលឃើញ ឬខាងក្រៅនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានគេបរិភោគយ៉ាងពិតប្រាកដ ប៉ុន្តែ មិនទាន់មានខាងវិញ្ញាណទេ តើពាក្យរបស់ទ្រង់នឹងមានន័យយ៉ាងណានៅកន្លែង ផ្សេង? "អ្នកនឹងមិនបរិភោគរូបកាយនេះដែលអ្នកឃើញនោះទេ ហើយអ្នកនឹង មិនផឹកឈាមដែលពួកអ្នកឆ្កាងខ្ញុំនឹងបង្ហូរនោះទេ ។ ខ្ញុំបានបញ្ជូលពិធីនេះដល់ អ្នក យល់ខាងវិញ្ញាណ វានឹងផ្តល់ជីវិតដល់អ្នក" ប្រាកដណាស់ គាត់មិនមាន បំណងចង់ បដិសេធថារូបកាយដូចគ្នាដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្វាយជាយញ្ញបូជាគឺត្រូវ បានពង្រីកនៅក្នុងពិធីល្បែងទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់បានកត់សម្គាល់ពីរបៀបនៃការបរិ ភោគ ។ នោះគឺដោយបានទទួលសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ រូបកាយឲ្យដង្ហើមមកលើ យើង ដោយអំណាចសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ ថានៅក្នុងកិច្ចការរបស់គាត់ មនុស្សម្នាក់តែងតែឃើញការបញ្ចេញមតិនេះ ថា រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលទានដោយអ្នកមិនជឿ ។ ប៉ុន្តែគាត់ពន្យល់ ខ្លួនឯងដោយបន្ថែមថា "នៅក្នុងពិធី" ។ ហើយក្នុងវគ្គមួយទៀត គាត់ពិពណ៌នា អំពីការបរិភោគខាងវិញ្ញាណ ដែលការបរិភោគរបស់យើងមិនបានទទួលទានព្រះ គុណ ។ ហើយក្រែងអ្នកប្រឆាំងអះអាងថាខ្ញុំប្រយុទ្ធនឹងពួកគេដោយប្រមូល សម្រង់ពីណាមក ខ្ញុំគួរដឹងថាតើពួកគេអាចគេចពីការថ្លែងមួយនេះរបស់គាត់ ដោយរបៀបណា ដែលគាត់និយាយថា "ក្នុងការរើសតាំងតែមួយធ្វើឲ្យពិធីមាន ឥទ្ធិពលអ្វីដែលពួកគេជានិមិត្តរូប" ប្រាកដណាស់ ពួកគេមិនហ៊ានបដិសេធទេ ថាក្នុងពិធីល្បែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជានិមិត្តរូបនៃនំបុ័ង ។ ពីនេះមកថាមនុស្ស អាក្រក់ត្រូវបានហាមមិនឲ្យទទួលទាននោះ Cyril ក៏មានទស្សនៈដូចគ្នានេះដែរ គឺបង្ហាញដោយពាក្យទាំងនេះថា ៖ «ដូចជាមនុស្សដោយការចាក់ទឹក ក្រមួន

ផ្សេងទៀតនៅលើក្រមួនដែលរលាយនោះលាយទាំងពីរចូលគ្នា ដូច្នេះវាជាការចាំបាច់ ប្រសិនបើអ្នកណាទទួលសាច់ និងលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យគាត់បានចូលរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យព្រះគ្រីស្ទបានឃើញនៅក្នុងគាត់ ហើយគាត់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ» ។ ដោយពាក្យទាំងនេះ ខ្ញុំជឿថា អ្នកទាំងអស់ណាដែលបរិភោគពិធីតែរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមិនអាចបំបែកចេញពីអំណាចរបស់វានោះ ត្រូវបានដកហូតនូវអាហារពិត និងការពិតរបស់វា ហើយថានៅទីនេះគ្មានហេតុផលណាដែលត្រូវបាត់បង់ជំនឿលើការសន្យារបស់ព្រះឡើយ តើអ្នកណាមិនបញ្ឈប់ភ្លៀងធ្លាក់ពីលើមេឃ ទោះជាថ្ម និង ថ្មមិនទទួលបានសំណើមនៃទឹកភ្លៀង ។

(អបិយជំនឿនៃធាតុដែលដកចេញ ៣៥-៣៧)

35. ការគោរពនៃធាតុដែលបានច្រានចេញ

ចំណេះនេះនឹងងាយទាញយើងឲ្យចាកឆ្ងាយពីសេចក្តីស្រឡាញ់ខាងរូបកាយ ដែលបុគ្គលមានសេចក្តីជ្រួលច្របល់បានតាំងឡើងក្នុងពិធីនេះ ព្រោះគេវែកញែកដូចតទៅ៖ បើជារូបកាយ នោះទាំងព្រលឹង និងទាំងពីនៅជាប់នឹងរូបកាយ ហើយមិនអាចញែកចេញពីគ្នាបានឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែគោរពព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះ ។ ទី១ ប្រសិនបើការចោទប្រកាន់របស់ពួកគេត្រូវបានគេបដិសេធ តើពួកគេនឹងធ្វើដូចម្តេច? ទោះបីជាពួកគេសង្កត់ធ្ងន់យ៉ាងខ្លាំងទៅលើភាពមិនសមហេតុផលនៃការបំបែករូបកាយចេញពីព្រលឹង ទាំងពីក៏ដោយ តើមនុស្សដែលមានចិត្តល្អ និងមានសុជីវធម៌បែបណាដែលអាចបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនឯងថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះគ្រីស្ទ? ប្រាកដណាស់ ពួកគេគិតថា ពួកគេបង្ហាញយ៉ាង

ស្អាតស្អំជាមួយនឹង syllogisms របស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលដោយឡែកពីរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ដោយមិនពិពណ៌នាអំពីទម្រង់នៃវត្តមានរបស់ទ្រង់ តើពួកគេនឹងបញ្ជាក់ដោយមិនដឹងខ្លួននូវអ្វីដែលពួកគេចង់បានដោយវត្ថុដែលមិនអាចកំណត់បានដោយរបៀបណា? ចុះយ៉ាងណាវិញ? ប្រសិនបើសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេមានបញ្ហាដោយអារម្មណ៍ធ្ងន់ធ្ងរខ្លះ តើពួកគេនឹងមិនរលាយ និងរលាយភ្លាមៗទេឬ? ដូច្នេះ វានឹងក្លាយជាពេលដែលគេមើលឃើញថាខ្លួនគេបោះបង់ចោលព្រះបន្ទូលដ៏ប្រាកដរបស់ព្រះ
ស្ថិតតែនៅលើវា ព្រលឹងរបស់យើងឈរយ៉ាងរហ័ស នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានហៅឱ្យចូលក្នុងការនេះ ។ ហើយបើគ្មានវាទេ ពួកគេនឹងដួលនៅពេលដំបូងដែលវាភ្លឺឡើងលើពួកគេថា សាវ័កដែលបង្រៀន និងគំរូប្រឆាំងនឹងពួកគេ ហើយថាពួកគេខ្លួនឯងគឺជាអំណាចតែមួយគត់ដែលពួកគេមាន ។ ចំពោះការជំរុញបែបនេះ ម្ជុលមុតស្រួចផ្សេងទៀតនឹងត្រូវបានបន្ថែម ។ ជាអ្វី? តើវាមិនសំខាន់ទេក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះក្នុងទម្រង់នេះ ដូចជាគ្មានអ្វីត្រូវបានបញ្ជាដល់យើងឬ? នៅពេលដែលការគោរពប្រណិប័តន៍ពិតរបស់ព្រះមានការព្រួយបារម្ភ តើពួកគេក៏បានអនុវត្តយ៉ាងស្រាលនូវអ្វីដែលព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរមិនធ្លាប់គាំទ្រឬ? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដោយបន្ទាបខ្លួន ពួកគេបានរក្សាគំនិតទាំងអស់របស់ពួកគេនៅក្រោមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះពួកគេប្រាកដជាបានឮនូវអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ចូរយក បរិភោគ ផឹកចុះ » [ម៉ាថាយ 26:26-27] ហើយនឹងគោរពតាមបញ្ជានេះ ។ ដោយការដែលទ្រង់បង្គាប់ឲ្យយើងទទួលពិធី មិនមែនគោរពទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលទទួលពិធី ដូចដែលព្រះបានបង្គាប់ ដោយគ្មានការគោរព នោះមានទំនុកចិត្តថា ពួកគេមិនងាកចេញពីការបង្គាប់របស់ព្រះឡើ

យ ។ មិនមានអ្វីប្រសើរជាងការធានានេះទេ នៅពេលយើងធ្វើកិច្ចការណាមួយ ។ ពួកគេមានគំរូរបស់ពួកសាវក ដែលដូចដែលយើងបានអាន មិនបានគោរពបូជាវាទេ ប៉ុន្តែបានទទួល ហើយបរិភោគនៅពេលពួកគេអង្គុយចុះ ។ ពួកគេមានទម្លាប់នៃក្រុមជំនុំសាវក ដែលលូកាប្រាប់ថា អ្នកជឿបានទទួលទានជាមួយគ្នា មិនមែននៅក្នុង ការថ្វាយបង្គំ ប៉ុន្តែក្នុងការចែកនំបុ័ង [កិច្ចការ 2:42] ពួកគេមានគោលលទ្ធិនៃសាវក ដែលប៉ុលបានណែនាំក្រុមជំនុំនៅកូរិនថូស ដោយប្រកាសថាគាត់បានទទួលពីព្រះអម្ចាស់នូវអ្វីដែលគាត់បានចែកចាយ [កូរិនថូសទី១ ១១:២៣] ។

36. អបិយជំនឿ និងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្នុងការថ្វាយបង្គំបែបនេះ

លើសពីនេះទៅទៀត រឿងទាំងនេះ ជំរុញអ្នកអានដ៏គួរឱ្យគោរព ឱ្យឆ្ពោះបញ្ចាំងពីរបៀបដែលវាមិនមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងរឿងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងការវង្វេងចេញពីព្រះបន្ទូលដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះ ទៅជាការស្រមើស្រមៃនៃខួរក្បាលរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើគួរតែរំដោះយើងពីរាល់ការយល់ខុសក្នុងបញ្ហានេះ ។ ដើម្បីឱ្យព្រលឹងដ៏ពិសិដ្ឋអាចចាប់បានព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីលៀងនោះ ពួកគេត្រូវតែត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើមុខងារនៃពិធីគឺដើម្បីជួយដល់គំនិតទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស ដើម្បីឱ្យវាងើបឡើងដើម្បីរកមើលកម្ពស់នៃអាថ៌កំបាំងខាងវិញ្ញាណ នោះអ្នកដែលត្រូវបានបញ្ឈប់នៅសញ្ញាខាងក្រៅ វង្វេងចេញពីផ្លូវត្រូវស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទ ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? តើយើងត្រូវបដិសេធថានេះជាការគោរពប្រណិប័តន៍អបិយជំនឿពេលមនុស្សក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះទេ? ដោយមិនសង្ស័យ ក្រុមប្រឹក្សា Nicaea មានបំណងទប់ស្កាត់អំពើអាក្រក់នេះ នៅពេលដែលវាហាមឃាត់យើងឱ្យជួសជុលការ

យកចិត្តទុកដាក់ដ៏រាបទាបរបស់យើងលើនិមិត្តសញ្ញាដែលបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងពីបុរាណដែលថា មុនពេលលះបង់ ប្រជាជនគួរតែត្រូវបានប្រាប់ដោយសំឡេងខ្លាំងៗ ដើម្បីលើកដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ព្រះគម្ពីរខ្លួនឯងក៏មិនត្រឹមតែរៀបរាប់ដោយប្រុងប្រយ័ត្នដល់យើងនូវការយាងឡើងនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានដកវត្តមាននៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ពីការមើលឃើញរបស់យើង និងពីយើង ដើម្បីរង្គោះរង្គើពីយើងទាំងអស់គ្នា ការគិតខាងសាច់ឈាមអំពីទ្រង់ ប៉ុន្តែនៅពេលណាដែលវានឹកឃើញដល់ទ្រង់ ជំរុញឱ្យយើងក្រោកឡើង ហើយស្វែងរកទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ អង្គុយនៅខាងស្តាំព្រះវរបិតា [កូឡូស ៣:១-២] ។ យោងទៅតាមច្បាប់នេះ យើងគួរតែគោរពទ្រង់ខាងវិញ្ញាណក្នុងសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ ជាជាងរៀបចំការថ្វាយបង្គំដ៏គ្រោះថ្នាក់មួយចំនួន ដែលពោរពេញដោយគំនិតខាងសាច់ឈាម និងដ៏អាក្រក់របស់ព្រះ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកដែលរៀបចំពិធីគោរពបូជាពិធី មិនត្រឹមតែយល់សប្តិឃើញវាដោយខ្លួនឯង ក្រៅពីបទគម្ពីរទេ ដែលគ្មានការលើកឡើងអំពីវា ដែលអាចបង្ហាញបានឡើយ-- ក៏មិនអាចមើលរំលងបានឡើយ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់អាចទទួលយកបាន ប៉ុន្តែក៏មានបទគម្ពីរផងដែរ ។ ដោយមានបទគម្ពីរស្រែកប្រឆាំងនឹងវា ពួកគេបានបោះបង់ចោលព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ហើយតាំងព្រះជាព្រះតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ។ តើការថ្វាយបង្គំរូបព្រះជាអ្វី បើមិនដូច្នេះទេ ថ្វាយបង្គំអំណោយជំនួសឲ្យអ្នកនោះ? ក្នុងការនេះមានការរំលងពីរយ៉ាងគឺ គេបានផ្លាស់សេចក្តីពិតនៃព្រះ ឲ្យទៅជាសេចក្តីភូតភរវិញ ក៏កោតខ្លាច ហើយគោរពបូជាដល់របស់ដែលកើតមក ជាជាងដល់ព្រះ ដែលបង្កើតរបស់ទាំងនោះ

[cf. រ៉ូម 1:25] ហើយទ្រង់ផ្ទាល់ក៏ត្រូវបានគេបង្ហាប់ចំពោះការសៅហ្មង និងការបង្ហាប់អំណោយរបស់ទ្រង់ដែរ នៅពេលពិធីដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ត្រូវបានគេធ្វើជារូបព្រះដែលគួរឲ្យស្អប់ ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ សូមឲ្យយើងជៀសវាងការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅតែមួយ ផ្ទៀងត្រចៀកភ្នែកចិត្តគំនិតនិងអណ្តាតរបស់យើងទាំងស្រុងលើការបង្រៀនដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះ ។ សម្រាប់នោះគឺជាសាលារបស់គ្រូដ៏ល្អបំផុតនោះ គឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលយើងជឿនទៅមុខយ៉ាងដូច្នេះ មិនចាំបាច់ទទួលបានពីកន្លែងផ្សេងនោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែស្ម័គ្រចិត្តមិនទទួលដឹងពីអ្វីដែលមិនត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងនោះ ។

37. ពិធីអបិយជំនឿជាមួយពិធីបរិសុទ្ធ

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ (ជាអបិយជំនឿ ដែលធ្លាប់ឆ្លងកាត់ព្រំដែនត្រឹមត្រូវ ធ្វើឱ្យអំពើបាបគ្មានទីបញ្ចប់) ពួកគេប្រាប់បន្ថែមទៀត ។ ព្រោះពួកគេបានធ្វើពិធីផ្សេងៗទាំងស្រុងទៅកាន់ការអប់រំនៃពិធីល្បែង ដោយមានចេតនាថ្វាយព្រះកិត្តិយសដល់ទីសំគាល់ ។ ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេនិយាយថា យើងសូមថ្វាយការថ្វាយបង្គំនេះ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ តើអ្វីជាលេសរបស់ពួកគេសម្រាប់ការអួតថាពួកគេថ្វាយបង្គំព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងនំប៉័ងនោះ នៅពេលដែលពួកគេមិនមានការសន្យាអំពីរឿងបែបនេះ? ពួកគេលះបង់ដល់ម្ចាស់ផ្ទះ ដូចគេហៅវាមកដង្ហែ ដើម្បីបង្ហាញវាក្នុងទស្សនីយភាពដ៏ឧឡារិកដែលគេអាចមើលឃើញ គោរពបូជា និងអំពាវនាវ ។ ខ្ញុំសួរតើដោយអំណាចអ្វីដែលគេគិតថាវាត្រូវបានឧទ្ទិស ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដថាពួកគេនឹងលើកឡើងនូវពាក្យទាំងនេះថា: "នេះគឺជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំជំទាស់នឹងពាក្យនេះថា ៖ «យកទៅបរិភោគ» ហើយខ្ញុំនឹងធ្វើយ៉ាងនេះដោយហេតុផលដ៏ល្អសម្រាប់ពេលដែលការសន្យាត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹង

បញ្ជាមួយ ខ្ញុំនិយាយថាពាក្យក្រោយត្រូវបានរួមបញ្ចូលក្នុង អតីត ដូច្នេះថា បំបែកចេញពីវា វាក្លាយជាគ្មានការសន្យាទាល់តែសោះ ។ វានឹងត្រូវបានបញ្ជាក់ ឱ្យកាន់តែច្បាស់ដោយឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នា ។ ព្រះបានបង្គាប់នៅពេលគាត់ និយាយថា "ហៅឈ្មោះខ្ញុំ" គាត់បានបន្ថែមការសន្យាថា "ខ្ញុំនឹងស្តាប់អ្នក [ទំនុក ៥0:១៥] ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ អំពាវនាវដល់ពេត្រុស និងប៉ូល ស ន្មត់លើការសន្យានេះ តើគ្រប់គ្នាមិនស្រែកថាគាត់ធ្វើខុសទេឬ? ហើយខ្ញុំសូម អង្វរអ្នកទៀតថា តើពួកគេធ្វើអ្វីដែលមើលរំលងបញ្ជាឲ្យបរិភោគ ចាប់តាមការ សន្យាដែលបំផ្ជិចបំផ្លាញ នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» ដើម្បីឲ្យពួកគេយកវាទៅប្រើ ខុសសម្រាប់ពិធីផ្សេងពីការអប់រំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ការសន្យាត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដល់ អ្នកដែលប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិដែលបានចូលរួមជាមួយវា ប៉ុន្តែអ្នកដែលផ្ទេរពិធី ទៅការប្រើប្រាស់ផ្សេងទៀត គឺគ្មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។ ពីមុនយើង បានពិភាក្សាអំពីរបៀបដែលពិធីល្បែងដ៏ពិសិដ្ឋបម្រើសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅ ចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នៅទីនេះមិនគ្រាន់តែរំលឹកដល់ការចងចាំរបស់ យើង ដូចដែលយើងបានពន្យល់រួចហើយ ភាពបរិបូរណ៌នៃអំណោយទានរបស់ ទ្រង់ ប៉ុន្តែដើម្បីនិយាយ ផ្តល់ឱ្យវាទៅក្នុង ដៃរបស់យើង និងដាស់តឿនយើង ឱ្យទទួលស្គាល់វា ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ទ្រង់ក៏ដាស់តឿនយើងកុំឱ្យអំនួតចំពោះគុណ ប្រយោជន៍ដ៏ថ្លៃថ្លាបែបនេះ តែត្រូវប្រកាសដោយពាក្យសរសើរសមគួរ និងធ្វើ បុណ្យដោយអរព្រះគុណ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលទ្រង់បានផ្តល់ការ អប់រំនៃពិធីខ្លួនឯងដល់ពួកសាវក នោះទ្រង់បានបង្រៀនពួកគេឱ្យធ្វើវា ដើម្បី រំលឹកដល់ទ្រង់ [លូកា 22:19] ។ ប៉ុលបានបកស្រាយថា « ដើម្បីប្រកាសការ សុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់ [១កូរិនថូស ១១:២៦] នោះគឺដោយសំឡេងតែមួយ

ដើម្បីសារភាពដោយបើកចំហចំពោះមនុស្សថា ការធានាទាំងស្រុងអំពីជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះស្ថិតនៅលើការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យយើងអាច ចូរលើកតម្កើងទ្រង់ដោយការសារភាពរបស់យើង ហើយដោយគំរូរបស់យើង ដាស់តឿនអ្នកឯទៀតឱ្យលើកតម្កើងទ្រង់ ។

នៅទីនេះម្តងទៀត គោលបំណងនៃពិធីត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ នោះគឺដើម្បីអនុវត្តយើងនៅក្នុងការចងចាំនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់ការបង្គាប់ដល់យើងឲ្យ«ប្រកាសអំពីការសុគត់របស់ព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ទ្រង់យាងមក» ។ កូរិនថូសទី១ [11:26] នៅក្នុងការនិច្ឆ័យមានន័យថាគ្មានអ្វីក្រៅពីការដែលយើងគួរតែសារភាពពីមាត់របស់យើងប្រកាសពីអ្វីដែលជំនឿរបស់យើងទទួលស្គាល់នៅក្នុងពិធីនោះ: ថាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាជីវិតរបស់យើង ។ នេះគឺជាការប្រើប្រាស់ទីពីរនៃពិធី ដែលទាក់ទងនឹងការសារភាពខាងក្រៅ ។

(ចំណុចនៃការសង្កត់ធ្ងន់ជាពិសេស៖ សេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ការរួមដំណើរនៃការអធិប្បាយ ការព្យាបាលសម្រាប់ព្រលឹងឈឺ ការទទួលទានគួរសមទម្រង់សមរម្យ និងភាពញឹកញាប់នៃការគ្រប់គ្រង ៣៨; ៤៦)

*38. ពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក**

ទីបី ព្រះអម្ចាស់ក៏មានបំណងឱ្យពិធីល្បែងជាប្រភេទនៃការដាស់តឿនសម្រាប់យើង ដែលអាចខ្លាំងជាងមធ្យោបាយណាផ្សេងទៀតដែលជំរុញយើងឱ្យមានភាពបរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធនៃជីវិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់ សន្តិភាព និងការចុះសម្រុងគ្នា ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ ទាក់ទងនឹងរូបកាយរបស់ទ្រង់មកយើងនៅទីនោះ ថាទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតជាមួយនឹងយើង ហើយយើងជាមួយនឹងទ្រង់ ។

ឥឡូវនេះ ដោយសារទ្រង់មានរូបកាយតែមួយ ដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងទាំងអស់គ្នាជាចំណែកមួយ ដូច្នេះហើយ ទើបយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបង្កើតជារូបកាយតែមួយដោយការចូលរួមក្នុងបែបនេះ ។ នំបុ័ងដែលបង្ហាញនៅក្នុងពិធីតំណាងឱ្យការរួបរួមនេះ ។ ព្រោះវាផ្សំឡើងពីគ្រាប់ធញ្ញជាតិជាច្រើន លាយឡំគ្នា ដែលមិនអាចញែកដាច់ពីគ្នាបាន ដូច្នេះហើយ ទើបសមហេតុសមផល ដែលយើងគួររួមគ្នា និងចងភ្ជាប់គ្នាដោយការព្រមព្រៀងគ្នាដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ ដែលមិនមានការខ្វែងគំនិតគ្នា ឬការបែកបាក់អាចឈានចូលបាន ។ ខ្ញុំចូលចិត្តពន្យល់វានៅក្នុងពាក្យរបស់ប៉ុល ៖ ពែងនៃព្រះពរ ដែលយើងប្រទានពរគឺជាការទំនាក់ទំនងនៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយនំបុ័ងនៃព្រះពរដែលយើងកាច់គឺជាការចូលរួមក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ … ដូច្នេះ . . . យើង… ទាំងអស់គ្នាជារូបកាយតែមួយ ត្បិតយើងទទួលទាននំបុ័ងតែមួយ [កូរិនថូសទី១ ១០:១៦-១៧, cf. vg.] ។ យើងនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនពី ពិធីប្រសិនបើគំនិតនេះស្ងៀចសរសើរ និងឆ្លាក់ជាប់ក្នុងចិត្តរបស់យើង ៖ ថាគ្មានបងប្អូនណាម្នាក់អាចរងរបួស ត្រូវគេមើលងាយ ច្រានចោល ធ្វើបាប ឬតាមវិធីណាមួយដែលធ្វើឲ្យយើងអាក់អន់ស្រពន់ចិត្ត ដោយគ្មានរបួស ។ យើងមើលងាយ និងបំពានលើព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារយើងប្រព្រឹត្តខុស ។ យើងមិនអាចប្រកែកជាមួយបងប្អូនរបស់យើងបានទេ ដោយមិនមានការខ្វែងគំនិតជាមួយព្រះគ្រីស្ទក្នុងពេលតែមួយ ។ យើងមិនអាចស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទដោយមិនស្រឡាញ់ព្រះអង្គនៅក្នុងបងប្អូនទេ ។ យើងគួរតែថែរក្សារូបកាយរបស់បងប្អូនយើងដូចគ្នា នៅពេលដែលយើងយករបស់ខ្លួនឯង ។ ព្រោះពួកវាជាផ្នែកនៃរាងកាយរបស់យើង ។ ហើយថាមិនមានផ្នែកណាមួយនៃខ្លួនយើងប៉ះពាល់ដោយអារម្មណ៍ឈឺចាប់ណាមួយដែល

មិនរីករាលដាលក្នុងចំណោមអ្វីទាំងអស់នោះទេ ដូច្នេះយើងមិនគួរបណ្តោយឲ្យបងប្អូនរងគ្រោះដោយអំពើអាក្រក់ណាមួយដោយមិនមានចិត្តមេត្តាចំពោះគាត់ឡើយ ។ ដូច្នោះហើយ Augustine ដោយមានហេតុផលល្អតែងតែហៅពិធីនេះថា "ចំណងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់" ។ សម្រាប់អ្វីដែលមានល្បិចកលដ៏មុតស្រួច ដែលអាចជំរុញឱ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងចំណោមយើង ជាងពេលដែលព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់ប្រទានអង្គទ្រង់មកយើង មិនត្រឹមតែអញ្ជើញយើងដោយគំរូផ្ទាល់របស់ទ្រង់ដើម្បីសន្យា និងប្រគល់ខ្លួនយើងឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដរាបណាទ្រង់ធ្វើខ្លួនជារួមសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ក៏ធ្វើឱ្យយើងទាំងអស់គ្នាមានតែមួយ ។

39. ពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចមានក្រៅពីព្រះបន្ទូលបានទេ

នេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេង ៖ ថាការចាត់ចែងពិធីត្រឹមត្រូវមិនអាចឈរដាច់ពីព្រះបន្ទូលបានទេ ។ ដើម្បីទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីក៏ដោយដែលអាចកើតមានចំពោះយើងពីពិធីជប់លៀងតម្រូវឱ្យព្រះបន្ទូល: មិនថាយើងនឹងត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿឬអនុវត្តនៅក្នុងការសារភាពឬការដាស់តឿនដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចគឺត្រូវការការអធិប្បាយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែលអាចកើតឡើងនៅក្នុងពិធីលៀង ជាងការដែលវាត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាសកម្មភាពស្ងៀមស្ងាត់ ដូចដែលបានកើតឡើងក្រោមការដឹកនាំរបស់សម្តេចប៉ាបនោះទេ ។ ព្រោះគេចង់បានកម្លាំងទាំងមូលនៃការឧទ្ទិសអាស្រ័យទៅតាមចេតនារបស់បូជាចារ្យ ហាក់ដូចជាមិនមានបញ្ហាអ្វីទាំងអស់ចំពោះមនុស្សដែលអាថ៌កំបាំងគួរតែពន្យល់ ។ ម៉្យាងទៀត កំហុសនេះកើតឡើង ៖ ពួកគេមិនបានសង្កេតឃើញថា ការសន្យាទាំងឡាយណាដែលការបូជាត្រូវ

បានសម្រេច គឺមិនមែនសំដៅលើធាតុខ្លួនឯងទេ គឺសំដៅលើអ្នកទទួល ។ ប្រាកដណាស់ ព្រះគ្រីស្ទមិនបានមានបន្ទូលទៅកាន់នំបុ័ងថាវានឹងក្លាយជារូបកាយរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បញ្ជាឱ្យពួកសិស្សទ្រង់បរិភោគ ហើយសន្យាថាពួកគេនឹងមានការចូលរួមនៅក្នុងរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ។ ការបង្រៀនរបស់ប៉ុលមានទម្រង់ដូចគ្នាដែលការសន្យាត្រូវបានផ្តល់ជូនអ្នកជឿរួមជាមួយនឹងនំបុ័ង និងពែង ។ ជាក់ស្តែងគឺដូច្នេះ ត្រង់នេះយើងមិនគួរនឹកស្មានថាមានមន្តអាគមខ្លះទេ ដោយសន្មត់ថាវាល្មមនឹងការនិយាយរអ៊ូរទាំ ដូចជាត្រូវស្តាប់ដោយធាតុ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងយល់ថា ពាក្យទាំងនេះគឺជាការអធិប្បាយដ៏រស់រវើក ដែលពង្រឹងអ្នកស្តាប់ ជ្រាបចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ស្ងប់ស្ងៀងនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយតាំងទីលំនៅនៅទីនោះ ហើយបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពរបស់វាក្នុងការសម្រេចនូវអ្វីដែលវាសន្យា ។ ដោយហេតុផលទាំងនេះ វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ការបម្រុងទុកក្នុងពិធី ដែលអ្នកខ្លះជម្រុញថា ក្នុងកាលៈទេសៈពិសេស វាអាចត្រូវបានចែកចាយដល់អ្នកជំងឺ គឺគ្មានប្រយោជន៍ទេ ។ សម្រាប់ពួកគេទាំងពីរនឹងទទួលវាដោយគ្មានការរៀបរាប់ពីអប់រំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬចាហ្វាយនឹងចូលរួមជាមួយនឹងសញ្ញានៃការពន្យល់ពិតនៃអាថ៌កំបាំងនេះ ។ ភាពស្មៀមស្ងាត់ពាក់ព័ន្ធនឹងការរំលោភបំពាន និងកំហុស ។ ប្រសិនបើពាក្យសន្យាទាំងឡាយត្រូវបានប្រកាស ហើយអាថ៌កំបាំងត្រូវបានប្រកាស ដូច្នេះអ្នកដែលហៀបនឹងទទួលបានទទួលវាដោយផលប្រយោជន៍នោះ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវសង្ស័យថា នេះគឺជាការបង្រៀនពិតប្រាកដនោះទេ ។ ដូច្នេះ តើការបង្រៀនផ្សេងទៀតនឹងមានគោលបំណងអ្វី ដែលឥទ្ធិពលរបស់វាមិនបានដល់អ្នកជំងឺ? ប៉ុន្តែ គេនិយាយថា អ្នកដែលធ្វើបែបនេះមានគំរូនៃព្រះវិហារបុរាណ ។ ខ្ញុំទទួល

ស្គាល់សេចក្តីថ្លែងនេះ ប៉ុន្តែនៅក្នុងបញ្ហាដ៏អស្ចារ្យមួយ កំហុសមួយនាំមកនូវគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំ គ្មានអ្វីមានសុវត្ថិភាពជាងការធ្វើតាមការពិតនោះទេ ។

40. នៃការទទួលពិធីដែលមិនគួរសម

យើងឃើញថា នំបុ័ងដ៏ពិសិដ្ឋនៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់នេះគឺជាអាហារខាងវិញ្ញាណ ដែលផ្អែម និងឆ្ងាញ់ដូចដែលវាមានប្រយោជន៍ចំពោះអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះដែលនៅពេលភ្លក់វាមានអារម្មណ៍ថា ព្រះគ្រីស្ទជាជីវិតរបស់ពួកគេ ដែលវាផ្លាស់ទីទៅការអរព្រះគុណ ។ គឺជាការដាស់តឿនឲ្យមានការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាប្រែទៅជាថ្នាំពុលដ៏សាហាវសម្រាប់អស់អ្នកដែលមានជំនឿដែលវាមិនបានចំអែត និងពង្រឹង ហើយអ្នកដែលវាមិនធ្វើឱ្យមានការអរព្រះគុណ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ អាហាររូបកាយ កាលណាវាចូលក្នុងពោះដោយអបាយចិត្តអាក្រក់ហើយខ្លួនឯងក៏ខូចហើយក៏អន្តរាយជាជាងចិញ្ចឹម ។
ដូច្នេះដែរ អាហារខាងវិញ្ញាណនេះ បើវាចូលទៅក្នុងព្រលឹងដែលខូចដោយការព្យាបាទ និងអំពើទុច្ចរិត នោះនឹងបំផ្លាញវាទៅដោយការបំផ្ទិចបំផ្លាញដ៏ធំ មិនមែនដោយសារតែអាហារនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែមនុស្សដែលសៅហ្មង និងមិនជឿ គ្មានអ្វីស្អាតទេ [ទីតុស ១:១៥], ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ បើមិនដូច្នេះទេ វាត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះពររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ «ដ្បិតប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា «បានជាអ្នកណាដែលបរិភោគនំបុ័ងនេះ ឬផឹកពីពែងនៃព្រះអម្ចាស់បែបមិនគួរសម នោះនឹងមានទោសចំពោះរូបអង្គ ហើយនិងព្រះលោហិតនៃព្រះអម្ចាស់» ។ កូរិនថូសទី911:27 និង 29, conflated] ។ មនុស្សប្រភេទនេះដែលគ្មានជំនឿ គ្មានការខ្នះខ្នែងក្នុងការស្រឡាញ់ ប្រញាប់ប្រញាល់ដូចជ្រូកដើម្បីទទួលពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនស្គាល់ព្រះកាយរបស់

ព្រះអម្ចាស់ ។ រហូតមកដល់ពេលនេះគេមិនជឿថារូបកាយនោះជាជីវិតរបស់ខ្លួន ទេ រហូតមកដល់ពេលនេះគេបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ប្លន់យកអស់ទាំងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ។ ហើយចុងក្រោយ ពួកគេបង្អាប់ និងបំពុលវាដោយទទួលវា ។ ហើយដោយសារ ពួកគេឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នា និងចេញពីការចុះសម្រុងគ្នាជាមួយបងប្អូនរបស់ពួកគេ ហើយហ៊ានលាយនិមិត្តសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងការមិន ចុះសម្រុងគ្នារបស់ពួកគេ នោះមិនមែនជាការគិតរបស់ពួកគេទេដែលថារូបកាយ របស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានរហែក និងបែកខ្ញែកនោះទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវ បានគេឃុំខ្លួនដោយសមនឹងមានទោសចំពោះរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះ អម្ចាស់ ដែលពួកគេបានបង្អាប់ដោយអំពើទុច្ចរិតដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ដូច្នេះ ដោយការ បរិភោគមិនគួរសមនេះ ពួកគេនាំមកនូវការថ្កោលទោសមកលើខ្លួនគេ ។ ត្បិត ថា ខណៈពេលដែលពួកគេមិនមានជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅឡើយ ក្នុងការទទួល ពិធី ពួកគេប្រកាសថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេគឺគ្មានកន្លែងណាក្រៅពីនៅ ក្នុងទ្រង់ ហើយធ្វើឱ្យការធានាផ្សេងទៀតទាំងអស់មានសុពលភាព ។ ដូច្នេះ ពួកគេជាអ្នកចោទប្រកាន់ខ្លួនឯង ពួកគេធ្វើជាសាក្សីប្រឆាំងនឹងខ្លួនឯង ហើយ បោះត្រាថ្កោលទោសខ្លួនឯង ។ បន្ទាប់មក ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានបែងចែក និងបំបែកដោយការស្អប់ខ្ពើម និងឆន្ទៈមិនល្អពីបងប្អូនរបស់ពួកគេ ពោលគឺមក ពីអវៈយវៈនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយដូច្នេះគ្មានចំណែកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ក៏ដោយ ក៏ពួកគេ នៅតែថ្លែងទីបន្ទាល់ថា មានតែការសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ - ដើម្បីទទួលទានព្រះគ្រីស្ទ ហើយរួបរួមគ្នា ជាមួយទ្រង់ ។

ក្នុងដំណើររឿងនេះ ប៉ុលបានដាស់តឿនឲ្យមនុស្សម្នាក់ពិនិត្យមើលខ្លួនឯងមុន នឹងបរិភោគនំបុ័ងនេះ ឬផឹកពីពែងនេះ [កូរិនថូសទី១ ១១:២៨] ។ តាមរយៈ

នេះ (ដូចដែលខ្ញុំបកស្រាយវា) គាត់មានន័យថា មនុស្សម្នាក់ៗចុះមកក្នុងខ្លួនគាត់ ហើយសញ្ជឹងគិតជាមួយខ្លួនគាត់ថាតើគាត់សម្រាកដោយការធានាខាងក្នុងនៃដួងចិត្តចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានទិញដោយព្រះគ្រីស្ទឬ? ថាតើគាត់ទទួលស្គាល់វាដោយការសារភាពដោយមាត់។ ដូច្នេះ ថាតើគាត់ប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទ ដោយចិត្តខ្នះខ្នែងក្នុងភាពស្លូតត្រង់ និងបរិសុទ្ធ។ ថាតើបន្ទាប់ពីគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានត្រៀមខ្លួនដើម្បីប្រគល់ខ្លួនគាត់សម្រាប់បងប្អូនរបស់គាត់ និងដើម្បីទំនាក់ទំនងខ្លួនគាត់ទៅអស់អ្នកដែលគាត់បានចែករំលែកជាមួយព្រះគ្រីស្ទជារួម។ ទោះជាទ្រង់ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលដោយព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ក៏ទ្រង់ចាត់ទុកបងប្អូនរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ជាសមាជិកនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ដែរ។ ថាតើគាត់ចង់ឱ្យតម្លៃ ការពារ និងជួយពួកគេក្នុងនាមជាសមាជិករបស់គាត់ឬអត់។ មិនមែនថាភារកិច្ចទាំងសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ពេលនេះអាចធ្វើឲ្យល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងខ្លួនយើងនោះទេ ប៉ុន្តែយើងត្រូវប្រឹងប្រែង និងប្រាថ្នាអស់ពីចិត្តឆ្ពោះទៅរកទីបញ្ចប់នេះ ដើម្បីយើងអាចបង្កើនជំនឿរបស់យើងពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃនៅពេលចាប់ផ្តើម។

41. តើអ្នកណាជាអ្នកដែល "គួរសម"?

ជាធម្មតា នៅពេលដែលពួកគេរៀបចំមនុស្សឱ្យបរិភោគដោយគួរសម ពួកគេបានធ្វើទារុណកម្ម និងប្រែតប្រែនមនសិការដ៏គួរឱ្យអាណិតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ ប៉ុន្តែគេមិនបាននាំមកនូវភាគល្អិតនៃអ្វីដែលនឹងត្រូវបានសម្រេចក្នុងគោលបំណងឡើយ។ ពួកគេបាននិយាយថា អ្នកដែលមានព្រះគុណបានបរិភោគយ៉ាងគួរសម។ ពួកគេបានបកស្រាយថា «នៅក្នុងស្ថានភាពនៃព្រះគុណ ដើម្បីមានន័យថា បរិសុទ្ធ និងជម្រះពីអំពើបាបទាំងអស់។ ទង្វើបែបនេះនឹងរារាំងមនុស្សទាំងអស់ដែល

ធ្លាប់មាន ឬនៅលើផែនដីពីការប្រើពិធីនេះ ។ ប្រសិនបើវាជាសំណួរអំពីការស្វែងរកភាពគួរសមរបស់យើង ដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ យើងមិនត្រូវបានបញ្ចប់ទេ មានតែភាពអស់សង្ឃឹម និងសេចក្តីវិនាសអន្តរាយប៉ុណ្ណោះដែលនៅសេសសល់ចំពោះយើង ។ ទោះបីយើងព្យាយាមអស់ពីកម្លាំងរបស់យើងក៏ដោយ យើងនឹងមិនដើរទៅមុខឡើយ លើកលែងតែនៅទីបញ្ចប់ យើងនឹងមិនគួរសមបំផុតបន្ទាប់ពីយើងបានប្រឹងប្រែងស្វែងរកភាពគួរសម ។ ដើម្បីព្យាបាលការឈឺចាប់នេះ គេបានរៀបចំនូវវិធីនៃការទទួលបាននូវភាពសក្តិសមគឺ ការពិនិត្យមើលខ្លួនយើងឲ្យអស់ពីសមត្ថភាព ហើយតម្រូវឲ្យខ្លួនយើងទទួលខុសត្រូវលើអំពើទាំងអស់របស់យើង យើងជម្រះភាពមិនសក្តិសមរបស់យើងដោយការលះបង់ ការសារភាព និងការពេញចិត្ត ។ យើងបានបង្ហាញរួចហើយនៅក្នុងកន្លែងដែលសមស្របជាងនេះអំពីលក្ខណៈនៃការផុតកំណត់នេះ ។ តាមការអនុវត្តចំពោះកិច្ចការបច្ចុប្បន្ននេះ ខ្ញុំនិយាយថា ឱសថទាំងនេះខ្សោយពេកហើយ សតិសម្បជញ្ញៈក៏ស្រងាកចិត្ត និងតក់ស្លុត ហើយតក់ស្លុតនឹងអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។ ព្រះអម្ចាស់របស់យើង តាមរយៈការហាមប្រាមរបស់ទ្រង់ មិនទទួលស្គាល់ថា គ្មាននរណាម្នាក់ចូលរួមក្នុងពិធីលៀងរបស់ទ្រង់ដែលមិនសុចរិត និងគ្មានកំហុសនោះទេ អ្នកណាម្នាក់ត្រូវការការប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដើម្បីធានាខ្លួនគាត់ពីភាពសុចរិតរបស់ខ្លួន ដែលគាត់បានឮថាព្រះជាម្ចាស់តម្រូវ ។ តើយើងបញ្ជាក់ពីមូលដ្ឋានអ្វីក្នុងការធានាថាអស់អ្នកដែលបានធ្វើអស់ពីសមត្ថភាពបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួននៅចំពោះព្រះ? ប៉ុន្តែបើទោះជាបែបនេះក៏ដោយ តើនៅពេលណាដែលអ្នកណាហ៊ានធានាខ្លួនឯងថាខ្លួនបានធ្វើអស់ពីសមត្ថភាព? ដូច្នេះ ដោយសារមិនមានការធានាជាក់លាក់អំពីភាពសក្តិសមរបស់យើងលេចឡើង ទ្វារនឹងនៅតែ

ជាប់គាំងដោយការហាមប្រាមដ៏គួរឲ្យខ្លាចនោះ ដែលសម្រេចថាអ្នកណាដែលស៊ីផឹកដោយមិនសក្តិសមនឹងទទួលទានដោយវិនិច្ឆ័យលើខ្លួនគេ [កូរិនថូសទី១ ១១: ២៩] ។

42. សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ចាំបាច់ត្រូវតែមាន ប៉ុន្តែមិនមែនជាភាពល្អឥតខ្ចោះ

ឥឡូវនេះ វាគឺ ងាយស្រួលក្នុងការវិនិច្ឆ័យពីធម្មជាតិនៃគោលលទ្ធិនោះ ដែលគ្រប់គ្រងនៅក្នុង papacy និងពីអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធវាបានផុសឡើង ។ ព្រោះដោយសេចក្តីឃោរឃៅមិនចេះចប់សព្វគ្រប់ហើយ ទើបបង្អាប់មនុស្សមានបាប មានសេចក្តីទុក្ខ ហើយរងទុក្ខដោយសេចក្តីញាប់ញ័រ និងសេចក្តីសោកសង្រេងនៃការលួងលោមនៃពិធីនេះ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងនោះ សេចក្តីរីករាយទាំងអស់នៃដំណឹងល្អត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខពួកគេ ។ ប្រាកដណាស់ អារក្សមិនអាចស្វែងរកមធ្យោបាយបំផ្លាញមនុស្សបានលឿនជាងដោយការធ្វើឱ្យពួកគេឆ្កួតរហូតដល់ពួកគេមិនអាចភ្ជាក់ និងរសជាតិអាហារនេះ ដែលព្រះវរបិតាសួគ៌ដ៏សប្បុរសបំផុតរបស់ពួកគេបានសព្វព្រះហឫទ័យចំអែតពួកគេ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឱ្យប្រញាប់ប្រញាល់ទៅរកសេចក្តីវិនាសបែបនោះ ចូរយើងចាំថា បុណ្យដ៏វិសេសនេះ ជាថ្នាំសម្រាប់មនុស្សឈឺ ការលួងបាបកម្ម ទានដល់ជនក្រីក្រ ។ ប៉ុន្តែនឹងមិននាំមកនូវផលប្រយោជន៍ដល់សុខភាព សុចរិត និងអ្នកមាននោះទេ ប្រសិនបើអាចត្រូវបានរកឃើញ ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានប្រទានមកយើងជាអាហារ នោះយើងយល់ថា បើគ្មានទ្រង់ទេ យើងនឹងស្រេកឃ្លាន ហើយដួលសន្លប់ ដូចជាទុរ្ភិក្សបំផ្លាញកម្លាំងនៃរូបកាយ ។ បន្ទាប់មក ដោយសារទ្រង់ត្រូវបានប្រទានដល់យើងដល់ជីវិត យើងយល់ថា បើគ្មានទ្រង់នៅក្នុងយើងទេ

យើងនឹងស្លាប់យ៉ាងច្បាស់ ។ ដូច្នេះ នេះជាភាពសក្តិសម—ជាប្រភេទដ៏ល្អបំផុត និងតែមួយគត់ដែលយើងអាចនាំយកទៅកាន់ព្រះ—ដើម្បីថ្វាយនូវភាពអាក្រក់ របស់យើង និង (និយាយ) ភាពមិនសក្តិសមរបស់យើងចំពោះទ្រង់ ដើម្បីឲ្យ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យយើងសក្តិសមនឹងទ្រង់ ។ អស់សង្ឃឹមក្នុង ខ្លួនយើង ដើម្បីអោយយើងបានទទួលការសម្រាលទុក្ខក្នុងព្រះអង្គ ។ ចូរបន្ទាប ខ្លួនយើង ដើម្បីឲ្យយើងបានលើកឡើងដោយទ្រង់ ។ ចោទប្រកាន់ខ្លួនយើង ដើម្បីអោយយើងបានទទួលយុត្តិធម៌ពីព្រះអង្គ ។ ជាងនេះទៅទៀត ដើម្បីប្រាថ្នា ចង់បានការរួបរួមដែលទ្រង់សរសើរដល់យើងនៅក្នុងពិធីលៀងរបស់ទ្រង់ ។ ហើយដូចជាទ្រង់ធ្វើឲ្យយើងទាំងអស់គ្នាមានចិត្តគំនិតតែមួយ ចិត្តមួយ អណ្តាត តែមួយសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ។ ប្រសិនបើយើងថ្នឹងថ្លែង និងពិចារណារឿង ទាំងនេះបានល្អ គំនិតទាំងនេះ ទោះបីវាអាចធ្វើឱ្យយើងទ្រុឌទ្រោមក៏ដោយ ក៏ គំនិតទាំងនេះនឹងមិនធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ចុះឡើយ ។

តើយើងរាល់គ្នាដែលទុគ៌ត និងទទេនៃអំពើល្អទាំងអស់ ដែលវង្វេងនឹងអំពើបាប ពាក់កណ្តាលស្លាប់ បរិភោគរូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយរបៀបណា? ផ្ទុយទៅ វិញ យើងនឹងគិតថា យើងជាអ្នកក្រ មករកអ្នកផ្តល់ដោយសប្បុរស ។ ដូចជា ឈឺទៅគ្រូពេទ្យ; ក្នុងនាមជាមនុស្សមានបាប ដល់អ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ទីបំផុត ព្រះអង្គដែលប្រទានជីវិតឲ្យយើងស្លាប់ទៅ ។ យើងនឹងគិតថា ភាពស ក្តិសម ដែលត្រូវបានបញ្ជាដោយព្រះ រួមបញ្ចូលនៅក្នុងជំនឿជាចម្បង ដែលធ្វើ ឱ្យអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទឡើងវិញ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនយើងទេ ។ ទីពីរ នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទោះជាមិនល្អឥតខ្ចោះក៏ ដោយ គឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះ ដើម្បីទ្រង់អាចបង្កើនវាទៅជាអ្វីដែល

ប្រសើរជាងនេះ ដរាបណាវាមិនអាចផ្តល់ឱ្យដោយពេញលេញ ។ អ្នកផ្សេងទៀតយល់ស្របជាមួយយើងថា ភាពសក្តិសមខ្លួនឯងមាននៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ នៅតែមានកំហុសឆ្គងលើស្តង់ដារនៃភាពសក្តិសម ដោយតម្រូវឱ្យពួកគេធ្វើ ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីជំនឿដែលមិនអាចសម្រេចបាន និងសេចក្តីស្រឡាញ់ស្មើរនឹងនោះ ។ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញដើម្បីការពារយើង ។ ប៉ុន្តែ តាមរយៈការធ្វើដូច្នេះ ពួកគេដូចជាអ្នកដែលបានរៀបរាប់ពីមុនមក ជំរុញមនុស្សទាំងអស់ពីការចូលទៅជិតពិធីល្បែងដ៏បរិសុទ្ធបំផុតនេះ ។ សម្រាប់ទស្សនៈរបស់ពួកគេដែលទទួលបាននោះ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងទទួលបានឡើយ លើកលែងតែមិនសក្តិសមឡើយ ពីព្រោះមនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវទទួលទោស ហើយត្រូវកាត់ទោសពីភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់ខ្លួន ។ ហើយវានឹងជាភាពឆោតល្ងង់ហួសហេតុ—មិននិយាយពីភាពល្ងង់ខ្លៅ—ដើម្បីទាមទារភាពល្អឥតខ្ចោះបែបនេះក្នុងការទទួលពិធី ដូចដែលនឹងធ្វើឲ្យពិធីទុកជាមោឃៈ និងខាងវិញ្ញាណ ។ ព្រោះវាជាពិធីមួយដែលត្រូវបានតែងតាំងមិនមែនសម្រាប់ភាពល្អឥតខ្ចោះនោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកទន់ខ្សោយ និងទន់ខ្សោយ ដើម្បីជាស់ ជាស់ស្មើន ជំរុញ និងអនុវត្តអារម្មណ៍នៃសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ពិតប្រាកដណាស់ ដើម្បីកែកំហុសរបស់អ្នកទាំងពីរ ។

43. នៅលើការប្រារព្ធពិធីជ័ត្រីមត្រូវនៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់

ប៉ុន្តែចំពោះពិធីខាងក្រៅនៃការប្រព្រឹត្តនោះ—មិនថាអ្នកជឿយកវាក្នុងដៃ ឬចែកគ្នាជាមួយគ្នា ឬបរិភោគច្រើនដងនូវអ្វីដែលបានឲ្យទៅម្នាក់ៗ ។ ថាតើពួកគេប្រគល់ពែងទៅឱ្យឪកុន ឬប្រគល់វាទៅអ្នកបន្ទាប់ ។ នំបុ័ងគ្មានដំបែឬគ្មានមេ ។ ស្រាក្រហមឬស - វាមិនមានភាពខុសគ្នាទេ ។ រឿងទាំងនេះគឺព្រងើយកណ្តើយ

ហើយទុកតាមការសំរេចចិត្តរបស់ពួកជំនុំ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាប្រាកដណាស់ថាការអនុវត្តនៃព្រះវិហារបុរាណគឺសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាដើម្បីយកវានៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា «ចូរបែងចែកវាឲ្យគ្នាឯង [លូកា 22:17, Vg.] ។ ប្រវត្តិសាស្ត្រឡៃបរាប់ថា នំបុ័ងដំបែទូទៅត្រូវបានប្រើប្រាស់មុនសម័យរបស់ Roman Bishop Alexander ដែលជាអ្នកដំបូងដែលចូលចិត្តនំបុ័ងឥតមេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនឃើញហេតុផលសម្រាប់រឿងនេះទេ លុះត្រាតែទាញភ្នែកមនុស្សសាមញ្ញឱ្យឆ្ងល់ដោយទស្សនីយភាពថ្មី ជាជាងណែនាំគំនិតរបស់ពួកគេក្នុងសាសនាត្រឹមត្រូវ ។ ខ្ញុំសុំសួរអ្នកទាំងអស់ដែលរងផលប៉ះពាល់តិចតួចបំផុតដោយភាពខ្នះខ្នែងចំពោះការគោរពបូជាថាតើពួកគេមិនបានឃើញច្បាស់ថាតើសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះភ្លឺជាងនៅទីនេះទេហើយថាតើភាពផ្អែមល្ហែមនៃការលួងលោមខាងវិញ្ញាណមានច្រើនប៉ុណ្ណាចំពោះអ្នកជឿ ជាងនៅក្នុងរឿងភាគដែលគ្មានជីវិត និងល្ងោនទាំងនេះ ។ ដែលគ្មានគោលបំណងផ្សេងក្រៅពីដើម្បីបញ្ឆោតអារម្មណ៍របស់ប្រជាជនដែលឆ្កួតនោះទេ ។ ពួកគេហៅការនេះថា ការកាន់អំណាចរបស់មនុស្សដោយសាសនា នៅពេលដែលពួកគេដឹកនាំពួកគេដោយចេតនា និងរវែងជាមួយនឹងអបិយជំនឿ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់ការពារការច្នៃប្រឌិតបែបនេះដោយអំពាវនាវដល់វត្ថុបុរាណនោះ ខ្ញុំក៏មិនព្រងើយកន្តើយចំពោះថាតើការប្រើប្រាស់គ្រីស្តបរិស័ទពីបុរាណនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកយ៉ាងណាដែរ ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីសម័យសាវក ពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានខូចដោយសារច្រែះ ។ ប៉ុន្តែ នេះជាការពិត គឺជាភាពរឹងចចេសរបស់មនុស្ស ដែលមិនអាចទប់ខ្លួនពីភាពខ្ជិលច្រអូស និងធ្វើឱ្យមានភាពតានតឹងនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចូរយើងចាំថា ព្រះជា

ម្ចាស់ពិតជាគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ថាទ្រង់នឹងឱ្យយើងរំនិច្ចឹយ ទាំងទេវតារបស់ទ្រង់ និងពិភពលោកទាំងមូលនៅក្នុងវាពន្លឺ [កូរិនថូសទី១ ៦: ២-៣; កាឡាទី ១:៨ ។]

ឥឡូវនេះ ដើម្បីកម្ចាត់ចោលនូវពិធីដ៏មហិមានេះ "ពិធីល្បែងអាចត្រូវបាន ចាត់ចែងច្រើនបំផុត ប្រសិនបើវាត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខព្រះវិហារញឹក ញាប់ ហើយយ៉ាងហោចណាស់ម្តងក្នុងមួយសប្តាហ៍ ។ ជាដំបូង បន្ទាប់មកវាគួរ តែចាប់ផ្តើមដោយការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ ។ ការបង្រៀននេះនេះគួរលើក យកមកដាក់លើតុ ហើយពេលនំបុ័ង និងស្រាដាក់លើតុ គ្រូត្រូវសូត្រពាក្យពី អប់រំនៃពិធីល្បែង បន្ទាប់មកគាត់សូត្រពាក្យសន្យាដែលបានបន្សល់ទុកឲ្យយើង នៅក្នុងនោះដែរ ។ ដល់ពេលហើយ គាំត់គួរតែបញ្ចេញអស់អ្នកដែលបដិសេធពី វា ដោយការហាមប្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មក គាត់គួរតែអធិស្ឋានសុំឱ្យ ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដែលគាត់បានប្រទានអាហារដ៏ពិសិដ្ឋ នេះមកយើង ហើយបង្រៀន និងបង្កើតយើងឱ្យទទួលវាដោយសេចក្តីជំនឿ និង ដឹងគុណ ។ ពីដួងចិត្ត ហើយដរាបណាយើងមិនមែនជាខ្លួនយើងទេ ដោយសារ ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ធ្វើឱ្យយើងសក្តិសមនឹងពិធីបុណ្យបែបនេះ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ទាំងទំនុកតម្កើងគួរតែត្រូវបានច្រៀង ឬអានអ្វីមួយ ហើយដើម្បី ក្លាយជាលំដាប់ អ្នកជឿគួរទទួលពិធីល្បែងដ៏វិសុទ្ធបំផុត នោះពួកចាហ្វាយបាន កាច់នំបុ័ង និងថ្វាយពែង ។ នៅពេលដែលពិធីល្បែងត្រូវបានបញ្ចប់ គួរតែមាន ការដាស់តឿនដល់ជំនឿដោយស្មោះ និងការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ដល់សេច ក្តីស្រឡាញ់ និងអាកប្បកិរិយាដែលសក្តិសមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ នៅទីបញ្ចប់ គួរ

តែអរព្រះគុណ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះ ។ ពេលរឿងទាំងនេះត្រូវបានបញ្ចប់ ក្រុមជំនុំគួរតែត្រូវបានច្រានចោលចេញដោយសុខសាន្ត ។

44. ពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែត្រូវបានប្រារព្ធជាញឹកញាប់

អ្វីដែលយើងបាននិយាយរហូតមកដល់ពេលនេះអំពីពិធីបង្ហាញយ៉ាងច្រើនថា វាមិនត្រូវបានគេតែងតាំងឱ្យទទួលបានតែមួយដងក្នុងមួយឆ្នាំនោះទេ» ។ គ្រីស្ទបរិស័ទ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចនឹងរំលឹកត្រឡប់មកវិញជាញឹកញាប់ក្នុងការចងចាំចំពោះចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយការចងចាំបែបនេះដើម្បីទ្រទ្រង់ និងពង្រឹងជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយជំរុញខ្លួនពួកគេឱ្យច្រៀងអរព្រះគុណដល់ព្រះ ហើយប្រកាសពីភាពល្អរបស់ទ្រង់ ទីបំផុតដោយវាចំអែតសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅវិញទៅមក និងក្នុងចំណោមពួកគេ ធ្វើជាបន្ទាល់ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ ហើយស្វែងយល់ពីចំណងនៃចំណងនៅក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដរាបណាយើងទទួលទាននូវនិមិត្តសញ្ញានៃរូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាសញ្ញាដែលបានផ្តល់ឱ្យ និងទទួល នោះយើងភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមកនូវកាតព្វកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់តាមលំដាប់លំដោយ ។ ថាគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកយើងអាចអនុញ្ញាតឱ្យមានអ្វីដែលអាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់បងប្អូនរបស់យើង ឬមើលរំលងអ្វីដែលអាចជួយគាត់បាន ដែលជាកន្លែងដែលតម្រូវការចាំបាច់ និងសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ ។ លូកាបានរៀបរាប់នៅក្នុងកិច្ចការថា នេះគឺជាការអនុវត្តរបស់ក្រុមជំនុំសាវក នៅពេលគាត់និយាយថា អ្នកជឿ «... បានបន្តនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់សាវ័ក និងការប្រកប ដោយការកាច់នំបុ័ង និងក្នុងការអធិស្ឋាន » [កិច្ចការ 2:42, c. Vg] ។ ដូច្នេះវាបានក្លាយជាច្បាប់ដែលមិនផ្លាស់ប្តូរដែលថាការប្រជុំនៃក្រុមជំនុំមិនគួរប្រព្រឹត្តទៅដោយគ្មានព្រះបន្ទូល ការអធិស្ឋាន ការ

ទទួលទាន ។ ការលៀង និងការកាច់ឲ្យ ។ ថានេះគឺជាលំដាប់ដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងចំណោមកូរិនថូសផងដែរយើងអាចសន្និដ្ឋានដោយសុវត្ថិភាពពីប៉ុល [cf. កូរិនថូសទី១ ១១:២០] ហើយវានៅតែត្រូវបានប្រើប្រាស់អស់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបបានជាមាន canons ទាំងនោះ សន្មតថាជា Anacletus និង Calixtus ថា បន្ទាប់ពីការបង្រៀនបានបញ្ចប់ អស់អ្នកដែលមិនចង់នៅក្រៅបរិវេណនៃព្រះវិហារគួរតែចូលរួម ។ ហើយនៅក្នុង Canons ចាស់ទាំងនោះដែលពួកគេហៅថា "សាវ័ក" យើងអានថា: "អ្នកដែលមិនស្នាក់នៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់ហើយមិនបានទទួលការរួបរួមដ៏ពិសិដ្ឋគួរត្រូវបានកែដំរូវជាអ្នករំខានក្រុមជំនុំ" ។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ក៏ត្រូវបានសម្រេចថាអស់អ្នកដែលចូលព្រះវិហារ ហើយស្តាប់បទគម្ពីរ ហើយឈប់ធ្វើសមាហរណកម្មត្រូវដកចេញពីក្រុមជំនុំ រហូតដល់ពួកគេកែកំហុសនេះ ។ ទោះបីជានេះត្រូវបានបន្ទន់ ឬយ៉ាងហោចណាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាភាសាស្រាលជាងមុននៅក្រុមប្រឹក្សាទីមួយនៃទីក្រុង Toledo ក៏ដោយ ក៏វានៅតែត្រូវបានសម្រេចនៅទីនោះថា អ្នកដែលបានទទួលការអធិប្បាយហើយ ត្រូវបានគេរកឃើញថាមិនដែលប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា នឹងត្រូវព្រមាន ។ ប្រសិនបើក្រោយពីព្រមានហើយគេនៅតែមិនព្រម គេត្រូវដកចេញ ។

45. Augustine និង Chrysostom លើកាតព្វកិច្ចនៃការចូលរួម

ជាក់ស្តែង តាមរយៈច្បាប់ទាំងនេះ មនុស្សបរិសុទ្ធមានគោលបំណងរក្សា និង
ការពារការអនុវត្តជាញឹកញាប់នៃការរួបរួម ដែលបានទទួលពីសាវ័កខ្លួនឯង ។
ត្បិតពួកគេបានឃើញថាវាល្អបំផុតសម្រាប់អ្នកជឿ ប៉ុន្តែវាបានធ្លាក់ទៅក្នុងការ
ប្រើប្រាស់បន្តិចម្តងៗដោយសារការធ្វេសប្រហែសជាទូទៅ ។ Augustine ថ្លែងទី
បន្ទាល់អំពីថ្ងៃរបស់គាត់ថា: «ពិធីនៃវត្ថុនេះ ពោលគឺការរួបរួមនៃរូបកាយរបស់
ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានដាក់នៅលើតុរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលពីតុនោះជា
រៀងរាល់ថ្ងៃ នៅកន្លែងខ្លះ កន្លែងផ្សេងទៀតនៅចន្លោះពេលជាក់លាក់ -
ដោយមនុស្សខ្លះ ដល់ជីវិតដោយអ្នកដទៃដល់ការបំផ្ទិចបំផ្លាញ» ។ ហើយនៅ
ក្នុងសំបុត្រទីមួយទៅកាន់ Januarius គាត់និយាយថា ៖ «អ្នកខ្លះទទួលរូបកាយ
និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ខ្លះទៀតទទួលវានៅថ្ងៃជាក់លាក់
នៅកន្លែងខ្លះគ្មានថ្ងៃកន្លងផុតទៅនៅពេលដែលវាមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ កន្លែង
ផ្សេងទៀតមានតែថ្ងៃសៅរ៍ និងថ្ងៃអាទិត្យ ។ នៅកន្លែងផ្សេងតែនៅថ្ងៃអាទិត្យ»
។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងបាននិយាយ ជួនកាលប្រជាជនទូទៅកាន់តែធូររលុង
មនុស្សបរិសុទ្ធបានស្តីបន្ទោសពួកគេយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ដើម្បីកុំឱ្យមើលទៅហាក់ដូចជា
ព្រងើយកន្តើយចំពោះភាពព្រងើយកន្តើយបែបនេះ ។ មានឧទាហរណ៍មួយអំពី
រឿងនេះនៅក្នុងសំបុត្ររបស់ Chrysostom នៅលើសំបុត្រទៅអេភេសូរថា: "វា
មិនត្រូវបានគេនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលបានធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសដល់ពិធីជប់លៀង
ទេហេតុអ្វីបានជាអ្នកអង្គុយនៅតុ? ប៉ុន្តែ "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចូលមក? [ម៉ាថា
យ ២២:១២] ។ អ្នកណាមិនទទួលទានអាថ៌កំបាំង អ្នកនោះជាមនុស្សទុច្ចរិត
ហើយគ្មានការអៀនខ្មាសដែលមានវត្តមាននៅទីនោះ ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នករាល់គ្នា
ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បានអញ្ជើញមកពិធីលៀង លាងដៃអង្គុយនៅតុ ហើយ

ហាក់ដូចជាត្រៀមខ្លួនទទួលទានរួចក៏មិនបានរសអ្វីដែរ—តើគាត់មិនបង្ហាប់ទាំងពិធីល្បែងទាំងម្ចាស់ផ្ទះទេ? ដូច្នេះ នៅពេលដែលអ្នកឈរក្នុងចំណោមអ្នកដែលរៀបចំខ្លួនដោយការអធិស្ឋាន ដើម្បីទទួលបានអាហារដ៏វិសុទ្ធបំផុត ដោយការពិតដែលថាអ្នកមិនបានដកទេ អ្នកបានសារភាពថាអ្នកគឺជាលេខមួយក្នុងចំណោមចំនួនរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់ អ្នកមិនទទួលទានទេ! វាមិនប្រសើរជាងទេដែលអ្នកមិនមានវត្តមាន? អ្នកនិយាយថាខ្ញុំមិនសក្តិសម។ ដូច្នេះ អ្នកក៏មិនសក្តិសមនឹងការរួបរួមនៃការអធិស្ឋាន ដែលជាការរៀបចំសម្រាប់ការទទួលនូវអាថ៌កំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋនោះដែរ»។

46. ការប្រាស្រ័យទាក់ទងតែមួយដងក្នុងមួយឆ្នាំត្រូវបានថ្កោលទោស

ច្បាស់ណាស់ទំនៀមទម្លាប់នេះដែលបង្គាប់ឱ្យយើងធ្វើសមាហរណកម្មម្តងក្នុងមួយឆ្នាំគឺជាការធ្វេប្រឌិតដ៏ពិតប្រាកដរបស់អារក្ស អ្នកណាជាអ្នកណែនាំវា។ ពួកគេនិយាយថា Zephyrinus គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃច្បាប់នេះ ទោះបីជាវាមិនគួរឱ្យជឿថាវាស្ថិតនៅក្នុងទម្រង់ដែលឥឡូវនេះយើងមានវាក៏ដោយ។ ប្រហែលជាដោយសារពិធីបរិសុទ្ធរបស់គាត់ គាត់មិនបានផ្តត់ផ្តង់អាក្រក់ពេកសម្រាប់ក្រុមជំនុំដូចសម័យកាលនោះទេ។ ពីព្រោះមិនមានការសង្ស័យតិចបំផុតដែលថា ពិធីជប់ល្បែងដ៏ពិសិដ្ឋគឺនៅក្នុងសម័យនោះ ដែលកំណត់នៅចំពោះមុខអ្នកជឿរាល់ពេលដែលពួកគេបានជួបគ្នា។ ហើយគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេ ដែលភាគច្រើននៃពួកគេបានរួមរស់ជាមួយគ្នា។ ប៉ុន្តែដោយហេតុថា ស្ទើរតែគ្រប់ៗគ្នា ស្ទើរតែមិនធ្លាប់មាន ដើម្បីធ្វើពិធីរួបរួមម្តងៗ ហើយដោយសារតែវាចាំបាច់សម្រាប់អ្នកដែលត្រូវបានផ្សំជាមួយនឹងមនុស្សអាសអាភាស និងមនុស្សគោរពបូជា ដើម្បីបញ្ជាក់ជំនឿរបស់ពួកគេដោយសញ្ញាខាងក្រៅខ្លះពីមនុស្សបរិសុទ្ធ ដើម្បីជាប្រយោជន៍

ដល់សណ្តាប់ធ្នាប់ និងសុជីវធម៌ ទើបបានតែងតាំងនៅថ្ងៃនោះ ។ ដែលប្រជាជនគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គួរតែ ដោយការទទួលទានអាហារថ្ងៃត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់ ធ្វើការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ។ កូនចៅជំនាន់ក្រោយបានបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយបទប្បញ្ញត្តិល្អផ្សេងទៀតរបស់ Zephyrinus នៅពេលដែលច្បាប់ជាក់លាក់មួយត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីឱ្យមានការរួបរួមម្តងក្នុងមួយឆ្នាំ ។ ដោយរឿងនេះវាបានកើតឡើងស្ទើរតែទាំងអស់នៅពេលដែលពួកគេបានរួមរ៉ាកម្តងហើយដូចជាបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនយ៉ាងស្រស់ស្អាតពេញមួយឆ្នាំទៅដោយមិនដឹងខ្លួន ។ វាគួរត្រូវបានធ្វើខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ ៖ តុរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងហោចណាស់ម្តងក្នុងមួយសប្តាហ៍សម្រាប់ការប្រជុំរបស់ពួកគ្រីស្ទាន ហើយការសន្យាដែលបានប្រកាសនៅក្នុងវាគួរផ្តល់អាហារដល់យើងខាងវិញ្ញាណ ។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវបង្ខំឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវជំរុញ និងដាស់តឿនទាំងអស់គ្នា ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ភាពអសកម្មរបស់មនុស្សមិនស្មោះត្រង់គឺត្រូវស្តីបន្ទោស ។ ដូចជាបុរសស្រេកឃ្លាន គួរនាំគ្នាទៅញុំាអាហារដ៏ច្រើនបែបនេះ ។ ដូច្នេះមិនមែនជារឿងអយុត្តិធម៌ទេ ដែលខ្ញុំបានតួញតែ្ពរពីដើមដំបូងថា ទំនៀមទម្លាប់នេះត្រូវបានជំរុញដោយវត្ថុបុរាណរបស់អារក្ស ដែលតាមបញ្ជាមួយថ្ងៃក្នុងមួយឆ្នាំធ្វើឱ្យមនុស្សខ្ជិលច្រអូសពេញមួយឆ្នាំ ។ ជាការពិត យើងឃើញថានៅក្នុងថ្ងៃរបស់ Chrysostom ការរំលោភបំពានដ៏ថោកទាបនេះបានឈានចូលមកដល់ ។ ប៉ុន្តែយើងអាចមើលឃើញនៅពេលជាមួយគ្នាថាតើវាមិនពេញចិត្តគាត់ប៉ុណ្ណា ។ សម្រាប់នៅក្នុងអត្ថបទដែលខ្ញុំទើបតែបានដកស្រង់ គាត់បានតួញតែ្ពរយ៉ាងក្រៀមក្រំអំពីវិសមភាពដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងបញ្ហានេះ ។ នៅពេលខ្លះនៃឆ្នាំ ពួកគេច្រើនតែមិនបានមកសូម្បីតែពេលដែលពួកគេស្អាត ប៉ុន្តែមកនៅបុណ្យ Easter សូម្បីតែ

ពេលពួកគេមិនបរិសុទ្ធក៏ដោយ ។ រួចគាត់លាន់មាត់ថា ៖ «តាមទម្លាប់ ឱការសន្ទតអើយ ដូច្នេះ ការថ្វាយជារៀងរាល់ថ្ងៃឥតប្រយោជន៍ យើងឈរនៅមុខអាសនៈដោយឥតប្រយោជន៍ គ្មានអ្នកណានឹងទទួលទានជាមួយនឹងយើងឡើយ» ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ Chrysostom ពីការយល់ព្រមនេះដោយផ្តល់សិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់!

(ការដកពែងចេញពីមនុស្សដែលបានថ្កោលទោស, ៤៧-៥0)

47. ការបដិសេធនៃ "ការរួបរួមក្នុងប្រភេទមួយ"

ចេញពីកន្លែងតែមួយបានមកបទប្បញ្ញត្តិមួយទៀត ដែលបានលួចឬឆក់យកអាហារពាក់កណ្តាលពីផ្នែកធំនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ ។ និមិត្តសញ្ញានៃឈាម ដែលបានបដិសេធមិនដាក់មនុស្ស និងបង្ហាប់មនុស្ស (ទាំងនេះគឺជាហានៈដែលពួកគេអនុវត្តចំពោះមរតករបស់ព្រះ [ពេត្រុសទី 1 5:3]) ត្រូវបានផ្តល់ជាកម្មសិទ្ធិពិសេសដល់មនុស្សកោរសក់ និងចាក់ប្រេងតាំងពីរបីនាក់ ។ បញ្ញត្តិរបស់ព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចគឺថាគ្រប់គ្នាត្រូវផឹក [ម៉ាថាយ ២៦:២៧]; មនុស្សម្នាក់ហ៊ានជំនួស និងលុបចោលដោយច្បាប់ថ្មី និងប្រឆាំង ដោយសម្រេចថាមិនគ្រប់គ្នាផឹក ។ ហើយថាអ្នកច្បាប់បែបនេះមិនអាចប្រកែកប្រឆាំងនឹងព្រះរបស់ពួកគេដោយមិនសមហេតុផលទេ ពួកគេធ្វើពុតជាគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចកើតឡើង ប្រសិនបើពែងដ៏ពិសិដ្ឋនេះត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មនុស្សគ្រប់រូប ដូចជាប្រសិនបើគ្រោះថ្នាក់ទាំងនោះមិនត្រូវបានគេមើលឃើញទុកជាមុន ហើយត្រូវបានពិចារណាដោយប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ!

បន្ទាប់មក ពួកគេវែកញែកយ៉ាងច្បាស់ថា មួយគឺគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពីរ។ «ដ្បិតបើវាជារូបកាយ» (គេនិយាយថា) «នោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលដែលមិនអាចញែកចេញពីរូបកាយរបស់ទ្រង់បានឡើយ ដូច្នេះ រូបកាយក៏មានឈាមដែរ»។ សូមមើលថាតើគំនិតរបស់មនុស្សយើងយល់ស្របនឹងព្រះកម្រិតណា នៅពេលដែលមានខ្សែរថយក្រោយ វាចាប់ផ្តើមរវើរវាយ និងព្រៃផ្សៃបន្តិច! ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញយើងនូវនំបុ័ង ហើយមានព្រះបន្ទូលថា វាជារូបកាយរបស់ព្រះអង្គ។ គាត់បង្ហាញពែង ហើយហៅវាថាឈាមរបស់គាត់។ ភាពក្លាហាននៃហេតុផលរបស់មនុស្សស្រែកផ្ទុយពីនំបុ័ងគឺជាឈាម ស្រាគឺជារូបកាយ - ដូចជាប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនមានហេតុផលណាមួយដែលសម្គាល់រូបកាយរបស់ទ្រង់ពីឈាមរបស់ទ្រង់ដោយពាក្យសម្តីនិងទីសំគាល់ទេហើយវាធ្លាប់បានលឺថារាងកាយរបស់ ព្រះគ្រីស្ទឬព្រះលោហិតត្រូវបានគេហៅថាព្រះនិងមនុស្ស។ ជាក់ស្តែង ប្រសិនបើទ្រង់ចង់បញ្ជាក់អំពីខ្លួនទ្រង់ទាំងស្រុង ទ្រង់អាចនិយាយបានថា «គឺខ្ញុំ» ដូចដែលទ្រង់ធ្លាប់និយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ [ម៉ាថាយ ១៤:២៧; យ៉ូហាន ១៨:៥; លូកា ២៤:៣៩] ប៉ុន្តែមិនមែន "នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ នេះជាឈាមរបស់ខ្ញុំ"។ ប៉ុន្តែ ដោយមានបំណងជួយដល់ភាពទន់ខ្សោយនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ទ្រង់បានតែងតាំងពែងដាច់ដោយឡែកពីនំបុ័ង ដើម្បីបង្រៀនយើងថា ទ្រង់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ផឹកមិនតិចជាងសម្រាប់អាហារឡើយ ឧបមាថាឥឡូវនេះផ្នែកមួយត្រូវបានដកយកទៅហើយ។ រកបានតែពាក់កណ្តាលនៃអាហានៅក្នុងទ្រង់ ដូច្នេះហើយ ទោះបីជាអ្វីដែលពួកគេធ្វើពុតជាជាការពិត-- ថាដោយការផ្សំគ្នា ឈាមគឺនៅក្នុងនំបុ័ង ហើយម្តងទៀត រាងកាយគឺនៅក្នុងពែង-- នៅតែពួកគេបន្តំព្រលឹងដ៏ពិសិដ្ឋនៃការបញ្ជាក់នៃសេចក្តីជំនឿដែល ព្រះគ្រីស្ទ

ប្រទានឱ្យយើងនូវអ្វីដែលចាំបាច់ ។ ដូច្នេះហើយ ការលាគ្នាជាមួយនឹងពាក្យស្លោករបស់ពួកគេ យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអត្ថប្រយោជន៍ដែល យើងទទួលបានពីពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះគ្រីស្ទដោយការសន្យាពីរដង ។

48. អំណះអំណាងក្លែងក្លាយដែលថាសាវ័កគ្រាន់តែជា "អ្នកលះបង់" ប៉ុណ្ណោះដែលបានទទួលពែង

ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា អ្នកបម្រើរបស់សាតាំង (ជាទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេក្នុងការចំអកលើបទគម្ពីរ) និយាយពីរឿងនេះ ។ ទីមួយ ពួកគេអះអាងថា ពីទង្វើសាមញ្ញមួយ មិនគួរយកច្បាប់ដែលក្រុមជំនុំត្រូវគោរពជានិច្ចលើកឡើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេកុហកនៅពេលពួកគេនិយាយថានេះជាទង្វើសាមញ្ញ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែថ្វាយពែងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានតែងតាំងឲ្យសាវ័កធ្វើដូច្នេះបន្ទាប់ពីនោះ ។ ដ្បិតនេះជាពាក្យរបស់ទ្រង់ដែលបង្គាប់ថា « ចូរអ្នករាល់គ្នាពិសាពីពែងនេះចុះ» [ម៉ាថាយ ២៦:២៧, cf. vg.] ហើយប៉ុលបានរំឭកថា វាជាទង្វើដែលទ្រង់សរសើរថាវាជាបញ្ញត្តិមិនប្រែប្រួល [កូរិនថូស ទី ១ ១១:២៥] ។ ការគេចវេសមួយទៀតគឺថា មានតែសាវ័កប៉ុណ្ណោះ ដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស និងចុះឈ្មោះរួចនៅក្នុងលំដាប់នៃ "អ្នកលះបង់" ត្រូវបានទទួលដោយព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីចូលរួមក្នុងពិធីជល្យែងនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ឲ្យពួកគេឆ្លើយសំណួរប្រាំយ៉ាងមកខ្ញុំដែលពួកគេមិនអាចគេចចេញដោយមិនអាចប្រកែកនឹងកុហកបានឡើយ ។

ទីមួយ តើព្រះបន្ទូលអ្វីដែលបានបង្ហាញដំណោះស្រាយនេះដល់ពួកគេដែលខុសពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? បទគម្ពីររាយបញ្ជីដប់ពីរនាក់ដែលបានអង្គុយជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវ [cf. ម៉ាថាយ 26:20] ប៉ុន្តែ វាមិនអាប់ឱនដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់

ព្រះគ្រីស្ទ ដែលហៅពួកគេថាជា« sacrificers »នោះទេ។ ក្រោយមក យើងនឹងដោះស្រាយពាក្យនេះនៅក្នុងកន្លែងដ៏សមស្រប។ ទោះបីជាពេលនោះទ្រង់បានឲ្យវាដល់ពួកដប់ពីរនាក់ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់នៅតែដាស់តឿនពួកគេឲ្យធ្វើដូចគ្នាដែរ ពោលគឺចែកឲ្យគ្នា។

ទីពីរ ហេតុអ្វីបានជាចាប់ពីសម័យដ៏ល្អប្រសើរនោះ រហូតដល់មួយពាន់ឆ្នាំបន្ទាប់ពីពួកសាវ័ក បានទទួលទាននូវនិមិត្តសញ្ញាទាំងពីរដោយគ្មានករណីលើកលែង? តើពួកជំនុំបុរាណមិនដឹងថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកណាទេឬ? អនុញ្ញាតិឲ្យចូលដូចជាភ្ញៀវក្នុងពិធីលៀងរបស់ទ្រង់? វានឹងជាភាពអៀនខ្មាសបំផុតដែលត្រូវឈប់នៅទីនេះ ឬគេចពីសំណួរ! មានប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំដែលរស់នៅ មានស្បៀវភៅរបស់អ្នកនិពន្ធបុរាណ ដែលផ្តល់ភស្តុតាងច្បាស់លាស់នៃការពិតនេះ។ Tertullian និយាយថា "ត្រូវបានចំអែតដោយរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យព្រលឹងត្រូវបានចិញ្ចឹមពីព្រះ។ ធ្វើដូចម្តេច? តើអ្នកនឹងហ៊ានទទួលយកពែងនៃឈាមដ៏មានតម្លៃរបស់ទ្រង់ដោយបបូរមាត់របស់អ្នកដោយរបៀបណា? Jerome និយាយអំពី "ពួកសង្ឃដែលធ្វើពិធីបុណ្យ Eucharist និងចែកចាយឈាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ប្រជាជន" ។ Chrysostom និយាយថា ៖ «មិនដូចក្នុងក្រិត្យវិន័យចាស់ ដែលបូជាចារ្យបានបរិភោគមួយចំណែកទេ ក៏ចែកដល់មនុស្សផ្សេងដែរ។ ប៉ុន្តែ រូបកាយមួយ និងពែងមួយត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មនុស្សទាំងអស់។ រឿងទាំងនោះដែលទាក់ទង Eucharist គឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់សង្ឃ និងមនុស្ស។ Augustine ក្នុងវគ្គជាច្រើនបញ្ជាក់រឿងដូចគ្នា។

49. ការទទួលមនុស្សធម្មតាដោយរក្សារហូតដល់ថ្ងៃនោះ

ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំប្រកែកអំពីរឿងដែលល្អដូច្នេះ? សូមឲ្យអ្នកសរសេរភាសាក្រិច និងឡាតាំងទាំងអស់ត្រូវបានអាន ហើយភស្តុតាងបែបនេះនឹងត្រូវបានរកឃើញជាបរិបូរ។ ហើយទំនៀមទំលាប់នេះមិនបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបដិសេធឡើយ ខណៈពេលដែលការធ្លាក់ចុះនៃសេចក្តីសុចរិតនៅតែមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ Gregory អ្នកអាចហៅបានថាជាសង្ឃចុងក្រោយនៃទីក្រុងរ៉ូម បានបង្រៀនថាទំនៀមទម្លាប់ត្រូវបានរក្សានៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ ៖ « តើឈាមរបស់កូនចៀមគឺជាអ្វីដែលអ្នកបានរៀនឥឡូវនេះ មិនមែនដោយការឮទេ ប៉ុន្តែដោយការធឹកវិញ » ។ « ឈាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហូរចូលទៅក្នុងមាត់របស់អ្នកជឿ» ។ ពិតប្រាកដណាស់ បួនរយឆ្នាំបន្ទាប់ពីការសុគត់របស់ទ្រង់ នៅពេលដែលអ្វីៗទាំងអស់បានធ្លាក់ចុះរួចហើយ វានៅតែស៊ូទ្រាំ។ ហើយវាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមិនគ្រាន់តែជាទំនៀមទម្លាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាច្បាប់ដែលមិនអាចបំពានបាន។ ពិតប្រាកដណាស់ ការគោរពចំពោះការអប់រំរបស់ព្រះនៅពេលនោះបានរីកចម្រើន។ ហើយពួកគេមិនបានសង្ស័យថា វាជាការលះបង់ដើម្បីញែកចេញនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានចូលរួមនោះទេ។ សម្រាប់ Gelasius និយាយដូច្នេះ: យើងបានរកឃើញថាអ្នកខ្លះទទួលបានតែផ្នែកនៃរូបកាយបរិសុទ្ធតែបដិសេធពីពែង។ ដោយមិនសង្ស័យ ពួកគេហាក់ដូចជាត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយអបិយជំនឿមួយចំនួន ពួកគេត្រូវតែទទួលពិធីទាំងស្រុង ឬត្រូវបានរារាំងទាំងស្រុងពីពួកគេ។ ចំពោះអាថ៌កំបាំងនេះមិនអាចបែងចែកបានដោយគ្មានការលះបង់ដ៏អស្ចារ្យនោះទេ។ គេបានស្តាប់តាមហេតុផលរបស់ Cyprian ដែលជាការពិតណាស់ គួរតែជំរុញចិត្តគំនិតរបស់គ្រីស្ទាន។ គាត់និយាយថា "តើយើងបង្រៀនឬអំពាវនាវឱ្យពួកគេបង្ហូរឈាមរបស់ពួកគេក្នុងការសារភាពអំពីព្រះ

គ្រីស្ទឬប្រសិនបើយើងបដិសេធលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះអ្នកដែលចង់ប្រឆាំង? ឬតើយើងធ្វើយ៉ាងណាឲ្យពួកគេសមនឹងពែងនៃសេចក្តីឈឺចាប់ បើសិនជាយើងមិនបានចូលព្រះវិហារមុនគេដោយសិទ្ធិនៃការរួបរួមគ្នាទទួលស្គាល់ពួកគេឲ្យផឹកពែងរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ? ថាពួក canonists ដាក់កម្រិតថាច្បាប់របស់ Gelasius ចំពោះសង្ឃគឺក្មេងពេក ប្រឆាំងដើម្បីទាមទារឱ្យមានការបដិសេធ ។

50. ពាក្យនៃបទគម្ពីរគឺច្បាស់លាស់ស្របគ្នាទៅនិងពែងគ្រប់ទាំងអស់

ទីបី ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទនិយាយសាមញ្ញពីនំបុ័ងដែលពួកគេគួរតែបរិភោគ និងអំពីពែងដែលពួកគេទាំងអស់គ្នាគួរផឹក [ម៉ាកុស 14:22-23: ម៉ាថាយ ២៦: ២៦-២៧]? វាដូចជាទ្រង់មានចេតនាជំទាស់នឹងកលល្បិចរបស់សាតាំង ។

ទីបួន ព្រះអម្ចាស់ (ដូចដែលពួកគេចង់បានវា) លើកតម្កើងតែ "អ្នកលះបង់" នៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់បស់ទ្រង់ តើអ្នកណានឹងហ៊ានហៅមនុស្សចម្លែកដែលព្រះអម្ចាស់មិនរាប់បញ្ចូលឲ្យទទួលទាន? ឬសូម្បីតែចូលរួមអំណោយទានដែលអំណាចមិនបាននៅក្នុងកម្មសិទ្ធរបស់ខ្លួនដោយគ្មានការបង្គាប់ពីព្រះអង្គតែមួយគត់ដែលអាចឲ្យបានឬ? ពិតប្រាកដណាស់ តើសព្វថ្ងៃនេះ ពួកគេសន្មត់ថា អ្វីជាការធានាដល់មនុស្សទូទៅ ដែលជានិមិត្តរូបនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើពួកគេគ្មានបទបញ្ជា ឬគំរូរបស់ព្រះអម្ចាស់?

ទីប្រាំ គឺប៉ុលបានកុហកនៅពេលគាត់និយាយទៅកាន់ពួកកូរិនថូសថាគាត់បានទទួលពីព្រះអម្ចាស់នូវអ្វីដែលទ្រង់បានប្រគល់ដល់ពួកគេ [កូរិនថូសទី១ ១១:២៣]? ក្រោយមក គាត់ប្រកាសអំពីការដែលបានប្រគល់ឲ្យថា មនុស្ស

ទាំងអស់ត្រូវចូលរួមនិមិត្តសញ្ញាទាំងពីរដោយមិនរើសមុខ [កូរិនថូសទី១ ១១:២៦]។ ប្រសិនបើប៉ុលបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់នូវការអនុវត្តដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយគ្មានភាពខុសគ្នានោះសូមឱ្យអស់អ្នកដែលដេញចេញពីរាស្ត្ររបស់ព្រះស្ទើរតែទាំងអស់ឃើញពីអ្នកដែលបានទទួលការអនុវត្តរបស់ពួកគេ ព្រោះឥឡូវនេះពួកគេមិនអាចធ្វើពុតថាអ្នកនិពន្ធវាទេគឺជាព្រះទេតើ ដែលមិនមានពាក្យ បាទ ឬ ចាស [កូរិនថូសទី១ ១:១៩]។ ហើយពួកគេនៅតែហ៊ានបិទបាំងអំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមបែបនេះដោយប្រើឈ្មោះក្រុមជំនុំ ហើយការពារពួកគេតាមលេសនោះ! ដូចជា Antichrists ទាំងនេះ ដែលងាយនឹងជាន់ឈ្លី កំចាត់កំចាយ និងលុបបំបាត់ចោលការបង្រៀន និងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាក្រុមជំនុំ ឬក្រុមជំនុំរបស់សាវក ដែលសាសនារីកចំរើនខ្លាំង មិនមែនជាក្រុមជំនុំទេ!

ជំពូកទី XVIII

អភិបូជា Papal ដែលជាបទគម្ពីរដែលពិធីល្បែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែត្រូវបានប្រមាថទេតែត្រូវបានបំផ្លាញ

(ការបដិសេធនៃការបូជាជាការបូជា និងជាមោឃៈនៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់, ១-៧)

1. គោលលទ្ធិរ៉ូម៉ាំង

តាមនេះ និងស្រដៀងគ្នានេះ សាតាំងបានព្យាយាមលាក់បាំងដោយភាពងងឹតដ៏ក្រាស់ និងដើម្បីបង្ខូចដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ការពារការបន្សុតរបស់វាពីការរក្សាទុកនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែកម្រិតនៃភាពគួរស្អប់ខ្ពើមដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចគឺនៅពេលដែលអំពើអាក្រក់បានលើកឡើងនូវសញ្ញាមួយដែលវាមិនត្រឹមតែត្រូវបានបិទបាំង និងបំភ្លៃប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុង និងលុបចោលដើម្បីរលាយបាត់ និងបាត់ចេញពីការចងចាំរបស់មនុស្ស ។ រឿងនេះបានកើតឡើងនៅពេលដែលបានធ្វើឱ្យពិភពលោកទាំងមូលងងឹតភ្នែកជាមួយនឹងកំហុសដ៏កាចសាហាវបំផុត ជំនឿដែលថាអភិបូជាគឺជាការបូជា និងដង្វាយដើម្បីទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។ ខ្ញុំមិនផ្អាកដើម្បីសួរពីរបៀបដែលសិស្សសាលាដែលមានអនាម័យនៅដើមដំបូងទទួលបានគោលលទ្ធិនេះ ។ ទៅឆ្ងាយជាមួយពួកគេជាមួយនឹង subtleties ក្តាមរបស់ពួកគេ! ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាំងនេះអាចត្រូវបានការពារដោយការនិយាយលេងសើច ពួកគេត្រូវតែត្រូវបានច្រានចោលដោយមនុស្សល្ងីទាំងអស់ ពីព្រោះពួកគេមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីបញ្ចេញស្រមោលដ៏អស្ចារ្យលើពន្លឺនៃអាហារពេលល្ងាច ។ ការលាពួកគេ ដូច្នេះ

សូមឲ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំយល់ថា ខ្ញុំនៅទីនេះប្រឆាំងនឹងមតិដែលពួកអាប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត និងព្យាការីរបស់រ៉ូមបានឆ្លងពិភពលោកទាំងមូល៖ ពោលគឺថា អភិបូជា គឺជាកិច្ចការដែលបូជាចារ្យដែលលះបង់ព្រះគ្រីស្ទ និង អ្នកផ្សេងទៀតដែលចូលរួមក្នុងការបូជានោះ សមនឹងការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ឬវាគឺជាជនរងគ្រោះដែលបំផ្លិចបំផ្លាញ ដោយពួកគេផ្សះផ្សាព្រះជាម្ចាស់ជាមួយខ្លួន។ ហើយនេះមិនត្រូវបានគេទទួលយកគ្រាន់តែជាការយល់ឃើញដ៏ពេញនិយមមួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែរាល់សកម្មភាពខ្លួនឯងត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីជាការលួងលោមចិត្តមួយដើម្បីធ្វើឱ្យការពេញចិត្តចំពោះព្រះសម្រាប់ការផុតរលត់នៃមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់។ ពាក្យដែលគេប្រើក៏បង្ហាញពីការយល់ឃើញនេះ; ហើយយើងអាចសន្និដ្ឋានបានថាគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតពីការប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃរបស់វានោះទេ។ ខ្ញុំដឹងថាតើគ្រោះកាចនេះបានចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅប៉ុនណា វាលាក់ខ្លួននៅក្រោមរូបរាងល្អរបៀបបង្ហាញព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងរបៀបដែលមនុស្សជាច្រើនជឿថានៅក្នុងពាក្យ "អភិបូជា" ពួកគេទទួលយកនូវសេចក្តីជំនឿទាំងមូល។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់បំផុតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ អភិបូជានេះ ត្រូវបានតុបតែងដោយភាពរុងរឿង ធ្វើឱ្យមានការបង្ខូចកិត្តិយសដល់ព្រះគ្រីស្ទ បញ្ចុះ និងសង្កត់លើឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ បញ្ជូនការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ទៅជាការភ្លេចភ្លាំង ទាញយកប្រយោជន៍ដែលមករកយើងពីវា។ ហើយចុះខ្សោយ និងបំផ្លាញសាក្រាម៉ង់ ដែលការចងចាំនៃការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យយើងតើឫសណាមួយនឹងជ្រៅពេកសម្រាប់ពូថៅដ៏រឹងមាំបំផុតនេះ (ខ្ញុំមានន័យថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ដើម្បី

កាត់ និងលើក? តើមានអ្វីគ្របដណ្តប់យ៉ាងអស្ចារ្យដែលពន្លឺនេះមិនអាចបង្ហាញ ពីអំពើអាក្រក់ដែលកំពុងលាក់ខ្លួនឬ?

2. អភិបូជាជាការប្រមាថព្រះគ្រីស្ទ

ដូច្នេះ ចូរយើងបង្ហាញពីអ្វីដែលបានចែងតាំងពីដំបូងមកថា នៅក្នុងនោះ ការប្រមាថ និងការបង្ខូចកិត្តិយសដែលមិនអាចទ្រាំបានបានធ្វើបាបមកលើព្រះគ្រីស្ទ។ ដ្បិតគាត់ត្រូវបានតែងតាំងជាបូជាចារ្យ និងជាសង្ឃដោយព្រះបិតារបស់គាត់ មិនមែនមួយរយៈទេ តាមរបៀបដែលយើងអានអំពីការតែងតាំងបូជាចារ្យនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ បព្វជិតភាពរបស់ពួកគេមិនអាចអមតៈបានទេ ចាប់តាំងពីជីវិតរបស់ពួកគេគឺជាជីវិតរមែងស្លាប់។ ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកស្នងតំណែងត្រូវបានត្រូវការជាចាំបាច់ពីពេលវេលា ដើម្បីជំនួសអ្នកដែលបានស្លាប់។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទជា មិនត្រូវការអ្នកបម្រើជំនួសទ្រង់ឡើយ។ ដូច្នេះ ព្រះបិតាបានតែងតាំងទ្រង់ជា«សង្ឃជារៀងរហូត តាមបញ្ជារបស់មិលគីស្សាដែក»។ ដើម្បីឲ្យធ្វើបព្វជិតភាពដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច [ហេព្រើរ ៧:១៧; ៩:១១; លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨]។ អាថ៌កំបាំងនេះមានយូរមកហើយមុននឹងកំណត់ទុកជាមុននៅមិលគីស្សាដែក។ នៅពេលដែលបទគម្ពីរធ្លាប់បានណែនាំគាត់ថាជាបូជាចារ្យនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ក្រោយមកវាមិនដែលនិយាយអំពីគាត់ទេ ដោយបញ្ជាក់ថាជីវិតរបស់គាត់គឺគ្មានទីបញ្ចប់។ ពីភាពស្រដៀងគ្នានេះ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅជាបូជាចារ្យ តាមបញ្ជារបស់គាត់។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ អស់អ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ គឺតម្រូវឲ្យតែងតាំងបូជាចារ្យដែលគេថ្វាយជំនួសព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នកស្នងតំណែង និងជាគ្រូបម្រើ។ តាមរយៈការជំនួសនេះ ពួកគេមិនត្រឹមតែដកហូតព្រះគ្រីស្ទនៃកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ហើយដណ្តើមយកពីគាត់នូវសិទ្ធិ

នៃបព្វជិតភាពដ៏អស់កល្បនោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែព្យាយាមទម្លាក់គាត់ចេញពីដៃស្តាំ នៃព្រះវរបិតារបស់គាត់ ជាកន្លែងដែលគាត់មិនអាចអង្គុយអមតៈបានដោយគ្មាន បូជាចារ្យដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ហើយកុំឲ្យពួកគេចោទប្រកាន់ថា សង្ឃរបស់ពួក គេមិនត្រូវបានជំនួសព្រះគ្រីស្ទដូចជាទ្រង់បានសោយទិវង្គតឡើយ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែ ជាសិទ្ធិនៃបព្វជិតភាពដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ដែលមិនឈប់ឈរឡើយ។ ត្បិតពួក គេមានការរារាំងខ្លាំងពេកដោយពាក្យសារភ័ដើម្បីអាចគេចផុតពីការនេះបាន។ លោកមានប្រសាសន៍ថា សង្ឃថ្មីជាច្រើននាក់គឺដោយសារសេចក្តីស្លាប់បានរារាំង ពួកគេមិនឲ្យបន្តកាន់តំណែង [ហេព្រើរ ៧:២៣]។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ ដែល មិនត្រូវបានរារាំងដោយសេចក្តីស្លាប់ គឺមានតែមួយគត់ ហើយមិនត្រូវការដៃគូ ទេ។ ប៉ុន្តែ ភាពថោកទាបរបស់ពួកគេគឺជាគំរូរបស់មិលគីស្សាដែកដើម្បីការពារ ភាពទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ។ ដោយសារគេនិយាយថាគាត់បានថ្វាយនំបុ័ង និងស្រា [លោកុប្បត្តិ 14:18] ពួកគេបានសន្និដ្ឋានថា នេះកំណត់ទុកជាមុននូវអភិបូជា របស់ពួកគេ ដូចជាប្រសិនបើមានភាពស្រដៀងគ្នារវាងទ្រង់ និងព្រះគ្រីស្ទក្នុង ការថ្វាយនំបុ័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរ។ នេះជារឿងល្ងង់ខ្លៅ និងល្ងង់ពេក ដែលត្រូវការបដិសេធ។ មិលគីស្សាដែកបានឲ្យនំបុ័ង និងស្រាដល់អ័ប្រាហាំ និងគូកនរបស់គាត់ ដើម្បីផ្តល់កម្លាំងចិត្តដល់ពួកគេ ដោយនឿយណាយនឹងការ ធ្វើដំណើរ និងការប្រយុទ្ធរបស់ពួកគេ។ តើគាត់ត្រូវធ្វើអ្វីជាមួយនឹងការបូជា? ម៉ូសេសរសើរដល់ភាពជាមនុស្សរបស់ស្តេចដ៏បរិសុទ្ធ [លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨]។ មនុស្សទាំងនេះបានបង្កើតនូវអាថ៌កំបាំងមួយដែលត្រូវបានគេលើកឡើង។ ប៉ុន្តែ ពួកគេលាបពណ៌ខុសឆ្គងជាពណ៌ផ្សេង ត្បិតពាក្យបន្ទាប់មកភ្លាមៗថា « ហើយ គាត់ជាសង្ឃនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត » [លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨]។ ខ្ញុំនិយាយ

ម្តងទៀតថាពួកគេប្រើខុសឆ្គងចំពោះនំបុ័ងនិងស្រាដែលសាវ័កសំដៅលើពរជ័យ ។ ដូច្នេះ ដោយសារមិលគីស្សាដែកជាសង្ឃរបស់ព្រះ គាត់បានប្រទានពរដល់អ័ប្រាហាំ [លោកុប្បត្តិ ១៤:១៩] ។ ពីសាវ័កដូចគ្នានេះ (យើងត្រូវការស្វែងរកអ្នកបង្ហាញដែលប្រសើរជាងគាត់) សន្និដ្ឋានអំពីឧត្តមភាពរបស់គាត់ ត្បិតអ្នកតូចជាងត្រូវបានប្រទានពរដោយអ្នកធំ [ហេព្រើរ 7:7] ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដង្វាយរបស់មិលគីស្សាដែកជារូបនៃយញ្ញបូជានៃអភិបូជា តើសាវ័កខ្ញុំសូមសួរអ្នករាល់គ្នាដែលរែងរបស់តិចតួចបំផុត តើបានបំភ្លេចរឿងមួយដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងធ្ងន់ធ្ងរម្ល៉េះ? ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ អ្វីក៏ដោយ (ពួកគេនិយាយលេង) ពួកគេនឹងព្យាយាមឥតប្រយោជន៍ ដើម្បីទទ្លីករណ៍ប្រចាំឆ្នាំដែលសាវ័កខ្លួនឯងលើកឡើងថា: សិទ្ធិ និងកិត្តិយសនៃបព្វជិតភាពក្នុងចំណោមមនុស្សក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់បានរលត់ទៅ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ដែលអមតៈ គឺជាសង្ឃតែមួយគត់ និងអស់កល្បជានិច្ច ។ [ហេព្រើរ ៧; ១៧] ។

3. អភិបូជាជាការបង្ក្រាបនៃចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

អំណាចមួយផ្សេងទៀតនៃអភិបូជាត្រូវបានបង្កើតឡើង: នោះគឺបង្ក្រាប និងកប់ឈើឆ្កាង និងតណ្ហារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះពិតជាប្រាកដណាស់ ៖ ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវរំលំភ្លាមៗ នៅពេលដែលអាសនៈត្រូវបានដំឡើង ។ ត្បិតប្រសិនបើគាត់ថ្វាយខ្លួនគាត់ជាយញ្ញបូជានៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីព្រៃកយើងជាបរិសុទ្ធជារៀងរហូត និងដើម្បីទទួលបានការប្រោសលោះដ៏អស់កល្បសម្រាប់យើង [ហេព្រើរ 9:12] នោះប្រាកដជាមានកម្លាំង និងប្រសិទ្ធភាពនៃយញ្ញបូជានេះបន្តឥតឈប់ឈរ ។ បើមិនដូច្នេះទេ យើងនឹងលែងមានការគោរពចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ជាងគោ និងកូនគោ ដែលធ្លាប់ថ្វាយយញ្ញបូជាក្រោមក្រិត្យវិ

ន័យ ការបូជាដែលបង្ហាញថាគ្មានប្រសិទ្ធភាព និងទន់ខ្សោយ ដោយសារការបូជាទាំងនោះច្រើនដង។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែសារភាពថា យញ្ញបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានបំពេញនៅលើឈើឆ្កាង ខ្លះអំណាចដើម្បីសម្អាតអស់កល្បជានិច្ច ឬថាព្រះគ្រីស្ទបានលះបង់ការលះបង់តែមួយ ម្តងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ គ្រប់សម័យកាល។ នេះជាអ្វីដែលសាវ័កមានប្រសាសន៍ថា ៖ សម្តេចសង្ឃនេះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ « បានលេចមកម្តងហើយម្តងទៀត នៅពេលដែលគ្រប់គ្រងនៃអាយុ ដើម្បីបំបាត់អំពើបាបដោយយញ្ញបូជានៃខ្លួនគាត់»[ហេព្រើរ ៩;២៦]។ ម្តងទៀត ៖ « ដោយសារព្រះហឫទ័យនៃព្រះ យើងបានញែកជាបរិសុទ្ធតាមរយៈការថ្វាយព្រះកាយនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ » [ហេព្រើរ ១០;១០] ។ ផងដែរ ៖ ព្រះគ្រីស្ទដោយការតង្វាយជាសញ្ញានោះបានល្អឥតខ្ចោះសម្រាប់អស់អ្នកដែលបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ» [ហេព្រើរ ១០:១៤] ។ ចំពោះពាក្យទាំងនេះ លោកបានបន្ថែមការថ្លែងដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់ថា នៅពេលយើងបានទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាបហើយ នោះនឹងលែងមានតង្វាយទៀតហើយ [ហេព្រើរ ១០:១៨]។ ព្រះគ្រីស្ទក៏បានបញ្ជាក់អំពីការនេះតាមរយៈពាក្យចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ ដែលបានថ្លែងដោយដង្ហើមចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា « វាចប់ហើយ » [យ៉ូហាន 19;30] ។ ជាទូទៅយើងចាត់ទុកពាក្យចុងក្រោយនៃការស្លាប់ថាជាពាក្យអសុរោះ។ ព្រះគ្រីស្ទដែលសុគត ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា តាមរយៈយញ្ញបូជាតែមួយរបស់ទ្រង់ អ្វីៗទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេច និងសម្រេច។ តើយើងត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យដេរជាចំនួនជារៀងរាល់ថ្ងៃលើការបូជាបែបនេះឬទេ ហាក់ដូចជាវាមិនល្អឥតខ្ចោះ នៅពេលដែលគាត់បានសរសើរយ៉ាងច្បាស់ពីភាពល្អឥត

ខ្ចោះរបស់វា? នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះមិនត្រឹមតែបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្រែកឡើង ហើយអះអាងថាការបូជានេះត្រូវបានធ្វើតែម្តងគត់ ហើយកម្លាំងទាំងអស់របស់វានៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត តើអស់អ្នកដែលទាមទារយញ្ញបូជាផ្សេងទៀតចោទប្រកាន់វាពីភាពមិនល្អឥតខ្ចោះ និងភាពទន់ខ្សោយទេឬ? ប៉ុន្តែ តើការបូជានោះមានគោលបំណងអ្វីដែលត្រូវបានរៀបចំឡើង ដើម្បីឲ្យយញ្ញបូជាមួយរយពាន់អាចត្រូវបានធ្វើជារៀងរាល់ថ្ងៃ លើកលែងតែបញ្ចុះបញ្ចូលនូវចំណង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជាតែមួយគត់ដល់ព្រះវរបិតា? តើអ្នកណាដែលមិនខ្វាក់ភ្នែក ដែលមើលមិនឃើញថាវាគឺជាភាពក្លាហានរបស់សាតាំង ដែលចាប់យកការពិតច្បាស់លាស់ និងបើកចំហបែបនេះ? ខ្ញុំក៏មិនបានដឹងអំពីល្បិចដែលឪពុកនៃការភូតភរនឹងក្លែងបន្លំរបស់គាត់ដែរ៖ ថាទាំងនេះមិនមែនជាការលះបង់ខុសៗគ្នាឬខុសគ្នាទេ ប៉ុន្តែការលះបង់ដដែលនេះតែងតែកើតឡើងដដែលៗ។ ប៉ុន្តែពពកផ្សែងបែបនេះងាយបែកខ្ទេក។ ព្រោះនៅក្នុងការពិភាក្សាទាំងមូល សាវ័កមិនគ្រាន់តែអះអាងថាគ្មានការបូជាផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែថាការនេះត្រូវបានគេថ្វាយតែម្តងគត់ និងមិនដែលត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតឡើយ។ បុរសដែលមានល្បិចកលរត់គេចខ្លួនតាមរយៈចង្កាសម្ងាត់បន្ថែមទៀត - ថាវាមិនមែនជាពាក្យដដែលៗទេ ប៉ុន្តែជាកម្មវិធីមួយ។ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាការងាយស្រួលក្នុងការបដិសេធនូវភាពទំនើបនេះផងដែរ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទមិនបានថ្វាយខ្លួនគាត់ម្តងក្នុងលក្ខខណ្ឌថាយញ្ញបូជារបស់ទ្រង់គួរតែត្រូវបានផ្តល់សច្ចាប័នដោយវត្ថុថ្មីជារៀងរាល់ថ្ងៃនោះទេ ប៉ុន្តែថាអត្ថប្រយោជន៍នៃវាគួរតែត្រូវបានទាក់ទងមកយើងដោយការផ្សាយដំណឹងល្អ និងការគ្រប់គ្រងនៃអាហារដ៏ពិសិដ្ឋ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «ព្រះគ្រីស្ទ ជា

កូនចៀម » ៥:៧]។ នេះខ្ញុំនិយាយថា នេះជាមធ្យោបាយដែលយញ្ញបូជានៃ
ឈើឆ្កាងត្រូវបានអនុវត្តចំពោះយើង ពេលដែលវាត្រូវបានគេទាក់ទងមកយើង
ដើម្បីរីករាយ ហើយយើងទទួលវាដោយសេចក្តីជំនឿពិត ។

4. អំណះអំណាងពីម៉ាឡាគី ១:១១

ប៉ុន្តែយើងដើម្បីស្តាប់នៅលើអ្វីដែលគ្រឹះលើសពីនេះពួកគេគាំទ្រការបូជានៃអភិបូ
ជា ។ ដ្បិតគេលើកយកទំនាយរបស់ម៉ាឡាគីមកនិយាយនៅទីនេះ ។ ដោយសារ
ព្រះអម្ចាស់សន្យាថា ពេលវេលានឹងមកដល់ ដែលគ្រឿងក្រអូប និងតង្វាយដ៏
បរិសុទ្ធនឹងត្រូវថ្វាយព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គពាសពេញផែនដី (ម៉ាឡាគី ១:១១]
។ ដូចជាអ្វីដែលថ្មី និងមិនធម្មតាសម្រាប់ព្យាការី នៅពេលដែលពួកគេ
និយាយការហៅរបស់សាសន៍ដទៃឲ្យកំណត់ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ
(ដែលពួកគេដាស់តឿនពួកគេ) ដោយពិធីខាងក្រៅនៃក្រឹត្យវិន័យ!តាមរយៈនេះ
ហោរាបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងស្និទ្ធស្នាលជាងមុនទៅកាន់បុរសនៅសម័យរបស់ពួក
គេថា សាសន៍ដទៃនឹងត្រូវបានហៅឱ្យចូលរួមក្នុងការប្រកបសាសនាពិតប្រាក
ដ ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ វាតែងតែជាទម្លាប់របស់ពួកគេក្នុងការពិពណ៌នាតាមរយៈ
ប្រភេទនៃពេលវេលារបស់ពួកគេផ្ទាល់អំពីសេចក្តីពិតដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយ
ដំណឹងល្អ ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ពួកគេតំណាងឲ្យការងាកទៅរកព្រះអម្ចាស់ឡើងទៅ
ក្រុងយេរូសាឡិម (អេសាយ ២:២-៣; មីកា ៤:១-២); ការថ្វាយបង្គំព្រះជា
ម្ចាស់ ដូចជាការថ្វាយអំណោយគ្រប់ប្រភេទ (ទំនុកដំកើង ៦៨:២៩; អេសាយ
៦០:៦); ចំណេះដឹងធំជាងអំពីគាត់ (ដើម្បីផ្តល់ឱ្យគាត់នូវអ្នកជឿនៅក្នុងនគរនៃ
ព្រះគ្រីស្ទ) ដូចជាសុបិននិងការនិមិត្ត (យ៉ូអែល ២: ២៨) ។ ដូច្នេះ អ្វីដែល
ពួកគេដកស្រង់សម្រាប់ម៉ាឡាគី គឺដូចជាទំនាយមួយទៀតរបស់អេសាយ ដែល

ហោរាបានទាយថាអាសនៈបីនឹងត្រូវសង់នៅអាសស៊ើរ (អេសាយ ១៩:២១) អេហ្ស៊ីប (អេសាយ ១៩:២៣)។ ដូច្នេះដំបូង ខ្ញុំសូមសួរថា តើពួកគេមិនព្រមទទួលយកការសម្រេចនៃទំនាយនេះនៅក្នុងនគរព្រះគ្រីស្ទទេ? ទីពីរ កន្លែងដែលអាសនៈទាំងនោះស្ថិតនៅ ឬនៅពេលដែលពួកគេធ្លាប់ត្រូវបានសាងសង់។ ទីបី ថាតើពួកគេគិតថា នគរទាំងបីនេះ នីមួយៗមានព្រះវិហារមួយដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យវា ឬយ៉ាងណា ដូចជាទីក្រុងយេរូសាឡិម។ ប្រសិនបើពួកគេសញ្ជឹងគិតរឿងទាំងនេះ ពួកគេនឹងទទួលស្គាល់ថា ព្យាការី នៅក្រោមប្រភេទដែលសមស្របនឹងពេលវេលារបស់គាត់បានព្យាករណ៍អំពីការរីករាលដាលនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះនៅទូទាំងផែនដី។ នេះជាចម្លើយដែលយើងផ្តល់ឱ្យពួកគេ ប៉ុន្តែដោយសារយើងជួបជាញឹកញាប់ជាមួយនឹងឧទាហរណ៍នៃរឿងនេះ ខ្ញុំនឹងមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងការរាប់លេខយូរជាងនេះទេ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោតដោយវេទនាផងដែរនៅក្នុងរបស់គាត់ដែលថាពួកគេមិនទទួលស្គាល់ការបូជាណាមួយក្រៅពីអភិបូជាទោះបីជាអ្នកជឿឥឡូវនេះពិតជាបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ហើយថ្វាយដង្វាយដ៏បរិសុទ្ធដែលយើងនឹងនិយាយក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។

5. អភិបូជានាំមកនូវការភ្លេចអំពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ឥឡូវនេះខ្ញុំចុះមកមុខងារទីបីនៃអភិបូជា។ ខ្ញុំត្រូវតែពន្យល់ពីរបៀបដែលវាលុបចោលការសុគតពិត និងពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជំរុញវាចេញពីការចងចាំរបស់មនុស្ស។ ដ្បិតក្នុងចំណោមមនុស្សលោកការបញ្ជាក់នៃទីបន្ទាល់អាស្រ័យលើការសោយទិវង្គតរបស់អ្នកធ្វើសក្ខីកម្ម ព្រះអម្ចាស់នៃយើងក៏បានបញ្ជាក់ដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់នូវសក្ខីកម្មដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យយើងអត់ទោសដល់យើង ការអត់ទោសបាប និងសេចក្តីសុចរិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច (ហេព្រើរ ៩:

១៥-១៧) ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំចុះមកមុខងារទីបីនៃអភិបូជា ។ ខ្ញុំត្រូវតែពន្យល់ពីរបៀបដែលវាលុបចោលការសុគតពិត និងពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជំរុញវាចេញពីការចងចាំរបស់មនុស្ស ។ ដ្បិតក្នុងចំណោមមនុស្សលោកការបញ្ជាក់នៃទីបន្ទាល់អាស្រ័យលើការសោយទិវង្គតរបស់អ្នកធ្វើសក្ខីកម្ម ព្រះអម្ចាស់នៃយើងក៏បានបញ្ជាក់ដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់នូវសក្ខីកម្មដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យយើងអត់ទោសដល់យើង ការអត់ទោសបាប និងសេចក្តីសុចរិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច (ហេព្រើរ ៩:១៥-១៧) ។ អ្នកដែលហ៊ានកែប្រែ ឬបន្ថែមអ្វីថ្មីទៅ សក្ខីកម្មនេះបដិសេធការស្លាប់របស់គាត់ ហើយចាត់ទុកវាថាគ្មានសារៈសំខាន់ ។ តើអ្វីទៅជាអភិបូជា ប៉ុន្តែសក្ខីកម្មថ្មី និងខុសគ្នាទាំងស្រុង? ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? តើមហាជនម្នាក់ៗមិនសន្យានឹងការអត់ទោសបាបថ្មី និងការទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិតថ្មីទេ ដូច្នេះទើបមានសក្ខីកម្មច្រើនដូចមហាជន?

ដូច្នេះ សូមឲ្យព្រះគ្រីស្ទយាងមកម្តងទៀត ហើយផ្តល់សច្ចាប័នដោយការសោយទិវង្គតមួយទៀតនៃសញ្ញាថ្មីនេះ ។ ឬផ្ទុយទៅវិញដោយការស្លាប់រាប់មិនអស់សក្ខីកម្មរាប់មិនអស់នៃមហាជន ។ ដូច្នេះ តើខ្ញុំមិនបាននិយាយការពិតនៅដើមដំបូងទេ ដែលថាការសោយទិវង្គតដ៏ពិសេស និងពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបំផ្លាញចោលដោយមហាជន? តើអ្វីទៅជាការពិតដែលអភិបូជាដឹកនាំដោយផ្ទាល់ដល់ទីបញ្ចប់ថាបើបែបនេះអាចត្រូវបានគេសម្លាប់ម្តងទៀត? ចំពោះកន្លែងណាដែលមានសក្ខីកម្ម (សារកនិយាយ) ទីនោះការស្លាប់របស់អ្នកធ្វើសក្ខីកម្មត្រូវតែកើតឡើង (ហេព្រើរ ៩;១៦) ។ អភិបូជាបង្ហាញសក្ខីកម្មថ្មីអំពីព្រះគ្រីស្ទ; ដូច្នេះវាទាមទារការស្លាប់របស់គាត់ ។ លើសពីនេះទៀត តម្រូវឱ្យជនរងគ្រោះត្រូវបានគេបូជា និងបូជា ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រិស្តត្រូវបានបូជានៅក្នុងអភិបូជា

នីមួយៗ នោះទ្រង់ត្រូវតែត្រូវបានសម្លាប់យ៉ាងឃោរឃៅនៅក្នុងកន្លែងមួយពាន់រាល់ពេល ។ នេះមិនមែនជាអំណះអំណាងរបស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែជាសាវ័កថា បើព្រះគ្រីស្ទត្រូវថ្វាយខ្លួនគាត់ជាញឹកញាប់ គាត់គួរតែរងទុក្ខម្តងហើយម្តងទៀតសម្រាប់ការចាប់ផ្តើមនៃពិភពលោក (ហេព្រើរ ៩:២៥-២៦) ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាពួកគេមានចម្លើយត្រៀមខ្លួនរួចហើយ ដោយពួកគេក៏ចោទប្រកាន់យើងពីបទបង្កាច់បង្ខូចដែរ ។ ព្រោះគេថាយើងប្រឆាំងនឹងគេនូវអ្វីដែលគេមិនដែលគិត ហើយសូម្បីតែឥឡូវក៏មិនអាចគិតដែរ ។ ប៉ុន្តែ យើងដឹងថាការសុគត និងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេទេ យើងមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងថាតើពួកគេគ្រោងនឹងសម្លាប់ទ្រង់ឬអត់ ។ គោលបំណងរបស់យើងគឺគ្រាន់តែបង្ហាញលទ្ធផលមិនសមហេតុផលនៃគោលលទ្ធិអាក្រក់ និងទុច្ចរិតប៉ុណ្ណោះ ។ នេះខ្ញុំបញ្ជាក់សម្រាប់ការនិយាយរបស់សាវ័កផ្ទាល់ ។ ទោះបីជាគេស្រែកឡើងមួយរយដងផ្ទុយទៅវិញថា ការបូជានេះគ្មានឈាមក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនឹងបដិសេធថា ការលះបង់បានផ្លាស់ប្តូរធម្មជាតិតាមបំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្ស ។ ដោយសារនេះមានន័យថា ស្ថាប័នបរិសុទ្ធ និងមិនអាចរំលោភបំពានបានរបស់ព្រះនឹងធ្លាក់ចុះ ។ ពីនេះទៅតាមគោលការណ៍ដ៏ម៉ឺងម៉ាត់របស់សាវ័ក ការបង្ហូរឈាមគឺតម្រូវឲ្យមានការសម្អាត (ហេព្រើរ ៩:២២) ។

6. អភិបូជាឆក់យើងពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំត្រូវតែពិភាក្សាអំពីមុខងារទីបួននៃអភិបូជា ដែលវាបន្ទន់យើងពីអត្ថប្រយោជន៍ដែលនឹងមករកយើងពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ខណៈពេលដែលវាបណ្តាលឱ្យយើងមិនទទួលស្គាល់ ឬពិចារណាវា ។ តើនរណាអាចគិតថាខ្លួនគេត្រូវបានប្រោសលោះដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលគាត់បានឃើញ

ការប្រោសលោះថ្មីនៅក្នុងអភិបូជា? តើនរណាអាចជឿទុកចិត្តថាអំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានលើកលែងទោស ពេលគាត់បានឃើញការអភ័យទោសថ្មី? ហើយវាគ្មានផ្លូវចេញដើម្បីនិយាយថា យើងទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាបនៅក្នុងអភិបូជាតែមួយមុខគត់ ដោយសារវាត្រូវបានទិញរួចហើយដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីអួតថាយើងត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះគ្រីស្ទក្នុងលក្ខខណ្ឌថាយើងប្រោសលោះខ្លួនយើង ។ ព្រោះនេះជាលទ្ធិមួយប្រភេទដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទៅក្រៅប្រទេសដោយអ្នកបម្រើរបស់អារក្សសាតាំង ហើយសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានការពារដោយការស្រែក ដាវ និងភ្លើង៖ ថាយើងថ្វាយព្រះគ្រីស្ទដល់ព្រះវរបិតាក្នុងអភិបូជា ដោយទង្វើនេះ ទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាប ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ អ្នកចូលរួមនៅក្នុងចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តើអ្វីនៅសេសសល់ពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទ លើកលែងតែវាជាគំរូនៃការប្រោសលោះដែលយើងរៀនថាយើងជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើង? ព្រះគ្រីស្ទអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ នៅពេលដែលផ្សាភ្ជាប់ការធានានៃការលើកលែងទោសនៅក្នុងពិធីជប់លៀងនោះ ទ្រង់មិនបានបញ្ជាឱ្យសិស្សឈប់នៅសកម្មភាពនោះនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បញ្ជូនពួកគេទៅថ្វាយយញ្ញបូជានៃការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ ដែលបង្ហាញថា កំពូលគឺជាការរំលឹក ឬរំលឹក (ដូចដែលមនុស្សទូទៅហៅថាវា) ដែលមនុស្សអាចនឹងរៀនថា ជនរងគ្រោះដែលត្រូវបានធ្វើឲ្យរួចផុតពីការដែលព្រះត្រូវបានគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងត្រូវបានផ្តល់ឲ្យតែម្តង ។ មិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការយល់ថាព្រះគ្រីស្ទជាជនរងគ្រោះតែមួយគត់ លុះត្រាតែយើងបន្ថែមថាមានតែការលះបង់មួយប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឲ្យជំនឿរបស់យើងបានលឿនដល់ឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ ។

7. អភិបូជាជាមោឃៈនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ឥឡូវនេះ មកដល់ទីបំផុតហើយ គឺថា បពិត្រដ៏វិសេស (ដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្សល់ទុកនូវផ្នូរ និងនូវសេចក្តីរលឹកនៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអង្គ) ត្រូវបានដកហូត បំផ្លាញ និងលុបចោលដោយការលើកឡើងនៃអភិបូជា ។ ប្រាកដណាស់ពិធីល្បែងគឺជាអំណោយរបស់ព្រះ ដែលគួរតែទទួលដោយការអរព្រះគុណ ។ ការបូជានៃអភិបូជាត្រូវបានតំណាងថាជាការបង់ថ្លៃដល់ព្រះដែលគាត់គួរតែទទួលបានដោយការពេញចិត្ត ។ មានភាពខុសប្លែកគ្នាច្រើនរវាងការលះបង់នេះ និងសាក្រាម៉ង់នៃអាហារថ្ងៃត្រង់ ព្រោះវាមានរវាងការផ្តល់ និងការទទួល ។ ហើយការកតញ្ញូដ៏វេទនាបំផុតរបស់មនុស្សនេះជាកន្លែងដែលគាត់គួរទទួលស្គាល់ និងអរព្រះគុណចំពោះអំណោយដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះ គាត់ធ្វើឲ្យព្រះជាកូនបំណុល! សាក្រាម៉ង់បានសន្យាថាដោយការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងមិនគ្រាន់តែបានរស់ឡើងវិញម្តងទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានរស់ឡើងវិញជាបន្តបន្ទាប់ ត្បិតគ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចនៅពេលនោះ ។ ការបូជានៃអភិបូជាច្រៀងនូវបទភ្លេងខុសគ្នាឆ្ងាយ ដែលព្រះគ្រីស្ទគួរតែបូជាជារៀងរាល់ថ្ងៃដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់យើង ។ ពិធីជប់ល្បែងគឺត្រូវបានចែកចាយនៅក្នុងការប្រជុំសាធារណៈនៃក្រុមជំនុំដើម្បីបង្រៀនយើងពីការរួបរួមដែលយើងទាំងអស់គ្នានៅជាមួយគ្នានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ។ ការលះបង់នៃអភិបូជារលាយហើយទឹកភ្នែកបំបែកសហគមន៍នេះ ។ ត្បិតក្រោយពីកំហុសបានយកឈ្នះថា មានសង្ឃត្រូវធ្វើយញ្ញបូជាក្នុងនាមប្រជាជន ខណៈដែលពិធីជប់ល្បែងត្រូវបានគេប្រគល់ឲ្យពួកគេ វាបានឈប់ទាក់ទងទៅព្រះវិហារអ្នកជឿតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការបើកមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់មហាជនឯកជន ដែលហាក់ដូចជាផ្តល់

យោបល់ និងបញ្ចេញមតិជាជាងសហគមន៍ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ ។ ចំពោះការលះបង់ដ៏តូចនេះ ហៀបនឹងលេបត្របាក់ជនរងគ្រោះដោយខ្លួនឯង ញែកខ្លួនចេញពីអ្នកជឿទាំងអស់ ។ ខ្ញុំហៅថាជាឯកជន (ជាងគ្មានមនុស្សណាអាចនឹងត្រូវច្រឡំ) នៅពេលណាដែលគ្មានអ្នកចូលរួមក្នុងពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ទោះបីជាមានមនុស្សច្រើនកុះករក៏ដោយ ។

(ការអនុវត្តដំបូង និងការកើនឡើងនៃការយល់ខុស, ៨-១១)

8. ឯកជនមហាជន ការបដិសេធចំពោះការរួបរួម

ខ្ញុំមិនអាចកំណត់យ៉ាងពិតប្រាកដអំពីប្រភពដើមនៃពាក្យ " Mass " នោះទេ លុះត្រាតែខ្ញុំហាក់ដូចជាខ្ញុំយល់ថា វាបានមកពីការថ្វាយដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។ ពីការពិតនេះ អ្នកនិពន្ធចាស់ៗជាទូទៅប្រើវានៅក្នុងពហុវចនៈ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឈប់ជជែកគ្នាអំពីពាក្យនេះ ខ្ញុំសូមនិយាយថា មហាជនឯកជនត្រូវបានជំទាស់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនោះជាការបង្ហាប់អាហារដ៏ពិសិដ្ឋ ។ តើព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់យើងអំពីអ្វី? តើវាមិនត្រូវយកទៅចែកគ្នាទេឬអី (លូកា ២២:១៧)? តើប៉ុលបង្រៀនការប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិបែបណា? តើវាមិនមែនជាការបំបែកនំបុ័ងទេ ដែលជាទំនាក់ទំនងនៃរូបកាយ និងឈាម (១កូរិនថូស ១០:១៦)? ដូច្នេះនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ទទួលបានវាដោយមិនចែករំលែក តើមានភាពស្រដៀងគ្នាអ្វីខ្លះ? ប៉ុន្តែបុរសម្នាក់នោះ ពួកគេនិយាយថា ធ្វើវាក្នុងនាមក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ តាមបញ្ជាអ្វី? តើនេះមិនមែនជាការចំអកចំអកព្រះជាម្ចាស់ទេ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ចាប់ខ្លួនឯងជាឯកជននូវអ្វីដែលគួរធ្វើតែក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន? ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងប៉ុលមានភាពច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ យើងអាចសន្និដ្ឋានយ៉ាងខ្លីថា នៅពេលណាដែលមិនមានការបំបែកនំបុ័ងនៃការរួបរួមនៃអ្នកជឿនេះ នោះមិនមែនជាអាហារថ្ងៃត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែជាការក្លែងបន្លំ និងធ្វើមុនក្រោយ ។ ប៉ុន្តែការក្លែងបន្លំគឺអំពើពុករលួយនៃអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនេះមិនមែនគ្មានអំពើអាក្រក់ទេ ។ នៅក្នុងមហាជនឯកជន អាស្រ័យហេតុនេះ មានការបំពានយ៉ាងអាក្រក់ ។ ហើយ (ដោយសារកំហុសមួយក្នុងសាសនាបន្តពូជមួយទៀត) បន្ទាប់ពីទំនៀមនៃការថ្វាយដោយមិនមានការរួបរួមម្តងរួចមក ពួកគេបានចាប់ផ្តើមបង្កើតជាបណ្តើរៗជាច្រើនរាប់មិនអស់នៅគ្រប់ជ្រុងនៃព្រះវិហារ ហើយទាញមនុស្សមកទីនេះ នៅពេលដែលពួកគេគួរតែមកជួបជុំគ្នានៅក្នុង សន្និបាតមួយដើម្បីទទួលស្គាល់អាថ៌កំបាំងនៃការរួបរួមរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ចូរឲ្យពួកគេចេញទៅ ហើយបដិសេធថា វាជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ នៅពេលដែលពួកគេបង្ហាញនំបុ័ងក្នុងហ្វូងមនុស្ស ដើម្បីថ្វាយបង្គំជំនួសព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិតគេអួតខ្លួនឥតប្រយោជន៍អំពីការសន្យានៃវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិតជាមិនត្រូវបានប្រទានមក ដើម្បីឲ្យមនុស្សស្មោកគ្រោក និងបង្ហាប់គ្រប់ពេលដែលគេចូលចិត្ត និងដោយបំពានអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត ចូរធ្វើរូបកាយព្រះគ្រីស្ទចុះ ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿ ខណៈពេលដែលពួកគេធ្វើតាមដោយការគោរពបទបញ្ជារបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការប្រារព្ធពិធីជប់លៀងនោះ អាចរីករាយនឹងការចូលរួមយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុងទ្រង់ ។

9. អភិបូជាមិនមែនជាគម្ពីរ និងមិនមែនជាបុព្វកាល

ក្រៅពីនេះ ភាពច្របូកច្របល់នេះមិនត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើយ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខ្ចាស់អ្សៀនកាន់តែច្រើនក្នុងចំណោម

បច្ចាមិត្តរបស់យើងព្យាយាមធ្វើឱ្យរឿងនេះកាន់តែមានភាពច្បាស់លាស់ វាច្បាស់ណាស់ថាវត្ថុបុរាណទាំងមូលប្រឆាំងនឹងពួកគេ ដូចដែលយើងបានបង្ហាញពីមុនក្នុងរឿងផ្សេងទៀត ហើយវាអាចនឹងកាន់តែប្រាកដដោយការអានយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ពីបុរាណ។ ប៉ុន្តែមុនពេលខ្ញុំបញ្ចប់សុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមសួរវេជ្ជបណ្ឌិតរបស់យើង ដោយសារពួកគេដឹងថាការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះគឺខ្លាំងជាងជនរងគ្រោះដោយការបូជា ហើយថាគាត់តម្រូវឱ្យមនុស្សស្តាប់សំឡេងរបស់គាត់ជាជាងថ្វាយយញ្ញបូជា [សាំយ៊ូអែលទី១ ១៥:២២] តើគេអាចជឿថាព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដោយរបៀបណានៃការលះបង់នេះ ដែលពួកគេគ្មានបញ្ជា ហើយអ្វីដែលពួកគេឃើញមិនអាចបញ្ជាក់ដោយសូម្បីតែមួយព្យាង្គនៃបទគម្ពីរ។ ជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែលពួកគេឮសាវ័កនិយាយថា គ្មានអ្នកណាយកឈ្មោះ និងកិត្តិយសនៃបព្វជិតភាពមកលើខ្លួនឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលត្រូវបានហៅ (ដូចជាអើរ៉ុន) ពិតប្រាកដណាស់ ថាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់មិនបានប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុងវាទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើតាមការហៅរបស់ព្រះវរបិតាទ្រង់ [ហេព្រើរ ៥:៤-៥] ពួកគេត្រូវតែនាំព្រះទៅមុខក្នុងនាមជាអ្នកនិពន្ធ និងជាអ្នកបង្កើតបព្វជិតភាពរបស់ពួកគេ ឬក៏ពួកគេត្រូវសារភាពថាកិត្តិយសមិនមែនមកពីព្រះ ដែលមិនអាចហៅបានថាពួកគេបានខូចដោយអំពើអាក្រក់។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចទាមទារសូម្បីតែ ដែលគាំទ្របព្វជិតភាព។ ឥឡូវនេះ ហេតុអ្វីបានជាយញ្ញបូជារបស់ពួកគេមិនរលាយបាត់ទៅ ដែលមិនអាចបូជាដោយគ្មានសម្តេចសង្ឃបាន?

10. តើបុព្វបុរសនៃក្រុមជំនុំបានចាត់ទុកអភិបូជាជាគ្រឿងបូជាទេ?

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បញ្ជូនបន្តនូវប្រយោគរបស់អ្នកនិពន្ធបុរាណពីទីនេះ និងទីនោះ ហើយប្រកែកពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេថា ការបូជាដែលបានប្រតិបត្តិក្នុងពិធីជប់លៀងគឺត្រូវយល់ខុសពីយើងពន្យល់ ចម្លើយរបស់យើងយ៉ាងខ្លីគឺ៖ ប្រសិនបើវាជាសំណួរនៃការយល់ព្រម។ ការលះបង់ដ៏អៀនខ្មាស់ ដូចជាពួក papists បាន contrive ក្នុងអភិបូជា, អ្នកនិពន្ធបុរាណមិនគាំទ្រការលះបង់បែបនេះទាល់តែសោះ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេប្រើពាក្យថា ការលះបង់។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេពន្យល់ថា ពួកគេគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការនឹកឃើញដល់ការបូជាដ៏ពិតប្រាកដមួយ ដែលព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាបូជាចារ្យតែមួយគត់របស់យើង (ដូចដែលពួកគេប្រកាសនៅគ្រប់ទីកន្លែង) បានធ្វើនៅលើឈើឆ្កាង។ "ជនជាតិហេព្រើរ អូស្ទីន និយាយថា "នៅក្នុងជនរងគ្រោះសត្វដែលពួកគេថ្វាយដល់ព្រះ បានប្រារព្ធការព្យាករណ៍អំពីជនរងគ្រោះនាពេលអនាគតដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្វាយ។ គ្រិស្តបរិស័ទ ដោយការថ្វាយដង្វាយដ៏វិសុទ្ធបំផុត និងការទទួលព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រារព្ធពិធីរំលឹកដល់យញ្ញបូជាដែលបានធ្វើរួចហើយ»។ នៅទីនេះ ជាការពិត គាត់បានបង្រៀនរឿងដូចគ្នានេះ ដែលត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងសៀវភៅនេះ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីជំនឿចំពោះពេត្រុស អ្នកណាក៏អាចជាអ្នកនិពន្ធរដែរ។ ពាក្យគឺ៖ « កាន់ខ្ជាប់ខ្ជួនបំផុត ហើយកុំសង្ស័យថា ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតសាច់ឈាមសម្រាប់យើងថ្វាយខ្លួនយើងជាយញ្ញបូជា និងជាជនរងគ្រោះ ជាកិនដ៏ផ្អែមដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ចំពោះគាត់ ជាមួយនឹងព្រះវរបិតា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សត្វនៅសម័យគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានបូជា។ ហើយឥឡូវនេះ ជាមួយនឹងព្រះវរបិតា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ជាមួយនឹងព្រះដែលទ្រង់មានព្រះតែមួយ) ក្រុមជំនំបរិសុទ្ធទូ

ទាំងផែនដីឈប់ថ្វាយយញ្ញបូជានំបុ័ង និងស្រា ។ ដ្បិតនៅក្នុងជនរងគ្រោះខាងសាច់ឈាមទាំងនោះ គឺជាការកំណត់ជាមុននៃសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាអង្គទ្រង់ដើម្បីថ្វាយសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង និងពីលោហិតរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ត្រូវបង្ហូរសម្រាប់ការអត់ទោសបាប ។ លើសពីនេះទៅទៀត នៅក្នុងយញ្ញបូជានេះគឺជាការអរព្រះគុណសម្រាប់ និងការរំឭកដល់សាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ថ្វាយសម្រាប់យើង និងឈាមរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបង្ហូរសម្រាប់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Augustine ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នៅក្នុងអត្ថបទជាច្រើនបកស្រាយវាថាគ្មានអ្វីក្រៅពីការលះបង់នៃការសរសើរ ។ ជាចុងក្រោយ នៅក្នុងការសរសេររបស់គាត់ អ្នកនឹងឃើញម្តងហើយម្តងទៀតថា ពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេហៅថា យញ្ញបូជា ដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងក្រៅពីថា គឺជាការរំលឹក រូបភាព និងទីបន្ទាល់អំពីយញ្ញបូជាឯកវចនៈ ពិត និងតែមួយគត់ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានដង្វាយធួនសម្រាប់យើង ។ ក៏មានវគ្គមួយដែលមិនអាចបំភ្លេចបាននៅក្នុង On the Trinity សៀវភៅទី ៤ ជំពូកទី ២៤ ដែលបន្ទាប់ពីគាត់បានពិភាក្សាអំពីការលះបង់ដ៏ពិសេសនោះ គាត់ក៏បញ្ចប់ដូចនេះ ។ «ក្នុងការបូជា៤យ៉ាង គឺត្រូវពិចារណាថាតើអ្នកណាថ្វាយដោយអ្នកណា ថ្វាយអ្វី និងអ្នកណា ។ ដូច្នោះហើយ អ្នកសម្របសម្រួលដ៏ពិតប្រាកដមួយរូបនោះ ផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះតាមរយៈការលះបង់សន្តិភាព នៅតែជាតែមួយជាមួយគាត់ដែលគាត់បានថ្វាយ ។ បានធ្វើឱ្យអ្នកដែលគាត់បានថ្វាយមួយនៅក្នុងខ្លួនគាត់ ។ គឺខ្លួនឯង ទាំងអ្នកដែលបានថ្វាយ និងអ្នកបានថ្វាយ គឺតែមួយ ។ Chrysostom ក៏និយាយក្នុងន័យដូចគ្នា ។ ប៉ុន្តែពួកគេទាមទារកិត្តិយសនៃបព្វជិតភាពសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះបើយោងតាម Augustine វានឹងជាសំឡេង

របស់មេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទដែលនិយាយថាបីស្សពគឺជាអ្នកអង្វររវាងព្រះនិងមនុស្ស ។

11.បុព្វបុរសងាកទៅរកស្ថាប័នដ៏ទេវភាព

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនបដិសេធទេថា ការបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងនៅទីនោះ ដូច្នេះហើយ ទស្សនីយភាពនៃឈើឆ្កាងគឺស្មើរតែត្រូវនឹងភ្នែករបស់យើង — ដូចសាវ័កបាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឆ្កាងនៅចំពោះមុខពួកកាឡាទី នៅពេលដែលការអធិប្បាយអំពី ឈើឆ្កាងត្រូវបានដាក់នៅពីមុខពួកគេ (កាឡាទី 3-1) ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសង្កេតឃើញថា អ្នកនិពន្ធសម័យបុរាណក៏បានបកស្រាយការរំលឹកនេះខុសក្នុងរបៀបដែលមិនស្របនឹងស្ថាប័នរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ ព្រោះពិធីជប់លៀងបានបង្ហាញពីការលះបង់ម្តងហើយម្តងទៀត ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏បានធ្វើជាថ្មីដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីនឹងមានសុវត្ថិភាពជាងសម្រាប់ដួងចិត្តដែលគោរពបូជា ជាងការពឹងផ្អែកលើពិធីបរិសុទ្ធដ៏បរិសុទ្ធ និងសាមញ្ញរបស់ព្រះ ដែលពិធីជប់លៀងនេះត្រូវបានគេនិយាយផងដែរ ចាប់តាំងពីខ្ញុំឃើញថាពួកគេបានរក្សានូវអារម្មណ៍ដ៏ស្មោះត្រង់និងគ្រិស្តអូស្សូដក់នៃអាថ៍កំបាំងទាំងមូលនេះ ហើយខ្ញុំ កុំយល់ថាពួកគេមានបំណងសូម្បីតែកម្រិតតិចតួចបំផុតដើម្បីបង្អាក់ការលះបង់ដ៏ពិសេសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំមិនអាចនាំខ្លួនខ្ញុំទៅថ្កោលទោសពួកគេចំពោះភាពមិនបរិសុទ្ធណាមួយឡើយ ។ នៅតែ ខ្ញុំគិតថាពួកគេមិនអាចលើកលែងទោសចំពោះការប្រព្រឹត្តអំពើបាបមួយចំនួនដូចដែលពួកគេបានធ្វើនោះទេ ។ ដ្បិតពួកគេបានធ្វើតាមរបៀបយញ្ញបូជារបស់សាសន៍យូដាយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាងអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានតែងតាំង ឬលក្ខណៈនៃដំណឹងល្អបានអនុញ្ញាត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គេអាចបន្ទោសពួកគេ

ដោយត្រឹមត្រូវតែចំពោះការបកស្រាយខុសឆ្គងដែលថា ដោយមិនពេញចិត្តនឹងស្ថាប័នដ៏សាមញ្ញ និងពិតប្រាកដរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ពួកគេបានងាកទៅរកស្រមោលនៃច្បាប់ច្រើនពេកហើយ ។

(គំនិតនៃការបូជានៅក្នុងពិធីបុណ្យ Eucharist និងការប្រើបទគម្ពីរនៃពាក្យ « យញ្ញបូជា»; the Mass a sacrilege, ១២–១៨)

12. ពិធីបុណ្យនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់ និងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ពិចារណាដោយឧស្សាហ៍ នោះគាត់នឹងសង្កេតឃើញថា ភាពខុសគ្នារវាងយញ្ញបូជារបស់លោកម៉ូសេ និងពិធីបុណ្យ Eucharist ព្រះអម្ចាស់របស់យើងគឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលទោះបីជាអតីតតំណាងឱ្យប្រជាជនយូដា ប្រសិទ្ធភាពដូចគ្នានៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដូចដែលបានបង្ហាញដល់យើងសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុង អាហារពេលល្ងាច (លេវីវិន័យ. ១; ៥) ប៉ុន្តែទម្រង់នៃការតំណាងគឺខុសគ្នា ។ ក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ពួកបូជាចារ្យលេវីត្រូវបានបង្គាប់ឲ្យកំណត់តម្លៃបូជាចារ្យដែលព្រះគ្រិស្តត្រូវធ្វើ ។ ជនរងគ្រោះត្រូវបាននាំមកជំនួសកន្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មានអាសនៈមួយដែលត្រូវបូជា ។ ដូច្នេះ សរុបមក អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានអនុវត្តក្នុងគោលបំណងដើម្បីឲ្យប្រជាជនបានឃើញនូវទិដ្ឋភាពនៃយញ្ញបូជានៅពេលនោះ ដែលត្រូវថ្វាយដល់ព្រះក្នុងការលះបង់ ។ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសម្រេច នោះព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតវិធីមួយទៀតសម្រាប់យើង នោះគឺដើម្បីបញ្ជូនដល់អ្នកជឿនូវអត្ថប្រយោជន៍នៃយញ្ញបូជាដែលព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ថ្វាយដល់ខ្លួនគាត់ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានប្រទានតុសម្រាប់យើងសម្រាប់ជប់ល្បែង មិនមែន

ជាអាសនៈសម្រាប់ថ្វាយជនរងគ្រោះឡើយ ។ គាត់មិនបានញែកបូជាចារ្យថ្វាយយញ្ញបូជាទេ គឺជាអ្នកបម្រើដើម្បីចែកពិធីល្បែងដ៏ពិសិដ្ឋ ។ អាថ៌កំបាំងកាន់តែខ្ពស់ និងកាន់តែវិសុទ្ធ នោះវាកាន់តែគួរឱ្យគោរព និងគួរឱ្យគោរព ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មិនមានអ្វីមានសុវត្ថិភាពជាងសម្រាប់យើងក្នុងការដាក់នៅខាងការសន្មត់នៃការយល់ដឹងរបស់មនុស្សទាំងអស់ ហើយដើម្បីប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលបទគម្ពីរបង្រៀនតែប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតថា ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ មិនមែនមកពីមនុស្សទេ នោះគ្មានហេតុផលណាដែលយើងគួរអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងផ្លាស់ទី សូម្បីតែកោរសក់ពីវាដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់មនុស្ស ឬវេជ្ជបញ្ជាដែលកំណត់ពេលវេលា ។ ដូច្នេះ សាវ័កទ្រង់មានបំណងលុបបំបាត់កំហុសទាំងឡាយដែលបានចូលមកក្នុងពួកជំនុំកូរិនថូស រួចហៅវាត្រឡប់ទៅស្ថាប័នតែមួយវិញ (វិធីដែលល្បឿនបំផុតដល់ទីបញ្ចប់) បង្ហាញថាវាមកពីប្រភពនេះថា ត្រូវស្វែងរកការគ្រប់គ្រងជានិរន្តរ៍ (១កូរិនថូស ១១:២០) ។

13. ធម្មជាតិនៃយញ្ញបូជា

ឥឡូវនេះ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកឈ្លោះទាស់ទែងនឹងយើងលើពាក្យ "បូជា" និង "បូជាចារ្យ" នោះ ខ្ញុំនឹងពន្យល់ផងដែរ ប៉ុន្តែដោយសង្ខេបអំពីអ្វីដែលខ្ញុំចង់បានក្នុងអំឡុងពេលពិភាក្សាដោយ "ការបូជា" និង "សម្តេចសង្ឃ" ។ ខ្ញុំមើលមិនឃើញថាអ្នកណាដែលប្រើពាក្យ«យញ្ញបូជា»ចំពោះពិធីពិសិដ្ឋនិងសកម្មភាពសាសនាទាំងអស់ធ្វើបែបនេះដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋានអ្វីទេ ។ យើងដឹងថា យោងទៅតាមការប្រើប្រាស់បទគម្ពីរជាប់លាប់ អ្វីដែលជនជាតិក្រិចហៅពេលខ្លះ ហើយពេលខ្លះគេហៅថា «ការបូជា» ។ ជាទូទៅគេយល់ នេះរាប់បញ្ចូលទាំងវត្ថុដែលថ្វាយដល់ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នា ប៉ុន្តែតាមរបៀប

ដែលភាពខុសគ្នានេះអាចមានការបកស្រាយមិនសមរម្យមួយ ពីការលះបង់នៃច្បាប់ម៉ូសេ នៅក្រោមស្រមោលដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យតំណាងឱ្យប្រជាជនទ្រង់នូវសេចក្តីពិតសកលនៃការលះបង់ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាទាំងនេះមានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នាក៏ដោយក៏ពួកគេនៅតែអាចត្រូវបានគេសំដៅទៅថ្នាក់ពីរ ។ ទាំងការថ្វាយយញ្ញបូជាសំរាប់អំពើបាប ដោយការស្តប់ស្តល់ខ្លះ ដោយអំពើបាបត្រូវបានលោះនៅចំពោះព្រះ ។ ឬវាជានិមិត្តរូបនៃការថ្វាយបង្គំដ៏ទេវភាព និងការបញ្ជាក់អំពីសាសនា—ជួនកាលនៅក្នុងរបៀបនៃការអង្វរសុំការពេញចិត្តពីព្រះ ។ ពេលខ្លះ នៃការអរព្រះគុណ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់នៃការដឹងគុណនៃបេះដូងសម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍ដែលទទួលបាន ពេលខ្លះ ការអនុវត្តការគោរពប្រតិបត្តិដ៏សាមញ្ញដើម្បីបន្តការបញ្ជាក់នៃសេចក្តីតាំងសញ្ញា ។ ចំពោះប្រភេទក្រោយមកនេះ តង្វាយដុតទាំងមូល ឧទ្ទិសកុសល ផលដំបូង និងយញ្ញបូជាមេត្រីភាព ។ ចូរយើងបែងចែករបស់យើងជាពីរប្រភេទ ។ ហើយសម្រាប់គោលបំណងនៃការបង្រៀន អនុញ្ញាតឱ្យយើងហៅមនុស្សម្នាក់ថា "ការលះបង់នៃការសរសើរ និងការគោរព" ចាប់តាំងពីវាមាននៅក្នុងការថ្វាយបង្គំ និងការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដែលអ្នកជឿទាំងពីរជំពាក់ និងថ្វាយដល់គាត់ ។ ឬប្រសិនបើអ្នកចង់ "យញ្ញបូជានៃការអរព្រះគុណ" ពីព្រោះវាត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះដោយតែអ្នកដែលផ្ទុកនូវអត្ថប្រយោជន៍រាប់មិនអស់ពីគាត់ប៉ុណ្ណោះ តបស្នងដល់គាត់ទាំងខ្លួនគេ និងគ្រប់ទង្វើរបស់ពួកគេ ។ ចូរយើងហៅអ្នកផ្សេងទៀតថាជា «ការលះបង់នៃការស្មូតឬការលះបង់» ។ យញ្ញបូជានៃការលះបង់គឺការដែលមានបំណងដើម្បីបន្ទរបន្តយព្រះពិរោធរបស់ព្រះ ដូច្នេះបំពេញការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ ហើយដូច្នេះដើម្បីលាងបាប និងសំអាតពួកគេដើម្បីឱ្យមនុស្សមានបាប សម្អាតភាពកខ្វក់របស់

ពួកគេ ហើយបានស្តារឡើងវិញនូវភាពបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីសុចរិត អាចត្រលប់មកកព្រះវិញ ។ ជនរងគ្រោះដោយយញ្ញបូជាដែលត្រូវបានថ្វាយនៅក្រោមច្បាប់ដើម្បីដង្ហាយធួនសម្រាប់អំពើបាប (និក្ខមនំ ២៩:៣៦) ត្រូវបានហៅដូច្នេះ មិនមែនដោយសារតែពួកគេមានសមត្ថភាពដើម្បីទាញយកការពេញចិត្តពីព្រះ ឬលុបបំបាត់អំពើទុច្ចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេកំណត់ទុកជាមុននូវការបូជាដ៏ពិតប្រាកដដូចជាទីបំផុតបានសម្រេច ។ នៅក្នុងការពិតដោយព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់; ហើយដោយគាត់តែម្នាក់ឯង ព្រោះគ្មានអ្នកណាអាចធ្វើបានឡើយ ។ ហើយវាត្រូវបានធ្វើតែម្តង ដោយសារប្រសិទ្ធភាព និងកម្លាំងនៃយញ្ញបូជាដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចគឺអស់កល្បជានិរន្តរ៍ តើលោកបានថ្លែងទីបន្ទាល់ដោយសំឡេងរបស់លោកផ្ទាល់នៅពេលដែលលោកបាននិយាយថាវាបានធ្វើ
ហើយបានសម្រេច (យ៉ូហាន ១៩:៣) នោះគឺអ្វីក៏ដោយដែលចាំបាច់ដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះវរបិតា ដើម្បីទទួលបានការអភ័យទោសពីអំពើបាប សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះអ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវបានធ្វើ និងបញ្ចប់ដោយការលះបង់ដ៏ពិសេសរបស់ទ្រង់ ។ ហើយវាល្អឥតខ្ចោះណាស់ ដែលមិនមានកន្លែងណាមួយត្រូវបានទុកចោលសម្រាប់ជនរងគ្រោះយញ្ញបូជាផ្សេងទៀតឡើយ ។

14. ការលក់មហាជន

ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា វាគឺជាការប្រមាថដ៏អាក្រក់បំផុត និងការប្រមាថដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាន ទាំងប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងប្រឆាំងនឹងយញ្ញបូជាដែលទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់យើងតាមរយៈការសោយទិវង្គតនៅលើឈើឆ្កាង
សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ដែលស្មានថា តាមរយៈការធ្វើពាក្យដដែលៗនោះ ទ្រង់បាន

ទទួលការលើកលែងទោសពីអំពើបាបនោះ នោះបានធូរស្បើយ។ ព្រះ ហើយ ទទួលបានសេចក្តីសុចរិត។ ប៉ុន្តែ តើមានអ្វីទៀតដែលធ្វើដោយការសំដែងមហា ជន លើកលែងតែដោយសារអំណោយថ្មី ដែលយើងត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងចំណង់ ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ហើយថាវាអាចគ្មានដែនកំណត់ចំពោះភាពច្របូក ច្របល់របស់ពួកគេ ពួកគេគិតថាវាជារឿងតូចមួយដែលនិយាយថាការលះបង់ របស់ពួកគេត្រូវបានធ្វើឡើងដូចគ្នាសម្រាប់ក្រុមជំនុំទាំងមូល លុះត្រាតែពួកគេ បានបន្ថែមថាវាជាជម្រើសរបស់ពួកគេដើម្បីអនុវត្តវាជាពិសេសចំពោះបុរសនេះឬ នោះ។ ដូចដែលពួកគេពេញចិត្ត ឬជាជាងចំពោះនរណាម្នាក់ដែលមានបំណង ទិញទំនិញបែបនេះជាមួយកាក់។ ឥឡូវនេះ ទោះបីជាពួកគេមិនអាចឈានដល់ តម្លៃរបស់ Judas ក៏ដោយ នៅតែស្រដៀងនឹងអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេក្នុងន័យ មួយចំនួន ពួកគេបានរក្សាចំនួនស្រដៀងគ្នា។ យូដាសបានលក់គាត់សម្រាប់ ប្រាក់សាមសិបដុំ (ម៉ាថាយ ២៦:២៥); មនុស្សទាំងនេះ យោងទៅតាមការ គណនារបស់បារាំង លក់គាត់ក្នុងតម្លៃសាមសិបបំណែកនៃទង់ដែង។ Judas, ម្តង, ដូចដែលពួកគេបានរកឃើញអ្នកទិញ។ យើងក៏បដិសេធដែរថា ពួកគេ មិនមែនជាសង្ឃក្នុងន័យថាពួកគេដោយការអង្វរចំពោះព្រះចំពោះប្រជាជន ហើយដោយបានផ្តាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ ទទួលបានដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើបាប។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាសង្ឃតែមួយគត់ និងជាសង្ឃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ហេព្រើរ ជំពូកទី ៩) ចំពោះអ្នកដែលបព្វជិតភាពទាំងអស់ត្រូវបានផ្ទេរ ហើយនៅក្នុង នោះពួកគេត្រូវបានបិទ និងបញ្ចប់។ ហើយទោះបីជាបទគម្ពីរមិនបានរៀបរាប់ អ្វីអំពីបព្វជិតភាពដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ក៏នៅតែដោយសារតែនៅ ពេលដែលព្រះបានឈប់បព្វជិតភាពចាស់ ទ្រង់មិនបានបង្កើតអ្វីទេ ការប្រែកែក

របស់សាវ័កនៅតែមិនអាចឈ្នះបាន ៖ «គ្មានអ្នកណាយកកិត្តិយសមកលើខ្លួនឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលត្រូវបានហៅដោយ ព្រះ" (ហេព្រើរ ៥:៤) ។ ដូច្នេះ តើមនុស្សដ៏ពិសិដ្ឋទាំងនេះ ដែលអួតខ្លួនថាជាអ្នកសម្លាប់ព្រះគ្រីស្ទ ហ៊ាន ហៅខ្លួនឯងថាជាសង្ឃនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ឬទេ?

15. ការលើកឡើងរបស់ផ្ទាគូ លើការក្លែងបន្លំ និងការបំភាន់ស្រដៀងគ្នា

មានអត្ថបទដ៏ល្អមួយនៅក្នុង ផ្ទាគូ នៅក្នុងស្បៃវែកៅទីពីរនៃសាធារណរដ្ឋ ។ វាជាកន្លែងដែល de ពិភាក្សាអំពីតង្វាយចាស់ជរា ហើយសើចចំអកនូវទំនុកចិត្តដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិត ដែលគិតថាអំពើទុច្ចរិតត្រូវបានបិទបាំងពីតង្វាយទាំងនេះ ដើម្បីកុំឱ្យព្រះមើលឃើញ ហើយអ្នកណាដូចជាពួកគេបានចុះកិច្ចសន្យាជាមួយព្រះ ។ កាន់តែព្រងើយកន្តើយចំពោះខ្លួនឯង ។ នៅទីនេះគាត់ហាក់ដូចជាចង់សំដៅលើការអនុវត្តនៃការចាកចេញនៅក្នុង Mas ដូចដែលវាមានសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងពិភពលោក ។ អ្នករាល់គ្នាដឹងថាការបោកប្រាស់និងកេងចំណេញពីអ្នកផ្សេងគឺខុសច្បាប់ ។ ជនគ្រប់រូបសារភាពថា ខ្លួនជាស្ត្រីមេម៉ាយ បង្កបញ្ហាដោយអំពើអយុត្តិធម៌ បន្ទុះក្មេងកំព្រា ធ្វើទុក្ខដល់ជនក្រីក្រ រឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃដោយល្បិចកល កេងប្រវ័ញ្ចយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ជនណាដោយភូតកុហក និងបោកប្រាស់ គាបសង្កត់ជនណាដោយហិង្សា និង ការភ័យខ្លាច tyrannous ។ ដូច្នេះ តើមានមនុស្សជាច្រើននាក់ហ៊ានធ្វើរឿងទាំងអស់នេះដដែលៗ ដូចជាហ៊ានទទួលទោសទណ្ឌដោយរបៀបណា? ជាការពិត យើងពិនិត្យមើលវាដោយម៉ត់ចត់ គ្មានហេតុផលណាដែលលើកទឹកចិត្តពួកគេលើសពីនេះទេ ជំនឿថាពួកគេនឹងផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ដោយការបូជាដ៏ធំជាតម្លៃដែលត្រូវបង់ ឬយ៉ាងហោចណាស់ថានេះជាវិធីងាយស្រួលក្នុង

ការដោះស្រាយជាមួយទ្រង់ ។ បន្ទាប់មក ផ្លាតូ បន្តនិយាយលេងសើចនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកដែលគិតថាការសងសឹកបែបនេះ បង់ថ្លៃពិន័យ ដែលពួកគេនឹងត្រូវឆ្លងកាត់ក្នុងពិភពក្រោមដី ។ ហើយអ្វីដែលជាគោលបំណងនៃពិធីបុណ្យរំលឹកខួបប្រចាំឆ្នាំ និងជាចំណែកធំនៃមហាជន លើកលែងតែអ្នកដែលពេញមួយជីវិតគឺជាជនផ្តាច់ការដ៏ឃោរឃៅបំផុត ឬជាចោរប្លន់ដ៏ឃោរឃៅបំផុត ឬបុរសដែលឆោតល្ងង់ចំពោះជនខិលខូចទាំងអស់ គួរតែដូចជាបានលោះក្នុងតម្លៃរបស់គាត់ គេចចេញពីភ្លើងនៃ purgatory?

16. «តង្វាយអរព្រះគុណ»នៃក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាន

នៅក្រោមការលះបង់ថ្នាក់ទីពីរ ដែលយើងហៅថា «ការអរព្រះគុណ» រួមបញ្ចូលភារកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ពេលយើងឱបបងប្អូនរបស់យើងជាមួយនឹងអ្នកទាំងនេះ យើងលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ក្នុងសមាជិករបស់គាត់ ។ រួមបញ្ចូលផងដែរនូវការអធិស្ឋាន ការសរសើរ ការអរព្រះគុណ និងអ្វីក៏ដោយដែលយើងធ្វើក្នុងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ អ្វីៗទាំងអស់នេះនៅទីបំផុតពឹងផ្អែកលើការលះបង់ដ៏ធំជាងនេះ ដោយយើងត្រូវបានគេឧទ្ទិសក្នុងព្រលឹង និងរូបកាយ ដើម្បីជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់ (កូរិនថូសទី១ ៣:១៦) ។ ពីព្រោះវាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទង្វើខាងក្រៅរបស់យើងដែលត្រូវបានផ្តត់ផ្គង់ដល់ការបម្រើរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែជាដំបូងខ្លួនយើង និងបន្ទាប់មករបស់យើងទាំងអស់របស់យើងគួរតែត្រូវបានឧទ្ទិសនិងឧទ្ទិសដល់ទ្រង់ដូច្នេះអ្វីទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងយើងអាចបម្រើសិរីល្អរបស់ទ្រង់និងអាចនឹងមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីបង្កើនវា ។ យញ្ញបូជាប្រភេទនេះមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការស្កប់ចិត្តព្រះពិរោធរបស់ព្រះ ជាមួយនឹងការទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាប ឬដោយការ

រាប់អានដោយសុចរិតទេ ។ ប៉ុន្តែគេគិតតែពីការលើកតម្កើង និងលើកតម្កើងព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យ និងគាប់ព្រះហឫទ័យបានឡើយ លើកលែងតែពីដៃរបស់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សានឹងខ្លួនតាមមធ្យោបាយផ្សេង បន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាបហើយដូច្នេះហើយបានជាបានរួចពីទោស ។ ប៉ុន្តែនេះជាការចាំបាច់ណាស់សម្រាប់ក្រុមជំនុំ ដែលវាមិនអាចអវត្តមានពីវាបានឡើយ ។ ដូច្នេះ ដូចដែលបានលេចមកខាងលើរួចហើយសម្រាប់ព្យាការី វានឹងបន្តជារៀងរហូត ដរាបណារាស្ត្ររបស់ព្រះនៅស្ថិតនៅ ។ សម្រាប់ក្នុងន័យនោះ យើងអាចយល់ពីទំនាយនេះថា ៖ « តាំងពីថ្ងៃរះ រហូតដល់ថ្ងៃលិច ព្រះនាមរបស់យើងគឺអស្ចារ្យក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា»(ម៉ាឡាគី ១:១១) ។ ឆ្ងាយពីយើងដើម្បីដកវាចេញ! ដូច្នេះ ប៉ុលបានដាស់តឿនយើងថា «ថ្វាយរូបកាយយើងជាយញ្ញបូជាដ៏មានជីវិត បរិសុទ្ធជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ជាការថ្វាយបង្គំដ៏សមហេតុសមផល» [រ៉ូម. ១២:១; ពេត្រុសទី១ ២:៥-៦] ។ គាត់បាននិយាយយ៉ាងមានអត្ថន័យនៅទីនោះ នៅពេលដែលគាត់បានបន្ថែមថានេះគឺជា "ការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏សមហេតុសមផលរបស់យើង"ព្រោះគាត់មានគំនិតអំពីលក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ដែលគាត់បានផ្ទុយស្រឡះជាមួយនឹងយញ្ញបូជាខាងសាច់ឈាមនៃច្បាប់ម៉ូសេ ។ ការធ្វើល្អនិងការចែករំលែកត្រូវបានហៅថាការបូជាដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ (ហេព្រើរ 13; 16) ដូច្នេះ ភាពសប្បុរសរបស់ជនជាតិភីលីពក្នុងការសម្រាលភាពក្រីក្ររបស់ប៉ុលគឺជាការបូជាដ៏ក្រអូប (ភីលីព ៤:១៨) ដូច្នេះហើយ រាល់អំពើល្អរបស់អ្នកជឿគឺជាការលះបង់ខាងវិញ្ញាណ ។

17. ឃ្លាបទគម្ពីរបង្ហាញពីការលះបង់នៃការសរសើរ

ហើយហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំស្វែងរកភស្តុតាងជាច្រើន»? សម្រាប់កន្សោមនេះត្រូវ បានជួបប្រទះជាញឹកញាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ទោះបីជារាស្ត្ររបស់ព្រះនៅតែបន្ត នៅក្រោមការបង្រៀនខាងក្រៅនៃក្រិត្យវិន័យក៏ដោយ ក៏ពួកហោរាបានប្រកាស យ៉ាងច្បាស់ថា សេចក្តីពិតមួយ បញ្ជាដល់ក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាន និងប្រជាជាតិយូដា បង្ហាញពីការលះបង់ខាងសាច់ឈាមទាំងនោះ។ តាមរបៀបនេះ ដាវីឌបាន អធិស្ឋានឲ្យការអធិស្ឋានរបស់គាត់អាចឡើងដូចជាគ្រឿងក្រអូបចូលទៅក្នុង វត្តមានរបស់ព្រះ (ទំនុកដំកើង ១៤២:២)។ ហើយហូសេបានហៅពាក្យអរព្រះ គុណថាជា «បបូរមាត់» (ហូសេ ១៤:២; ១៤:៣)។ ដាវីឌនៅកន្លែងផ្សេង ទៀតបានហៅពួកគេថា "យញ្ញបូជានៃការសរសើរ" (ទំនុកដំកើង ៥០:២៣)។ សាវ័កដែលដើរតាមទ្រង់ក៏ហៅពួកគេថាជាយញ្ញបូជានៃការសរសើរ ហើយពន្យល់ ពួកគេថាជា « ផលនៃបបូរមាត់សារភាពព្រះនាមទ្រង់ » (ហេព្រើរ ១៣: ១៥) ។ ពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចធ្វើទៅបានដោយគ្មានការបូជា បែបនេះទេ ដែលក្នុងពេលដែលយើងប្រកាសអំពីការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ (១ កូរិនថូស ១១:២៦) ហើយអរព្រះគុណ យើងមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីថ្វាយយញ្ញបូជានៃ ការសរសើរឡើយ។ ចេញពីតំណែងនៃការលះបង់នេះ គ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ត្រូវ បានគេហៅថាជាបព្វជិតភាពរាជវង្ស (ពេត្រុសទី 1 2:9) ពីព្រោះតាមរយៈ ព្រះគ្រីស្ទ យើងថ្វាយយញ្ញបូជានៃការសរសើរដល់ព្រះ ដែលសាវ័កនិយាយ៖ « ផលនៃបបូរមាត់សារភាពព្រះនាមទ្រង់ » (ហេព្រើរ ១៣ :15)។ ហើយ យើងនឹងមិនបង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងអំណោយរបស់យើងចំពោះព្រះដោយគ្មានអ្នក អង្វរឡើយ។ អ្នកសម្រុះសម្រួលដែលអង្វរយើងគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងថ្វាយ

ខ្លួនយើង និងអ្វីដែលជារបស់យើងដល់ព្រះវរបិតា ។ ទ្រង់គឺជាបុព្វជិតរបស់យើង ដែលបានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៅស្ថានសួគ៌ (ហេព្រើរ ៩:២៤) ហើយបើកផ្លូវឲ្យយើងចូលទៅ (ហេព្រើរ ១០:២០) ។ ទ្រង់ជាអាសនៈ (ហេព្រើរ ១៣:១០) ដែលយើងដាក់អំណោយរបស់យើង ដើម្បីឲ្យយើងធ្វើអ្វីក៏ដោយ យើងអាចទទួលបានក្នុងទ្រង់ ។ ខ្ញុំនិយាយថា គាត់គឺជាអ្នកដែលបានតាំងយើងជានគរ និងជាសង្ឃចំពោះព្រះវរបិតា (វិវរណៈ ១:៦) ។

18. អភិបូជាដោយខ្លួនវាក្រៅពីការប្រមាថរបស់វាគឺជាការបូជា

នៅសល់តែអ្វីដែលមនុស្សខ្វាក់អាចមើលឃើញ មនុស្សថ្នង់បានឮ ហើយសូម្បីតែកូនក្មេងក៏យល់ពីការស្អប់ខ្ពើមរបស់គាត់ចំពោះអភិបូជា? ថ្ងាយក្នុងពែងមាស វាបានធ្វើអោយស្តេច និងប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើផែនដី ពីខ្ពស់បំផុតដល់ទាបបំផុត ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេងងុយដេក និងវិលមុខយ៉ាងខ្លាំង ដែលវាល្ងង់ជាងសត្វតិរច្ឆានទៅទៀត ពួកគេបានដឹកនាំយានទាំងមូលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ចូលទៅក្នុងទឹកហូរដ៏សាហាវមួយនេះ ។ ប្រាកដណាស់ សាតាំងមិនដែលបានរៀបចំម៉ាស៊ីនខ្លាំងជាងមុនដើម្បីឡោមព័ទ្ធ និងដណ្តើមយករាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ នេះគឺជា ហេលេន ដែលសត្រូវនៃសេចក្តីពិតសព្វថ្ងៃនេះធ្វើសង្គ្រាមដោយកំហឹង កំហឹង និងភាពឃោរឃៅយ៉ាងខ្លាំង—ជាហេលេន ពិតប្រាកដណាស់ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យខ្លួនពួកគេស្មោកគ្រោកក្នុងអំពើសហាយស្មន់ខាងវិញ្ញាណ ដែលជាការគួរស្អប់ខ្ពើមបំផុតទាំងអស់ ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំមិនសូម្បីតែប៉ះម្រាមដៃតូចរបស់ខ្ញុំនូវការរំលោភបំពានធ្ងន់ធ្ងរទាំងនោះ ដែលពួកគេអាចផ្តល់ជាលេសសម្រាប់ការប្រមាថនៃភាពបរិសុទ្ធនៃអភិបូជាដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេ; ការជួញដូរមូលដ្ឋានដែលពួកគេអនុវត្ត; ប្រាក់ចំណេញមិនស្អាតដែលពួកគេបាន

ប្រមូលផល ។ លោភលន់ដែលគេបង្ហាត់ដោយការបំពេញសេចក្តីលោភ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង្អុលបង្ហាញ ហើយថានៅក្នុងពាក្យសាមញ្ញមួយចំនួន ប្រភេទនៃភាពបរិសុទ្ធ halest ខ្លួនវាផ្ទាល់នៃអភិបូជាគឺដោយសារតែវាសមនឹងទទួលបានសម្រាប់សតវត្សមួយចំនួនត្រូវបានគេគោរពដូច្នេះគួរឱ្យគោរព ។ សម្រាប់វាជាកិច្ចការដ៏ធំមួយក្នុងការកំណត់រាល់អាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យតាមសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេ ។ ហើយខ្ញុំមិនសុខចិត្តលាយឡំនឹងអំពើពុករលួយដែលអាសអាភាសទាំងនោះដែលបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខភ្នែក និងមុខមនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំងអស់យល់ថា ម៉ាសដែលយកដោយភាពបរិសុទ្ធបំផុត ដែលអាចទាមទារបានដោយគ្មានឧបាយកលពីគល់ដល់កំពូល ។ ហ្វូងមនុស្សគ្រប់ប្រភេទ ការប្រមាថការគោរពបូជារូបព្រះ និងការបូជា ។

19. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាសាក្រាម៉ង់តែមួយគត់

ឥឡូវនេះ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំមាន ប្រមូលជាទម្រង់សង្ខេប ស្ទើរតែគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្ញុំគិតថាគួរតែដឹងទាក់ទងនឹងសាក្រាម៉ង់ទាំងពីរនេះ ដែលការប្រើប្រាស់ត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានតាំងពីដើមដំបូងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី រហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ នោះគឺថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែជា ការចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ និងការផ្តើមជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ ពិធីជប់លៀងគួរតែជាប្រភេទនៃអាហារបន្តនៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលព្រះគ្រីស្ទចិញ្ចឹមគ្រួសាររបស់អ្នកជឿរបស់គាត់ខាងវិញ្ញាណ ។ ហេតុនេះហើយបានជាមានព្រះជាម្ចាស់តែមួយ ជំនឿតែមួយ ព្រះគ្រិស្ត និងក្រុមជំនុំតែមួយ រូបកាយរបស់ព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមានតែមួយ (អេភេសូរ ៤:៤-៦) ហើយមិនមែនជារឿងដែលកើតឡើងដ

ដែលៗនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ពិធីជប់លៀងត្រូវបានចែកចាយម្តងហើយម្តងទៀត ដើម្បីអោយអស់អ្នកដែលធ្លាប់បានចូលក្រុមជំនុំ អាចដឹងថាពួកគេបន្តចិញ្ចឹមលើព្រះគ្រីស្ទ ។ ក្រៅពីពិធីទាំងពីរនេះ គ្មានសាក្រាម៉ង់ផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះទេ ដូច្នេះក្រុមជំនុំនៃអ្នកជឿមិនគួរទទួលស្គាល់ផ្សេងទៀតឡើយ ។ សម្រាប់ការដំឡើងនិងការបង្កើតសាក្រាម៉ង់ថ្មីគឺមិនមែនជាបញ្ហានៃជម្រើសរបស់មនុស្សទេ ។ យើងនឹងយល់យ៉ាងងាយដូច្នេះវាយើងចងចាំអ្វីដែលត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ខាងលើ សាក្រាម៉ង់នោះត្រូវបានតែងតាំងជាព្រះដើម្បីណែនាំយើងអំពីការសន្យាមួយចំនួនរបស់ទ្រង់ ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ដល់យើងអំពីឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងនឹងដឹងអំពីរឿងនេះ បើយើងចាំថាគ្មានអ្នកណាម្នាក់ជាទីប្រឹក្សារបស់ព្រះទេ (អេសាយ ៤០:១៦ រ៉ូម ១១:១៣) ថាគាត់គួរតែអាចសន្យាអ្វីខ្លះដែលទាក់ទងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ឬធានាដល់យើង ហើយធ្វើឲ្យយើងមានទំនុកចិត្ត ។ តើគាត់មានអាកប្បកិរិយាបែបណាចំពោះយើង អ្វីដែលគាត់ចង់ផ្តល់ឱ្យ និងអ្វីដែលត្រូវបដិសេធយើង ។ ភ្លាមៗនោះ វាបានបង្ហាញថា គ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចកំណត់ទីសំគាល់ ដើម្បីធ្វើជាទីបន្ទាល់អំពីចេតនា ឬការសន្យាណាមួយរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ មានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលបានផ្តល់ទីសំគាល់ ហើយអាចធ្វើជាសាក្សីអំពីអង្គទ្រង់ក្នុងចំណោមពួកយើង ។ ខ្ញុំនឹងនិយាយវាដោយខ្លីជាង ហើយប្រហែលជាឈ្លើយជាង ប៉ុន្តែកាន់តែច្បាស់ទៀត ៖ វាមិនអាចមានសាក្រាម៉ង់ទេ បើគ្មានការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ ។ មនុស្សទាំងអស់ដែលជួបជុំគ្នាមិនអាចសន្យាអ្វីនឹងយើងអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនអាចបង្កើត និងរៀបចំសាក្រាម៉ង់ដោយខ្លួនឯងបានឡើយ ។

20. ការបន្ថែមសាក្រាម៉ង់មិនត្រូវបានអនុញ្ញាត

ដូច្នេះ សូមឲ្យក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានស្តប់ចិត្តនឹងសាក្រាម៉ង់ទាំងពីរនេះ ។ ហើយសូមឲ្យសាសនាចក្រមិនត្រឹមតែបដិសេធមិនព្រមទទួលស្គាល់ទីបីសម្រាប់បច្ចុប្បន្នកាលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មិនចង់ឮលើកលែងតែមួយដែរ សូម្បីតែដល់ទីបញ្ចប់នៃសម័យកាលនោះដែរ ។ សាក្រាម៉ង់ផ្សេងៗក្រៅពីរបស់ធម្មតាទាំងនេះត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដល់ជនជាតិយូដា យោងទៅតាមលក្ខខណ្ឌផ្លាស់ប្តូរនៃសម័យកាល (ដូចជា ម៉ាណា [និក្ខមនំ ១៦:១៣; ១ កូរិនថូស ១០៣] ទឹកហូរចេញពីថ្ម [និក្ខមនំ ១៧:៦] សត្វពស់សំរឹទ្ធ [ជនគណនា 21:8; យ៉ូហាន 3:14] និងផ្សេងទៀត) ។ តាមរយៈការប្រែប្រួលនេះ ជនជាតិយូដាត្រូវបានព្រមានកុំឱ្យបញ្ឈប់ជាមួយនឹងតួរលេខបែបនេះ ដែលស្ថានភាពរបស់ពួកគេមិនស្ថិតស្ថេរនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវរង់ចាំពីព្រះជាម្ចាស់នូវអ្វីដែលប្រសើរជាងនេះ ដែលនឹងស្ថិតស្ថេរដោយគ្មានការបំផ្លិចបំផ្លាញ ឬទីបញ្ចប់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែលក្ខខណ្ឌគឺខុសគ្នាឆ្ងាយជាមួយយើង ដែលព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវបានបើកសម្តែង ។ ដ្បិតនៅក្នុងទ្រង់ « ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃចំណេះនិងប្រាជ្ញាត្រូវបានលាក់ទុក» [កូឡ. ២:៣] ។ ជាមួយនឹងភាពបរិបូរណ៍ និងភាពសម្បូរបែបដែលទាំងសង្ឃឹម ឬស្វែងរកការបន្ថែមថ្មីណាមួយទៅក្នុងកំណប់ទ្រព្យទាំងនេះ គឺពិតជាធ្វើឱ្យព្រះពិរោធ និងញុះញង់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងយើង ។ វាគឺសម្រាប់យើងស្រេកឃ្លាន ស្វែងរក រកមើល រៀន ហើយសិក្សាព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯង រហូតដល់ថ្ងៃរះដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងសំដែងសិរីល្អនៃរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់យ៉ាងពេញលេញ (កូរិនថូស ទី១ ១៥:២៤) ហើយនឹងបង្ហាញអង្គទ្រង់សម្រាប់យើង (១យ៉ូហាន ៣:២) ។ ហើយដោយហេតុផលនេះ យុគសម័យរបស់អ្នកនេះត្រូវបានរចនានៅក្នុងព្រះគម្ពីរ

ថាជា « ម៉ោងចុងក្រោយ » (យ៉ូហានទី ១ ២:១៨) ជា « គ្រាចុងក្រោយ » (១ ពេត្រុស ១:១២) ដែលគ្មាននរណាម្នាក់គួរបញ្ឆោតខ្លួនដោយឥតប្រយោជន៍ឡើយ ការរំពឹងទុកនៃគោលលទ្ធិ ឬវិវរណៈថ្មីមួយចំនួន ។ « សម្រាប់ជាច្រើនដង និងជាច្រើនដងដែលព្រះវរបិតាសួគ៌បានមានបន្ទូលតាមរយៈព្យាការី; ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលក្នុងព្រះរាជបុត្រាជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់» (ហេព្រើរ ១:១-២) ដែលមានតែម្នាក់គត់ដែលអាចបើកសម្តែងព្រះវរបិតាបាន (លូកា ១០:២២); ហើយទ្រង់ពិតជាបានបង្ហាញព្រះវរបិតាយ៉ាងពេញលេញតាមដែលយើងទាមទារ ខណៈពេលដែលយើងឃើញទ្រង់នៅក្នុងកញ្ចក់ (កូរិនថូស ទី១ ១៣:១២) ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ដោយសារសមត្ថភាពបង្កើតសាក្រាម៉ង់ថ្មីនៅក្នុងព្រះវិហារត្រូវបានបដិសេធចំពោះមនុស្ស ដូច្នេះហើយ វាគឺជាការចង់ឱ្យការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្សតិចបំផុតតាមតែអាចធ្វើទៅបាន បញ្ចូលគ្នាជាមួយនឹងសាក្រាម៉ង់ទាំងនោះដែលមកពីព្រះ ។ ដូចពេលដែលចាក់ទឹក ស្រាក៏ត្រូវរំសាយចេញ ហើយពនរជាមួយដំបែដែលប្រោះលើវា ម្សៅទាំងមូលឡើងជូរ ដូច្នេះហើយការសម្អាតអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺត្រូវបានបំពុលនៅពេលដែលមនុស្សបន្ថែមអ្វីៗផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយយើងនៅតែឃើញថាតើសាក្រាម៉ង់របស់ទ្រង់មានចំនួនប៉ុន្មាន ដូចដែលគេបានសម្តែងនៅថ្ងៃនេះ បានធ្លាក់ចុះពីភាពបរិសុទ្ធដ៏បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ នៅគ្រប់ទីកន្លែងមានក្បួនដង្ហែ ពិធី និងមីនច្រើនពេក ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពុំមានការពិចារណា ឬនិយាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ សូម្បីតែសាក្រាម៉ង់ខ្លួនឯងក៏មិនមែនជាសាក្រាម៉ង់ដែរ ។ ប្រាកដណាស់ ពិធីដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតឡើង មិនអាចលើកក្បាលរបស់ពួកគេនៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដ៏ច្រើនបែបនេះបានទេ

ប៉ុន្តែវាដូចជាត្រូវបានកំទេច ។ ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក តើមានមនុស្សតិចណាស់ដែលឃើញរបស់ដែលតែម្នាក់ឯងគួរតែភ្លឺ ហើយត្រូវបានគេមើល (ដូចដែលយើងបានតួញភ្នែរពីកន្លែងផ្សេងទៀតត្រឹមត្រូវ) នោះគឺ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយខ្លួនឯង? ពិធីជប់លៀងត្រូវបានកប់ទាំងស្រុងចាប់តាំងពីវាត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាអភិបូជា លើកលែងតែវាត្រូវបានគេឃើញម្តងក្នុងមួយឆ្នាំ បើទោះបីជានៅក្នុងទម្រង់រហែក ពាក់កណ្តាល និងកាត់ចេញក៏ដោយ ។

ជំពូកទី XIX

ពិធីទាំងប្រាំយ៉ាងផ្សេងទៀត ការប្រសិទ្ធពរមិនពិត ទោះបីជាត្រូវបានចាត់ទុកជាទូទៅថាការប្រសិទ្ធិពីដើមមកក៏ដោយ ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញថាមិនមែនជាបែបនោះទេ ហើយធម្មជាតិពិតរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញ

(ការប្រសិទ្ធិពរទាំងប្រាំដែលគេចោទប្រកាន់ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ឬប្រើនៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង 1-3)

1. វាមិនមែនគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃពាក្យ "ប្រសិទ្ធិពរ" ប៉ុណ្ណោះទេ

ការពិភាក្សាពីមុនរបស់យើងអំពីប្រសិទ្ធពរគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សដែលអាចបង្រៀនបាន និងមានសុជីវធម៌ កុំឱ្យមានការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់ពួកគេទៅឆ្ងាយ ឬទទួលយកសាក្រាម៉ង់ណាមួយក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ លើកលែងតែពីរដែលពួកគេបានដឹងថាត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែសញ្ញាណនៃប្រសិទ្ធិពរទាំងប្រាំពីរ ដែលជារឿងធម្មតានៃការនិយាយរបស់មនុស្សស្ទើរតែគ្រប់ៗគ្នា និងការសាយភាយគ្រប់សាលា និងធម្មទេសនានោះបានចាក់ឬសគល់ដោយវាចាស់ណាស់ ហើយនៅតែត្រូវបានជួសជុលនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំថា ខ្ញុំគួរតែធ្វើអ្វីមួយដែលមានប្រយោជន៍ ប្រសិនបើខ្ញុំពិនិត្យមើលបុគ្គលម្នាក់ៗ និងឱ្យបានជិតដល់ជាងនេះទៅទៀត នូវពិធីដែលនៅសល់ទាំងប្រាំ ដែលជាទូទៅត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមប្រសិទ្ធិពរពិត និងពិតប្រាកដរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយការរហែកការក្លែងបន្លំទាំងអស់គឺដើម្បី លាតត្រដាង ដើម្បីឱ្យប្រជាជនសាមញ្ញមើលថាតើពួកគេមានលក្ខណៈបែបណា និងរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានគេចាត់ទុកជាប្រសិទ្ធិពរជា

ដំបូង ខ្ញុំចង់តវ៉ាចំពោះបុរសដែលគោរពព្រះទាំងអស់ថា ខ្ញុំមិនប្រកាន់យកការ
ឈ្លោះប្រកែកគ្នាអំពីឈ្មោះនេះចេញពីការចង់ឈ្លោះប្រកែកគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវ
បានដឹកនាំដោយហេតុផលដ៏ធ្ងន់ដើម្បីវាយប្រហារការប្រើប្រាស់ខុស ។ ខ្ញុំដឹង
ច្បាស់ថា ត្រិស្តបរិស័ទគឺជាម្ចាស់នៃពាក្យសម្តី និងរបស់ទាំងអស់ ដូច្នេះហើយ
អាចអនុវត្តពាក្យទៅអ្វីៗទាំងអស់ ដូចដែលពួកគេជ្រើសរើសបានផ្តល់នូវសុភវិនិច្ឆ័
យ ទោះបីវាអាចមានការប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវខ្លះក្នុងការនិយាយក៏ដោយ ។ ខ្ញុំ
ផ្តល់អ្វីៗទាំងអស់នេះ ទោះបីវាប្រសើរជាងសម្រាប់ពាក្យដើម្បីជាកម្មវត្ថុជាជាង
ពាក្យ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពាក្យ "ប្រសិទ្ធិពរ" ករណីគឺខុសគ្នា ។ សម្រាប់អ្នក
ទាំងឡាយណាដែលធ្វើពិធីប្រសិទ្ធទាំងប្រាំពីរ អនុវត្តទាំងអស់គ្នា និយមន័យថា
ពួកគេគឺជាទម្រង់នៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញ ។ ពួកគេធ្វើត្រឿងប្រដាប់
ទាំងអស់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាឧបករណ៍សម្រាប់ផ្តល់សេចក្តីសុចរិត
មធ្យោបាយនៃការទទួលបានព្រះគុណ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចៅហ្វាយនៃ
ប្រយោគផ្ទាល់បានបដិសេធថាប្រសិទ្ធិពរនៃច្បាប់ម៉ូសេត្រូវបានហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវ
តាមឈ្មោះនោះ ត្បិតពួកគេមិនបានផ្តល់អ្វីដែលពួកគេកំណត់ទុកជាមុន ។ វាជា
ការអត់ធ្មត់ ខ្ញុំសូមឲ្យនិមិត្តសញ្ញាទាំងនោះដែលព្រះអម្ចាស់បានឧទ្ទិសដោយព្រះឱ
ស្ឋរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ហើយការសន្យាដ៏អស្ចារ្យណាដែលមិនគួរចាត់ទុកជាសាក្រា
ម៉ង់ឡើយ ។ ហើយថាគ្រប់ពេលដែលកិត្តិយសនេះគួរតែត្រូវបានផ្ទេរទៅពិធីទាំង
នោះដែលមនុស្សបានរៀបចំដោយខ្លួនឯងឬយ៉ាងហោចណាស់គោរពដោយគ្មាន
បញ្ជារបស់ព្រះ? ដូច្នេះ សូមឲ្យពួកគេផ្លាស់ប្តូរនិយមន័យនៃពាក្យនេះ ឬចៀស
វាងការប្រើពាក្យនេះ ដែលក្រោយមកនាំឲ្យមានការយល់ឃើញមិនពិត និងមិន
សមហេតុផល ។ ឧបាទានក្ខន្ធ (គេថា) គឺជារូប និងបុព្វហេតុនៃព្រះគុណ

ដែលមើលមិនឃើញ ព្រោះវាជាសាក្រាម៉ង់ ។ ដោយសារយើងមិនអាចទទួលយកឯកសារយោងនេះដោយប្រាជ្ញារបស់ពួកគេទេ ច្បាស់ណាស់យើងមិនអាចទទួលយកការសន្និដ្ឋាននេះដោយប្រាជ្ញារបស់ពួកគេបានទេ ប្រាកដណាស់យើងត្រូវប្រកួតប្រជែងពួកគេនៅក្នុងពាក្យខ្លួនឯង ក្រែងលោតម្លៃនេះយើងអនុញ្ញាតឱ្យវាក្លាយជាឱកាសសម្រាប់កំហុសបែបនេះ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលពួកគេអនុម័តវាជាសាក្រាម៉ង់ នោះពួកគេបានបន្ថែមហេតុផលថា វាមានសញ្ញា និងពាក្យខាងក្រៅ ។ បើយើងរកមិនឃើញពាក្យបញ្ជា ឬការសន្យា តើយើងអាចធ្វើអ្វីផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ?

2. ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ដែលអាចប្រទានប្រសិទ្ធិពរ ។

ឥឡូវនេះ វាហាក់បីដូចជាយើងមិនឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើពាក្យនោះទេ ប៉ុន្តែកំពុងលើកឡើងនូវភាពចម្រូងចម្រាសចាំបាច់អំពីរឿងនោះ ។ យោងតាម យើងត្រូវតែរក្សានូវអ្វីដែលយើងបានបញ្ជាក់ពីមុនដោយអំណះអំណាងដែលមើលមិនឃើញថាការសម្រេចចិត្តក្នុងការបង្កើតសាក្រាម៉ង់គឺអាស្រ័យលើព្រះតែមួយគត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិទ្ធិពរគួរតែដោយការសន្យាដ៏ប្រាកដរបស់ព្រះ ដើម្បីលើកទឹកចិត្ត និងសម្រាលទុក្ខមនសិការនៃជំនឿ ដែលមិនអាចទទួលបានភាពប្រាកដប្រជានេះពីមនុស្សឡើយ ។ សាក្រាម៉ង់គួរតែសម្រាប់យើងជាទីបន្ទាល់អំពីព្រះហឫទ័យល្អរបស់ព្រះចំពោះយើង ដែលគ្មានទេវតា ឬទេវតាណាអាចធ្វើជាសាក្សីបានឡើយ ព្រោះគ្មានអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ព្រះឡើយ (អេសាយ ៤0:១៣; រ៉ូម ១១:៣៤) ។ ដូច្នេះ មានតែលោកប៉ុណ្ណោះដែល មានសិទ្ធិអំណាចស្របច្បាប់ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីខ្លួនគាត់ចំពោះយើង តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិទ្ធិពរគឺជាគ្រាដែលសេចក្តីសញ្ញា ឬការសន្យារបស់ព្រះត្រូវបានបោះត្រា ។ ប៉ុន្តែ

វាមិនអាចត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ជាមួយវត្ថុរូបវន្ត និងធាតុនៃពិភពលោកនេះឡើយ លុះត្រាតែវាត្រូវបានបង្កើតជារូបរាង និងរចនាសម្រាប់វាដោយអំណាចរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ មនុស្សមិនអាចបង្កើតប្រសិទ្ធិពរបានទេ ព្រោះវាមិនស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់មនុស្សក្នុងការធ្វើឱ្យអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះត្រូវបានលាក់ទុកក្រោមរឿងដ៏រាបទាបបែបនេះឡើយ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវមានមុនដើម្បីធ្វើសាក្រាម៉ង់ជាសាក្រាម៉ង់ ដូចដែល Augustine បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។ ជាងនេះទៅទៀត វាមានប្រយោជន៍ក្នុងការរក្សាភាពខុសគ្នាខ្លះរវាងប្រសិទ្ធិពរ និងពិធីផ្សេងទៀត លុះត្រាតែយើងចង់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពមិនសមហេតុផលជាច្រើន ។ សាវ័កបានអធិស្ឋានដោយលុតជង្គង់ [កិច្ចការ ។ ៧:៦០, ៩:៤០; ២០:៣៦; ២៦:១៤]; ដូច្នេះ បុរសនឹងមិនលុតជង្គង់ដោយគ្មានប្រសិទ្ធិទេ ។ ពួកសិស្សបានអធិស្ឋានទៅទិសខាងកើត ។ ការក្រឡេកមើលទៅទិសខាងកើតគួរតែជាសាក្រាម៉ង់សម្រាប់យើង ។ ប៉ុលប្រាថ្នាឲ្យមនុស្សលើកដៃបរិសុទ្ធនៅគ្រប់ទីកន្លែង [ធីម៉ូថេទី១ ២:៨] ហើយគេចាំថាជាញឹកញាប់ពួកបរិសុទ្ធបានអធិស្ឋានដោយលើកដៃឡើង [ទំនុកដំកើង. ៦៣:៤; ៨៨:៩; ១៤១:២; ១៤៣:៦] ការលើកដៃឡើងគួរតែក្លាយជាសាក្រាម៉ង់ ។ នៅទីបញ្ចប់កាយវិការទាំងអស់របស់ពួកបរិសុទ្ធនឹងប្រែទៅជាសាក្រាម៉ង់ ។ ខ្ញុំនឹងមិនពន្យារសូម្បីតែលើបញ្ហាទាំងនេះប្រសិនបើពួកគេមិនបានទាក់ទងនឹងការលំបាកខ្លាំងជាងនេះ ។

3. ពាក្យថាប្រសិទ្ធិពរ មានចំនួនប្រាំពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំបុរាណ

បើគេចង់សង្កត់យើងជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះវិហារបុរាណ ខ្ញុំថាគេបោកបញ្ឆោត ។ សម្រាប់គ្មានកន្លែងណាក្នុងចំណោមអ្នកសរសេរសាសនាទេគឺលេខ "ប្រាំពីរ" នេះត្រូវបានគេរកឃើញ ហើយវាមិនប្រាកដទេថានៅពេលណាដែលវា

បានចូលដំបូង ។ ខ្ញុំពិតជាទទួលស្គាល់ថាពេលខ្លះពួកគេមានសេរីភាពក្នុងការប្រើប្រាស់ពាក្យ "ប្រសិទ្ធិពរ" ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេមានន័យយ៉ាងណាចំពោះវា? ពួកគេមានន័យថា ពិធីទាំងអស់ និងពិធីខាងក្រៅ និងការអនុវត្តការគោរពបូជាទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកនិយាយអំពីទីសំគាល់ទាំងនោះដែលគួរតែជាសក្ខីភាពនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពចំពោះយើង ពួកគេពេញចិត្តនឹងទាំងពីរនេះ គឺពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបុណ្យ Eucharist ។ ក្រែងមានអ្នកណាគិតថាខ្ញុំកំពុងតែអះអាងរឿងនេះដោយមិនពិត ខ្ញុំនឹងយោងទីនេះទៅកាន់ទីបន្ទាល់មួយចំនួនរបស់ Augustine ។ គាត់និយាយទៅកាន់ Januarius; "ជាដំបូង ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកយល់នូវអ្វីដែលជាចំណុចសំខាន់នៃការពិភាក្សានេះ ដែលថា ព្រះគ្រីស្ទនៃយើង (ដូចដែលទ្រង់មានបន្ទូលនៅក្នុងដំណឹងល្អ) បានដាក់នឹមដ៏ទន់ភ្លន់ និងបន្ទុកស្រាលមកលើយើង (ម៉ាថាយ 11:29-30) ។ តាមលោកបានចងភ្ជាប់សង្គមនៃមនុស្សថ្មីដោយសាក្រាម៉ង់មានចំនួនតិចណាស់ ងាយនឹងសង្កេតឃើញមានអត្ថន័យល្អណាស់ ។ ទាំងនេះគឺជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឧទ្ទិសដោយព្រះនាមនៃព្រះត្រីឯក និងការរួបរួមនៃរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងផ្សេងទៀតដែលត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងបទគម្ពីរ Canonical ។ ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់និយាយនៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់គ្រិស្តសាសនិកថា "ចាប់តាំងពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់មក ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ និងការបង្រៀនរបស់សាវ័កបានអនុញ្ញាតទីសំគាល់មួយចំនួនដំនួសឱ្យមនុស្សជាច្រើន ដែលងាយស្រួលអនុវត្ត មានភាពតម្កើងបំផុតក្នុងអត្ថន័យ បរិសុទ្ធបំផុតក្នុងការគោរព ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបុណ្យសព និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់» ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិននិយាយអំពីលេខ "ប្រាំពីរ" ដ៏ពិសិដ្ឋនេះ? ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់និយាយនៅក្នុង

គោលលទ្ធិរបស់គ្រិស្តសាសនិកថា "ចាប់តាំងពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់មក ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ និងការបង្រៀនរបស់សាវ័កបានអនុញ្ញាតទីសំគាល់មួយចំនួនជំនួសឱ្យមនុស្សជាច្រើន ដែលងាយស្រួលអនុវត្ត មានភាពតម្កើងបំផុតក្នុងអត្ថន័យ បរិសុទ្ធបំផុតក្នុងការគោរព។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបុណ្យសព និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់» ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិននិយាយអំពីលេខ "ប្រាំពីរ" ដ៏ពិសិដ្ឋនេះ?

(ការបញ្ជាក់មិនមែនជាសាក្រាម៉ង់ ៖ ការអនុវត្តដំបូងនៃការទទួលបន្ទាប់ពីការណែនាំគួរតែត្រូវបានស្តារឡើងវិញ 4-13)

4. ទំនៀមទម្លាប់នៃក្រុមជំនុំបុរាណ

នៅសម័យដើម វាជាទំនៀមទម្លាប់សម្រាប់កូនៗរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ បន្ទាប់ពីពួកគេធំពេញវ័យ ត្រូវបានគេនាំមកនៅចំពោះមុខសង្ឃរាជ ដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលតម្រូវដោយអ្នកទាំងឡាយណាដែលជាមនុស្សពេញវ័យបានថ្វាយខ្លួនសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។ សម្រាប់អ្នកក្រោយមកអង្គុយនៅក្នុងចំណោមអ្នកកាន់សាសនារហូតដល់ទទួលបានការណែនាំយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីជំនឿ នោះគេអាចសារភាពសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួននៅចំពោះមុខសង្ឃរាជ និងមនុស្ស។ ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជាទារកដោយសារតែពួកគេបានចេញរួចបានសារភាពសេចក្តីជំនឿនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំ គឺនៅចុងបញ្ចប់នៃកុមារភាពរបស់ពួកគេ ឬនៅដើមវ័យជំទង់ម្តងទៀត បានបង្ហាញដោយឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបានពិនិត្យដោយបិស្សពយោងទៅតាម ទម្រង់នៃអធិប្បាយ ដែលកាលនោះជាទម្រង់ច្បាស់លាស់ និងក្នុងការ

ប្រើប្រាស់ទូទៅ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យទង្វើនេះ ធ្វើឡើងដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ដើម្បីឱ្យ
មានទម្ងន់ និងវិសុទ្ធ អាចមានការគោរព និងថ្លៃថ្នូរជាងមុន ពិធីដាក់ព្រះហស្ត
ក៏ត្រូវបានបន្ថែមផងដែរ ។ ដូច្នេះ យុវជន នៅពេលដែលជំនឿរបស់គាត់ត្រូវ
បានយល់ព្រម នោះត្រូវបានបដិសេធដោយពរជ័យដ៏ឧឡារិក ។ អ្នកនិពន្ធ
បុរាណតែងលើកឡើងអំពីការអនុវត្តនេះជាញឹកញាប់ ។ សម្តេចប៉ាប ឡេអូ
មានបន្ទូលថា "ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ត្រឡប់ពីពួកទុច្ចរិតវិញ សូមកុំឲ្យគាត់
ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកម្តងទៀតឡើយ ប៉ុន្តែសូមឲ្យព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណ ដែល
ខ្វះខាតក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ប្រគល់មកលើគាត់ ដោយការដាក់ដៃរបស់បឹស្ស
ព ។ នៅទីនេះ ខ្ញាំងសត្រូវរបស់យើងនឹងស្រែកថា ពិធីដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ត្រូវបានប្រទានមក ត្រូវបានគេហៅថាសាក្រាម៉ង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែ Les
ខ្លួនគាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតពន្យល់ពីអត្ថន័យដែលគាត់មានន័យដោយពាក្យទាំង
នេះ ៖ «កុំឱ្យអ្នកណាដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងចំណោមពួកអ្នកខុសឆ្គង
នោះ ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញឡើយ ប៉ុន្តែសូមឱ្យគាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់តាម
រយៈការដាក់ដៃលើការអធិស្ឋាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សម្រាប់គាត់បានទទួល
តែទម្រង់នៃការជ្រមុជទឹកដោយគ្មានការញែកជាបរិសុទ្ធ» ។ ជេរ៉ូមក៏បានលើក
ឡើងអំពីរឿងនេះប្រឆាំងនឹងពួកLuciferians ។ ទោះបីជាខ្ញុំមិនបដិសេធថា
Jerome មានកំហុសខ្លះនៅទីនេះក៏ដោយ ក្នុងការនិយាយថាការប្រតិបត្តិគឺជាសា
រីកក៏ដោយ ក៏គាត់នៅឆ្ងាយពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់បុរសទាំងនេះដែរ ។ ហើយគាត់
មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់នៅពេលគាត់បន្ថែមថាទង្វើនៃពរនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅបឹ
ស្សពតែម្នាក់ឯង គោរពដល់គ្រីស្តសាសនាច្រើនជាងការចាំបាច់ខាងច្បាប់ ។
ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំសូមយល់ព្រមយ៉ាងកក់ក្តៅចំពោះការដាក់ដៃបែបនេះ ដែល

ត្រូវបានធ្វើឡើងយ៉ាងសាមញ្ញជាទម្រង់នៃពរជ័យ ហើយសូមជូនពរឱ្យវាត្រូវបានស្តារឡើងវិញនូវការប្រើប្រាស់ដ៏បរិសុទ្ធនៅថ្ងៃនេះ ។

5. ការអភិវឌ្ឍន៍ពេញលេញនិងអត្ថន័យនៃការបញ្ជាក់យោងទៅតាមការបង្រៀនរ៉ូម៉ាំង

ប៉ុន្តែ យុគសម័យក្រោយមក ដោយបានបិទបាំងការពិតបានយ៉ាងល្អ បានបង្កើតការអនុលោមតាមប្រភេទមួយចំនួនដែលជាសាក្រាម៉ង់របស់ព្រះ ។ ពួកគេបានក្លែងបន្លំថាអំណាចនៃការបញ្ជាក់គឺដើម្បីផ្តល់សម្រាប់ការកើនឡើងនៃព្រះគុណ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានប្រគល់នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់គ្មានកំហុស ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការប្រយុទ្ធនឹងអ្នកដែលទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានបង្កើតជីវិតឡើងវិញ ។ ការបញ្ជាក់នេះត្រូវបានអនុវត្តជាមួយនឹងការចាក់ប្រេងតាំង និងជាមួយរូបមន្តនេះ ៖ «ខ្ញុំសម្គាល់អ្នកដោយសញ្ញានៃឈើឆ្កាងដ៏វិសុទ្ធ ហើយបញ្ជាក់អ្នកជាមួយនឹងគ្រីស្តបរិស័ទនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ» ។ ធ្វើបានស្អាតគួរឱ្យទាក់ទាញ! ប៉ុន្តែ តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលសន្យាថានឹងមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅទីនេះនៅឯណា? ពួកគេមិនអាចបង្ហាញយើងនូវរឿងតែមួយបានទេ ។ តើពួកគេនឹងធានាយើងដោយរបៀបណាថា គ្រីស្តបរិស័ទរបស់ពួកគេជាវត្ថុនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ? យើងឃើញប្រេង—ជាអង្គធាតុរាវខាញ់—គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតទេ ។ Augustine និយាយថា « សូមឲ្យពាក្យត្រូវបន្ថែមទៅក្នុងធាតុ នោះវានឹងក្លាយទៅជាសាក្រាម៉ង់ » ។ ខ្ញុំនិយាយថា អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបញ្ចេញពាក្យនេះ ប្រសិនបើពួកគេចង់ឱ្យយើងឃើញនៅក្នុងប្រេងអ្វីផ្សេងក្រៅពីប្រេង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់ខ្លួនឯង ដូចដែលពួកគេគួរតែធ្វើជា

អ្នកបម្រើនៃប្រសិទ្ធិពរ នោះយើងនឹងគ្មានហេតុផលដើម្បីស្តប់ស្តល់ទៀតទេ ។ នេះជាច្បាប់ទីមួយរបស់បេសកជន មិនធ្វើអ្វីដោយគ្មានការបញ្ជា ។ មកឥឡូវនេះ សូមឲ្យគេចេញបញ្ជាខ្លះសម្រាប់បេសកម្មនេះ ហើយខ្ញុំមិននិយាយពាក្យផ្សេងទេ ។ ប្រសិនបើពួកគេគ្មានការបង្គាប់បញ្ជា ពួកគេមិនអាចដោះសារភាពក្លាហានដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេបានឡើយ ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះអម្ចាស់បានសួរពួកផារិស៊ីថា តើបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានមកពីស្ថានសួគ៌ ឬមកពីមនុស្ស ។ ប្រសិនបើពួកគេបានឆ្លើយថា "ពីមនុស្ស" គាត់នឹងបង្ហាញថាវាតូចតាច និងឥតប្រយោជន៍ ។ ប្រសិនបើ«មកពីស្ថានសួគ៌» នោះពួកគេនឹងត្រូវបង្ខំឲ្យទទួលស្គាល់គោលលទ្ធិរបស់យ៉ូហាន ។ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យគេនិយាយបង្កាច់បង្ខូចយ៉ូហានខ្លាំងពេក គេមិនហ៊ានសារភាពថាមកពីមនុស្សទេ (ម៉ាថាយ ២១:២៥:២៧) ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើការបញ្ជាក់គឺមកពីមនុស្សប្រុស វាត្រូវបានបង្ហាញថាឥតប្រយោជន៍ និងមិនសូវគិតគូរ ។ ប្រសិនបើគូប្រជែងរបស់យើងចង់បញ្ចុះបញ្ចូលយើងថាវាមកពីស្ថានសួគ៌ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្ហាញវា ។

6. ប្តឹងសាទុក្ខចំពោះសាវ័កដែលដាក់លេខសម្គាល់ដោយគ្មានមូលដ្ឋាន

ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេការពារខ្លួនជាមួយនឹងគំរូរបស់ពួកសាវ័ក ដែលចៅក្រមមិនបានធ្វើអ្វីដោយប្រញាប់ប្រញាល់ឡើយ ។ ពិត យើងក៏មិនបន្ទោសពួកគេដែរ ប្រសិនបើពួកគេបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាអ្នកដើរតាមពួកសាវ័ក ។ ប៉ុន្តែ តើសាវ័កបានធ្វើអ្វី? លូកាប្រាប់ក្នុងកិច្ចការថា សាវ័កដែលនៅក្រុងយេរូសាឡិម កាលគេបានឮថាស្រុកសាម៉ារីទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក៏ចាត់ពេត្រុស និងយ៉ូហានទៅឯនោះ ។ សាវ័កទាំងនេះបានអធិស្ឋានសម្រាប់សាសន៍សាម៉ារីដើម្បីឲ្យពួកគេអាចទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលមិនទាន់យាងមកសណ្ឋិតលើពួកគេណាមួយ

នៅឡើយទេ ដ្បិតពួកគេបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលពួកគេបានអធិស្ឋាន ពួកគេបានដាក់ដៃលើពួកគេ ហើយតាមរយៈការដាក់ដៃលើនេះ ជនជាតិសាម៉ារីបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [កិច្ចការ ៨:១៤–១៧] ។ ហើយគាត់និយាយជាញឹកញាប់អំពីការដាក់ដៃលើនេះ [កិច្ចការ ៦:៦; ៨:១៧; ១៣:៣; ១៩:៦] ។ ខ្ញុំឮនូវអ្វីដែលសាវ័កបានធ្វើ នោះគឺថាពួកគេបានបំពេញកិច្ចបម្រើរបស់ខ្លួនដោយស្មោះត្រង់ ។ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យព្រះគុណដែលអាចមើលឃើញ និងអស្ចារ្យនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបន្ទាប់មកទ្រង់បានបង្ហូរមកលើរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ត្រូវបានគ្រប់គ្រង និងចែកចាយដោយសាវ័ករបស់ទ្រង់តាមរយៈការដាក់ដៃ ។ ខ្ញុំគិតថា គ្មានអាថ៌កំបាំងអ្វីកាន់តែស៊ីជម្រៅនោះទេ ដែលបញ្ជាក់ពីការដាក់ដៃ ប៉ុន្តែការបកស្រាយរបស់ខ្ញុំគឺថា ពួកគេបានប្រើពិធីបែបនេះ ដើម្បីបញ្ជាក់ដោយកាយវិការរបស់ពួកគេថា ពួកគេសរសើរដល់ព្រះ ហើយដូចដែលវាត្រូវបានគេថ្វាយដល់គាត់ ដែលពួកគេបានដាក់ដៃ ។ ប្រសិនបើកិច្ចការដែលពួកសាវ័កបានអនុវត្តនោះនៅតែមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំ ការដាក់ដៃក៏ត្រូវរក្សាទុកដែរ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគុណនោះបានឈប់ផ្តល់ឲ្យ តើការដាក់ដៃបម្រើក្នុងគោលបំណងអ្វី? ប្រាកដណាស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅតែមានវត្តមានក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះ ត្បិតព្រះវិហារមិនអាចឈរបានទេលុះត្រាតែទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ។ ដ្បិតយើងមានសេចក្តីសន្យាដ៏អស់កល្បនិងជានិរន្តរ៍មួយ ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រាស់ហៅដល់ខ្លួនអ្នកដែលស្រេក នោះនឹងបានផឹកទឹករស់ [យ៉ូហាន ៧:៣៧; អ៊ីសay ៥៥:១; យ៉ូហាន ៤:១០; ៧:៣៨] ។ ប៉ុន្តែអំណាច និងការអស្ចារ្យទាំងនោះដែលបានធ្វើការដែលត្រូវបានចែកចាយដោយការដាក់ដៃបានឈប់ ។ ហើយពួកគេត្រូវចំណាយពេលត្រឹមតែមួយពេល

ប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រោះវាជាការសមគួរដែលការផ្សាយដំណឹងល្អថ្មី និងរាជាណាចក្រថ្មី
របស់ព្រះគ្រីស្ទគួរតែត្រូវបានបំភ្លឺ និងលើកតម្កើងដោយអព្ភូតហេតុដែលមិនធ្លាប់
ឮ និងអស្ចារ្យ ។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ឈប់ពីរឿងទាំងនេះ ទ្រង់មិនបាន
បោះបង់ចោលសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែបានប្រកាសថា
ភាពអស្ចារ្យនៃនគរទ្រង់ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលាត
ត្រដាងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ។ បើដូច្នេះ តើតួអង្គទាំងនេះនឹងនិយាយថាធ្វើតាមសាវ័
កក្នុងន័យអ្វី? ពួកគេគួរតែយកវាមកជាមួយនឹងការដាក់ដៃ ដើម្បីឱ្យអំណាច
ជាក់ស្តែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចត្រូវបានបង្ហាញភ្លាមៗ ។ នេះពួកគេមិនបាន
សម្រេចទេ ។ ចុះហេតុអីបានជាគេអួតថាការដាក់ដៃជារបស់គេ ដែលយើងអាន
ពិតជាប្រើក្នុងចំនោមសាវ័ក ប៉ុន្តែសម្រាប់ចុងបញ្ចប់ខុសគ្នាទាំងស្រុង?

7. ការលាបប្រេងគឺជាប្រសិទ្ធិពរ ក្លែងក្លាយ

នេះគឺសមហេតុផលដូចជាការបង្រៀនថា ដង្ហើមដែលព្រះអម្ចាស់បានដកដង្ហើម
មកលើពួកសិស្សទ្រង់ [យ៉ូហាន 20:22] គឺជាប្រសិទ្ធិពរដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
បានប្រទានមក ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនេះម្តង ទ្រង់មិនបាន
មានន័យថា យើងក៏គួរធ្វើដូច្នោះដែរ ។ ដូចគ្នាដែរ សាវ័កក៏ដាក់ដៃសម្រាប់
ពេលដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ដែលឃើញព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធត្រូវបានចែកចាយតាមការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ មិនមែនដើម្បីអោយកូន
ចៅរបស់ពួកគេធ្វើត្រាប់តាមតែប៉ុណ្ណោះ ហើយគ្មានផលចំណេញ ក្លែងក្លាយ
និង សញ្ញាទទេដូចសត្វស្វាទាំងនេះធ្វើ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេបង្ហាញថានៅពេល
ដាក់ដៃពួកគេដើរតាមសាវ័ក (ដែលពួកគេមិនមានភាពស្រដៀងគ្នានឹងសាវ័ក
ក្រៅតែពីការខ្នះខ្នែងខុសមួយប្រភេទ) ប៉ុន្តែតើប្រេងដែលគេហៅថា « ប្រេងនៃ

សេចក្តីសង្គ្រោះ» មកពីណា? តើនរណាបង្រៀនពួកគេឲ្យស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងប្រេង? តើអ្នកណាបង្រៀនពួកគេឱ្យសន្មតថាវា អំណាចដើម្បីបញ្ចាក់? តើប៉ុលដែលទាញយើងឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីធាតុនៃពិភពលោកនេះឬទេ [កឡាទី. ៤:៩] ដែលមិនថ្កោលទោសអ្វីក្រៅពីការប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងការប្រតិបត្តិដ៏តូចនោះ [កូឡុស. ២:២០]។ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រកាសដោយក្លាហាន មិនមែនមកពីខ្លួនខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែមកពីព្រះអម្ចាស់ ៖ អស់អ្នកដែលហៅប្រេងថា «ប្រេងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ» ស្បថចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពួកគេបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ ហើយពួកគេគ្មានចំណែកក្នុងនគររបស់ព្រះឡើយ ។ សម្រាប់ប្រេងគឺសម្រាប់ពោះ និងពោះសម្រាប់ប្រេង; ព្រះអម្ចាស់នឹងបំផ្លាញទាំងពីរ [កូរិនថូសទី១ ៦:១៣] ។ ចំពោះធាតុខ្សោយទាំងអស់នេះដែលពុករលួយដោយការប្រើប្រាស់មិនជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះទេ ដែលជាខាងវិញ្ញាណ ហើយនឹងមិនសាបសូន្យឡើយ ។ អីចឹង? តើនឹងមាននរណាម្នាក់សួរថា « តើអ្នកវាស់ទឹកដែលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយដំបងតែមួយ និងនំបុ័ង និងស្រាដែលត្រូវបាននិងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ឬទេ? ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ ក្នុងប្រសិទ្ធិពរដែលព្រះបានប្រទានឲ្យមានរឿងពីរដែលត្រូវកត់សម្គាល់ ៖ រូបធាតុនៃរូបកាយដែលត្រូវបានកំណត់ចំពោះយើង និងទម្រង់ដែលស្ងើចសរសើរចំពោះវាដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលក្នុងនោះមានកម្លាំងទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលពួកគេរក្សាសារធាតុរបស់ពួកគេគឺនំបុ័ង ស្រា ទឹក ដែលត្រូវបានគេថ្វាយដល់យើងក្នុងពិធីប្រសិទ្ធិសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលគឺល្អជានិច្ច ៖ « អាហារសម្រាប់ពោះ និងពោះសម្រាប់អាហារ ។ ព្រះទ្រង់នឹងបំផ្លាញទាំងពីរ» [១ កូរិនថូស ៦:១៣]។ ដ្បិតគេរលត់ទៅ ហើយរលត់ទៅតាមទម្រង់នៃលោកីយ៍នេះ [១ កូរិនថូស. ៧:

៣១]។ ប៉ុន្តែរហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយ ពិភពលោករបស់ព្រះដើម្បីធ្វើការប្រសិទ្ធិពរ នោះពួកគេមិនឃុំយើងក្នុងសាច់ ឈាមទេ ប៉ុន្តែបង្រៀនយើងយ៉ាងពិតប្រាកដ និងខាងវិញ្ញាណ។

8. ការបញ្ជាក់ជាតម្លៃនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងធ្វើការស៊ើបអង្កេតឱ្យបានដិតដល់បន្ថែមទៀតថា តើសត្វចម្លែក ប៉ុន្មានក្បាលនេះស៊ី និងចិញ្ចឹម។ ពួកអ្នករើសតាំងទាំងនេះនិយាយថាព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទាននៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ភាពគ្មានកំហុ ស។ នៅក្នុងការបញ្ជាក់, សម្រាប់ការកើនឡើងនៃព្រះគុណ; ថានៅក្នុងពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដល់ជីវិត។នៅក្នុងការបញ្ជាក់ យើងត្រូវបានបំពាក់សម្រាប់ការប្រយុទ្ធ។ ហើយពួកគេពិតជាអៀនខ្មាសខ្លាំង ណាស់ក្នុងការបដិសេធថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអាចត្រូវបានបញ្ចប់ដោយត្រឹមត្រូវ ដោយគ្មានការបញ្ជាក់! អំពើអាក្រក់អី! តើយើងមិនត្រូវបានគេបញ្ចុះក្នុងពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹកជាមួយព្រះគ្រីស្ទទេ ហើយបានចូលរួមក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់ ទ្រង់ ដើម្បីយើងក៏អាចជាអ្នករួមចំណែកក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ [រ៉ូម. ៦: ៤-៥]? ជាងនេះទៅទៀត ចំណងមិត្តភាពជាមួយការសុគត និងជីវិតរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ ប៉ុលពន្យល់ថាជាការស្លាប់របស់សាច់ឈាមរបស់យើង និងការរស់ឡើងវិញ នៃវិញ្ញាណ ពីព្រោះ «បុរសចំណាស់របស់យើងត្រូវបានឆ្កាង» [រ៉ូម. ៦:៦] ដើម្បី«យើងអាចដើរក្នុងជីវិតថ្មី» [រ៉ូម. ៦:៤]។ តើវាត្រូវបំពាក់អ្វីសម្រាប់ សមរភូមិ ប៉ុន្តែនេះ? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេពិតថាគ្មានអ្វីអាចជាន់ឈ្លីព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះទេ ហេតុអ្វីបានជាយ៉ាងហោចណាស់ពួកគេមិនគោរពព្រះវិហារ ដែលពួកគេចង់ហាក់ដូចជាចុះចូលក្នុងគ្រប់រូបភាពដូច្នេះ? ប៉ុន្តែ តើអំណះអំណា

ងអ្វីដែលធ្ងន់ជាងនេះអាចត្រូវបានលើកឡើងប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេ ជាងក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាមីលវីសនោះ? ចែងថា ៖ «អ្នកណាដែលនិយាយថា បុណ្យជ្រមុជទឹកគឺសម្រាប់តែការអភ័យទោសពីអំពើបាប ហើយមិនមែនជាជំនួយ សម្រាប់ព្រះគុណដែលនឹងមកដល់ទេ ចូរឲ្យអ្នកនោះមានចិត្តស្លូតបូតចុះ» ។ ប៉ុន្តែ លូកា ក្នុងវគ្គបទគម្ពីរដែលយើងបានលើកឡើងបាននិយាយថា មនុស្ស ដែលមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [កិច្ចការ ៨:១៦] ។ ក្នុងការនិយាយនេះ លូកាមិនគ្រាន់តែ បដិសេធថាអ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយចិត្ត ហើយសារភាពព្រះដោយ មាត់គេបានទទួលអំណោយនៃវិញ្ញាណណាមួយ [រ៉ូម. ១០:១០] ។ ប៉ុន្តែ គាត់ មានគំនិតក្នុងការទទួលវិញ្ញាណ ដែលដោយការបង្ហាញនូវអំណាច និងព្រះគុណ ដែលមើលឃើញត្រូវបានទទួល ។ ដូច្នេះ សាវ័កត្រូវបានគេនិយាយថាបានទទួល វិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ [កិច្ចការ ។ ២:៤] កាលដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលទៅ គេជាយូរមកហើយថា «អ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាអ្នកដែលនិយាយនោះទេ គឺជា វិញ្ញាណនៃព្រះវរបិតារបស់អ្នកដែលមានបន្ទូលក្នុងអ្នក» [ម៉ាថាយ ២:៤] ។ ១០: ២០] ។ អ្នកដែលមកពីព្រះ សង្កេតមើលការក្លែងបន្លំដ៏អាក្រក់ និងគ្រោះថ្នាក់ របស់សាតាំង ។ ដើម្បីបំបាំងកាយដើម្បីទាញអ្នកដែលមិនប្រុងប្រយ័ត្នពីពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹក គាត់និយាយកុហកថាអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពិតប្រាកដនៅក្នុង ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងការបញ្ជាក់របស់គាត់ ។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាអាចសង្ស័យថានេះជាគោលលទ្ធិរបស់សាតាំង ដែលកាត់ចេញពីពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹក ការសន្យាត្រឹមត្រូវចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក បញ្ជូន និងផ្ទេរ ពួកគេទៅកន្លែងផ្សេង? ខ្ញុំនិយាយថាឥឡូវនេះ យើងបានរកឃើញថាតើការ

ចាក់ប្រេងតាំងដ៏អស្ចារ្យនេះស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋានអ្វី ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺ ៖ « អស់អ្នកដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះបានថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ ដោយអំណោយទានរបស់ទ្រង់» (លោកុប្បត្តិ ៣:២៧)។ ពាក្យរបស់អ្នក រើសតាំងគឺ « គ្មានការសន្យាណាមួយត្រូវបានទទួលក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីរៀបចំយើងសម្រាប់ការប្រយុទ្ធឡើយ» ។ ទីមួយគឺសំឡេងនៃសេចក្តីពិត ក្រោយមកទៀតត្រូវតែជាការមិនពិត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំអាចកំណត់ការ បញ្ជាក់នេះយ៉ាងពិតប្រាកដជាងអ្វីដែលពួកគេបានកំណត់វាមកទល់ពេលនេះ ៖ វាគឺជាការខឹងសម្បារយ៉ាងខ្លាំងប្រឆាំងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលបិទបាំង ជាការពិត លុបចោលមុខងាររបស់វា ។ វាគឺជាការសន្យាមិនពិតរបស់អារក្ស ដែលទាញយើងចេញពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ។ ឬប្រសិនបើអ្នកចង់ វាគឺជាប្រេង ដែលរំងេងនឹងភាពមិនពិតរបស់អារក្ស ដែលបញ្ឆោត និងទម្លាក់គំនិតសាមញ្ញ ទៅក្នុងភាពងងឹត ។

9. គោលលទ្ធិនៃភាពចាំបាច់នៃការបញ្ជាក់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះគឺសមហេតុសមផល

លើសពីនេះ ពួកគេបន្ថែមថា អ្នកជឿទាំងអស់គួរតែទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយការដាក់ដៃលើបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដូច្នេះពួកគេអាចត្រូវបានរក ឃើញថាជាគ្រិស្តបរិស័ទពេញលេញ ។ ដ្បិតនឹងមិនមានគ្រិស្តបរិស័ទណាដែល មិនត្រូវបានលាបពណ៌ដោយគ្រីស្តាល់ដោយការបញ្ជាក់ពីគ្រីស្តសាសនាឡើយ ។ នេះជាពាក្យរបស់គេផ្ទាល់ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថាអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងសាសនាគ្រីស្តត្រូវបានចេញវេជ្ជបញ្ជា និងរួមបញ្ចូលក្នុងគម្ពីរ ។ ឥឡូវនេះ តាមខ្ញុំឃើញ ការពិតមកពីសាសនាគឺត្រូវស្វែងរក និងរៀននៅកន្លែងផ្សេង ជាងពីគម្ពីរ ។

ដូច្នេះ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ សេចក្តីពិតនៅស្ថានសួគ៌ ការបង្រៀនទាំងមូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ចាប់ផ្តើមតែពួកគ្រីស្ទានប៉ុណ្ណោះ។ ប្រេងធ្វើឱ្យពួកគេល្អឥតខ្ចោះ តាមរយៈប្រយោគនេះ សាវ័កទាំងអស់ និងពួកទុក្ករបុគ្គលជាច្រើនត្រូវបានថ្កោលទោស ដែលភាគច្រើនពិតជាមិនដែលបានទទួលគ្រីស្តទេ ចាប់តាំងពីមិនទាន់មានប្រេងបរិសុទ្ធសម្រាប់ចាក់លើពួកគេ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេពេញលេញនៅក្នុងសេចក្តីលម្អិតទាំងអស់នៃសាសនាគ្រីស្ត ឬផ្ទុយទៅវិញធ្វើឱ្យពួកគ្រីស្ទាន។ អ្នកដែលមិនទាន់ជាគ្រិស្តបរិស័ទ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីខ្ញុំនៅស្ងៀមក៏ដោយ មនុស្សទាំងនេះបដិសេធខ្លួនឯងជាខ្លាំង។ តើពួកគេលាបប្រេងលើចំណែកណាខ្លះក្រោយពីបុណ្យជ្រមុជទឹក? ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកកាន់សាសនាគ្រិស្តពាក់កណ្តាលបែបនេះនៅក្នុងហ្វូងចៀមរបស់ពួកគេ ដែលភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់ពួកគេអាចដោះស្រាយបានយ៉ាងងាយស្រួល? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមានការធ្វេសប្រហែសយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់បែបនេះ អនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សលុបចោលនូវអ្វីដែលមិនអាចលុបចោលបាន ដោយគ្មានការប្រមាថ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនតម្រូវឱ្យកាន់តែតឹងរឹងជាងនេះទៅទៀតនូវអ្វីដែលចាំបាច់ និងចាំបាច់សម្រាប់ការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ លុះត្រាតែមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានរារាំងដោយការស្លាប់ភ្លាមៗនោះ? នោះគឺនៅពេលដែលពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យវាមើលងាយដោយសេរី ពួកគេសារភាពយ៉ាងច្បាស់លាស់ថាវាមិនសំខាន់ដូចដែលពួកគេអះអាងនោះទេ។

10. អ្នកកាន់សាសនាគ្រីស្តនឹងជាក់ការបញ្ជាក់លើសពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។

ជាចុងក្រោយ ពួកគេបានកំណត់ថា ការចាក់ប្រេងតាំងដ៏ពិសិដ្ឋនេះ គួរតែធ្វើឡើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម ព្រោះវាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយដៃរបស់បុព្វជិតទាំងស្រុង ខណៈដែលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានចែកចាយជាទូទៅ

ដោយបូជាចារ្យទាំងអស់ ។ តើអ្នកអាចនិយាយអ្វីនៅទីនេះ ប៉ុន្តែថាពួកគេឆ្លុតនឹងការប្រឌិតរបស់ខ្លួនឯង ដែលដោយការប្រៀបធៀបពួកគេមើលងាយភាពបរិសុទ្ធបំផុតរបស់ព្រះក្នុងស្ថានភាពដោយមិនខ្វល់? ឱមាត់ដ៏ពិសិដ្ឋអើយ តើអ្នកហ៊ានប្រឆាំងនឹងសាក្រាម៉ង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានក្លិនស្អុយនៃដង្ហើមរបស់អ្នកផ្ទាល់ ហើយនៅក្រោមអក្ខរាវិរុទ្ធនៃពាក្យរអ៊ូរទាំ ហើយប្រៀបធៀបវានឹងទឹកបរិសុទ្ធដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឬទេ? ប៉ុន្តែចំពោះភាពក្លាហានរបស់អ្នក នេះគ្រាន់តែជារឿងតូចតាចប៉ុណ្ណោះ សម្រាប់អ្នកថែមទាំងចូលចិត្តវាទៀតផង ។ នេះជាការឆ្លើយតបនៃការមើលឃើញដ៏បរិសុទ្ធ ជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះរបស់សាវក ។ ប៉ុន្តែមនុស្សមួយចំនួនក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងនេះចាប់ផ្តើមបន្ថយភាពឆ្លុតនេះបន្តិច ដែលសូម្បីតែក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេមិនអាចគ្រប់គ្រងបានក៏ដោយ ។ គេថាត្រូវគោរពកាន់តែខ្លាំងឡើង ប្រហែលមិនមែនដោយសារអំណាចនិងផលចំណេញដែលធំជាងដែលខ្លួនផ្តល់ឲ្យនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារគេផ្តល់ដោយអ្នកដែលសក្តិសមជាង ហើយនៅផ្នែកដែលសក្តិសមជាងនោះគឺ នៅលើថ្ងាស ឬដោយសារតែវាផ្តល់នូវការបង្កើនគុណធម៌កាន់តែច្រើន ទោះបីជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមានប្រយោជន៍ច្រើនជាងសម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាបក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងហេតុផលទី 1 តើពួកគេមិនក្បត់ខ្លួនឯងដើម្បីក្លាយជា Donatists ដែលគិតគូរពីកម្លាំងនៃប្រសិទ្ធិពរពីភាពសក្តិសមនៃរដ្ឋមន្ត្រីទេ? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងទទួលស្គាល់ថា ការបញ្ជាក់អាចត្រូវបានគេហៅថាសក្តិសមជាង ដោយភាពសក្តិសមនៃដៃរបស់ប៊ីស្សព ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់សួរពួកគេពីប្រភពនៃឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យនេះរបស់ប៊ីស្សពនោះ តើពួកគេនឹងនាំមកដោយហេតុផលអ្វី ក្រៅពីការចង់បានរបស់ពួកគេ? ពួកសាវ័ក (ពួកគេនឹង

និយាយ) តែម្នាក់ឯងបានប្រើសិទ្ធិនោះ ដូចជាពួកគេតែម្នាក់ឯងបានចែកចាយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើសង្ឃរាជមានតែសាវ័កឬ? ពិតហើយ ពួកគេជាសាវ័ក មែនឬ? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ឧបមាថាយើងយល់ព្រមចំពោះរឿងនេះ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនប្រកែកដោយអំណះអំណាងដូចគ្នាដែលថាបីស្សពតែម្នាក់ឯងគួរតែប៉ះសាក្រាម៉ង់នៃលោហិតនៅក្នុងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលពួកគេបានបដិសេធមិនគោរពបូជាចារ្យដោយហេតុផលថាវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះអម្ចាស់ដល់សាវ័កតែម្នាក់ឯង? បើចំពោះសាវ័កតែម្នាក់ឯង ហេតុអ្វីបានជាគេមិនសន្និដ្ឋានចំពោះភិក្ខុតែម្នាក់? ប៉ុន្តែ នៅកន្លែងនោះ គេធ្វើឲ្យសាវ័កជាសង្ឃសាមញ្ញ។ ឥឡូវនេះ វិលមុខនាំគេចេញទៅទិសផ្សេង ទើបធ្វើឲ្យគេធ្វើសង្ឃរាជភ្លាម។ ទីបំផុត អាណាណាសមិនមែនជាសាវ័កទេ ប៉ុន្តែប៉ុលត្រូវបានបញ្ជូនទៅឲ្យគាត់ទទួលការមើលឃើញ ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយពោរពេញដោយវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [កិច្ចការ។ ៩:១៧-១៩]។ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមចំណុចនេះទៅក្នុងគំនរ៖ ប្រសិនបើការិយាល័យនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់សង្ឃរាជដោយសិទ្ធិដ៏ទេវភាព ហេតុអ្វីបានជាពួកគេហ៊ានផ្ទេរវាទៅឱ្យគណៈប្រធានទូទៅ ដូចដែលយើងបានអាននៅក្នុងសំបុត្ររបស់ហ្គ្រេហ្គោរី?

11. អំណះអំណាងដែលមិនសមហេតុសមផលសម្រាប់ការបញ្ជាក់ពីការបញ្ជាក់ខាងលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។

ភាពល្ងង់ខ្លៅ ល្ងង់ និងភាពឆោតល្ងង់ជាហេតុផលផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេសម្រាប់ការហៅការបញ្ជាក់ដែលសក្តិសមជាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះ៖ ដែលថ្ងាសត្រូវបានលាបដោយប្រេង ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅផ្នែកខាងលើនៃក្បាល ដូចជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានអនុវត្តដោយប្រេង និងមិនមែនដោយ

ទឹក! ខ្ញុំសូមហៅអ្នកដែលគោរពព្រះទាំងអស់មកធ្វើជាសាក្សីថា តើពួកជនទុច្ចរិតទាំងនេះមិនខំឆ្ពោះទៅរកទីបញ្ចប់មួយនេះ ដើម្បីបង្ខូចភាពបរិសុទ្ធនៃសាក្រាម៉ង់ដោយដំបែរបស់ខ្លួនឬយ៉ាងណា ។ ខ្ញុំបាននិយាយនៅកន្លែងមួយទៀតថា នៅក្នុងប្រសិទ្ធិពរ ចំពេលដែលមានមនុស្សច្រើនកុះករ អ្វីដែលជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ស្ទើរតែភ្លឺឡើងតាមរយៈមនុស្សខ្ចិលច្រអូស ។ បើអ្នកណាមិនទុកចិត្តខ្ញុំក្នុងរឿងនេះ សូមឲ្យគាត់ឥឡូវនេះ យ៉ាងហោចណាស់ជឿគ្រូរបស់ខ្លួន ។ មើលចុះ ខណៈពេលដែលពួកគេព្រងើយកន្តើយនឹងទឹក ហើយមិនគិតពីវា ពួកគេចាត់ទុកតែប្រេងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក! ដូច្នេះ យើងនិយាយផ្ទុយទៅវិញថា ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ថ្ងាសក៏ត្រូវបានសើមដោយទឹកដែរ ។ នៅក្នុងការប្រៀបធៀបជាមួយនេះ យើងចាត់ទុកប្រេងរបស់អ្នក - មិនថានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឬនៅក្នុងការបញ្ជាក់ - មិនមានតម្លៃមួយដុំ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងអះអាងថាវាត្រូវបានលក់ឱ្យកាន់តែច្រើនដោយការកើនឡើងនៃតម្លៃនេះ អ្វីក៏ដោយបើមិនដូច្នេះទេវានឹងខូច រហូតមកដល់ពេលនេះវាគឺជាការអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលួចបន្ទំលួចលាក់ដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ! ពួកគេក្បត់ភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេនៅក្នុងហេតុផលទីបី នៅពេលដែលពួកគេសរសើរថាការកើនឡើងនៃគុណធម៌ដែលបានផ្តល់នៅក្នុងការបញ្ជាក់ជាងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ដោយការដាក់ដៃ ពួកសាវ័កបានចាត់ចែងនូវព្រះគុណនៃវិញ្ញាណដែលមើលឃើញ ។ តើខាញ់បុរសទាំងនេះបង្ហាញពីអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ? ប៉ុន្តែលានាយកទាំងនេះដែលគ្របដណ្តប់នូវការបូជាតែមួយដោយការលះបង់ជាច្រើន ។ វាជាការកាត់ Gordian ដែលល្អជាងកាត់ជាជាងការនឿយហត់ខ្លាំងក្នុងការស្រាយ ។

12. ការបញ្ជាក់មិនអាចត្រូវបានលើកឡើងដោយការអនុវត្តរបស់ពួកជំនុំបុរាណ

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេឃើញថាខ្លួនគេមិនទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងពីអំណះអំណាងដែលអាចបង្ហាញបាន នោះពួកគេធ្វើពុតដូចធម្មតាថានេះជាការប្រតិបត្តិដ៏បុរាណបំផុត ដែលបញ្ជាក់ដោយការយល់ព្រមពីមនុស្សជាច្រើនសម័យកាល ។ បើទោះបីជានេះជាការពិតក៏មិនបានផលអ្វីដែរ ។ ការប្រសិទ្ធិពរមិនមែនមកពីផែនដីទេ គឺមកពីស្ថានសួគ៌ ។ មិនមែនមកពីមនុស្សទេ គឺមកពីព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ ។ ពួកគេត្រូវតែបញ្ជាក់ថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃការបញ្ជាក់របស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេប្រាថ្នាចង់បានការប្រសិទ្ធិពរតែមួយ ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាគេទាមទារវត្ថុបុរាណ ដោយឃើញថាអ្នកសរសេរពីបុរាណកាលគេចង់និយាយឱ្យចំៗ គ្មានកន្លែងលើសពីប្រសិទ្ធិពរ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវស្វែងរកមនុស្សជាទីជ្រកកោនសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់យើង យើងមានបន្ទាយដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ដែលមនុស្សបុរាណមិនដែលទទួលស្គាល់ថាជាប្រសិទ្ធិពរ ដែលមនុស្សទាំងនេះហៅថាប្រសិទ្ធិពរមិនពិតនោះទេ ។ បុរាណនិយាយអំពីការដាក់ដៃ ប៉ុន្តែតើគេហៅវាថាជាប្រសិទ្ធិឬ? Augustine បញ្ជាក់ដោយបើកចំហថាវាគ្មានអ្វីក្រៅពីការអធិស្ឋាន ។ ឥឡូវនេះ កុំឲ្យពួកគេនិយាយចំអកដាក់ខ្ញុំដោយភាពខុសគ្នាខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ដែលថា Augustine មានន័យថាទង្វើនេះមិនមែនជាការបញ្ជាក់ទេ ប៉ុន្តែជាការព្យាបាល ឬផ្សះផ្សា ។ ស្បៃវែកនេះមាននៅក្នុងដៃបុរស ។ ប្រសិនបើខ្ញុំកំពុងបំប្លែងវាទៅជាអត្ថន័យផ្សេងពី Augustine ដែលខ្លួនគាត់បានសរសេរនោះ ខ្ញុំពេញចិត្តក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេមិនត្រឹមតែជេរប្រមាថខ្ញុំដូចធម្មតាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្តោះទឹកមាត់ដាក់ខ្ញុំទៀតផង ។ សម្រាប់ Augustine កំពុងតែនិយាយអំពីអ្នកដែលបានត្រឡប់

មកពីការបែកបាក់គ្នា ទៅកាន់ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ ។ គាត់បដិសេធពីភាព ចាំបាច់នៃការជ្រមុជទឹកពួកគេការដាក់ដៃគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់ ប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកសណ្ឋិតលើពួកគេ តាមរយៈចំណងនៃសន្តិភាព ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាហាក់ដូចជាមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការដាក់ដៃជាជាងការ ជ្រមុជទឹក គាត់បានបង្ហាញពីភាពខុសគ្នា ។ គាត់និយាយថា ៖ «តើការដាក់ដៃ ជាជាងការអធិស្ឋានលើមនុស្សទៅទៀត»? ហើយថានេះជាអត្ថន័យច្បាស់ពីវគ្គ មួយទៀត ដែលគាត់និយាយថា "សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃចំណងនៃសេចក្តី ស្រឡាញ់ ដែលជាអំណោយដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបើគ្មាន របស់បរិសុទ្ធឯទៀតនៅក្នុងមនុស្សទេ គឺគ្មានតម្លៃ ការសង្គ្រោះ ដៃត្រូវបានដាក់ លើអ្នកខុសឆ្គងដែលបានកែ ។

13. ការបញ្ជាក់ពិតប្រាកដ

ខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ឱ្យពួកយើងអាចរក្សាទំនៀមទម្លាប់ដែលដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមក ហើយថាមាននៅក្នុងចំណោមពួកគ្រិស្តបរិស័ទសម័យបុរាណ មុនពេលដែលព្រះ ពិរោធនៃសាក្រាម៉ង់បានកើតមក! មិនមែនថាវានឹងក្លាយជាការបញ្ជាក់ដូចជា ពួកគេប្រឌិតដែលមិនអាចត្រូវបានគេដាក់ឈ្មោះដោយមិនបានធ្វើការអយុត្តិធម៌ ដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ប៉ុន្តែការបង្រៀនដែលកុមារ ឬអ្នកជិតវ័យជំទង់នឹង ប្រាប់អំពីសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេនៅចំពោះមុខព្រះវិហារ ។ ប៉ុន្តែ វិធីសាស្ត្រដ៏ ល្អបំផុតនៃ catechizing នឹងមានសេចក្តីព្រាងស្បៀវភៅដៃសម្រាប់លំហាត់នេះ ដោយមាន និងសង្ខេបក្នុងលក្ខណៈសាមញ្ញនៃអត្ថបទភាគច្រើននៃសាសនារបស់ យើង ដែលក្រុមជំនុំរបស់អ្នកជឿទាំងមូលគួរតែយល់ព្រមដោយមិនមានភាព ចម្រូងចម្រាស ។ ក្មេងម្នាក់ដែលមានអាយុដប់ឆ្នាំនឹងបង្ហាញខ្លួនគាត់នៅព្រះ

វិហារដើម្បីប្រកាសការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់នឹងត្រូវបានពិនិត្យនៅក្នុងអត្ថបទនីមួយៗនិងចម្លើយចំពោះនីមួយៗ ។ ប្រសិនបើគាត់មិនដឹងអ្វីទាំងអស់ ឬយល់មិនគ្រប់គ្រាន់ ។ គាត់នឹងត្រូវបានបង្រៀន ។ ដូច្នេះ ខណៈពេលដែល និងព្រះវិហារកំពុងសម្លឹងមើលទៅលើក្នុងនាមជាសាក្សី គាត់នឹងប្រកាសអំពីសេចក្តីជំនឿដ៏ពិត និងស្មោះត្រង់មួយ ដែលក្នុងនោះអ្នកជឿដែលមានគំនិតតែមួយថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់តែមួយ ។ ប្រសិនបើវិន័យនេះចូលជាធរមាននៅថ្ងៃនេះ វាពិតជាធ្វើឱ្យឪពុកម្តាយដែលខ្ជិលច្រអូស ដែលព្រងើយកន្តើយនឹងការណែនាំរបស់កូនៗដោយមិនខ្វល់ខ្វាយពីពួកគេឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនអាចមើលរំលងវាដោយគ្មានភាពអាម៉ាស់ជាសាធារណៈឡើយ ។ វានឹងមានកិច្ចព្រមព្រៀងធំជាងនៅក្នុងជំនឿក្នុងចំណោមប្រជាជនគ្រីស្ទាន ហើយមានមនុស្សមិនច្រើនទេដែលមិនចេះដឹង និងល្ងង់ខ្លៅ ។ អ្នកខ្លះនឹងមិនត្រូវបានគេអនុវត្តយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ជាមួយនឹងគោលលទ្ធិថ្មី និងចម្លែកនោះទេ ។ សរុបមកទាំងអស់នឹងមានការណែនាំជាវិធីសាស្ត្រមួយចំនួន ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ នៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ។

(Penance បរាជ័យក្នុងការឆ្លើយនិយមន័យនៃប្រសិទ្ធិពរ 14-17)

14. ការប្រតិបត្តិនៃ penance នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ

នៅកន្លែងបន្ទាប់ គេដាក់ទោសៈ ដែលគេនិយាយក្នុងលក្ខណៈច្របូកច្របល់និងមិនសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលសតិសម្បជញ្ញៈមិនអាចទទួលបានអ្វីជាក់លាក់ ឬរឹងប៉ឹងពីគោលលទ្ធិរបស់ខ្លួន ។ យើងបានប្រកាសរួចហើយនៅកន្លែងផ្សេង ។ អ្វីដែលយើងបានរៀនទាក់ទងនឹងការប្រែចិត្តពីព្រះគម្ពីរ និងអ្វីដែលសត្រូវរបស់យើង

បង្រៀន ។ ឥឡូវនេះ យើងគ្រាន់តែត្រូវការប៉ះលើហេតុផលអ្វីដែលពួកគេមាន អ្នកណាជាអ្នកបង្កើតគំនិត រហូតដល់ឥឡូវនេះមានអំណាចនៅក្នុងព្រះវិហារ និង សាលារៀន ដែលថានេះជាប្រសិទ្ធិពរ ។ ប៉ុន្តែ ជាដំបូង ខ្ញុំនឹងនិយាយអ្វីមួយ ដោយសង្ខេបអំពីពិធីនៃព្រះវិហារបុរាណ ដែលពួកគេបានប្រើខុសជាលេសដើម្បី បង្កើតរឿងប្រឌិតរបស់ពួកគេ ។ បុរាណបានប្រតិបត្តិតាមលំដាប់នេះ ដោយការ ប្រែចិត្តជាសាធារណៈថា អស់អ្នកដែលបានរំសាយការពេញចិត្តដែលបានដាក់លើ ពួកគេ ត្រូវបានផ្សះផ្សាដោយការដាក់ដៃដ៏ឧឡារិក ។ នោះគឺជាសញ្ញានៃការ លប់បំបាត់ដោយមនុស្សមានបាបដែលខ្លួនគាត់ត្រូវបានលើកឡើងពីមុនជាមួយ នឹងការធានាពីព្រះនៃការលើកលែងទោស ហើយព្រះវិហារបានដាស់តឿនឱ្យលុប ចោលការចងចាំពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយទទួលគាត់ដោយសប្បុរស ។ Cyprian ហៅវាថា "ផ្តល់សន្តិភាព" ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យសកម្មភាពនេះមានទម្ងន់ និងត្រូវបានគេសរសើរច្រើនជាងនេះទៀត នោះត្រូវបានតែងតាំងឲ្យអាជ្ញាធរ របស់សង្ឃរាជតែងតែធ្វើអន្តរាគមន៍នៅទីនេះ ។ ដូច្នេះក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាទី២ នៃក្រុងខាធេច ៖ «គណៈប្រធានមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យផ្សះផ្សាអ្នកទោសជាសា ធារណៈក្នុងអភិបូជាទេ» ។ និងមួយទៀតនៃក្រុមប្រឹក្សានៃពណ៌ទឹកក្រូច: "សូម ឱ្យអ្នកដែលនៅក្នុងពេល penance ចាកចេញពីជីវិតនេះត្រូវបានទទួលយកទៅ រួមដោយគ្មានការផ្សះផ្សាដាក់នៅលើដៃ ប្រសិនបើពួកគេគួរតែជាសះស្បើយពី ជំងឺ ចូរឲ្យពួកគេឈរតាមលំដាប់នៃការសោយទិវង្គត ហើយពេលវេលាត្រូវបាន បញ្ចប់ហើយ ចូរឲ្យពួកគេទទួល ។ ដូចគ្នានេះដែរ ទៅកាន់ក្រុមប្រឹក្សាទីបីនៃទី ក្រុង Carthage «កុំឱ្យអ្នកប្រសូតម្នាក់ផ្សះផ្សាអ្នកទោសដោយគ្មានសិទ្ធិអំណាចពី បិស្សពឡើយ» ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងអស់នេះមានគោលបំណងដើម្បីធានា

ថាភាពធ្ងន់ធ្ងរដែលពួកគេចង់រក្សានៅក្នុងបញ្ហានេះអាចនឹងមិនរលត់ទៅដោយ ភាពយឺតយ៉ាវហួសហេតុ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ពួកគាត់បានជូនពរសម្តេចសង្ឃ ដែលទំនងជាមានសតិសម្បជញ្ញៈក្នុងការប្រឡងជាប់ជាចៅក្រម ។ ទោះជាយ៉ាង ណាក៏ដោយ Cyprian នៅក្នុងវគ្គមួយទៀតបង្ហាញថាមិនត្រឹមតែបិស្សពដែល ដាក់នៅលើដៃប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងបព្វជិតទាំងមូលផងដែរ ។ ព្រោះទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលដូចតទៅ ៖ «គេធ្វើបុណ្យតាមកាលត្រឹមត្រូវ ។ បន្ទាប់មកពួកគេចូលរួម ប្រជុំ ហើយតាមរយៈការដាក់ដៃរបស់បិស្សព និងបព្វជិត ទទួលបានសិទ្ធិនៃការ រួបរួម» ។ ពេលវេលាកន្លងផុតទៅ ឬរឿងរ៉ាវកាន់តែយ៉ាប់ឃឺនរហូតមកដល់ពេល នេះ ក្រៅពីការពិន័យជាសាធារណៈ ពួកគេក៏បានប្រើប្រាស់ពិធីនេះក្នុងការផ្តាច់ មុខជាឯកជនផងដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាភាពខុសគ្នានៃ Gratian រវាង ការផ្សះផ្សាសាធារណៈ និងឯកជនកើតឡើង ។ ខ្ញុំវិនិច្ឆ័យការប្រតិបត្តិពីបុរាណ ដែល Cyprian លើកឡើងថា បរិសុទ្ធ និងល្អសម្រាប់ព្រះវិហារ ។ ហើយខ្ញុំចង់ ឃើញវាស្តារឡើងវិញនៅថ្ងៃនេះ ។ ការអនុវត្តនាពេលថ្មីៗនេះ ទោះបីខ្ញុំមិនហ៊ាន បដិសេធ ឬនិយាយខ្លាំងពេកប្រឆាំងនឹងវាក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំយល់ថាមិនសូវចាំបាច់ដែរ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រហែលជាយើងនៅតែឃើញថា ការលើកដៃសំពះ ជាពិធីដែលមនុស្សតែងតាំង មិនមែនដោយព្រះទេ គឺជាពិធីមួយដែលគួរតែចាត់ ថ្នាក់ក្នុងចំណោមរបស់ដែលព្រងើយកណ្តើយ និងលំហាត់ខាងក្រៅ ពោលគឺអ្វី ដែលពិតជាមិនគួរមើលងាយ ប៉ុន្តែ ដែលគួរតែកាន់កាប់កន្លែងទាបជាងអ្នក ដែលបានសរសើរយើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

15. Penance *មិនមែនជាប្រសិទ្ធិពរ*

ប៉ុន្តែពួករ៉ូម៉ាំង និងសិស្សសាលា (ដែលមានទម្លាប់មិនប្រក្រតីក្នុងការបង្ខូចអ្វីទាំងអស់ដោយការបកស្រាយខុស) បានខិតខំយ៉ាងអន្ទះសាដើម្បីស្វែងរកសាក្រាម៉ង់នៅទីនេះ ។ ហើយវាហាក់ដូចជាមិនគួរឆ្ងល់ឡើយ ព្រោះពួកគេកំពុងស្វែងរកការចងក្រងជាដុំពក ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបានប្រឹងប្រែងអស់ពីសមត្ថភាព ពួកគេបានទុកបញ្ហាដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធ ព្យុរក ភាពមិនច្បាស់លាស់ច្របូកច្របល់ និងមានបញ្ហាដោយសារមតិផ្សេងៗគ្នា ។ ដូច្នេះ ពួកគេនិយាយថា៖ ទាំងសងខាងគឺជាប្រសិទ្ធពរ ហើយប្រសិនបើវាត្រូវបាន គួរតែចាត់ទុកថាជាសញ្ញានៃការប្រែចិត្តខាងក្នុង នោះគឺជាការរួមគំនិតនៃចិត្ត ដែលនឹងក្លាយជារឿងនៃប្រសិទ្ធពរ៖ ឬទាំងពីររួមគ្នាគឺជាប្រសិទ្ធពរ ។ មិនមែនពីរទេ ប៉ុន្តែមួយពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា៖ ទោសខាងក្រៅគ្រាន់តែជាសាក្រាម៉ង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ការប្រែចិត្តខាងក្នុងគឺជារឿងប្រសិទ្ធ និងប្រសិទ្ធពរ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ការអត់ទោសបាបគឺជាបញ្ហាតែប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនជាប្រសិទ្ធពរទេ ។ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលចងចាំពីនិយមន័យនៃសាក្រាម៉ង់ដែលបានប្រទានឲ្យដោយយើងខាងលើពិនិត្យមើលពីអ្វីដែលពួករ៉ូម៉ាំងនិយាយថាជាសាក្រាម៉ង់ ហើយពួកគេនឹងឃើញថាវាមិនមែនជាពិធីខាងក្រៅដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយតបថានិយមន័យរបស់ខ្ញុំមិនមែនជាច្បាប់ដែលពួកគេត្រូវតែគោរពទេនោះ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេស្តាប់ Augustine ដែលពួកគេបានធ្វើពុតជាចាត់ទុកថាជាពិសិដ្ឋ ។ គាត់និយាយថា « ប្រសិទ្ធពរដែលមើលឃើញត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សខាងសាច់ឈាម ដើម្បីឱ្យតាមជំហាននៃសាប្រសិទ្ធពរពួកគេអាចឡើងពីវត្ថុដែលអាចមើលឃើញដោយភ្នែកដល់អ្នកដែលបាន

យល់ » ។ តើអ្វីដែលស្រដៀងគ្នានេះពួកគេផ្ទាល់ឃើញ ឬពួកគេអាចបង្ហាញ ដល់អ្នកដទៃក្នុងអ្វីដែលពួកគេហៅថា « ប្រសិទ្ធនៃអំពើបាប » ? នៅកន្លែង មួយទៀត គាត់និយាយថា ៖ « វាពិតជាត្រូវបានគេហៅថាជាប្រសិទ្ធព្រោះនៅ ក្នុងនោះមានអ្វីមួយបានឃើញ ហើយមួយទៀតយល់ ។ អ្វីដែលឃើញមានរូប កាយ អ្វីដែលគេយល់នោះមានផលខាងវិញ្ញាណ» ។ ហើយអ្នកដែលមិនមាន ប្រាជ្ញាយល់ស្របជាមួយនឹងសាក្រាម៉ង់នៃ penance (ដូចដែលពួកគេចង់បាន វា) ដែលជាកន្លែងដែលមិនមានរូបកាយដើម្បីតំណាងឱ្យផ្លែឈើខាងវិញ្ញាណ ។

16. ហេតុអ្វីមិនធ្វើពិធីប្រសិទ្ធិពរ

ហើយការសម្លាប់សត្វទាំងនេះក្នុងសង្វៀនរបស់ខ្លួន បើមានសារ៉ែកណាមួយត្រូវ ស្វែងរកនៅទីនេះ តើអាចអួតអាងបានថា ការលះបង់របស់សង្ឃគឺសមិទ្ធិផល ជាងការប្រព្រឹត្តិក្នុងចិត្ត ឬខាងក្រៅឬ? ព្រោះវាអាចនិយាយបានយ៉ាងងាយ ស្រួលថា វាគឺជាពិធីមួយដើម្បីបញ្ជាក់ជំនឿរបស់យើងលើការលើកលែងទោសពី អំពើបាប ហើយមានការសន្យានៃកូនសោ ដូចដែលពួកគេហៅថាសេចក្តីថ្លែង ការណ៍ថា "អ្វីដែលអ្នកចង ឬស្រាយនៅលើផែនដី នឹងត្រូវបានស្រាយ ហើយ ចងនៅស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ ១៨:១៨ ជំពូក ១៦:១៩] ។ ប៉ុន្តែនរណាម្នាក់ ប្រហែលជាបានជំទាស់ថា មនុស្សជាច្រើនដែលត្រូវបានដោះលែងដោយសង្ឃ មិនទទួលបានរបស់បែបនេះដោយការរំលាយបែបនេះទេ ទោះបីជាយោងទៅតាម dogma របស់ពួកគេ សាក្រាម៉ង់នៃច្បាប់ថ្មីគួរតែអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេតំណាងក៏ ដោយ ។ មិនសមហេតុផល ។ នៅពេលដែលពួកគេប្រកាសពីការបរិភោគពីរ ដងក្នុងអាហារថ្ងៃត្រង់ សាក្រាម៉ង់ (ធម្មតាទៅល្អ និងអាក្រក់ស្មើៗគ្នា) និង ខាងវិញ្ញាណ (បង្ខាំងតែអំពើល្អ) - ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនគួរស្រមៃថាការ

រំលាយពីរផ្លូវក៏ត្រូវបានទទួលដែរ? ប៉ុន្តែ រហូតមកទល់ពេលនេះ ខ្ញុំមិនអាចយល់ពីអ្វីដែលពួកគេមានន័យជាមួយ dogma របស់ពួកគេទេ។ យើងបានពន្យល់ថាវាខុសគ្នាឆ្ងាយពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះប៉ុណ្ណា ពេលយើងដោះស្រាយយ៉ាងជាក់លាក់ចំពោះអំណះអំណាងនោះ ។ត្រង់នេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់បង្ហាញថា ឧបាយកលនេះមិនផ្តល់ការរារាំង ដើម្បីរារាំងពួកគេមិនឱ្យហៅការរំលាយសង្ឃថាប្រសិទ្ធពរ នោះទេ។ សម្រាប់ពួកគេអាចឆ្លើយតាមមាត់របស់ Augustine ថាមានការញែកជាបរិសុទ្ធដោយគ្មានការប្រសិទ្ធពរដែលមើលឃើញ និងប្រសិទ្ធពរដែលមើលឃើញដោយគ្មានការញែកជាបរិសុទ្ធខាងក្នុង។ ម្តងទៀត៖ « ថានៅក្នុងប្រសិទ្ធពរតែមួយគត់ដែលជ្រើសរើសមានឥទ្ធិពលលើអ្វីដែលពួកគេតំណាង» ។ ម្តងទៀត៖ « អ្នកខ្លះដាក់លើព្រះគ្រីស្ទ រហូតដល់ពេលទទួលការប្រសិទ្ធពរ។ ផ្សេងៗទៀត ដូចជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ អតីត, ល្អនិងអាក្រក់ធ្វើស្មើៗគ្នា; ចុងក្រោយ ល្អតែម្នាក់ឯង។ ជាក់ស្តែងពួកគេត្រូវបានបោកប្រាស់ដោយក្មេងជាងវ័យ ហើយខ្វាក់ភ្នែកក្រោមពន្លឺថ្ងៃ ដែលខណៈពេលដែលពួកគេតស៊ូជាមួយការលំបាកជាច្រើន នៅតែមិនយល់ឃើញនូវអ្វីដែលសាមញ្ញ និងជាក់ស្តែងសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា ។

17. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងប្រសិទ្ធពរនៃការប្រែចិត្ត

ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេស្តេកស្លាំង ទោះជាពួកគេដាក់ការប្រសិទ្ធពរអ្វីក៏ដោយ ខ្ញុំសូមបដិសេធថាវាត្រូវបានគេចាត់ទុកជាសាក្រាម៉ង់ត្រឹមត្រូវ។ ទីមួយ ដោយសារគ្មានការសន្យាពិសេសរបស់ព្រះចំពោះឥទ្ធិពលនេះ ជាមូលដ្ឋានតែមួយគត់នៃការប្រសិទ្ធពរមាន ។ ទីពីរ ដោយសាររាល់ពិធីដែលបង្ហាញនៅទីនេះគឺគ្រាន់តែជាការប្រឌិតរបស់មនុស្ស បើទោះបីជាយើងបានបង្ហាញរួចហើយថាពិធី

ប្រសិទ្ធពរអាចត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ។ អ្វីដែលពួកគេប្រឌិតអំពីការប្រសិទ្ធពរនៃការសោយទិវង្គតគឺជាការមិនពិត និងជាការមិនគោរព ។ ពួកគេបានតាក់តែងប្រសិទ្ធពរដ៏ក្លែងបន្លំនេះជាមួយនឹងចំណងជើងសមរម្យ "បន្ទះទីពីរបន្ទាប់ពីការលិចកប៉ាល់" សម្រាប់ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បានប្រឡាក់ដោយអំពើបាបសម្លៀកបំពាក់នៃភាពគ្មានកំហុសដែលបានទទួលក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះគាត់អាចស្តារវាឡើងវិញដោយសោកនាដកម្ម ។ ប៉ុន្តែពួកគេអះអាងថា Jerome និយាយ ។ មិនថាវាអាចជានរណាក៏ដោយ វាមិនអាចត្រូវបានលើកលែងពីភាពមិនស្អាតស្អំនោះទេ ប្រសិនបើវាត្រូវបានពន្យល់តាមអត្ថន័យរបស់វា ។ ដូចជាប្រសិនបើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានលុបចោលដោយអំពើបាប ហើយមិនមែនជាការរំលឹកដល់ការចងចាំរបស់មនុស្សមានបាបនោះទេ នៅពេលណាដែលគាត់គិតអំពីការអភ័យទោសពីអំពើបាបនោះ ដើម្បីឱ្យគាត់អាចប្រមូលផ្តុំខ្លួនគាត់ជាមួយគ្នា ក្លាហាន ហើយបញ្ជាក់ជំនឿរបស់គាត់ថាគាត់នឹង ចូរទទួលការអភ័យទោសពីអំពើបាប ដែលបានសន្យានឹងលោកក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក! ប៉ុន្តែអ្វីដែល Jerome បាននិយាយយ៉ាងឃោរឃៅ និងមិនត្រឹមត្រូវ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ (ពីអ្នកដែលសមនឹងទទួលការផ្តាច់ខ្លួនដោយក្រុមជំនុំបានធ្លាក់ចេញ) ត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយការប្រែចិត្ត អ្នកបកប្រែដ៏ឆ្នើមទាំងនេះ បែរទៅរកភាពអន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ អ្នកនឹងនិយាយដោយត្រឹមត្រូវបំផុត ប្រសិនបើអ្នកហៅពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសាក្រាម៉ង់នៃអំពើបាប ចាប់តាំងពីវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ្នកដែលមានចេតនាលើការប្រែចិត្ត ជាការបញ្ជាក់អំពីព្រះគុណ និងត្រានៃការធានា ។ ក្រែងអ្នកគិតថានេះជារឿងប្រឌិតរបស់យើង ក្រៅពីអនុលោមតាមពាក្យនៃបទគម្ពីរ វាច្បាស់ណាស់ថានៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណវាត្រូវ

បានគេផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈជាគោលការណ៍ធានា ។ សម្រាប់នៅក្នុងស្បៃវរៅតូចដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីជំនឿចំពោះពេត្រុស ដែលត្រូវបានហៅថាជា « សាក្រាម៉ង់នៃសេចក្តីជំនឿ និងការប្រែចិត្ត » ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាយើងជ្រកកោននៅក្នុងការសរសេរគួរឱ្យសង្ស័យ? ដូចជាយើងគួរតែទាមទារអ្វីដែលច្បាស់ជាងអ្វីដែលគាត់ផ្សាយដំណឹងល្អថា ៖ « យ៉ូហានបានអធិប្បាយអំពីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃការប្រែចិត្តសម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាប » [ម៉ាកុស. ១:៤; លូកា ។ ៣:៣] ។

(ការអត់ធ្មត់ខ្លាំងគឺអាស្រ័យលើការប្រើខុសនៃ យ៉ាកុប 5:14-15 ហើយមិនមែនជាកាប្រសិទ្ធពរ 18-21)

18. បទគម្ពីរដែលបានចោទប្រកាន់លើការគ្មានសកម្មត្រូវបានបដិសេធ

ប្រសិទ្ធពរមិនពិតទីបីគឺជាការប្រតិបត្តិយ៉ាងខ្លាំងដែលធ្វើឡើងដោយសង្ឃប៉ុណ្ណោះ ហើយក្នុងជ្រុល (ដូចដែលគេនិយាយ) ដោយប្រេងឧទ្ទិសដោយសង្ឃរាជ ហើយតាមរូបមន្តនេះថា ៖ «តាមរយៈការចាក់ប្រេងអភិសេកនេះ និងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាបំផុតរបស់ទ្រង់ សូមឲ្យ សូមព្រះអត់ទោសអ្នកចំពោះអំពើបាបទាំងឡាយដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្តតាមរយៈការឃើញ ការស្តាប់ ការធុំក្លិន ការប៉ះ ឬភ្លក់» ។ ពួកគេចង់បានអំណាចរបស់វា គឺការអភ័យទោសពីអំពើបាប និងការបន្ធូរបន្ថយជំងឺរាងកាយ ប្រសិនបើវាជាការចាំបាច់ ។ បើមិនដូច្នេះទេ ការសង្គ្រោះនៃព្រលឹង ។ ពួកគេនិយាយថាស្ថាប័នរបស់ខ្លួនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយយ៉ាកុប ដែលមានពាក្យថា ៖ «ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកឈឺទេ? សូមឲ្យគាត់អំពាវនាវដល់ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃក្រុមជំនុំហើយឲ្យពួកគេអធិស្ឋានជំនួស

គាត់ ដោយចាក់ប្រេងលាបគាត់ក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ [យ៉ាកុប 5:14] ហើយការអធិស្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿនឹងសង្គ្រោះអ្នកជំងឺ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងប្រោសគាត់ឲ្យរស់ឡើងវិញ។ គាត់ឡើង ហើយបើគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង នោះគាត់នឹងបានអត់ទោស» [យ៉ាកុប ៥:១៥]។ ការចាក់ប្រេងតាំងនេះមានលក្ខណៈដូចគ្នាទៅនឹងការដែលយើងបានបង្ហាញខាងលើ ការលើកដៃសំពះគឺគ្រាន់តែលេងសើច ដោយមិនមានហេតុផល និងគ្មានប្រយោជន៍ ពួកគេប្រាថ្នាដូចសាវ័ក។ ម៉ាកុសបានរៀបរាប់ថា ពួកសាវ័កក្នុងបេសកកម្មដំបូងរបស់ពួកគេតាមបញ្ជាដែលពួកគេបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់ បានប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ បណ្តេញវិញ្ញាណកំណាច សម្អាតមនុស្សឃ្លង់ ប្រោសអ្នកជំងឺ និងក្នុងការព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលប្រើប្រេង។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «គេបានចាក់ប្រេងលាបមនុស្សឈឺជាច្រើន ហើយគេបានជាសះស្បើយ» [ម៉ាកុស ៦:១៣]។ យ៉ាកុបបានយោងទៅលើរឿងនេះនៅពេលដែលគាត់បានបង្គាប់ថាគួរតែត្រូវបានហៅពួកបព្វជិតឲ្យលាបប្រេងលើបុរសដែលឈឺ។ ថាគ្មានអាថ៌កំបាំងអ្វីកាន់តែស៊ីជម្រៅទេ ពិធីបែបនេះនឹងត្រូវសម្រេចយ៉ាងងាយដោយអស់អ្នកដែលបានសង្កេតមើលថាតើទាំងព្រះអម្ចាស់ និងសាវ័ករបស់ទ្រង់បានអនុវត្តសេរីភាពប៉ុន្មានក្នុងរឿងខាងក្រៅទាំងនេះ។ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់រៀបនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សខ្វាក់ភ្នែកមើលឃើញឡើងវិញ ទ្រង់បានធ្វើជាដីឥដ្ឋពីធូលីដី ហើយប្រោះទឹកខ្លះ [យ៉ូហាន ៩:៦] ដែលទ្រង់ប្រោសឲ្យជាដោយការប៉ះ [ម៉ាថាយ ៩:៦]។ ៩:២៩] ផ្សេងទៀតដោយពាក្យមួយ [លូកា 18:42] ។ ដូចគ្នាដែរ ពួកសាវ័កបានព្យាបាលជំងឺមួយចំនួនដោយពាក្យសម្តីតែម្នាក់ឯង [កិច្ចការ ៣:៦; ១៤:៩-១០] ខ្លះដោយការ

ប៉ះ [កិច្ចការ ៥:១២, ១៦] ខ្លះដោយការលាបប្រេង [កិច្ចការ ។ ១៩:១២] ។

ប៉ុន្តែ ទំនងជាការលាបប្រេងនេះរួមនឹងវិធីផ្សេងទៀតមិនត្រូវបានប្រើដោយគ្មានការរើសអើងឡើយ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ការនេះ ៖ មិនទាន់ថាវាជាឧបករណ៍ព្យាបាលទេ តែគ្រាន់តែជានិមិត្តសញ្ញាមួយ ដែលអាចឱ្យពួកសាវ័កដែលមិនបានសិក្សាដឹងអំពីប្រភពនៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យនេះ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេផ្តល់កិត្តិយសដល់សាវ័ក ។ វាជារឿងធម្មតាដែលពាក់ដោយប្រេងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងអំណោយទានរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជាក់ [ទំនុក. ៤៥:៧] ។ ប៉ុន្តែអំណោយទាននៃការព្យាបាលនោះ ដូចជាអព្ភូតហេតុដ៏ទៃទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបង្ហាញមួយរយៈនោះ បានបាត់ទៅវិញ ដើម្បីធ្វើឲ្យការផ្សាយដំណឹងល្អថ្មីអស្ចារ្យជារៀងរហូត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាយើងផ្តល់ឱ្យពេញលេញថាការចាក់ប្រេងតាំងជាការប្រសិទ្ធពរនៃអំណាចទាំងនោះដែលនៅពេលនោះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយដៃរបស់សាវ័កក៏ដោយ ឥឡូវនេះវាមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយយើងទេ ដែលការគ្រប់គ្រងអំណាចបែបនេះមិនបានប្រព្រឹត្ត ។

19. ការ unction យ៉ាងខ្លាំងគឺមិនមានជាប្រសិទ្ធពរ

ហើយតើពួកគេធ្វើការប្រសិទ្ធពរដោយហេតុផលអ្វីធំជាងសញ្ញាផ្សេងទៀតដែលបាននិយាយដល់យើងក្នុងបទគម្ពីរ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនតែងតាំងអាងងូតទឹកស៊ីឡូអាម (យ៉ូហាន 9:70 ដើម្បីឱ្យអ្នកជំងឺនៅពេលណាមួយអាចធ្លាក់ខ្លួនគេ? នោះពួកគេនិយាយថានឹងធ្វើដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ពួកគេដេកលើមនុស្សស្លាប់តាំងពីប៉ុលបានចិញ្ចឹមកូនដែលស្លាប់ដោយដេកលើគាត់ [កិច្ចការ 20:10] ហេតុ

អ្វីបានជាដីឥដ្ឋមិនធ្វើពីប្រឡាក់ និងធូលីជាការប្រសិទ្ធពរ? ដូច្នេះ ពួកគេធ្វើឱ្យខ្លួនអស់សំណើចពេលពួកគេអួតថាពួកគេបានទទួលអំណោយនៃការព្យាបាល ។ ព្រះអម្ចាស់ពិតជាមានវត្តមានជាមួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់នៅគ្រប់សម័យកាល ។ ហើយគាត់បានព្យាបាលភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេឱ្យបានញឹកញាប់តាមដែលចាំបាច់ មិនតិចជាងចាស់ឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ទ្រង់មិនបញ្ចេញអំណាចដែលបង្ហាញឲ្យឃើញទាំងនេះ ហើយក៏មិនប្រគល់ការអស្ចារ្យតាមដៃពួកសាវ័កដែរ ។ ព្រោះនោះជាអំណោយបណ្តោះអាសន្ន ហើយក៏ត្រូវវិនាសភ្លាមៗមួយផ្នែកដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់មនុស្ស ។

20. Unction *មិនមានការអនុញ្ញាតពីព្រះ ឬការសន្យា*

ដូច្នេះ ក្នុងនាមជានិមិត្តសញ្ញានៃប្រេង ដែលពួកសាវ័កមានហេតុផលល្អ បានផ្តល់សក្តិកម្មដោយបើកចំហថា អំណោយទាននៃការព្យាបាលដែលបានប្តេជ្ញាចំពោះពួកគេ មិនមែនជាអំណាចរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូច្នេះម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេបានធ្វើខុសចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានធ្វើអំពើបាប ។ និងប្រេងគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។ នោះគឺដូចជាមានអ្នកណាម្នាក់បាននិយាយថា ប្រេងទាំងអស់ជាអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពីព្រោះវាត្រូវបានហៅតាមឈ្មោះនោះថាជាបទគម្ពីរ ។ ថាសត្វព្រាបនីមួយៗគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពីព្រោះទ្រង់បានលេចមកក្នុងទម្រង់នោះ (ម៉ាថាយ ៣:១៦; យ៉ូហាន ១:៣២) ។ ប៉ុន្តែពួកគេមើលទៅក្នុងរឿងទាំងនេះ ។

សម្រាប់ពួកយើង វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់បច្ចុប្បន្នដើម្បីទទួលស្គាល់ថាការលាបប្រេងរបស់ពួកគេមិនដូចជាសាក្រាម៉ង់ទេ ព្រោះវាមិនមែនជាពិធីដែល

បង្កើតឡើងដោយព្រះ ហើយក៏មិនមានការសន្យាអ្វីដែរ ។ ជាការពិតណាស់ នៅពេលដែលយើងទាមទារវត្ថុទាំងពីរនេះនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់—ថាវាជាពិធីដែល បង្កើតឡើងដោយព្រះ ហើយថាវាមានការសន្យារបស់ព្រះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នា នោះ យើងទាមទារឱ្យពិធីនោះប្រគល់មកយើង ហើយការសន្យានោះអនុវត្ត ចំពោះយើង ។ សម្រាប់គ្មាននរណាម្នាក់ប្រកែកថាការកាត់ស្បែកឥឡូវនេះគឺជា សាក្រាម៉ង់នៃព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនាទេ ទោះបីជាវាជាស្ថាប័នរបស់ព្រះ ហើយ មានការសន្យាដែលភ្ជាប់ជាមួយវាដែលបានផ្តល់ឱ្យយើងក្នុងលក្ខខណ្ឌដូចគ្នាក៏ដោ យ ។ ថាការសន្យាដែលពួកគេទាមទារយ៉ាងសាហាវឃោរឃៅបំផុតមិនត្រូវបាន ផ្តល់ឱ្យយើងទេយើងបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ហើយពួកគេផ្ទាល់បានបញ្ជាក់យ៉ាង ច្បាស់ដោយបទពិសោធន៍ ។ ពិធីនេះមិនគួរប្រើទេ លើកលែងតែអ្នកដែលបាន ទទួលអំណោយព្យាបាល មិនមែនដោយអ្នកកាប់ឈើដែលចេះកាប់ និងកាប់ជាង ព្យាបាល ។

21. papists ***មិនជំណើរការទាល់តែសោះយោងទៅតាម "ពាក្យ" របស់យ៉ា កុប***

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះបីជាពួកគេគួរតែឈ្នះពិន្ទុរបស់ពួកគេ ដូចដែលពួក គេនៅឆ្ងាយពីការធ្វើក៏ដោយ ថាអ្វីដែលយ៉ាកុបបានចេញវេជ្ជបញ្ជាទាក់ទងនឹង ការចាក់ប្រេងតាំងនៅអាយុនេះ សូម្បីតែនៅគ្រានោះ ពួកគេមិនបានដើរទៅមុខ ច្រើនក្នុងការបញ្ជាក់ការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យយើង ខកចិត្តពីមុនមក ។ យ៉ាកុបប្រាថ្នាចង់ឲ្យអ្នកជំងឺទាំងអស់ធ្វើការចាក់ប្រេងតាំង (យ៉ាកុប ៥:១៤); មនុស្សទាំងនេះលាបខ្លាញ់របស់ពួកគេ មិនមែនសាកសពឈឺ ទេ ប៉ុន្តែសាកសពពាក់កណ្តាលស្លាប់ នៅពេលដែលអ្នកកំពុងដកដង្ហើមចុង

ក្រោយរបស់ពួកគេរួចហើយ ឬ (ដូចដែលពួកគេនិយាយនៅក្នុងភាពជ្រុលនិយម។ ប្រសិនបើនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់របស់ពួកគេ ពួកគេមានថ្នាំដ៏មានអានុភាពដើម្បីសម្រាលការឈឺចាប់នៃជំងឺ ឬយ៉ាងហោចណាស់ដើម្បីផ្តល់ការលួងលោមដល់ព្រលឹង វាគឺជាការឃោរឃៅនៃពួកគេមិនដែលជាសះស្បើយទាន់ពេល។ យ៉ាកុបនឹងឲ្យអ្នកជំងឺត្រូវបានរើសតាំងដោយពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃក្រុមជំនុំ។ បុរសទាំងនេះអនុញ្ញាតតែបូជាចារ្យជាអ្នកចាក់ប្រេងតាំង។ វាពិតជាយ៉ាប់ណាស់ដែលពួកគេបានបកស្រាយថា "presbyter" នៅក្នុងបទគម្ពីររបស់យ៉ាកុបថាជា "បូជាចារ្យ" ហើយស្រមៃថាចំនួនពហុវចនៈត្រូវបានដាក់នៅទីនោះជាការតុបតែង ដូចជាព្រះវិហារនៅសម័យនោះបានប្រមូលផ្តុំគ្នាដោយការបូជា ដូច្នេះពួកគេអាចបន្តនៅក្នុង ក្បួនដង្ហែដ៏វែង ផ្ទុកប្រេងបរិសុទ្ធនៅលើធុងសំរាម។ យ៉ាកុប ពេលគាត់និយាយសាមញ្ញថាអ្នកឈឺត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង ខ្ញុំគិតថាគ្មានការលាបប្រេងណាផ្សេងទៀតក្រៅពីប្រេងធម្មតាទេ ហើយក៏គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតត្រូវបានគេរកឃើញនៅក្នុងការរៀបរាប់របស់ម៉ាកុស (ម៉ាកុស ៦:១៣)។ បុរសទាំងនេះមិនប្រកាន់ថានឹងប្រើប្រាស់ប្រេងអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានឧទ្ទិសដោយសង្ឃរាជពោលគឺ កក់ក្តៅដោយការដកដង្ហើមធំ រអ៊ូរទាំដោយសូត្រធម៌ដ៏វែង ហើយសំពះដោយលុតជង្គង់ប្រាំបួនយ៉ាងដូច្នេះ៖ បីដង "សួស្តី ប្រេងបរិសុទ្ធ" បីដង "សួស្តី! ព្រះគ្រីស្តបរិសុទ្ធ", បីដង, "សួស្តី, ប្រទាលមុខដ៏បរិសុទ្ធ"។ តើពួកគេបានទាញយកការបូជាបែបនេះមកពីអ្នកណា? យ៉ាកុបនិយាយថា នៅពេលអ្នកជំងឺត្រូវបានលាបប្រេង ហើយត្រូវបានអធិស្ឋានជំនួស បើគាត់នៅក្នុងអំពើបាបនោះគេនឹងបានអត់ទោស [យ៉ាកុប ៥:១៤-១៥] នោះគឺមនុស្សដែលមានទោសបានរួចខ្លួន គាត់នឹងបានរួចពីទោស។ មិនមែនមានន័យថាអំពើបាបត្រូវបាន

លុបចោលដោយខាញ់ទេ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿដែលបងប្អូនរងទុក្ខត្រូវ បានសរសើរដល់ព្រះនឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ ។ មិត្តទាំងនេះនិយាយកុហក ដោយអចេតនាថាអំពើបាបត្រូវបានលើកលែងទោសតាមរយៈ "ពិសិដ្ឋ" របស់ ពួកគេ ពោលគឺត្រូវបណ្តាសា ។ មែនហើយ តើពួកគេបានចំណេញយ៉ាងណា ដែលពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយសេរីក្នុងការបំពានលើទីបន្ទាល់របស់យ៉ាកុប តាមបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ! ហើយមិនត្រូវធ្វើការយូរជាងលើភស្តុតាងនេះទេ សូម្បីតែកាលប្បវត្តិរបស់ពួកគេក៏ជួយសម្រាលយើងពីការលំបាកនេះដែរ ។ សម្រាប់ពួកគេទាក់ទងនឹងថា Pope Innocent ដែលបានធ្វើជាអធិបតីក្នុងព្រះ វិហារនៅទីក្រុងរ៉ូមក្នុងសម័យរបស់ Augustine បានបង្កើតការអនុវត្តដែលមិន ត្រឹមតែជាគណៈអធិបតីប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គួរប្រើប្រេង សម្រាប់លាបប្រេង នៅពេលដែលពួកគេ ឬអ្នកនៅក្នុងបន្ទុករបស់ពួកគេគួរត្រូវ ការវា ។ អ្នកនិពន្ធនេះគឺ Sigebert នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់ ។

(ការប្រសិទ្ធពរដែលបានចោទប្រកាន់នៃលំដាប់ដ៏វិសុទ្ធមានភាពស្មុគស្មាញដោយ ថ្នាក់បព្វជិតទាំងប្រាំពីរ ពិធីនៃស្ថាប័ន និងមុខងារនៃការរិះគន់ទាំងនេះ 22-33)

22. ប្រសិទ្ធពរមួយ ឬប្រាំពីរ

ប្រសិទ្ធពរនៃសណ្តាប់ធ្នាប់កាន់កាប់កន្លែងទី 4 នៅក្នុងបញ្ជីរបស់ពួកគេប៉ុន្តែវា មានផ្លែផ្កាដែលវាបង្កើតដោយខ្លួនឯងសូម្បីតែសាក្រាម៉ង់លីង ។ ប៉ុន្តែនេះជាការ គួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ ដែលខណៈពេលដែលពួកគេបញ្ជាក់ថាមានសាក្រាម៉ង់ ចំនួនប្រាំពីរ នៅពេលដែលពួកគេបានកំណត់ដើម្បីរាប់ពួកគេ ពួកគេសន្មតថា

ដប់បី ។ ហើយពួកគេមិនអាចចោទប្រកាន់ថាសាក្រាម៉ង់ទាំងនេះបង្កើតឡើងតែមួយទេ ព្រោះទាំងអស់មានទំនោរទៅរកបព្វជិតភាពតែមួយ ហើយជាដំហានសម្រាប់វា ។ ព្រោះដឹងច្បាស់ថាមានពិធីផ្សេងៗគ្នា ហើយគេថាមានព្រះគុណខុសគ្នា ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចសង្ស័យថាពួកគេគួរតែត្រូវបានគេហៅថាសាក្រាម៉ង់ប្រាំពីរប្រសិនបើគំនិតរបស់បុរសទាំងនេះត្រូវបានទទួលយក ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាយើងជជែកវែកញែកលើវាថាជាអ្វីមួយដែលគួរឱ្យសង្ស័យ នៅពេលដែលពួកគេផ្ទាល់ប្រកាសដោយច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់ចំនួនប្រាំពីរ? ប៉ុន្តែជាដំបូង យើងនឹងប៉ះក្នុងការឆ្លងកាត់ចំនួនប៉ុន្មាន និងអ្វីដែលមិនសមហេតុផលដែលពួកគេបានរុញមកលើយើង នៅពេលដែលពួកគេនឹងសរសើរការបញ្ជាទិញរបស់ពួកគេចំពោះយើងជាប្រសិទ្ធពរ ។ ទីពីរ យើងនឹងមើលថាតើពិធីដែលព្រះវិហារប្រើក្នុងការតែងតាំងអ្នកបម្រើគួរត្រូវហៅថាជាប្រសិទ្ធពរឬអត់ ។ ដូច្នេះពួកគេធ្វើលំដាប់ខាងសាសនា ឬថ្នាក់ចំនួនប្រាំពីរ ដែលពួកគេសម្គាល់ដោយឈ្មោះ « ការប្រសិទ្ធពរ » ។ ទាំងនេះគឺ៖ អ្នកយាមទ្វារ អ្នកអាន គ្រូឧទ្ទេស អាកូលីត អនុឌីកុន ឌីកុន បូជាចារ្យ ។ ហើយពួកគេថែមទាំងនិយាយថា ទាំងនេះគឺសូម្បីតែដើម្បីឆ្លើយតបនឹងព្រះគុណប្រាំពីរដងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលអ្នកដែលត្រូវបានដំឡើងឋានៈទៅកាន់តំណែងទាំងនេះគួរតែត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ ប៉ុន្តែព្រះគុណនេះត្រូវបានបង្កើន ហើយមានសេរីភាពកាន់តែច្រើនឡើងលើពួកគេ ខណៈដែលពួកគេត្រូវបានគេដំឡើងឋានៈ ។ ឥឡូវនេះលេខខ្លួនឯងត្រូវបានញែកដោយការបកស្រាយខុសនៃបទគម្ពីរ ពីព្រោះពួកគេគិតថាពួកគេបានអាននៅក្នុងគម្ពីរអេសាយអំពីអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលដែល អេសាយពិតជាសំដៅលើភេទមិនច្រើនជាងភេទ (អេសាយ ១១:២);

ហើយព្យាការីមិនចង់បង្ខាំងពួកគេទាំងអស់នៅកន្លែងនោះទេ ត្បិតគាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតហៅថា « វិញ្ញាណនៃជីវិត » (អេសេគាល 1:20) « នៃការញែកជាបរិសុទ្ធ » (រ៉ូម 1:4) «ការចិញ្ចឹមកូនប្រុស» ។ (រ៉ូម ៨:១៥) ខណៈដែលគាត់នៅទីនោះបានហៅថា«វិញ្ញាណនៃប្រាជ្ញា ការយល់ដឹង ការទូន្មាន ភាពរឹងមាំ ការទទួលស្គាល់ និងកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា» ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកផ្សេងទៀតដែលមានប្រាជ្ញាជាងមិនបានបញ្ជាប្រាំពីរយ៉ាងនោះទេ ប៉ុន្តែមានប្រាំបួនតាមការប្រៀបដូចដែលគេនិយាយថា ជ័យជំនះនៃក្រុមជំនុំ ។ ហើយមានជម្លោះក្នុងចំណោមពួកគេព្រោះអ្នកខ្លះនឹងមានបព្វជិតជាថ្នាក់ដំបូងនៃការទាំងអស់និង episcopate ចុងក្រោយគេ ផ្សេងទៀត ដោយមិនរាប់បញ្ចូលការឡើងគ្រងរាជ្យ រួមបញ្ចូល archiepiscopate ក្នុងការបញ្ជាទិញ ។ Isidore បែងចែកពួកគេខុសគ្នា ៖ គាត់បែងចែករវាងអ្នកតែងទំនុកតម្កើង និងអ្នកអាន ។ ទ្រង់បានដាក់អ្នកតែងទំនុកតម្កើងឲ្យទទួលបន្ទុកលើការច្រៀង ។ អ្នកអានការអានបទគម្ពីរសម្រាប់ការណែនាំរបស់មនុស្ស ។ ហើយនេះគឺជាភាពខុសគ្នាត្រូវបានគេសង្កេតឃើញនៅក្នុងដី ។ ក្នុងចំណោមពូជដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ តើពួកគេចង់ឲ្យយើងដើរតាម ឬគេចពីអ្វី? តើយើងត្រូវនិយាយថាមានបញ្ជាចំនួនប្រាំពីរឬ? ដូច្នេះលោកគ្រូសាលាបង្រៀន ប៉ុន្តែវេជ្ជបណ្ឌិតដែលបំភ្លឺភាគច្រើនកំណត់បើមិនដូច្នេះទេ ។ ប៉ុន្តែម្តងទៀត ពួកគេមិនយល់ស្របក្នុងចំណោមពួកគេទេ ។ ជាងនេះទៅទៀត កាណុងដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតហៅយើងក្នុងទិសដៅផ្សេង ។ នេះជារបៀបដែលបុរសយល់ស្របពេលពួកគេប្រកែកអំពីរឿងដ៏ទេវភាព ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ!

23. ព្រះគ្រីស្តកាន់កាប់តំណែងទាំងប្រាំពីរ

ប៉ុន្តែវាលើសពីភាពល្ងីល្ងើទាំងអស់ដែលនៅក្នុងលំដាប់នីមួយៗពួកគេធ្វើឱ្យព្រះគ្រីស្ទជាដៃគូរបស់ពួកគេ ។ ដំបូងគេនិយាយថា គាត់បានបំពេញការិយាល័យអ្នកចាំទ្វារ ពេលទ្រង់ដេញអ្នកទិញ និងអ្នកលក់ចេញពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដោយរំពាត់ដោយខ្សែ (យ៉ូហាន ២;១៥; ម៉ាថាយ ២១:១២) ។ ទ្រង់បង្ហាញថាទ្រង់ជាទ្វារ ពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ខ្ញុំជាទ្វារ » (យ៉ូហាន ១០:៧) ។ បានទទួលមុខងារជាអ្នកអាន ពេលគាត់អានអេសាយនៅក្នុងសាលាប្រជុំ (លូកា ៤; ១៧) ។ គាត់បានបណ្តេញចេញពីការិយាល័យរបស់អ្នកបណ្តេញចេញ នៅពេលគាត់ប៉ះនឹងទឹកមាត់អណ្តាត និងត្រចៀករបស់បុរសថ្លង់ ហើយបានស្តារការស្តាប់របស់គាត់ឡើងវិញ (ម៉ាកុស ៧:៣២-៣៣) ។ គាត់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គាត់ជាមនុស្សលង់ខ្លៅដោយនិយាយថា « អ្នកដែលតាមខ្ញុំមិនដើរក្នុងភាពងងឹតឡើយ » (យ៉ូហាន 8:12) គាត់បានបំពេញតួនាទីជាអ្នករងនៅពេលដែលគាត់ពាក់ក្រណាត់ទេសឯក ហើយគាត់បោកអាហារពួកសិស្ស (យ៉ូហាន ១៣ : ៤-៥) ។ ចាស់ទុំ នៅពេលគាត់ចែកចាយរូបកាយ និងឈាមក្នុងពិធីជប់លៀង (ម៉ាថាយ ២៦:២៦) ។ ព្រះបានបំពេញមុខងារជាបូជាចារ្យ នៅពេលដែលគាត់ថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជានៅលើឈើឆ្កាងដល់ព្រះវរបិតាទ្រង់ (ម៉ាថាយ ២៧:៥០) រឿងទាំងនេះមិនអាចស្តាប់បានទេ បើគ្មានការសើចដែលខ្ញុំភ្ជាក់ផ្អើលនឹងការសរសេររបស់ពួកគេដោយគ្មានសំណើច ប្រសិនបើបន្ទាប់ពីទាំងអស់ អស់អ្នកដែលបានសរសេរពួកគេដែលជាកន្លែងដែលបុរស ។ ប៉ុន្តែភាពទន់ភ្លន់របស់ពួកគេគឺគួរឲ្យកត់សម្គាល់បំផុត ដែលពួកគេបានទស្សន៍ទាយលើចំណងជើងថា "អាកូលីត" ដោយហៅគាត់ថាជាអ្នកកាន់ដៃវែង ដែលជាពាក្យវេទមន្ត (ខ្ញុំសន្មត់ថា) ប្រាកដជាមិនធ្លាប់ឮក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ភាសាទេ តាំងពីភាសាក្រិចម

ក មាននយ័ថា "អ្នកបួស" ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើខ្ញុំគួរតែបន្តការ
បដិសេធគំនិតទាំងនេះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ នោះខ្ញុំក៏នឹងត្រូវសើចចំអកផងដែរ ជារឿង
តូចតាច និងមិនទំនងទាល់តែសោះ ។ យ៉ាងណាមិញ ដើម្បីកុំឲ្យគេបោក
បញ្ឆោតសូម្បីតែមនុស្សស្រី ភាពឥតប្រយោជន៍របស់ពួកគេត្រូវលាតត្រដាងនៅ
ពេលកន្លងទៅ ។ ដោយភាពហ៊ឺហា និងភាពឧឡារិក ពួកគេបានបង្កើតអ្នកអាន
អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើង អ្នកយាមទ្វារ និងអាកូលីត ដើម្បីអនុវត្តសេវាកម្មទាំង
នោះដែលពួកគេតែងតាំងក្មេងប្រុស ឬយ៉ាងហោចណាស់អ្នកដែលពួកគេហៅថា
"ឧបាសក" ។ តើនរណាជាញឹកញាប់អុជទៀន ចាក់ស្រា និងទឹកពីទូកនេសាទ
ប៉ុន្តែក្មេងប្រុស ឬឧបាសកខ្លះដែលទទួលបានការចិញ្ចឹមជីវិត? មនុស្សប្រុសដូច
គ្នាច្រៀងអត់? តើបុរសដូចគ្នាមិនបើក និងបិទទ្វារព្រះវិហារទេឬ? តើអ្នកណា
ធ្លាប់ឃើញអាកូលីត ឬអ្នកយាមទ្វារបំពេញមុខងាររបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារ
របស់ពួកគេ? ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលនៅក្មេងបានធ្វើការិយាល័យរបស់ acolyte
នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេយកទៅក្នុងលំដាប់នៃ acolytes នោះឈប់ជាអ្វី
ដែលគាត់បានចាប់ផ្តើមត្រូវបានគេហៅថា ។ ដូច្នេះពួកគេហាក់មានចេតនាចង់
បោះចោលការិយាល័យខ្លួនឯងនៅពេលពួកគេទទួលតំណែង ។ សូមមើលថា
ហេតុអ្វីបានជាពួកគេចាត់ទុកថាវាចាំបាច់ដើម្បីត្រូវបានឧទ្ទិសដោយសាក្រាម៉ង់
និងដើម្បីទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ—គ្រាន់តែមិនធ្វើអ្វីសោះ! ប្រសិនបើពួក
គេធ្វើពុតថាដោយសារតែភាពច្របូកច្របល់នៃយុគសម័យដែលពួកគេបាន
បោះបង់ចោល និងធ្វេសប្រហែសនឹងកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ចូរឱ្យពួកគេព្រមគ្នា
សារភាពថា ថ្ងៃនេះ បទបញ្ជាដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេ (ដែលពួកគេលើកតម្កើង
យ៉ាងអស្ចារ្យ) គឺគ្មានប្រយោជន៍ ឬផលប្រយោជន៍នៅក្នុងក្រុមជំនុំឡើយ ហើយ

ថាព្រះវិហារទាំងមូលរបស់ពួកគេពោរពេញដោយភាពអនាធិបតេយ្យ ដរាបណាវាអនុញ្ញាតឱ្យទៀន និងឈើច្រត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយក្មេងប្រុស និងមនុស្សប្រមាថដែលមិនសក្តិសមក្នុងការប៉ះពួកគេ លុះត្រាតែត្រូវបានឧទ្ទិសថាជាអាកូលីត ហើយចាប់តាំងពីវាបន្សល់ទុកការសូត្រធម៌ដល់ក្មេងប្រុស ដែលគួរស្តាប់មានតែបបូរមាត់ដែលបានឧទ្ទិស ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេឧទ្ទិសថ្វាយឧបោសថក្នុងគោលបំណងអ្វី? ខ្ញុំឮថាជនជាតិយូដាមានគ្រូឧទ្ទេស ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញថាពួកគេត្រូវបានគេហៅតាមពិធីសាសនាដែលពួកគេបានអនុវត្ត [កិច្ចការ ១៩:១៣] ។ អ្នកណាខ្លះធ្លាប់លឺគេនិយាយ ពីគ្រូឧទ្ទេសក្លែងក្លាយទាំងនេះ ថាពួកគេបង្ហាញពីឧទាហរណ៍មួយនៃការអនុវត្តវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេ? ត្រូវបានគេធ្វើពុតថាពួកគេមានអំណាចនៃការដាក់ដៃលើមនុស្សឆ្កួត, catechumens និង demoniacs ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចបញ្ចុះបញ្ចូលអារក្សថាពួកគេបានទទួលនូវអំណាចបែបនេះទេ ពីព្រោះអារក្សមិនត្រឹមតែមិនគោរពតាមបញ្ជារបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបញ្ជាពួកបិសាចទៀតផង! ដ្បិតអ្នកស្មើរតែអាចរកឃើញមួយភាគដប់នៃពួកវាដែលមិនត្រូវបានដឹកនាំដោយវិញ្ញាណអាក្រក់ ។ ដូច្នេះការនិយាយរលុងៗរបស់ពួកគេទាំងអស់អំពីការបញ្ជាទិញតូចតាចរបស់ពួកគេគឺជាការបំប្លែងនៃភាពល្ងង់ខ្លៅនិងមិនពិត ។ យើងបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៃពួកអាកូលីតពីសម័យបុរាណ និងអ្នកយាមទ្វារ និងអ្នកអាន នៅពេលយើងកំពុងពន្យល់ពីលំដាប់នៃក្រុមជំនុំ ។ គោលបំណងរបស់យើងនៅទីនេះគឺគ្រាន់តែដើម្បីប្រឆាំងនឹងការប្រឌិតថ្មីនៃសាក្រាម៉ង់ប្រាំពីរដងនៅក្នុងលំដាប់ខាងសាសនា ។ ដែលយើងមិនដែលអានកន្លែងណាផ្សេងក្រៅពីក្នុងចំណោម pettifoggers ឆ្កួត ៗ ទាំងនេះ Sorbonnists និង Canonists ។

24. ពិធីឧទ្ទិសថ្វាយបង្គំ ពិសេសការបូជា

ឥឡូវនេះសូមឱ្យយើងពិនិត្យមើលពិធីដែលពួកគេប្រើ ។ ទីមួយ អស់អ្នកដែលពួកគេបានចុះឈ្មោះក្នុងការបម្រើរបស់ពួកគេ ពួកគេចាប់ផ្តើមចូលទៅក្នុងបព្វជិតដែលមាននិមិត្តសញ្ញារួម ។ ព្រោះគេកោរសក់នៅលើក្បាល ដើម្បីឲ្យមកុដបញ្ជាក់ពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ព្រោះបព្វជិតត្រូវធ្វើជាស្តេចគ្រប់គ្រងខ្លួន និងអ្នកដទៃ ។ សម្រាប់ពេត្រុសនិយាយអំពីពួកគេដូចតទៅនេះ ៖ « អ្នកគឺជាពូជសាសន៍មួយដែលបានជ្រើសរើស ជាបព្វជិតភាពស្តេច ជាប្រជាជាតិបរិសុទ្ធ ជាប្រជាជននៃកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ » [ពេត្រុសទី 1 2:9] ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាការលះបង់មួយសម្រាប់ពួកគេក្នុងការទទួលយកខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលបានផ្តល់ឱ្យក្រុមជំនុំទាំងមូលហើយអួតអាងអំពីឋានៈដែលពួកគេដណ្តើមបានពីអ្នកជឿ ។ ពេត្រុសកំពុងនិយាយអំពីក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ អ្នកទាំងនេះបង្វិលវាទៅបុរសកោរសក់ពីរបីនាក់ដូចជាចំពោះពួកគេតែម្នាក់ឯងដែលគេនិយាយថា « ចូរបរិសុទ្ធចុះ » [ពេត្រុសទី ១ ១:១៥-១៦; លេវី ២០:៧; លេវី ១៩:២]; ដូចជាប្រសិនបើពួកគេតែម្នាក់ឯងត្រូវបានទិញដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ពេត្រុសទី 1 1:18-19]; ដូចជាពួកគេតែម្នាក់ឯងត្រូវបានបង្កើតនគរ និងបព្វជិតភាពដល់ព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ [១ពេត្រុស ២:៥, ៩]! បន្ទាប់មក ពួកគេក៏លើកហេតុផលផ្សេងទៀត ៖ កំពូលក្បាលត្រូវបានគេធ្វើឲ្យទទេដើម្បីបង្ហាញចិត្តរបស់ខ្លួនដោយសេរីចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ «ដោយបង្ហាញមុខ» [កូរិនថូសទី២ ៣:១៨] ដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីសិរីល្អរបស់ព្រះ ឬបង្រៀនពួកគេថា កំហុសនៃមាត់ និងភ្នែកត្រូវតែកាត់ចេញ ។ ឬការកោរសក់គឺជាការលះចោលវត្ថុខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែសក់ដែលនៅសេសសល់ជុំវិញមកុដជាសំណល់នៃរបស់ល្អដែលរក្សាទុកសម្រាប់ចិញ្ចឹមជី

រិត ។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺជានិមិត្តសញ្ញា ច្បាស់ណាស់ដោយសារតែ « វាំងននៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ» មិនទាន់បាន «ត្រូវបានគេជួល» [ម៉ាថ. ២៧:៥១] ។ ដូច្នេះ គេបានបញ្ចុះបញ្ចូលថា ពួកគេបានលះបង់ភារកិច្ចរបស់ពួកគេដោយភាពខុសប្លែកគ្នា ពីព្រោះពួកគេបានធ្វើជានិមិត្តរូបនៃវត្ថុទាំងនោះដោយមកុដរបស់ពួកគេ ពួកគេពិតជាមិនបំពេញភារកិច្ចរបស់ពួកគេទេ ។ តើគេចំអកឱ្យយើងយូរប៉ុណ្ណាទៅនឹងការបោកបញ្ឆោតបែបនេះ? ដោយការកោរសក់មួយចំនួន បព្វជិតបញ្ជាក់ថា ពួកគេបានបោះចោលនូវទ្រព្យដ៏បរិបូរណ៌នៃសម័យកាល ដែលពួកគេបានសញ្ជឹងគិតអំពីសិរីល្អរបស់ព្រះ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យខូចតណ្ហានៃត្រចៀកនិងភ្នែក ។ ប៉ុន្តែតើបុរសគ្មានថ្នាក់ណាដែលលោភលន់ លួង់ និងតណ្ហាទៀតទេ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនបង្ហាញភាពបរិសុទ្ធ ជាជាងបង្ហាញពីខាងក្រៅដោយសញ្ញាមិនពិត និងភូតភរ?

25. ដើម្បីលើកឡើងពីពួកណាសារ៉ែតនិងប៉ូលគឺនៅក្បែរចំណុចនេះ

ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេនិយាយថា មកុដបព្វជិតមានដើមកំណើត និងហេតុផលមកពីពួកណាសារី តើពួកគេអះអាងអ្វីទៀត ប៉ុន្តែថាអាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេបានកើតឡើងពីពិធីរបស់ជនជាតិយូដា ឬផ្ទុយទៅវិញគឺគ្រាន់តែជាសាសនាយូដា? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបន្ថែមថា ព្រីស៊ីល អ័គីឡា និងប៉ូលខ្លួនឯងបានស្បថ ហើយបានកោរសក់ដើម្បីឲ្យពួកគេស្អាតបរិសុទ្ធ [កិច្ចការ ១៨:១៨] ។

ពួកគេបង្ហាញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ។ ព្រោះវាមិនត្រូវបានកត់ត្រាអំពីព្រីស៊ីលទេ ហើយក្នុងករណីរបស់អគីឡា វាក៏មិនប្រាកដប្រជាដែរ ។ សម្រាប់ការលើកឡើងដែលបានសំដៅទៅលើអាចត្រូវបានសំដៅទៅលើប៉ូលច្រើនដូចជាទៅ Aquila ។ ប៉ុន្តែកុំទុកឲ្យពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេអះអាង—ថាពួកគេមានគំរូពីអ្នកអាន ប៉ុល ដែលសាមញ្ញជាងគួរកត់សំគាល់ថា ប៉ុលមិនដែលកោរសក់សម្រាប់ការរាប់ជាបរិសុទ្ធណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីបម្រើបងប្អូនដែលខ្សោយរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ វាជាទំនៀមទម្លាប់របស់ខ្ញុំក្នុងការហៅពាក្យសច្ចានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនមែនជាការគោរពបូជាទេ ។ នោះគឺ មិនបានធ្វើឡើងសម្រាប់ការថ្វាយបង្គំព្រះណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែដើម្បីព្យាបាលភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សទន់ខ្សោយ ដូចជាគាត់ផ្ទាល់បាននិយាយទៅកាន់ជនជាតិយូដា គាត់បានក្លាយជាជនជាតិយូដា ។ល។ [កូរិនថូសទី១. ៩:២០] ។ ដូច្នេះ គាត់បានធ្វើការនេះម្តង និងមួយរយៈខ្លី ដើម្បីស្នាក់នៅជាបណ្តោះអាសន្នចំពោះជនជាតិយូដា ។ នៅពេលដែលពួកអ្នកទាំងនេះមានបំណងយកតម្រាប់តាមការបន្សុតរបស់ពួកណាសារីដោយឥតន័យ តើពួកគេកំពុងធ្វើអ្វីក្រៅពីការលើកតម្កើងសាសនាយូដាមួយផ្សេងទៀត ខណៈពេលដែលពួកគេជៈឥទ្ធិពលមិនពិត ដើម្បីយកតម្រាប់តាមសាសនាយូដាចាស់ [លេវីវិន័យ. ៦:១៨; ជំពូក ៦:៥] ។ ដោយមានការគោរពសាសនាដូចគ្នាត្រូវបានផ្សំឡើងថា សំបុត្របិទបាំងក្នុងការធ្វើត្រាប់តាមសាវ័ក ដែលហាមមិនឲ្យបព្វជិតទុកសក់ដុះ ប៉ុន្តែតម្រូវឱ្យពួកគេកោរដូចបាល់ ។ គឺដូចជាសាវ័កដែលបង្រៀនពីអ្វីដែលគួរឲ្យអស់សំណើចសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ [កូរិនថូសទី១ ១១:៤] បារម្ភអំពីការលើកឡើងដូចបាល់របស់បព្វជិត! ទម្រង់នេះ

អនុញ្ញាតឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំវិនិច្ឆ័យអំពីកម្លាំងនិងតម្លៃនៃអាថ៌កំបាំងផ្សេងទៀត ដែលកើតឡើងដែលមានការចាប់ផ្តើមដូចនេះ ។

26. ការបកស្រាយប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការឡើងគ្រងរាជ្យ

សូម្បីតែពី Augustine តែម្នាក់ឯងក៏ដោយ ក៏វាច្បាស់ណាស់ថា កន្លែងដែលស្បែនគ្រីស្តមានប្រភពដើម ។ ដោយសារនៅសម័យនោះ មានតែបុរសៗ និងអ្នកដែលប៉ះពាល់ដល់ភាពរលោង និងភាពឆើតឆាយដែលមិនសូវមានបុរសប៉ុណ្ណោះ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យសក់របស់ពួកគេដុះឡើង វាហាក់ដូចជាមិនមែនជាគំរូលក្ខណៈក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យបព្វជិតធ្វើបែបនេះទេ ។ ដូច្នេះ បព្វជិតត្រូវបានបង្គាប់ឲ្យកាត់ ឬកោរសក់ ដើម្បីកុំឲ្យមានរូបរាងលម្អលម្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជារឿងធម្មតាហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដើម្បីសរសើរនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធដ៏ប្រសើររបស់ខ្លួន ដោយសម្លៀកបំពាក់គួរឲ្យកត់សម្គាល់ និងប្លែកពីបុរសដទៃ សូមឲ្យសក់ដុះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយមក សក់វែងបានក្លាយជាម៉ូដម្តងទៀត ហើយប្រជាជាតិមួយចំនួនដែលតែងតែមានសក់វែង ដូចជា បារាំង អាឡឺម៉ង់ និងអង់គ្លេស បានទទួលយកសាសនាគ្រីស្ត ទំនងជាបព្វជិតគ្រប់ទីកន្លែងកោរសក់ ដែលមើលទៅហាក់ដូចជាមិនប៉ះពាល់ដល់សក់ ។ នៅក្នុងយុគសម័យកាន់តែពុករលួយ នៅពេលដែលទំនៀមទម្លាប់ពីមុនទាំងអស់ត្រូវបានបំផ្លិចបំផ្លាញ ឬបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអបិយជំនឿ ដោយសារតែពួកគេមិនបានឃើញហេតុផលសម្រាប់ការកោរសក់ស្បែន (ព្រោះពួកគេមិនបានរក្សាទុកអ្វីក្រៅពីការក្តែងបន្ទំដ៏ល្ងង់ខ្លៅ) ពួកគេបានប្រើអាថ៌កំបាំង ដែលឥឡូវនេះពួកគេមានអបិយជំនឿ ។ ឈរមកលើយើងដើម្បីអនុម័តសាក្រាម៉ង់របស់ពួកគេ ។ អ្នកយាមទ្វារនៅឯការឧទ្ទិសរបស់ពួកគេទទួលកូនសៅនៃព្រះវិហារ ដោយពួកគេត្រូវយល់ថា

ការឃុំឃាំងរបស់ខ្លួនត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេ ។ អ្នកអានទទួលបានព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ ។ Exorcists ទទួលបានរូបមន្តនៃ exorcisms ដើម្បីប្រើនៅលើ insane និង catechumens ។ Acolytes ទទួលបាន tapers និង cruet ។ នៅទីនេះគឺជាពិធីដែល (ប្រសិនបើវាផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់) សម្រាកអំណាចសម្ងាត់យ៉ាងខ្លាំងដែលពួកគេអាចមិនត្រឹមតែជាសញ្ញាសម្ងាត់ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏ជាមូលហេតុនៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញ ។ សម្រាប់ពួកគេចាត់ទុកវាតាមនិយមន័យរបស់ពួកគេនៅពេលដែលពួកគេនឹងបានរាប់វាក្នុងចំណោមប្រសិទ្ធិពរ ។

ប៉ុន្តែដើម្បីបញ្ចប់ដោយសង្ខេប ខ្ញុំហៅវាថាជារឿងមិនសមហេតុផលដែលសិស្សសាលា និងពួក Canonists ធ្វើពិធីសាក្រាម៉ង់តូចៗទាំងនេះ ខណៈពេលដែលសូម្បីតែដោយការសារភាពរបស់អ្នកដែលបង្រៀននេះ ពួកគេមិនស្គាល់សាសនាចក្រសម័យបុរាណ ហើយបានរៀបចំជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការប្រសិទ្ធពរបង្ហាញពីការសន្យារបស់ព្រះ នោះពួកគេគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង មិនមែនដោយទេវតា មិនមែនដោយមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះតែមួយគត់ ដែលវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការសន្យា ។

27. សម្តេចសង្ឃនិងបូជាចារ្យ

នៅតែមានការបញ្ចូទិញចំនួនបីដែលពួកគេហៅថា "សំខាន់" នៃអ្វីដែលពួកគេហៅថា subdiaconate ត្រូវបានផ្ទេរទៅក្រុមនេះបន្ទាប់ពីហ្វូងមនុស្សនៃការបញ្ចូទិញតូចតាចបានចាប់ផ្តើមពន្លក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេហាក់ដូចជាមានការអនុញ្ញាតសម្រាប់ការទាំងនេះពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាពិសេសពួកគេបានហៅពួកគេថា « បទបញ្ជាដ៏បរិសុទ្ធ » ដើម្បីធ្វើឲ្យពួកគេគោរព ។ យើងត្រូវតែមើល

ពីរបៀបដែលពួកគេបំពានបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយមិនស្មោះត្រង់ ជាលេសសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ។ យើងនឹងចាប់ផ្តើមដោយបញ្ហារបស់ប្រធាន ឬបូជាចារ្យ ។ ដោយសារពាក្យទាំងពីរនេះបង្ហាញពីការដូចគ្នា ហើយគេសំដៅទៅលើអស់អ្នកដែលមានកាតព្វកិច្ចគឺធ្វើយញ្ញបូជាព្រះកាយ និងលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទលើអាសនៈ ធ្វើពិធីបួងសួង និងប្រទានពរដល់អំណោយទានរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះក្នុងការតែងតាំងពួកគេទទួលបញ្ញវន្តជាមួយនឹងម្ចាស់ជាសញ្ញានៃអំណាចដែលបានប្រទានដល់ពួកគេ ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជានៃការលះបង់ [លេវី. ៥:៨] ដល់ព្រះ; ហើយដៃរបស់ពួកគេត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងដោយសញ្ញាសម្គាល់ដែលពួកគេត្រូវបានបង្រៀនថាពួកគេត្រូវបានផ្តល់អំណាចដើម្បីឧទ្ទិស ។ ប៉ុន្តែយើងនឹងនិយាយអំពីពិធីនៅពេលក្រោយ ។ រឿងដែលខ្លួនខ្ញុំនិយាយ គឺនៅឆ្ងាយពីការមាន iota នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលពួកគេធ្វើពុតថា ពួកគេមិនអាចកាន់តែអាក្រក់ បង្ខូចលំដាប់ដែលដាក់ដោយព្រះ ។ ជាដំបូង ជាការពិត នេះគួរតែត្រូវបានគេយកជាការពិត (ដែលយើងបានអះអាងក្នុងការពិភាក្សាអំពីអភិបូជារបស់សម្តេចប៉ាប) ថាអស់អ្នកដែលហៅខ្លួនឯងថាជាបូជាចារ្យដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជានៃការលះបង់បានធ្វើខុសចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានតែងតាំងនិងបូជាចារ្យតាមបញ្ហារបស់មិលគីស្សាដែកដោយព្រះវរបិតាដោយស្បថ [ទំនុក. ១១០:៤; ហេប ៥:៦] គ្មានទីបញ្ចប់ គ្មានអ្នកស្នង [ហេព្រើរ. ៧:៣] ។ គាត់បានថ្វាយដង្វាយមួយសម្រាប់ការលះបង់ និងការផ្សះផ្សាអស់កល្បជានិច្ច ។ ឥឡូវនេះ ដោយបានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៃស្ថានសួគ៌ផង ទ្រង់អង្វរយើង ។ ក្នុងទ្រង់ យើងទាំងអស់គ្នាជាសង្ឃ [វិវរណៈ ១:៦; ១ ពេត្រុស ២:៩] ប៉ុន្តែដើម្បីថ្វាយការសរសើរ និងអរព្រះគុណ ពោលគឺថ្វាយខ្លួនយើង និង

របស់យើងដល់ព្រះ ។ វាជាតំណែងតែមួយគត់ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះ ហើយដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើបាបដោយតង្វាយរបស់ទ្រង់ ។ ពេលបុរសទាំងនេះទទួលតំណែងនេះលើខ្លួនគេ តើអ្វីនៅសេសសល់តែថាបព្វជិតភាពរបស់ពួកគេគឺមិនបរិសុទ្ធ និងពិសិដ្ឋ ? ប្រាកដណាស់ ពួកគេគឺជាមនុស្សទុច្ចរិតទាំងស្រុង នៅពេលពួកគេហ៊ានកំណត់ពិធីនេះជាមួយនឹងចំណងជើងនៃការប្រសិទ្ធពរ ។ ចំពោះមុខតំណែងពិតនៃគណៈប្រធានគឺទាក់ទងនឹង ដែលត្រូវបានសរសើរដល់យើងដោយបបូរមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះខ្ញុំសុខចិត្តយល់ព្រមនឹងកន្លែងនោះ ។ ដ្បិតនៅក្នុងនោះមានពិធីមួយ ដែលដំបូងគេយកចេញពីបទគម្ពីរ បន្ទាប់មកជាពិធីមួយដែលប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់ថាមិនទទេ ឬហួសហេតុនោះទេ ប៉ុន្តែជានិមិត្តសញ្ញាដ៏ស្មោះត្រង់នៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ [ធីម៉ូថេទី១ ៤:១៤] ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនបានដាក់វាជាលេខ 3 ក្នុងចំណោមសាក្រាម៉ង់ទេ ព្រោះវាមិនមែនជារឿងធម្មតា ឬជារឿងធម្មតាសម្រាប់អ្នកជឿទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែជាពិធីពិសេសសម្រាប់ការិយាល័យជាក់លាក់មួយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារកិត្តិយសនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ នោះគ្មានហេតុផលណាដែលពួកសង្ឃប៉ាបគួរមានមោទនភាពនោះទេ ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ជាថា អ្នកបម្រើនៃដំណឹងល្អ និងសាក្រាម៉ង់របស់ទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំង មិនមែនដំឡើងការបូជានោះទេ ។ ទ្រង់បានចេញបញ្ជាឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ [ម៉ាថ. ២៨:១៩; ម៉ាកុស 16:15] ហើយចិញ្ចឹមហ្វូងចៀម [យ៉ូហាន 21:15] មិនមែនដើម្បីបូជាជនរងគ្រោះឡើយ ។ គាត់បានសន្យាចំពោះព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនមែនដើម្បីឲ្យពួកគេធ្វើដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើបាបឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវ

ចូលរួម និងថែរក្សារដ្ឋាភិបាលនៃសាសនាចក្រដោយត្រឹមត្រូវ [ម៉ាថាយ ២៨:
២០] ។

28. ពិធីបួសក្នុងការបួសសង្ឃ

ពិធីគួរសរសើរត្រូវគ្នានឹងការពិត ។ ព្រះអម្ចាស់នៃយើង ពេលទ្រង់ចាត់ពួក
សាវកឲ្យទៅផ្សាយដំណឹងល្អ ទ្រង់បានដកដង្ហើមមកលើពួកគេ (យ៉ូហាន ២០:
២២) ។ តាមរយៈនិមិត្តសញ្ញានេះ តំណាងឱ្យអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យពួកគេ ។ បុរសល្អទាំងនេះបានរក្សាការខ្សឹកខ្សួលនេះ
ហើយដូចជាពួកគេកំពុងបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពីបំពង់កពួកគេ ពួកគេបាន
រអ៊ូរទាំពីអ្នកដែលពួកគេកំពុងធ្វើសង្ឃថា « ចូរទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ »
[យ៉ូហាន ២០:២២] ។ ពួកគេគ្មានអ្វីដែលពួកគេមិនក្លែងបន្លំ៖ ខ្ញុំមិន
និយាយដូចតារាដែលកាយវិការមានសិល្បៈ និងអត្ថន័យនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាសត្វ
ស្វាដែលធ្វើត្រាប់តាមអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដោយឯកឯង និងគ្មានការរើសអើងណាមួយ
ឡើយ ។ យើងកំពុងធ្វើតាម (ពួកគេនិយាយ) គំរូរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែ
ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើកិច្ចការជាច្រើនដែលទ្រង់មិនមានបំណងទុកជាគំរូសម្រាប់យើ
ង ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ថា « ចូរទទួលព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » [យ៉ូហាន 20:22] ។ គាត់ក៏មានប្រសាសន៍ទៅឡាសារ
ថា «ឡាសារចេញមក» [យ៉ូហាន ១១:៤៣] ។ គាត់បាននិយាយទៅកាន់
មនុស្សខ្វិនថា៖ «ចូរក្រោកឡើងដើរចុះ» [ម៉ាថាយ. ៩:៥; យ៉ូហាន ៥:៨]
។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិននិយាយដូចគ្នាចំពោះមនុស្សស្លាប់ និងអ្នកពិការ?
ទ្រង់បានផ្តល់ភស្តុតាងនៃអំណាចដ៏ទេវភាពរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់ដក
ដង្ហើមលើពួកសាវក ទ្រង់បានបំពេញពួកគេដោយព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុ

ទ្ធ ។ ប្រសិនបើពួកគេព្យាយាមធ្វើបែបនេះ ពួកគេប្រជែងនឹងព្រះជាម្ចាស់ និងទាំងអស់ លើកលែងតែគាត់ប្រកួតប្រជែង ប៉ុន្តែនៅឆ្ងាយពីប្រសិទ្ធភាព ហើយដោយកាយវិការអសុរោះរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីចំអកព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេពិតជាខ្ចាស់អៀនណាស់ ដែលហ៊ានបញ្ជាក់ថាពួកគេថ្វាយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែការពិតយ៉ាងណានោះ បទពិសោធន៍បង្រៀនដែលស្រែកថា អស់អ្នកដែលត្រូវបានឧទ្ទិសជាបូជាចារ្យ ប្រែក្លាយពីសេះទៅជាលា ពីមនុស្សល្ងីល្ងើទៅជាមនុស្សឆ្កួត ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនចប់ទេដែលខ្ញុំឈ្លោះជាមួយគេ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែថ្កោលទោសចំពោះពិធីនេះប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនគួរយកធ្វើជាគំរូទេ ព្រោះព្រះគ្រីស្ទបានប្រើវាជានិមិត្តរូបនៃអព្ភូតហេតុជាក់លាក់មួយ រហូតមកដល់ពេលនេះ គឺជាលេសនៃការធ្វើតាមទ្រង់ពីការទាមទាររបស់ពួកគេដោយយុត្តិធម៌!

29. បព្វជិតភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជំនួសលោកអើរ៉ុន

ទីបំផុត តើពួកគេបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងពីអ្នកណា? ពួកគេឆ្លើយថា ពួកគេបានទទួលពីកូនចៅរបស់អើរ៉ុន ដែលបញ្ជារបស់គេក៏ចាប់ផ្តើមដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេតែងតែចូលចិត្តការពារខ្លួនដោយឧទាហរណ៍ដ៏ច្របូកច្របល់ជាជាងការសារភាពថាអ្វីដែលពួកគេប្រើដោយឥតលាក់ល្បៃម ពួកគេបានរៀបចំខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ពួកគេមិនកត់សំគាល់ទេ នៅពេលដែលពួកគេប្រកាសថាខ្លួនជាអ្នកស្នងនៃកូនប្រុសរបស់អើរ៉ុន ថាពួកគេបានប្រព្រឹត្តខុសចំពោះបព្វជិតភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានតែបព្វជិតភាពពីបុរាណទាំងអស់ត្រូវបានទុកជាគំរូជាមុន និងកំណត់ទុកជាមុន ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងទ្រង់ អ្វីៗទាំងអស់នោះត្រូវបានផ្ទុក ហើយបានបំពេញ នៅក្នុងទ្រង់ ពួកគេបានឈប់ដូចដែល

យើងបានធ្វើម្តងទៀតជាច្រើនដងរួចមកហើយ ហើយដូចជាលិខិតទៅកាន់ពួកហេព្រើរ ដោយគ្មានជំនួយពីពន្លឺ ធ្វើទីបន្ទាល់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេត្រេកអរនឹងពិធីរបស់លោកម៉ូសេ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនយកគោ កូនគោ និងកូនចៀមទៅបូជា? ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេមានផ្នែកដ៏ល្អនៃព្រះវិហារបុរាណ និងការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ជនជាតិយូដាទាំងមូល។ ប៉ុន្តែសាសនារបស់ពួកគេខ្វះខាត ដោយសារពួកគេមិនបូជាកូនគោ និងគោ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងទ្រង់អ្វីៗទាំងអស់នោះត្រូវបានផ្តុក ហើយបានបំពេញ នៅក្នុងទ្រង់ ពួកគេបានឈប់ដូចដែលយើងបានធ្វើម្តងទៀតជាច្រើនដងរួចមកហើយ ហើយដូចជាលិខិតទៅកាន់ពួកហេព្រើរ ដោយគ្មានជំនួយពីពន្លឺ ធ្វើទីបន្ទាល់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេត្រេកអរនឹងពិធីរបស់លោកម៉ូសេ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនយកគោ កូនគោ និងកូនចៀមទៅបូជា? ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេមានផ្នែកដ៏ល្អនៃព្រះវិហារបុរាណ និងការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ជនជាតិយូដាទាំងមូល។ ប៉ុន្តែសាសនារបស់ពួកគេខ្វះខាត ដោយសារពួកគេមិនបូជាកូនគោ និងគោ។ តើអ្នកណាអាចមើលមិនឃើញថាការលាបប្រេងនេះមានគ្រោះថ្នាក់ជាងការកាត់ស្បែកទៅទៀត។ ជាពិសេសនៅពេលដែលពួកគេបន្ថែមអបិយជំនឿ និងសញ្ញាណរបស់ផារីសាអំពីភាពសក្តិសមនៃការងារ? ជនជាតិយូដាបានលះបង់ការធានារបស់ខ្លួនអំពីសេចក្តីសុចរិតក្នុងការកាត់ស្បែក។ បុរសទាំងនេះដាក់ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណក្នុងការចាក់ប្រេងតាំង។ ដូច្នេះ ខណៈពេលដែលពួកគេចង់យកតម្រាប់តាមពួកលេវី ពួកគេបានក្លាយជាអ្នកក្បត់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយដាក់រាជ្យពីមុខតំណែងគ្រូគង្វាល។

30. ការចាក់ប្រេងតាំងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិធីដែលហួសសម័យ

នេះគឺជា (ប្រសិនបើផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់) ប្រេងដ៏ពិសិដ្ឋដែលបង្កប់នូវ តួអក្សរដែលមិនអាចលុបបាន ។ ដូចជាប្រេងមិនអាចត្រូវបានជូតចេញដោយ ធូលី និងអំបិល ឬ (បើវាស្អិតខ្លាំងជាង) ជាមួយសាប៊ូ! ប៉ុន្តែ (ពួកគេប្រាប់ យើង) តួអង្គគឺជាវិញ្ញាណមួយ ។ តើប្រេងមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រលឹងអ្វី? តើពួកគេភ្លេចនូវអ្វីដែលពួកគេសេកពី Augustine ទេ៖ «ប្រសិនបើពាក្យនេះ ត្រូវបានដកចេញពីទឹក វានឹងមិនមានអ្វីក្រៅពីទឹក ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាពាក្យដែលធ្វើ ឱ្យសាក្រាម៉ង់? តើគេនឹងបង្ហាញពាក្យអ្វីដើម្បីភ្ជាប់ជាមួយខាញ់របស់ពួកគេ? ថាម៉ូសេត្រូវបានបង្គាប់ឲ្យចាក់ប្រេងលើកូនប្រុសរបស់អើរ៉ុន [និក្ខមនំ ៣០:៣០; ជំពូក ២៨:៤១; ២៩:៧] ។ នៅទីនោះដែរ គាត់ក៏ត្រូវបានបង្គាប់អំពីអាវធំ អាវអេផូដ ក្បាលក្បាល មកុដនៃភាពបរិសុទ្ធ ដែលអើរ៉ុនត្រូវពាក់ [លេវីនិយ. ៨:៧; ៩] អំពីអាវធំ ក្រវាត់ និងមួកដែលកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវពាក់ [លេវី នីយ. ៨:១៣] ។ គាត់ត្រូវបានបង្គាប់ឲ្យសម្លាប់កូនគោ ការដុតខ្លាញ់របស់វា [លេវី. ៨:១៤-១៦] អំពីការសម្លាប់ និងដុតចៀម [លេវី. ៨:១៨-២១] អំពីការ ញែកចុងត្រចៀក និងសម្បៀកបំពាក់ដោយឈាមចៀមមួយទៀត [លេវី. ៨: ២២-២៤] និងការគោរពរាប់មិនអស់ ។ ដោយសារតែរបស់ទាំងនេះបានកន្លង ផុតទៅ ខ្ញុំឆ្ងល់ថាតើការលាបប្រេងគ្រាន់តែផ្គាប់ចិត្តពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេរីករាយនឹងត្រូវប្រោះ តើហេតុអ្វីបានជាគេប្រោះដោយប្រេងជា ជាងដោយឈាម? ជាក់ស្តែង ពួកគេកំពុងព្យាយាមអ្វីមួយដ៏ប៉ិនប្រសប់៖ ដើម្បីរៀបចំសាសនាមួយចេញពីសាសនាគ្រីស្ត និងសាសនាយូដា និងសាសនា មិនជឿ ដោយដេរភ្ជាប់ជាមួយគ្នា ។ ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេមានក្លិន ស្អុយដោយសារវាខ្វះអំបិល ពោលគឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ គាត់ត្រូវបានបង្គាប់

ឲ្យសម្លាប់កូនគោ ការដុតខ្លាញ់របស់វា [លេវី. ៤:១៤-១៦] អំពីការសម្លាប់ និងដុតចៀម [លេវី. ៤:១៨-២១] អំពីការញែកចុងត្រចៀក និងសម្លៀកបំពាក់ដោយឈាមចៀមមួយទៀត [លេវីនិយ័. ៤:២២-២៤] និងការគោរពរាប់មិនអស់ ។ ដោយសារតែរបស់ទាំងនេះបានកន្លងផុតទៅ ខ្ញុំឆ្ងល់ថាតើការលាបប្រេងគ្រាន់តែផ្គាប់ចិត្តពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេរីករាយនឹងត្រូវប្រោះ តើហេតុអ្វីបានជាគេប្រោះដោយប្រេងជាជាងដោយឈាម? ជាក់ស្តែងពួកគេកំពុងព្យាយាមអ្វីមួយដ៏ប៉ិនប្រសប់ ៖ ដើម្បីរៀបចំសាសនាមួយចេញពីសាសនាគ្រីស្ត និងសាសនាយូដា និងសាសនាមិនជឿ ដោយដេរភ្ជាប់ជាមួយគ្នា ។ ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេមានក្លិនស្អុយដោយសារវាខ្វះអំបិល ពោលគឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

31. អ្នកថែរក្សារវិហារ

ម្យ៉ាងវិញទៀត ខ្ញុំនឹងមិនប្រកែកលើលំដាប់នៃ diaconate នោះទេ ប្រសិនបើកិច្ចការនោះដែលមាននៅក្រោមពួកសាវ័ក និងនៅក្នុងក្រុមជំនុំដ៏បរិសុទ្ធ ត្រូវបានស្តារឡើងវិញនូវសុចរិតភាពរបស់វា ។ ប៉ុន្តែ តើវាមានលក្ខណៈដូចម្តេចនៅក្នុងឪកុន ដែលបុរសទាំងនេះបង្កើត? ខ្ញុំមិននិយាយអំពីមនុស្សទេ (ក្រែងលោពួកគេតវ៉ាញ្ញែរថាខ្ញុំវិនិច្ឆ័យគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេដោយអយុត្តិធម៌ពីកំហុសរបស់មនុស្ស) ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រកែកថា វាជាការមិនសក្តិសមក្នុងការស្វែងរកគំរូរបស់អ្នកដែលក្រុមជំនុំសាវកត្រូវបានតែងតាំងជាឪកុនជាទីបន្ទាល់សម្រាប់ ទាំងនេះដែលពួករ៉ូម៉ាំងបង្ហាញដល់យើងក្នុងគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេនិយាយថា វាជាកន្លែងរបស់ឪកុនរបស់ពួកគេក្នុងការជួយដល់សង្ឃ ។ បម្រើនៅក្នុងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលបានធ្វើនៅក្នុងប្រសិទ្ធពរ នោះគឺ នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នៅក្នុង

chrism នៅក្នុង paten នៅក្នុង chalice យកតង្វាយមកដាក់លើអាសនៈ។ ប្រៀបចំតុរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគ្របវា ដើម្បីកាន់ឈើឆ្កាង ដើម្បីប្រកាស និងសូត្រដំណឹងល្អ និងសំបុត្រដល់ប្រជាជន។ តើមានពាក្យមួយឃ្លានេះនៃការបម្រើរបស់អ្នករក្សារពិតឬ? សម្តេចប៉ាបធ្វើដូចជាមាននរណាម្នាក់និយាយថា គាត់បានតែងតាំងជាសាវ័កដែលគាត់បានតែងតាំងសម្រាប់តែអុជធូប ធូលីដី បោសសម្អាតព្រះវិហារ ចាប់កណ្តុរ និងដេញឆ្កែ។ តើនរណានឹងអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សថ្នាក់នេះហៅថាសាវ័ក ហើយត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយសាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ដូច្នេះហើយ សូមកុំឲ្យគេនិយាយមិនពិតថា អ្នកទាំងនេះជាថែរក្សាវិហារ ដែលគេបានតែងតាំងសម្រាប់តែការសម្តែងរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ ពិតណាស់ ដោយឈ្មោះខ្លួនវាផ្ទាល់ ពួកគេបានប្រកាសអំពីលក្ខណៈនៃការិយាល័យគ្រប់គ្រាន់។ ព្រោះគេហៅគេថាលេវី ហើយគេនឹងមានមូលហេតុ និងដើមកំណើតហៅទៅកូនប្រុសលេវី។ ចំពោះរឿងនេះខ្ញុំមិនជំទាស់ទេ បើសិនជាគេមិនស្លៀកពាក់អាវក្រោះអ្នកដទៃ។

32. អនុថែរក្សាវិហារ

តើវាពាក់ព័ន្ធនឹងការនិយាយយ៉ាងណាអំពីអនុថែរក្សារវិហា? ត្បិតថាចាស់ទៅគេពិតជាទទួលបន្ទុកមើលថែទាំជនក្រីក្រក៏ដោយ ក៏អ្នកបួសក៏ចាត់ចែងឱ្យពួកគេនូវមុខងារដ៏តូចតាចខ្លះ ឬផ្សេងទៀត ដូចជាយកចង្រ្កានបាយ និងបញ្ជើក្អែក ទឹក និងកន្សែងទៅអាសនៈ។ ចាក់ទឹកសម្រាប់លាងដៃ។ល។ ឥឡូវនេះ បើនិយាយពីការទទួល និងនាំយកតង្វាយនោះ មានន័យថា វត្ថុដែលគេលេបត្របាក់ជាតង្វាយដែលត្រូវបូជា។ ពិធីនៃការឧទ្ទិសរបស់ពួកគេត្រូវគ្នាយ៉ាងល្អទៅនឹងការិយាល័យនេះ: ដែលអនុទទួលបានពីប៊ីស្សពប៉ាតង់និងពែងពី

archdeacon cruet ជាមួយទឹក សៀវភៅដៃ និងសំរាមនៃប្រភេទនេះ ។ ពួក គេតម្រូវឱ្យយើងសារភាពថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានរុំព័ទ្ធនៅក្នុងរឿងតូចតាច ទាំងនេះ ។ តើបុរសស្មោះត្រង់ណាអាចទទួលយករឿងនេះ? ប៉ុន្តែ ដើម្បីបញ្ចប់ រឿងទាំងមូល យើងអាចនិយាយដូចគ្នាអំពីរឿងដែលនៅសល់ ។ ហើយយើងមិន ចាំបាច់និយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលបានពន្យល់ខាងលើបន្ថែមទៀតនោះទេ ។ នេះ នឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្សសុភាព និងអាចបង្រៀនបាន (ដូចជាខ្ញុំបានធ្វើ ការណែនាំ)៖ គ្មានការប្រសិទ្ធពររបស់ព្រះទេ លើកលែងតែកន្លែងដែលឃើញ ការសន្យាក្នុងពិធីមួយ ។ ក្នុងពិធីនេះ រកមិនឃើញសូម្បីតែព្យាង្គមួយនៃការ សន្យាច្បាស់លាស់ណាមួយ; ដូច្នេះ ការស្វែងរកពិធីមួយដើម្បីបញ្ជាក់ការសន្យា វានឹងគ្មានផលផ្លែទេ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត អ្នកណាម្នាក់អានថាគ្មានពិធីណាមួយ ដែលព្រះបានតែងតាំងក្នុងចំណោមពិធីដែលគេប្រើនោះទេ ។ ដូច្នេះ មិនអាច មានការប្រសិទ្ធពរណាមួយឡើយ ។

(ការអះអាងខុសថាអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាប្រសិទ្ធពរមកពីការយល់ខុសនៃ អេភេសូរ ៥:២៨ និងវគ្គផ្សេងទៀត ៖ ការបំពានទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ៣៤-៣៧)

33. អាពាហ៍ពិពាហ៍មិនមែនជាប្រសិទ្ធពរទេ ។

ចុងក្រោយគឺអាពាហ៍ពិពាហ៍ មនុស្សទាំងអស់ទទួលស្គាល់ថាត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយព្រះ [លោកុ. ២:២១-២៤; ម៉ាថាយ ១៩:៤] ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់បាន ឃើញវាចាត់ចែងជាការប្រសិទ្ធពរឡើយ រហូតដល់សម័យព្រេហ្គោរី ។ ហើយតើ បុរសណាដែលចេះគិតបែបនេះ? អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាពិធីបរិសុទ្ធដ៏ល្អ និង បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ ហើយការធ្វើស្រែចម្ការ ការសាងសង់ ការកាប់ឈើ និង

ការកាត់សក់ គឺជាពិធីបរិសុទ្ធដ៏មានច្បាប់របស់ព្រះ ហើយមិនមែនជាការប្រសិទ្ធពរឡើយ ។ ព្រោះវាត្រូវបានតម្រូវថាការប្រសិទ្ធពរមិនត្រឹមតែជាកិច្ចការរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាពិធីខាងក្រៅដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះដើម្បីបញ្ជាក់ការសន្យាមួយ ។ សូម្បីតែកុមារក៏អាចយល់ឃើញថាមិនមានរឿងបែបនេះក្នុងការរៀបការដែរ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា វាគឺជាទីសំគាល់នៃវត្ថុដ៏ពិសិដ្ឋពោលគឺការចូលរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងក្រុមជំនុំ ។ ប្រសិនបើដោយពាក្យថា "សញ្ញា" ពួកគេយល់ពីនិមិត្តសញ្ញាមួយដែលបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងដោយព្រះដើម្បីលើកកម្ពស់ការធានានៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងពួកគេកំពុងវង្វេងឆ្ងាយពីសញ្ញាសម្គាល់ ។ ប្រសិនបើពួកគេគ្រាន់តែយល់ "សញ្ញា" ថាជាអ្វីដែលត្រូវបានបន្ថែមសម្រាប់ការប្រៀបធៀប ខ្ញុំនឹងបង្ហាញពីរបៀបដែលពួកគេវែកញែកយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុលនិយាយថា ៖ «ដូចជាផ្កាយខុសពីផ្កាយដែលមានភាពអស្ចារ្យ នោះនឹងមានជីវិតរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សស្លាប់» ។ [កូរិនថូសទី១ ១៥:៤១-៤២] ។ នៅទីនោះអ្នកមានការប្រសិទ្ធពរមួយ ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា « នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចជាគ្រាប់ពូជ » [ម៉ាថាយ 13:31 នៅទីនេះអ្នកមានមួយផ្សេងទៀត ។ ម្តងទៀត « នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបបាននឹងដំបែ» ។ [ម៉ាថាយ ១៣:៣៣] ។ មើលទីបី ។ អេសាយមានប្រសាសន៍ថា « មើលចុះ ព្រះអម្ចាស់នឹងចិញ្ចឹមហ្វូងចៀមរបស់ទ្រង់ ដូចជាអ្នកគង្វាល» ។ [អ៊ីសាយ ៤0:១0-១១] មើលទីបួន ។ នៅកន្លែងមួយទៀត «ព្រះអម្ចាស់នឹងចេញទៅដូចជាយក្ស» [អេ.៤២:១៣] ។ នៅទីនេះអ្នកមានទីប្រាំមួយ ។ ទីបំផុត តើការបញ្ចប់ ឬវិធានការនឹងមានអ្វី? គ្មានអ្វីដែលដោយហេតុផលនេះនឹងមិនមែនជាការប្រសិទ្ធពរឡើយ ។ វានឹងមានការប្រសិទ្ធពរច្រើនដូចដែលមានរឿងប្រៀបប្រដូច និងភាពស្រ

ដៀងគ្នានៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ តាមពិត ការលួចនឹងក្លាយជាសាក្រាម៉ង់ ដរាបណា មានចែងទុកថា « ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ប្រៀបដូចជាចោរមកពេលយប់ដែរ » [ថែស្សាឡូនីចទី១ ៥:២] ។ តើអ្នកណាអាចទ្រាំទ្រពួកសូហ្វីសទាំងនេះបាន ពេលពួកគេសូត្រធម៌ដោយលង់? ញុំទទួលស្គាល់ថានៅពេលណាដែលយើង ឃើញដើមទំពាំងបាយជូរ វាជាការល្អណាស់ក្នុងការរំលឹកឡើងវិញនូវអ្វីដែលព្រះ គ្រីស្ទមានបន្ទូល ។ «ខ្ញុំជាដើមទំពាំងបាយជូរ ឯងជាមែក» [យ៉ូហាន ១៥:៥]; «បិតារបស់ខ្ញុំជាអ្នកចំការ» [យ៉ូហាន ១៥:១] ។ ពេលណាដែលយើងជួបអ្នក គង្វាលជាមួយហ្វូងចៀម នោះជាការល្អដែលយើងនឹកឃើញថា ៖ «ខ្ញុំជាអ្នក គង្វាលល្អ» [យ៉ូហាន ១០:១៤]; « ចៀមរបស់ខ្ញុំឮសំឡេងរបស់ខ្ញុំ » [យ៉ូ ហាន ១០:២៧] ។ ប៉ុន្តែនរណាម្នាក់ដែលនឹងចាត់ថ្នាក់ភាពស្រដៀងគ្នានេះ ជាមួយនឹងសាក្រាម៉ង់គួរតែត្រូវបានបញ្ជូនទៅមន្ទីរពេទ្យផ្លូវចិត្ត ។

34. ការខុសឆ្គង អេភេសូរ. ៥:២៨

ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែសង្កត់សង្កិនយើងជាមួយនឹងពាក្យរបស់ប៉ុល ដោយពួកគេ និយាយថាពាក្យ «ការប្រសិទ្ធពរ» ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ "អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ប្រពន្ធ នោះស្រឡាញ់ខ្លួនឯង ។ ពីព្រោះគ្មានអ្នកណា ស្អប់សាច់ឈាមខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែចិញ្ចឹមនិងស្រឡាញ់វា ដូចព្រះគ្រីស្ទធ្វើក្នុងក្រុម ជំនុំ ពីព្រោះយើងជាសមាជិកនៃរូបកាយ សាច់ឈាម និងឆ្អឹងរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុនេះហើយបានជាបុរសនឹងចាកចេញពីឪពុកម្តាយទៅរួមរស់ជាមួយនឹងភរិយា ហើយអ្នកទាំងពីរនឹងក្លាយទៅជាសាច់ឈាមតែមួយ ។ នេះគឺជាការប្រសិទ្ធពរអ ស្ចារ្យ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំ [អេភេសូរ ៥:២៨-៣២] ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ដើម្បីដោះស្រាយបទគម្ពីរគឺការលាយផែនដីជាមួយនឹងស្ថាន

សូគ៌ ។ ប៉ុល ដើម្បីបង្ហាញបុរសដែលរៀបការហើយជាមួយនឹងអ្វីដែលជាឯកវចនៈនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលពួកគេគួរតែឱបក្រសោបភរិយារបស់ពួកគេ បានដាក់ព្រះគ្រីស្ទដល់ពួកគេជាគំរូដើម ។ ព្រោះដូចដែលគាត់បានបង្ហូរសេចក្តីមេត្តារបស់គាត់មកលើក្រុមជំនុំដែលគាត់បានភ្ជាប់នឹងខ្លួនគាត់ដូច្នេះគាត់ចង់ឱ្យបុរសទាំងអស់មានអារម្មណ៍ចំពោះប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ។ បន្ទាប់មកមានពាក្យថា ៖ «អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ប្រពន្ធ នោះក៏ស្រឡាញ់ខ្លួនឯង… ។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់ពួកជំនុំ» [អេភេសូរ ៥:២៨] ។ ឥឡូវនេះ ដើម្បីបង្រៀនពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំដូចខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ទេ ពីរបៀបដែលគាត់បានបង្កើតខ្លួនគាត់តែមួយជាមួយកូនក្រមុំរបស់គាត់ជាក្រុមជំនុំ ប៉ុលបានអនុវត្តចំពោះគាត់នូវអ្វីដែលម៉ូសេទាក់ទងនឹងអ័ដាមបាននិយាយអំពីខ្លួនគាត់ ។ នៅពេលដែលអេវ៉ា (ដែលគាត់ដឹងថាត្រូវបានបង្កើតឡើងពីឆ្អឹងជំនីររបស់គាត់) ត្រូវបាននាំមកក្នុងភ្នែករបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា "នាងគឺជាឆ្អឹងនៃឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំ ហើយជាសាច់នៃសាច់របស់ខ្ញុំ" [លោកុប្បត្តិ. ២:២៣] ។ ប៉ុលថ្លែងទីបន្ទាល់ថា អ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវបានបំពេញខាងវិញ្ញាណក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងក្នុងយើង ពេលព្រះមានបន្ទូលថា យើងជាសមាជិកនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ ជាសាច់ និងឆ្អឹងរបស់ទ្រង់ ហើយមានសាច់តែមួយជាមួយទ្រង់ ។ ជាចុងក្រោយ គបានបន្ថែមការសង្កេបនេះថា "នេះគឺជាអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ" ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចនឹងត្រូវបានបញ្ឆោតដោយភាពមិនច្បាស់លាស់នោះទេ គាត់ពន្យល់ថាគាត់មិនមែននិយាយអំពីការរួបរួមខាងសាច់ឈាមរបស់មនុស្សប្រុស និងស្ត្រីនោះទេ ប៉ុន្តែជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំ ។ ពិតប្រាកដណាស់ នេះពិតជាអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យមួយ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានអនុញ្ញាតឱ្យឆ្អឹងជំនីរមួយ

ចេញពីអង្គទ្រង់ដើម្បីបង្កើតយើង ។ នោះគឺនៅពេលដែលគាត់ខ្លាំង គាត់សុខចិត្តទន់ខ្សោយ ដើម្បីអោយពួកយើងបានពង្រឹងដោយកម្លាំងរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះយើងមិនត្រូវរស់នៅឡើយ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវរស់នៅក្នុងយើង [កាឡាទី ២:២០] ។

35. ភាពច្របូកច្របល់នេះកើតចេញពីការបកប្រែនៃ "អាថ៍កំបាំង" និងទស្សនៈទាបរបស់ពួកគេចំពោះអាពាហ៍ពិពាហ៍

ពាក្យ "ប្រសិទ្ធពរ" បានបញ្ឆោតពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ តើត្រូវទេដែលក្រុមជំនុំទាំងមូលត្រូវទទួលទោសពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ? ប៉ូលបាននិយាយ "អាថ៍កំបាំង" ។ អ្នកបកប្រែអាចទុកពាក្យនេះចោល ព្រោះអ្នកមិនស្គាល់ភាសាឡាតាំង ឬបកប្រែវាជាពាក្យសម្ងាត់ ។ គាត់ចូលចិត្តប្រើពាក្យ « ប្រសិទ្ធពរ» [អេភេសូរ. ៥:៣២] ប៉ុន្តែក្នុងន័យដូចគ្នាដែលពាក្យ«អាថ៍កំបាំង»ត្រូវបានប៉ូលប្រើ ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេទៅឥឡូវនេះ ហើយនិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ប្រឆាំងនឹងជំនាញភាសា តាមរយៈភាពល្ងង់ខ្លៅដែលពួកគេត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតយ៉ាងខ្លាំងអស់អ្នកជាយូរណាស់មកហើយនៅក្នុងរឿងងាយស្រួល និងជាក់ស្តែងសម្រាប់នរណាម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាគេសង្កត់ធ្ងន់ចំពោះពាក្យ «ប្រសិទ្ធពរ» នេះនៅកន្លែងមួយ ប៉ុន្តែមើលរំលងវានៅពេលផ្សេង? សម្រាប់ដំបូង សំបុត្រទៅធីម៉ូថេ [ធីម៉ូថេទី១. ៣:៩] ហើយក្នុងសំបុត្រដដែលនេះទៅកាន់អេភេសូរខ្លួនឯង [អេភេសូរ. ១:៩; ៣:៣,៩] អ្នកបកប្រែវេលហ្គេតបានប្រើវាជាប់លាប់សម្រាប់«អាថ៍កំបាំង» ។ នៅតែសូមអោយការលើកលែងទោសនេះអោយពួកគេផង ។ អ្នកកុហកយ៉ាងហោចណាស់គួរតែមានការចងចាំល្អ ។ ប៉ុន្តែ ដោយបានរៀបអភិសេកដោយមានចំណងជើងនៃប្រសិទ្ធពរ ដើម្បីហៅវៃថាក្រោយមកភាពមិនស្អាត និងការបំពុល និងភាពសៅហ្មងខាងសាច់ឈាម—តើនេះជាអ្វីទៅជា

ភាពលោភលន់? វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះដែលរារាំងសង្ឃពីពិធីប្រសិទ្ធពរនេះ! បើគេថាគេមិនបង្ហាប់គេពីការប្រសិទ្ធពរទេ តែមកពីការលោភលន់ទេ គេមិនឲ្យខ្ញុំភ្លាត់ស្បៃតទេ។ សម្រាប់ពួកគេបង្រៀនថា ការរួមរ័កខ្លួនឯងគឺជាផ្នែកនៃប្រសិទ្ធពរ ហើយថាវាតែម្នាក់ឯងគឺជារូបនៃសហជីពដែលយើងមានជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដោយអនុលោមតាមធម្មជាតិ។ បុរស និងស្ត្រីត្រូវបានបង្កើតជាសាច់ឈាមតែមួយដោយការរួមបញ្ចូលគ្នាខាងសាច់ឈាមប៉ុណ្ណោះ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមួយចំនួនបានរកឃើញប្រសិទ្ធពរពីរនៅទីនេះ។ មួយនៃព្រះនិងព្រលឹងនៅក្នុងកូនកំលោះនិងកូនក្រមុំ មួយទៀតជាព្រះគ្រីស្ទនិងក្រុមជំនុំក្នុងប្តីប្រពន្ធ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបង្រួបបង្រួមនៅតែជាការប្រសិទ្ធពរដែលវាខុសច្បាប់ក្នុងការរារាំងគ្រីស្ទានណាម្នាក់។ លើកលែងតែការប្រសិទ្ធពររបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺហួសពីសមិទ្ធិផលដែលពួកគេមិនអាចឈរជាមួយគ្នាបាន។ ក៏មានភាពមិនសមហេតុផលមួយទៀតនៅក្នុង dogmas របស់ពួកគេ។ ពួកគេបញ្ជាក់ថានៅក្នុងការប្រសិទ្ធពរ ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រគល់ជូន។ ពួកគេបង្រៀនការរួបរួមដើម្បីធ្វើការប្រសិទ្ធពរ ហើយពួកគេបដិសេធថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនធ្លាប់មានវត្តមាននៅក្នុងការរួមរស់។

36. ផលវិបាកនៃការគៀបសង្កត់នៃលទ្ធិរ៉ូម

មិនមែនចំអកឲ្យក្រុមជំនុំដោយសាមញ្ញក្នុងរឿងមួយ តើមានកំហុសឆ្គង ការភូតភរ ការក្លែងបន្លំ និងការប្រព្រឹត្តខុសអ្វីខ្លះដែលពួកគេបានភ្ជាប់នឹងកំហុសមួយនេះ? ដូច្នេះ អ្នកអាចនឹងនិយាយថា ពួកគេបានស្វែងរកអ្វីក្រៅតែពីកន្លែងដែលគួរស្នប់ខ្ចើម នៅពេលពួកគេធ្វើប្រសិទ្ធពរចេញពីអាពាហ៍ពិពាហ៍។ នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលការនេះ ពួកគេបានទទួលយកសវនាការលើសំណុំរឿង

អាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ ដោយសារវាជាបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ វាមិនត្រូវដោះស្រាយដោយចៅក្រមខាងលោកិយទេ ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានអនុម័តច្បាប់ដែលពួកគេបានពង្រឹងអំណាចផ្តាច់ការរបស់ពួកគេ ជាច្បាប់មួយផ្នែកដោយបើកចំហចំពោះព្រះ ហើយមួយផ្នែកភាគច្រើនអយុត្តិធម៌ចំពោះមនុស្ស ។ ទាំងនេះគឺ៖ អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងអនីតិជនដែលបានចុះកិច្ចសន្យាដោយគ្មានការយល់ព្រមពីឪពុកម្តាយគួរតែនៅរឹងមាំ និងមានសុពលភាព ។ ថាការរៀបការរវាងញាតិមិត្តដល់ថ្នាក់ទីប្រាំពីរមិនស្របច្បាប់ទេ ហើយបើចុះកិច្ចសន្យាក៏ត្រូវរំលាយចោល ។ ពួកគេបានបំប្លែងកម្រិតណាមួយ ប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគ្រប់ទាំងសាសន៍ ហើយក៏ប្រឆាំងនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់លោកម៉ូសេ [លេវី. 18:6]: ថាបុរសដែលបានលះចោលប្រពន្ធផិតក្បត់គឺមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយកផ្សេងទៀត; ថា godparents ប្រហែលជាមិនត្រូវបានគូនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍; ថាអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រហែលជាមិនត្រូវបានប្រារព្ធពី Septuagesima ទៅ octave នៃបុណ្យ Easter និងនៅក្នុងបីសប្តាហ៍មុនពេលកំណើតរបស់លោក John និងពីវត្តមានទៅ Epiphany; និងបទប្បញ្ញត្តិជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលចំណាយពេលយូរពេកក្នុងការរាប់ឡើងវិញ ។ ជាយូរមក យើងត្រូវតែដកខ្លួនយើងចេញពីភក់របស់ពួកគេ ដែលនៅក្នុងសុន្ទរកថារបស់យើងបានជាប់គាំងយូរជាងអ្វីដែលខ្ញុំគួរចូលចិត្ត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំជឿថា ខ្ញុំបានសំរេចអ្វីមួយ ដែលខ្ញុំបានទាញស្បែកសត្វតោមួយផ្នែកចេញពីសត្វលាទាំងនេះ ។

ជំពូកទី XX

រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល(តើរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល និងខាងវិញ្ញាណទាក់ទងគ្នាយ៉ាងណា ១-២)

1. ភាពខុសគ្នារវាងរដ្ឋាភិបាលខាងស៊ីវិលវិញ្ញាណ និងវិញ្ញាណ

ឥឡូវនេះ ដោយសារយើងបានបង្កើតខាងលើថា មនុស្សគឺស្ថិតនៅក្រោមរដ្ឋាភិបាលពីរ ហើយចាប់តាំងពីយើងបានពិភាក្សានៅកន្លែងផ្សេងទៀតក្នុងប្រវែងគ្រប់គ្រាន់អំពីប្រភេទដែលរស់នៅក្នុងព្រលឹង ឬមនុស្សខាងក្នុង និងទាក់ទងនឹងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នេះជាកន្លែងនិយាយអ្វីមួយផងដែរអំពី ប្រភេទផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងការបង្កើតយុត្តិធម៌ស៊ីវិល និងសីលធម៌ខាងក្រៅ។ ទោះបីជាប្រធានបទនេះហាក់បីដូចជាខុសពីធម្មជាតិទៅនឹងគោលលទ្ធិខាងវិញ្ញាណនៃសេចក្តីជំនឿដែលខ្ញុំបានធ្វើដើម្បីពិភាក្សាក៏ដោយ អ្វីដែលបន្ទាប់នឹងបង្ហាញថាខ្ញុំត្រឹមត្រូវក្នុងការចូលរួមជាមួយពួកគេ តាមពិត ភាពចាំបាច់នោះបង្ខំខ្ញុំឱ្យធ្វើដូច្នេះ។ នេះជាការពិតជាពិសេសចាប់តាំងពី ពីភាគីម្ខាង បុរសឆ្កួតនិងព្រៃផ្សៃខឹងយ៉ាងខ្លាំងខិតខំដើម្បីផ្តួលរំលំដាប់ដែលបានបង្កើតឡើងដ៏ទេវភាពនេះ ចំណែកឯភាគីម្ខាងទៀត អ្នកលើកសរសើរពីអំណាចរបស់ខ្លួនដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការដាក់ពួកគេប្រឆាំងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះផ្ទាល់ឡើយ។ លុះត្រាតែអំពើអាក្រក់ទាំងពីរនេះត្រូវបានពិនិត្យ នោះភាពបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីជំនឿនឹងវិនាស។ លើសពីនេះ វាមិនមានសារៈសំខាន់បន្តិចសម្រាប់យើងក្នុងការដឹងថាតើព្រះបានផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់កម្រិតណាចំពោះមនុស្សជាតិនេះ

ថាការខ្នះខ្នែងចំពោះការគោរពបូជាកាន់តែច្រើនអាចរីកចម្រើននៅក្នុងយើង ដើម្បីបញ្ជាក់ពីការដឹងគុណរបស់យើង ។

ទីមួយ មុននឹងយើងចូលទៅក្នុងបញ្ហាដោយខ្លួនឯង យើងត្រូវចាំថា ភាពខុសគ្នា ដែលយើងបានកំណត់ពីមុនមក ដើម្បីកុំឱ្យយើង (ដូចដែលកើតមានជាទូទៅ) ដោយមិនដឹងខ្លួន លាយឡំគ្នាទាំងពីរនេះ ដែលមានលក្ខណៈខុសគ្នាទាំងស្រុង ។ សម្រាប់មនុស្សមួយចំនួន នៅពេលដែលពួកគេឮថាដំណឹងល្អសន្យាថានឹងមានសេរីភាពដែលទទួលស្គាល់ថាគ្មានស្តេច និងគ្មានចៅក្រមក្នុងចំនោមមនុស្ស ប៉ុន្តែមើលទៅព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ គិតថាពួកគេមិនអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ ដោយសារសេរីភាពរបស់ពួកគេ ដរាបណាពួកគេឃើញអំណាចណាមួយដែលបង្កើតឡើងលើពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេគិតថា គ្មានអ្វីនឹងមានសុវត្ថិភាពទេ លុះត្រាតែពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាទម្រង់ថ្មីមួយ ដែលមិនមានតុលាការ ឬច្បាប់ ឬចៅក្រម ឬអ្វីដែលតាមគំនិតរបស់ពួកគេរឹតត្បិតសេរីភាពរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលដឹងពីរបៀបបែងចែករវាងរូបកាយ និងព្រលឹង រវាងជីវិតដ៏ខ្លីបច្ចុប្បន្ន និងជីវិតដ៏អស់កល្បនាពេលអនាគតនោះ នឹងដឹងដោយគ្មានការលំបាកថា ព្រះរាជាណាចក្រខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងយុត្តាធិការស៊ីវិលគឺគ្មានអ្វីខុសគ្នាទាំងស្រុងនោះទេ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក វាគឺជាការឥតប្រយោជន៍របស់សាសន៍យូដាក្នុងការស្វែងរក និងរុំព័ទ្ធគររបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងធាតុនៃពិភពលោកនេះ ចូរយើងពិចារណាឡើងវិញថាអ្វីដែលបទគម្ពីរបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់គឺជាផ្លែឈើខាងវិញ្ញាណ ដែលយើងប្រមូលពីព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យយើងចងចាំដើម្បីរក្សានៅក្នុង ខ្លួនវាកំណត់សេរីភាពទាំងអស់ដែលត្រូវបានសន្យា និងផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងទ្រង់ ។ ហេតុអ្វី

បានជាសារកែដដែលដែលបង្គាប់យើងឲ្យឈរ ហើយមិនចុះចូលនឹង « នឹមនៃការជាប់ឃុំឃាំង» (កាឡាទី ៥:១) កន្លែងផ្សេងទៀតហាមខ្ញុំបម្រើកុំឲ្យព្រួយបារម្ភអំពីស្ថានភាពរបស់ខ្លួន (កូរិនថូស ទី ១ ៧;២១) លុះត្រាតែវាជាខាងវិញ្ញាណនោះ ។ សេរីភាពអាចមានយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះរួមជាមួយនឹងការជាប់ឃុំឃាំង? សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះអំពីទ្រង់ក៏ត្រូវយកក្នុងន័យដូចគ្នាដែរ ៖ នៅក្នុងនរគនៃព្រះ « គ្មានសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រិច គ្មានប្រុស ឬស្រី ទាំងទាសករ ឬអ្នកមានសេរីភាពឡើយ » (កាឡាទី ៣:២៨) ។ ហើយជាថ្មីម្តងទៀត « គ្មានសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រិច ដែលមិនកាត់ស្បែក និងកាត់ស្បែក ព្រៃផ្សៃ ជាទាសករ អ្នកមានសេរីភាពទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅគ្រប់ទាំងអស់» (កូល៉ុស ៣:១១) ។ តាមរយៈការថ្លែងទាំងនេះ គាត់មានន័យថា វាមិនមានអ្វីខុសប្លែកពីស្ថានភាពរបស់អ្នកក្នុងចំណោមមនុស្ស ឬក្រោមច្បាប់របស់ប្រជាជាតិណាដែលអ្នករស់នៅឡើយ ព្រោះនរគរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមានអ្វីទាំងអស់ ។

2. "រដ្ឋាភិបាល" ទាំងពីរមិនផ្ទុយគ្នាទេ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខុសគ្នានេះមិននាំឱ្យយើងពិចារណាអំពីធម្មជាតិទាំងមូលនៃរដ្ឋាភិបាលថាជារបស់ដែលបំពុល ដែលមិនពាក់ព័ន្ធនឹងបុរសគ្រីស្ទាននោះទេ ។ នោះហើយជាអ្វីដែលពិតប្រាកដ អ្នកនិយមជ្រុលខ្លះដែលពេញចិត្តនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណដ៏គ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់គួរមាន ហើយអួតថា: បន្ទាប់ពីយើងបានសុគតតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ធាតុនៃពិភពលោកនេះ (កូឡូស ២: ២) ត្រូវបានបញ្ជូនទៅនគររបស់ព្រះ ហើយអង្គុយក្នុងចំណោមសត្វនៅស្ថានសួគ៌ ។ អ្វីដែលមិនសក្តិសមសម្រាប់យើង ហើយកំណត់ឱ្យឆ្ងាយពីឧត្តមភាពរបស់យើងដើម្បីត្រូវ

បានកាន់កាប់ដោយការខ្វល់ខ្វាយដ៏អាក្រក់ និងខាងលោកិយ ដែលមានពាក់ព័ន្ធ
នឹងជំនួញបរទេសចំពោះគ្រីស្ទាន ។ គេសួរថាតើមានច្បាប់អត់មានការជំនុំជម្រះ
និងសាលាក្តីក្នុងគោលបំណងអ្វី? ប៉ុន្តែ តើគ្រីស្ទានម្នាក់ត្រូវធ្វើអ្វីនឹងការល្បងល
ខ្លួនឯង? ពិតហើយ បើមិនមានច្បាប់សម្លាប់ទេ ហេតុអ្វីបានជាយើងមានច្បាប់
និងកាត់ទោស? ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងទើបតែបានចង្អុលបង្ហាញនៅពេលនេះថា
រដ្ឋាភិបាលប្រភេទនេះគឺខុសពីនរគខាងវិញ្ញាណ និងខាងក្នុងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ដូច្នេះយើងត្រូវតែដឹងថា ពួកគេមិនមានភាពខុសគ្នានោះទេ ។ ពិតប្រាកដ
ណាស់ សម្រាប់រដ្ឋាភិបាលខាងវិញ្ញាណ កំពុងតែចាប់ផ្តើមនៅក្នុងយើងនៅលើ
ផែនដី នូវការចាប់ផ្តើមមួយចំនួននៃព្រះរាជាណាចក្រស្ថានសួគ៌ ហើយនៅក្នុង
ជីវិតរមែងស្លាប់ និងដ៏ខ្លីនេះ ផ្តល់នូវការព្យាករណ៍ជាក់លាក់នៃពរជ័យដ៏អស់កល
ធម៌ និងមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ។ ប៉ុន្តែរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលមានដល់ទីបញ្ចប់ ដរាប
ណាយើងរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្ស គោរព និងការពារការគោរពប្រណិប័តន៍
ព្រះខាងក្រៅ ការពារគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៃការគោរពបូជា និងឋានៈរបស់
សាសនាចក្រ ដើម្បីកែសម្រួលជីវិតរបស់យើងចំពោះសង្គមមនុស្ស ។ បង្កើត
អាកប្បកិរិយាសង្គមរបស់យើងចំពោះភាពសុចរិតស៊ីវិល ការផ្សះផ្សាគ្នាទៅវិញទៅ
មក និងលើកកម្ពស់សន្តិភាព និងសន្តិភាពទូទៅ ។ អ្វីៗទាំងអស់នេះខ្ញុំទទួល
ស្គាល់ថាជារឿងហួសហេតុ ប្រសិនបើព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះដូចជាឥឡូវនេះ
ក្នុងចំណោមយើង បំផ្លាញជីវិតបច្ចុប្បន្ន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើជាព្រះហឫទ័យរបស់
ព្រះ ដែលយើងទៅជាអ្នកធ្វើនៅលើអាហារ ខណៈពេលដែលយើងប្រាថ្នាទៅកាន់
មាតុភូមិពិត ហើយប្រសិនបើធម្មទានជំនួយបែបនេះ អ្នកដែលយករបស់ទាំង
នេះពីមនុស្សនឹងដកហូតគាត់ពីភាពជាមនុស្សរបស់គាត់ ។ បច្ចាមិត្តរបស់យើង

អះអាងថា វាគួរតែមានភាពល្អឥតខ្ចោះដ៏អស្ចារ្យក្នុងក្រុមជំនុំនៃព្រះ ដែលរដ្ឋាភិបាលរបស់ខ្លួនគួរតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែនឹកស្មានមិនដល់ភាពលេចធ្លោបែបនេះ ដែលមិនអាចរកឃើញបានក្នុងសហគមន៍មនុស្ស ។ ដោយសារតែពួកគេអាក្រក់ច្រើនណាស់របស់ពួកគេរឹងរូសរហូតដល់អាចទប់បានដោយច្បាប់ធ្ងន់ធ្ងរបំផុត? យើងអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេធ្វើយ៉ាងណាបើពួកគេឃើញថាកម្រិតទាបរបស់ពួកគេអាចរួចផុតពីអំណាចពួកគេបានធ្វើកូដកម្ម ឲ្យឈប់ធ្វើអាក្រក់ទៅ?

(ភាពចាំបាច់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ទេវភាពរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល, ៣-៧)

3. ភារកិច្ចចម្បង និងបន្ទុករបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល

ប៉ុន្តែនឹងមានកន្លែងសមស្របជាងនេះ ដើម្បីនិយាយអំពីការអនុវត្តរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល ។ ឥឡូវនេះ យើងគ្រាន់តែចង់ឱ្យវាយល់ថា ការគិតធ្វើទៅឆ្ងាយ គឺជាអំពើព្រៃផ្សៃដ៏សាហាវយង់ឃ្នង ។ មុខងាររបស់វាក្នុងគឺមិនតិចជាងនំបុ័ង ទឹក ព្រះអាទិត្យ និងខ្យល់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ កន្លែងកិត្តិយសរបស់វាគឺអស្ចារ្យជាង ។ប៉ុន្តែនឹងមានកន្លែងសមស្របជាងនេះ ដើម្បីនិយាយអំពីការអនុវត្តរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល ។ ឥឡូវនេះ យើងគ្រាន់តែចង់ឱ្យវាយល់ថា ការគិតធ្វើទៅឆ្ងាយ គឺជាអំពើព្រៃផ្សៃដ៏សាហាវយង់ឃ្នង ។ មុខងាររបស់វាក្នុងចំណោមបុរសគឺមិនតិចជាងនំបុ័ង ទឹក ព្រះអាទិត្យ និងខ្យល់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ កន្លែងកិត្តិយសរបស់វាគឺអស្ចារ្យជាង ។ ព្រោះវាមិនមែនគ្រាន់តែមើលឃើញវាទេ ដូចដែលអ្វីៗទាំងអស់នេះបម្រើឱ្យមនុស្ស ដកដង្ហើម ញ៉ាំ ផឹក និងរក្សាភាពកក់ក្តៅ ទោះបីជាវាប្រាកដជាទទួលយកសកម្មភាពទាំងអស់នេះនៅពេលដែលវាផ្គត់ផ្គង់សម្រាប់ការរស់នៅជាមួយគ្នាក៏ដោយ ។ វាមិនអញ្ចឹងទេ ខ្ញុំសូមនិយាយម្តងទៀត

ថា មើលតែរឿងនេះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងរារាំងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ការថ្វាយយញ្ញ បូជាប្រឆាំងនឹងព្រះនាមរបស់ព្រះ ការប្រមាថចំពោះសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ និង ការរំលោភបំពានសាធារណៈផ្សេងទៀតប្រឆាំងនឹងសាសនាពីការកើតឡើង និង ការរីករាលដាលក្នុងចំណោមប្រជាជន ។ វារារាំងសន្តិភាពសាធារណៈពីការរំខា ន ។ វាផ្តល់ឱ្យថាមនុស្សម្នាក់ៗអាចរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនឱ្យមានសុវត្ថិភាព និងសមរម្យដើម្បីឱ្យបុរសអាចបន្តការរួមភេទដោយឥតសៅហ្មងក្នុងចំណោមពួក គេ ។ ភាពស្មោះត្រង់ និងភាពថ្លៃថ្នូរអាចត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងចំណោមមនុ ស្ស ។ សរុបមក វាផ្តល់ឱ្យថាការបង្ហាញជាសាធារណៈអំពីសាសនាអាចមានក្នុង ចំណោមគ្រីស្ទបរិស័ទ ហើយមនុស្សជាតិត្រូវបានរក្សានៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់មានការរំខានដែលថាឥឡូវនេះខ្ញុំប្តេជ្ញាចំពោះរដ្ឋាភិបាលស៊ី វិលនូវកាតព្វកិច្ចនៃការបង្កើតសាសនាត្រឹមត្រូវដែលខ្ញុំមើលទៅខាងលើនៃរដ្ឋបាល ស៊ីវិលដែលមានគោលបំណងរារាំងសាសនាពិតដែលមាននៅក្នុងច្បាប់របស់ព្រះពី ការបើកចំហនិងដោយការបូជាសាធារណៈត្រូវបានរំលោភបំពាននិងសៅហ្មង ។ ជាមួយនឹងនិទណ្ឌភាព ខ្ញុំមិននៅទីនេះទេ លើសពីពេលមុន អនុញ្ញាតឱ្យមនុស្ស ធ្វើច្បាប់ តាមការពិភាក្សារបស់ពួកគេ ទាក់ទងនឹងសាសនា និងការថ្វាយបង្គំ ព្រះ ។ ប៉ុន្តែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំ ដែលត្រូវបានជួយដោយភាពច្បាស់លាស់នៃការ រៀបចំ នឹងយល់កាន់តែច្បាស់អំពីអ្វីដែលត្រូវគិតអំពីប្រធានបទទាំងមូលនៃរដ្ឋាភិ បាលស៊ីវិល ប្រសិនបើយើងពិភាក្សាផ្នែករបស់វាដោយឡែកពីគ្នា ។ ទាំងនេះគឺ ជាច្បាប់ ច្បាប់ដែលលោកគ្រប់គ្រង ។ ប្រជាជនដែលគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់ និងគោរពតាមចៅក្រម ។ ដូច្នេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលការិយាល័យរបស់ចៅក្រម ជាមុនសិន គ្មានអ្វីសោះថាតើវាជាការហៅដោយស្របច្បាប់ដែលព្រះជាម្ចាស់បាន

យល់ព្រមឬទេ? ធម្មជាតិនៃការិយាល័យ វិសាលភាពនៃអំណាច ដូច្នេះ រដ្ឋាភិបាលគ្រីស្ទានគួរតែជារដ្ឋាភិបាលដោយច្បាប់ណា ។ ហើយចុងក្រោយ តើច្បាប់ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ប្រជាជនយ៉ាងដូចម្តេច ហើយតើការស្តាប់បង្គាប់ត្រូវជំពាក់អ្វីដល់ចៅក្រម ។

4. ទេវកថាត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ

ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ការិយាល័យចៅក្រមត្រូវបានអនុម័ត និងអាចទទួលយកបានសម្រាប់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏បានកំណត់នូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់វាជាមួយនឹងឋានៈដ៏គួរជាទីគោរពបំផុត ហើយសរសើរវាយ៉ាងអស្ចារ្យដល់យើង ។ ដើម្បីនិយាយពីរបី; ដោយសារអស់អ្នកដែលបម្រើជាចៅក្រមត្រូវបានគេហៅថា «ព្រះ» (និក្ខ. 22:80, ទំនុក. 82:1, 16) សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់គិតថាការហៅរបស់ពួកគេគឺមានសារៈសំខាន់តិចតួច ។ សម្រាប់បង្ហាញថាពួកគេមានអាណត្តិពីព្រះ ត្រូវបានវិនិយោគជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាព និងជាតំណាងរបស់ព្រះទាំងស្រុង ក្នុងលក្ខណៈមួយដែលដើរតួជាអ្នកត្រួតត្រារបស់ទ្រង់ ។ នេះមិនមែនជាការពន្យល់របស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែជាការពន្យល់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់និយាយថា "ប្រសិនបើមានបទគម្ពីរ" គាត់និយាយថា "ហៅពួកគេថាជាព្រះដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមក ... " (យ៉ូហាន ១0: ៣៥) ។ នេះជាអ្វីដែលលើកលែងតែព្រះបានទុកចិត្តឲ្យគេធ្វើកិច្ចការក្នុងការបម្រើទ្រង់ក្នុងមុខតំណែងរបស់គេ ហើយ (ដូចជាម៉ូសេ និងយ៉ូសាផាតបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ចៅក្រមដែលគេតែងតាំងនៅគ្រប់ក្រុងយូដា) នៃការកាត់ទោសមិនមែនសម្រាប់មនុស្សទេ គឺសម្រាប់ព្រះ ១:១៦-១៧, របាក្សត្រទី១ ១៩:៦)? គោលបំណងដូចគ្នានេះ គឺជាអ្វីដែលប្រាជ្ញារបស់ព្រះបញ្ជាក់តាមរយៈមាត់របស់សាឡូម៉ូ

នថា វាគឺជាការដែលទ្រង់ធ្វើ "នោះជាស្តេចសោយរាជ្យ ហើយជាទីប្រឹក្សា សេចក្តីសម្រេចសេចក្តីសុចរិត ដែលពួកចៅហ្វាយគ្រប់គ្រង និងចៅក្រមដ៏សប្បុរសទាំងអស់នៃផែនដី" (សុភាសិត ៨:១៤) នេះ។ វាគឺស្មើនឹងការនិយាយ៖ វាមិនមែនកើតឡើងដោយភាពច្របូកច្របល់របស់មនុស្សទេ ហើយភាពអសកម្មលើអ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីគឺស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ស្តេច និងអ្នកគ្រប់គ្រងដទៃទៀត ប៉ុន្តែដោយការផ្តល់ដ៏ទេវភាព និងពិធីបរិសុទ្ធដ៏បរិសុទ្ធ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដូច្នេះដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការរបស់មនុស្ស ដរាបណាទ្រង់មានវត្តមានជាមួយពួកគេ ហើយទ្រង់ក៏គ្រប់គ្រងលើការបង្កើតច្បាប់ និងការអនុវត្តសមធម៌នៅក្នុងតុលាការ ប្រសិនបើយុត្តិធម៌។ ប៉ុលក៏បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់អំពីការនេះដែរ ពេលគាត់រាយបញ្ជី «ការគ្រប់គ្រង» ក្នុងចំណោមអំណោយទានរបស់ព្រះដែលចែកចាយខុសៗគ្នាទៅតាមភាពចម្រុះនៃព្រះគុណ ដែលត្រូវបានប្រើដោយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់ការកសាងក្រុមជំនុំ។ ទោះបីប៉ុលនៅទីនោះមានប្រសាសន៍យ៉ាងពិសេសអំពីក្រុមប្រឹក្សានៃមនុស្សមានប្រាជ្ញា ដែលត្រូវបានតែងតាំងនៅក្នុងពួកជំនុំសម័យដើមដើម្បីធ្វើជាអធិបតីលើការបញ្ជាឲ្យមានការប្រៀនប្រដៅសាធារណៈ (ការិយាល័យមួយណាត្រូវហៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ អ្នកគ្រប់គ្រង [កូរិនថូសទី១ ១២: ២៨]) ប៉ុន្តែដោយសារយើងឃើញអំណាចស៊ីវិលបម្រើដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នា គ្មានអ្វីគួរឱ្យសង្ស័យទេដែលថាទ្រង់សរសើរយើងគ្រប់បែបយ៉ាងនៃការគ្រប់គ្រងដោយយុត្តិធម៌។

ប៉ុន្តែប៉ុលនិយាយកាន់ តែច្បាស់នៅពេលដែលគាត់ពិភាក្សាគ្នាយ៉ាងត្រឹម ត្រូវអំពីរឿងនេះដ្បិតគាត់បានបញ្ជាក់ថាអំណាចទាំងពីរ គឺជាអំណាច របស់ព្រះ [រ៉ូម ១៣:២] ហើយថាគ្មានអំណាចអ្វីក្រៅតែពីការតែងតាំង ដោយព្រះ [រ៉ូម ១៣:

២] : 1] ម្យ៉ាងទៀត ចៅហ្វាយនាយគឺជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ សម្រាប់អ្នក ដែលធ្វើល្អដើម្បីសរសើរ អ្នកដែលធ្វើអាក្រក់ជាអ្នកសងសឹកចំពោះសេចក្តីក្រោធ [រ៉ូម 13 : 3-4) នេះអាចបន្ថែមឧទាហរណ៍នៃពួកបរិសុទ្ធនៃ ដែលខ្លះបានកាន់ អំណាចជាស្តេចដូចជាដាវីឌ យ៉ូសៀស និង ហេសេគាខ្លះទៀតជាចៅហ្វាយដូច យ៉ូសែប និង ដានីយ៉ែលអ្នកខ្លះទៀតជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងចំណោមប្រជាជនសេរី ដូចជាម៉ូសេយ៉ូស្វេ និងពួកចៅក្រម ។ ដូច្នេះហើយ គ្មាននរណាម្នាក់គួរ សង្ស័យថា Civil au thority គឺជាការហៅនោះទេ មិនត្រឹមតែបរិសុទ្ធ និង ស្របច្បាប់ទេ ខ. ពីមុខព្រះ ប៉ុន្តែក៏ជាពិសិដ្ឋបំផុត និងជាកិត្តិយសបំផុតនៃ ការត្រាស់ហៅទាំងអស់ក្នុងជីវិតនៃជីវិតមែងស្លាប់ទាំងមូល ។

5. ប្រឆាំងនឹងការបដិសេធ "គ្រីស្ទាន" ឬការបដិសេធនៃអង្គចៅក្រម អ្នក ទាំងឡាយណាដែលប្រាថ្នាចង់ឈានទៅរកភាពអនាធិបតេយ្យ

ដែលទោះជានៅក្នុងសម័យបុរាណ និងចៅក្រមបានគ្រប់គ្រងលើមនុស្សល្ងង់ក៏ ដោយ ក៏ការគ្រប់គ្រងបែបជាប្រយោជន៍នោះ គឺមិនស៊ីគ្នាទាំងស្រុងជាមួយនឹង ភាពល្អឥតខ្ចោះដែលព្រះគ្រីស្ទបាននាំយកមក ។ ជាមួយនឹងដំណឹងល្អរបស់គា ត់ ។ នៅក្នុងនេះ ពួកគេក្បត់មិនត្រឹមតែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានចិត្តក្រអឺតក្រទមទៀតផង នៅពេលដែលពួកគេទាមទារភាពល្អឥត ខ្ចោះ ដែលសូម្បីតែមួយភាគមិនត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាបុរសប្រភេទណាក៏ដោយការ បដិសេធគឺងាយស្រួល ។ ព្រោះជាកន្លែង ដែលដាវីឌដាស់តឿនស្តេច និងអ្នកគ្រប់គ្រង ទាំងអស់ឲ្យថើបព្រះរាជបុត្រានៃ ព្រះ [ទំនុកដំកើង ២:១២] ទ្រង់មិនបានបង្គាប់ពួកគេចោលអំណាចរបស់ខ្លួន ហើយចូល និវត្តន៍ទៅជីវិតឯកជននោះទេ ប៉ុន្តែចុះចូលចំពោះព្រះគ្រីស្ទនូវអំណាច

ដែលពួកគេបានវិនិយោគដើម្បីឲ្យទ្រង់តែមួយគត់អាចប៉ះលើអ្វីៗ ទាំងអស់ ។ ស្រដៀងគ្នាដែរអេសាយពេលគាត់សន្យាថាស្តេច នឹង ធ្វើជា ឪពុកចិញ្ចឹមនៃពួកជំនុំហើយជាមហាក្សត្រ [អេសាយ ៤៩:២៣] ។ មិនបង្ខូចកិត្តិយសគេឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញដោយហានៈដ៏ថ្លៃថ្នូគាត់បានធ្វើឱ្យពួកគេការពារអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ ។ សម្រាប់ទំនាយនោះមើលទៅការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ខ្ញុំបានឆ្លងកាត់វគ្គជាច្រើនដែលកើតឡើងញឹកញាប់ ហើយជាពិសេសនៅក្នុងទំនុកតម្កើង ដែលសិទ្ធិនៃអ្នកគ្រប់គ្រងត្រូវបានអះអាងសម្រាប់ពួកគេទាំងអស់ [ទំនុក ២១; ២២; ៤៥:៧២:៨៩:១១០; ១៣២] ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគួរឲ្យកត់សម្គាល់បំផុត គឺការឆ្លង កាត់សបុត្ររបស់ប៉ុលជាកន្លែងដែលបានដាស់តឿនធីម៉ូថេថាការអធិស្ឋានសម្រាប់ស្តេចនៅក្នុងការជួបប្រជុំគ្នាជាសាធារណៈគាត់បានបន្ថែមហេតុផលភ្លាមៗថា: "ដើម្បីឱ្យពួកយើងអាចដឹកនាំជីវិតដ៏សុខសាន្តនៅក្រោមពួកគេដោយការគោរពព្រះនិងភាពស្មោះត្រង់" [ធីម៉ូថេទី១ ២:២] ។

*6. ចៅក្រមគួរតែស្មោះត្រង់ក្នុងហានៈជាតំណាងរបស់ព្រះ **

ការពិចារណានេះគួរតែបន្តកាន់កាប់ចៅក្រមដោយខ្លួនឯង ព្រោះវាអាចជួយជំរុញពួកគេឱ្យអនុវត្តមុខងាររបស់ពួកគេ និងនាំមកនូវការលួងលោមដ៏អស្ចារ្យដល់ពួកគេដើម្បីកាត់បន្ថយការលំបាកនៃកិច្ចការរបស់ពួកគេ ដែលពិតជាមានបន្ទុកច្រើន និងបន្ទុកច្រើន ។ តើការឧស្សាហ៍ ព្យាយាមយ៉ាងណាចំពោះការទៀងត្រង់ការប្រុងប្រយ័ត្នភាពស្លូតបូតការ គ្រប់គ្រងលើខ្លួនឯង និង ភាពគ្មានទោសត្រូវទាមទារដោយពួកអ្នក ដែលឥឡូវនេះគេបានតែងតាំងជាអ្នកបម្រើនៃយុត្តិធម៌ដ៏ទេវភាព? តើពួកគេនឹង មានភាពក្លាហានដើម្បីទទួលស្គាល់ភាពអយុត្តិធម៌យ៉ាងដូច ម្តេចទៅក្នុងសាលជំនុំជម្រះរបស់ពួកគេដែលគេប្រាប់ថាជាប

ល្ង័ង្កនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្ម គង់នៅ? តើគេនឹងមានភាពក្លាហានយ៉ាងណាក្នុង ការប្រកាសប្រយោគ ដែលមិនត្រឹមត្រូវដោយមាត់ដែលគេដឹងថាត្រូវបាន តែងតាំងជា ឧបករណ៍ នៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ? តើពួកគេនឹងចុះលើក្រឹត្យវិ ន័យអាក្រក់ ដោយ ចិត្តអ្វីដោយដៃដែលគេដឹងថាត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដើម្បី កត់ត្រាអំពើរបស់ ព្រះ? សរុបមកបើគេចាំថាជាចំនុច គួរតែមើលដោយយក ចិត្តទុកដាក់ ស្មោះស្ម័គ្រ និងឧស្សាហ៍ព្យាយាម ដើម្បីតំណាងឱ្យខ្លួនគេជាបុរស នូវរូបភាពនៃការផ្តល់អំណោយដ៏ទេវភាពការការពារភាពល្អមេត្តាករុណានិងយុត្តិធ ម៌ ។ ហើយពួកគេគួរតាំងគំនិតនៅចំពោះមុខខ្លួនជារៀងរហូត ថា«ប្រសិនបើអ្នក ទាំងអស់ត្រូវបណ្តាសាអ្នកណាដែលធ្វើការបោក បញ្ឆោតនៃការសងសឹករបស់ ព្រះ» [យេរេមា ៤៨:១០] នោះត្រូវបណ្តាសា កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៅទៀតគឺពួកអ្នក ដែលប្រព្រឹត្តដោយបោកបញ្ឆោតក្នុង ការ ហៅដោយសុចរិត ។ ហេតុនេះ នៅពេលដែលលោកម៉ូសេ និងព្រះបាទយ៉ូសាផាតចង់ជំរុញចៅក្រមរបស់ពួកគេ ឱ្យបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ នោះពួកគេមិនមានអ្វីមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការ បញ្ចុះបញ្ចូលពួកគេជាងអ្វីដែលយើងបាននិយាយពីមុននោះទេ ។ (ចោទិយក ថា ១:១៦) «ចូរ ពិចារណាអំពីអ្វីដែលអ្នកធ្វើចុះដ្បិតអ្នកអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យមិន មែនសម្រាប់ មនុស្សទេគឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ព្រោះទ្រង់គង់នៅខាងអ្នកក្នុងការ ជំនុំជម្រះ ឥឡូវនេះចូរឲ្យសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាចុះចូរប្រយ័ត្នអ្នករាល់ គ្នា ធ្វើចុះដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាមិនមានការទាស់ទែងគ្នាឡើយ” [របាក្សត្សទី២ ១៩:៦ - ៧] ។ ហើយនៅកន្លែងមួយទៀតមានគេ និយាយថា ៖ « ព្រះបានឈរនៅក្នុងអង្គប្រជុំនៃព្រះហើយទ្រង់ជំនុំ ជម្រះនៅ កណ្តាលព្រះទាំងឡាយ»(ទំនុកដំកើង ៨២:១) ។ នេះគឺ ដើម្បីលើកទឹកចិត្ត

ពួកគេចំពោះកិច្ចការរបស់ពួកគេនៅពេលពួកគេដឹងថា ពួកគេជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះដែលពួកគេត្រូវបង្ហាញពីការចាត់ចែងនៃការចោទប្រកាន់របស់ពួកគេនៅពេលក្រោយ ។ ហើយការដាស់តឿននេះ សមនឹងមានទម្ងន់ដ៏អស្ចារ្យជាមួយនឹងពួកគេ ។ ត្បិតបើប្រព្រឹត្តខុសខ្លះ ហើយមិនមែនត្រឹមតែជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុសចំពោះមនុស្សដែលគេធ្វើ អាក្រក់ នោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងជេរប្រមាថទៅចំពោះព្រះផ្ទាល់ដែលការវិនិច្ឆ័យដ៏បរិសុទ្ធបំផុត ពួកគេបានធ្វើឱ្យសៅហ្មង [អេសាយ ៣:១៤ - ១៥] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ពួកគេមានមធ្យោបាយដើម្បីលួងចិត្តខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំង នៅពេលពួកគេសញ្ជឹងគិតក្នុងខ្លួនថា ពួកគេមិនត្រូវបានកាន់កាប់ដោយរឿងអាសអាភាស ឬជនបរទេសចំពោះអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងមុខងារដ៏បរិសុទ្ធបំផុតដោយសារពួកគេកំពុងបម្រើជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះ ។

7. ចរិតបង្ខិតបង្ខំនៃអង្គចៅក្រមមិនរារាំងដល់ការទទួលស្គាល់របស់ខ្លួនទេ

អស់អ្នកដែលមិនមានការរំជើបរំជួលដោយទីបន្ទាល់ជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ហ៊ានប្រឆាំងនឹងការបម្រើដ៏បរិសុទ្ធនេះថាជារឿងមួយដែលស្អប់ខ្ពើមចំពោះសាសនា និងការគោរពបូជារបស់ពួកគ្រីស្ទាន តើពួកគេធ្វើអ្វីផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែការជេរប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ។ ហើយពួកគេទាំងនេះមិនគ្រាន់តែបដិសេធចៅក្រមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបោះបង់ចោលព្រះដើម្បីកុំឲ្យគាត់ សោយរាជ្យលើពួកគេ ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាង ពិតប្រាកដអំពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដោយសារពួកគេបដិសេធការគ្រប់គ្រង របស់លោកសាំយូអែល ។ [សាំយូអែលទី ១ ៨ : ៧] ហេតុអ្វីបានជា គេនិយាយតិចជាងនៅសព្វថ្ងៃនេះអំពីពួកអ្នកដែលបណ្តោយខ្លួនឲ្យខឹងនឹងបេសកជនទាំងអស់ដែលព្រះបានតែងតាំង? ព្រះ

អម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថាស្តេចនៃពួកសាសន៍ដទៃ កាន់អំណាចលើ សាសន៍ដទៃ ប៉ុន្តែវាមិនដូច្នោះទេក្នុងចំណោមពួកសិស្សជា កន្លែងដែល អ្នកដែលមានឋានៈតូចជាងគេ [លូកា 22:25-26] ; ដោយ ពាក្យនេះ ពួកគេប្រាប់យើងថាគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យ កាន់កាប់នគរឬរដ្ឋាភិបាល ។ អ្នកបកប្រែដ៏ប៉ិនប្រសប់! មានការឈ្លោះ ប្រកែកគ្នាក្នុងចំណោមសិស្សអំពីអ្នកណាពូកែជាងអ្នកឯទៀត ។ ដើម្បី បំបិទម ហិច្ឆិតាឥតប្រយោជន៍នេះព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកគេថាការបម្រើរបស់ពួកគេ មិនដូចជានគរដែលមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់លើសអ្នកដទៃទៀតឡើយ តើការប្រៀប ធៀបនេះធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសព្រះមហាក្សត្រឬទេ? ពិតហើយ តើវាបញ្ជាក់យ៉ាង ណាដែរលើកលែងតែរាជការដែលមិនមែនជាក្រសួង ? ជាងនេះទៅទៀតក្នុង ចំណោមចៅក្រមផ្ទាល់ទោះជាមានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នាក៏ដោយ ក៏វាមិនមានភាពខុស ប្លែកគ្នាក្នុងការគោរពនេះដែរ ដែលយើងត្រូវចាត់ទុកពួកគេទាំងអស់ថាត្រូវបាន តែងតាំងពីព្រះ ។ ដ្បិតប៉ុលក៏ចង ពួកគេទាំងអស់គ្នាដែរពេលដែលគាត់ និយាយថាគ្មានអំណាចណាមកពីព្រះ [រ៉ូម ១៣:១] ។ ហើយអ្វីដែលគួរឱ្យ រីករាយតិចបំផុតត្រូវបានគេ សរសើរ លើសពីអ្វីដែលនៅសល់នោះគឺជាអំណាច នៃមួយ ។ នេះដោយសារតែវានាំមកជាមួយវានូវចំណងរួមនៃមនុស្សទាំងអស់ (លើកលែងតែបុរសតែម្នាក់ដែលវាស្ថិតនៅក្រោមឆន្ទៈរបស់គេ) នៅសម័យ បុរាណមិនអាចទទួលយកបានចំពោះធម្មជាតិនៃវីរភាពនិងអភិជន ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីរារាំងការ វិនិច្ឆ័យដ៏អយុត្តិធម៌របស់ពួកគេអតីតបទគម្ពីរបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ថាវាជាការ ផ្តល់នូវប្រាជ្ញារបស់ព្រះដែលស្តេចគ្រង់រាជ (សុភាសិត ៨:១៥)

ហើយ ជាពិសេសបញ្ជាឲ្យយើងគោរពដល់ស្តេច [សុភាសិត ២៤:២១; ពេត្រុស ទី១ ២:១៧] ។

(ទម្រង់នៃរដ្ឋាភិបាល និងភារកិច្ចរបស់ចៅក្រមបញ្ហានៃសង្គ្រាម និងការបង់ពន្ធ , ៨-១៣)

8. ភាពចម្រុះនៃទម្រង់រដ្ឋាភិបាល

ជាក់ស្តែងនឹងក្លាយជាល្បែងកំសាន្តទំនេរសម្រាប់មនុស្សក្នុងជីវិតឯកជនដែលត្រូវបានដកហូតសិទ្ធិពីការពិចារណាលើអង្គការនៃសង្គមទូទៅណាមួយ ដើម្បីជជែកវែកញែកអំពីអ្វីដែលជាប្រភេទរដ្ឋាភិបាលដ៏ល្អបំផុតនៅក្នុង កន្លែងដែលពួកគេរស់នៅ ប្រៀបធៀបទម្រង់នៃរដ្ឋាភិបាលក្នុងចំណោមពួកគេក្រៅពីកាលៈទេសៈវាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការបែងចែកថាមួយណាពូកែខាងមានប្រយោជន៍ ព្រោះពួកគេប្រជែងគ្នាក្នុងលក្ខខណ្ឌស្មើគ្នា ។ការដួលរលំពីនគរទៅជាឧកញ៉ាគឺងាយស្រួល ប៉ុន្តែវាមិនពិបាកជាង ការធ្លាក់ពីការគ្រប់គ្រងរបស់បុរសល្អបំផុត ទៅជាបក្សពួកមួយចំនួន ប៉ុន្តែវាជាការងាយស្រួលបំផុតក្នុងការធ្លាក់ពីការគ្រប់គ្រងដ៏ពេញនិយមទៅជាការបះបោរ ។ ខ្ញុំនឹងមិនបដិសេធថាអភិជន ឬប្រព័ន្ធដែលផ្សំឡើងដោយអភិជន និងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យនោះទេប្រសើរលើសគេទាំងអស់ ៖ មិនមែនដោយខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែត្រូវព្រោះវាកម្រណាស់សម្រាប់ស្តេច ដូច្នេះដើម្បីគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងថាពួកគេនឹងមិនយល់ស្របនឹងពួកគេទេ ។អ្វីដែលត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវ; ឬសម្រាប់ពួកគេត្រូវបានផ្តល់ដោយចិត្តខ្នះខ្នែង និង ការប្រុងប្រយ័ត្នដ៏អស្ចារ្យដែលម្នាក់ៗ ដឹងថាប៉ុន្មានគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ដូច្នេះ កំហុសឬភាពបរាជ័យរបស់បុរសធ្វើឱ្យវាមានសុវត្ថិភាពនិងកាន់តែច្រើន សម្រាប់ការអនុ

រដ្ឋាភិបាលមួយចំនួនដើម្បីឱ្យពួកគេអាចជួយគ្នាទៅវិញ ទៅមកបង្រៀននិង ដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមកហើយប្រសិនបើនរណាម្នាក់អះអាងខ្លួនឯងដោយ អយុត្តិធម៌នៅទីនោះអាចជាអ្នកត្រួតពិនិត្យនិងចៅហ្វាយនាយមួយចំនួនដើម្បី ទប់ទល់នឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ នេះត្រូវ បានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយបទ ពិសោធន៍ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានបញ្ជាក់វា ដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់នៅពេល ដែលទ្រង់បានតែងតាំងក្នុង ចំណោម សាសន៍អ៊ីស្រាអែលជាពួកអភិជនដែល មានព្រំប្រទល់ជាប់នឹងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យចាប់តាំងពីទ្រង់មានឆន្ទៈរក្សាពួកគេឱ្យ ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពដ៏ល្អបំផុត [និក្ខមនំ ១៨:១៣ - ២៦ ; ចោទិយកថា ១ : ៩-១៧] រហូត ដល់បង្ហាញរូបឆ្លុះព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងដាវីឌ ។ ហើយ ដូចដែលខ្ញុំទទួលស្គាល់ដោយសេរីថា គ្មានរដ្ឋាភិបាលប្រភេទណាដែលសប្បាយ ចិត្តជាងរដ្ឋាភិបាលមួយដែលសេរីភាពត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយមានការសម្រប សម្រួល និងត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅលើមូលដ្ឋានជាប់លាប់ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏គិតផងដែរថាអ្នកសប្បាយចិត្តបំផុតដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យរីករាយជាមួយ រដ្ឋនេះ ហើយប្រសិនបើពួកគេខិតខំ និងប្រឹងប្រែងឥតឈប់ឈរ ដើម្បីថែរក្សា និងរក្សាវានោះខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតថាពួកគេមិនបានធ្វើអ្វីក្រៅច្បាប់ចំពោះការិយាល័យ នេះទេ ។ ជាការពិតចៅក្រមគួរតែអនុវត្តដោយភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមខ្ពស់ បំផុត ដើម្បីការពារសេរីភាព (អាណាព្យាបាលដែលពួកគេត្រូវបានតែងតាំង) ពីការថយចុះពោលគឺត្រូវរំលោភបំពានតិចជាងគេការិយាល័យនិងជនក្បត់ជាតិ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងរដ្ឋាភិបាលទម្រង់មួយផ្សេងទៀត គួរតែផ្ទេរមុខងារនេះទៅឱ្យខ្លួនគេ ការជំរុញឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូររដ្ឋាភិបាលសូម្បី តែការគិតពីវិធានការបែបនេះនឹងមិនត្រឹមតែល្ងង់ខ្លៅនិងគ្មានប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះ

ទេថែមទាំងបង្កគ្រោះថ្នាក់ទៀតផង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចដែលអ្នកប្រាកដជានឹងឃើញ ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកភ្នែករបស់អ្នក មិនមែននៅលើទីក្រុងមួយតែម្នាក់ឯងនោះទេ ប៉ុន្តែមើលទៅជុំវិញ និងក្រឡេកមើលពិភពលោកទាំងមូល ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏សម្លឹងមើលទៅតំបន់ឆ្ងាយៗ ការផ្តល់ដ៏ទេវភាពបានរៀបចំយ៉ាងឆ្លាតវៃ ដែលប្រទេសផ្សេងៗគួរតែ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋាភិបាលប្រភេទផ្សេងៗ ។ ដោយសារធាតុរួមផ្សំគ្នាតែក្នុងសមាមាត្រមិនស្មើគ្នា ដូច្នេះប្រទេសនានាត្រូវបានរួបរួមគ្នាល្អបំផុតតាមវិសមភាពជាក់លាក់របស់ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងទាំងអស់នេះត្រូវបាននិយាយដោយមិនចាំបាច់ទៅអ្នកដែលមានឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រាន់ ។ប្រសិនបើគាត់ចាត់ទុកស្តេចលើរាជាណាចក្រ ព្រឹទ្ធសភា ឬមេក្រុងហាក់ដូចជាល្អលែងមានសេរីភាព ។ ទីក្រុងវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងក្នុងការបង្ហាញខ្លួនយើងឱ្យស្របតាម និងគោរពប្រតិបត្តិចំពោះអ្នកណាដែលគាត់បានកំណត់លើកន្លែងដែលយើងរស់នៅ ។

9. ការខ្វល់ខ្វាយចំពោះតារាងក្រឹត្យវិន័យទាំងពីរ

ឥឡូវនេះនៅក្នុងកន្លែងនេះ យើងត្រូវពន្យល់ក្នុងការឆ្លងកាត់ការិយាល័យរបស់ចៅក្រម អំពីរបៀបដែលវាត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់និងរបស់ដែលវាមាន ។ ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរមិនបានបង្រៀនថាវា អតីតមានទំនោរទៅនឹងតារាងច្បាប់ទាំងពីរ យើងអាចរៀនរឿងនេះពីអ្នកនិពន្ធខាងលោកិយៈព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់បានពិភាក្សាអំពីការិយាល័យចៅក្រម ការបង្កើតច្បាប់និងសុខុមាលភាពសាធារណៈ ដោយមិនចាប់ផ្តើមពីសាសនា និងការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ទេវភាព ។ ដូច្នេះហើយទាំងអស់គ្នាបានសារភាពថា គ្មានរដ្ឋាភិបាលណាអាចបង្កើតបានដោយភាពរីករាយឡើយ លុះត្រាតែការគោរពបូជាគឺជា

កង្វល់ដំបូង ហើយថាច្បាប់ទាំងនោះមានលក្ខណៈបុព្វកាល ដែលព្រងើយកន្តើយចំពោះសិទ្ធិរបស់ព្រះហើយផ្តល់សម្រាប់តែបុរសប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយមានការយល់ព្រមជាសកលពីគ្រប់ជាតិសាសន៍ សូមឲ្យព្រះអង្គម្ចាស់គ្រិស្តបរិស័ទ និងចៅក្រមត្រូវខ្មាស់អៀនចំពោះការធ្វេសប្រហែសរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេមិនអនុវត្តខ្លួនឯងចំពោះកង្វល់នេះ ហើយយើងបានបង្ហាញរួចហើយថា ភារកិច្ចទាំងនេះជាពិសេសត្រូវបានណែនាំ ។ លើពួកគេដោយព្រះ ហើយវាជាការសមរម្យដែលពួកគេបានធ្វើការដើម្បីការពារ និងអះអាងនូវកិត្តិយសរបស់ព្រះអង្គដែលជាអ្នកតំណាងរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេគ្រប់គ្រងដោយព្រះគុណរបស់អ្នកណា ។ ផងដែរ ស្តេចដ៏បរិសុទ្ធត្រូវបានសរសើរយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដោយសារតែពួកគេបានស្តារឡើងវិញនូវការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ព្រះនៅពេលដែលវាត្រូវបានខូច ឬបំផ្លាញ ឬថែរក្សាសាសនាដែលនៅក្រោមពួកគេ វាអាចនឹងរីកចម្រើនបរិសុទ្ធ និងគ្មានសៅហ្មង ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រវត្តិដ៏ពិសិដ្ឋបានដាក់ភាពអនាធិបតេយ្យក្នុងចំណោមរឿងអាក្រក់ ។ ដោយសារគ្មានស្តេចនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល ម្នាក់ៗធ្វើដូចដែលខ្លួនពេញចិត្ត [ពួកចៅហ្វាយ ២១:២៥] ។ នេះបង្ហាញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អស់អ្នក ដែលមិនអើពើនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះព្រះហើយនឹងយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះតែការផ្តល់យុត្តិធម៌ក្នុងចំណោមមនុស្សប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះបានតែងតាំងអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងនាមទ្រង់ដើម្បីសម្រេចចិត្តលើការចម្រូងចម្រាសនៅលើផែនដី ប៉ុន្តែបានមើលរំលងអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត ពោលគឺទ្រង់ផ្ទាល់គួរតែត្រូវបានគោរពប្រណិប័តន៍យ៉ាងបរិសុទ្ធស្របតាមវេជ្ជបញ្ជានៃច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ចំណង់ចង់កែប្រែអ្វីៗទាំងអស់ដោយនិទណ្ឌភាព ជំរុញឱ្យបុរសច្របូកច្របល់ រហូតចង់ឱ្យអ្នកផ្តាច់ការ

ទាំងអស់នៃការគោរពបូជាដែលបំពានត្រូវបានដកចេញពីកណ្តាលរបស់ពួកគេ ។ ប្រគល់អ្នកដែលមានមិនឱ្យ "សោកសៅឬធ្វើខុសចំពោះជនបរទេស ស្ត្រីមេម៉ាយ និងគ្មានឪពុក" ឬ "បង្ហូរឈាមគ្មានទោស" (យេរេមា. ២២:៣) ការ ជាស់ស្មៀនដែលយើងបានអាននៅក្នុង ទំនុកតម្កើង ៨២ មានគោលបំណងដូច គ្នា៖ ឲ្យពួកគេ « ផ្តល់យុត្តិធម៌ដល់ជនក្រីក្រ និងទុគ៌ត សង្គ្រោះមនុស្សទុគ៌ត និងទុគ៌ត ហើយរំដោះជនក្រីក្រ និងទុគ៌តចេញពីកណ្តាប់ដៃអ្នកជិះជាន់» ។ [ទំនុកតម្កើង ៨២:៣-៤] « ហើយម៉ូសេក៏បង្គាប់ដល់ថ្នាក់ដឹកនាំដែលលោកបាន ចង្អុល បង្ហាញ ក្នុងនាមជាតំណាងរបស់លោកឲ្យ «ស្តាប់រឿងក្តីរវាងបងប្អូន របស់ខ្លួន ហើយវិនិច្ឆ័យ... «មិនស្គាល់មុខក្នុងការជំនុំជម្រះឡើយហើយឮទាំង តូច ទាំងធំហើយកុំឲ្យខ្លាចអ្នកណាឡើយដ្បិតការជំនុំជម្រះគឺជារបស់ព្រះ» (ចោ ទិយកថា ១:១៦ - ១៧) ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសូមលើកឡើងនូវពាក្យទាំងនេះថាស្តេច មិនត្រូវបង្កើនសេះសម្រាប់ខ្លួនគេឡើយ ។ មិនតាំងចិត្តលើភាពច្របូកច្របល់ ; មិនត្រូវបានលើកឡើង លើបងប្អូនរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេរំពឹងគិតតាម ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ អម្ចាស់ជានិច្ចពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ [ចោទិយកថា១៧: ១៦ - ១៩] ; ថាចៅក្រមមិនគួរផ្ទៀងទៅម្ខាង ឬទទួលសំណូក [ចោទិយក ថា ១៦:១៩] ហើយដូចជាវគ្គដែលយើងអាននៅទីនេះ និង នៅក្នុង បទគម្ពី រ ។ សម្រាប់ការពន្យល់នៅទីនេះ ការិយាល័យរបស់ចៅក្រម វាមិនមែនជា គោលបំណងរបស់ខ្ញុំច្រើនទេ ក្នុងការណែនាំដល់ចៅក្រមដោយខ្លួនឯង ដូចជា បង្រៀនអ្នកដ៏ទៃថា អ្វីជាអំណាចរបស់ចៅក្រម និងដល់ទីបញ្ចប់ដែលព្រះបាន តែងតាំងពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញថា ពួកគេត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នក ការពារ និងជាអ្នកបង្ហាញភាពស្លូតត្រង់សាធារណៈ ភាពថ្លៃថ្នូរ ភាពសមរម្យ

និងភាពស្ងប់ស្ងាត់ ហើយថាការខិតខំតែមួយគត់របស់ពួកគេគឺដើម្បីផ្តល់នូវសុវត្ថិភាពនិងសន្តិភាពទូទៅនៃទាំងអស់គ្នា ។ ពីគុណធម៌ទាំងនេះ ព្រះបាទដាវីឌប្រកាសថា ទ្រង់នឹងធ្វើជាគំរូ៖ នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងជារាជបល្ល័ង្ក ទ្រង់នឹងមិនយល់ព្រមចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងស្អប់ខ្ពើមពួកទុច្ចរិត អ្នកបង្កាច់បង្ខូច និងមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃ ហើយនឹងស្វែងរកពីគ្រប់ទិសទីដោយទៀងត្រង់ ។ អ្នកប្រឹក្សាដ៏ស្មោះត្រង់ [ទំនុកដំកើង. ១០១]

* ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេមិនអាចអនុវត្តការនេះបានទេ លុះត្រាតែពួកគេការពារមនុស្សល្អពីអំពើអាក្រក់របស់ពួកទុច្ចរិត ហើយផ្តល់ជំនួយ និងការការពារដល់អ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់ នោះពួកគេក៏មានកម្លាំងប្រដាប់អាវុធ ដើម្បីបង្ខិតបង្ខំជនទុច្ចរិត និងឧក្រិដ្ឋជនដោយអំពើទុច្ចរិតដោយបើកចំហរសាធារណៈជន ។ សន្តិភាពមានបញ្ហាឬរំខាន [រ៉ូម ១៣ : ៣] តាមបទពិសោធន៍ យើងយល់ស្របយ៉ាងហ្មត់ចត់ជាមួយនឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់សូឡូនដែលថា ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ត្រូវបានរក្សាដោយរង្វាន់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ យកបរស់ទាំងនេះទៅ ឆ្ងាយ ហើយវិន័យនៃទីក្រុងទាំងមូលក៏ត្រូវរលំហើយត្រូវរំលាយ ។ សម្រាប់ការថែរក្សាសមធម៌និងយុត្តិធម៌កាន់តែត្រជាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សជាច្រើន លុះត្រាតែមានការរៀបចំសម្រាប់គុណធម៌ ។ ហើយតណ្ហារបស់មនុស្សអាក្រក់មិនអាចទប់បានឡើយលើកលែងតែដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរនិងការដាក់ ទោសទណ្ឌ ។ ហើយហោរាបានរួមបញ្ចូលមុខងារទាំងពីរនេះនៅពេលដែល គាត់សុំស្តេចនិងអ្នកគ្រប់គ្រងឯទៀតឲ្យកាត់ទោសនិងយុត្តិធម៌ [យេរេមា ២២:៣; ជំពូក ២១:១២] ។ យុត្តិធម៌ពិតជាត្រូវទទួលបានក្នុងការ រក្សា សុវត្ថិភាពឱបក្រសោប

ការពារផ្តន្ទាទោសនិងរំដោះជនស្លូតត្រង់ ។ប៉ុន្តែការ វិនិច្ឆ័យគឺត្រូវស៊ូទ្រាំនឹងភាពក្លាហានរបស់ជនទុច្ចរិតសង្កត់សង្កិនអំពើឃោរឃៅរបស់ខ្លួន ។

10. ការប្រើកម្លាំងរបស់ចៅក្រមគឺត្រូវគ្នានឹងការគោរពបូជា»

ប៉ុន្តែនេះជាសំណួរដែលហាក់ដូចជាពិបាកនិងពិបាកមួយកើតឡើង: ប្រសិនបើក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះហាមមិនឲ្យពួកគ្រីស្ទានទាំងអស់សម្លាប់ [និក្ខមនំ ២០:១៣; ចោទិយកថា ៥:១៧; ម៉ាថាយ ៥ ៖ ២១] ហើយហោរាបានទាយអំពីភ្នំបរិសុទ្ធរបស់ព្រះថា នៅក្នុងនោះមនុស្សនឹងមិនធ្វើទុក្ខឬធ្វើបាប [អេសាយ ១១:៩; ៦៥: ២៥] -តើចៅក្រមអាចក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធនិងជាអ្នកបង្ហូរឈាមក្នុងពេលតែមួយយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងយល់ថា ចៅក្រមដែលគ្រប់គ្រងការដាក់ទណ្ឌកម្មមិនធ្វើអ្វីដោយខ្លួនឯង ប៉ុន្តែអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ នោះយើងនឹងមិនត្រូវបានរារាំងដោយសារការកាត់ទោសនេះឡើយ ច្បាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ហាមមិនអោយសម្លាប់ ប៉ុន្តែការសម្លាប់មនុស្សមិនអាចគ្មានការកាត់ទោសឡើយ ។ បញ្ហាវិន្តទ្រង់ដាក់ ដាវក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកបម្រើរបស់ខ្លួនដើម្បីទាញយកទៅលើឃាតកទាំងអស់មិនមែនសម្រាប់អ្នកបួសធ្វើទុក្ខនិងធ្វើបាបឡើយ ប៉ុន្តែដើម្បីសងសឹកតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ទុក្ខរបស់អ្នកបូជាមិនមែនដើម្បីសងសឹក ឡើយ ។ ឈឺចាប់ឬរងទុក្ខតើនេះធ្លាប់មាននៅចំពោះមុខចិត្តរបស់យើងទេឬ?ការនេះត្រូវបានធ្វើឡើងនៅទីនេះពីភាពច្របូកច្របល់របស់មនុស្ស ប៉ុន្តែការទាំងអស់ត្រូវបានធ្វើនៅលើអំណាចនៃព្រះដែលបង្គាប់វា ហើយខណៈពេលដែលអំណាចរបស់គាត់ទៅមុន ។ យើងមិនដែលវង្វេងពីផ្លូវ ត្រង់ទេ! លុះត្រាតែមានការអត់ធ្មត់ទៅលើយុត្តិធម៌របស់ព្រះដើម្បីកុំឲ្យទោសអំពើទុច្ចរិត ។ ប៉ុន្តែបើមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការដាក់ច្បាប់មកលើគាត់ ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរតែជេរ

ប្រមាថអ្នកបម្រើរបស់គាត់? ប៉ូលនិយាយថាពួកគេមិន កាន់ដាវដោយឥត ប្រយោជន៍ទេដ្បិតពួកគេជាអ្នកបម្រើព្រះដើម្បីប្រហារ ជីវិតព្រះពិរោធជាអ្នកសង សឹកនឹងអ្នកប្រព្រឹត្តខុស [រ៉ូម ១៣:៤] ។ ដូច្នេះប្រសិនបើចៅហ្វាយនាយ និង អ្នកគ្រប់គ្រងផ្សេងទៀតទទួលស្គាល់ថា គ្មានអ្វីដែលអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ អម្ចាស់ ជាងការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេទេ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេអនុវត្តខ្លួនឯងនៅ ក្នុងកិច្ចបម្រើនេះ ប្រសិនបើពួកគេមានបំណងចង់មានការគោរពប្រតិបត្តិ សេច ក្តីសុចរិត និងភាពទៀងត្រង់របស់ពួកគេត្រូវបានអនុម័តដោយព្រះជាម្ចាស់ [ធីម៉ូ ថេទី២ ២:១៥] ។ ម៉ូសេត្រូវបានជំរុញដោយបំណងប្រាថ្នានេះ នៅពេល ដែលគាត់ដឹងថាគាត់ត្រូវបានកំណត់ដោយអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីធ្វើជាអ្នក រំដោះប្រជាជនរបស់គាត់ គាត់បានដាក់ដៃលើជនជាតិអេស៊ីប [និក្ខមនំ ២: ១២; កិច្ចការ ៧:២៤] ។ នេះជាករណីម្តងទៀត នៅ ពេលដែលដោយ ការសម្លាប់បុរសបីពាន់នាក់ក្នុងមួយថ្ងៃគាត់បានសងសឹក លើការបូជារបស់ប្រជា ជន [និក្ខមនំ ៣២ ៖២៧-២៨] ។ ព្រះបាទ ដាវីឌក៏បានបង្គាប់ឲ្យសាឡូម៉ូ នជាបុត្រទ្រង់សម្លាប់យ៉ូអាប់និងស៊ីម៉ាយ [១ពង្សាវតារក្សត្រ ២:៥-៦, ៨-៩] ។ * យោងទៅតាមលោកក៏រូម បញ្ជូលការនេះក្នុងចំណោមគុណធម៌របស់ស្តេចដែរ គឺដើម្បីបំផ្លាញមនុស្ស អាក្រក់ក្នុងស្រុកដើម្បីឲ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទាំងអស់ត្រូវ បានបណ្តេញ ចេញពីទីក្រុងរបស់ព្រះ ។ នេះក៏ទាក់ទងនឹងពាក្យសរសើរដែល ថ្វាយ ដល់សាឡូម៉ូនដែរថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាបានស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិត ហើយ ស្អប់អំពើទុច្ចរិត» [ទំនុកដំកើង. ៤៥:៧; ៤៤:៨ ,] ។ តើធម្មជាតិដ៏ ទន់ភ្លន់ និង សុខសាន្តរបស់លោកម៉ូសេបានឆាបឆេះទៅក្នុងភាព ព្រៃផ្សៃយ៉ាង ដូចម្តេចដែលប្រោះនិងស្រក់ដោយឈាមបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយគាត់បានឆ្លង

កាត់ជំរំដើម្បីធ្វើឃាតថ្មី? តើដាវីឌជាមនុស្សស្លូតបូត យ៉ាងនេះពេញមួយជីវិត ធ្វើដូចម្តេចបានជាទ្រង់ដកដង្ហើមចុងក្រោយធ្វើ សក្ខីកម្មដ៏បង្ហូរឈាមនោះថាព្រះ រាជបុត្រទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឲ្យលោកយ៉ូអាប់ និងស៊ីម៉ាយទៅឯផ្នូរដោយសន្តិវិធី [១ ពង្សាវតារក្សត្រ២ ៦, ៨-៩]? ប៉ុន្តែបុរសទាំងពីរនាក់ដោយការប្រហារជីវិត ដោយការសងសឹកដែលបាន តែងតាំងពីព្រះជាបរិសុទ្ធដោយដៃដ៏ឃោរឃៅដែល ដោយការប្រើប្រាស់ ពួកគេនឹងធ្វើឱ្យសៅហ្មង ។ សាឡូម៉ូនមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ការ ប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតនោះជាការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅក្នុងចំណោមស្តេចត្បិតប ល្ល័ង្ក ត្រូវបានតាំងឡើងដោយសេចក្តីសុចរិតម្តងទៀតថា ៖«ស្តេចដែលគង់ លើប ល្ល័ង្កជំនុំជម្រះទ្រង់ទតមើលគ្រប់ទាំងអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់» ។ ២០:៨ ទំ] ។ ម្តង ទៀតថា ៖ «ស្តេចដ៏ឈ្លាសវៃនឹងកំចាត់ពួកទុច្ចរិតហើយ បង្វែរវាទៅលើកង់វិញ » ។ ម្តងទៀត ៖ «ចូរដកប្រាក់ចេញនោះ ធើងមួយនឹងចេញមកកាន់តួ ដែកហើយដកអ្នកដែលមិនគួរគប្បីចេញពី ព្រះនេត្ររបស់ស្តេចនោះបល្ល័ង្ករបស់ ទ្រង់នឹងត្រូវបានតាំងឡើងដោយ សុចរិត» ។ (សុភាសិ១៥:៤ - ៥] ម្តង ទៀត ៖ «អ្នកណាដែល ប្រោសមនុស្សអាក្រក់និងអ្នកណាដែលថ្កោលទោស មនុស្សសុចរិតអ្នក នោះ ក៏ ជា អ្នក ស្អប់ព្រះយេហូវ៉ាដែរ» (សុភាសិ ១៧: ១៥) ។ ម្តងទៀត ៖ «អ្នក បះបោររកអំពើអាក្រក់សម្រាប់ខ្លួនឯងហើយអ្នកនាំ សារដ៏ឃោរឃៅក៏ត្រូវ បញ្ជូនមកឯគាត់» [សុភាសិត ១៧:១១ ទំ] ។ ម្តងទៀត ៖ «អ្នកណាដែលនិយាយទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់ថា ‹អ្នករាល់គ្នាជាមនុស្ស សុចរិត នោះនឹងត្រូវបណ្តាសាដោយមនុស្ស ... និងប្រជាជាតិនានា› (សុភាសិត ២៤:២៤ ទំ] ។ «ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើភាពសុចរិតពិតរបស់ពួកគេ គឺដើម្បីដេញតាមអ្នកខុស និងមនុស្សទុច្ចរិតដោយដាវ នោះប្រសិនបើពួកគេ

កាត់ដាវរបស់ពួកគេ ហើយរក្សាដៃរបស់ពួកគេឱ្យស្អាតស្អំដោយឈាម ខណៈពេលដែលមនុស្សដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចោល ប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតជុំវិញការកាប់សម្លាប់ និងការសម្លាប់រង្គាល នោះពួកគេនឹងក្លាយជាអ្នកមានទោសដ៏អាក្រក់បំផុតពិតជាមិនអាចទទួលបានការសរសើរចំពោះសេចក្តីល្អនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់គេឡើយ! ចូរចាប់ផ្តើមឥឡូវនេះដោយសេចក្តីឃោរឃៅនិងព្រៃផ្សៃនោះហើយសាលាក្តីដែលត្រូវគេហៅថាជាថ្មប៉ប្រះ ទឹកនៃជនជាប់ចោទ! ការវិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌អាចត្រូវបានគេប្រកាសលុះត្រាតែមានការប្រកាន់ខ្ជាប់ដែលជាទីប្រឹក្សាដ៏ល្អបំផុតរបស់ស្តេច និងជាអ្នកថែរក្សារាជបល្ល័ង្កដ៏ប្រាកដបំផុត (ដូចជា

សាឡូម៉ូនប្រកាស) [សុភាសិត 28] តែងតែមានវត្តមាន - ភាពបរិសុទ្ធដែលអ្នកនិពន្ធនៃវត្ថុបុរាណពិតប្រាកដត្រូវបានគេហៅថាជាអំណោយចម្បងរបស់ពួកចៅហ្វាយ ។ឬដោយអបិយជំនឿនៃការប្រកាន់ខ្ជាប់ ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពទន់ភ្លន់ដ៏ឃោរឃៅបំផុត ប្រសិនបើគាត់គួរ (ដោយភាពទន់ជ្រាយ និងសប្បុរស) បោះបង់ចោលមនុស្សជាច្រើនដើម្បីវិនាស ។ សម្រាប់នៅក្នុងរជ្ជកាលរបស់ Nerva វាមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលបាននិយាយថា: វាពិតជាអាក្រក់ណាស់ក្នុងការរស់នៅក្រោមព្រះអង្គម្ចាស់ដែលគ្មានអ្វីត្រូវបានអនុញ្ញាត ។ ប៉ុន្តែអាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត នៅក្រោមមនុស្សម្នាក់ដែលអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងត្រូវបានអនុញ្ញាត ។

11. សិទ្ធនៃរដ្ឋាភិបាលដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម "

ប៉ុន្តែជូនកាលស្តេច និងប្រជាជនត្រូវតែលើកអាវុធដើម្បីប្រហារជីវិតការសងសឹកជាសាធារណៈបែបនេះ ។ ព្រោះប្រសិនបើអំណាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេដើម្បីរក្សាភាពសុខស្ងាត់នៃការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេដើម្បីទប់ស្កាត់ការញុះញង់ដ៏គួរឱ្យធុញទ្រាន់នៃមនុស្សសុខស្ងាត់ដើម្បីជួយអ្នកដែលត្រូវបានជិះជាន់ដោយបង្ខំឱ្យផ្តន្ទាទោសអំពើអាក្រក់តើពួកគេអាចប្រើវាដោយចៃដន្យជាងការពិនិត្យមើលកំហឹងរបស់ បុគ្គលដែលរំខានដល់ការសុខ ស្ងាត់របស់បុគ្គលនិងសេចក្តីសុខស្ងាត់នៃមនុស្សទាំងអស់អ្នកណាបង្កើត នូវ ភាពច្របូកច្របល់ហើយប្រព្រឹត្តដោយអំពើឃោរឃៅនិងអំពើទុច្ចរិតដោយ អ្នកណា? ផ្តួលរំលំការខំប្រឹងប្រែងរបស់ជនណាដែលប្រព្រឹត្តិល្មើសនឹងវិន័យនៃច្បាប់ ។ ពិតហើយប្រសិនបើគេដាក់ទោសចោរដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បានត្រឹមតែពីរបីនាក់នោះត្រឹមត្រូវតើពួកគេនឹងបណ្តោយឱ្យប្រទេសទាំងមូលជួបទុក្ខឬ? ធុញទ្រាន់និងបំផ្ទិចបំផ្លាញដោយអំពើប្លន់ដោយនិទណ្ឌភាព? ព្រោះវាមិនមានអ្វីប្លែកទេថាតើវាជាស្តេចឬជាជនចោកទាបបំផុតនៃប្រជារាស្ត្រធម្មតា ដែលនៅក្នុងស្រុកបរទេសដែលគាត់គ្មានសិទ្ធិ ហើយត្រូវហានធ្វើជាសត្រូវ ។ អ្នកទាំងអស់នោះត្រូវចាត់ទុកថា ជាចោរប្លន់ហើយត្រូវទទួលទោសតាមច្បាប់ ។ ដូច្នេះទាំងសមធម៌ធម្មជាតិនិងលក្ខណៈនៃការិយាល័យកំណត់ថា ព្រះអង្គម្ចាស់ត្រូវតែប្រដាប់ដោយអាវុធ មិនត្រឹមតែទប់ស្កាត់អំពើទុច្ចរិតរបស់បុគ្គលឯកជនដោយការផ្តន្ទាទោសតាមផ្លូវតុលាការប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងការពារដោយសង្គ្រាម ការគ្រប់គ្រងដែលប្រគល់ឱ្យរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេផងដែរ ប្រសិនបើនៅពេលណាក៏បាន ។ នៅក្រោមការវាយប្រហាររបស់សត្រូវ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រកាសថាសង្គ្រាមបែបនេះមានច្បាប់ដោយសាក្សីជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ។

*12. ការអត់ធ្មត់ និងមនុស្សជាតិក្នុងសង្គ្រាម **

ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជំទាស់នឹងខ្ញុំថានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមានទីបន្ទាល់ ឬគំរូណាមួយដែលបង្រៀនថាសង្គ្រាមគឺជារឿងស្របច្បាប់ សម្រាប់ គ្រិស្តបរិស័ទ ខ្ញុំឆ្លើយជាមុនថាហេតុផលនៃការធ្វើសង្គ្រាមដែលមានពីបុរាណនៅតែបន្តរហូត ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀតវាគ្មានហេតុផល ណាដែលរារាំងចៅក្រមពីការការពារមុខសញ្ញារបស់ពួកគេឡើយ ។ ទីពីរ ខ្ញុំនិយាយថាការប្រកាសបញ្ជាក់អំពីបញ្ហានេះគឺមិនត្រូវស្វែងរកក្នុងការសរសេររបស់សាវ័កឡើយ គោលបំណងរបស់ពួកគេគឺមិនមែនដើម្បីបង្កើតរដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្កើតព្រះរាជាណាចក្រខាងវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ទីបំផុតវាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការឆ្លងកាត់ថាព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការយាងមករបស់ទ្រង់មិនបានផ្លាស់ប្តូរអ្វីនៅក្នុងការគោរពនេះទេ ។ ប្រសិនបើគោលលទ្ធិរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ (ប្រើពាក្យរបស់ Augus tine) បានថ្កោលទោសសង្គ្រាមទាំងអស់នោះ ទាហានដែលសុំដំបូន្មានទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ គួរតែត្រូវបានគេណែនាំឱ្យបោះចោលអាវុធរបស់ពួកគេ ហើយដកខ្លួនចេញពីការបម្រើយោធាទាំងស្រុង ។ ប៉ុន្តែគេប្រាប់ថា ៖«កុំវាយ អ្នកណាឡើយកុំឲ្យអ្នកណាខុសត្រូវនៅជាមួយនឹងប្រាក់ឈ្នួលរបស់អ្នកឡើយ» [លូកា ៣:១៤] ។ ពេលលោកបង្រៀនពួកគេឲ្យស្កប់ចិត្ត នឹងប្រាក់ឈ្នួលរបស់ពួកគេលោកប្រាកដជាមិនហាមឃាត់ពួកគេឲ្យកាន់អាវុធឡើយ ។* ប៉ុន្តែវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ចៅក្រមទាំងអស់នៅទីនេះ ដើម្បីការពារជាពិសេសប្រឆាំងនឹងការផ្តល់ខ្យល់ដល់តណ្ហារបស់ពួកគេទោះបីជាក្នុងកម្រិតតិចតួចក៏ដោយ ។ផ្ទុយទៅវិញប្រសិនបើពួកគេត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្ម សូមកុំឱ្យពួកគេទៅឆ្ងាយដោយកំហឹង ឬត្រូវបានចាប់ដោយសេចក្តីស្អប់ ឬដុតបំផ្លាញដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរ

ដែលមិនអាចកាត់ផ្តែបាន ។ ចូរឱ្យពួកគេផងដែរ (ដូចដែល Augustine បាន និយាយថា) អាណិតដល់ធម្មជាតិធម្មតានៅក្នុងអ្នកដែលមានកំហុសពិសេសដែល ពួកគេកំពុងដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ ធ្វើ អញ្ចឹង ពិតហើយ សូមកុំឱ្យពួកគេទទួលយក ឱកាសដែលផ្តល់ឱ្យនោះលើកលែងតែពួកគេត្រូវបានជំរុញទៅវាដោយភាពចាំបាច់ បំផុត ។ បើយើងត្រូវតែធ្វើច្រើនលើសពីទស្សនវិទូសាសន៍ដទៃដែលតម្រូវ ឲ្យធ្វើ នៅពេលដែលគាត់ចង់ធ្វើសង្គ្រាមហាក់ដូចជាការស្វែងរកសន្តិភាព ៣២ប្រាកដ ជាមានអ្វីផ្សេងទៀតគួរតែត្រូវបានសាកល្បងមុនពេលទទួលបានជំនួយត្រូវកាន់អា វុធ ។ ជាចុងក្រោយក្នុងស្ថានភាពទាំងពីរនេះ សូមកុំបណ្តោយឱ្យខ្លួនគេត្រូវរ៉ូវគ្នា ដោយការស្រលាញ់ឯកជនណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវដឹកនាំដោយការយកចិត្ត ទុកដាក់ចំពោះប្រជាជនតែម្នាក់ឯង ។ បើមិនដូច្នេះទេ ពួកគេបានបំពាន អំណាចរបស់ពួកគេយ៉ាងអាក្រក់ ដែលបានផ្តល់ឲ្យពួកគេ មិនមែនដើម្បី ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ផលប្រយោជន៍ និងការបម្រើអ្នកដទៃ ។ ជាងនេះទៅទៀត សិទ្ធិធ្វើសង្គ្រាមដូចគ្នានេះ ផ្តល់ហេតុផលសម្រាប់យោធភូមិ ភាគ និងការការពារស៊ីវិលដទៃទៀត ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំហៅទាហានដែលឈរជើងនៅ ក្នុងទីក្រុងដើម្បី ការពារព្រំដែននៃប្រទេសមួយ «សម្ព័ន្ធ» កិច្ចសន្យាទាំងនោះ ដែលធ្វើ ឡើងដោយមេជិតខាងរហូតដល់ទីបញ្ចប់ថាបើមានបញ្ហាណាមួយកើត ឡើងនៅក្នុងទឹកដីរបស់ពួកគេអាចមកជួយគ្នាទៅវិញទៅមកនិងរួមកម្លាំង ដើម្បី កម្ចាត់ខ្មាំងសត្រូវមនុស្សទូទៅខ្ញុំហៅថា "ការការពារស៊ីវិល" ដែលប្រើក្នុងសិល្បៈ នៃសង្គ្រាម ។

13. ទាក់ទងនឹងសិទ្ធិរបស់រដ្ឋាភិបាលក្នុងការយកពន្ធ

ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំក៏សូមបន្ថែមចំណុចនេះថា សួយសារអាករ និងពន្ធគឺជាចំណូលស្របច្បាប់របស់ព្រះអង្គម្ចាស់ ដែលពួកគេអាចប្រើប្រាស់ជាចម្បងដើម្បីបំពេញការចំណាយសាធារណៈនៃការិយាល័យរបស់ពួកគេ . ប៉ុន្តែពួកគេអាចប្រើប្រាស់វាសម្រាប់ភាពអស្ចារ្យនៃគ្រួសាររបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានចូលរួមដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ជាមួយនឹងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃសិទ្ធិអំណាចដែលពួកគេអនុវត្ត ។ ដូចយើងឃើញហើយ ដាវីឌ ហេសេគា យ៉ូស្យៀស យ៉ូសាផាត និងស្តេចដ៏វិសុទ្ធឯទៀត យ៉ូសែប និងដានីយ៉ែល (តាមសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃមុខតំណែងរបស់ពួកគេ) គឺមិនមានការប្រមាថមើលងាយទេ ខ្ជះខ្ជាយក្នុងការចំណាយសាធារណៈ ហើយយើងបានអាននៅក្នុងអេសេគាលថា ធំណាស់ចំណែកដីត្រូវប្រគល់ឲ្យស្តេច [អេសេគាល ៤៥:២១] នៅទីនោះ ទោះបីជាព្យាការីបង្ហាញអំពីនរគរខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយក៏គាត់ស្វែងរកគំរូសម្រាប់រូបភាពរបស់គាត់ពីនគររបស់មនុស្សដែលមានច្បាប់ ។ «ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើដូច្នេះក្នុងរបៀប ដែលចៅហ្វាយនាយខ្លួនឯងនឹងចងចាំថាចំណូលរបស់ពួកគេមិនច្រើនប៉ុន្មានទេដែលជាឃ្លាំងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជនទាំងមូល (សម្រាប់ប៉ុល ដូច្នេះថ្លែងទីបន្ទាល់ [រ៉ូម ១៣:៦]) ដែលមិនអាចត្រូវគេបំផ្លាញឬបង្ខូច ដោយគ្មានភាពអយុត្តិធម៌ឬថាទាំងនេះស្ទើរតែជាឈាមរបស់មនុស្សដែល ជាអំពើអាក្រក់បំផុតក្នុងមនុស្សជាតិដែលមិនគួរទុកឲ្យសោះ ។ សួយសារអាករគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីគាំទ្រដល់ភាពចាំបាច់របស់សាធារណៈជននោះទេ ប៉ុន្តែការដែលដាក់លើមនុស្សទូទៅដោយគ្មានមូលហេតុគឺជាការជំរិតទារប្រាក់ ។ប៉ុន្តែដោយសារវាជាការចាំបាច់ខ្លាំងណាស់ដែលពួកគេធ្វើការអ្វីក៏ ដោយពួកគេត្រូវតែផ្សងព្រេងដោយមនសិការបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះនោះ ពួកគេត្រូវតែទទួលបានការបង្រៀនពីចំនួនដែលមានច្បាប់សម្រាប់ពួកគេ ដើម្បី

កុំឱ្យពួកគេមានទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងដោយអសុរសមកក្រោមការ មិន ពេញចិត្ត របស់ព្រះ ។ ហើយគោលលទ្ធិនេះមិនមានភាពច្របូកច្របល់សម្រាប់បុគ្គលឯកជន ដើម្បីកុំបណ្តោយឱ្យខ្លួនគេដោយឥតអៀនខ្មាស និងបដិសេធរាល់ការចំណាយ របស់ព្រះអង្គម្ចាស់ បើទោះបីជាការចំណាយទាំងនេះលើសពីការចំណាយទូទៅ របស់ប្រជាពលរដ្ឋក៏ដោយ ។

(ច្បាប់សាធារណៈ និងនីតិវិធីតុលាការ ដែលទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចគ្រីស្ទបរិស័ទ ១៤-២១)

14. ច្បាប់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងច្បាប់នៃប្រជាជាតិ

ជាប់នឹងអង្គចៅក្រមនៅក្នុងរដ្ឋស៊ីវិល មកជាច្បាប់ ដែលរឹងប៉ឹងបំផុត នៃ Commonwealth ឬដូចជា Cicero បន្ទាប់ពីផ្លាតូ ហៅពួកគេថា ព្រលឹង ដែលគ្មានអង្គចៅក្រមមិនអាចឈរបាន សូម្បីតែពួកគេខ្លួនឯងក៏គ្មានកម្លាំងក្រៅ ពីអង្គចៅក្រមដែរ ។ ដូច្នេះគ្មានអ្វីពិតអាចនិយាយ ជាងច្បាប់គឺជាចៅក្រម ស្ងៀមស្ងាត់ឡើយចៅក្រមដែលជាច្បាប់រស់នៅ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែខ្ញុំបានអនុ វត្តដើម្បីនិយាយជាមួយនឹងច្បាប់អ្វីដែលរដ្ឋគ្រីស្ទានគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រង នេះ មិនមែនជាហេតុផលដែលអ្នកណាម្នាក់គួររំពឹងថានឹងមានសុន្ទរកថាដ៏វែងមួយ ទាក់ទងនឹងប្រភេទច្បាប់ដ៏ល្អបំផុតនោះទេ ។ នេះនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយនឹង មិនទាក់ទងនឹងគោលបំណង និងទីកន្លែងបច្ចុប្បន្នទេ ។ ខ្ញុំនឹងនិយាយតែពីរបី ពាក្យប៉ុណ្ណោះ ហើយដូចពេលឆ្លងកាត់ ចំណាំអ្វីដែលច្បាប់អាចប្រើបាននៅ ចំពោះព្រះ ហើយត្រូវបានចាត់ចែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ ខ្ញុំចង់ ឆ្លងកាត់បញ្ហានេះដោយស្ងៀមស្ងាត់បំផុតប្រសិនបើ ខ្ញុំ មិនបានដឹងថាមាន

មនុស្សជាច្រើនវង្វេងដោយគ្រោះថ្នាក់ ។ ពីព្រោះមាន អ្នកខ្លះដែលបដិសេធថា ប្រទេសរួមត្រូវបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដែលមិន អើពើនឹងប្រព័ន្ធនយោបាយ របស់លោកម៉ូសេហើយត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយច្បាប់រួមនៃប្រជាជាតិ ។ សូមឲ្យ មនុស្សផ្សេងទៀតពិចារណាអំពី របៀបដែលការយល់ឃើញនេះមានគ្រោះថ្នាក់ និងញុះញង់ ។ វានឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការបង្ហាញថាវាក្លែងក្លាយនិងលួង ។ យើងត្រូវតែចងចាំក្នុងចិត្តថាការបែងចែកទូទៅនៃច្បាប់ទាំងមូលរបស់ព្រះដែល បានបោះពុម្ពដោយម៉ូសេទៅជាច្បាប់សីលធម៌ ពិធីនិងច្បាប់តុលាការ ។ ហើយ យើងត្រូវពិចារណាផ្នែក នីមួយៗនេះដើម្បីយើងអាចយល់ពីអ្វីដែលមាននៅក្នុង ផ្នែកទាំងនោះដែល ទាក់ទងនឹងយើង និង អ្វីដែលមិនមាន ។ ក្នុងពេលនេះ កុំឲ្យអ្នកណា ខ្វល់ខ្វាយពីអ្នកតូចនោះឡើយ ។ ចង្អុលបង្ហាញថាពិធីនិងច្បាប់ តុលាការក៏ទាក់ទងនឹងសីលធម៌ផងដែរ ។ សម្រាប់អ្នកនិពន្ធបុរាណដែលបង្រៀន ផ្នែកនេះ ទោះបីមិនលួងថាផ្នែកក្រោយទាំងពីរនេះ មានទំនួលខុសត្រូវលើសីល ធម៌ក៏ដោយ ក៏នៅតែព្រោះវត្ថុទាំងនេះអាចផ្លាស់ប្តូរ ឬនិរាករណ៍បាន ក្នុងពេល ដែលសីលធម៌នៅតែមិនប៉ះពាល់ មិនហៅថាច្បាប់សីលធម៌ ។ ពួកគេបានអនុ វត្តឈ្មោះនេះតែផ្នែកទីមួយប៉ុណ្ណោះ ដោយគ្មានភាពបរិសុទ្ធពិតនៃសីលធម៌មិន អាចស្ថិតស្ថេរបានហើយក៏មិនមែនជាក្បួនមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាននៃការរស់នៅត្រឹម ត្រូវ ។

15. សីលធម៌ ពិធី និងច្បាប់តុលាការបានបែងចែក

"ច្បាប់សីលធម៌ (ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយវា) ត្រូវបានដាក់នៅក្រោមក្បាលពីរ ដែលមួយគ្រាន់តែបញ្ជាឱ្យយើងថ្វាយបង្គំព្រះដោយជំនឿសុទ្ធសាធនិងការគោរព មួយទៀតដើម្បីចិត្តដោយស្មោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាគឺជាច្បាប់ដ៏ពិត

ប្រាកដ និងអស់កល្បជានិច្ចនៃសេចក្តីសុចរិត ដែលកំណត់សម្រាប់មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ពេលវេលា ដែលមានបំណងចង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ត្បិតវាគឺជាឆន្ទៈដ៏អស់កល្ប និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់ផ្ទាល់ពិតជាត្រូវបានថ្វាយបង្គំដោយ យើងទាំងអស់គ្នា ហើយថាយើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ច្បាប់នៃពិធីគឺជាការបង្ហាត់បង្រៀនរបស់ជនជាតិយូដា ដែលវាហាក់ដូចជាល្អចំពោះព្រះអម្ចាស់ក្នុងការបង្ហាត់បង្រៀននេះ ដូចកាលនៅវ័យកុមាររហូតដល់ពេលពេញវ័យមកដល់ [កាឡាទី ៤ : ៣-៤ ; cf. ch. 3:23-24] ដើម្បី ឲ្យគាត់អាចបង្ហាញប្រាជ្ញារបស់គាត់យ៉ាងពេញលេញដល់ប្រជាជាតិនានា ហើយបង្ហាញការពិតនៃការណ៍ទាំងនោះដែលកាលនោះត្រូវបានគេមើល ទុកជាមុនក្នុងរូបរាងជាច្បាប់តុលាការដែលបានផ្តល់ឲ្យ ។ ដល់ពួកគេសម្រាប់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិល បានផ្តល់រូបមន្តសមធម៌មួយចំនួន និងយុត្តិធម៌ ដែលពួកគេអាចរស់នៅជាមួយគ្នាដោយគ្មានកំហុស និងដោយសន្តិភាព ។ ការអនុវត្តពិធីទាំងនោះពិតជាត្រឹមត្រូវចំពោះគោលលទ្ធិនៃការគោរពបូជា ដរាបណាពួកគេរក្សាព្រះវិហាររបស់ជនជាតិយូដាក្នុងការបម្រើ និងការគោរពចំពោះព្រះ ហើយនៅតែអាចត្រូវបានសម្គាល់ពីការគោរពបូជាខ្លួនឯង ។ ដូចគ្នាដែរ ទម្រង់នៃច្បាប់តុលាការរបស់ពួកគេ ទោះជាវាគ្មានចេតនាអ្វីផ្សេងក្រៅពីវិធីល្អបំផុតដើម្បីរក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ ដែលចែងដោយច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះក៏ដោយ វាមានអ្វីមួយដែលខុសប្លែកពីច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ ។ ដូច្នេះ ច្បាប់ពិធីអាចត្រូវបាននិរាករណ៍ខណៈពេលដែលការគោរពបូជានៅតែមានសុវត្ថិភាព និងគ្មានគ្រោះថ្នាក់នោះផងដែរ នៅពេលដែលច្បាប់តុលាការទាំងនេះត្រូវបានដកចេញ កាតព្វកិច្ច និងសិក្ខាបទនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅតែអាចនៅដដែល ។ ប៉ុន្តែ

ប្រសិនបើនេះជាការពិតប្រាកដណាស់គ្រប់ជាតិសាសន៍ ត្រូវបានទុកឲ្យមានសេរីភាពក្នុងការបង្កើតច្បាប់ដូចដែលខ្លួនបានគិតទុក ជាមុនដើម្បីចំណេញសម្រាប់ខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែទាំងនេះត្រូវតែអនុលោមតាមច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ជារៀងរហូត ដូច្នេះថាពួកគេពិតជាមានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែមានគោលបំណងដូចគ្នា ។ ខ្ញុំមិនគិតថា ច្បាប់ព្រៃផ្សៃ និងព្រៃផ្សៃ ដូចជាផ្តល់កិត្តិយសដល់ចោរ អនុញ្ញាតឱ្យមានទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ និងច្បាប់ផ្សេងទៀត ដែលស្មោកគ្រោក និងគ្មានន័យជាងនេះ នឹងត្រូវចាត់ទុកជាច្បាប់ ។ ដ្បិតគេស្អប់ខ្ពើមមិនត្រឹមតែសម្រាប់យុត្តិធម៌ទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងសម្រាប់មនុស្សជាតិ និងសុភាពរាបសារផងដែរ ។

16. ឯកភាព និងភាពចម្រុះនៃក្រឹត្យវិន័យ

អ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយនឹងក្លាយទៅជាធម្មតា ប្រសិនបើនៅក្នុងច្បាប់ទាំងអស់ដែលយើងពិនិត្យមើល ដូចដែលយើងគួរតែ ពីរយ៉ាងនេះ ៖ រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃច្បាប់ និងសមភាពដែលរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់ខ្លួនត្រូវបានបង្កើតឡើង និងសម្រាក ។ ដោយសារតែវាជាធម្មជាតិ មិនអាចដូចគ្នាសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ដូច្នេះហើយ គោលបំណងដូចគ្នានេះគួរតែអនុវត្តចំពោះច្បាប់ទាំងអស់ ទោះជាកម្មវត្ថុរបស់វាក៏ដោយ រដ្ឋធម្មនុញ្ញមានកាលៈទេសៈមួយចំនួនដែលអាស្រ័យដោយផ្នែក ។ ខុសគ្នាដែលផ្តល់ឱ្យទាំងអស់ដោយស្មើភាព គ្នាឆ្ពោះទៅរកគោលដៅនៃសមធម៌ដូចគ្នា វាជាការពិតដែលថាច្បាប់នៃ ព្រះដែលយើងហៅថាច្បាប់សីលធម៌គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីទីបន្ទាល់នៃច្បាប់ធម្មជាតិនិងសតិសម្បជញ្ញៈដែលព្រះបានឆ្លាក់លើគំនិតរបស់មនុស្ស ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្រោងការណ៍ទាំងមូលនៃសមធម៌នេះ ដែលយើងកំពុងនិយាយនៅពេលនេះ ត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងវា ដូច្នេះហើយ សមធម៌នេះ

តែឯងត្រូវតែជាគោលដៅ និងការគ្រប់គ្រង និងដែនកំណត់នៃច្បាប់ទាំងអស់ ទោះជាច្បាប់ណាក៏ដោយ នឹងត្រូវដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងវិធាននោះ សំដៅនោះ ។ ដោយកំណត់ដោយដែនកំណត់នោះ វាគ្មានហេតុផលណាដែលយើងមិនគួរយល់ព្រមចំពោះពួកគេទេ ទោះបីជាពួកគេអាចខុសពីច្បាប់របស់សាសន៍យូដា ឬក្នុងចំណោមពួកគេក៏ដោយ ។ ក្រិត្តវិន័យរបស់ព្រះហាមឃាត់ការលួច ។ ការដាក់ទោសចំពោះចោរនៅក្នុងរដ្ឋជ្វីហ្វ ត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងនិក្ខមនំ [និក្ខមនំ ២២:១ - ៤] ។ ចាស់របស់ជាតិសាសន៍ដទៃដាក់ទោសចោរលួចដោយសងសំណងទ្វេដង ។ច្បាប់ដែល អនុវត្តតាមច្បាប់ទាំងនេះបានបែងចែករវាងការលួចបង្ហាញនិងមិនបង្ហាញ អ្នកខ្លះបន្តការបណ្តេញចេញអ្នកខ្លះទៀតវាយដំខ្លះទៀតត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់ ពន្ធនាគារ ។ ទីបន្ទាល់មិនពិតត្រូវបានដាក់ទោសដោយការខូចខាតស្រដៀងគ្នា និង ស្មើនឹងរបួសក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា [ចោទិយកថា ១៩:១៨ - ២១] ; នៅកន្លែងផ្សេងទៀតមានតែដោយព្រះគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅ ; នៅក្នុងប្រទេសខ្លះ ដោយព្យួរក ;នៅក្នុងអ្នកដទៃដោយឈើឆ្កាង ។ គ្រប់ក្រមទាំងអស់ ស្មើៗគ្នា សងសឹកការសម្លាប់ដោយឈាម ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការស្លាប់ផ្សេងៗគ្នា ។ ប្រឆាំងនឹងអ្នកធិតក្បត់ប្រជាជាតិខ្លះ ទទួលទោសធ្ងន់ជាងខ្លះទៀតទទួលទោសស្រាលជាង ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញពីរបៀបដែលភាពចម្រុះបែបនេះ ច្បាប់ទាំងអស់មានទំនោរទៅរកទីបញ្ចប់ដូចគ្នា ។ សម្រាប់ រួមជាមួយនឹងសំឡេងតែមួយ ពួកគេប្រកាសការដាក់ទណ្ឌកម្មប្រឆាំងនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងនោះ ដែលច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះបានផ្តោលទោស ពោលគឺ ឃាតកម្ម ចោរកម្ម អំពើធិតក្បត់ និងសាក្សីក្លែងក្លាយ ។ប៉ុន្តែពួកគេមិនយល់ស្របលើរបៀបនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ ។ នេះក៏មិនមែនជាការចាំបាច់ ឬចាំបាច់ដែ

រ ។ មានប្រទេសដែល លុះត្រាតែពួកគេប្រព្រឹត្តយ៉ាងឃោរឃៅជាមួយឃាតក ដោយគំរូដ៏អាក្រក់នោះ ត្រូវតែវិនាសភ្លាមៗពីការកាប់សម្លាប់និងប្លន់ ។ មានអាយុដែលទាមទារឱ្យមានការពិន័យកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ ។ប្រសិនបើការ រំខានណាមួយកើតឡើងក្នុងសង្គមទូទៅអំពើអាក្រក់ដែលកើតឡើងជា ធម្មតាត្រូវតែកែតម្រូវដោយពិធីការថ្មី ។ នៅក្នុងសម័យសង្គ្រាម នៅក្នុងការប៉ះទង្គិចនៃអាវុធ ភាពមនុស្សធម៌ទាំងអស់នឹងរលាយបាត់ បើមិនតិចទេ ការភ័យខ្លាចនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មត្រូវបានណែនាំ ។ នៅក្នុងគ្រោះរាំងស្ងួត នៅក្នុងជំងឺរាតត្បាត លុះត្រាតែមានការប្រើប្រាស់កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ នោះអ្វីៗនឹងវិនាសទៅវិញ ។ «មានប្រជាជាតិទាំងឡាយណាដែលទំនោរទៅរកការរើសអើងណាមួយ លុះត្រាណាតែវាត្រូវបានគាបសង្កត់ខ្លាំងបំផុត ។ តើមនុស្សណាដែលព្យាបាទនិងស្អប់ខ្ពើមចំពោះសុខុមាលភាពសាធារណៈ នឹងត្រូវអាក់អន់ចិត្តដោយភាពចម្រុះបែបនោះ ដែលសម្របខ្លួនយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះដើម្បីរក្សាការប្រតិបត្តិនៃច្បាប់របស់ព្រះ ? អ្នកខ្លះថា ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានមកតាមរយៈលោកម៉ូសេ ត្រូវបានបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានលុបចោល ហើយច្បាប់ថ្មីដែលគេពេញចិត្តនោះ គឺឥតប្រយោជន៍ទាំងស្រុង ។ ពិចារណាឡើងវិញនូវស្ថានភាពនៃពេលវេលា ទីកន្លែង និងប្រជាជាតិ ឬនៅពេលដែលច្បាប់នោះត្រូវបានលុបចោល ដែលមិនដែលត្រូវបានអនុម័តសម្រាប់យើង ។ នៅគ្រប់ទីកន្លែង ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានយកប្រជាជាតិយូដាទៅក្នុងការការពារ ការការពារ និងការការពាររបស់គាត់ គាត់ក៏សុខចិត្តធ្វើជាអ្នកច្បាប់ជាពិសេសចំពោះវា ហើយក្នុងនាមជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ដ៏ឈ្លាសវៃគាត់មានការយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះវានៅក្នុងច្បាប់របស់ខ្លួន ។

*17. គ្រិស្តបរិស័ទ អាចនឹងប្រើច្បាប់តុលាការ ប៉ុន្តែដោយគ្មានការស្អប់ខ្ពើម និងការសងសឹក **

ឥឡូវនេះវានៅតែមានសម្រាប់យើងដើម្បីពិនិត្យមើលអ្វីដែលយើងបានកំណត់នៅកន្លែងចុងក្រោយ: តើច្បាប់ សាលក្រម និងចៅក្រម មានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះសម្រាប់សង្គមទូទៅនៃគ្រិស្តបរិស័ទ ។ ចំពោះបញ្ហានេះក៏ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងសំណួរមួយទៀតផងដែរ ៖ តើបុគ្គលឯកជនគួរគោរពប៉ុន្មានដើម្បីផ្តល់អំណាចដល់ចៅក្រមរបស់ពួកគេ ហើយតើការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេគួរទៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ។ សម្រាប់ការិយាល័យចៅក្រមជាច្រើន ហាក់ដូចជាអស្ចារ្យណាស់ ។ មានភាពច្របូកច្របល់ក្នុងចំណោមពួកគ្រីស្ទាន ពីព្រោះពួកគេមិនអាចអំពាវនាវរកជំនួយដោយស្មោះស្ម័គ្រ ដរាបណាវាត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យពួកគេសងសឹកប្តឹងទៅតុលាការ ឬទៅតុលាការ ។ ប៉ុន្តែប៉ុលច្បាស់ណាស់ ថ្លែងទីបន្ទាល់ ផ្ទុយទៅវិញថាចៅក្រមគឺជាអ្នកបម្រើព្រះសម្រាប់សេចក្តីល្អរបស់យើង [រ៉ូម ១៣:៤) ។ តាមរយៈនេះ យើងយល់ថា ទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំងពីព្រះ ដែលការពារដោយដៃ និងគាំទ្រប្រឆាំងនឹងអំពើខុសឆ្គង និងភាពអយុត្តិធម៌របស់មនុស្សអាក្រក់ នោះយើងអាចរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ និងស្ងប់ស្ងាត់ [ធីម៉ូថេទី១ ២:២] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគ្មានគោលបំណងដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យយើងសម្រាប់ការពារយើង លុះត្រាតែយើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទទួលបានផលប្រយោជន៍បែបនេះទេ នោះច្បាស់ណាស់ថា ឧបាសិកាអាចនឹងមិនមានការអធ្យាស្រ័យឡើយ ហើយបានអំពាវនាវផងដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះខ្ញុំត្រូវដោះស្រាយជាមួយបុរសពីរប្រភេទ ។ មានច្រើនណាស់ដែលក្តៅក្រហាយក្នុងការដោះស្រាយវិវាទ ដែលពួកគេមិនមានសន្តិភាពជាមួយខ្លួនទេលុះត្រាតែពួកគេ

ឈ្លោះជាមួយ អ្នកដទៃ ។ ហើយពួកគេបន្តការប្តឹងតវ៉ារបស់ពួកគេដោយភាព ជូរចត់ និង ការស្អប់ខ្ពើមហើយមានចំណង់ឆ្កួតលីលាដើម្បីសងសឹកនិងការឈឺ ចាប់ ហើយពួកគេដេញតាមពួកគេដោយភាពរឹងទទឹងមិនអាចកាត់បានសូម្បី តែដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសត្រូវរបស់ពួកគេ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ដើម្បីកុំឲ្យ គេគិតថាធ្វើអ្វីខុសពួកគេការពារភាពច្របូកច្របល់បែបនេះតាម នីតិវិធីច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគេអនុញ្ញាតឲ្យទៅរករឿងជាមួយបង ប្អូននោះមិនត្រូវបាន អនុញ្ញាតឲ្យស្អប់គាត់ឬចង់ធ្វើបាបគាត់ឬចាប់គាត់ ដោយមិនចេះអត់ធ្មត់ឡើយ ។

18. ហេតុផលរបស់គ្រិស្តបរិស័ទក្នុងវិវាទ ✱ "

ដូច្នេះ បែបនេះគួរតែយល់ថា បណ្តឹងគឺអាចខកខានបាន ប្រសិនបើប្រើត្រូវ មានការប្រើប្រាស់ត្រឹមត្រូវ ទាំងសម្រាប់ដើមបណ្តឹងក្នុងការប្តឹង និងសម្រាប់ជន ជាប់ចោទក្នុងការការពារខ្លួន ប្រសិនបើមេធាវីការពារក្តីបង្ហាញខ្លួននៅលើ ថ្ងៃ កំណត់ និងដោយករណីលើកលែង តាមលទ្ធភាពដែលគាត់អាចធ្វើបាន ការពារខ្លួនដោយគ្មានភាពជូរចត់ តែដោយចេតនានេះ ដើម្បីការពារអ្វីដែលជា របស់ខ្លួនដោយសិទ្ធិ ហើយប្រសិនបើផ្ទុយទៅវិញ ដើមចោទ ទទួលរងនូវការគាប សង្កត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ មិនថាក្នុងខ្លួនឬក្នុងទ្រព្យរបស់ខ្លួនទុកខ្លួនក្នុងការមើលថែ ចៅក្រមធ្វើការ តួញតែ្ពរហើយស្វែងរកអ្វីដែលយុត្តិធម៌និងល្អ ប៉ុន្តែគួរឃ្លាតឆ្ងាយ ពីតណ្ហាដើម្បី ធ្វើ បាបឬសងសឹកឆ្ងាយពីគំនុំនិងសេចក្តីស្អប់ឆ្ងាយពីការក្តៅ ក្រហាយ នៃ ការ ឈ្លោះគ្នា ។ គប្បីរៀបចំខ្លួនដើម្បីលះបង់ហើយទទួលរងនូវ អ្វីមួយជាជាង ត្រូវប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីប្រទូស្តប្រឆាំង នឹង មារផ្ទុយទៅវិញចិត្ត ពោរពេញទៅដោយសេចក្តីព្យាបាទខូចដោយសេចក្តីច្រណែនរលាកដោយ សេច ក្តី ក្រោធខ្យល់ដង្ហើម សងសឹកទីបំផុតដោយភ្លើងឆេះដោយការចង់ ឈ្លោះគ្នា

សេចក្តីស្រឡាញ់នោះមានភាពអន់ថយខ្លះនៅក្នុងពួកគេចំណាត់ ការរបស់តុលាការទាំងមូលសូម្បីតែហេតុផលបំផុតមិនអាចទេតែមិនគួរឱ្យជឿ ។ នេះត្រូវតែជាគោលការណ៍កំណត់សម្រាប់គ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ ៖ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី បណ្តឹងមិនអាចត្រូវបានកាត់ទោសដោយបុរសណាម្នាក់បានត្រឹមត្រូវឡើយ លុះត្រាតែគាត់ប្រព្រឹត្តចំពោះមារសត្រូវដោយក្តីស្រឡាញ់ និងឆន្ទៈដូចគ្នា ហាក់បីដូចជាអាជីវកម្មដែលស្ថិតក្រោមជម្លោះត្រូវបានដោះស្រាយដោយមិត្តភាព និងសមាសភាព ។ ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់មករំខាននៅទីនេះថា ការសម្របសម្រួលបែបនេះគឺអវត្តមានដូចគ្នាពីបណ្តឹងណាមួយ ដែលវានឹងក្លាយជាអព្ភូតហេតុប្រសិនបើមានការរកឃើញបែបនេះ ។ ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ជាទំនៀមទម្លាប់នៃសម័យនេះទៅហើយ គំរូនៃបណ្តឹងត្រឹមត្រូវគឺកម្រណាស់ ។ ប៉ុន្តែរបស់នោះឯងកាលណាមិនខូចដោយការបន្ថែមរបស់អាក្រក់នោះក៏ មិនឈប់ទៅជាល្អនិងបរិសុទ្ធដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងឮថាជំនួយពីចៅក្រមគឺជាអំណោយដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែឧស្សាហ៍ព្យាយាមបន្ថែមទៀតដើម្បីកុំឱ្យវាក្លាយជាការបំពុលដោយកំហុសរបស់យើង ។

19. ប្រឆាំងនឹងការបដិសេធនៃដំណើរការតុលាការ

សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលថ្កោលទោសយ៉ាងតឹងរ៉ឹងរាល់ការទាស់ទែងគ្នាតាមផ្លូវច្បាប់ សូមឲ្យពួកគេដឹងថា ពួកគេបានបដិសេធចំពោះពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយជាអំណោយមួយក្នុងចំនោមអំណោយទានដែលអាចសម្អាតដល់មនុស្សស្អាតស្អំ [ទីតុស 1:15] ; ប្រសិនបើពួកគេចង់ចោទប្រកាន់ប៉ូលពីទង្វើដ៏អាម៉ាស់មួយ ចាប់តាំងពីគាត់ទាំងពីរបានច្រានចោលការបង្ក្កាច់បង្ខូចនៃអ្នកចោទប្រកាន់របស់គាត់ ដោយបានលាតត្រដាងនូវកលល្បិច និងការព្យាបាទរបស់ពួកគេក្នុង

ពេលតែមួយ [កិច្ចការ 24:12 ff.] ហើយនៅក្នុងតុលាការបានទាមទារ ដោយខ្លួនគាត់នូវឯកសិទ្ធិនៃសញ្ជាតិរ៉ូម [កិច្ចការ ២២ : ១, ២៥] ហើយនៅ ពេលដែលមានការចាំបាច់នោះបានប្តឹងឧទ្ធរណ៍ពីចៅក្រមអយុត្តិធម៌ ទៅកាន់សាលជំនុំជម្រះនៃសេសារ [កិច្ចការ ២៥ : ១០-១១] ។ នេះ មិនផ្ទុយនឹងការពិតដែលថាគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់មានបំណងចង់សងសឹក ដែល យើងបណ្តេញចេញពីតុលាការ[លេវីវិន័យ. ១៩:១៨; ម៉ាថាយ ៥:៣៩; ចោទីយកថា ៣២:៣៥; រ៉ូម ១២:១៩]។ ប្រសិនបើវាជារឿងក្តីរដ្ឋ ប្បវេណី បុរសម្នាក់មិនប្រកាន់យកផ្លូវត្រូវទេ លុះត្រាតែគាត់ប្រព្រឹត្តិដោយភាព សាមញ្ញស្លូតត្រង់ ទៅកាន់ចៅក្រមជាអ្នកការពារសាធារណៈ។ ហើយគាត់មិន គួរគិតទាល់តែសោះពីការ ត្រឡប់មករកអំពើអាក្រក់វិញ [រ៉ូម ១២:១៧] ដែល ជាចំណង់ចំណូលចិត្តសម្រាប់ការសងសឹក ។ បើទោះជាយ៉ាងណា ចំណាត់ការ ត្រូវបាននាំមកដោយដើមទុន ឬបទល្មើសធ្ងន់ធ្ងរ យើងតម្រូវឱ្យជនជាប់ចោទជា ជនដែលចូលមកក្នុងតុលាការ ដោយមិនមានបំណងចង់សងសឹក ឬអាក់អន់ចិត្ត ចំពោះរបួសឯកជននោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវគិតក្នុងចិត្តដើម្បីទប់ស្កាត់ការខិតខំប្រឹង ប្រែងរបស់ បំផ្លាញមនុស្សពីការធ្វើបាបសង្គម ។ ដ្បិតបើ អ្នក ដកចិត្តសង សឹកនោះបញ្ជាដែលហាមមិនឲ្យសងសឹកដល់គ្រិស្តសាសនិក ក៏ មិនខូចដែរ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះនឹងជំទាស់ មិនត្រឹមតែត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យចង់សងសឹក ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេក៏ត្រូវបានស្នើសុំឱ្យរង់ចាំព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែល សន្យាថាទ្រង់នឹងមានវត្តមាន ដើម្បីសងសឹកអ្នកដែលត្រូវរងទុក្ខ និងរងទុក្ខ [រ៉ូ ម . ១២:១៩] ; ខណៈពេលដែលអ្នកដែលស្វែងរកជំនួយពីចៅក្រម មិន ថាសម្រាប់ខ្លួនគេ ឬសម្រាប់អ្នកដ៏ទៃ រង់ចាំការសងសឹកទាំងអស់របស់អ្នក

ការពារស្ថានសួគ៌ ។ មិនមែនទាល់តែសោះ! សម្រាប់យើងត្រូវតែពិចារណាថា ការសង់សឹករបស់ចៅក្រមមិនមែនជារបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះដែលគាត់បានពង្រីក និងអនុវត្ត ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយ [រ៉ូម . ១៣ : ៤] តាមរយៈការបម្រើរបស់មនុស្សដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់យើង ។

*20. គ្រិស្តបរិស័ទស៊ូទ្រាំនឹងការជេរប្រមាថ ប៉ុន្តែដោយភាពស្និទ្ធស្នាល និងសមធម៌ ការពារផលប្រយោជន៍សាធារណៈ **

«យើងមិនទាស់ទែងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៀតទេ ដែលទ្រង់ហាមយើងមិនឲ្យតទល់នឹងអំពើអាក្រក់ ហើយបង្គាប់ឲ្យយើងបែរថ្ពាល់ស្តាំទៅរកអ្នកដែលបានវាយ ខាងឆ្វេង ហើយប្រគល់អាវធំរបស់យើងទៅឱ្យអ្នកដែលបានយកអាវរបស់យើង [ម៉ាថាយ ៥ : ៣៩-៤០] ។ ទ្រង់ពិតជាមានព្រះទ័យចង់ឱ្យដួងចិត្តនៃរាស្ត្រទ្រង់ស្រឡះស្រឡះពីបំណងប្រាថ្នាណាមួយដើម្បីសងសឹក ពួកគេគួរតែអនុញ្ញាតទ្វេដង នៅក្នុងគណៈវិនិច្ឆ័យ ដើម្បីធ្វើពួកគេជាងការចង់សងវាវិញ ហើយយើងមិនមែននាំពួកគេឱ្យឆ្ងាយពីការអត់ធ្មត់នេះឡើយ តាមពិត គ្រិស្តបរិស័ទគួរតែជាប្រភេទបុរសដែលកើតមកដើម្បីទទួលការបង្កាច់បង្ខូច និងរបួសបើកចំហចំពោះអំពើអាក្រក់ ការបោកប្រាស់ ។ និងការសើចចំអករបស់មនុស្សអាក្រក់ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេគួរតែស៊ូទ្រាំនឹងអំពើអាក្រក់ទាំងអស់នេះ ពោលគឺពួកគេគួរតែមានសណ្តាប់ធ្នាប់ខាងវិញ្ញាណយ៉ាងពេញលេញ ដែលបានទទួលនូវអំពើអាក្រក់មួយ ពួកគេត្រៀមខ្លួនសម្រាប់មួយផ្សេងទៀត ដោយសន្យាថាខ្លួនពួកគេពេញមួយជីវិត ។ ប៉ុន្តែការទទួលរងនៃក ឈើឆ្កាងជារឿងរហូត ។ ក្នុងពេលនោះចូរឲ្យពួក គេប្រព្រឹត្តអំពើល្អចំពោះ អ្នក ដែលធ្វើបាបពួកគេហើយប្រទានពរដល់អ្នកដែលដាក់បណ្តាសាពួកគេ [លូកា ៦:២៨]

ហើយ (នេះគឺជាជ័យជម្នះតែមួយគត់របស់ពួកគេ) ព្យាយាមយកឈ្នះអំពើអាក្រក់ដោយអំពើល្អ [រ៉ូម . ១២:២១]។ គំនិតដូច្នេះ ពួកគេនឹងមិនស្វែងរកភ្នែកមួយ ភ្នែកសម្រាប់ធ្មេញមួយ ដូចដែលពួកផារីស៊ីបង្រៀនសិស្សរបស់ពួកគេឱ្យចង់សងសឹក ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងត្រូវបានណែនាំដោយព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេនឹងរងទុក្ខវេទនាដល់រាងកាយរបស់ពួកគេ ហើយ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវរឹបអូសដោយចេតនា នោះពួកគេនឹងអត់ទោស និងដោយស្ម័គ្រចិត្តលើកលែងទោសចំពោះកំហុសទាំងនោះភ្លាមៗ នៅពេលដែលពួកគេបានធ្វើបាបពួកគេ [ម៉ាថាយ ៥:៣៨]។ ប៉ុន្តែ សមធម៌ និងភាពមធ្យមនៃចិត្តរបស់ពួកគេនឹងមិនរារាំងពួកគេពីការប្រើប្រាស់ជំនួយពីចៅក្រមក្នុងការថែរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេនោះទេ ខណៈពេលដែលរក្សាបាននូវមិត្តភាពចំពោះសត្រូវរបស់ពួកគេ . ឬការខ្នះខ្នែងចំពោះសុខុមាលភាពសាធារណៈ ពីការទាមទារទោសកំហុសរបស់បុរសដែលមានទោស និងជំងឺរាតត្បាត ដែលពួកគេអាចផ្លាស់ប្តូរបានតែដោយការស្លាប់ ។ សម្រាប់ Augustine ពិតជាបកស្រាយគោលបំណងនៃសិក្ខាបទទាំងអស់នេះ ។ មនុស្សសុចរិត និងព្រះគួរត្រៀមខ្លួនដោយអត់ធ្មត់ ដើម្បីទ្រាំទ្រនឹងអំពើអាក្រក់របស់ជនណា ដែលខ្លួនប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាមនុស្សល្អ ដើម្បីបង្កើនចំនួនមនុស្សល្អ កុំបន្ថែមខ្លួនទៅក្នុងចំនួននៃអាក្រក់ ដោយព្យាបាទដូចគេ ។ ទីពីរសិក្ខាបទទាំងនេះទាក់ទងនឹងការរៀបចំចិត្តដែលនៅក្នុង ខ្លួន ច្រើនជាងការងារដែលធ្វើក្នុងការបើកដើម្បីឱ្យការអត់ធ្មត់នៃចិត្តនិងអំពើល្អនឹងត្រូវបានរក្សាទុកជាសម្ងាត់ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យយើងអាចធ្វើដោយបើកចំហរនូវអ្វីដែលយើងឃើញអាចផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដែលយើងគួរប្រាថ្នាល្អ ។

21. ប៉ូលថ្កោលទោស ប៉ុន្តែការជំទាស់ធម្មតាដែលប៉ូលបានថ្កោលទោស បណ្តឹងទាំងស្រុង

នោះក៏ជាការមិនពិតដែរ [កូរិនថូសទី១ ៦ : ៥-៨] វាអាចយល់ បានយ៉ាងងាយតាមពាក្យសម្តីរបស់គាត់ថាមានកំហឹងជាមធ្យម សម្រាប់ វិវាទនៅក្នុងព្រះវិហារនៃកូរិនថូស សូម្បីតែរហូតដល់ចំណុចដែលពួកគេបានលាតត្រដាងចំពោះការចំអកនិងការនិយាយអាក្រក់នៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងសាសនាទាំងមូលដែលពួកគេប្រកាស ។ ដំបូងប៉ុលបានរិះគន់ពួកគេចំពោះការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះក្នុងចំណោមអ្នកជឿដោយភាពអត់ធ្មត់ ។ ទីពីរ ទ្រង់បានស្តីបន្ទោសពួកគេផងដែរ ចំពោះការឈ្លោះប្រកែកគ្នាតាមរបៀបនេះ ក្នុងចំណោមបងប្អូន និងបងប្អូន ។ ធ្វើឱ្យបាត់បង់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ដូច្នេះប៉ូលបានពិចារណាប្រឆាំងនឹងតណ្ហាដ៏ឆ្កួត នោះដែលចង់ទៅ រកច្បាប់មិនមែនគ្រាន់តែប្រឆាំងនឹងការចម្រូងចម្រាស ទាំងអស់ នោះ ទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់ចាត់ទុកថាជាកំហុសឬចំណុចខ្សោយសម្រាប់ពួកគេមិន ព្រមទទួលយកការបាត់បង់ទំនិញជាជាងខំរក្សាវារហូតដល់មានជម្លោះ ។ នោះគឺនៅពេលដែលពួកគេងាយស្រើបស្រាលដោយរាល់ការខាតបង់ ហើយបញ្ជូនទៅតុលាការ និងប្តឹងពីមូលហេតុតិចបំផុត គាត់និយាយអំពីរឿងនេះជាភស្តុតាងដែលថាចិត្តរបស់ពួកគេងាយនឹងខឹង ហើយមិនមានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការអត់ធ្មត់ ។ " គ្រីស្ទបរិស័ទពិតជាគួរធ្វើដូច្នេះថាពួកគេចូលចិត្តលះបង់សិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ជាជាងចូលតុលាការ ដែលពួកគេស្ទើរតែមិនអាចចាកចេញដោយគ្មានបេះដូងញ៉ុះញ៉ង់ និងធ្វើឱ្យមានការស្អប់ខ្ពើមដល់បងប្អូនរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលនរណាម្នាក់ឃើញដូច្នេះ ។ ដោយមិនបាត់បង់ក្តីស្រឡាញ់ គាត់អាចការពារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់បាន ការបាត់បង់ដែលនឹង

ត្រូវចំណាយយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះគាត់ គាត់មិនអាក់អន់ចិត្តនឹងការលើកឡើងរបស់ប៉ុលនេះទេ ប្រសិនបើគាត់មានសិទ្ធិទាមទារច្បាប់ ។ សេចក្តីស្រឡាញ់នឹងផ្តល់ឱវាទដ៏ល្អបំផុតដល់មនុស្សគ្រប់រូប គ្រប់កិច្ចការដែលធ្វើឡើងក្រៅពីសេចក្តីស្រឡាញ់ និងវិវាទទាំងអស់ដែលហួសពីវា នោះយើងចាត់ទុកជាអយុត្តិធម៌ និងមិនសមរម្យ ។ កាតព្វកិច្ចដំបូងនៃមុខវិជ្ជាចំពោះចៅក្រមរបស់ពួកគេគឺត្រូវគិតប្រកបដោយកិត្តិយសបំផុតនៃការិយាល័យរបស់ពួកគេ 45 ដែលពួកគេទទួលស្គាល់ថាជាគណៈវិនិច្ឆ័យ ។

វចនានុក្រមដែលផ្តល់ដោយព្រះ ហើយនៅលើគណនីនោះដើម្បីគោរព និងគោរពពួកគេក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើ និងតំណាងរបស់ព្រះ ។ អ្នករាល់គ្នាអាចរកឃើញអ្នកដែលគោរពយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រចំពោះចៅក្រមរបស់ពួកគេ ហើយចង់បាននរណាម្នាក់ដែលពួកគេអាចស្តាប់បង្គាប់បាន ពីព្រោះពួកគេដឹងថាការបែបនេះគឺសមរម្យសម្រាប់សុខុមាលភាពសាធារណៈ ។ យ៉ាង ណាក៏ដោយពួកគេចាត់ទុកចៅក្រមគ្រាន់តែជាប្រភេទនៃអំពើ អាក្រក់ ចាំបាច់មួយប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែពេត្រុសទាមទារអ្វីមួយបន្ថែមទៀតពី យើង នៅពេលដែលគាត់បង្គាប់ថាស្តេចត្រូវលើកតម្កើង [១ពេត្រុស ២:១៧] ; ដូចសាឡូម៉ូនបង្រៀនថាព្រះនិងជាស្តេចត្រូវកោតខ្លាច [សុភ. ២៤:២១] ។ សម្រាប់ពេត្រុសក្នុងពាក្យ « លើកតម្កើង » រួមបញ្ចូលគំនិត ដ៏ ស្មោះត្រង់របស់ស្តេចសាឡូម៉ូនការលើកស្តេចជាមួយ នឹង ព្រះបង្ហាញ ថា ស្តេចពោរពេញទៅដោយការគោរពដ៏បរិសុទ្ធ និង សេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ។ ប៉ុលក៏មានសុភាសិតដ៏ល្បីមួយដែរថា ៖ « មិនត្រឹមតែដោយសេចក្តី ក្រោធប៉ុណ្ណោះទេ តែដោយព្រោះសតិសម្បជញ្ញៈ » [រ៉ូម . ១៣:៥ , ស. វីជី] ។ ដោយហេតុនេះ ទ្រង់មាន ន័យថា ប្រជារាស្ត្រ

មិនគួរត្រូវបានដឹកនាំដោយខ្លាចតែព្រះអង្គម្ចាស់ និងអ្នកគ្រប់គ្រង ដើម្បីបន្តនៅក្រោមពួកគេទេ (ដូចដែលពួកគេតែងតែប្រគល់ឱ្យសត្រូវប្រដាប់អាវុធ ដែលមើលឃើញថា ការសងសឹកនឹងត្រូវធ្វើឡើងភ្លាមៗ ប្រសិនបើពួកគេទប់ទល់) ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេកំពុងបង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់ ។ ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់នៅពេលដែលពួកគេថ្វាយវាទៅពួកគេ ដោយសារអំណាចរបស់មេដឹកនាំគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់ ។ តថាគតមិន និយាយ អំពីបុរសខ្លួនឯងដូចជារបាំងនៃសេចក្តីថ្លៃថ្នូរបិទបាំងនូវសេចក្តីល្ងង់ឬ សេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ឬ សេចក្តីឃោរឃៅ ព្រមទាំងសីលធម៌ដ៏អាក្រក់ ដែល ពោរពេញដោយអំពើថោកទាប ដូច្នេះហើយទើបបាននូវសេចក្តីសរសើរ នៃគុណធម៌ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថាការបញ្ជាខ្លួនឯងគឺសក្តិសមនឹង កិត្តិយសនិងការគោរពដែលអ្នកដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងត្រូវបានគេគោរព ក្នុងចំណោមយើងហើយទទួលបានការគោរពដោយការគោរពចំពោះភាពជាម្ចាស់របស់ខ្លួន ។

22. ការគោរពប្រតិបត្តិ"

ពីនេះក៏មានរឿងមួយទៀតដូចតទៅ ៖ ដោយដួងចិត្តក្នុងការគោរពចំពោះអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន រាស្ត្រគួរតែបង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេចំពោះពួកគេ ទោះបីជាដោយគោរពតាមប្រកាសរបស់ពួកគេ ឬដោយការបង់ពន្ធ ឬដោយការបំពេញមុខងារសាធារណៈ និងបន្ទុកដែល ប៉ូលនិយាយថា "សូមឱ្យព្រលឹងទាំងអស់ចុះចូលនឹងអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ .... សម្រាប់អ្នកណាដែលតទល់នឹងអំណាច អ្នកនោះប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលព្រះបានតែងតាំង . [រ៉ូម ១៣:១-២ , Vg .] « រំឭកពួកគេ " គាត់សរសេរទៅទីតុស " ដើម្បីឱ្យស្ថិតនៅក្រោមអំណាច និងអំណាច គោរពតាមចៅក្រម ដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់គ្រប់កិច្ចការ

ល្ង [ទីតុស ៣ : ១] ហើយពេត្រុសមានប្រសាសន៍ថា "ត្រូវចុះចូលនឹងសព្វ លោក ទាំងអស់ (ឬដូចជាខ្ញុំបកប្រែវាជាពិធីបរិសុទ្ធ) សម្រាប់ជា ប្រយោជន៍ របស់ព្រះអម្ចាស់ទោះបីជាវាត្រូវបានស្តេចជាកំពូលឬដល់ពួក ទេសាភិបាល ដែលត្រូវចាត់តាមគាត់ឲ្យមកដាក់ទោសអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ប៉ុន្តែ សរសើរអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើល្អវិញ ។ "[ពេត្រុសទី១ ១៥១១ ២ : ១៣-១៤ ។] ឥឡូវនេះដើម្បីពួកគេអាចបង្ហាញថាពួកគេមិនធ្វើពុតជាចុះចូល ទេ ប៉ុន្តែជាកម្មវត្ថុដោយស្មោះនិងអស់ពីចិត្តប៉ុលបានបន្ថែមថាពួកគេគួរតែ សរសើរ ដល់ព្រះអំពីសុវត្ថិភាព និង គុណសម្បត្តិនៃអស់អ្នកក្រោមការ ដែលពួកគេរស់ នៅ ។ គាត់និយាយថា "ខ្ញុំសូមអង្វរថា "ការអង្វរ ការអធិស្ឋាន ការអង្វរ និងការអរព្រះគុណត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ សម្រាប់ស្តេច និងអស់អ្នកដែលមានអំណាច ដើម្បីអោយពួកយើងអាចដឹកនាំជីវិតដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ និងសន្តិភាព ដោយភាពគោរពព្រះ និងភាពស្មោះត្រង់ ។ "[ធីម៉ូថេទី១. ២: ១ - ២] កុំ ឲ្យ អ្នកណាបញ្ឆោតខ្លួនឯងនៅទីនេះ ។ ដោយសារចៅក្រម មិនអាចទប់ទល់បានទេ ប្រសិនបើគ្មានព្រះត្រូវបានទប់ទល់ក្នុងពេលតែមួយ ទោះបីវាហាក់ដូចជាចៅក្រមដែលគ្មានអាវុធអាចត្រូវបានគេមើលងាយដោយនិទ ណ្ឌភាពក៏ដោយ ក៏ព្រះនៅតែបំពាក់អាវុធដើម្បីសងសឹកយ៉ាងខ្លាំងក្លានូវការឈ្លង នេះមកលើខ្លួនគាត់ ។ ជាងនេះទៅទៀត ក្រោមការស្តាប់បង្គាប់នេះ ខ្ញុំបាន រួមបញ្ចូលការអត់ធ្មត់ ដែលប្រជាពលរដ្ឋឯកជនគួរដាក់ដេញថ្លៃខ្លួនឯងជាសាធារ ណៈ ដើម្បីកុំឱ្យមានការជ្រៀតជ្រែកក្នុងកិច្ចការសាធារណៈដោយចេតនា ឬនៅ ក្នុងការិយាល័យរបស់អង្គចៅក្រម ដោយឥតន័យ ឬធ្វើសកម្មភាពអ្វីទាំងអស់ តាមនយោបាយ ។ បើមានអ្វីមួយក្នុងច្បាប់ សាធារណៈ ទាមទារឲ្យមានការ

ធ្វើ វិសោធនកម្មកុំឲ្យគេនិយាយ ចលាចលឬដាក់ដៃធ្វើកិច្ចការនោះឡើយគួរតែ រក្សាដៃទាំងអស់គ្នាក្នុងន័យ នេះ ប៉ុន្តែទុកឲ្យពួកគេចាត់ចែងរឿងនេះទៅកាន់ ចៅក្រមជំនុំជម្រះ ។ ដៃអ្នកណាម្នាក់នៅទីនេះគឺទំនេរ ។ ខ្ញុំចង់មានន័យថា ទុកឱ្យពួកគេ មិន ហ៊ានធ្វើអ្វីដោយគ្មានការបញ្ជា ។ ព្រោះពេលដែលមេបញ្ជា របស់គាត់ ប្រជាពលរដ្ឋឯកជនទទួលបានសិទ្ធិអំណាចសាធារណៈ ។ ព្រោះជា ទូន្មាន គេហៅត្រចៀកនិងភ្នែករបស់សម្តេច ដូច្នេះសូមអ្នកណានិយាយ ដោយ សមហេតុផល អំពីអ្នកដែលទ្រង់បានតែងតាំងដោយបញ្ជារបស់ទ្រង់ឲ្យ ធ្វើ ការទាំងឡាយដូចជាដៃរបស់សម្តេចសង្ឃ ។

23. ការស្តាប់បង្គាប់ក៏ដោយអយុត្តិធម៌

"ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីពេលនេះយើងបានពិពណ៌នាអំពីចៅក្រមដែលពិតជាត្រូវបានគេ ហៅថាជាឪពុកនៃប្រទេសរបស់គាត់ និង ដូចដែលកវីសម្តែងវាជាអ្នកគង្វាល របស់គាត់ ។ អាណាព្យាបាលសន្តិភាព អ្នកការពារសេចក្តីសុចរិត និងអ្នក សងសឹកនៃភាពគ្មានកំហុស គាត់ ដែលមិនយល់ព្រមពីរដ្ឋាភិបាលបែបនេះ ត្រូវ តែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាមនុស្សឆ្កួត ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាគំរូនៃមនុស្សស្មើរតែគ្រប់វ័យ ដែលព្រះអង្គម្ចាស់ខ្លះមិនខ្វល់ពីរឿងទាំងអស់នោះ ដែលពួកគេគួរតែយកចិត្ត ទុកដាក់ ហើយនៅឆ្ងាយពីការយកចិត្តទុកដាក់ទាំងអស់ ខ្ជិលនឹងរីករាយ ។ អ្នកផ្សេងទៀតមាន ចេតនាលើមុខជំនួញរបស់ខ្លួន ដាក់ច្បាប់លក់សិទ្ធិ ការរិនិច្ឆ័ យនិង លិខិត អនុគ្រោះ ។ អ្នកខ្លះទៀតចាយលុយមនុស្សសាមញ្ញហើយ បន្ទាប់មក ក៏ ខ្ជះខ្ជាយវាទៅលើមនុស្សឆ្កួត ។ អ្នកខ្លះទៀតប្រព្រឹត្តអំពើប្លន់ យ៉ាងសាហាវ ប្លន់ផ្ទះរំលោភស្ត្រីព្រហ្មចារីនិងមេឃុំនិងកាប់សម្លាប់មនុស្សស្លូតត្រ ង់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សជាច្រើនមិនអាចត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថា

ពួកគេគួរតែទទួលស្គាល់ពួកគេថាជាព្រះអង្គម្ចាស់ និងគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ ដោយសារភាពអាម៉ាស់យ៉ាង ខ្លាំង និង ក្នុងចំណោមឧក្រិដ្ឋកម្មបែបនេះជនបរទេសមិនត្រឹមតែជាចៅក្រម ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាមនុស្សដែរពួកគេមិនយល់ឃើញពីរូបរាងរបស់ ព្រះ ដែល គួរតែបំភ្លឺក្នុងចៅក្រមឡើយ ខណៈដែលគេមិនឃើញដាននៃអ្នក បម្រើរបស់ព្រះនោះដែលត្រូវបានគេតែងតាំងឲ្យលើកតម្កើងសេចក្តីល្អ និងដើម្បីដាក់ទោសអាក្រក់ [ពេត្រុសទី១ ២:១៤] ។ ដូច្នេះពួក គេក៏មិន ទទួលស្គាល់ថាជាអ្នកគ្រប់គ្រងលោកដែលមានសេចក្តី ថ្លៃថ្នូរ និងអំណាចដែលបទគម្ពីរសរសើរយើងដែរ ។ ពិតហើយ អារម្មណ៍ដែលកើតមកនេះ តែងតែដក់ជាប់ក្នុងចិត្តមនុស្ស ក្នុងការស្អប់ និងដាក់បណ្តាសាជនក្បត់ជាតិ រហូតស្រលាញ់ និងគោរពព្រះមហាក្សត្រ ។

24. អ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ទុច្ចរិតនឹងកាត់ក្តីរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងក្រឡេកមើលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នឹងនាំយើងឱ្យកាន់តែឆ្ងាយ ។ យើងមិនត្រឹមតែស្ថិតក្រោមអំណាចរបស់ចៅហ្វាយនាយ ដែលបំពេញមុខតំណែងរបស់ពួកគេចំពោះយើងដោយទៀងត្រង់ និង ស្មោះត្រង់ តាមដែលពួកគេគួរតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ស្ថិតនៅក្រោម អំណាច នៃ អស់អ្នកដែលតាមមធ្យោបាយណាក៏ដោយ ។ ទទួល បានការគ្រប់គ្រងកិច្ចការនានាទោះបីជាពួកគេមិនបានធ្វើកិច្ចការរបស់ ព្រះអង្គម្ចាស់មួយផ្នែកក៏ដោយ ។ ទោះបីជាមានទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់ថាការិយាល័យរបស់ចៅក្រមគឺជាអំណោយដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃគុណប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ក្នុងការការពារសុវត្ថិភាពរបស់មនុស្សហើយទោះបីជាគាត់ត្រូវបានតែងតាំងជាចៅក្រមក៏ដោយ នៅតែប្រកាសក្នុងពេលតែ

មួយថាពួកគេអាចជានរណាក៏ដោយ ពួកគេមានសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ ។ ពីគាត់តែម្នាក់ឯង ។ ពិតណាស់គាត់និយាយថាអ្នកដែល គ្រប់គ្រង ដើម្បីប្រយោជន៍សាធារណៈ គឺជាគំរូពិត និង ជាភស្តុតាងនៃអត្ថប្រយោជន៍របស់គាត់ ។ ថាអស់អ្នកដែលគ្រប់ គ្រងដោយយុត្តិធម៌ និង អសមត្ថភាពត្រូវបានលើកឡើងដោយទ្រង់ដើម្បីដាក់ទោសអំពើ ទុច្ចរិតរបស់ប្រជាជន ថាគ្រប់ទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានដោយព្រះចេស្តា ដ៏ បរិសុទ្ធដែលទ្រង់បានរំនិយោគអំណាចស្របច្បាប់ ។ ខ្ញុំនឹងមិនបន្ត ទៅ មុខទៀតទេរហូតទាល់តែខ្ញុំបានបន្ថែមប្រាក់បន្ទាល់ប្រាកដមួយចំនួនអំពី រឿងនេះ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់ធ្វើការដើម្បីបញ្ជាក់ថាស្តេចអាក្រក់ មួយអង្គជាព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់មកលើផែនដីឡើយ [យ៉ូប ៣៤:៣0, ហូសេ ១៣:១១; អេសាយ ៣:៤; ១0:៥ ចោទិយកថា ២៨:២៩] ដ្បិត ខ្ញុំមិនជឿអ្នកណាឡើយនឹងផ្ទុយពីខ្ញុំ ដូច្នេះហើយគ្មានអ្វីត្រូវនិយាយអំពីស្តេចក្រៅពីចោរប្លន់ដែលរឹបអូសទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក ពីអ្នកផិតក្បត់ដែលបំពុលគ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់អ្នក ឬឃាតករដែលស្វែងរកសម្លាប់អ្នក ។ សម្រាប់បទគម្ពីរបានរាប់បញ្ចូលនូវមហន្តរាយទាំង អស់ក្នុងចំណោមបណ្តាសារបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងផ្អាកនៅទីនេះ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីចំណុចនេះដែលមិនងាយស្រួលក្នុងចិត្តមនុស្សប្រុសឡើយ ។ នៅ ក្នុងមនុស្សទុច្ចរិតម្នាក់ដែលមិនសក្តិសម នឹង កិត្តិយសទាំងអស់ នោះ បើគាត់មានអំណាច សាធារណៈនៅក្នុងដៃអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និង ដ៏ទេវភាពនោះស្ថិតនៅដែលព្រះអម្ចាស់មានដោយព្រះបន្ទូលរបស់ ទ្រង់ ដែលបានប្រទានដល់អ្នកបម្រើនៃយុត្តិធម៌ និង ការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ ។ ដោយគោរព ព្រះអង្គគួរតែគោរព និងគោរពតាមកម្

វត្ថុរបស់ព្រះអង្គ រហូតទាល់តែមានការគោរពប្រតិបត្តិជាសាធារណៈ ដែលពួកគេនឹងកាន់តំណែងជាស្តេចដ៏ឆ្នើម ប្រសិនបើព្រះអង្គប្រទានដល់ពួកគេ ។

*25. ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះស្តេចអាក្រក់ដែលទាមទារនៅក្នុងបទគម្ពីរ **

" ជាដំបូង ខ្ញុំគួរចង់ឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកត់ចំណាំ និងសង្កេតមើលដោយប្រុងប្រយ័ត្ននូវការផ្តល់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបទគម្ពីរដោយហេតុផលល្អតែងតែរំលឹកដល់យើង ហើយប្រតិបត្តិការពិសេសរបស់វាក្នុងការចែកចាយនគរ និងការតែងតាំងអ្វី ។ នៅក្នុងដានីយ៉ែលព្រះអម្ចាស់ បាន ផ្លាស់ប្តូរសម័យកាលនិងបន្តបន្ទាប់គ្នាដកស្តេចចេញហើយតាំងឡើង [ដានីយ៉ែល ២:២១] ដូចគ្នានេះដែរ ៖ «ដល់ចុងបំផុតដើម្បីឲ្យមនុស្សរស់បានដឹងថា ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់គ្រប់គ្រងនគរពីមនុស្សហើយប្រគល់វាទៅអ្នកណាដែលទ្រង់នឹងធ្វើ" [ដានីយ៉ែល. ៤:១៧ ជំពូក ៤:១៤] ស្គាល់ស្តេចនេប៊ូក្នេសាជាស្តេចប្រភេទណា ដែលដណ្តើមយកក្រុងយេរូសាឡិម ដែលជាអ្នកឈ្លានពានដ៏ខ្លាំងក្លា និងជាអ្នកបំផ្លាញអ្នកដទៃ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលនៅអេសេគាលថា ទ្រង់បានប្រទានទឹកដីអេស៊ីបដល់គាត់ សម្រាប់បម្រើទ្រង់ក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញវា [អេសេគាល ២៩ : ១៩-២០] ដានីយ៉ែល និយាយទៅគាត់ថា ៖ បពិត្រព្រះករុណាជាអម្ចាស់ នៃ អស់ទាំងស្តេចដែលព្រះ នៃស្ថានបរមសុខ បានប្រទានព្រះរាជ្យដ៏មាន ឫទ្ធានុភាព ឫទ្ធានុភាព និង សិរីរុងរឿង ។ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នក រាល់គ្នាថា ព្រះអង្គបានប្រទានស្រុកទាំង អស់ ដែលកូនមនុស្សរស់នៅមានសត្វព្រៃ និងសត្វស្លាប ។ ពីលើអាកាស ៖ របស់ទាំងនេះ ដែលទ្រង់បានប្រគល់មកក្នុងដៃអ្នកហើយបានតាំងអ្នក ឲ្យ គ្រប់គ្រងលើពួកគេ» [ដានីយ៉ែល 2:37-38, cf. Vg.] ម្តងទៀត ដានីយ៉ែលមានប្រសាសន៍ ទៅបេលសាសារជាកូនរបស់នេប៊ូឆា

ដនេសារថា៖ «ព្រះ ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតបានប្រទានដល់នេប៊ូ។ ឆាដនេសារ ជាបិតារបស់អ្នក ភាពជាស្តេច និងភាពអស្ចារ្យ កិត្តិយស និងសិរីរុងរឿង ; ហើយ ដោយសារតែភាពអស្ចារ្យដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ ទ្រង់ ប្រជាជន ទាំង អស់កុលសម្ព័ន្ធ និង អណ្តាតញ័ររន្ធត់នៅ ចំពោះ ទ្រង់" [ដានីយ៉ែល. ៥:១៨-១៩]. ដោយព្រះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងរំលឹកឡើងវិញនូវសេចក្តីបង្គាប់ របស់ស្ថានសួគ៌ទាំងនោះ ទាក់ទងនឹងការលើកតម្កើង និងការកោតខ្លាចដល់ស្តេចមួយអង្គ នោះយើងនឹងមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការកាន់កាប់ដ៏អាក្រក់បំផុតនៅក្នុងកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ដើម្បីកំណត់។ លោកសាំយូអែលពេលលោកព្រមានជន ជាតិ អ៊ីស្រាអែលអំពីរឿងអ្វី ដែលពួកគេនឹងរងទុក្ខពីស្តេចរបស់ ខ្លួនលោកមាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «នេះជាសិទ្ធិ របស់ស្តេចដែល នឹងសោយរាជ្យលើអ្នក គឺគាត់ នឹងយកកូនប្រុស របស់អ្នកទៅដាក់លើរទេះរបស់គាត់។ ពួកគេជា ពលសេះរបស់គាត់ហើយទៅភ្ជួរស្រែហើយច្រូត កាត់ហើយធ្វើអាវុធគាត់ នឹង យកកូនស្រី របស់អ្នក ទៅធ្វើជា អ្នកធ្វើ គ្រឿង ក្រអូប ចុងភៅ និង អ្នកធ្វើនំ ហើយចុងក្រោយគាត់ នឹងយកស្រែ ចម្ការចំការទំពាំងបាយជូរ និងដើមអូលីវដ៏ល្អបំផុតរបស់ អ្នក។ ចូរប្រគល់ទៅឲ្យអ្នក បម្រើរបស់គាត់គាត់នឹងយក មួយភាគដប់នៃគ្រាប់ធញ្ញជាតិរបស់ អ្នក និងចំការទំពាំងបាយជូររបស់អ្នកហើយ នឹង ប្រគល់ទៅឲ្យអ្នកបម្រើ និង អ្នកបម្រើរបស់គាត់គាត់ នឹង យកអ្នកបម្រើ អ្នកបម្រើនិងលាទៅធ្វើការរបស់គាត់។ ហ្វូងចៀ មួយភាគដប់របស់អ្នកហើយ អ្នកនឹងធ្វើជា អ្នក បម្រើ របស់ គាត់»។ ៨:១១ - ១៧ ដោយមានការរំលង ; cf. ហេប្រឺ ។ ប្រាកដណាស់ស្តេចមិនធ្វើការនេះដោយច្បាប់ទេ ពីព្រោះ ច្បាប់បានបង្ហាត់បង្រៀនពួកគេឲ្យ

មានការអត់ធ្មត់ទាំងអស់ (ចោទិយកថា ១៧:១៦) ។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានគេហៅថាជាសិទ្ធិទាក់ទង នឹង ប្រជាជនព្រោះពួកគេត្រូវតែគោរព តាមហើយមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យតតាំងឡើយ ។ វាដូចជាសាំយូអែល បាននិយាយថា : ឆន្ទៈរបស់ស្តេចនឹងរត់ហួសប្រមាណ , ប៉ុន្តែវានឹង មិនជាផ្នែកមួយរបស់អ្នកដើម្បីរារាំងវាអ្នករាល់គ្នា នឹង មានតែរបស់នេះ ប៉ុណ្ណោះគឺត្រូវគោរពតាមបញ្ជារបស់គេហើយស្តាប់តាមពាក្យរបស់គេ ។

*26. ករណីរបស់នេប៊ូក្នេសានៅយេរេមាជំពូក 27 **

ប៉ុន្តែនៅក្នុងយេរេមា ជាពិសស មានវគ្គមួយដែលអាចបំភ្លេចបាន ដែល (ទោះជាវែងជាង) វានឹងមិនរំខានខ្ញុំក្នុងការដកស្រង់ទេ ព្រោះវាកំណត់យ៉ាងច្បាស់នូវសំណួរទាំងមូលនេះ ។ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថាយើង បានបង្កើតផែនដី និង មនុស្សហើយ និង សត្វដែលនៅលើផែនដីនេះ ដោយកម្លាំងដ៏អស្ចារ្យរបស់ខ្ញុំ និង ដៃដែលលាតចេញហើយ ខ្ញុំក៏ ប្រគល់វាដល់អ្នកដែលគាប់ព្រះហឫទ័យ នឹង ភ្នែករបស់ខ្ញុំ ។ យើង បានប្រគល់ទឹកដីទាំងអស់នេះទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់នេប៊ូក្នេសា ... ជា អ្នកបម្រើរបស់យើង ... ... ប្រជាជាតិនិងស្តេចធំៗ ទាំងអស់នឹង បម្រើគាត់ ... ថាសាសន៍ណា និង នគរណាដែលមិនបម្រើស្តេចបាប៊ីឡូននោះអញ នឹង ទៅសួរសុខទុក្ខប្រជាជាតិនោះដោយដាវទុរ្ភិក្សនិងជំងឺអាសន្នរោគ ដូច្នេះចូរបម្រើស្តេច បាប៊ីឡូនឲ្យរស់ចុះ ។ ២៧:៥ - ៨, ១៧, ស. វីជី] យើងឃើញថាតើការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបង់ទៅឱ្យជនទុច្ចរិតដ៏គួរស្អប់ខ្ពើម និងឃោរឃៅប៉ុណ្ណានោះ ដោយគ្មានហេតុផលអ្វីក្រៅពីការដែលទ្រង់បានគ្រងរាជ្យ ។ ប៉ុន្តែ គឺដោយក្រឹត្យរបស់ស្ថានសួគ៌ដែលទ្រង់ត្រូវបានតាំងឡើងលើបល្ល័ង្ក នៃនគរហើយ

ត្រូវឡើងជាស្តេចដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិដែលវាជាការបំពាន ដោយ ខុសច្បាប់ ។ ប្រសិនបើយើងបន្តបង្ហាញក្នុងចិត្ត និងចំពោះមុខរបស់យើងនូវការពិតដែលថា សូម្បីតែស្តេចដែលគ្មានតម្លៃបំផុតក៏ត្រូវបានតែងតាំងដោយក្រឹត្យដូចគ្នាដែល អំណាចនៃស្តេចទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនោះ គំនិតដែលបំបះបំបោរទាំង នោះនឹងមិនចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់យើងដែលថាស្តេចគួរត្រូវបានប្រព្រឹត្តឡើយ ។ តាមគុណសម្បត្តិរបស់គាត់ និង ជារឿងអយុត្តិធ៌មដែលយើងត្រូវបង្ហាញខ្លួន យើងចំពោះព្រះអង្គដែលនៅក្នុងផ្នែករបស់គាត់មិនបង្ហាញខ្លួនគាត់ជាស្តេចដល់ យើង ។

27. សក្ខីកម្មទូទៅនៃបទគម្ពីរស្តីពីភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ

វាគឺជាការឥតប្រយោជន៍សម្រាប់នរណាម្នាក់ក្នុងការជំទាស់ថាពាក្យបញ្ជានោះ មានលក្ខណៈប្លែកសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។ ដ្បិតយើងត្រូវកត់សម្គាល់ដោយ មូលហេតុអ្វីដែលព្រះយេហូវ៉ាបញ្ជាក់ថា ៖ « យើងបាន ឲ្យនគរដល់នេប៊ូក្នេសា ហើយ» [យេរេមា. ២៧:៦] ។ «ដូច្នេះ ចូរបម្រើទ្រង់ហើយរស់ចុះ!» [យេរេមា ៧:១៧] កុំឲ្យយើង សង្ស័យថាយើងគួរតែ បម្រើទ្រង់ដែលជាភស្តុ តាង ដែល បាន ប្រទាន ឲ្យ ហើយនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់លើកមនុស្ស ណាម្នាក់ឡើងឋានៈជាស្តេច ទ្រង់បញ្ជាក់ប្រាប់យើងពីការតាំងចិត្តរបស់គាត់ថា នឹងឱ្យគាត់ឡើងសោយរាជ្យ ។ ដ្បិតមានទីបន្ទាល់ទូទៅនៃបទគម្ពីរទាក់ទងនឹង រឿងនេះ ។ សាឡូម៉ូនក្នុងជំពូកទីម្ភៃប្រាំបីនៃ សុភាសិត មានប្រសាសន៍ថា ៖« ដោយសារតែអំពើទុច្ចរិតនៃ ស្រុកនោះមានចៅហ្វាយច្រើននាក់»] ។ ដូចគ្នាដែរជំពូកទីដប់ពីរ នៃយ៉ូបបានចែងថា ៖ «ទ្រង់ដក ការចុះចូលចេញពី ស្តេចហើយបានក្រវាត់ពួកគេម្តងទៀតដោយក្រវាត់» [យ៉ូប ១២:១៨ ទំ] ។

ពេលនេះត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ហើយនោះគ្មាន អ្វីនៅសល់ក្រៅពីយើងគួរបម្រើ និងរស់នៅ ។ «នៅក្នុងលោកយេរេមាដែលជាព្យាការី ក៏មានបទបញ្ជាមួយ ទៀតរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលទ្រង់បង្គាប់ប្រជាជនរបស់គាត់ឱ្យស្វែងរកសន្តិភាពនៃ បាប៊ីឡូនជាកន្លែងដែលពួកគេត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅជាឈ្លើយសឹកហើយអធិស្ឋាន ដល់ព្រះអម្ចាស់ជំនួសពួកគេសម្រាប់សន្តិភាពរបស់វា សូមឲ្យបានសេចក្តីសុខ សាន្ត របស់ពួកគេ មិនមែនដូចដែលយើងត្រូវបានបង្គាប់ក្នុងខគម្ពីរផ្សេងទៀត ឱ្យអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកបៀតបៀនរបស់យើងទេ [ម៉ាថាយ ៥:៤៤] ប៉ុន្តែដើម្បី ឱ្យព្រះរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ត្រូវបានថែរក្សាឱ្យមានសុវត្ថិភាពនិងសន្តិភាពដើម្បី ឱ្យពួកគេរីកចម្រើននៅក្រោមទ្រង់ដូច្នេះព្រះបាទដាវីឌដែលបានតែងតាំងរួចហើយ ដោយការបញ្ជត្តិ របស់ព្រះហើយចាក់ប្រេងអភិសេកដោយប្រេងបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ពេលទ្រង់ ត្រូវសូលបៀតបៀនដោយមិនសមនឹងទទួលបាននោះទ្រង់នៅតែចាត់ ទុក ក្បាលអ្នកវាយដំរបស់ទ្រង់ថាជា អំពើឃោរឃៅ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ា បាន ញែកវាជាបរិសុទ្ធដោយកិត្តិយសនៃនគរ »។ គាត់បាននិយាយថា "ឱ្យខ្ញុំធ្វើ រឿងនេះនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ព្រះអម្ចាស់បានចាក់ ប្រេងតាំងអោយ លោកលើកដៃប្រឆាំង នឹង ព្រះអង្គពីព្រោះព្រះអង្គ ជា អ្នកចាក់ប្រេងតាំង របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ [អ៊ីសាម ២៤ : ៦] ម្តងទៀត៖ « ព្រលឹងខ្ញុំបានស ង្គ្រោះអ្នកហើយ ; ហើយខ្ញុំបាននិយាយថាខ្ញុំមិនត្រូវលើកដៃប្រឆាំងនឹង ម្ចាស់ របស់ខ្ញុំទេ, សម្រាប់គាត់គឺជា ព្រះអម្ចាស់ចាក់ប្រេងតាំង » [សាំយូអែលទី១ ២៤:១១] ម្តងទៀត៖ «តើអ្នកណានឹងបានលើកដៃរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងអ្នក ដែលបានចាក់ប្រេងតាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគ្មានសេនទេ? ... ព្រះអម្ចាស់ មានព្រះជន្មគង់នៅ លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់ មិន វាយគាត់ឬថ្ងៃស្លាប់ឬដួល

ក្នុងសមរភូមិនោះព្រះអម្ចាស់ហាមមិនឲ្យខ្ញុំ លើក ដៃ ប្រឆាំង នឹង អ្នក ដែល ព្រះអម្ចាស់ចាក់ប្រេងតាំងឡើយ" [សាំយូអែលទី១ : ២៦:៩-១១]

28. វាមិនមែនជាផ្នែកនៃកម្មវត្ថុទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះដើម្បីបញ្ជាក់សិទ្ធិ

យើងជំពាក់អាកប្បកិរិយានៃការគោរពនេះហើយដោយការគោរពចំពោះអ្នក គ្រប់គ្រងរបស់យើងទាំងអស់ក្នុងកម្រិតខ្ពស់បំផុតទោះជាពួកគេមានលក្ខណៈបែប ណាក៏ដោយ ខ្ញុំកាន់តែញឹកញាប់ ចូរនិយាយឡើងវិញថាយើងគួររៀនកុំពិនិត្យ មើលបុរសខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវយក វាឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់តាម ព្រះទ័យរបស់ ព្រះអម្ចាស់ជាតួអង្គដែលទ្រង់បានត្រាក់និងឆ្លាក់នូវភាពអស្ចារ្យដែលមិនអាច រំលោភបំពានបាន ប៉ុន្តែ (អ្នក នឹង និយាយថា) អ្នកគ្រប់គ្រងជំពាក់ការ ទទួលខុសត្រូវ ផ្ទុយទៅវិញមុខវិជ្ជារបស់ពួកគេនេះខ្ញុំបានទទួលស្គាល់រួចហើយ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកសន្និដ្ឋាន ពីការបម្រើនេះគួរតែធ្វើសម្រាប់តែអភិបាលទេនោះ អ្នកកំពុងវែកញែកដោយល្ងង់ ។ ទំនួលខុសត្រូវទៅវិញទៅមក ឧបមាថាឪពុក ម្តាយនិងស្វាមី ផ្នែកមួយពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។ ឧបមាថាឪពុកម្តាយ បង្ហាញ ខ្លួនយ៉ាងលំបាក និង មិនអាចទាក់ទាញកូនរបស់ពួកគេដែលពួកគេ ត្រូវ បានហាមឃាត់មិនឱ្យបង្កកំហឹង [អេភេសូ ៦ : ៤] ថាដោយការរឹង មាំរបស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យពួកគេនឿយ ហត់លើសពីខ្នាត ។ ឧបមាថាស្វាមី ភាគច្រើនតែងតែប្រើប្រពន្ធរបស់ពួកគេដែលពួកគេត្រូវបានបង្គាប់ឱ្យស្រឡាញ់ [អេភេសូ ៥:២៥] ហើយទុកដូចជាគ្រឿងដែលខ្សោយជាង [ពេត្រុសទី ១ ៣:៧]។ តើកូនទាំងពីរមិនសូវស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ឬ ប្រពន្ធចំពោះប្តីទេ? ពួកគេនៅតែចុះចូលសូម្បីតែអ្នកដែលទុច្ចរិត និង គ្មានកាតព្វកិច្ច ។ ជាការ ពិតណាស់ មនុស្សគ្រប់រូបគួរតែព្យាយាមមិន "មើលកាបូបដែលព្យួរពីខាង

ក្រោយ" ពោលគឺមិនមែនសួរពីភារកិច្ចរបស់អ្នកដទៃនោះទេ ប៉ុន្តែបុរសគ្រប់រូបគួរតែចងចាំថា កាតព្វកិច្ចមួយដែលជារបស់ខ្លួន នេះគួរតែអនុវត្តជាពិសេសចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានដាក់នៅក្រោមអំណាចរបស់អ្នកដទៃ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ហេតុនោះបើយើងត្រូវឃោរឃៅដោយអ្នកលោភលន់ឬលោភលន់បើសូមឲ្យយើងនឹកចាំពីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងជាមុនសិនដែលដោយគ្មាន ការសង្ស័យត្រូវបានវាយប្រដៅដោយរំពាត់បែបនេះរបស់ព្រះអម្ចាស់ [ដានីយ៉ែល ៩:៧] ។ ដោយវិធីនេះភាពរាបទាបនឹងរារាំងការមិនអត់ធ្មត់របស់យើង ។ ដូច្នេះចូរយើងហៅការគិតនេះមកក្នុងចិត្តថាវាមិនមែន សម្រាប់យើងដើម្បីដោះស្រាយបែបនេះទេ ។ អំពើអាក្រក់; នៅសល់តែប៉ុណ្ណឹង ដើម្បីអង្វរសុំជំនួយពីព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅក្នុងដៃរបស់ទ្រង់គឺជាដួងចិត្តរបស់ស្តេច និងការផ្លាស់ប្តូរនគរ [សុភាសិត. ២១:១ ទំ.]«ទ្រង់ជាព្រះដែលនឹងឈរក្នុងអង្គប្រជុំនៃព្រះ ហើយ នឹងជំនុំជម្រះ នៅ កណ្តាលព្រះ» ។ [ទំនុកដំកើង ២ : ១០] និងអស់អ្នកដែលបាន សរសេរច្បាប់ដ៏អយុត្តិធម៌ ដើម្បីសង្កត់សង្កិនជនក្រីក្រនៅក្នុងការ វិនិច្ឆ័យ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាចំពោះមនុស្សទាបចាប់រំលោភលើស្ត្រីមេម៉ាយនិង ប្លន់ជនគ្មានឪពុក [អេសាយ ១០:១ - ២] ។

(ទោះជាយ៉ាងក៏ដោយ ចៅក្រមធម្មនុញ្ញគួរតែពិនិត្យមើលស្តេចអាណានិគម ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះជាដំបូង

29. នៅពេលដែលព្រះធ្វើអន្តរាគមន៍ ជួនកាលវាកើតឡើងដោយភ្នាក់ងារដែលមិនចង់បាន)

នៅទីនេះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពល្អ អំណាចរបស់ទ្រង់ និងការផ្តល់បើកចំហពីក្នុងទ្រង់ ។ សម្រាប់ពេលខ្លះ គាត់បានលើកអ្នកសងសឹកដោយបើកចំហពីក្នុងចំណោមស្រមោចបម្រើរបស់គាត់ ហើយបំពាក់អាវុធដល់ពួកគេដោយបញ្ជារបស់គាត់ដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មរដ្ឋាភិបាលអាក្រក់ និងរំដោះប្រជាជនរបស់គាត់ជិះជាន់តាមរបៀបអយុត្តិធម៌ ពីគ្រោះមហន្តរាយដ៏វេទនា ។ ពេលខ្លះគាត់ណែនាំដល់ការបញ្ចប់កំហឹងរបស់ បុរសដោយចេតនាផ្សេងទៀតនិងការខិតខំផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះលោក បានរំដោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចផារ៉ោនតាម រយៈលោកម៉ូសេ ។ (និក្ខមនំ ៣:៧ - ១០) ពីអំពើឃោរឃៅរបស់ព្រះចៅស៊ូសាន ជាស្តេចស្រុកស៊ីរីតាមរយៈអូថនីអែល [ពួកចៅហ្វាយ ៣:៩] និងពីអ្នកបម្រើផ្សេងទៀត តាមរយៈស្តេច ឬចៅក្រមផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ គាត់បានបំបាក់អំនួតរបស់ក្រុងទីរ៉ុសដោយជនជាតិអេស៊ីប ការព្រងើយកន្តើយរបស់ជនជាតិអេស៊ីបដោយជនជាតិអាសស៊ើរភាព កាចសាហាវរបស់ជនជាតិអាស្សីរីដោយជនជាតិខាល់ដេ ។ ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់បាប៊ីឡូនដោយពួកមេឌី និងពែរ្ស បន្ទាប់ពីស៊ីរូសបានទម្លាក់ពួកមេឌីរួចហើយ ។ ភាពរមិលគុណរបស់ស្តេចនៃយូដា និងអ៊ីស្រាអែល និងការប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនចំពោះផលប្រយោជន៍ជាច្រើនរបស់ទ្រង់ ជួនកាលទ្រង់ត្រូវបានពួកអាសស៊ើរ ជួនកាលដោយពួកបាប៊ីឡូន វាយដំ និងរងទុក្ខ ទោះជាមិនដូចគ្នាទាំងអស់ក៏ដោយ ។ សម្រាប់មនុស្សប្រភេទទីមួយ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានបញ្ជូនដោយការគ្រាស់ហៅដោយច្បាប់របស់ព្រះឱ្យធ្វើអំពើបែបនេះ ក្នុងការកាន់អាវុធប្រឆាំងនឹងស្តេច នោះមិនបានបំពានទាំងស្រុងលើភាពអស្ចារ្យដែលត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងស្តេចដោយការតែងតាំងរបស់ព្រះ . ប៉ុន្តែ ប្រដាប់អាវុធពី

ស្ថានសួគ៌ ពួកគេបានទាមទារអំណាចតិចជាមួយនឹងអ្នកធំ ដូចដែលមានច្បាប់សម្រាប់ស្តេចដាក់ទោសអ្នកក្រោមបង្គាប់របស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សប្រភេទចុងក្រោយនេះ ទោះជាពួកគេត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះជាកន្លែងដែលគាត់គាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយបានអនុវត្តការងាររបស់គាត់ដោយមិនដឹងខ្លួនក៏ដោយ ក៏ពួកគេគ្រោងទុកក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេថានឹងមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីអំពើអាក្រក់ ។

30. អ្នកការពាររដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសេរីភាពរបស់ប្រជាជន

ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សទាំងនេះត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ព្រះអម្ចាស់នៅតែបំពេញកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមរយៈពួកគេដូចគ្នានៅពេលដែលទ្រង់បានបំបែកដំបងបង្ហូរឈាមនៃស្តេចដែលក្រអឺតក្រទម និងនៅពេលដែលទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យ ។ សូមឲ្យពួកចៅហ្វាយនាយបានស្តាប់ហើយខ្លាច ។53 ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នឲ្យបានខ្ពស់ កុំមើលងាយ ឬបំពានលើអំណាចនៃចៅក្រម ដែលពោរពេញដោយព្រះតេជព្រះគុណ ដែលព្រះបានបង្កើតដោយក្រឹត្យដ៏ធ្ងន់បំផុត ទោះបីជាវាអាចនឹងរស់នៅជាមួយនឹងបុរសដែលមិនសក្តិសមបំផុតដែលធ្វើអោយវាសៅហ្មងតាមតែអាចធ្វើទៅបាន ដោយអំពើអាក្រក់របស់គេ ។ គ្មានបញ្ហាណាដែលត្រូវបានផ្តល់ឲ្យ ក្រៅ ពីស្តាប់បង្គាប់និងរងទុក្ខទេខ្ញុំកំពុងនិយាយគ្រប់ពេលដែលបុគ្គលឯកជន ។ ប្រសិនបើឥឡូវនេះមានចៅក្រមណាមួយនៃប្រជាជនដែលត្រូវបានតែងតាំងដើម្បីទប់ស្កាត់ឆន្ទៈរបស់ស្តេច (ដូចនៅសម័យបុរាណ អេផរត្រូវបានគេដាក់ប្រឆាំងនឹងស្តេច Spartan ឬតុលាការនៃប្រជាជនប្រឆាំងនឹងកុងស៊ុលរ៉ូម៉ាំងឬបាតុកម្មប្រឆាំងនឹងព្រឹទ្ធសភានៃ ប្រជាជនអាថែន ហើយ

ប្រហែលជាដូចអ្វីដែលឥឡូវនេះមានដូចជាអំណាចដូចជាអចលនវត្ថុទាំងបីអនុវត្ត
នៅគ្រប់អាណាចក្រនៅពេលដែលពួកគេធ្វើមហាសន្និបាតរបស់ពួកគេ) ខ្ញុំនៅ
ឆ្ងាយពីការហាមឃាត់ពួកគេឱ្យទប់ទល់ស្របតាមកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ភាពសា
ហាវឃោរឃៅរបស់ស្តេច ។ ថាប្រសិនបើពួកគេក្រឡេកមើលស្តេចដែលទម្លាក់
ដោយហឹង្សា និងវាយដំលើប្រជាជនសាមញ្ញ ខ្ញុំសូមប្រកាសថា ការបំភាន់របស់
ពួកគេនៅក្នុងរឿងមិនសមរម្យ ពីព្រោះពួកគេក្បត់ដោយទុច្ចរិតក្បត់សេរីភាព
របស់ប្រជាជន ដែលពួកគេដឹងថាពួកគេត្រូវបានគេចង្អុលប្រាប់ ។ អ្នក
ការពារដោយពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។

31. ការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សមិនត្រូវក្លាយជាការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះឡើយ

ប៉ុន្តែនៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិនោះដែលយើងបានបង្ហាញថាដោយសារតែ
អំណាចនៃអ្នកគ្រប់គ្រង យើងតែងតែធ្វើករណីលើកលែងនេះ ពិតប្រាកដណាស់
ដើម្បីគោរពតាមនោះ ។ ជាបឋមថា ការស្តាប់បង្គាប់បែបនេះ មិនដែលនាំ
យើងចេញពីការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ឡើយ សេចក្តីប្រាថ្នារបស់ស្តេចទាំងអស់គួរតែចុះ
ចូលនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះរាជក្រឹត្យរបស់ទ្រង់ទាំងអស់គួរតែប្រគល់
ឱ្យ អំណាចនៃអំណាចរបស់ពួកគេគួរតែចុះក្រោម ។ ហើយតើវាជារឿងមិនទំនង
ទាល់តែសោះដែលអ្នកគួរធ្វើឲ្យអ្នក ពេញចិត្តនឹងគាត់ព្រោះអ្នកស្តាប់បង្គាប់
មនុស្សដោយយល់ដល់អ្នកនោះ ព្រះអម្ចាស់គឺជាស្តេចនៃស្តេចដែលនៅពេលដែល
គាត់បានបើកព្រះឱស្ឋដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ហើយនោះត្រូវតែតែម្នាក់ឯងឮនៅចំពោះ
មុខមនុស្សទាំង អស់ក្បែរគាត់យើងចុះចូល នឹង ពួកអ្នកដែលមានអំណាចលើ
យើងតែ នៅក្នុងគាត់តែប៉ុណ្ណោះបើគេបញ្ជាអ្វីប្រឆាំងនឹងគាត់ចូរឲ្យវាទៅជាគ្មាន
តម្លៃហើយយើងខ្ញុំមិនខ្វល់ពីរឿងនេះឡើយ ។ សេចក្តីថ្លៃថ្នូរទាំងអស់ដែលចៅក្រម

មានដ្បិតគ្មានការបង្កគ្រោះថ្នាក់ណាមួយត្រូវបានធ្វើទៅលើវា ឡើយនៅពេលដែលវាត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនចំពោះឯកវចន:និងអំណាចដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ ។ លើការពិចារណានេះ ដានីយ៉ែលបានបដិសេធថាគាត់មិនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសណាមួយប្រឆាំងនឹងស្តេច នៅពេលដែលគាត់មិនបានគោរពតាមបញ្ជារបស់គាត់ [ដានីយ៉ែល ៦:២២ - ២៣] ។ ដ្បិតស្តេច បានលើសដែនកំណត់របស់ទ្រង់ហើយមិនត្រឹមតែបានប្រព្រឹត្តខុសនឹងមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក្នុងការលើកស្ទែងរបស់ខ្លួនប្រឆាំងនឹងព្រះទ្រង់បានដកអំណាចរបស់ខ្លួនទៅវិញ ។ ផ្ទុយទៅវិញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានគេថ្កោលទោសដោយសារពួកគេស្តាប់ បង្គាប់ពេក ។ សេចក្តីប្រកាសអាក្រក់របស់ស្តេច [ហូសេ ៥:១៣] ។ ដ្បិតពេលដែលយេរ៉ូបោមបានធ្វើកូនគោមាសនោះដើម្បីផ្តាប់ចិត្តទ្រង់នោះ បានលះចោលព្រះវិហាររបស់ព្រះហើយបែរទៅរកអបិយជំនឿថ្មី (ពង្សាវតាទី១ 12:30] ។ ដោយមានការប្រុងប្រៀបដូចគ្នាកូនចៅរបស់ពួកគេ បានគោរពតាមក្រឹត្យក្រមរបស់ស្តេចរបស់ពួកគេ ។ ហោរាពោលទោស គេយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការឱបក្រសោបតាមបញ្ជារបស់ស្តេច [ហូសេ ៥:១១] ។ ឆ្ងាយជាការពិត គឺជាការក្លែងបន្លំនៃភាពថ្លៃថ្នូរមិនសមនឹងទទួលការសរសើរ ដែលជាភាពថ្លៃថ្នូរមិនពិតដែលតុលាការលើកតម្កើងខ្លួន និងបញ្ឆោតមនុស្សសាមញ្ញ ខណៈពេលដែលពួកគេបដិសេធថាវាមានច្បាប់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការបដិសេធនូវអ្វីដែលកំណត់ដោយស្តេចរបស់ពួកគេ ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់សិទ្ធិរបស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សរមែងស្លាប់ដោយផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការគ្រប់គ្រងលើមនុស្សជាតិ! ឬដូចជាអំណាចនៅលើផែនដីត្រូវបានថយចុះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានចុះចូលនឹងអ្នកនិពន្ធរបស់វា ដែលនៅក្នុងវត្តមានរបស់វា សូម្បីតែអំណាចនៅស្ថានសួគ៌ក៏ញ័រ

ដូចអ្នកផ្គត់ផ្គង់ដែរ! ខ្ញុំដឹងហើយថា អ្វីជាគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំ និង បច្ចុប្បន្ននេះ ភាពស្ថិតស្ថេរនេះត្រូវបានគំរាម កំហែងដោយសារតែស្តេចមានអំណាចផ្តើននឹង ការមិនសប្បាយចិត្តបំផុតដែល "កំហឹងគឺជាអ្នកតំណាងនៃសេចក្តីស្លាប់" (សុភាសិត ១៦:១៤] សាឡូម៉ូន ប៉ុន្តែដោយសារក្រឹត្យនេះត្រូវបានប្រកាស ដោយអ្នកនាំពាក្យ នៅស្ថានសួគ៌ពេត្រុស «យើងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាជាង មនុស្ស» [កិច្ចការ ៥:២៩] -សូមឲ្យយើងលួងលោមខ្លួនយើងដោយគំនិតថា យើង កំពុងតែធ្វើការស្តាប់បង្គាប់ដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យនៅពេលយើងរងទុក្ខ អ្វីក៏ដោយជាជាងងាកចេញពីការគោរព។ ហើយដើម្បីកុំឲ្យភាព ក្លាហាន របស់យើងថយចុះប៉ុលក៏ចាក់យើងដោយល្បិចមួយទៀតថា យើង ត្រូវបានព្រះ គ្រីស្ទប្រោសលោះដោយតម្លៃដ៏ថ្លៃដូចការប្រោសលោះរបស់ យើងដើម្បីកុំឲ្យយើង ធ្វើជាទាសករខ្លួនឯងតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់ របស់មនុស្សឡើយត្រូវទទួល រងនូវអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ [កូរិនថូសទី១ ៧:២៣]។

សូមសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់

The End of Book IV (II) - Calvin's Institutes of the Christian Religions

Soli Deo Gloria